

BẮT ẢO

TÁC GIẢ: NHẬT THỂ HOA THƯỜNG
CHUYỂN NGỮ: BLACKROSE

Mục lục

<u>Chương 1: Khảo hạch</u>	
<u>Chương 2: Theo dõi</u>	
<u>Chương 3: Tính kế</u>	
<u>Chương 4: Lần đầu gặp mặt</u>	
<u>Chương 5: Nhìn thấu</u>	
<u>Chương 6: Giao dịch</u>	
<u>Chương 7: Thoát khỏi vòng vây</u>	
<u>Chương 8: Trò chơi</u>	
<u>Chương 9: Thăm dò</u>	
<u>Chương 10: Ba ngày</u>	
<u>Chương 11: Đổi mặt</u>	
<u>Chương 12: Thủ thân</u>	
<u>Chương 13: Nghi ngờ</u>	
<u>Chương 14: Tự hỏi</u>	
<u>Chương 15: Cái ôm</u>	
<u>Chương 16: Sắp đặt</u>	
<u>Chương 17: Tính kế</u>	
<u>Chương 18: Gửi tiền</u>	
<u>Chương 19: Tình địch</u>	
<u>Chương 20: Tình thế</u>	
<u>Chương 21: Giúp đỡ</u>	
<u>Chương 22: Theo đuổi</u>	
<u>Chương 23: Mục tiêu</u>	
<u>Chương 24: Chiêu tà</u>	
<u>Chương 25: Tâm tư (1)</u>	
<u>Chương 26: Tâm tư (2)</u>	
<u>Chương 27: Kích động</u>	
<u>Chương 28: Tầng trung tâm</u>	
<u>Chương 29: Lăn theo dấu vết</u>	
<u>Chương 30: Trợ lý</u>	
<u>Chương 31: Hai năm (1)</u>	
<u>Chương 32: Hai năm (2)</u>	
<u>Chương 33: Gặp lại (1)</u>	
<u>Chương 34: Gặp lại (2)</u>	
<u>Chương 35: Tiền đặt cược</u>	
<u>Chương 36: Thân mật</u>	
<u>Chương 37: Chân tình</u>	
<u>Chương 38: Về nhà</u>	
<u>Chương 39: Trốn</u>	
<u>Chương 40: Tin tức</u>	
<u>Chương 41: Xác định</u>	
<u>Chương 42: Dự tiệc (1)</u>	
<u>Chương 43: Dự tiệc (2)</u>	

Chương 44: Lấy mẫu
Chương 45: Chuyện cũ
Chương 46: Khúc mắc (1)
Chương 47: Khúc mắc (2)
Chương 48: Thăng thấn
Chương 49: Tham Lang
Chương 50: Thành phẩm (1)
Chương 51: Thành phẩm (2)
Chương 52: Bất an
Chương 53: Trình Tú
Chương 54: Nóng lên (1)
Chương 55: Nóng lên (2)
Chương 56: Lời tỏ tình
Chương 57: Không muốn rời xa
Chương 58: Ngả bài
Chương 59: Chuyện cũ
Chương 60: Đông tổ (1)
Chương 61: Đông tổ (2)
Chương 62: Gửi lời mời
Chương 63: Đến nơi hẹn
Chương 64: Biến thái
Chương 65: Quyết định
Chương 66: Chuẩn bị
Chương 67: Âm sát
Chương 68: Thôi miên
Chương 69: Khúc chiết
Chương 70: Ông ngoại
Chương 71: Kỳ hạn
Chương 72: Hải đảo
Chương 73: Quyết định
Chương 74: Phát hiện
Chương 75: Phong ba
Chương 76: Đoạn tuyệt
Chương 77: Tạm biệt
Chương 78: Kết thúc
Chương 79: Phiên ngoại 1: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh
Chương 80: Phiên ngoại 2: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh
Chương 81: Phiên ngoại 3: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh
Chương 82: Phiên ngoại 4: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh
Chương 83: Phiên ngoại 5: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh
Chương 84: Phiên ngoại 6: CUỘC SỐNG BI ĐÁT CỦA ÔNG CHỦ CẢNH
Chương 85: Phiên ngoại 7: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 1: Khảo hạch

Khu chín, nước B, thành phố cảng Z.

Không khí tỏa ra hơi ẩm nồng đậm, một thân tàu khổng lồ rẽ sóng mà đi, nhấp nhô trong từng tiếng nước ào ào, bình minh dâng lên, phía chân trời trắng xám dần hiện lên vài sắc đỏ, trên mặt biển mênh mông, rộng lớn kéo dài ra một màu sắc rực rỡ.

“Tu—tu—”

Ca nô sắp cập bến, hai tiếng còi nặng nề liên tục ngân nga, vang vọng bốn phía, Thiệu Trạch đặt một tay lên lan can, đứng ở tầng trên cùng của boong tàu, neho mắt nhìn về nơi xa, khóe miệng vẽ lên nụ cười nhạt “Mặt trời mọc thật là đẹp.”

Phía sau có mấy người hoặc đứng hoặc ngồi, tất cả đều đến từ tập đoàn DR – tổ chức xã hội đen lớn nhất khu một, giờ phút này không một ai tiếp lời, không khí giống như bị một vật vô hình đè nén, gần như hơi đông đặc lại, tiếng cười nói ở hai tầng dưới loáng thoáng truyền đến, lại như là âm thanh của thế giới khác, thỉnh thoảng sẽ có vài hành khách chạy lên trên ngắm cảnh, nhưng rất nhanh liền phát hiện bầu không khí nghiêm túc nơi này, họ chỉ đành rụt cổ lại, hậm hực bỏ đi.

Kể từ khi giám khảo tuyên bố xong nội dung cuộc thi lần này, họ vẫn ở trạng thái như thế, có lẽ khoảng năm sáu phút sau, rốt cuộc có người khôi phục lại từ trong trầm tư, nhìn về phía chân trời màu

đỏ, thần nhiên thưởng cho Thiệu Trạch một chữ “Ừ.” Sau thời gian im lặng ngắn ngủi, có một người khác nhin không được mở miệng “Đã đến lúc này rồi mà cậu còn có tâm trạng thật đấy.”

Thiệu Trạch đứng nghiêng người, khuôn mặt với đường nét rõ ràng lại xinh đẹp, ngón tay thon dài của y gõ nhẹ lên lan can, sắc mặt thần nhiên, nếu không phải bầu không khí không thích hợp, thì cũng không khác gì du khách bình thường cả, y nhìn những người kia “Có thể là do tôi không đặt nhiều kỳ vọng vào khảo hạch như mọi người.”

Mọi người nhìn y, lộ ra biểu tình “cậu gặt quẻ hả?”

“Tin hay không thì tùy.” Thiệu Trạch thoải mái cười “Nghĩ thoáng chút đi, dù sao lát nữa chúng ta cũng bắt đầu thi rồi, giờ có khăn trương cũng vô dụng thôi.”

Mọi người im lặng.

Trời càng lúc càng sáng, ánh mặt trời đỏ rực chiếu xuống từ đám mây uốn lượn, vô cùng nguy nga, có điều so với cảnh đẹp, Thiệu Trạch biết tâm trạng của những người này lại gần với mây mù ảm đạm hơn.

Thế lực của DR rất lớn, trọng dụng người tài, chỉ cần có thực lực thì có thể một bước lên mây, có điều là không có khảo hạch chính quy, bình thường vẫn là đề bạt thẳng từ xem xét thực tế, nhưng mà gần đây bỗng nhiên tập đoàn đưa ra một cuộc thi tuyển chọn, ở trên văn bản viết rõ ràng “Nội dung dự thi không rõ, chức vụ không rõ, điều kiện đăng ký không giới hạn”, tiếp đến là một câu “Hi vọng mọi người quý trọng cơ hội lần này” sau đó không còn gì nữa.

Mọi người không hiểu ra sao, sôi nổi nghe ngóng tin tức, nỗ lực rất nhiều mới được một tín hiệu mơ hồ: Hoạt động này là do ông chủ khởi xướng. Mọi người âm thầm hít sâu “Thần bí như vậy, chẳng lẽ là muốn tuyển tầng cao cấp?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ tập đoàn đều sôi trào. Dù sao DR cũng là mafia, bởi vậy cũng giống như các tổ chức xã hội đen khác, ở cấp cao sẽ khó phát sinh chuyện đổi nhân sự hơn, lại càng sẽ không tùy tiện cho người đi vào, nhưng hiện tại có hi vọng, đối mặt với một vị trí quyền thế như vậy, ai lại không động lòng cơ chứ?

Vồn vẹn ba ngày, số lượng đăng ký đã lên tới con số khủng, cấp trên bắt buộc phải tăng thêm dự tuyển, thông qua tài liệu của sở tình báo quét đi cả một đám, những người còn lại liền hùng dũng xuất phát, đón nhận thách thức chưa biết là gì.

Tập đoàn không muốn lãng phí thời gian, sắp xếp thử nghiệm vô cùng súc tích, chỉ hai tuần ngắn ngủi liền phải thi ba vòng, mà khó khăn thì chồng chất, mỗi vòng đều loại bỏ khoảng chín mươi phần trăm nhân số. Nhân viên công tác cẩn thận ghi hình lại toàn bộ quá trình, lập tức phát sóng vào bên trong, khiến mọi người rất kinh hãi “Xem mức độ này, chẳng lẽ không phải tuyển tầng cao cấp mà là tầng trung tâm?”

“Đúng đấy, mọi người nghĩ lại mà xem, nghe nói mấy vị ở tầng trung tâm đều là tự ông chủ bồi dưỡng, lần này vừa khéo cũng là ông chủ tổ chức, hơn nữa khó đến bất thường, khả năng rất cao đấy.”

Sâu trong lòng mọi người cảm thấy như đã đoán trúng chân tướng, nên lại càng coi trọng đợt thi này hơn.

Sau ba vòng thi, chỉ còn lại mười hai người, họ được lên ca nô, vượt qua nửa vòng trái đất, từ khu một tới khu chín xa lạ, chuẩn bị nhận vòng thi thứ tư đồng thời cũng là vòng khảo hạch cuối cùng.

Bền tàu như ẩn như hiện, vị giám khảo rút cuộc tuyên bố nội dung “Không có vũ khí, không có thân phận, trong vòng một tuần, với một ngàn đồng phí sinh hoạt để kiếm tám triệu tám trăm tám mươi ngàn đồng.”

Thiệu Trạch thật lòng khen “Một con số may mắn đấy.”

Vị giám khảo gật đầu “Tôi cũng thấy vậy, chúc cậu may mắn.”

“Cảm ơn.”

“À, không cần khách khí.”

“Các cậu chờ đã, bây giờ không phải lúc nói chuyện đâu.” Những người khác vội vàng ngừng nói, nhìn về vị giám khảo, nghe ông giải thích quy tắc.

“Chúng tôi sẽ không cung cấp vũ khí, nếu cần thì phải tự tìm cách chuẩn bị, không có thân phận nghĩa là toàn bộ thân phận hiện nay ở tổ chức của các cậu đều bị xóa bỏ, hơn nữa chúng tôi sẽ không cung cấp các giấy tờ khác.”

Mọi người trầm mặc, ý tứ chính là biến họ thành người không có hộ tịch, ngay cả khách sạn cũng không ở được, vậy họ phải đi đâu? Ngủ dưới gầm cầu sao?

Vị giám khảo nhìn chung quanh một vòng, tốt bụng bổ sung “Đương nhiên, nếu may mắn là những việc trước khi dính dáng tới tổ chức, thì không tính là phạm quy, thí dụ các cậu có bạn bè, sau

này các cậu vào tổ chức, đã nhiều năm không liên lạc với người bạn đó, hiện tại tình cờ gặp lại, hơn nữa điều kiện tiên quyết là cậu ta không biết thân phận của các cậu mà vẫn sẵn lòng cho các cậu ở nhờ hoặc mượn tiền, điểm ấy hoàn toàn có thể, thế nhưng nếu đề cập tới người hoặc việc liên quan tới thân phận với người bạn kia thì lại không được, đừng có mong chờ may mắn, tôi cam đoan với các cậu, toàn bộ hành trình này đều có người giám sát chặt chẽ.”

Mọi người càng thêm trầm mặc, tính toán nhỏ nhặt đó trong lòng phút chốc liền vỡ nát, họ cũng không dám nghi ngờ thực lực của tổ chức tình báo ngầm đâu.

“Còn ba việc phải chú ý.” Vị giám khảo nói “Thứ nhất, tám triệu tám trăm tám mươi ngàn đồng tiền mặt, thứ hai nhất định phải do người ta tự nguyện cho, thứ ba, không được tới sông bạc kiếm.”

Tình cảnh trong chốc lát rơi vào tĩnh lặng, người chuẩn bị đi cướp ngân hàng tuyệt vọng, người muốn đi sông bạc cũng tuyệt vọng, hiện tại họ không có hộ tịch, tay không tác sát, một là không có thể lực, hai là không có tình báo, vậy làm sao mà kiếm được tiền? Huống chi còn là tiền mặt, tám triệu tám trăm tám mươi ngàn tiền mặt đấy! Kể cả có kiếm được cũng sẽ bị bọn băng nhóm ở địa phương cướp mất.

Sau một lúc lâu, có người khó khăn nói “... Điều này sao có thể hoàn thành?”

Vị giám khảo đáp “Cậu có thể buông tay.”

Mọi người đều ngậm miệng lại, họ không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên có thể nhận ra lựa chọn lần này không đơn giản, nên đều cam chịu số phận mà bắt đầu trầm tư, không khí cũng càng lúc càng nặng nề.

Thiệu Trạch cảm thấy chắc những người này chỉ đang có cảm giác không thể bình tĩnh được trước một việc khó giải quyết thôi, y thường thức xong cảnh mặt trời mọc, thấy ca nô đang chầm chậm dừng lại, liền ngân nga một khúc ca, chuẩn bị lên bờ.

Mọi người nhìn y một cái “Có phải cậu có cách gì rồi không?”

“Không có.” Thiệu Trạch nhã nhặn nhún vai “Tôi đã nói mình không có kỳ vọng nhiều mà, tại mấy người không tin thôi.”

Mọi người bán tín bán nghi, nhanh chóng lên bờ, sau đó nghe vị giám khảo hỏi, có chỗ nào không hiểu không, họ nghĩ một lát, rồi hỏi có thể lập nhóm không, vị giám khảo nhân từ gật đầu “Được, nhưng nhất định phải bảo đảm mỗi người trong nhóm đều có tám triệu tám trăm tám mươi ngàn.”

Mọi người trầm mặc.

“Còn câu hỏi gì khác không?”

“Có. ” Thiệu Trạch nghiêm túc nói “Có thể cung cấp một bữa sáng bắt đầu không? Tôi hơi đói.”

Các nhân vật tài giỏi đồng loạt nhìn qua, hai mắt sáng lên, hiện tại họ chỉ có một ngàn đồng, đương nhiên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Vị giám khảo nói “... Không được.”

Thiệu Trạch hơi thất vọng “Được rồi.”

“Không còn câu hỏi khác chứ? Vậy chúc các cậu may mắn.” Vị giám khảo dứt lời, liền ngồi lên chiếc xe Limousine đã đợi từ lâu,

nghênh ngang rời đi.

Những nhân vật tài giỏi bình thường hô mưa gọi gió nhìn ông ta đi xa, ba giây sau, có người nói “Tôi bắt đầu hận bọn nhà giàu rồi đấy.”

Những người khác đồng loạt gật đầu, tạm thời chưa ai có hành động, ngoại trừ một ngàn, họ không có cái gì hết, giờ phải làm sao đây?

Họ không khỏi như cố ý hoặc vô tình nhìn Thịnh Tước, trong mười hai người, thì có tám Alpha, mà Thịnh Tước là người xuất sắc nhất. Hắn trẻ tuổi, mạnh mẽ, có khả năng phán đoán và lãnh đạo rất tốt, ưu thế bẩm sinh vô cùng rõ rệt, trong tập đoàn hắn thăng chức rất nhanh, trong cuộc thi này vẫn luôn đứng đầu, cùng nhóm với hắn chắc chắn là có lợi.

Thịnh Tước làm như không thấy những ánh mắt chung quanh, hắn nhìn Thiệu Trạch, bọn họ đều là quản lý ở trong tập đoàn, việc thăng cấp gần như trong dự đoán, nhưng lại có một trường hợp đặc biệt, đó là Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch gia nhập tổ chức chưa tới một năm, là huấn luyện viên của một công ty đánh thuê dưới trướng tập đoàn, thường xuyên ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới, quả thật khá nhàn nhã, nếu không phải lần khảo hạch này, Thịnh Tước căn bản không biết trong tổ chức còn tồn tại một nhân vật như vậy.

Từ vòng thi thứ hai, hắn đã bắt đầu chú ý tới Thiệu Trạch, biết người này có thực lực mạnh mẽ, mặc dù có mấy màn vô cùng nguy hiểm, nhưng cậu ta vẫn biến nguy thành an, hơn nữa bộ dáng tùy tiện của cậu ta khiến người khác cảm thấy tựa như cậu ta đang rất

cố gắng lại tựa như đang giữ lại, thật sự đoán không ra. Mặt khác, từ tài liệu thu thập được, Thiệu Trạch trời sinh tính vô kỷ luật, không có chí cầu tiến, nhưng lần này lại chủ động đăng ký, một mạch đi tới vòng cuối, bản thân điều này đã là một mâu thuẫn rồi.

Rốt cuộc tại sao cậu ta lại tham gia thi đấu? Vòng này chuẩn bị qua thế nào? Thịnh Tước suy nghĩ, hẳn có cảm giác, người này tuy ngoài miệng nói không kỳ vọng nhiều, thật ra là đã có dự định từ lâu rồi.

Mọi người thấy Thịnh Tước nhìn Thiệu Trạch, cũng liền nhìn qua, sau đó lại thấy người kia nhìn chung quanh, nên có người nhin không được mà hỏi “Cậu tìm cái gì vậy?”

“Taxi, tôi muốn vào nội thành.”

“... Có xa lắm không? Đắt không?” Mọi người chần chừ “Ở đây có xe buýt hay tàu điện ngầm không?”

Bọn họ là từ tầng cơ sở leo lên, chịu khổ được, rất nhanh chóng chấp nhận tình trạng trước mắt, nhưng Thiệu Trạch vừa nhìn là biết kiểu cậu ấm sống sung sướng rồi, chắc là không thích ứng được?

Thiệu Trạch nhìn bọn họ, cười nói “Có sao đâu, không có tiền thì có thể cướp mà.”

“... Hình như cậu quên nguyên tắc thi đấu rồi.”

“Không phải là tự nguyện à.” Thiệu Trạch nhướn mày “Cậu chỉ cần bắt người ta nói ra hai chữ “tự nguyện” không phải là được rồi sao?”

“...” Mọi người phản ứng trong một giây “Cái này cũng được ư? Không phạm quy sao?”

“Ai biết, thử xem thôi.” Thiệu Trạch tốt bụng chỉ vẽ con đường lạc lối “Nếu không được thì đi làm sát thủ, cũng kiếm được rất nhiều tiền đó.”

“Vấn đề là không có đường dây thì sao mà làm?”

Thiệu Trạch thấy mấy chiếc taxi cách đây không xa, liền chậm chậm đi qua, thuận miệng đáp “Quảng cáo đi.”

Thịnh Tước hơi tò mò về y, chờ một lát, thấy y đi một đoạn xa, hần liền bắt xe đi theo.

Những người còn lại đứng tại chỗ, im lặng nhớ lại lời Thiệu Trạch nói, chỉ cảm thấy cánh cổng thế giới mới đang chậm rãi mở ra với họ, một lát sau có người biểu lộ vô cùng rõ ràng “Các anh em, chúng ta mua mấy cái búa đi cướp ngân hàng thôi.”

Thiệu Trạch xuống xe ở một đoạn đường sầm uất trong nội thành, mua một tấm bản đồ, đang muốn rời đi thì thấy buồng điện thoại công cộng, y suy nghĩ một lúc, lần khảo hạch này mà không lấy được hạng nhất thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, vì thế y không hề áy náy mà bắt đầu ấn số điện thoại.

“Alo, sở cảnh sát phải không? Là như thế này, ở bến tàu Tân Duệ, tôi mới nghe được một nhóm người đang thương lượng cướp bóc, có khoảng mười người, có lẽ lúc này chúng đã tách ra rồi, tôi không biết chúng muốn cướp ở đâu. Nhóm người đó vừa nhìn đã biết là dân xã hội đen rồi, tôi không dám nghe nhiều, nhưng tôi cảm thấy chúng sẽ hành động gần đây thôi, các anh phải tăng cường an

ninh để phòng ngừa nhé. A, không cần cảm ơn đâu, đây là điều một công dân như tôi phải làm mà. Vâng, cứ vậy đi, chào anh.”

Thịnh Tước ở xa nên không nghe thấy được, nhìn vậy hắn không khỏi trầm nghĩ, Thiệu Trạch thoải mái như thế chẳng lẽ là có bạn ở đây? Hắn đợi một lát, thấy y cúp máy, liền tiếp tục đi theo.

Thiệu Trạch mở bản đồ ra, vừa đi vừa nhìn, lúc đi ngang qua một chỗ thì chợt dừng lại, lùi về sau mấy bước, đánh giá cửa tiệm này một lát, sau đó vui mừng bước vào “Ông chủ, bán cho tôi một tờ vé số.”

“...” Thịnh Tước nhìn tấm bảng hiệu kia, trong phút chốc cảm lặng.

Chú thích thể giới ABO:

Nhân loại phân chia làm ba loại sinh lý: Alpha, Beta, Omega. Ba loại giới tính này lấy mùi “chất dẫn dụ” để phân chia.

Alpha (chiếm 15%): Trời sinh lãnh đạo và chi phối người khác, có gen di truyền xuất sắc, chỉ số thông minh vượt trội, thể lực đầy đủ, có dục vọng mãnh liệt, tính độc chiếm và ý muốn bảo hộ đối với Omega.

Beta (chiếm 80%): Khả năng mọi mặt đều ở bậc trung, tuy vô cùng bình thường nhưng lại chiếm số lượng lớn nhất trong xã hội.

Omega (chiếm 5%): Mảnh mai, mềm mại, trong thời gian không cố định mỗi năm sẽ xuất hiện tình trạng phát tình, trong thời kỳ phát tình sẽ phát ra “chất dẫn dụ” ngọt, có thể dụ dỗ, làm các Alpha mất đi lý trí.

Alpha và Omega giống như hai điện cực trái chiều, hấp dẫn và ảnh hưởng lẫn nhau.

Giải thích đơn giản: Alpha là công; Beta vừa có thể là công vừa có thể là thụ; Omega là thụ.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 2: Theo dõi

Sáng sớm tinh mơ, rất nhiều cửa hàng mặt tiền ở khu phố buôn bán còn chưa mở cửa, Thiệu Trạch đi lòng vòng, cuối cùng tìm thấy một nhà hàng khá vừa ý.

Thịnh Tước đứng ở góc đường cách đó không xa, nhìn nơi Thiệu Trạch bước vào bên đường lớn kia, lại nhìn ổ bánh mì kẹp thịt loại lớn mình mua từ quầy hàng nhỏ, trong phút chốc, hắn có kích động muốn ném nó vào thùng rác.

Đương nhiên loại kích động này chỉ là chuyện trong chớp mắt thôi, hắn vẫn lý trí đứng đó, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm qua bên kia, bên ngoài nhà hàng có xây mái hiên, ngăn một lượng ánh sáng mặt trời, khiến cửa sổ không bị lóa, từ góc này có thể thấy rõ tình huống bên trong. Hắn nhìn Thiệu Trạch, cảm giác cái cậu Beta cao quý, thanh nhã này nhìn thế nào cũng không giống huấn luyện viên lính đánh thuê.

Ngoại hình người này rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, nụ cười hòa nhã, giống như một cậu ấm được chăm bẵm từ nhỏ đến lớn vậy, nhưng mà một Beta hiền hòa như thế lại có thể khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp, điều này thật sự khiến hắn phải lưu tâm.

Ngày nay, sự phân biệt giới tính không còn nghiêm trọng như trước đây nữa, Beta và Omega có gen mạnh mẽ cũng có thể rất xuất sắc, thí dụ trong tập đoàn, ở tầng trung tâm cũng có Beta và

Omega tài giỏi, bởi vậy Thiệu Trạch có thể vượt qua cuộc cạnh tranh tàn khốc này cũng không làm ai thấy kỳ lạ, điều khiến Thịnh Tước thật sự để ý chính là bản thân Thiệu Trạch.

Alpha là nổi trội nhất, Beta trong các hạng mục đều ở bậc trung, Omega nhạy cảm, yếu đuối, điều kiện bẩm sinh và “chất dẫn dụ” đặc thù đã định trước ưu khuyết điểm của họ.

Sức uy hiếp bẩm sinh của Alpha sẽ khiến hai đối tượng còn lại kính trọng và khâm phục, nhưng có một số rất ít Beta và Omega mạnh mẽ lại coi nhẹ “luật thép” này, mà mỗi người họ đều vô cùng xuất sắc, thế nên hiện nay, chỉ cần bắt gặp loại người này thì sẽ có vô số tổ chức tranh nhau mời chào, vô số truyền thông phỏng vấn đưa tin, bởi vì mọi người hoàn toàn có thể biết trước tương lai rộng mở của họ.

Mà Thiệu Trạch không chỉ thuộc về số người này, thậm chí còn có khả năng đè ép Alpha rất lớn, Thịnh Tước không biết các Alpha khác có nhận thấy hay không, còn hắn thì đã từng cảm nhận rất rõ ràng. Đó là ở vòng thi thứ hai, lúc ấy gặp tình huống nguy cấp, hơi thở hung bạo trong nháy mắt của Thiệu Trạch khiến người ta phải hoảng sợ, hắn theo phản xạ phải lùi về sau nửa bước, thế nhưng đó chỉ là chuyện thoáng qua, ngay sau đó Thiệu Trạch lại khôi phục bộ dáng ban đầu, giống như mọi thứ lúc nãy chỉ là ảo giác.

Từ lúc đó, hắn đã biết gen của Thiệu Trạch đã đủ mạnh để vượt qua trói buộc bẩm sinh của giới tính, càng biết loại người này nhất định không đơn giản, nhưng trước đó hắn chưa bao giờ nghe qua cái tên Thiệu Trạch, điều này thật kỳ lạ. Cho nên căn cứ vào nhiều yếu tố, hắn vẫn rất chú ý tới người này.

Thiệu Trạch từ tốn ăn xong bữa sáng, nhả nhặn lau miệng, mỉm cười nói chuyện một lát với nhân viên phục vụ, sau đó đứng dậy rời đi. Khu phố buôn bán dần trở nên náo nhiệt, y tùy tiện dạo loanh quanh, thấy sắp tới trưa, lại quẹo vào khu phố ẩm thực.

Thịnh Tước kiên nhẫn đi theo, trơ mắt nhìn Thiệu Trạch sau khi đi từ khu phố ẩm thực ra liền bước vào một quán cà phê sang trọng, hần lập tức tự hỏi họ tới khu chín là để khảo hạch hay là nghỉ phép vậy? Chẳng lẽ hần nghe lầm, thực tế là thi xem ai biết hưởng thụ hơn?

Không, không, không có khả năng có chuyện ngớ ngẩn như thế, Thịnh Tước đè nén ảo giác quái lạ kia, tiếp tục theo dõi Thiệu Trạch, trong lòng hần nghĩ, chẳng lẽ tên này thật sự cảm thấy không đi tiếp được, nên tính bỏ cuộc?

Tiệm cà phê phát ra tiếng đàn dương cầm du dương, cà phê, bánh ngọt ngọt ngào, thơm ngon, Thiệu Trạch hưởng thụ một lát, thấy bàn kế bên có mấy quyển tạp chí, liền lịch sự hỏi mượn. Cử chỉ của y đúng mực, nụ cười ôn hòa, rất nhanh liền mượn được, xem xong còn trả lại, tận dụng cơ hội tán gẫu, trái lại còn trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Thịnh Tước chăm chú nhìn một hồi, trong lòng khẽ lay động, chẳng lẽ Thiệu Trạch muốn gây chú ý với người ta? Hần vừa cảm giác sự tình rồi cuộc đi vào quỹ đạo, thì lại thấy Thiệu Trạch kết thúc cuộc nói chuyện, mỉm cười tạm biệt, hần trầm mặc một lát nhưng vẫn chưa bỏ ý định đi theo.

Thiệu Trạch thông thả đi qua mấy con phố, cảm thấy hơi mệt, liền tìm một nơi sạch sẽ bên lề đường nghỉ ngơi, y nghĩ ngợi một lát, liền

xé một góc của tờ bản đồ, gấp thành một cái hộp nhỏ, đặt ở trước mặt, lấy một đồng bỏ vào, nâng cầm lên, rồi đực mặt ra.

Hơn hai mươi phút sau, có một Beta đi ngang qua, nhìn y một cái, rồi ném mười đồng xuống, Thiệu Trạch rất vui mừng, cầm tiền đi mua một que kem, rồi lại tiếp tục ngồi.

Thịnh Tước “...”

Đây là loại người gì vậy? Khóe miệng của Thịnh Tước hơi co quắp, do dự mấy giây, hắn vẫn là không có hành động gì, đối với bọn họ, ban đêm mới là thời gian ra tay tốt nhất, Thiệu Trạch đã dùng hết hơn nửa số tiền, không có khả năng không nghĩ cách kiếm tiền được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời dần lặn về phía Tây, Thiệu Trạch lần lượt đổi vài chỗ, Thịnh Tước đứng nhìn đủ loại hành động vô cùng khác lạ của người kia, mà bản thân hắn đã tê liệt từ lâu, hắn thề ở trong lòng, nếu đến tối mà Thiệu Trạch vẫn trưng ra cái vẻ ngu ngốc đó, hắn tuyệt đối sẽ quay đầu bỏ đi, bởi vì lãng phí cả một ngày trên người này đã là cực hạn rồi.

Ánh chiều tà dần dần biến mất ở chân trời, màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ sáng lên, thành phố lộ ra một quang cảnh khác khiến người ta say đắm, Thiệu Trạch vào quán bar cao cấp lúc trước có đi ngang qua, khóe miệng vẽ ra nụ cười, thông thả đi vào. Quán bar rất lớn, trang trí xa hoa, quầy bar tạo thành một đường cong, vòng quanh mấy cái cột, vừa đẹp vừa cá tính, y rất thích, liền vui vẻ tìm một chỗ, ngồi xuống.

Thịnh Tước nhanh chóng theo vào, hắn biết ngồi ở các bàn khác đều bị tính thêm phí, nên hắn chọn một góc ở quầy bar, dùng cây

cột để che giấu.

Nhân viên phục vụ lịch sự tiến tới “Chào anh, xin hỏi anh muốn dùng gì?”

Thịnh Tước xem menu rượu, hỏi “Có nước không?”

Nhân viên phục vụ ngần ra, âm thầm đánh giá vị Alpha lộ ra vẻ ngang ngược, lật tới tờ cuối cùng “Có ạ, ở đây.”

“...” Vì thế Thịnh Tước chọn một ly nước đá sảng khoái điên rồ với giá năm mươi đồng, hần nghĩ, đợi mai sau quay lại tập đoàn, hần nhất định phải cho vài thằng đàn em tới đập bể hết nơi này, còn phải ném cho chúng quả bom “cực sảng khoái” nữa.

Đường cong của quầy bar trơn tru, nhấp nháy ánh đèn vô cùng bắt mắt, mặt Thiệu Trạch không đổi sắc gọi một ly cocktail đắt đỏ, vừa uống vừa lơ đãng quét mắt khắp nơi, y mặc áo sơ mi trắng, quần jean, cho dù dưới ánh đèn tối mờ, trông vẫn lộ ra cảm giác gọn gàng, sạch sẽ, lại rất thu hút, hơn nữa y còn ngồi ở một vị trí dễ dàng khiến người ta chú ý tới, rất nhanh sau đó liền trở thành tiêu điểm.

Y lịch sự từ chối ba người, đợi đến người thứ tư, sau khi gã ngồi xuống, y rót cuộc mới tỏ ra hứng thú, đó là một Alpha, nhìn qua thì thấy tuổi trẻ sung mãn, rất có khả năng là cậu ấm tập đoàn nào đó. Trong mắt cậu ấm kia không hề che giấu hứng thú “Ngồi một mình à?”

Khóe môi của Thiệu Trạch cong lên “Ừ.”

“Uống với nhau một ly nhé?”

“Được thôi.”

Hai người nhanh chóng trò chuyện với nhau, cậu ấm kia vốn xem Thiệu Trạch như đối tượng tình một đêm bình thường, thế nhưng sau khi nói chuyện, gã lại phát hiện người này vô cùng biết tự kiềm chế mà lại rất có gia giáo nữa, hiểu biết nhiều, hiển nhiên là người thường xuyên ra vào giới thượng lưu, khiến gã không thể không hỏi “Trước kia tôi chưa từng gặp cậu, chắc cậu không phải người ở đây nhỉ?”

“Ừ, nhà tôi ở Nhất Duyên, tới đây chơi mấy ngày.” Thiệu Trạch lấy một tay chống đầu, mỉm cười đáp.

Tên cậu ấm kia cứng đờ, Nhất Duyên là thành phố sầm uất hơn cả thành phố Z, người có thể ở đó đều không đơn giản, tuy người này bảo mình là Beta, thế nhưng từ cách ăn nói, cử chỉ thì có thể nhìn ra gia thế không tầm thường, ai biết sau lưng y có thể lực nào chống đỡ, lỡ chọc phải người không nên dây vào thì phiền rồi, dù sao hai tổ chức xã hội đen lớn, tiếng tăm lừng lẫy trong khu chính đều ở Nhất Duyên.

Gã đè nén nghi ngờ, cười nói “Tôi nghe nói dạo gần đây, ở đó có một sự kiện lớn.”

“Ừ, Lý Cố muốn kết hôn.” Thiệu Trạch nhún vai “Thế nhưng lại muốn làm một minh hôn, chẳng biết anh ta đột ngột phát bệnh gì nữa, khi nào rảnh phải đi hỏi thử xem.”(Minh hôn: đám cưới với người chết)

Hỏi ông chủ xã hội đen câu này thật sự không sao chứ? Tên cậu ấm kia nói “... Nghe nói hai người đó là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt.”

“Ừ, chẳng qua chuyện này...” Thiệu Trạch hơi dừng lại “Đừng nhắc tới anh ta nữa, uống rượu đi.”

Tên cậu ấm biết điều này có nghĩa là y không muốn nói nhiều, nhưng nghe giọng điệu có vẻ y quen biết ông chủ xã hội đen kia, con mồi này khả năng cao là không thể chạm tới, gã đảo mắt “Trò chuyện lâu như thế mà tôi còn chưa biết tên của cậu.”

“Gọi tôi là A Trạch là được rồi, còn anh?”

Tên cậu ấm không có hỏi tên đầy đủ của y, thậm chí quyết định trở về phải tra xét cẩn thận, tiếp theo gã nói ra cả tên của mình và ba mình, Thiệu Trạch ngẩng mặt lên, nghĩ một lát “Hóa ra là cậu hai tập đoàn Tế Thời, hân hạnh được gặp anh.”

Tên cậu ấm thấy bộ dáng không màng của y không phải là giả bộ, liền hiểu y căn bản không xem mình là cái gì, gã không khỏi thất vọng, sau đó thuận miệng hỏi “Một mình cậu tới thành phố Z?”

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Kết quả vừa xuống máy bay, liền bị trộm mất cái túi, di động, giấy tờ, thẻ ngân hàng đều không còn nữa, chỉ còn mấy trăm đồng tiền mặt thôi. A, anh xem này.” Y kéo cái tay của cậu ấm kia, mò mấy cái túi từ phía sau ra đằng trước “Chẳng còn cái gì đúng không?”

Lúc này hai người cách nhau rất gần, sắc mặt cậu ấm kia tối đi, vừa muốn nhân cơ hội này để ăn đậu hủ thì tay lại bị buông ra, chỉ đành ngồi ngay ngắn trở lại, lấy lại bình tĩnh “Hết tiền rồi sao cậu còn đến đây uống rượu?”

Thiệu Trạch cười rất sâu xa “Đâu có... Tôi đang đợi người khác mời mình mà.” Lời này ám chỉ rất rõ ràng, cậu ấm kia trong chớp

mắt cảm thấy hi vọng, gã liếm môi “Tôi mời, lát nữa cậu có dự định gì chưa?”

Thiệu Trạch nhướn mày, mỉm cười nhìn gã. Cậu ấm kia không hiểu sao lại cảm thấy mừng rỡ, cả người nóng lên, lập tức kéo y rời đi, Thiệu Trạch không từ chối, trước khi đi còn nhìn qua chỗ của Thịnh Tước, mỉm cười rồi bỏ đi.

Thịnh Tước hơi ngẩn ra, đi ra ngoài bắt taxi, không nhanh không chậm đuổi theo, cuối cùng tới một khách sạn cao cấp, hắn đang tự hỏi làm sao để tìm ra phòng của hai người đó, thì đã thấy Thiệu Trạch nhìn thoáng qua bên này, hắn liền khẳng định mình đã bị phát hiện, nên dứt khoát không che giấu nữa, mà đi thẳng vào thang máy cùng với họ.

Thiệu Trạch băng qua hành lang xa hoa, nhanh chóng tìm được căn phòng, thấy cậu ấm kia quẹt thẻ mở cửa, y mới chậm chạp đi vào, tiếp theo, trong chốc lát, y nâng tay lên rồi hạ xuống, chuẩn xác đánh vào gáy tên cậu ấm kia, trước mắt gã liền tối sầm, bịch một tiếng, chân tay ngã xoài thành hình chữ đại (大) ở trên mặt đất.

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước vội vàng đi vào, trở tay ra phía sau đóng cửa lại, mắt công bị người ta nhìn thấy.

Thiệu Trạch thông thả bước qua người nằm trên sàn kia, rót ly rượu vang, mỉm cười nhìn hắn “Theo tôi cả một ngày để làm gì thế?”

Thịnh Tước nhìn căn phòng cao cấp “Đêm nay cậu tính ở đây?”

“Phòng này là thuê cho tôi mà.” Tâm trạng của Thiệu Trạch rất tốt “Tôi bảo anh ta thuê bảy ngày, toàn bộ chi phí trong thời gian đó đều

tính vào tài khoản của anh ta.”

Thịnh Tước nhìn y đánh giá, người này rất đẹp, bị ngấm trúng để chơi đùa một đêm là rất bình thường, nhưng mà không khoa trương tới mức này chứ?

Thiệu Trạch nhìn hấn một cái liền hiểu rõ suy nghĩ của hấn, y nhướn mày hỏi “Giá trị của người có bối cảnh và không có bối cảnh khác nhau như vậy, anh cho rằng ban ngày tôi đều đang làm gì hả?”

Thịnh Tước muốn nói không phải cậu đang hưởng thụ cuộc sống sao? Nhưng lời tới miệng vẫn là nuốt xuống “Tôi chỉ có thể đoán là cậu đi dạo chung quanh cho quen đường, còn lý do nào khác sao?”

“Hưởng thụ cuộc sống.”

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch nở nụ cười “Sáng sớm lúc bắt taxi, tôi có hỏi tài xế chỗ nào ăn chơi khá xa hoa, liền chọn xuống xe ở đó, cơm nước xong thì hỏi nhân viên phục vụ vài nơi, mỗi nơi đều đi một vòng, sau khi ấn định là quán bar xong, lại tới tiệm cà phê, tiệm đó thuộc bậc trung trở lên, người tới đó không phải ông chủ thì cũng là thành phần trí thức, còn ai tốt hơn họ để hỏi thăm về kẻ có tiền trong thành phố này đây, trên bàn của một vị khách có mấy tờ tạp chí giải trí và kinh tế tài chính, tôi chỉ cần chỉ vào tiêu đề, hơi ngẩng đầu lên, cũng có thể biết được tin tức có ích từ miệng đối phương, để tập trung vào mục tiêu đêm nay.” Y dừng một lát “Tuy hơi thiếu tài liệu, nhưng sử dụng chính xác vẫn có hiệu quả, thật sự chẳng cần nói tới một nửa, đã khiến người ta cảm thấy anh ghê gớm, anh xem, tên này chẳng phải đã cắn câu đó sao.”

Thịnh Tước trầm mặc nhìn y, mỗi một bước đi của người này đều chứa mục đích, thật sự quá thông minh, trong lòng hắn chợt thấy kinh ngạc “Vậy tại sao cậu lại để tôi theo tới?”

Thiệu Trạch chậm rãi mỉm cười, vô cùng chân thành “Dĩ nhiên là... có chuyện tốt muốn thương lượng với anh.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 3: Tính kế

Chuyện tốt Thiệu Trạch nói chính là bảo người ta hỗ trợ xử lý “thi thể”, đương nhiên để báo đáp, y vô cùng chân thành hỏi Thịnh Tước có muốn ngủ ở sofa hay trên thảm không.

“Anh có thể từ chối.” Thiệu Trạch rất nhân từ “Vậy mời anh mở cửa ra ngoài ngay bây giờ, sau đấy tìm đại chỗ nào đó mà ngủ.”

Thịnh Tước “...”

Hai người nhìn nhau vài giây, Thịnh Tước bình tĩnh ngồi xuống sofa. Hắn làm vậy không phải vì vấn đề chỗ ở mà là bọn họ đều là người thông minh. Nếu Thiệu Trạch ngầm cho hắn theo tới, rất có khả năng là muốn hợp tác. Mà đối với lần khảo hạch này, y đã có kế hoạch sơ bộ, chỉ cần nhân thủ là đủ. Qua quá trình quan sát, hắn cảm thấy Thiệu Trạch là một lựa chọn rất tốt. Hiện tại Thiệu Trạch đã tỏ ý muốn dùng hắn, vậy hắn giúp y một lần, bán cho y một cái nhân tình cũng không phải là không thể.

Thiệu Trạch thấy thế liền biết hắn đã đồng ý, y bắt đầu tưới rượu lên người cậu ấm kia “Như vậy người khác sẽ cho rằng hắn ta uống say. Anh dìu hắn ra ngoài, xác suất bị nghi ngờ sẽ nhỏ đi. Này, chìa khóa xe...”

“Khoan đã.” Thịnh Tước cắt ngang “Cậu nhất định bắt hắn đi làm gì? Giám sát ngay dưới mắt mình không phải càng bớt lo hơn sao?”

“Không, có hấn làm cái gì cũng vướng víu tay chân. Điều kiện đầu tiên của khảo hạch là xóa bỏ thân phận, lỡ hấn đoán ra được cái gì từ mấy cuộc nói chuyện, chúng ta có thể sẽ bị loại đấy.”

Thịnh Tước thăm nói, đúng là có thể, nghĩ một lát “Vây cũng không cần đem hấn đi, chú ý nhiều hơn là được.”

“Không, đây là khách sạn, hấn chỉ cần kêu lên một tiếng là có thể bị nghe thấy, nguy hiểm lắm.”

“Bịt miệng lại, mạng của hấn nằm trong tay chúng ta, chắc chắn hấn không dám kêu lên đâu.”

“Thế lỡ có thì sao?”

Thịnh Tước thấy y rất kiên trì, khiến hấn không khỏi hoài nghi “Có thật là vì thế không?”

Thiệu Trạch hiếm khi chần chừ vài giây, y im lặng một lát “... Anh không hiểu đâu.”

“Hửm?”

“Giữ hấn lại phải hầu hấn ăn, uống, đi đại, đi ỉa. Nếu có hai toilet, chỉ cần lột quần hấn, trói trên bồn cầu là được, nhưng trong phòng này chỉ có một cái, lúc muốn đi lại phải nhấc hấn ra.” Thiệu Trạch dừng một lát, mặt đầy nghiêm túc “Anh ngẫm lại mà xem, lỡ anh đang nhấc hấn lên mà hấn vừa mới đi đại tiện xong...”

Biểu tình của Thịnh Tước co rút lại “... Câm miệng!”

“Tại anh cứ muốn hỏi mà.” Thiệu Trạch tỏ ra vô tội “Tôi có tính sạch sẽ, chắc chắn sẽ không có chuyện hầu người khác đâu, là anh

làm sao?”

Tuy Thịnh Tước luôn được người khác hầu hạ, thế nhưng thời điểm đặc biệt cũng không phải là không thể hi sinh chút ít. Hắn rơi vào trầm tư, cân nhắc xem tình huống nào có mức độ nguy hiểm thấp hơn.

Thiệu Trạch đi tới sofa ngồi xuống, nhắc nhở “Tới lúc đó đừng quên chùi sạch cho hắn đấy, không thì tôi không chịu nổi đâu.”

“...” Thịnh Tước hỏi “Cậu vừa bảo muốn đưa hắn tới quốc lộ số mấy?”

“Số mười.” Thiệu Trạch cảm thấy thật vừa lòng với sự thức thời của hắn “Quốc lộ đó nối liền khu chín với khu mười, xung quanh không có một bóng người, hiện nay chỉ mới xây dựng được hơn nửa. Theo bác tài xế lái taxi nói, bởi vì an ninh khu mười không tốt, công trình đó bị bỏ hoang hai năm rồi, bình thường không ai tới cả, ném hắn ở đó sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Vị trí ở đâu?”

“Trên xe có hướng dẫn, tự tìm đi. À, mua dây thừng và băng dính trói hắn lại rồi hăng ném đi, điện thoại di động của hắn bị chúng ta giữ, tính cả thời gian hôn mê, giãy dụa ra khỏi dây thừng, phân biệt phương hướng, vân vân, sớm nhất là đêm mai hắn có thể trở về rồi.” Thiệu Trạch phỏng đoán “Thế nhưng lúc đó hắn đã là nỗ lực hết đà, rất có khả năng té xỉu, qua ngày hôm sau mới có thể tìm tới cửa, nên tốt nhất là chúng ta rời đi vào sáng sớm ngày thứ ba.”

Thịnh Tước nghĩ lại đủ các nhân tố một lần, cảm thấy có lẽ không nguy hiểm, mới khẽ gật đầu. Thế là Thiệu Trạch lấy ra một xấp tiền,

đếm mấy tờ, đưa qua “Tiền xăng, mất công anh không về được.”
Thịnh Tước đoán chừng xấp tiền đó phải tới gần mười ngàn, hần
trăm mặc một giây “Đó là hần cho trên xe? Hần không nghi ngờ
cậu?”

“Có chứ, tôi cảm thấy hần muốn trấn an mình trước, sau đó lại
tìm cơ hội điều tra.” Thiệu Trạch lộ ra biểu tình vô hại “Nên tôi đành
phải thất lễ đánh hần bất tỉnh.”

“...” Thịnh Tước nhận tiền, chần chừ hỏi “Cậu thật sự không đi
cùng?”

Thiệu Trạch nhướn mày “Sợ tôi tính kế anh sao?”

Thịnh Tước không đáp, người trước mắt này là người đi một
bước nhìn ba bước, không thể không khiến người ta lo lắng. Hần
chăm chăm nhìn đồng tử xinh đẹp ở dưới ánh đèn của Thiệu Trạch
“Nếu không gặp tôi, cậu tính làm sao?”

“Tìm một tên côn đồ, trả thù lao bảo hần đi xử lý.” Mặt Thiệu
Trạch không đổi sắc “Tôi mảnh mai lắm, lái xe cả một đêm sẽ chết
mất.”

Thịnh Tước “...”

“Nhưng mà tôi đã gặp anh.” Thiệu Trạch làm như không thấy ánh
mắt lạnh như băng của hần, tâm tình vui vẻ “Tôi vẫn cảm thấy Alpha
là người thích hợp làm việc nặng nhất.”

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch vỗ vai hần cổ vũ rồi đi vào phòng tắm xả nước, tiếp
theo lấy bộ đồ ngủ mềm mại trong tủ quần áo, chuẩn bị ngâm mình

trong bồn tắm massage. Thịnh Tước lẳng lẳng nhìn, chỉ cảm thấy mỗi một hành động của người này đều vô cùng nhịp nhàng, thậm chí có chút hiển nhiên, giống như sinh ra là để hưởng thụ vậy.

Hắn chợt có ảo giác “Kẻ bị vây ở dưới đáy xã hội thật ra lại là Alpha”, trầm mặc mấy giây, vội vàng bác bỏ, thầm nghĩ Alpha tài hoa, can đảm rõ ràng mới là người điều khiển mọi thứ.

Thiệu Trạch không quan tâm sự rối rắm của hắn, y thông thả đi vào phòng tắm.

Thịnh Tước xem lại sự việc một lần, xác định không có vấn đề, liền dựng tên cậu ấm kia dậy, tiếp theo lái tới quốc lộ số mười, ném người xuống, để lại một chai nước rồi rời đi. Tuy họ pha lẫn cả dân xã hội đen, nhưng không phải người lạm sát kẻ vô tội, tập đoàn cũng ghét loại người không bằng sức sinh, mà họ có thể leo tới vị trí hiện tại, đương nhiên cũng không phải loại người này. Cho nên dù đều biết rõ làm thịt cậu ấm đó thì càng bớt việc nhưng họ cũng không thật sự ra tay.

Lúc Thịnh Tước trở lại khách sạn, ở phía chân trời đã có tia sáng, Thiệu Trạch mơ màng nhìn hắn “... Mấy giờ rồi?”

“Chưa tới năm giờ.”

“Ừm.” Thiệu Trạch cuộn người lại, khua tay “Đừng quên gọi điện đặt cơm đấy.”

Thịnh Tước đứng ở trước phòng ngủ, nhìn y một hồi, sau đó lắc đầu, đóng cửa lại.

Lúc Thiệu Trạch mở mắt lại đã là bảy giờ, bữa sáng vừa đưa tới, y rất vừa lòng với điều đó, rửa mặt đánh răng xong liền đi hưởng

thụ. Thịnh Tước đánh giá căn phòng xa hoa này, lại nhìn một bàn đồ ăn phong phú, tưởng tượng cảnh nhóm người kia tối qua ngủ gầm cầu, tìm phòng thuê giá rẻ hoặc cẩn thận nhảy vào cửa sổ nhà người khác. Hắn thầm nghĩ người này so với người kia càng muốn đi chết hơn.

Hai người thông thả ăn xong, Thiệu Trạch lau miệng “Nói chút về suy nghĩ của anh đi.”

“Với tình hình hiện tại, khả năng kiếm được số tiền mặt đó trong thời gian ngắn là không cao. Ngoại trừ giống như cậu đề xuất bắt người ta nói ra hai chữ tự nguyện.” Thịnh Tước nhìn y “Nhưng tôi cảm thấy... khả năng phạm quy rất lớn.”

“Ừ, nếu cướp bóc mà được thì đã đánh đồng với thân thủ, nhưng mặt đó đã thi đấu từ lâu rồi, cho nên lần này...” Thiệu Trạch cười, chỉ vào đầu mình “Vòng thi này có lẽ là ở đây.”

Nếu suy luận chính xác thì tiền vốn cũng chỉ có một ngàn, đây cũng là nguyên nhân Thịnh Tước vẫn nhin ăn nhin mặc, hắn nheo mắt lại “Cách nghĩ của chúng ta giống nhau, chỉ là thiếu mất chứng cứ. Có điều hôm qua cậu đã ném một con mồi, sớm muộn gì cũng có người mắc câu thôi.”

Thiệu Trạch tỏ ra rất vô tội “Có ư? Rõ ràng là tôi tốt bụng đề xuất cho họ thôi mà.”

Thịnh Tước mặc kệ y, tự động không đếm xỉa. Nhóm người kia leo lên địa vị bây giờ đều là nhân tài, nhưng cũng có người không có đầu óc, phỏng chừng mấy ngày nữa liền chịu không nổi cám dỗ mà hành động, điều hai người cần phải làm là chờ tin tức. Hắn liếc nhìn

Thiệu Trạch “Nếu cướp giật là phạm quy, cậu cảm thấy thời gian quy định có mấy phần là giả?”

“Bảy tám phần, làm như vậy là để xem tinh thần mọi người có vững vàng không.” Thiệu Trạch hơi dừng lại, cười, nhướn mày “Có điều cũng có thể là thật, cướp một ván không?” Thịnh Tước trầm mặc nửa giây, nói như đinh đóng cột “Cướp.”

Hai người đạt được sự đồng thuận bước đầu, Thịnh Tước liền đi ngủ bù, sau khi tỉnh dậy thì tới trước máy tính lướt web, lướt tới tận đêm khuya, nhin không được hỏi “Thật sự có ích?”

“Có lẽ.” Thiệu Trạch nói “Tám triệu tám trăm tám mươi ngàn hiện tại đối với chúng ta cũng không phải con số nhỏ. Hôm nay là ngày thứ hai rồi, nhất định sẽ có người ra tay, hơn nữa số tiền bị cướp cũng không nhỏ, chắc chắn là có thể lên báo.”

Thịnh Tước tiếp tục lướt web, một tiếng sau rốt cuộc mới tìm được nội dung mong muốn: Được biết trong thành phố của chúng ta cùng lúc xảy ra các vụ cướp liên hoàn, trong đó camera của một tiệm vàng vừa vắn ghi lại quá trình.

Trong video có hai tên cướp, đầu đột vớ chân giá rẻ, mỗi tên mang theo một cái búa, vô cùng nhã nhặn nói “Em gái, cười một cái, nói đây là tiền em tự nguyện cho bọn này đi.” Cô gái kia run rẩy nói “Đại ca, tôi là người làm công, số tiền này không... không... không phải của tôi...”

“Em xem, em như vậy là không đúng rồi.” Tên cướp kiên nhẫn khuyên bảo “Chỉ một câu thôi, nói đi mà.” Một tên cướp khác nói “Phải vừa cười vừa nói, lúc anh đi ngang qua thấy em cười như đóa hoa ấy, cứ cười như vậy đi, ơ kìa, em đừng khóc...”

Cô gái run rẩy suốt, cả buổi mới nói được hết câu, hai tên cướp miễn cưỡng xem như cô đạt tiêu chuẩn mới đánh cho bất tỉnh. Hiện tại cô gái đó đang ở bệnh viện, đã tỉnh lại và cũng đã nhận phóng vấn. Cô nức nở nói “Là hai Alpha. À, chúng còn bảo tôi chuyển lời tới nơi liên quan một câu, một cây búa giá chín mươi hai đồng thật sự quá mắc, chúng quá thất vọng với giá cả ở đây...”

Phóng viên “...”

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch “...”

“Không bắt được người sao?” Thiệu Trạch thấy video sắp hết, có chút tiếc nuối “Thế là hôm qua tôi gọi điện cho cảnh sát bảo họ tăng cường an ninh là không công rồi, lãng phí tình yêu mến của tôi, vốn tưởng có thể tìm chút phiền phức cho họ.”

Thịnh Tước “...”

“Sáng mai lại xem thử, nếu tiền được trả lại liền chứng minh cướp bóc là phạm quy, hai người kia cũng sẽ bị loại.” Thiệu Trạch đứng dậy, về phòng ngủ “Tôi đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon.”

Một đêm không có gì để nói. Sáng hôm sau hai người dậy sớm, ăn cơm. TV đang phát tin tức sáng sớm của địa phương. Nghe nói số tiền kia vào rạng sáng đã được trả lại, chỉ là hai kẻ tình nghi lấy hai trăm đồng từ mỗi cửa tiệm làm phí chạy trốn và tổn thất tinh thần. Vụ việc hiện tại vẫn đang trong quá trình điều tra.

Màn hình chuyển qua một tin khác, nghe nói khu biệt thự xa hoa của thành phố chúng ta trong một đêm bị dán đầy áp phích quảng cáo, vô cùng đồ sộ. Ống kính được đưa tới gần, chỉ thấy trên tờ giấy

viết mấy chữ to: Bạn đang buồn phiền vì ông già nhà mình vẫn chưa tắt thở mà không thể thừa kế gia sản? Bạn đang kiêu kị vì đối thủ cạnh tranh quá mạnh? Bạn đang tức giận vì người yêu bị một thằng khác cướp mất? Đến đây đi! Tám triệu tám trăm tám mươi ngàn! Chỉ cần tám triệu tám trăm tám mươi ngàn! Chúng tôi sẽ giải quyết bất cứ người nào bạn muốn giết. Thời gian chỉ có bảy ngày. Bạn còn đang chờ cái gì? Đừng do dự.

Lưu ý: Xin đem cách liên hệ tới găm cầu XX, dùng gạch đề lên, chúng tôi sẽ chủ động liên lạc với bạn.

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch chậm rãi uống một ngụm canh “Trời cao biển rộng, đúng là không thiếu cái lạ.”

Còn không phải tội lỗi của cậu sao? Thịnh Tước im lặng nhìn y.

Thiệu Trạch làm như không thấy ánh mắt của hắn, vui mừng dẫn dò “Bọn họ được xếp vào phá hoại cảnh quan rồi, gọi tới đường dây nóng đi, để các ngành có liên quan cầm số điện thoại đưa tới găm cầu, điều tra ra nguồn gốc, bắt họ, phạt cho một khoản.”

“... Ý này rất hay.” Thịnh Tước hỏi “Cậu đoán có bao nhiêu người?”

Thiệu Trạch bình tĩnh “Cùng lắm là ba thôi.”

Thịnh Tước gật đầu, trong nhóm kia có mấy người rất tài giỏi, chắc cũng đang chờ tin, cũng có khả năng ngay cả thời gian quy định là thật hay giả họ cũng đã nghĩ tới.

Hôm nay là ngày thứ ba, để phòng ngừa cậu ấm kia tìm tới cửa, họ cần phải đi. Thịnh Tước nhìn y “Tới khu mườidĩ, chỗ đó không trật tự, chúng ta có nhiều cơ hội hơn.”

“Ừ.” Thiệu Trạch mặc chiếc áo sơ mi nhẵn nhúm lúc trước tùy tiện vo tròn vào “Hỏi anh một câu, nếu dựa theo tỉ lệ loại ở những vòng trước, cuối cùng có mấy người thắng?”

Ba vòng trước số người bị loại đều tới chín mươi phần trăm, hiện tại còn mười hai người, như vậy tính ra vòng cuối chỉ còn... vốn vẹn một người. Thịnh Tước biết sẽ có khả năng này cũng biết Thiệu Trạch có thể đoán ra. Dĩ nhiên hắn đã có tính toán từ lâu, sau khi kết thúc quá trình hợp tác sẽ đá bay người kia, nhưng hắn không ngờ hiện tại Thiệu Trạch lại xé rách lớp mặt nạ này.

Tim hắn nhảy dựng lên, vội vàng nhìn qua. Thiệu Trạch mỉm cười nhìn hắn, có chút cảm khái “Tôi đã bỏ đồ ăn thức uống ngon nuôi anh tới tận bây giờ.”

Trong phút chốc Thịnh Tước có cảm giác như đợi bị làm thịt, đang định hỏi thì đã thấy Thiệu Trạch mở cửa, lão đảo bồ nhào ra ngoài, tiếp theo hoảng sợ nhìn hắn, vắt chân chạy như điên.

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước phản ứng hai giây, đứng ở góc camera giám sát ngoài hành lang, ngấm lại mọi chuyện một lần: Lúc hai người kia vào phòng, hắn nhanh chóng xông tới cửa. Hắn đỡ cậu ấm kia rời đi. Sau một ngày hai đêm, Thiệu Trạch đáng thương chật vật chạy thoát...

Tại sao thoát nhìn giống như là hắn uy hiếp hai người đó vậy?

Vả lại hình như mấy lần gọi điện đặt cơm cũng là hấn làm... Hấn rất cuộc hiểu mục đích của Thiệu Trạch rồi. Hóa ra người này hoàn toàn không muốn hợp tác mà là chuẩn bị hất bát nước bẩn vào người hấn? Hấn tưởng tượng tới cảnh mình biến thành tội phạm cướp bóc, cưỡng hiếp bị truy nã, trong phút chốc, cả người hấn đều thấy không khỏe, im lặng trong chớp mắt, hấn liền tức giận đuổi theo “F*ck, mẹ kiếp, cậu cũng quá trơ tráo đấy.”

Lúc Thịnh Tước chạy ra ngoài, Thiệu Trạch vừa vặn bước vào khu thương mại bên cạnh khách sạn, hấn liền vội vàng đuổi theo, kết quả mất cả buổi ở trong đó cũng không tìm thấy người. Mãi tới khi tức giận tới nghiến răng nghiến lợi thì lúc này có hai người đi tới, do dự tiến lên hỏi “Này... anh có thấy Thiệu Trạch không?”

Thịnh Tước lập tức quay đầu “Hai người biết cậu ta?”

“Chúng tôi là người bên sở tình báo, trong cuộc thi lần này phụ trách giám sát cậu ta.” Biểu tình trên mặt hai người cũng vô cùng thâm, suy yếu nói “Kết quả vừa để mất dấu, làm sao báo cáo kết quả đây?”

Thịnh Tước “...”

Lúc mọi người còn đang lục tung tòa nhà, Thiệu Trạch đã ngồi trên chuyến xe buýt đường dài, bốn tiếng sau thành công tới thành phố Nhất Duyên.

Chủ nhân hiện thời của nhà họ Lý – một gia tộc lớn trong xã hội đen sắp kết hôn, khách tới dự hôn lễ chắc chắn không giàu thì sang. Ý đánh giá thành phố sầm uất này, khoe miệng khế cong lên, chuẩn bị đi kiếm tám triệu tám trăm tám mươi ngàn của mình.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 4: Lần đầu gặp mặt

Hôn lễ của chủ nhân nhà họ Lý – Lý Cố được cử hành vào hoàng hôn, đó là giai đoạn giao thời giữa ngày và đêm, sắc trời nhá nhem, nghe nói lúc ấy người và ma quỷ có thể đồng hành. Hôn lễ của Lý Cố là minh hôn, ngụ ý làm như vậy rất rõ ràng.

Thực lực của Lý gia rất hùng hậu, trắng đen đều có dính tới. Lý Cố thân là chủ nhân hiện thời, không chỉ là ông chủ mafia người khác nghe tới đã sợ mất mật mà còn là một nhân vật nổi tiếng tuổi trẻ tài cao trong xã hội, là đối tượng được vô số truyền thông và tạp chí lá cải tranh nhau đưa tin, bởi vậy buổi lễ minh hôn này từ hơn một tháng trước đã gây xôn xao rồi.

Nghe nói để nhìn thấy linh hồn của người yêu, Lý Cố đã mời vài vị pháp sư có tiếng. Lúc đối mặt với câu hỏi của phóng viên, về mặt luôn lạnh nhạt của hắn lần đầu tiên có chút hòa hoãn “Cậu ấy rất yêu tôi, tôi tin một ngày nào đó cậu ấy nhất định sẽ trở về.”

Phóng viên cả gan hỏi “Vậy anh có nghĩ tới vấn đề con nối dõi không?”

“Ừ, có thể chọn một người trong dòng họ để làm người thừa kế.”

“... Thế còn anh thì sao?”

“Tôi không cần.” Lý Cố thản nhiên nói “Sau khi kết hôn, tôi sẽ mãi mãi chung thủy với cậu ấy, dù là linh hồn hay thể xác.”

Tin tức này sau khi lan rộng đã khiến vô số người cảm động, lời chúc phúc trên Internet nhiều tới đếm không xuể, nhưng thực tế nếu đứng ở lập trường người tham dự hôn lễ, điều này thật ra có chút đáng sợ, bởi vì việc gọi hồn ma lên vẫn khiến người ta sởn tóc gáy, đặc biệt phần lớn trong số họ đều vác mạng người trên lưng, lỡ mà mấy ông thầy kia không đưa người cần đưa tới, mà lại đưa lệ quỷ về, vậy thì chẳng khác gì đòi mạng à.

Nhưng mà hết cách rồi, họ cũng không thể không đến.

Tình hình ở thành phố Nhất Duyên phức tạp lại hay biến đổi, địa vị cao thấp chỉ là chuyện một sớm một chiều, giống như “hôm nay lái xe sang, ngày mai đi ăn xin”, việc này nhìn mãi cũng thành quen. Lý gia ở Nhất Duyên đã có lịch sử cả trăm năm, mặc dù trải qua mưa gió nhưng vẫn đứng sừng sững, là sự lựa chọn kết giao đầu tiên của các thế lực muốn dựa hơi vào.

Lý Cố ở vị trí nắm quyền chưa đến tám năm, tuy nói trong quá trình có một vài khó khăn, nhưng dù sao hấn cũng là do một tay ông Lý dẫn dắt. Năng lực, thủ đoạn so với ông Lý chỉ hơn chứ không kém, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lý gia vẫn sẽ tiếp tục thời kỳ huy hoàng.

Bởi vậy đừng nói hiện tại Lý Cố muốn cưới một hồn ma, mà kể cả cưới mười thậm chí đột nhiên động kinh kết hôn với động vật, họ cũng phải nghĩ mọi cách để lấy được một tấm thiệp mời, vót nhọn đầu chui vào bên trong.

Địa điểm diễn ra hôn lễ là ở nhà cũ của Lý gia, nó được xây ở ngoại ô, quang cảnh rất đẹp. Bên ngoài tòa nhà tổng cộng có hai cái cổng, từ cánh cổng đầu tiên ở ngoài cùng đi vào là con đường rộng bốn mét, dài khoảng ba trăm mét, ở cuối là cánh cổng thứ hai, phía

sau đó chính là tòa nhà rộng lớn. Hai bên đường trồng cả biển hoa, xung quanh trồng các loại cây cao thấp khác nhau, đẹp đến nỗi như rơi vào trong mộng cảnh. Lúc này đã là hoàng hôn, khắp nơi nhuộm sắc đỏ ánh vàng, rất quyến rũ, dẫn tới không ít vị khách xuống xe ở cổng đầu tiên rồi đi bộ vào trong.

Thiệu Trạch cũng xen lẫn trong đó, hằng hái nghe người xung quanh nhiều chuyện, thuận tiện thu thập vài thông tin hữu dụng.

“Biển hoa này là năm đó Lý Cố trồng vì Lý Thiếu Chu đấy. Nghe nói Lý Cố thường hay đứng một mình ở đây. Nghĩ lại cũng đúng, họ lớn lên bên nhau từ hồi còn bé, vốn định kết hôn với nhau rồi. Thật đáng tiếc mà.”

Mấy cô tiểu thư xinh đẹp, cao quý tụ tập lại vừa đi vừa nói chuyện, âm lượng vừa phải, miễn cưỡng mới khiến Thiệu Trạch phía sau các cô hai mét nghe thấy được.

“Chưa chắc, năm đó Lý Cố cũng chơi bời bên ngoài một thời gian đó.” Một cô gái khác nói “Nếu anh ta thật sự thích Lý Thiếu Chu sao có thể làm ra chuyện đó? Vậy nên nguyên nhân trồng hoa phần lớn là để lấy lòng thôi, dù gì... anh ta cũng không phải là con ruột của ông Lý, Lý Thiếu Chu mới phải.” Một cô nàng còn lại ngạc nhiên, đề thấp giọng “Nghe nói là con riêng mà.”

“Không thể nào.” Cô nàng kia cười nhạo “Ông Lý xem Lý Thiếu Chu còn quan trọng hơn mạng sống của mình, chắc chắn Lý Thiếu Chu là con ruột. Nếu không phải vì Omega khá yếu đuối, ông ấy không nỡ để cậu ta chịu khổ thì vị trí này đã thuộc về cậu ta từ lâu rồi, nào tới lượt Lý Cố. Mà nếu Lý Thiếu Chu là con ruột, Lý Cố tất nhiên sẽ không phải, không thì loạn luân mất rồi.” Những người khác gượng cười, không dám đáp lại. Thân phận của các cô không

bì kịp cô tiểu thư cao quý kia, cô ta có thể ở đây không kiêng kị mà bàn tán chuyện nhà người ta nhưng các cô lại không thể.

“Đôi khi tôi thấy rất tiếc cho Lý Thiếu Chu.” Cô gái kia khẽ nói “Nếu cậu ta có thể mạnh mẽ lên một chút, ông Lý đã không cần sợ cậu ta bị người trong dòng họ ức hiếp mà phải nhận Lý Cố làm con nuôi. Lý Thiếu Chu cũng sẽ không yêu phải Lý Cố, để cuối cùng ra nông nổi vì cứu anh ta mà chết.”

Thiệu Trạch ở phía sau nghe, xa xăm nói “Đáng thương quá đi.”

Có mấy cô trong nhóm đó quay đầu nhìn y, thấy lạ mặt liền tự động xem nhẹ, tiếp tục nói chuyện phiếm, có người chần chừ mở miệng “Tôi nghe nói thật ra Lý Cố có quan hệ huyết thống với Lý gia.”

“A, chuyện này tới lúc chết ông Lý cũng không nhắc tới, ai biết thật giả ra sao.” Cô nàng kia nói “Cho dù có cũng không thể quá gần, nếu không ông ấy sẽ không tác hợp cho họ đâu.” Những cô còn lại nghĩ ngợi một lát, sau đó gật đầu phụ họa.

Cô gái nhìn hai bên đường, sâu kín nói “Vậy nên lúc trước Lý Cố có bao nhiêu là thật lòng với Lý Thiếu Chu, trồng hoa đến cùng có phải là tự nguyện không thì chỉ có mình anh ta mới biết được.”

“Chắc là có đấy, sau khi Lý Cố nắm quyền, tình cảm của anh ta dành cho Lý Thiếu Chu cũng không thay đổi, vẫn yêu cậu ta như vậy, kể cả sau này... nhưng ở vị trí của anh ta cũng đâu thể thiếu những cuộc mua vui.”

“Các cô thì biết cái gì, ánh mắt ông Lý rất sắc bén. Nếu nhân phẩm của Lý Cố không tốt, ông ấy tuyệt đối sẽ không đưa vị trí này

cho anh ta. Với tính cách của Lý Cố dù cho không yêu Lý Thiếu Chu cũng sẽ đối tốt với cậu ta, bảo đảm cho cậu ta một đời không lo cơm áo. Đây mới là nguyên nhân ông Lý chọn Lý Cố.” Cô nàng kia thở dài, nói “Đó cũng là nguyên nhân Lý Thiếu Chu một lòng với Lý Cố, cậu ta thật sự thích Lý Cố, thích tới mức sau này Lý Cố nắm thực quyền rồi bắt đầu cuộc sống phóng túng cậu ta cũng không hết hi vọng, đúng là đồ ngốc mà.”

Thiệu Trạch nghe tới say sưa “Ồi đáng thương quá.”

“Đúng vậy.” Cô gái nói “Tôi cảm thấy không đáng giá thay cho cậu ta. Với điều kiện của cậu ta rõ ràng có thể chọn người tốt hơn, ai ngờ lại coi trọng Lý Cố, yêu tới rơi vào tình cảnh này... haiz...”

Thiệu Trạch gật đầu “Thật là đáng thương. Thật là đáng thương.”

Cảnh Hạo xuống xe giữa đường, vừa vịn cách các cô gái đó không xa, cuộc nói chuyện kia hẳn chỉ nghe được vài câu. Trong lòng đang không có cảm xúc gì lại nghe thấy người nào đó cảm khái liên tục hai tiếng không hề có chút thành ý, hẳn lập tức nhìn qua – cô gái trước mắt trang điểm quá đậm, nhan sắc ở bậc trung, nhưng chiếc đầm dự tiệc màu đen của cô ta trái lại lộ ra vài phần bí ẩn và khác biệt.

Thiệu Trạch nhận thấy tầm mắt của hắn, y hơi nghiêng đầu, vừa vịn chạm vào mắt hắn, thế là y liền nở nụ cười nhợt nhạt.

Cảnh Hạo hơi giật mình, chỉ cảm thấy ngoại hình người này bình thường, cười lên lại rất dịu dàng, thậm chí có thể khiến người ta không hiểu sao lại sinh ra cảm giác thân thiết, làm cho hắn không khỏi nhìn thêm một lát.

Thiệu Trạch nhướn mày, ném cho hắn một ánh mắt quyền rũ và ngọt ngào.

“...” Cảnh Hạo lập tức quay đầu, trong lòng thầm nghĩ, vừa nãy đầu hắn tuyệt đối là không minh mẫn nên mới thấy cô ả đặc biệt.

Thiệu Trạch không ngại việc bị lạnh nhạt, tiếp tục nhàn rỗi nghe người ta nhiều chuyện. Cô gái lúc nãy vừa nói xong chuyện Lý Thiếu Chu chết, rồi khẽ nói “Đã năm năm rồi.” Người bên cạnh gật đầu, nhin không được nói “Từ sau khi cậu ta chết, Lý Cố lại không lảng nhãng nữa, vậy thật ra là anh ta có yêu Lý Thiếu Chu.”

Cô nàng kia cười khẩy “E rằng chờ người ta chết rồi mới nhận ra.” Mấy người còn lại cười khan, không dám nhiều lời.

Thiệu Trạch nghe được gần hết, không khỏi khoa trương kết luận “Con người ấy, có khi thích bị coi thường.” Giọng của y rất nhỏ, Cảnh Hạo ở gần đó vừa vặn nghe thấy, hắn vẫn không vừa mắt với Lý Cố, nên chỉ cảm thấy lời này nghe vào tai vô cùng thoải mái, liền theo bản năng ngó qua, cuối cùng lại nhìn thấy khuôn mặt kia.

Thiệu Trạch nhay bén nhận ra, khoe miệng cong lên, lại quăng cho hắn một ánh mắt quyền rũ.

“...” Cảnh Hạo dời tầm mắt về, hoàn toàn không nhìn cô ả nữa. Hắn đi nhanh hơn một chút, mấy cô nàng phía trước liền nhanh chóng thấy hắn, đồng loạt lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô gái kia lập tức nở nụ cười, bước tới “Anh hai, tới lúc nào vậy?” Cảnh Hạo xoa đầu cô “Vừa mới tới.”

“Vậy lời em nói anh đều nghe thấy à?” Cô gái kéo cánh tay hắn “Em nói có đúng không?”

Sắc mặt Cảnh Hạo không thay đổi, trong đáy mắt mang theo ý cười nhàn nhạt “Có lẽ.”

Hai người được một đám cấp dưới vây quanh dần dần đi xa, những cô tiểu thư còn lại đều biết không chen miệng vào được, cũng không để ý mà tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Làm tôi sợ giật nảy cả mình, sao Cảnh Hạo cũng tới? Tôi cứ tưởng anh ta không có tâm tình nhàn rỗi kia cơ chứ.”

“Có thể là tới ngắm cảnh đẹp? Ai mà biết mấy nhân vật lớn như họ suy nghĩ cái gì.”

Những người khác gật đầu, bắt đầu nói qua chuyện khác, một lát sau có người đột nhiên hỏi “Các cô nói xem, thật sự có thể gọi hôn được không? Dù sao tôi cũng thấy hơi sợ.”

“Đừng làm tôi nghĩ tới chuyện đó, tôi cũng sợ...”

Mấy cô gái xinh đẹp, giàu có này đều là Omega, trông hơi mảnh mai. Có điều một lúc lâu sau liền có Alpha không kiềm nén được ý muốn bảo hộ đối với Omega trong bản năng của mình mà tới tấp đi đến an ủi, thuận tiện mượn cơ hội bắt chuyện.

Thiệu Trạch bị kéo ra một khoảng, y liền đi chỗ khác sưu tầm tin tức, sau đó bất giác đi tới trước cánh cổng thứ hai.

Quản lý đang tươi cười chào đón khách quý, thấy cô tới gần chỉ cảm thấy một mùi nước hoa “dỏm” nồng nặc xông thẳng vào mũi, thậm chí ngay cả “chất dẫn dụ” của cô ta cũng bị át mất, ông thăm nhíu mày, lịch sự nói “Thưa cô, xin hãy đưa thiệp mời ra.” Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu, tao nhã lấy ra một phong thư trong cái túi

lớn của mình “Vâng, ở bên trong chính là...” Y đang nói lại tựa như thấy người quen, cười tươi chạy vào, vẫy tay “Tiểu Lệ, tớ ở đây nè.”

“Xin cô chờ đã.” Quản lý vừa bóc phong thư vừa gọi lớn, thấy cô nàng không dừng lại, trong lòng ông chợt lóe lên dự cảm không tốt, dặn dò người bên cạnh “Theo cô ta! Mau lên.” Người bên dưới gật đầu, vội vàng đuổi theo.

Quản lý nhanh chóng lấy thứ ở trong phong thư ra, phát hiện vẫn là một phong thư, trầm mặc một giây tiếp tục bóc, bên trong lại là một phong thư, ông vẫn không hết hi vọng mà mở tiếp và vẫn là một phong thư.

Quản lý “...”

Quản lý nhìn về đám đông, sau khi tìm kiếm một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng cô gái kia và anh chàng cấp dưới, cảm giác bất an càng sâu. Từ ngày cậu chủ qua đời, ông chủ tự dần vật mình suốt năm năm, nay rốt cuộc nghĩ ra cách dùng mình hôn để hoàn toàn khẳng định mối quan hệ của hai người, mức độ coi trọng đối với hôn lễ này có thể nghĩ được, lỡ hôm nay xảy ra sai lầm gì, chắc chắn ông chủ sẽ tự tay băm họ ra cho chó ăn.

Nghĩ tới đủ loại hậu quả, trên trán ông toát ra tầng mồ hôi lạnh, vội vàng sai tiếp hai người, tranh thủ không để xảy ra sai sót nào.

Trong sân bày biện mấy dãy bàn dài, những vị khách đứng thành tốp năm tốp ba, đang mỉm cười bắt chuyện với nhau. Thiệu Trạch nhanh chóng xuyên qua đám đông, chạy thẳng vào trong tòa nhà, y quay đầu thì thấy tên cấp dưới kia vào tòa nhà theo mình, mắt đảo qua, thấy cửa toilet bên cạnh đang sắp đóng lại, y liền tranh thủ thời cơ lách mình chen vào.

Cảnh Hạo bị bất ngờ mà lùi về sau nửa bước, nheo mắt chăm chú nhìn người kia “Gì vậy?”

Thiệu Trạch đưa tay ra sau đóng cửa lại, chớp mắt mấy cái, nóng bỏng nhìn hấn “Em có lời muốn nói với anh.”

Cảnh Hạo rất không muốn thấy cô nàng này, hấn lạnh lùng nói “Tôi không muốn nghe, đi ra ngoài.”

“Không, em nhất định phải nói, giữ trong lòng khó chịu lắm.”
Thiệu Trạch liên tưởng tới cái gì đó, quan tâm nhìn hấn “Hay anh cứ đi vệ sinh trước đi, em ở bên cạnh chờ một lát cũng được.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo luôn là kẻ mãnh liệt, có rất ít người dám suồng sã trước mặt hấn, đồng tử của hấn lập tức tối đi, uy lực trên người càng nặng hơn “Tôi lặp lại một lần nữa, đi ra ngoài.”

“Không, chuyện này rất quan trọng, em thấy anh có quyền được biết.”

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm vào cô ả “Là chuyện nghiêm chỉnh?”

“Ừ.”

“Nói đi.”

Sắc mặt Thiệu Trạch nghiêm túc “Thật ra ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã yêu anh rồi.”

Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi “Cút đi cho tôi.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 5: Nhìn thấu

Toilet nhất thời rơi vào tĩnh lặng kỳ dị, hai người nhìn nhau. Hai giây sau, Thiệu Trạch vươn tay chủ động kéo vai áo một bên xuống.

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch bắt đầu cởi đồ, động tác vô cùng chậm, tựa hồ muốn kích tỉnh Cảnh Hạo, nhưng không hiểu sao nhìn động tác của y thế nào cũng không được tự nhiên, khiến người ta ngoại trừ có cảm giác mắc ói ra thì không có cảm nhận nào khác, y nhìn người trước mặt “Cái gì em cũng tình nguyện cho anh hết. Thật đấy.”

Trán Cảnh Hạo nảy lên, bước tới trước nửa bước chuẩn bị đá cô ả ra.

Hai mắt Thiệu Trạch sáng lên, mặt đầy chờ mong, giống như hận không thể để hai người gần nhau hơn chút nữa.

“...” Bàn tay giơ lên trong không khí của Cảnh Hạo khựng lại, hắn không hề nghi ngờ nếu mình thật sự đi qua, cô nàng này tuyệt đối sẽ thừa cơ mà cạo vào người hắn, túm quần áo của hắn, ôm đùi hắn... Đúng là không công rước lấy phiền nhiễu vào người mà.

Hắn lạnh lùng nhìn cô nàng, chỉ cảm thấy nhan sắc cô ta bình thường, lúc cười lên kỳ lạ là lại thấy thân thiết, động tác ghê tởm rõ ràng, nhưng trong cử chỉ lại lộ ra tao nhã mơ hồ, rất không phù hợp cũng rất quái lạ, khiến hắn vô cùng khó chịu.

“Anh yêu, duyên số là do trời định.”

Trần Cảnh Hạo lại nẩy lên, càng cảm thấy ghê tởm, hấn liếc nhìn cô ả, xoay người đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Người của Lý gia đã đuổi tới, ở lân cận tìm thật lâu, đang định vào toilet kiểm tra thì thấy Cảnh Hạo đi ra, liền tiến tới định bụng hỏi thử.

Sắc mặt Cảnh Hạo không tốt, giọng nói lạnh đến mức khiến người ta rơi rụng “Có chuyện gì?”

“...” Người của Lý gia lập tức bị khí thế của hấn làm cho run rẩy “... không, không, không, không có việc gì. Anh làm việc của mình đi, tôi chỉ là đi ngang... ngang qua thôi.” Gã nói xong liền bỏ chạy, không muốn chờ thêm một giây nào nữa.

Thiệu Trạch cố ý chọc giận Cảnh Hạo chính là muốn hiệu quả này. Y dán tai vào cửa nhà vệ sinh, nghe thấy tên cấp dưới kia bị tâm trạng không tốt của Cảnh Hạo thành công hù dọa liền khẽ cười một tiếng, thong thả tới trước gương, vừa ngân nga một bài hát vừa tháo tóc giả xuống, tiếp theo lột từng lớp silicone trên mặt.

Cảnh Hạo đi vệ sinh xong mới phát giác ra có vấn đề.

Gen của Alpha càng tốt sức uy hiếp càng mạnh, hấn có thể khẳng định gen của mình không tệ, nhưng cô nàng Beta khiến người ta ghê tởm kia khi đối mặt với tâm tình không tốt của hấn, không chỉ không sợ hãi mà còn không biết xấu hổ, điều này rõ ràng không bình thường.

Hấn biết có một số rất ít Beta và Omega có thể phá vỡ quy luật thông thường, những người đó không có một ai là kẻ yếu, Beta kia

chẳng lẽ thuộc nhóm người này? Hấn hồi tưởng đủ loại hành động của cô ả, suy tính thoáng chốc, đoán ra cô ta rất có thể là cố tình đóng giả thì liền vội vàng quay lại.

Lúc này hấn cảm thấy với thân phận của mình mà đấu với cô ả rõ là hạ thấp bản thân nên trước khi đi đã gọi điện sai cấp dưới canh chừng ở đây, đợi cô ta ra liền quăng đi để tránh làm ô nhiễm không khí, trái lại bây giờ lại có tác dụng.

Cấp dưới đang làm theo lệnh đứng ở ngoài, thấy hấn liền cung kính tiến lên “Ông chủ.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng “Cô ta ra chưa?”

“Chưa ạ.”

Cảnh Hạo lập tức ra lệnh “Mở ra.”

Cấp dưới gạt đầu, dùng sức phá cửa thì thấy bên trong trống tuếch, không có nửa bóng người, gã không khỏi ngẩn ra mà nhìn về phía Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo thấy thế liền khẳng định Beta kia không đơn giản, hấn đi vào nhìn sơ qua, quả nhiên ở cửa sổ phát hiện một dấu chân rất mờ, hấn thấp giọng nói “Ra ngoài xem có Beta nữ nào mặc đầm đen hoặc mùi nước hoa nồng nặc không phân biệt được giới tính không, chú ý đừng kinh động đối phương.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo không nói thêm lời nào, xoay người đi ra ngoài.

Ánh chiều tà đỏ thắm giống như trước khi lặn xuống mà nở rộ tới cực điểm, cả tòa nhà chìm trong vàng sáng, trông vô cùng lộng lẫy. Các vị khách treo nụ cười đúng mực trên môi, ăn uống linh đình, rất là náo nhiệt.

Có điều so với tiệc cưới bình thường, ở đây có thêm vài phần trang nghiêm, phần lớn khách tham dự đều mặc đồ màu đen hoặc trắng. Dù sao đây cũng là minh hôn, mặc khoa trương quá thì không hay, hơn nữa có vài người thậm chí không biết đối mặt với Lý Cố như thế nào. Nếu nói xin hãy nén đau thương, người ta đạt được ước nguyện cưới người mình yêu đấy. Nếu nói xin chúc mừng, người yêu của anh ta chết từ năm năm trước rồi. Điều này đúng là khiến người người rối rắm mà.

Vì thế tất cả mọi người đều quyết định xem thử những nhân vật lớn nói thế nào đã, sau đó thì thuận miệng nói theo.

Cảnh Hạo là tâm điểm chú ý của mọi người, hai con cá sấu khổng lồ trong thế giới ngầm ở Nhất Duyên, một là Lý Cố, con còn lại chính là Cảnh Hạo.

Cảnh gia là dòng họ lâu đời ở thành phố Z, thế lực chỉ ở bậc trung, mãi tới khi Cảnh Hạo thay thế mới có chuyển biến. Cảnh Hạo là một người thông minh, kiên nhẫn, bụng dạ thâm sâu. Tuổi của hắn cũng xấp xỉ Lý Cố, nhưng nắm quyền sớm hơn Lý Cố bốn năm. Hắn dùng bốn năm này để Cảnh gia vươn lên chiếc ghế số một ở thành phố Z, sau đó phát triển thêm một năm, rồi chuyển qua Nhất Duyên.

Lúc đó ông Lý vừa qua đời, Lý Cố phải ổn định cục diện hỗn loạn ở Lý gia, tạm thời không có thời gian ứng phó với Cảnh Hạo – kẻ địch mạnh mẽ bên ngoài này. Cảnh Hạo thấy thời cơ tốt đã đến,

đương nhiên sẽ không khách khí, trong khoảng thời gian ngắn liền nhanh chóng đứng vững. Tới khi Lý Cố rốt cuộc có thời gian, Lý Thiếu Chu lại bất hạnh bỏ mạng, điều này làm cho Lý Cố suy sụp mấy lần, càng không có tâm tình đi đối phó với Cảnh Hạo. Thời gian đó cả Lý gia đều rối loạn, Cảnh Hạo thừa cơ mở rộng thị trường, bành trướng thế lực, tới khi Lý gia rốt cuộc vượt qua cơn khủng hoảng này, họ đã không thể lay động địa vị của Cảnh Hạo nữa.

Hai nhà này lúc trước cũng từng hết sức căng thẳng với nhau, giống như hận không thể anh sống tôi chết. Nhưng thời gian trôi qua, quan hệ hai nhà đã dịu đi rất nhiều, thậm chí còn hợp tác với nhau mấy lần, khiến mọi người không khỏi cảm khái, quả nhiên đối mặt với lợi ích không có ai là kẻ địch mãi mãi cả.

Buổi lễ chưa bắt đầu, Cảnh Hạo cầm một ly vang đỏ ở trên bàn vừa uống vừa im lặng đợi tin tức.

Đối với mọi người, Cảnh Hạo và Lý Cố luôn là đối tượng số một để họ dựa hơi vào, bởi vậy rất nhanh liền có người vây quanh. Cảnh Hạo chọn chủ đề hắc hắc thấy có chút hứng thú để trò chuyện, liếc mắt qua, thấy cấp dưới tới, hắc hắc liền rời khỏi đám đông, tiến tới hỏi “Sao rồi?”

Gã cấp dưới mở ảnh trong điện thoại di động ra, đưa qua “Trước mắt chỉ tìm thấy mười bảy người.”

Cảnh Hạo xem qua một lần “Không có.”

“Chúng tôi sẽ đi tìm tiếp.”

“Thôi.” Cảnh Hạo nghĩ một lát rồi nói “Cô ta cố tình xịt nhiều nước hoa rẻ tiền như vậy là muốn che mùi chất dẫn dụ trên người, sau đó

sẽ thay đồ ở trong này. Trong quá trình tìm kiếm các cậu có gặp ai xịt nước hoa nồng nặc không?”

Gã cấp dưới lắc đầu.

“Bây giờ đi tìm đi.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo chờ không đến nửa tiếng liền có được câu trả lời, kết quả vẫn là không có. Hắn không khỏi trầm ngâm, dựa theo thời gian để phỏng đoán, Beta kia không thể nào tắm kịp, huống chi dưới sàn nhà vệ sinh cũng không có dấu nước lớn, nên mùi trên người cô ta chắc chắn không thể biến mất được. Hắn sắp xếp sự việc một lần, bỗng nhiên cảm thấy cô nàng Beta đó cố chen vào trong toilet có lẽ là vì tránh sự điều tra của Lý gia. Vậy là người của Lý gia cũng đang tìm cô ta? Bây giờ cô ta vẫn đang trốn hay là đã bị bắt?

Hắn ra hiệu cho cấp dưới không cần tiếp tục lo chuyện này nữa, để tránh làm cho Lý gia đề phòng, nếu không mất công lại tìm phiền toái cho mình, sau đó hắn nghĩ ngợi một lát, đặt ly rượu xuống, rào bước ra nhà sau, định đi tìm Lý Cố.

Ở đây là Lý gia, họ muốn tìm một người quả thực dễ như trở bàn tay, cho nên ở bên cạnh Lý Cố có thể sẽ nghe được tin tức mới nhất. Nếu tình huống cho phép, khi cô ta bị bắt, hắn muốn giải vây cho cô ta, kéo về tay mình, bởi vì cô nàng này nếu thật sự có thể coi thường sức uy hiếp của Alpha thì nhất định không đơn giản. Một nhân tài như vậy đương nhiên giúp được thì nên giúp. Dĩ nhiên nếu có thể thu vào dưới trướng mình thì càng tốt, nhưng tiền đề là hắn phải biết rõ mục đích cô ta tới đây, đảm bảo không có nguy hiểm mới giúp đỡ.

Nhà cũ của Lý gia được xây dựng theo phong cách thanh lịch mà trang trọng, mang theo chút cổ điển của thế kỷ trước, màu sắc tô vẽ trong không khí vui mừng hiện nay có vẻ càng thêm tinh xảo, vượt trội. Cảnh Hạo theo con đường nhỏ ở vườn hoa thong thả đi ra phía sau, bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Lý Thiếu Chu, suy nghĩ nhất thời bay đi hơi xa, bước chân cũng chậm lại.

Lúc này Thiệu Trạch vừa mới tắm xong, chậm chạp từ phòng tắm đi ra. Người giúp việc nhà họ Lý sợ hãi đứng canh ở ngoài, khuôn mặt đầy áy náy “Thưa anh, tôi xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.”

Thiệu Trạch nhìn cậu ta một cái “Bỏ đi, lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Sau khi đổi trang phục, y nhảy ra cửa sổ không lâu liền cố tình đụng vào một người giúp việc, khiến rượu cậu ta đang bụng đổ hết vào người mình. Khi đó y đã khôi phục hình dáng vốn có của bản thân, vô cùng cao quý bề ngón tay, cười lạnh “Tôi mới đụng phải một ả đàn bà ngu xuẩn xúc đầy nước hoa, tâm trạng đã rất không tốt rồi, cậu có biết không?”

Cậu giúp việc đó là người có mắt, chỉ nhìn thoáng qua là biết người này có thân phận cao quý, thật sự bị hù chết, vội vàng xin lỗi. Vì thế Thiệu Trạch nói muốn đi tắm rửa, thuận tiện lấy cho y bộ quần áo mới. Cậu giúp việc không dám từ chối, liền dẫn y tới phòng tắm trong phòng cho khách, nên hiện tại mới có tình huống này.

Bây giờ Thiệu Trạch đã xóa hết mùi nước hoa nồng nặc, thành công thoát khỏi sự điều tra của Lý gia, y chỉ cảm thấy sung sướng vô cùng, vui vẻ mở cửa rời đi, tính kiếm chút gì ăn.

Cảnh Hạo đang đi trên hành lang thông tới nhà sau, giờ phút đó lại trùng hợp gặp y. Bước chân của hắn lập tức khựng lại, sau đó thản nhiên đi tiếp, cuối cùng khi đi sượt qua y liền bắt lấy tay y, dùng sức đè lên cột nhà.

Thiệu Trạch hơi kinh hãi, tạm thời không phản kháng, bình tĩnh hỏi “Có chuyện gì?”

Cảnh Hạo không đáp, liếc qua cậu giúp việc đang nhìn tới ngay góc kia “Nơi này không có chuyện của cậu.”

Cậu giúp việc kia tất nhiên không dám nhiều lời, cúi đầu vội vàng rời đi.

Cảnh Hạo chuyển tầm mắt về, bình tĩnh đánh giá Thiệu Trạch trong chốc lát “Đây mới là bộ dáng thật của cậu?”

Lúc trước trên cơ thể người này sực nức mùi nước hoa, ngay cả chất dẫn dụ cũng bị át mất. Người khác có thể không nắm bắt được nhưng hắn lại có thể, từ trong đó nhận ra một mùi chất dẫn dụ rất nhạt, nếu không cũng không thể biết đó là một Beta. Chất dẫn dụ là dấu hiệu đặc thù của mỗi người, dù cho tên này có thay đổi nhiều hơn nữa hắn cũng có thể nhận ra.

Vừa rồi Thiệu Trạch nghĩ tới khả năng mình bị nhìn thấu, nghe vậy, mặt y không thay đổi “Chắc anh nhận lầm người rồi.”

“Không.”

Thiệu Trạch nhìn lại vào mắt hắn, lập tức biết không thể lừa bịp được, đành phải cười “Được rồi, anh muốn sao?”

Cảnh Hạo nhìn theo nụ cười trên khóe miệng của y, chỉ cảm thấy so với vừa rồi bộ dạng này trông vui lòng đẹp mắt hơn nhiều. Thấy sắc mặt thoải mái của y, hắn không khỏi hỏi “Không sợ tôi giao cậu cho Lý gia sao?”

“Anh muốn giao thì đã giao từ lâu rồi, sẽ không cố tình bảo cậu giúp việc kia rời khỏi đâu.”

Cảnh Hạo gật đầu, trầm nghĩ, nếu người này có thể trà trộn vào khẳng định là có chút đầu óc, vì thế hắn liền đổi đề tài “Cậu tới Lý gia có mục đích gì?”

Thiệu Trạch trầm mặc một giây “Anh muốn nghe lời nói thật không?”

Cảnh Hạo hoài nghi “Cậu sẽ nói thật?”

“Có chứ, tôi là người luôn thức thời mà.”

“Ừ, nói đi.”

“Tôi muốn làm một chuyện lớn trong tòa nhà này, tạo thành hậu quả và hoang mang nghiêm trọng, tốt nhất là có thể tiến vào lịch sử nhà họ.” Thiệu Trạch hí mắt lại, nói cực kỳ thông thả lại hòa nhã “Tôi muốn thêm một nét vào hôn lễ này, để họ hiểu mùi vị thế nào gọi là vui quá hóa buồn, tiện thể để lại cho đời người nổi ám ảnh không thể xóa nhòa.”

Không gian lập tức hơi tĩnh lặng, sau một lúc lâu Cảnh Hạo hỏi “Hết rồi?”

Thiệu Trạch thành thật gật đầu.

“Cái này có khác gì chưa nói đâu?” Cảnh Hạo lạnh lùng nhìn y
“Cậu nói vào trọng tâm cho tôi, rốt cuộc muốn làm gì?”

“Trộm đồ của nhà họ.”

Cảnh Hạo “...”

“Thật đó. Tôi không lừa anh đâu.”

Cảnh Hạo trầm mặc nhìn y, qua khoảng một phút mới chậm rãi
hỏi “... Biết bây giờ tôi muốn làm gì nhất không?”

Thiệu Trạch trong sáng lắc đầu.

“Cầm súng tiểu liên bắn cậu thành cái sàng.”

Thiệu Trạch “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 6: Giao dịch

Ánh tà dương dần nhạt đi, buổi lễ sắp bắt đầu.

Khách tham dự cũng đã tới đông đủ, quản lý không cần tự mình đứng ở cổng nữa, ông liền mang người tìm kiếm trong toilet thì thấy được một cái túi lớn, sau đó run rẩy đi tìm ông quản gia giúp đỡ. Quản gia là người lâu năm trong nhà, nếu ông ấy ra mặt, chắc Lý Cố sẽ không nổi giận.

Ông quản gia biết chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, lập tức đi cùng quản lý tới phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính không bật đèn, trong phòng hơi tối. Quản lý thấp tha thẩn thỏm bước tới, phát hiện nơi này không có trang trí theo không khí vui mừng bên ngoài, tựa hồ chỉ quét dọn qua một lần. Ông thấy cũng đúng, cậu chủ mất đã lâu, cố ý trang trí thành phòng tân hôn thì thật sự không có ý nghĩa.

Lý Cố đang nhìn bức ảnh ghép, lớn treo trên tường, khuôn mặt nghiêng góc cạnh hiện rõ vẻ lạnh lùng. Có điều lúc này ánh mắt hắn trái lại rất trầm tĩnh, giống như đang chìm trong thế giới bên kia. Khi phát hiện họ tiến vào, hắn cũng không hề quay đầu lại.

“Ông chủ.” Ông quản gia hơi cúi người, khẽ lên tiếng.

Lý Cố nhàn nhạt ừ một tiếng, vẫn nhìn về phía trước “Chọn nhiều ảnh như vậy tôi vẫn không vừa lòng lắm. Ông xem, Thiếu Chu đâu

có xấu như vậy.”

“Cũng không hẳn là vậy.” Ông quản gia nói “Tám hình này không có cái thần của cậu chủ. Nếu cậu chủ đứng bên cạnh ông chủ, cậu ấy nhất định sẽ cười rất đẹp. Cậu ấy thích đợi bên ông chủ.”

Lý Cố hơi ngần ra, khẽ hỏi “Vậy hôm nay em ấy sẽ trở về chứ?”

“Cậu ấy sẽ về.” Giọng nói của ông quản gia khàn khàn “Đây là ngày cậu ấy chờ đợi mà.”

Lý Cố lẳng lặng nhìn bức hình, sau khi trầm mặc một lúc lâu thì ừ một tiếng.

Quản lý cả gan liếc một cái, chỉ thấy trên tường là tám hình hai người chụp chung. Trong đó một người là Lý Cố, người còn lại có khuôn mặt rất xinh đẹp, môi hồng răng trắng, chính là cậu con trai duy nhất của ông Lý, Lý Thiếu Chu. Hồi trước ông chỉ thấy Lý Thiếu Chu vài lần. Cậu chủ này không chỉ xinh đẹp mà còn đối xử với mọi người rất tốt. Tiếc là tuổi còn trẻ mà đã qua đời, quả thật khiến người ta thốn thức.

Lý Cố nói vài câu với ông quản gia liền hờ hững hỏi “Có chuyện gì?”

“Là có một người trà trộn vào, không biết đã đi đâu cũng không biết là tới vì ông chủ hay vì những vị khách khác.”

Ánh mắt Lý Cố khựng lại, rút cuộc dời tầm mắt nhìn về phía họ “Giới tính gì?”

Ông quản gia lắc đầu “Người đó che mắt mũi chất dẫn dụ, chúng tôi không biết hiện tại kẻ đó có bộ dạng thế nào. Bây giờ mọi thứ

vẫn bình thường, người của chúng ta còn đang tìm kiếm, tạm thời chưa gặp ai có mùi nước hoa nồng.” Nói xong, ông ra hiệu cho quản lý mở cái túi lớn ra, cầm tóc giả, bộ đầm đen và mặt nạ lên. Lý Cố nhìn thoáng qua, sau đó nhìn quản lý khiến ông lập tức đổ mồ hôi lạnh vì khấn trương, sợ bị ông chủ cắt lát thành thịt dê. Một giây sau, ông nghe thấy Lý Cố hỏi quá trình cụ thể, liền vội vàng run rẩy thuật lại.

Lý Cố lắng lắng nghe xong, cầm tấm mặt nạ lên ngửi thử, nhạy bén phát hiện ra một tia chất dẫn dụ, hẩn lạnh nhạt nói “Là Beta, đi tra xét những người hôm nay đến đây một lần nữa. Đừng bỏ qua bất cứ ai không có thiệp mời, nhất là các Beta.” Hẩn dừng một chút, một lần nữa nhìn tấm hình chụp chung “Ngày vui đừng để thấy máu, phải còn sống đấy.”

“... Vâng.”

Trong phòng lại hơi tối đi, trước khi đóng cửa, cuối cùng quản lý nhìn vào một chút. Người đàn ông kia vẫn đứng yên như cũ, giống như cùng những vật dụng xa hoa trong phòng hòa vào năm tháng đã qua.

Lúc ấy người nào đó muốn làm “chuyện lớn” trong hôn lễ nhà người ta lại đang đi dạo trong sân, đường thông với nhà sau của Lý gia là một vườn hoa, núi giả, hồ nước đều có đủ, xây dựng xa hoa lộng lẫy. Y đã đi quanh chỗ này hai vòng rồi.

“Xin khuyên anh một câu, nếu anh không muốn rước lấy phiền toái thì tốt nhất cách xa tôi một chút. Không lâu sau Lý gia sẽ phát hiện đồ tôi ném đi, sau đó tra từng người một, cuối cùng cũng tra tới tôi thôi.”

“Không sao.” Cảnh Hạo rất bình tĩnh, với thực lực của hắn có trở mặt thành thù với Lý gia cũng không thấy chút áp lực nào. Hai người sóng vai mà đi, Cảnh Hạo nhìn hướng đi “Đi qua chỗ này hai lần rồi, cậu là người mù đường à?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy cậu đang làm gì vậy?”

“Cho quen đường.”

Trong vườn nhà người ta có cái gì để quen? Sắc mặt của Cảnh Hạo không thay đổi, giọng điệu nhàn nhạt “Muốn lấy có thì chọn cái nào cho giống chút.”

“Được rồi.” Thiệu Trạch nói “Thật ra là anh rất nổi tiếng. Nếu dừng lại sẽ có rất nhiều người vây lại đây. Tới lúc đó tôi cũng sẽ trở thành tâm điểm, nên chỉ có thể không ngừng đi lại, cố làm như tôi không quen anh, giống như chỉ là người qua đường vậy, tới khi anh hết kiên nhẫn không đi cùng tôi mới thôi. Sau đó tôi có thể vui vẻ đi trộm đồ.”

Cảnh Hạo “...”

“Tôi rất bận đấy.” Thiệu Trạch thở dài, dừng một chút, không có thành ý bổ sung “À, tôi không có ý ghét anh đâu.”

“Nếu cậu không nói thêm câu này, có lẽ tôi còn tin được.”

Thiệu Trạch tỏ ra vô tội “Tôi thật sự không phải loại người đó mà.”

Cảnh Hạo làm như mất diếc tai ngơ, hỏi “Cậu muốn trộm cái gì?”

Thiệu Trạch nở nụ cười “Đương nhiên cái gì đáng giá thì trộm thôi.”

Cảnh Hạo nhìn vào hai mắt y “Cậu rất thiếu tiền?”

Thiệu Trạch không đáp mà hỏi lại “Anh tình nguyện cho?”

“Muốn bao nhiêu?”

“Mười triệu, tiền mặt.”

Cảnh Hạo gật đầu, chút tiền đó với hắn chỉ như tiền tiêu vặt thôi. Nếu có thể dùng để mua lòng người đương nhiên hắn sẽ không keo kiệt. Nhưng người trước mắt vừa nhìn là biết không phải kẻ nghèo khổ, mục đích tới đây tạm thời còn chưa biết rõ, nên trước khi quyết định hắn phải điều tra cẩn thận.

Thiệu Trạch rất biết nắm bắt thời cơ, thấy thế y nheo mắt, cười hỏi “Anh nói đi, anh không giao tôi cho Lý gia lại vẫn đi cùng tôi, chắc không phải là rảnh quá đấy chứ?”

Trong nháy mắt Cảnh Hạo hiểu ra người kia đang suy xét tới khả năng giao dịch, hắn hỏi lại “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy những người bạn rợn như anh thì không thích làm chuyện không công.” Thiệu Trạch thấy chung quanh không có ai, liền dứt khoát dừng lại, thong thả phân tích “Có thể là anh có chút hứng thú với tôi hoặc là hứng thú với mục đích tôi đến đây, hoặc là...” Y mỉm cười “Tôi nghe đồn quan hệ của anh và Lý gia không tốt lắm. Anh cố tình mặc kệ tôi có lẽ là muốn gây chút phiền toái cho họ. Nếu muốn điều đó, chỉ cần cho tôi cái giá hợp lý, lúc tôi trộm đồ có thể giúp anh luôn, thế nào?”

Cảnh Hạo chỉ là muốn biết y có phải thuộc về nhóm người rất ít kia không, còn có thể thu vào tay mình để dùng không. Thế nhưng điều này phải đợi điều tra rõ mới tính tiếp. Hắn đang muốn mở miệng lại chợt nhớ tới cái gì, nhất thời rơi vào trầm mặc.

Thiệu Trạch ngẩn ra, chỉ cảm thấy đồng tử không có cảm xúc gì của người này trong chốc lát lại mang theo chút cảm xúc khác, tựa hồ đang nhớ lại ký ức trong quá khứ, thế nhưng chỉ trong vồn vện hai giây lại trở về bộ dáng ông chủ ngồi trên cao, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác vậy.

Y biết một người trên cao như Cảnh Hạo bình thường đều có tính tự kiềm chế rất tốt. Hiện tại nếu có thể xuất hiện một hai giây dao động, điều này chứng minh chuyện hoặc người trong hồi ức rất quan trọng.

Cảnh Hạo lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói “Cậu tìm hộ tôi một thứ.”

Thiệu Trạch đánh giá vài lần, không hỏi nhiều “Tôi muốn mười triệu tiền mặt.”

“Cậu còn chưa nghe tôi nói muốn tìm cái gì đã ra giá sao?”

“Tôi không quan tâm anh muốn tôi đi trộm cái gì.” Thiệu Trạch cười tít mắt nhìn hắn “Anh chỉ cần trả thù lao, dù cho muốn trộm cả Lý Cố, tôi cũng sẽ gót kỹ đưa tới tận cửa cho anh.”

“... Không cần.” Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi “Còn nữa, đừng có dùng từ trộm, vật đó vốn là của tôi.”

Thiệu Trạch dĩ nhiên không quan tâm chuyện này, y nhún vai “Được rồi, thứ đó trông thế nào? Đại khái nó nằm ở đâu?”

“Là một sợi dây chuyền, mặt chuyền là một viên ngọc xanh biếc, trong suốt, sáng bóng.” Cảnh Hạo miêu tả đơn giản, dừng một chút, hần khẽ nói “Tôi không biết lúc Thiếu Chu gặp chuyện không may có mang theo nó không. Nếu Thiếu Chu không đem đi, vậy nó hẳn là còn trong phòng cậu ấy.”

Thiệu Trạch liên hệ với vẻ khác thường của hần, nhất thời cảm thấy mình phát hiện ra một chuyện ghê gớm, y ngạc nhiên nhìn hần.

“Muốn nói cái gì?”

“Không có gì.” Thiệu Trạch lập tức thu vẻ ngạc nhiên lại, giống như lời y nói vậy, rất thức thời.

Cảnh Hạo cũng lười so đo với y, bắt đầu nói bố trí ở nhà sau cho Thiệu Trạch. Thiệu Trạch tập trung ghi nhớ, tiếp theo âm nhạc ở nhà trước chợt thay đổi, y hiểu rõ mà nói “Buổi lễ bắt đầu rồi, anh đi đi. Tôi đi trộm đồ.”

Thời điểm này có điểm tốt có điểm xấu. Tốt là mọi người đều tập trung trong nhà trước, đặc biệt nhân vật chính Lý Cố cũng có mặt ở đó, nên nhất định vệ sĩ sẽ ở đó nhiều nhất. Xấu là ở đây trở nên vắng vẻ, tự dưng có một người lạ sẽ khiến người khác vô cùng chú ý. Hơn nữa Lý gia đang tìm y, nếu làm không tốt sẽ kéo ra thêm rất nhiều người.

Cảnh Hạo muốn nhắc nhở vài câu, nhưng ngẫm lại nếu mình không nói thì có thể nhân cơ hội này xem thử thực lực của người kia như thế nào, vì thế hần không lên tiếng.

Thiệu Trạch không biết tính toán của hần, nghĩ một lát, hỏi “Từ tin đồn tôi nghe được mà phỏng đoán, Lý Thiếu Chu đâu phải là người

thích cướp đồ nhà người khác. Viên ngọc kia là anh tặng?”

“Ừ, thì sao?”

“Đã tặng cho người ta, giờ người ta chết rồi lại muốn lấy lại.”
Thiệu Trạch khéo léo biểu đạt “Dù gì anh cũng là ông chủ một phương đấy.”

Cảnh Hạo “...”

Đồng tử của Cảnh Hạo tối đi “Chuyện này không liên quan tới cậu, làm việc của cậu đi.”

Thiệu Trạch đi được hai bước, do dự vài giây, hoài nghi quay đầu
“Anh thật sự sẽ cho tiền chứ?”

Ngụ ý là anh keo thế, thật sự không gạt tôi hả?

“...” Gân xanh trên trán Cảnh Hạo nẩy lên, lạnh giọng nói “Sẽ cho. Tôi muốn sợi dây chuyền đó là có nguyên nhân của tôi.”

Thiệu Trạch rút cuộc yên tâm, vẫy tay, nhanh chóng rời đi.

Cảnh Hạo nhìn bóng dáng của y, vẫn không rõ mục đích chân thật của y. Hắn bảo cấp dưới chú ý động tĩnh ở nhà sau nhiều hơn, rồi mới rời đi. Nhà trước tràn ngập tiếng dương cầm du dương. Lúc hắn trở về thì Lý Cố vừa đi ra, biểu tình lạnh nhạt trước sau như một, đang từng bước đi trên tấm thảm, ở cuối đường đặt tấm hình của Lý Thiếu Chu.

Người điều khiển chương trình và pháp sư đều đứng chờ ở phía trước, đám đông tách ra hai bên, im lặng quan sát. Cả khu nhà chỉ

nghe thấy tiếng nhạc, Cảnh Hạo lẳng lặng nhìn, đồng tử nhất thời hơi tối đi.

Tôi vẫn nghĩ có một ngày anh ấy sẽ yêu tôi, đứng trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi và nói “Tôi đồng ý”. Dù cho hôn lễ đơn giản, dù cho không ai tới dự, tôi cũng sẽ rất hạnh phúc, tôi chờ lâu lắm rồi, tôi đã không muốn... tiếp tục kiên trì nữa.

“Tôi đồng ý.”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, thấy chung quanh võ tay như sấm, đưa mắt nhìn qua Lý Cố đứng thẳng tắp, hấn cũng võ tay, nhưng trong lòng lại thờ dãi. Điều mà Thiếu Chu khi còn sống vẫn theo đuổi tới khi chết lại có được. Giờ phút này nếu trên trời có linh thiêng, không biết cậu ấy sẽ có tâm tình gì?

Tia chiều tà cuối cùng ở chân trời đã biến mất, vài vị pháp sư tiến lên làm phép. Đám đông lập tức trở nên hỗn loạn, thậm chí có người nhịn không nổi mà lùi về sau vài bước. Cảnh Hạo nhìn qua, thấy hôn lễ tốt đẹp trong nháy mắt liền chuyển theo chiều hướng âm u, thật không hiểu Lý Cố rốt cuộc phát điên cái gì.

Tiếng chuông điện thoại di động không hện mà vang lên, số máy gọi tới để tên của cấp dưới, trong lòng Cảnh Hạo khẽ động, liền đoán là có liên quan tới Beta kia, nên hấn ấn nút nghe máy “Alo?”

“Là tôi.” Thiệu Trạch mỉm cười hỏi “Có tiện đi ra không?”

Cảnh Hạo trầm mặc nửa giây, bỗng nhiên hiểu ra được cái gì, hấn nhấn từng từ “Cậu lấy điện thoại đâu ra?”

“Chuyện này không quan trọng.”

“Không, quan trọng.”

“Được rồi, tôi vốn muốn mượn cấp dưới của anh một chút, nhưng anh ta không cho, nên tôi chỉ có thể áp dụng chút biện pháp.”
Thiệu Trạch tiếc nuối nói “Bây giờ anh ta còn đang ngủ ngon trong bụi cỏ. Lúc về anh đừng quên gọi người khiêng anh ta về đây.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo nhăn nải “Cậu đang ở đâu... Cậu tới đó làm gì?”

“Tôi phát hiện một bí mật bất ngờ, muốn xem không?”

“Là cái gì?”

“Miêu tả khó lắm, anh tự tới xem đi.”

Cảnh Hạo quét mắt nhìn, thấy Lý Cố đang bận gọi hồn, chắc lát nữa còn phải đi kính rượu, tạm thời hẳn là không có thời gian rảnh, hẳn liền chọn một con đường nhỏ, chậm rãi đi qua.

Tiểu kịch trường:

Thịnh Tước: “Anh thật khinh địch, không sợ bị cậu ta lừa à? Không sợ cậu ta hại anh tán gia bại sản sao? Không sợ tới cuối cùng ngay cả cái quần đùi cũng không có nữa à?”

Cảnh Hạo: “Chỉ cần cậu ta dám gạt tôi thì đừng mong còn sống mà ra khỏi Nhất Duyên, anh nghĩ tôi là ai hả?”

Thịnh Tước: “Anh quá ngây thơ rồi. Nếu anh đã nghĩ tới cậu ta thuộc về số nhỏ kia thì nên hiểu bọn họ là người không đơn giản như thế nào. Tôi nói cho anh biết, cậu ta là đi một bước nhìn ba

bước, trong mười câu thì có chín câu nói dối. Tốt nhất đừng có mà tin cậu ta, nếu không cứ chờ chết đi. Tôi là thí dụ điển hình nhất.”

Cảnh Hạo đầy ngang ngược: “Đừng so tôi với anh. Ở Nhất Duyên còn chưa ai dám đụng vào tôi. Kể cả cậu ta hủy Lý gia, đổ tội lên đầu tôi, tôi cũng không thấy áp lực.”

Thịnh Tước: “...”

Thịnh Tước [Xem kịch bản, do dự vài giây] mặt ngây ngốc “... Ông chủ xã hội đen giàu có là đáng ghét nhất.”

Cảnh Hạo: “Tôi thông minh hơn anh, đương nhiên nghĩ tới khả năng có gian trá nhưng lỡ là thật thì sao? Lỡ bí mật đó có liên qua tới Thiếu Chu thì sao? Lỡ là di ngôn hay là đồ Thiếu Chu để lại cho tôi thì sao? Lỡ trước khi Thiếu Chu gặp chuyện không may, cậu ấy thật ra là yêu tôi, thật ra là muốn bỏ trốn cùng tôi thì sao? Khốn kiếp.” [Cảnh Hạo hung hăng ném kịch bản xuống: Cái này là đũa nào viết? Kéo ra đánh cho ông một trận.]

Thịnh Tước: “...”

Cảnh Hạo: “Nói đi, anh rốt cuộc là ai.”

Thịnh Tước: “Đây không phải vấn đề quan trọng.”

Cảnh Hạo: “Không, là quan trọng.”

Thịnh Tước: “Không phải.”

Cảnh Hạo: “Phải.”

Thịnh Tước: “...”

Cảnh Hạo: “...”

Mặt Thiệu Trạch tươi rói kéo màn che lại “Lại đây, chúng ta cùng nhau vì đại ca Cảnh anh dũng quả cảm thấp vài ngọn nến đi.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 7: Thoát khỏi vòng vây

Đại nghiệp của Lý gia rất lớn, kiến trúc phòng cho khách cũng hoa lệ. Lúc này Thiệu Trạch đang đứng trong một phòng cho khách, y vừa vô tình đụng bẻ cái bình gốm cao bằng người, đang cẩn thận dùng keo dán sắt ghép lại. Hiện tại đã dán được bốn mảnh, trên cái bình có thể thấy rõ vài vết rạn khúc khuỷu.

Lúc Cảnh Hạo tiến vào thì nhìn thấy hình ảnh này, hấn lập tức neho mắt “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Thiệu Trạch dùng một tay bóp từ đáy lọ keo dán sắt, một tay cầm một mảnh gốm lớn cỡ bàn tay, ngẩng đầu nhìn hấn “Dán bình hoa.”

“... Tôi biết.” Cảnh Hạo nói “Tôi là hỏi sao cậu lại làm cái chuyện ngu xuẩn này.”

Mặt Thiệu Trạch đầy hồn nhiên “Bể. Tôi thấy tiếc lắm.”

Cảnh Hạo im lặng nửa giây, chậm rãi đi qua, thấy y đang đặt mảnh gốm đã bôi keo dán sắt vào, hấn quyết định không đếm xỉa, bình tĩnh hỏi “Bí mật cậu nói đâu?”

“Không có ở đây.” Thiệu Trạch cẩn thận đặt mảnh gốm vào chỗ khuyết, khẽ buông tay ra, thấy nó không rớt xuống, cảm thấy hài lòng liền cầm một mảnh khác bắt đầu bôi keo.

Cảnh Hạo kiềm nén kích động muốn đánh y, ra lệnh “Dẫn tôi đi.”

“Đợi chút, đừng có nóng vội.” Thiệu Trạch cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục hoàn thành chuyện lớn trước mắt.

Cảnh Hạo trầm mặc đánh giá y, một lát sau hắn đột nhiên hỏi “Thật sự có bí mật?”

Hắn nghĩ là có gian trá, thế nhưng với thân phận của hắn, dù hủy cả Lý gia cũng không thấy áp lực, hướng chỉ chỉ là tới nơi hẹn. Với lại dù sao đây cũng là nơi Thiếu Chu lớn lên, vì chút tâm tư nhỏ này, hắn liền không do dự mà tới đây. Nhưng khi thấy hành động kỳ lạ của tên khốn kia, hắn rốt cuộc nhìn không được mà hỏi ra miệng.

“Có.” Thiệu Trạch thành thật đáp “Tôi phát hiện một đường hầm.”

Cảnh Hạo nhíu mày “Vừa rồi cậu đi quanh vườn hoa là để tìm đường hầm?”

Thiệu Trạch cười tít mắt nhìn hắn một cái “Đây chính là nhà cũ, không có mới lạ đấy.”

“Bên trong có cái gì? Thông ra đâu?”

“Chưa nhìn kỹ.”

Cảnh Hạo gật đầu “Bây giờ cậu dẫn tôi đi hay là để tôi đập nát bình hoa này rồi cậu mới dẫn tôi đi?”

Thiệu Trạch lập tức nói “Bây giờ.”

Cảnh Hạo rất vừa lòng, đang muốn khen một câu lại chợt phát hiện bên ngoài có vài tiếng động. Hắn nhanh chóng nhìn qua Thiệu Trạch, thoáng chốc đã hiểu ra mục đích chân chính của người này.

Lý gia đang tìm người, tuy còn chưa điều tra tới Thiệu Trạch, nhưng hiện tại hẳn là đã nghe tin Cảnh Hạo hẳn vừa cùng một Beta xa lạ tản bộ trong vườn hoa. Lý Cố nhất định sẽ tự hỏi Beta có khả năng là kẻ ẩn mình không. Hiện giờ không thấy bóng dáng của Beta đó, Lý Cố chỉ có thể sai người theo dõi Cảnh Hạo. Thiệu Trạch cũng biết rõ điểm ấy nên muốn lợi dụng Cảnh Hạo đưa phần lớn người nhà họ Lý tới đây, sau đó chuồn tới nơi khác.

Thiệu Trạch không hề áy náy chút nào. Khi Cảnh Hạo nhìn về phía mình, y nhanh chóng tiến lên, lấy tốc độ sét đánh nhét hai thứ vào tay hắn, tiếp theo chạy vào phòng trong, chuẩn bị chạy trốn.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy phịch ra. Lý Cố bước nhanh vào, ánh mắt hắn trong phút chốc khựng lại.

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo lại hiểu ra một điều, nếu muốn ngăn cản người khác, đương nhiên cảnh tượng càng kinh hãi càng tốt. Xem ra tên khốn kia cố ý dựng bể bình hoa, thế nhưng... hẳn tình nguyện hủy cả Lý gia chứ cũng không muốn biến thành cục diện hiện tại.

Đám cấp dưới của Cảnh Hạo sợ ông chủ nhà mình gặp chuyện không may cũng chạy tới, đang cùng người nhà họ Lý nhìn tình huống trong phòng.

Mọi người đứng sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không có cách nào hình dung tâm trạng lúc này. Hai ông chủ xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy ở Nhất Duyên mặt đối mặt cũng không hiếm thấy. Hiếm thấy ở đây chính là một vị trong đó lại ở trong phòng cho khách của vị còn lại dán bình hoa. Ôi má ơi, hình ảnh này rất hi hữu đấy. Ngày tận thế chắc cũng không hơn được cái này đâu nhỉ? Anh Cảnh, rốt cuộc

anh lấy tâm trạng nào mà chơi cái trò thiếu muối này vậy? Anh có thể nói mấy câu không? Đừng có im lặng thế! Nói chút gì đi.

Trong lòng mọi người sóng dậy cuộn trào, thế nhưng dưới cái nhìn lạnh lạnh và mãnh liệt của Cảnh Hạo liền đồng loạt cúi đầu xuống. Sau đó lại cúi thấp hơn một chút, lại thấp hơn một chút nữa, cố gắng giả bộ như mình không tồn tại.

Lý Cố vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt, tầm mắt dời từ hai thứ trên tay Cảnh Hạo qua cái bình hoa bị bể, sau đó lại quay về trên người hắn, chậm rãi nói “Vất vả cho anh rồi.”

Cảnh Hạo “...” Hắn thề, hắn nhất định phải giết chết tên khốn kiếp kia.

Trong phòng yên tĩnh đến kỳ lạ, người của Lý gia vẫn ngó ra, mãi tới khi Lý Cố nhìn về phía họ, họ mới giật mình nhớ tới mục đích của chuyến này, vội vàng lấy lại tinh thần, nhanh chóng kiểm tra phòng, sau đó lại im lặng trở về “Ông chủ, không có ai.”

Lý Cố nhìn Cảnh Hạo, đang muốn mở miệng thì thấy một tên cấp dưới khác vội vàng chạy từ ngoài vào trong, ghé bên tai hắn thì thầm.

Cảnh Hạo thấy Lý Cố chỉ nghe hai câu sắc mặt liền thay đổi, tiếp đó không kịp nói gì đã nhanh chóng rời đi. Hắn không khỏi thầm nghĩ, tên khốn kia không phải trộm cơ mật gì của Lý gia đấy chứ?

Hắn theo bản năng muốn đi theo xem thử, có điều ngấm lại, nhìn biểu hiện của Lý Cố, chỉ sợ hắn còn chưa tới hiện trường đã bị người của Lý gia khách khí ngăn lại rồi, cuối cùng thành đi không

công một chuyến, nên Cảnh Hạo dứt khoát từ bỏ, kêu hai tên cấp dưới theo dõi hướng đi của Lý gia, còn mình thì quay lại nhà trước.

Vệ sĩ của Lý gia trong khoảng thời gian ngắn đã tăng thêm rất nhiều. Tuy đều rất bề bộn nhưng các khách tham dự vẫn cảm thấy một tia bất an trong không khí trang nghiêm, rất nhanh liền muốn cáo từ. Vài vị quản lý tươi cười ra tiễn khách, nói trong nhà có kẻ lạ trà trộn, không biết là nhằm vào vị khách quý nào mà đến, vì để phòng ngừa ngộ nhỡ vẫn là nên để vệ sĩ kiểm tra trong xe một chút, để tránh thật sự có chuyện không may.

Địa vị của Lý gia ở Nhất Duyên không thể khinh thường, lại tìm lý do tốt đẹp như vậy, cộng thêm chuyện này thà rằng tin là có còn hơn không, các vị khách đều sôi nổi gật đầu, mất có vài giây để họ kiểm tra xe của mình.

Lý gia kiểm tra rất cẩn thận, ngay cả gầm xe cũng không bỏ qua, mà kiểm tra xong chiếc nào là cho chiếc đó lái đi, hiển nhiên không muốn cho kẻ nào đó có khả năng lợi dụng sơ hở. Cảnh Hạo quan sát một lượt, mơ hồ cảm thấy nhóm vệ sĩ mới tăng thêm này không phải đơn giản. Hắn liền bảo hai tên cấp dưới của mình đưa em gái mình về trước, sau đó lại sai một cấp dưới đi xem xét xung quanh. Kết quả biết được những người kia đa phần là Alpha. Cảnh Hạo nhất thời nhướn mày, chẳng lẽ Lý Cố phát điên nên gọi đội lính đánh thuê tư nhân tới?

“Ông chủ.” Người cấp dưới hạ giọng “Đây có thể là đội quân tinh nhuệ của Lý...”

“Tôi biết rồi.” Cảnh Hạo bình tĩnh cắt ngang, lắc ly rượu, tiếp tục đứng đó.

Hắn rơi vào trầm tư, dựa theo thời gian phỏng đoán, đội lính đánh thuê chắc chắn trước đó đã được tập hợp để đợi lệnh của Lý gia, nếu không sẽ không thể tới nhanh như vậy. Nhưng chuyện này thật ra có chút không cần thiết, bởi vì dựa theo địa vị hiện tại của Lý gia, gần như không ai dám gây chuyện trong hôn lễ. Hơn nữa những vệ sĩ khác trong nhà cũng rất xuất sắc, đủ để ứng phó các tình huống xảy ra, căn bản không cần tới đội lính đánh thuê.

Nhưng sự thật lại là Lý Cố đã tập kết quân đội tư nhân, cũng lập tức dùng họ khi xảy ra sự cố, quả thực giống như là cố ý chuẩn bị vì sự kiện này... Cảnh Hạo nheo mắt, tên khốn kia chẳng lẽ quen Lý Cố? Hoặc là Lý Cố có bí mật gì đó không thể cho ai biết, bởi vậy điều động lính đánh thuê tư nhân tới để bảo vệ, mà tên khốn kia vừa vận động vào bí mật của nhà hắn?

“Ông chủ, chúng ta cũng đi thôi.” Cấp dưới lo lắng nói. Hiện tại họ đang ở trong địa bàn của Lý gia, còn là đối tượng hoài nghi số một của người ta, đặc biệt việc này tựa hồ rất nghiêm trọng, nếu cứ ở lại thì biến cố quá nhiều, thà rằng sớm rời đi còn hơn.

Cảnh Hạo có chút hứng thú đối với tên khốn kia. Kế hoạch ban đầu vốn là lừa Thiệu Trạch bị bắt, hắn sẽ cho người đem đồ tới trả lại, sau đó cứu người kia ra. Nhưng xem tình hình hiện nay, chắc Lý gia có bắt được người cũng sẽ không cho hắn biết. Hơn nữa bây giờ ở trong góc tối nhất định có vô số ánh mắt đang theo dõi người của hắn, hắn không giúp được gì, thì không bằng trở về tính toán tiếp, vì vậy hắn liền gật đầu.

Cấp dưới thở phào nhẹ nhõm, che chở cho hắn lên xe.

Cảnh Hạo nhìn tòa nhà của Lý gia, bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, liệu tên khốn kia có thể trốn ra thành công không?

“... Ông chủ?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần “Đi thôi.”

“Vâng.”

Xe hơi chậm chậm rời khỏi cổng nhà họ Lý, trải qua hơn một tiếng trên đường thì thuận lợi tiến vào Cảnh gia. Cảnh Hạo chậm rãi lên lầu, về phòng ngủ cởi áo vest, kéo cà vạt, đang chuẩn bị thay quần áo thì nghe thấy cửa phòng tắm truyền đến một tiếng cạch. Hắn nhanh chóng quay đầu, ngay sau đó liền gặp tên khốn nào đó thông thả đi ra, hơn nữa tên khốn kia vừa mới tắm xong, mặt đầy thoải mái, làm cho hắn trong phút chốc nảy sinh một ý nghĩ là kéo hết vệ sĩ nhà mình ra đánh cho một trận.

“Giờ mới về à?” Thiệu Trạch mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, càng làm nổi bật lên mái tóc ẩm ướt “Đã lâu không gặp.”

Cảnh Hạo nhớ tới chuyện phía trước, nhìn chằm chằm vào y, nhấn từng chữ “Cậu còn mặt mũi tới gặp tôi?”

“Anh là ông chủ lớn đừng có so đo như vậy.” Thiệu Trạch cười trấn an, vừa lau tóc vừa ngồi xuống sofa “Chắc là anh cũng nghĩ như vậy nhỉ? Nếu không phải anh giúp tôi kéo dài vài phút, tôi đâu có thuận lợi làm xong việc được.”

“Thứ tôi muốn có tìm được không?”

Thiệu Trạch mở ảnh trong điện thoại di động đưa qua “Phải cái này không?”

Cảnh Hạo xem qua, cảm xúc trong mắt lập tức có chút thâm sâu, không biết là thất vọng hay là vui mừng nhiều hơn. Hắn ném điện

thoại trả lại “Ở đâu? Đưa cho tôi.”

“Giờ thì không được.” Thiệu Trạch giải thích “Lý gia bảo vệ rất nghiêm ngặt. Để thành công đi ra, tôi đã chuyển nó tới một chỗ khác. Vậy nên tạm thời không có trong tay tôi, nhưng mà tôi cam đoan với anh, nó tuyệt đối an toàn.”

Cảnh Hạo biết người này phần nhiều là lo hấn qua cầu rút ván, cầm đồ mà không trả tiền. Hấn không nổi giận cũng không vội vàng hứa hẹn. Một là hấn không vội lấy lại cái mặt dây chuyền đó, hai là hấn càng có hứng thú với người này, không muốn nhanh chóng chấm dứt giao dịch như vậy.

Tuy tên này rất đáng đánh nhưng quả thật rất có năng lực. Nếu có thể thu vào để mình dùng thì không còn gì tốt hơn. Nghĩ thế, Cảnh Hạo không tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi chuyện mình quan tâm nhất “Cậu vào bằng cách nào?”

Thiệu Trạch trả lời rất hiển nhiên “Chuồn vào.”

“... Tôi biết, tôi là hỏi sao cậu chuồn vào được, vệ sĩ không phát hiện ra cậu à?”

“Có gặp vài người, đều bị tôi đánh bất tỉnh rồi. A, anh yên tâm, tôi không bị thương cũng không kinh động tới những người khác.” Thiệu Trạch tựa hồ hoàn toàn không ý thức được những lời này có cái gì không đúng, chu đáo bổ sung “Rất dễ dàng. Thật đấy.”

“...” Cảnh Hạo lại nảy sinh ý nghĩ muốn kéo đám vệ sĩ kia ra đánh một trận. Hấn lấy lại bình tĩnh, thấy cà vạt vẫn đeo trên cổ, liền kéo thẳng xuống.

“Đúng rồi.” Thiệu Trạch nhắc nhở “Tôi vừa quăng đại mấy người kia ở trên lầu, chắc không lâu nữa cấp dưới của anh sẽ...” Y còn chưa nói hết, cửa phòng ngủ đã bị đẩy mạnh ra, vệ sĩ Cảnh gia sợ ông chủ gặp chuyện không may, sắc mặt vô cùng nôn nóng “Ông chủ không xong rồi...”

Bọn họ đang nói thì chợt dừng lại, phát hiện trong phòng ngủ còn có một người, hơn nữa người kia đang mặc áo choàng tắm, ngoan ngoãn ngồi trên sofa, ông chủ nhà mình đứng trước mặt y vừa kéo cà vạt ra. A... Đây là đang muốn bắt đầu tiết tấu gì sao?

“Xông vào chỉ có mình cậu ta thôi.” Cảnh Hạo liếc qua bọn họ “Ở đây không có việc gì, đi ra hết đi.”

“Vâng, ông chủ làm tiếp việc của mình đi.” Trên mặt đám cấp dưới đầy vẻ xin lỗi, cung kính lui ra ngoài.

“...” Cảnh Hạo đè nén cảm giác quái dị nào đó trong lòng, nhìn lại về phía Thiệu Trạch, thấy y như là chợt nhớ tới cái gì mà chạy vào phòng tắm, hần liền hiếu kỳ đi theo. Ngay sau đó liền thấy Thiệu Trạch nhắc một con vịt nhựa màu vàng trong bồn tắm lên.

Cảnh Hạo câm lặng đứng tại chỗ, trong nháy mắt hần thật muốn ấn đầu tên kia xuống bồn cầu.

“Cho anh.” Thiệu Trạch lau sạch sẽ rồi đưa cho hần, sau đó y nhướn mày “Không cần? Thứ này tôi thấy lúc tìm sợi dây chuyền đó. Chắc là đồ của Lý Thiếu Chu, anh không cần thì bỏ đi.” Nói xong, y giơ tay lên, chuẩn bị ném vào thùng rác gần đó. Cảnh Hạo thấy rõ ràng, gần như không kịp tự hỏi đã nói “Khoan đã.”

Động tác Thiệu Trạch dừng lại, cười tít mắt nhìn hấn, tâm trạng vui vẻ “Tôi có một suy đoán lớn mật, anh có muốn nghe không?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 8: Trò chơi

Cảnh Hạo bình tĩnh đứng đó, không có chút biểu hiện mất tự nhiên nào, hắn không cần nghĩ cũng biết người này chuẩn bị nói cái gì. Đúng, hắn quả thật ôm một tình cảm khác với Thiếu Chu, có điều rất ít người biết chuyện này, thậm chí ngay cả Thiếu Chu cũng chưa phát hiện.

Thiệu Trạch thấy hắn im lặng, liền ung dung bước ra phòng tắm “Ở Lý gia tôi thấy hình trước đây của Lý Thiếu Chu, đúng lúc cậu ta đeo sợi dây chuyền kia. Hiển nhiên là hai người đã quen nhau từ lâu rồi, vì thế tôi có một suy đoán.” Y quan sát xung quanh, thấy bên cạnh có một tủ rượu liền không khách khí chọn một chai rượu có tiếng, lúc này mới mỉm cười nhìn hắn “Đó chính là, ông chủ của Cảnh gia trước đây khấn trương lên nắm quyền như vậy, sau đó khổ cực mở rộng thế lực, đưa gia tộc tới ở Nhất Duyên căn bản không liên quan gì tới tiền tài, địa vị.” Y dừng một chút, rồi vô cùng thông thả nói “Mà đơn thuần là... coi trọng một người.”

Biểu tình của Cảnh Hạo vẫn như cũ, hắn chậm rãi đi tới sofa ngồi xuống. Hắn vốn cho rằng người này chỉ đoán ra tình cảm của hắn dành cho Thiếu Chu, lại không ngờ y đoán ra được cả mục đích mình ở lại Nhất Duyên.

Hắn làm tất cả đúng là vì Thiếu Chu, có điều đến bây giờ hắn vẫn không biết tình cảm mình dành cho Thiếu Chu rốt cuộc là tình yêu hay chỉ bắt nguồn từ sự chiếm hữu trời sinh của Alpha với Omega.

Hắn chỉ biết một điều duy nhất là từ sau khi tiếp xúc với Thiếu Chu, hắn rất khó nỡ sinh hứng thú với những người khác.

Lý Thiếu Chu là Omega. Với nền y học phát triển hiện nay đã đủ để chữa khỏi đa số bệnh tật, thành công kéo dài tuổi thọ của nhân loại. Thế nhưng bởi vì tất cả các điều kiện bẩm sinh, số lượng Omega vẫn chiếm ít nhất trong toàn bộ giới tính, mà Omega nam giới lại là hiếm thấy nhất. Lý Thiếu Chu chính là một trong số đó, không chỉ như thế, cậu còn thừa hưởng ưu điểm của ba mẹ, gen vô cùng xuất sắc, thậm chí từng có người đánh giá, Lý Thiếu Chu có lẽ là Omega có gen tốt nhất ở khu 9.

Cảnh gia ở thành phố Z, không có qua lại với Lý gia mấy. Trong trí nhớ của Cảnh Hạo, ba hắn chỉ dẫn hắn tới Lý gia có đúng một lần, mà lần đó chính là lúc hắn quen Lý Thiếu Chu.

Lúc ấy hắn đã trở mắt ra, bởi vì mùi của Thiếu Chu thơm ngọt hơn bất cứ Omega nào hắn từng gặp, khiến hắn không khống chế được mà muốn gần gũi với cậu, muốn ôm cậu vào lòng. Hắn không rõ đây là loại tình cảm gì, chỉ là cảm thấy rất thích, ma xui quỷ khiến lại đeo sợi dây chuyền có viên ngọc lên cổ Thiếu Chu.

Cuộc sống vẫn trải qua bình thường, thỉnh thoảng hắn sẽ nhớ tới mùi hương quyến rũ của Thiếu Chu, chẳng qua không tới nỗi khắc cốt ghi tâm. Nhưng lớn lên theo tuổi, hắn dần thấy có vấn đề. Hắn phát hiện ngoại trừ người thân của mình, khi đối mặt với các Omega khác hắn cũng không có ham muốn gần gũi. Điều này đối với một Alpha còn chưa “đánh dấu” lên Omega mà nói quả thật là chuyện không có khả năng.

Hắn nghiêm túc tự hỏi một thời gian, phát hiện trong lúc đó, phần lớn thời gian hắn đều dùng để nhớ nhung Thiếu Chu. Rốt cuộc thừa

nhận rất có khả năng mình trở thành như vậy là có liên quan tới Thiếu Chu. Hắn liền không rối rắm nữa, nhưng lại bị đoạn ký ức mơ hồ trong đầu kia như cào vào tim, vào phổi, rất muốn được gặp lại Thiếu Chu. Vì thế hắn liền sai người tới Nhất Duyên tìm hiểu tình hình gần đây của cậu. Kết quả lại biết được Lý gia đột nhiên xuất hiện một Lý Cố, hơn nữa Thiếu Chu còn khá thích tên đó.

Trong phút chốc, Cảnh Hạo lo sợ, tính chiếm hữu của Alpha đối với Omega lập tức phát huy tác dụng. Phản ứng đầu tiên của hắn là giết Lý Cố, thế nhưng ý nghĩ này đã bị ba hắn đúng lúc phát hiện mà ngăn lại. Hơn nữa hắn cũng nhận ra mình bị mất khống chế, liền nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, im lặng nhìn ba mình.

Ba Cảnh thở dài “Ba đã kêu người điều tra rồi. Khả năng rất lớn là ông Lý muốn giao vị trí đó cho Lý Cố. Tiểu Hạo, con...”

Cảnh Hạo trầm giọng cắt ngang “Ba, con có chuyện muốn nói.”

“Ừ, nói đi.”

Cảnh Hạo nghiêm túc “Con đã trưởng thành rồi, không cần ba mẹ lại bận tâm nữa. Ba mẹ đã vì cái nhà này trả giá nhiều rồi, giờ nên đi chơi khắp nơi đi.”

Ba Cảnh ngơ ngác nhìn hắn, sau vài giây, cảm thấy ẩn ý sâu trong lời nói của con trai ông ngoại trừ bảo mình từ chức thì không tìm ra ý tứ khác, ông liền cầm cây chổi đánh thẳng con bất hiếu này một trận “Địa vị Lý gia như thế nào hả? Vì một người mà mày muốn kéo cả Cảnh gia xuống chôn cùng sao? Tao nói cho mày biết, nếu mày còn ôm khư khư suy nghĩ đó thì tao có chết cũng không nhường vị trí này cho mày.”

Cảnh Hạo kiên cường chịu đựng, hấn đứng thẳng tắp “Không, thể lực của Cảnh gia nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi, con cảm thấy rất đáng tiếc, con muốn phát triển nó cho tốt lên. Bây giờ cả ngày ba chỉ biết nghĩ làm sao trải qua cuộc sống bên mẹ con. Cảnh gia trong tay ba chắc chắn sẽ không có khởi sắc lớn, ba vẫn nên cho con đi.”

Ba Cảnh càng giận hơn “Thúi lắm. Cảnh gia trong tay tao sao mà không thể khởi sắc? Để tao phát triển nó lên cho mày xem.”

Cảnh Hạo gật đầu “Đương nhiên con tin ba có năng lực đó. Thế nhưng tới lúc đó ba sẽ rất bận, suốt ngày đi khắp nơi. Sức khỏe mẹ con lại không tốt nên không thể đi cùng ba, vậy nên trong thời gian dài ba sẽ không thấy bà ấy, không được ăn cơm bà ấy nấu, không được sờ tay bà ấy...”

Ba Cảnh ngẩn người, toàn thân đều thấy khó chịu.

“Ba thấy sao?”

Ba Cảnh rơi vào đầu tranh “Mày còn nhỏ, chờ thêm vài năm...”

“Con không đợi được.” Cảnh Hạo cắt lời ông, trong đôi mắt tràn đầy kiên định.

Ba Cảnh trầm mặc một lát, nghiêm túc hỏi “Mày thật lòng yêu Lý Thiếu Chu hay chỉ đơn thuần muốn đánh dấu nó, chiếm hữu nó?”

Cảnh Hạo bị mấy chữ “đánh dấu, chiếm hữu” làm cho trong lòng nóng lên, hấn lấy lại bình tĩnh “Con không biết, nên con muốn tự đi xác nhận.”

Đàn ông Cảnh gia luôn cố chấp như vậy, ba Cảnh biết mình có khuyên cũng không được. Ông nhìn thẳng con xuất sắc của mình, sau khi trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là nhường vị trí cho hắn. Nhưng trước đó ông lại đánh cho thẳng con bất hiếu này một trận, bởi vì lời nói của nó thật đáng giận mà.

Ba Cảnh cũng không vội vã đi hưởng thụ cuộc sống mà là quan sát hai năm, thấy con trai mình quả thật chuyên tâm phát triển sự nghiệp, không làm ra hành động như đi bắt Lý Thiếu Chu, kéo toàn bộ Cảnh gia vào cuộc chiến một mất một còn với Lý gia, lúc này ông mới yên tâm cùng vợ đi hưởng thụ thế giới chỉ có hai người.

Một đường gặp ghen, cuối cùng Cảnh Hạo đã thành công đưa Cảnh gia dừng bước ở Nhất Duyên. Hắn vốn tưởng rằng cuộc sống đã bước vào quỹ đạo, thì một biến cố bất ngờ lại phá tan toàn bộ kế hoạch, Lý Thiếu Chu chết. Dù hắn đối với người ta là tình cảm gì thì giờ cũng trở nên vô dụng.

Thiệu Trạch thấy cảm xúc trong mắt hắn càng đậm, y liền đi tới ngồi đối diện với hắn, cười rồi rót cho hắn ly rượu “Tôi đoán đúng không?”

Cảnh Hạo cầm ly lên, đơn giản uống một ngụm “Thật ra từ lâu tôi đã biết cậu ấy, nhưng mấy năm đó chúng tôi cũng không liên lạc với nhau. Sao cậu có thể chắc chắn tôi là vì cậu ấy?”

“Từ tài liệu tôi thu thập được thì biết anh đến Nhất Duyên không bao lâu Lý Thiếu Chu đã xảy ra chuyện. Lý Thiếu Chu là người không thích đi ra ngoài, mà thời gian đó anh lại đang bận rộn đứng cho vững, chắc chắn sẽ không thể quan tâm tới cậu ta. Hai người hắn là không có bao nhiêu cơ hội gặp mặt, nhưng thái độ anh đối

với Lý Thiếu Chu lại không bình thường. Vì thế tôi liền nghĩ tới điểm đó.” Thiệu Trạch mỉm cười hỏi “Rốt cuộc có đúng không?”

Cảnh Hạo gật đầu thừa nhận “Cho nên?”

“Cho nên tôi đoán anh đã thích cậu ta nhiều năm. Bình thường đồ đã tặng cho người trong lòng mình thì sẽ không ai muốn lấy lại, nhưng anh lại muốn tìm về, nên miếng ngọc kia rất có khả năng không phải là vật tầm thường đối với anh.”

Cảnh Hạo bình tĩnh nhìn y, không đưa ra ý kiến.

Thiệu Trạch không để ý tới việc hắn im lặng, thông thả đổi đề tài “Lại nói tới tôi, tôi trêu đùa anh vài lần, anh cũng không nổi giận, chắc là có chút hứng thú với tôi. Vậy nên tôi nghĩ, dù cho tôi có trả miếng ngọc lại cho anh, e rằng anh cũng sẽ không dễ dàng đưa tiền cho tôi rồi thả tôi đi, tôi nói có đúng không?”

Trong lòng Cảnh Hạo khẽ động “Rốt cuộc cậu có tính toán gì? Nói thẳng ra đi.”

“Anh là người rất si tình, chúng ta chơi một trò đi.” Thiệu Trạch dự tính một chút về thực lực xúc tiến của mấy người kia và thời gian đại khái có thể kiếm được tiền, khước miệng y hơi cong lên “Năm tháng, nếu tôi có thể khiến anh yêu tôi, thì anh thua, anh sẽ phải cho tôi mười triệu tiền mặt. Ngược lại thì tôi thua, tôi sẽ trả lại sợi dây chuyền có miếng ngọc đó cho anh, mặc cho anh sai bảo, thế nào?”

Cảnh Hạo nghĩ thế nào cũng cảm thấy có lợi cho mình, không khỏi nhìn kỹ y “Cậu đâu phải kẻ ngốc đâu.”

“Đương nhiên.”

“Dựa vào cái gì để tôi tin cậu lại ngu ngốc cuợc ván này với tôi?” Cảnh Hạo nheo mắt “Huống chi nếu lỡ tôi thật sự yêu cậu thì tôi càng không có khả năng thả cậu đi.”

“Tôi không có ngốc, bởi vì chơi trò này tôi tin là mình nhất định sẽ thắng.” Thiệu Trạch cười tít mắt đối diện với hắn “Tôi cũng biết anh sẽ không thả người, chẳng qua tôi ở dưới mí mắt của anh, có thể trông chừng được hay không lại là vấn đề của anh. Anh chỉ cần đồng ý nếu thua thì bằng lòng trả thù lao là được. Có chơi không?”

Cảnh Hạo xem xét lại mọi việc một lần, vẫn cảm thấy có lợi cho mình. Dù sao hắn vừa vặn cũng không muốn người này rời đi, vì thế liền gật đầu, chấp nhận cả thời gian chơi trò này. Hắn cũng không nhấn mạnh bắt người này phải giữ lời, bởi vì y nói đúng, có thể giữ người lại hay không phải xem bản lĩnh của hắn.

“Được rồi, bắt đầu tính từ sáng mai, nửa tháng sau chấm dứt.” Thiệu Trạch rất vui vẻ “Vậy bây giờ anh yêu, mau bảo người của anh nấu cơm đi. Em đói rồi.”

Ở trong hôn lễ Cảnh Hạo chỉ uống chút rượu, cũng chưa ăn cái gì. Lúc này nghe y nhắc mới cảm thấy hơi đói, liền bảo phòng bếp nấu đồ ăn rồi bùng lên.

Hai người cùng nhau ăn xong, đơn giản hàn huyên, Cảnh Hạo liền vào phòng tắm rửa. Thiệu Trạch ngồi uống trà, nghe thấy cửa phòng bị gõ hai tiếng, y liền nói mời vào. Người đi vào là một cô gái trẻ, chính là em gái của Cảnh Hạo, Cảnh Tình. Y mỉm cười “Chào em.”

“Chào anh, anh hai tôi đâu?”

“Đang tắm.”

Hôm nay Cảnh Tình rời khỏi hôn lễ liền tới thẩm mỹ viện, tới tận giờ mới về nhà. Nhưng ngay sau đó cô nghe nói anh hai mình đem về một người, liền không hề nghĩ ngợi mà qua đây. Cô đánh giá Thiệu Trạch, cảm thấy diện mạo của người này không thua kém gì Lý Thiếu Chu, hơn nữa cử chỉ tao nhã, hiển nhiên cũng là kiểu hình cậu ấm.

Trong lòng cô chợt cảm thấy kinh ngạc, anh hai cô... sẽ không xem người này là người thay thế chứ?

Cô chân chừ hỏi “Anh có quan hệ gì với anh hai tôi?”

“Khó nói lắm.”

“Vậy hai người làm sao quen nhau?”

“Nói ra thì dài dòng lắm...” Giọng nói của Thiệu Trạch ôn hòa, êm tai kể lại, chuyện tình của hai người được thu dệt thành vừa lãng mạn vừa sến súa. Cảnh Tình kinh sợ “Lần đầu tiên gặp anh, anh hai tôi đã lột quần áo của anh?”

“Ừ, còn khá thô lỗ nữa.”

Cảnh Tình nghĩ, đây không phải là phong cách của anh hai cô. Chẳng lẽ anh ấy xem người này thành Lý Thiếu Chu thật? Cô lập tức lo lắng “Anh tôi có nói gì với anh không?”

“Anh ấy có kể tình sử của mình, còn nói đã tặng một miếng ngọc cho người ta, hình như rất quan trọng?”

“Ừm, đó là vật gia truyền của nhà tôi. Tổng cộng có hai miếng, một miếng đeo trên người mẹ tôi, một miếng khác là cho chị dâu tương lai của tôi...” Cảnh Tình chợt dừng lại, cảm thấy nói chuyện này ra trước mặt người kia là rất làm tổn thương y, cô liền vội vàng nói “Anh đừng để ý. Chuyện đó đã là quá khứ rồi.”

Hóa ra là đồ gia truyền... Thiệu Trạch vui vẻ nói “Không sao đâu, anh hai em đã cho anh rồi.”

“... Dạ?”

Thiệu Trạch lấy điện thoại di động “Hôm nay anh hai em tới Lý gia lục lợi ra, nhất định đòi tặng cho anh. Anh thấy rất quý, nên có nhận, đây là ảnh chụp.”

Cảnh Tình sững sờ vài giây, lệ nóng quanh tròng, rốt cuộc anh hai đã có hứng thú với người khác. Cô ghen ngào gọi một tiếng “Chị dâu.”

Thiệu Trạch gật đầu “Ngoan.”

Tới khi Cảnh Hạo từ phòng tắm đi ra, hai người đã nói tới vấn đề quà gặp mặt. Hấn nheo mắt, vội vàng bảo em gái mình cách xa người kia một chút, cũng cảnh cáo cô không được cho y tiền. Cảnh Tình kinh ngạc “Tại sao?”

Thiệu Trạch cười nói “Bởi vì anh hai em sợ anh bỏ chạy.”

Cảnh Tình lập tức đồng tình nhìn anh hai mình “Anh trầm luân tới mức phải dùng cách này giữ người ta lại. Thật tội nghiệp.”

“...” Cảnh Hạo xách cô quăng ra ngoài thì thấy cấp dưới đang muốn gõ cửa, hấn không khỏi dừng lại.

“Ông chủ, Lý Cố tới.”

Cảnh Hạo nhìn về phía Thiệu Trạch, tên khốn này rút cuộc trộm cái gì mà Lý Cố lại đuổi theo nhanh như vậy?

Thiệu Trạch làm như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, im lặng uống trà. Dưới ánh mắt của bao người, y thông thả leo lên giường của ông chủ Cảnh, nhắm mắt ngủ.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 9: Thăm dò

Thời gian Cảnh gia đến Nhất Duyên còn ngắn, tòa nhà không có bề dày lịch sử như Lý gia. Có điều dù gì cũng là sào huyệt của ông trùm một phương, bởi vậy kiến trúc không chỉ có phong thái mà còn rất nghệ thuật. Nếu không biết còn tưởng chủ nhân căn nhà này là người rất biết thưởng thức và theo đuổi cái đẹp đấy. Không biết phong cảnh nơi đây có phải là do ông chủ Cảnh nghĩ tới một ngày sẽ đón cậu út nhà họ Lý đến sống mà đặc biệt mời kiến trúc sư hay không.

Trong sân trồng một loài hoa không biết tên gì, thời tiết này là lúc nở rộ, gió đêm vừa thổi qua liền tràn ngập mùi thơm thoang thoảng. Lý Cố hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, sau khi xuống xe liền bước thẳng vào tòa nhà. Hắn vẫn mặc Âu phục trong hôn lễ, một màu thuần đen vẽ ra đường cong cơ thể, nhìn cao lớn, thẳng tắp.

Người thân tín kiêm bạn tốt của hắn đi theo bên cạnh, bình tĩnh đánh giá xung quanh. Dù lúc tiến hành xong hôn lễ trong mong muốn, Lý Cố vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn không ra là hài lòng hay thất vọng. Nhưng bây giờ khoảng cách tới tòa nhà không ngừng ngắn lại, đồng tử của hắn lại dần có chút sắc bén và càng phát ra vẻ lạnh lùng. Người kia trầm mặc một lát, nhin không được hỏi “Cậu vẫn cảm thấy việc này là do Thiếu Chu làm?”

Lý Cố hơi khựng lại rồi đi tiếp “Có thể nhanh chóng thoát khỏi nhiều người tài giỏi lòng bất như vậy, nếu không phải người đó có thân thủ rất tốt thì chính là rất quen với Lý gia. Tôi nuôi lính đánh thuê cũng không phải để ngồi không, xác suất lý do thứ nhất rất thấp.” Hắn quay đầu, con người lạnh lùng ở dưới ánh đèn khiến người ta sợ hãi “Vậy nên Tiểu Chí, người đó chắc chắn là Thiếu Chu.”

Người được gọi là Tiểu Chí tên đầy đủ là Lưu Chí. Lúc này nhìn lại vào mắt hắn, đáy lòng anh không khỏi run lên, khẽ thở dài, hiểu được khả năng lớn là Lý Cố tự nói cho hắn nghe.

Lúc trước vì cứu Lý Cố mà Lý Thiếu Chu bị bom nổ trên biển cùng chết với sát thủ. Tuy sau đó đội cứu hộ tìm kiếm hơn nửa tháng vẫn chưa vớt được thi thể nhưng mọi người đều biết lành ít dữ nhiều, chỉ có Lý Cố vẫn không chịu chấp nhận sự thật này.

Việc này kéo dài gần một tháng, những người trong họ Lý không thể kiên nhẫn được nữa mà nói nên cử hành tang lễ, Lý Cố không nghĩ ngợi đã lạnh lùng từ chối. Người nhà họ Lý đổ ngẫu hai mắt nói “Thiếu Chu vì mày mà trả giá nhiều như vậy. Nay nó qua đời, thằng khốn kiếp mày cũng không cho nó về. Mày có còn là con người không?”

Từng câu một như chém vào tim hắn, nhưng sắc mặt Lý Cố vẫn không thay đổi, sau một lúc lâu trầm mặc hắn rút cuộc đồng ý, ngay sau đó thì ngã quy, trải qua một cơn bệnh nặng.

Đã năm năm trôi qua, cuộc sống vốn là sóng yên biển lặng, thế nhưng Lý Cố lại đột nhiên lên cơn động kinh muốn làm mình hôn. Lưu Chí không hiểu, hỏi ra mới biết người này quả là có ý định làm người góa vợ, nhưng nhiều hơn là hi vọng Lý Thiếu Chu còn sống.

“Tôi cảm thấy có lẽ cậu ấy quá thất vọng với tôi, không chịu tha thứ cho tôi nên mới chậm chạp không trở lại.” Lý Cố khẽ nói “Nếu cậu ấy không muốn giữ mối quan hệ với tôi, tôi sẽ dùng hôn lễ này ép cậu ấy trở về.”

Vì thế dưới sự điều khiển của Lý Cố, tin tức này được truyền ra cho mọi người biết, hơn nữa Lý Cố còn cố tình triệu tập đội lính đánh thuê tinh nhuệ nhất của Lý gia, nguyên nhân chính là có thể giữ Lý Thiếu Chu ở lại.

Lưu Chí vốn cho rằng Lý Cố điên rồi, ai ngờ hôm nay lại thật sự có người xâm nhập. Thế nhưng ngay sau đó anh lại thất vọng, bởi hôn lễ được cử hành khá thuận lợi, căn bản không xuất hiện tình huống phá hỏng như mong đợi. Anh đoán Lý Cố sẽ có chút tuyệt vọng, đang định an ủi vài câu lại nghe nói vệ sĩ canh chừng trong phòng Lý Thiếu Chu bị đánh bất tỉnh, họ liền vội vàng chạy tới hiện trường, sau đó lập tức dùng tới lính đánh thuê. Kết quả lục soát tới giờ vẫn không thấy một bóng người, nên lúc này mới đến đối chất với Cảnh gia.

Dù sao... những hành động của Cảnh Hạo ở Lý gia rất kỳ lạ, khiến người ta không thể không nghi ngờ cho được.

Lưu Chí nhìn Lý Cố, thử nói “Cậu không nghĩ có lẽ là người kia rất có bản lĩnh sao? Hơn nữa y là Beta, đặc biệt còn có thể tránh được camera theo dõi thần không biết quỷ không hay mà đánh ngất hai Alpha, Thiếu Chu không có bản lĩnh này.”

“Omega chỉ cần dùng thuốc ức chế chất dẫn dụ là sẽ có bề ngoài giống với Beta.” Lý Cố nhàn nhạt nói “Còn bản lĩnh... thời gian năm năm cậu ấy có thể thay đổi rất nhiều.”

Thế nhưng với cơ thể yếu ớt của Lý Thiếu Chu dù cho mười năm cũng chưa chắc đã lợi hại được như vậy, Lưu Chí oán thầm trong lòng, cuối cùng không đành lòng đả kích người bạn tốt của mình, nhưng anh không thể để hấn có hi vọng quá lớn, mất công sau đó lại tuyệt vọng, anh liền hỏi “Thế ngộ nhớ thì sao?”

Lý Cố trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói “Không có ngộ nhớ.”

Lưu Chí hơi chần động, thấy ánh mắt hấn càng sắc bén hơn, trong thoáng chốc anh liền hiểu ra cậu ta thật ra cũng không nắm chắc, có điều Lý Cố không cho phép mình suy nghĩ như thế, mà cương quyết đề xuống, thế nên nhìn như đang công kích vậy.

“Tôi cũng không chấp nhận ngộ nhớ ở đây.” Lý Cố nói câu cuối cùng, chậm rãi bước lên bậc thang, đi vào nhà chính của Cảnh gia.

Cảnh Hạo ra tiếp đón, mời họ ngồi xuống sofa rồi nhìn Lý Cố “Hình như tôi còn chưa nói chúc mừng. Chúc mừng anh nhé.”

“Cảm ơn.” Lý Cố gật đầu, nói “Tôi có việc muốn hỏi.”

Cảnh Hạo hơi kinh ngạc, hấn vốn nghĩ rằng ít nhất Lý Cố cũng sẽ hàn huyên vài câu, ai ngờ người này mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề như vậy, xem ra sự việc đúng là không đơn giản, tên khốn kia rốt cuộc trộm cái gì chứ?

Cảnh Hạo thả lỏng cơ thể, dựa vào phía sau “Anh nói đi.”

“Anh có biết Beta nói chuyện cùng anh ở nhà tôi hôm nay đi đâu không?”

Cảnh Hạo trầm ngâm, dựa theo tốc độ tên khốn kia trở về, phỏng chừng trước khi Lý gia mở rộng phạm vi lòng bắt đã thuận lợi chuồn

mất. Mà Lý Cố cho rằng người kia còn ở nhà mình, nên dưới tình huống đó không có khả năng sai người giám sát Cảnh gia. Nói cách khác, khả năng cao là Lý Cố còn chưa biết tên đó đang ở đây.

Cảnh Hạo hơi nhướn mày “Tôi mới quen cậu ta không lâu, sao mà biết cậu ta đi đâu chứ? Với lại nếu tôi thật sự có giao tình với cậu ta, hôm nay hoàn toàn có thể dẫn cậu ta theo, cậu ta cũng đâu cần dùng trăm phương nghìn kế để trà trộn vào.”

Lý Cố đương nhiên hiểu rõ điều này, hắn lại càng hiểu tính cách của Cảnh Hạo, kể cả muốn che giấu ai đó cũng tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn như dán bình hoa, cho nên hắn là bị người kia gài bẫy, Lý Cố hỏi như vậy là hi vọng Cảnh Hạo sẽ biết chút gì, chỉ là hiện giờ thì đành phải từ bỏ “Vậy hai người làm sao mà quen nhau? Nói những gì với nhau? Cậu ta có nói là người ở đâu, tên là gì không? Hai người...” Lý Cố dừng một lát “Có nhắc tới tôi hay Thiếu Chu không? Nếu có, cậu ta đã nói gì?”

Cảnh Hạo thấy thái độ của Lý Cố rất kỳ quái, không giống như đang bắt trộm, hắn liền có ý thăm dò, nghĩ một lát liền dứt khoát kể quá trình ra, đương nhiên là có lược đi nội dung quan trọng như “không sợ Alpha uy hiếp và viên ngọc”. Sau đó hắn quan sát phản ứng của Lý Cố “Chính là như vậy, sau đó tôi không gặp cậu ta nữa, còn tưởng bây giờ cậu ta nhất định đã bị các anh bắt rồi chứ. Hóa ra là chạy thoát, cậu ta thật sự trộm đồ của nhà anh hả?”

Lưu Chí nghe rất rõ ràng, trong lòng nguội lạnh đi, phong cách hành xử của người này hoàn toàn khác với Lý Thiếu Chu. Lý Thiếu Chu là một người nhã nhặn, còn tên này lại có chút vô liêm sỉ.

Sắc mặt của Lý Cố không thay đổi, ánh mắt lại rất sắc bén “Cậu ta không nói gì khác sao?”

“Không có.”

Lý Cố trầm mặc vài giây, đơn giản nói cảm ơn liền đứng dậy rời đi. Cảnh Hạo tiến hẳn đến cửa, thấy hẳn đi vài bước bỗng nhiên quay đầu, tựa hồ muốn hỏi cái gì, nhưng ngay sau đó liền xoay người, bước nhanh xuống bậc thang.

Cảnh Hạo kinh ngạc như sờ mây, cảm thấy tối nay Lý Cố thật sự có chút kỳ lạ.

Lý Cố không để ý tới vẻ thăm dò của Cảnh Hạo, trước khi lên xe gạt đầu với hẳn liền rời đi.

Tuy Omega dùng thuốc ức chế chất dẫn dụ là có thể nguy trang thành Beta, nhưng mồ hôi và máu vẫn có thể lộ ra vị ngọt, vừa rồi hẳn muốn hỏi Cảnh Hạo có xác định người kia chắc chắn là Beta không, thế nhưng lời tới miệng lại lập tức nuốt về. Thứ nhất là quan hệ của hẳn và Cảnh Hạo chỉ trên phương diện lợi ích, chuyện này hẳn không muốn để đối phương biết, đặc biệt người kia cũng là Alpha. Tuy nói Cảnh Hạo chỉ gặp Thiếu Chu có mấy lần, nhưng hẳn vẫn cảm thấy khó chịu. Thứ hai là hẳn không muốn hỏi, bởi vì chỉ cần không có lời xác định cuối cùng thì hẳn vẫn còn hi vọng.

Bên trong xe tối mờ, đèn neon lập lòe hắt vào, sáng tối đan xen, Lưu Chí chỉ cảm thấy có chút áp lực, anh thử hỏi “Cậu vẫn cảm thấy người đó là Thiếu Chu?”

Lý Cố gạt đầu, căn dặn “Tiếp tục tìm, phải vài người tới theo dõi Cảnh gia.”

Lưu Chí không cần phải nhiều lời nữa, anh biết Lý Cố đang xem kẻ xâm nhập kia trở thành cọng rơm cứu mạng. Nếu thật sự là Lý

Thiếu Chu dĩ nhiên là chuyện đáng mừng. Nếu không phải vậy kẻ xâm nhập kia chính là nguyên nhân khiến Lý Cố trải qua quá trình từ hi vọng đến tuyệt vọng, chỉ cần bắt được, kết cục của y tuyệt đối chỉ có một chữ “thảm” để hình dung.

Cảnh Hạo nhanh chóng lên lầu, Thiệu Trạch vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường, tựa hồ đang ngủ. Hắn nhìn chăm chăm vào y mấy lần, nhớ tới mình còn chưa hỏi tên của người này, liền dứt khoát đi vào phòng tắm lục lợi quần áo của y.

Từ khi phát hiện Thiệu Trạch có lẽ thuộc nhóm người ít ỏi kia, hắn liền đoán ra lai lịch người này không đơn giản. Hiện giờ tên kia đang ngủ, hắn vừa vặn có thể nhân cơ hội xem thử trong túi quần túi áo của y có giấy tờ gì không.

Ông chủ Cảnh nghĩ xong, cũng thật sự tìm ra được một thứ, mà khi hắn thỏa mãn lật mặt trước ra thì liền câm nín, bởi trên dòng họ tên viết ba chữ “Nghê Lao Điệp” hoàn toàn đồng âm với từ “Cha của mày” Hắn xem qua chỗ hình chụp thì thấy trống trơn, nháy mắt liền xé tờ giấy chứng nhận thành hai mảnh, ném đi.[Nghê Lao Điệp /ní láo dié/; Cha của mày /nǐ lǎodiē/]

Thiệu Trạch bị vài tiếng động rải rác đánh thức, y vừa ngáp vừa đi tới, đúng lúc thấy cảnh tượng này, y lười biếng hỏi “Sao lại làm hư đồ của tôi? Tờ giấy chứng nhận giả này phải mất hai trăm đồng đó.”

“Tôi thích thế đấy.” Ông chủ Cảnh ném quần áo đi, ngang ngược nói.

“Tùy anh thôi. Dù sao đây cũng là hàng mẫu, tôi thấy thú vị nên liền thừa dịp người ta không để ý mà trộm lấy.” Thiệu Trạch khẽ thở

dài “Tôi rất nghèo, không có tiền để mua mấy thứ cao cấp kiểu phương Tây như thế này đâu.”

Cảnh Hạo “...”

“Anh lại không tin tôi?”

“Tôi nói rồi muốn lấy có thì chọn cái nào cho giống chút.” Cảnh Hạo nhìn y “Cậu có đầu óc có bản lĩnh, không có tiền vẫn có thể đi chém giết kiếm chút ít, làm sao mà nghèo cho được.”

Thiệu Trạch nghĩ, nếu trong điều kiện của khảo hạch không có “tự nguyện trả thù lao” thì y đã đi trộm tiền từ lâu rồi, còn phải khổ cực đi trộm đồ làm gì? Nhưng lời này y không thể nói ra, chỉ đành nói tin hay không thì tùy anh, sau đó nhặt quần áo lên, rồi ra sofa ngồi xuống xem TV.

Cảnh Hạo đi theo ra ngoài “Không ngủ à?”

“Tôi chợt nhớ mình phải xem kết quả xổ số trực tiếp, xem xong mới đi ngủ.” Thiệu Trạch mở đúng kênh rồi lấy ra hai tờ vé số, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

“... Cậu còn có sở thích này?” Cảnh Hạo dừng một chút “Thật sự thiếu tiền?”

“Ừ.” Thiệu Trạch cười khẽ, điều kiện khảo hạch rất khắc nghiệt, họ chỉ có thể đánh cược vào vận may. Chắc Thịnh Tước cũng nghĩ tới điểm đó nên hắn cũng mua một tờ vé số, có điều bị y trộm mất rồi.

Cảnh Hạo có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn cùng y xem hết chương trình. Kết quả trong đó có một tờ trúng một

trăm đồng. Tuy chút tiền đó trong mắt hắn có cũng như không, nhưng vẫn không keo kiệt mà chúc mừng một tiếng.

“Cảm ơn.” Thiệu Trạch rất vui mừng “Tờ vé số này là tôi trộm đó.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch vui mừng cất kỹ tờ vé số đi, chuẩn bị tìm cơ hội đi đổi giải thưởng. Hôm nay là ngày thứ bảy của khảo hạch, qua hôm nay thì thời gian quy định là thật hay giả liền sẽ biết rõ. Tuy y cất đuôi nhóm giám sát, nhưng mấy người tầng trung tâm đều rất biến thái, tuyệt đối có thể thông báo tới y trong vòng ba ngày.

Cho nên nếu trong vòng ba ngày không nhận được bất cứ tin tức gì, thời gian kia chính là giả, y chỉ cần ngoan ngoãn cùng ông chủ Cảnh chơi hết trò này thôi.

Tiểu kịch trường:

Thịnh Tước lật tờ báo buổi sáng, muốn xem có tin tức gì về mình không, lật tiếp thì chợt thấy số trúng thưởng xổ số hàng tuần “xxxxxx2222”. Hắn thảm gật đầu, biết mình trúng liền bước tới cửa hàng bán vé số “Tôi muốn đổi giải thưởng.”

Ông chủ cửa hàng ừ một tiếng, đưa tay đòi tờ vé số.

Thịnh Tước gật đầu, bắt đầu lục túi, lục từng cái túi trên người, sau đó trầm mặc một lúc lâu.

Ông chủ nhìn hắn.

Sắc mặt Thịnh Tước không đổi nhìn lại.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây...

Thịnh Tước nói "... Tôi đi nhầm."

Ông chủ nghĩ, tên này bị thần kinh à?

Thịnh Tước "Biểu tình đó của ông là gì vậy?"

Ông chủ bị khí thế của hắn hù dọa, lập tức run rẩy "Không, không, không có gì..."

Chiếc TV đặt một góc trong cửa hàng đang phát một tin "Vụ việc cậu hai tập đoàn Tế Thời bị tấn công hiện vẫn đang điều tra làm rõ. Đối tượng tình nghi là một Alpha nam giới..."

Ông chủ nhìn hình ảnh trong TV, lại nhìn Thịnh Tước, sắc mặt đột biến.

"..." Mặt Thịnh Tước vẫn không hề thay đổi nhìn lại.

Ông chủ liền đảo hai mắt, ngã xuống đất giả chết.

Thịnh Tước "..."

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 10: Ba ngày

Tuy hai người quyết định cược một ván, nhưng ba ngày liên tiếp trôi qua người nào đó lại chẳng có một biểu hiện tỏ vẻ muốn hành động gì cả, mà suốt ngày cuộn mình trong tòa nhà rộng lớn, dáng vẻ muốn lười nhác bao nhiêu liền có bấy nhiêu, khiến Cảnh Hạo hoài nghi vài lần, tên khốn này là đang chơi trò mượn danh nghĩa, công khai ở nhà hẩn ăn không uống không.

Nói thật thì hẩn rất hiếu kỳ, không biết Thiệu Trạch rốt cuộc có căn cứ gì mà nói “tôi sẽ thắng”, có điều hẩn lại không định hỏi cũng không nhắc nhở người kia trò chơi đã bắt đầu. Bởi vì dù sao có thời gian quy định, kéo dài càng lâu hẩn càng có lợi, nên hẩn dứt khoát duy trì im lặng.

Lúc này Thiệu Trạch đang nhàn nhã ngồi trong nhà họ Cảnh pha trà, động tác của y chuẩn mực tao nhã, ngón tay thon dài được tách trà màu trắng có hoa văn lót ở đáy tôn lên vẻ xinh đẹp, khiến người ta cảm thấy vui lòng đẹp mắt.

Bây giờ là sẩm tối, phía chân trời có những đường sáng mờ, khiến cho tòa nhà đẹp đẽ, tinh xảo nhuốm trong ánh sáng xinh đẹp. Sắc mặt Thiệu Trạch chăm chú, toàn thân mang theo mùi vị yên bình, từ xa nhìn vào giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Cảnh Hạo ngồi bên cạnh, cũng không cảm thấy bất ngờ với biểu hiện ra một mặt khác của Thiệu Trạch. Trái lại hẩn có cảm giác vốn

là nên như thế. Hắn sinh ra trong xã hội thượng lưu, có thể dễ dàng dựa vào cách nói năng, phong thái của một người mà đoán ra bối cảnh đại khái. Hắn quan sát ba ngày, biết người này rất có gia giáo, vừa nhìn đã biết là kết quả của năm này qua tháng nọ, không phải chuyện một sớm một chiều mà có thể tập luyện được. Hơn nữa trong xương tủy người này lộ ra sự cao quý, rõ ràng gia thế không tầm thường.

Có bối cảnh như vậy lại thuộc về số ít kia, Cảnh Hạo biết dù có thế nào Thiệu Trạch cũng không thể suy bại tới tình cảnh phải đi trộm đồ. Hắn từng nghi ngờ tất cả những gì y đang làm đều là diễn trò, mục đích chân chính là tiếp cận Cảnh gia, thế nhưng sau khi hắn lật lại mấy kẻ thù trong đầu thì phát hiện trong đó căn bản không có gia tộc nào hùng mạnh, nên đành tạm thời bỏ qua nghi ngờ, dự định chơi hết trò này rồi tính tiếp.

Thiệu Trạch phát hiện tầm mắt của hắn, y nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau đó tốt bụng đưa qua một tách trà, mỉm cười nói “Uống thử đi.”

Cảnh Hạo bưng lên, nhấp một ngụm nhỏ, cảm nhận mùi thơm tràn trong miệng. Hắn nhíu mày kinh ngạc, không hề keo kiệt khen “Không tệ.”

“Đương nhiên rồi.” Thiệu Trạch cũng uống một ngụm, cong khóe miệng lên hưởng thụ, trông rất ôn hòa.

Cảnh Hạo không khỏi nhìn thêm vài lần. Thật ra người này rất giống Thiếu Chu, đều thuộc về kiểu hình cậu ấm, có điều nhìn kỹ lại thì thấy có chút khác biệt. Thiếu Chu luôn hòa nhã, mảnh mai khiến người ta chỉ muốn nâng trên tay để yêu thương, còn tên này tuy

nhìn tao nhã hiền hòa nhưng trên người lại có khí chất bí ẩn, vừa nhìn đã biết không phải là kẻ yếu.

Nếu so sánh với động vật, Thiếu Chu là mèo, còn tên trước mắt là báo săn. Dù hấn có ôm tâm tư khác với Thiếu Chu thì vẫn không thể không thừa nhận tên này còn có sức hấp dẫn hơn cả Thiếu Chu.

Thiệu Trạch thông thả uống xong tách trà, nhìn sắc trời, tiếp theo nhìn Cảnh Hạo. Dựa theo mấy ngày nghỉ ngơi quan sát, y biết là thường trời tối Cảnh Hạo mới từ công ty trở về, sau đó trò chuyện đôi ba câu với y liền tới phòng làm việc. Nhưng hôm nay hấn không chỉ về sớm mà còn ngồi suốt với y cho tới tận bây giờ, y nhướn mày “Hôm nay anh rảnh à?”

“Cậu có thể làm tôi rất rảnh đấy.”

Thiệu Trạch mỉm cười “Chờ ai sao?”

Cảnh Hạo nhìn y một cái, nói “Đừng có giả ngốc.” Liền không nhiều lời nữa.

Đêm hôm ấy sau khi người nào đó cẩn thận cất kỹ tờ vé số, hấn liền hỏi mấy vấn đề, thứ nhất là tên, Thiệu Trạch nói có thể gọi y là A Trạch. Hấn hỏi thêm họ, Thiệu Trạch nở nụ cười “Thật ra tôi nói đại một cái, anh cũng đâu biết thật hay giả.”

Cảnh Hạo hiểu là người kia không muốn nói cho có lệ với hấn. Nói cách khác “A Trạch” là tên thật, nhưng tạm thời còn chưa sẵn lòng nói họ cho hấn biết. Hấn không miễn cưỡng, ngay sau đó hỏi một vấn đề quan tâm khác “Có phải cậu quen Lý Cố không?”

Thiệu Trạch kinh ngạc “Sao anh lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì tôi thấy bộ dáng của Lý Cố không quá giống là muốn tìm cậu tính sổ.” Cảnh Hạo quan sát sắc mặt của y “Vậy nên tôi cảm thấy hai người quen nhau.”

“Có việc này à?” Thiệu Trạch di chuyển đồng tử, vội vàng tò mò hỏi “Anh ta nói cái gì?”

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm vào y, cảm thấy bộ dáng của y vui mừng như phát hiện ra một ông chủ giàu có vậy, hần lập tức im lặng, phòng ngừa tên khốn này chuyển mục tiêu, sau đó liền nói “Cậu trả lời tôi trước đi.”

Thiệu Trạch vô tội nhún vai “Tôi thiếu tiền như vậy, nếu thật sự quen anh ta thì tôi đã nghĩ cách tìm anh ta lấy tiền từ lâu rồi, cần gì cùng chơi trò chơi với anh?”

Cảnh Hạo tự hỏi một chút, với tính của tên khốn này phỏng chừng sẽ không e ngại Lý Cố, mà Lý Cố tựa hồ không có nhiều địch ý với y. Nếu thật sự quen nhau, tên khốn này ra tay với Lý Cố quả thật dễ dàng hơn một chút.

Thiệu Trạch lại hỏi “Rốt cuộc anh ta nói cái gì?”

“Không có gì.” Cảnh Hạo nói sang chuyện khác “Ngoại trừ miếng ngọc, cậu còn trộm cái gì?”

Khóe miệng của Thiệu Trạch cong lên “Không thể trả lời.”

Cảnh Hạo hơi giật mình, chỉ cảm thấy nụ cười này giống như lúc mới gặp, không biết vì sao lại khiến hần có dự cảm muốn gần gũi, hần không kiềm nén nổi mà nhìn thêm một lát. Thiệu Trạch rất vui vẻ hỏi “Yêu tôi rồi phải không?”

“... Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy.” Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, đứng dậy “Không còn sớm nữa, ngủ thôi. Tôi cho người dẫn cậu tới phòng cho khách.”

Thiệu Trạch vốn định tiếp tục truy hỏi chuyện Lý Cố, nghe vậy lập tức dời lực chú ý, nhanh chóng trèo lên cái giường lớn, ôm gối “Không, tôi ngủ ở đây.”

Sắc mặt Cảnh Hạo không đổi, nhắc nhở “Tôi không thích kiểu chết cũng quẩn lầy. Nếu cậu muốn tôi có cảm giác với cậu, tốt nhất đừng dùng cách này.”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Thiệu Trạch dùng lời của hắn phản bác lại, kiên nhẫn giải thích “Anh là chủ cái nhà này, giường của anh dĩ nhiên là phải tốt hơn giường ở phòng cho khách, ngủ rất thoải mái đấy. A, đương nhiên cái trong phòng em gái anh chắc cũng rất tốt, chẳng qua tôi thấy anh sẽ không cho tôi qua đó đâu.”

Cảnh Hạo nhìn xuống y từ trên cao, hiển nhiên không có ý định thỏa hiệp.

“Cái giường này đủ bốn người ngủ đấy. Hai chúng ta ngủ cũng đâu có chen chúc.” Thiệu Trạch cố gắng khuyên bảo, dừng một chút, y quan tâm đề nghị “Nếu anh không quen có thể tới phòng cho khách ngủ. Không sao đâu, tôi sẽ không cảm thấy anh ghét tôi.”

Cảnh Hạo không nể tình, không khách khí nói “Tôi ghét cậu đấy.” Ngụ ý, cậu mau cút đi cho tôi.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, rơi vào trầm mặc. Bộ dáng im lặng đó dường như mang theo chút mất mát và yếu đuối. Phòng ngủ nhất thời trở nên tĩnh lặng, khi Cảnh Hạo nghi ngờ tên này đang

tranh thủ sự thương cảm thì thấy y chui vào trong chăn “VẬY anh đi đi, tạm biệt.”

Cảnh Hạo “...”

Hắn có xúc động muốn quét tên khốn này đi.

“... Thật ra lúc mới ngủ ở đây tôi muốn nói...” Thiệu Trạch chỉ chui vào trong chăn vài giây liền chậm rãi xốc lên “Anh có thể bảo người đổi drap giường và chăn không? Trên mấy thứ này toàn mùi của anh.”

“Mấy người như cậu không phải không bị Alpha ảnh hưởng sao?” Cảnh Hạo thản nhiên hỏi.

Alpha và Omega giống như hai điện cực trái chiều, hấp dẫn và ảnh hưởng lẫn nhau. Nhưng đối với Beta, chất dẫn dụ Alpha phát ra ngoại trừ khiến họ sinh ra lòng kính trọng và phục tùng thì không chịu những ảnh hưởng khác. Song, nếu Alpha quá lớn mạnh, Beta sẽ cảm thấy chút bất an. Cảnh Hạo biết mình không tệ, thế nhưng người trước mắt có khả năng lớn không phải là Beta bình thường, nên chút ảnh hưởng đó liền giống như là không có vậy.

Thiệu Trạch ừ một tiếng, y nghĩ bụng nếu ăn ngay nói thẳng là mình có tính sạch sẽ thì nhất định sẽ khiến ông chủ Cảnh hiểu lầm là bị chê bai, sau đó đuổi mình đi, vậy nên y liền nói “Tôi chỉ là có chút không quen thôi.”

Cảnh Hạo rõ ràng nghe thấy tiếng “ừ”, trong lòng không khỏi xao động, tuy có suy đoán từ lâu nhưng nghe chính tên này thừa nhận hắn vẫn có chút kích động. Cả thế giới có nhiều người như vậy, nhưng Beta và Omega có thể phá vỡ “luật thép” không chịu sức uy

hiếp của Alpha cộng lại cũng chỉ vồn vẹn có hai con số. Xác suất thấp như vậy mà hiện tại hắn lại gặp được, đây còn là người đầu tiên trong nhóm đó hắn giao tiếp với.

Thiệu Trạch không biết suy nghĩ trong lòng hắn, y vẫn nhìn hắn “Đổi chỗ cho tôi đi.”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, liếc y, ra lệnh “Ra phòng cho khách ngủ.”

“... Không.”

“Vậy cậu cứ chịu đựng đi.” Cảnh Hạo mặc kệ y, xoay người rời đi.

Hắn tới phòng làm việc đơn giản giải quyết một vài chuyện làm ăn, sau đó gọi cấp dưới tới, bảo họ điều tra tài liệu về nhóm người thiểu số kia, hắn nghĩ một lát “Kể cả Beta hay Omega đều phải điều tra. Bao gồm bối cảnh gia đình của họ, càng chi tiết càng tốt.”

Cậu cấp dưới kia tuy thấy khó hiểu nhưng chưa bao giờ có dị nghị gì với ý kiến của ông chủ, liền gật đầu, nhanh chóng rời đi. Cảnh Hạo tiếp tục giải quyết mấy văn bản, liền chuẩn bị đi ngủ. Hắn nhìn phòng ngủ chính, nghĩ một lát, cuối cùng không đi qua mà là vào phòng cho khách.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý không, hắn cũng thấy cái giường này nằm không thoải mái bằng giường của mình, bởi vậy hắn dậy sớm, về phòng mình rửa mặt đánh răng. Thiệu Trạch còn đang ngủ, nghe thấy tiếng động thì mơ màng mở mắt, lười biếng chào hỏi “... Chào anh.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, đang định đi vào phòng tắm thì đột nhiên nhận ra cái gì, hắn bước tới quan sát giường của mình, thấy chỗ

drap trên đó hơi khác tối qua, khiến hắn không khỏi hỏi “Ai đổi chăn drap cho cậu?”

Giọng của Thiệu Trạch mơ hồ “Quản gia.”

Cảnh Hạo quả quyết nói “Không thể.”

Quản gia là người rất quy củ, đặc biệt đây là phòng ngủ chính. Trong tình huống hắn không đặc biệt cần dọn chiếu đài Thiệu Trạch cho tốt thì đối mặt với yêu cầu của một kẻ lạ, quản gia nhất định sẽ hỏi ý kiến của hắn.

“...À, tối qua tôi tìm em gái anh xin một bịch sữa chua, xé ra, rắc lên giường.” Thiệu Trạch ngáp “Sau đó tôi gọi quản gia tới, chỉ chất lỏng màu trắng trên giường cho ông ấy. Ông ấy không nói hai lời liền đi đổi cho tôi.”

Cảnh Hạo cảm thấy hình như mình đã miễn dịch với hành động liên tiếp của tên khốn này rồi, trầm mặc trong nháy mắt, hắn bình tĩnh hỏi “Cậu mặt dày như vậy, người nhà cậu có biết không?”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo nhìn y một cái, dặn y thức dậy ăn cơm liền bỏ đi.

Từ tối hôm đó, người của Lý gia vẫn giám sát ở lân cận, có điều lúc này Thiệu Trạch đều ở lì trong nhà, khiến cho đối phương không tìm được tin tức hữu dụng nào.

Thiệu Trạch biết vì trong hôn lễ mình có tiếp xúc với Cảnh Hạo, Lý gia ắt sẽ cho người theo dõi Cảnh gia, chẳng qua y tới Nhất Duyên là để kiếm tiền, chứ không muốn tìm phiền toái không cần thiết, nên mới kiên nhẫn ở trong nhà.

Ba ngày qua đi, y không nhận được lệnh chấm dứt khảo hạch, liền hiểu là còn phải tiếp tục. Lúc này y mới bước ra khỏi nhà, dự định giải quyết phiền toái dư thừa trước, sau đó chuyên tâm kiếm tiền.

Hôm nay Cảnh Hạo vừa vặn lấy được tài liệu về nhóm người kia. Hắn kiên nhẫn xem hết, phát hiện trong đó không có Thiệu Trạch. Hắn không khỏi nheo mắt lại, tên khốn kia nếu thuộc vào trường hợp đặc biệt, theo lý thuyết thì không thể không có ghi chép nào, chẳng lẽ là được bảo hộ quá tốt? Rốt cuộc y có lai lịch thế nào?

Hắn ném tài liệu, hỏi cấp dưới tên khốn kia đang làm gì, kết quả lại biết được y đang ngồi trong sân pha trà, hắn liền lập tức trở về.

Cảnh gia được bảo vệ rất chặt, người của Lý gia chỉ có thể giám sát ở bên ngoài. Nếu bây giờ tên khốn kia từ trong tòa nhà đi ra, phỏng chừng sẽ nhanh chóng bị người của Lý gia báo cho Lý Cố, mà Lý Cố cũng sẽ nhanh chóng tìm tới cửa.

Ánh chiều tà dần lặn đi, Thiệu Trạch lại rót một tách trà, y đang định rót thêm cho Cảnh Hạo thì đảo mắt qua, thấy một vệ sĩ đi tới bên cạnh hắn.

“Ông chủ, Lý Cố tới.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng “Cho vào đi.”

Cánh cổng lớn bằng đồng đẹp đẽ chậm rãi mở ra, chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước mặt, Lý Cố bước xuống rồi đi tới, căn bản không để ý tới Cảnh Hạo, mà đặt ánh mắt thẳng vào Thiệu Trạch.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 11: Đối mặt

Lần này Lưu Chí cũng theo tới, xa xa liền nhìn thấy Thiệu Trạch mỉm cười ngồi cầm tách trà, trông rất bình yên và xinh đẹp. Trong lòng anh khẽ chấn động, đây thật sự là Thiệu Chu? Mặt mũi thay đổi là do bị bom nổ?

Lưu Chí vội vàng xuống xe, đánh giá người này ở khoảng cách gần, sau đó liền nhanh chóng bác bỏ. Ban đầu người này cho anh cảm giác rất giống Lý Thiệu Chu, thế nhưng nhìn kỹ lại thì có chút khác biệt. Người này có nhuệ khí được thu vào bên trong, không có yếu đuối như Thiệu Chu.

Lưu Chí nhìn Lý Cố, sau khi hắn thấy người liền chăm chú nhìn vào Thiệu Trạch khiến anh không khỏi thở dài, thầm nghĩ hôm nay nhất định Lý Cố phải thất vọng rồi.

Lý Cố không nói một lời liền bước tới, rót cuộc đời ánh mắt, gật đầu với Cảnh Hạo xem như chào hỏi.

Cảnh Hạo quan sát phản ứng của Lý Cố, Lưu Chí và Thiệu Trạch. Hắn phát hiện ngoại trừ Lưu Chí lộ ra chút thất vọng thì hai người còn lại chỉ là hờ hững và thản nhiên, căn bản nhìn không ra cảm xúc nào khác. Cảnh Hạo mời họ ngồi, trên mặt chẳng hề có chút mất tự nhiên khi lời nói dối bị vạch trần, biết rõ mà còn cố hỏi “Sao anh lại có thời gian rảnh rồi tới đây vậy?”

“Có chút việc.” Lý Cố cũng không vòng vo với Cảnh Hạo “Tạo thuận lợi cho tôi, tôi muốn nói chuyện với một mình cậu ấy.”

Cảnh Hạo nhướn mày, nhìn qua Thiệu Trạch “Hai người quen nhau?”

Thiệu Trạch thành thật lắc đầu, dừng một chút, trong sáng bổ sung “Nhưng mà nếu anh Lý muốn nói chuyện với tôi, tôi cảm thấy...”

Trong nháy mắt Cảnh Hạo hiểu ra Thiệu Trạch chẳng những không bài xích với đề nghị của Lý Cố mà trái lại y còn muốn nhân cơ hội này vét tiền trên người Lý Cố. Tên khốn này thật sự quá thông minh, lỗ mà cho y cơ hội, có khi còn chạy mất dạng. Cảnh Hạo lập tức cắt ngang “Trà của em sắp nguội rồi đấy.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, biểu tình vô tội, Cảnh Hạo ngồi đối diện với y, ánh mắt ôn hòa tới kỳ lạ, miệng thì cười nhạt. Thiệu Trạch lập tức thức thời uống trà, ngoan ngoãn vô cùng. Cảnh Hạo rất vừa lòng, nói với Lý Cố “Cậu ấy nhất lắm. Tôi sợ anh làm cậu ấy sợ, có chuyện gì cứ nói tại đây đi.”

Tuy Thiệu Trạch chỉ nói nửa câu, nhưng cũng đủ để hai người nghe rõ. Đáy lòng Lưu Chí trầm xuống, nghĩ thầm, giọng của người này không giống Thiếu Chu, xác suất là Thiếu Chu lại nhỏ đi vài phần.

Sắc mặt Lý Cố lại không thay đổi, nhàn nhạt mở miệng “Đây là nhà anh, anh có thể nhìn từ xa.” Ngụ ý vẫn là muốn nói chuyện riêng với Thiệu Trạch. Cảnh Hạo nhìn hẩn, vô cùng kinh ngạc, Lý Cố cũng không phải tới bắt trộm, rốt cuộc hẩn muốn làm gì?

Thiệu Trạch cũng rất muốn biết ý đồ Lý Cố tới đây, y liền buông tách trà, muốn trao đổi với ông chủ Cảnh, nói với hần y có thể tự chăm sóc mình, nhưng y vừa nhìn qua liền cảm nhận trên đầu mình có thêm một bàn tay, là Cảnh Hạo xoa đầu y, ôn hòa trấn an “Đừng lo, anh ở với em.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch phát hiện lực tay trên đầu tăng lên, y lập tức cảm ơn “Cảm ơn, anh quá săn sóc rồi.”

“Là chuyện anh nên làm mà.” Cảnh Hạo đang nói thì nhìn Lý Cố, hoàn toàn không có ý định nhượng bộ “Chuyện của cậu ấy chính là chuyện của tôi, anh nói đi.”

Lưu Chí ngạc nhiên. Hai người này thật sự là quan hệ đó sao? Nhưng không phải Cảnh Hạo “không được” à?

Hồi đó hai nhà Cảnh Lý có va chạm với nhau, Lưu Chí liền cẩn thận điều tra về Cảnh Hạo, muốn thử xem có thể tìm được nhược điểm của hần không. Kết quả lại phát hiện cho đến nay Cảnh Hạo chưa từng cùng bất cứ Omega hoặc Beta nào phát sinh quan hệ giường chiếu. Sinh hoạt cá nhân quả thực sạch như tờ giấy trắng. Anh vốn tưởng tên này là kiểu hình giữ mình trong sạch nhưng ngay sau đó lại điều tra được Cảnh Hạo từng tiếp xúc gần gũi với một Omega sắp phát tình, thế nhưng lại không có một chút phản ứng nào, lúc này anh mới dần cảm thấy không đúng.

Đương nhiên không may là khi đó Cảnh Hạo cũng nhận huấn luyện tự kiểm chế bản thân, nên chút chứng cứ đó vẫn không đủ để kết luận. Vì thế Lưu Chí bắt đầu âm thầm quan sát, người có địa vị như Cảnh Hạo thường sẽ ôm ấp rất nhiều Omega và Beta, nhưng

thời gian lâu như vậy, Cảnh Hạo này lại như không có nhu cầu sinh lý, nửa chuyện xấu cũng không có. Tuy nói một năm trước đột nhiên hắn có một vị hôn thê, nhưng Lưu Chí cảm thấy đây hoàn toàn là do Cảnh Hạo không muốn chịu đựng cảm giác bị quấy nhiễu nên tìm một bia đỡ đạn. Anh từng đặc biệt chú ý, thấy Cảnh Hạo quả thật không có chút tình cảm nào với vị hôn thê đó, nên càng khẳng định suy đoán của mình.

Có điều lúc đó quan hệ hai nhà đã dịu đi. Những chuyện đó là do anh hiểu kỳ mới sai người điều tra, đương nhiên cũng sẽ không lớn vồn trong đầu mà vạch trần ra, nên anh vẫn giấu nó trong lòng. Giờ phút này nhìn bộ dáng hai người trước mắt, anh lập tức hoài nghi – Đây là diễn trò hay là tìm được tình yêu đích thực? Cảnh Hạo rốt cuộc có “được” hay không?

Lý Cố hoàn toàn không biết rối rắm của bạn tốt, sắc mặt hắn bình tĩnh hỏi “Quan hệ của hai người là gì?”

Cảnh Hạo lại sờ đầu Thiệu Trạch hai cái, thấy y ngoan ngoãn hạ mí mắt xuống, đúng bộ dáng cậu vợ trẻ, hắn liền chịu đựng cảm giác không thoải mái, âm thầm buông tay, bình tĩnh nhìn Lý Cố “Anh cảm thấy sao?”

Ánh mắt của Lý Cố hơi lạnh “Tôi chỉ biết hai người mới quen nhau vài ngày. Đây chính là lời từ miệng anh nói ra.”

Mặt Cảnh Hạo không đổi sắc “Duyên số, ai nói rõ được đâu.”

Lý Cố nheo mắt “Anh thật là người đa tình đấy. Nghe nói vợ chưa cưới của anh đang nằm viện. Nếu cô ấy nghe thấy lời này, không biết sẽ đau lòng cỡ nào nhỉ?”

Cảnh Hạo nghĩ rằng cô nàng võ sĩ kia sẽ chẳng có một phản ứng nào đâu, khóe môi hắn mang theo nụ cười khẩy không dễ phát hiện “Nói tới đa tình thì tôi nào dám so với anh. Lúc trước có một người thích anh như vậy, không phải anh còn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm đó sao?”

Trong lòng Lưu Chí run lên, sau lưng trong chốc lát liền toát ra mồ hôi lạnh. Mấy chuyện trong quá khứ kia là tử huyệt của Lý Cố, mấy năm qua không ai dám nhắc tới cả.

Quả nhiên, Cảnh Hạo vừa dứt lời, hơi thở trên người Lý Cố lập tức đóng băng, lạnh lùng nhìn qua.

Cảnh Hạo bình tĩnh nhìn lại, hắn vẫn không vừa mắt với Lý Cố. Lúc Thiếu Chu qua đời, hắn rất muốn giết Lý Cố, nhưng ngẫm lại tên này dù sao cũng là Thiếu Chu dùng mạng đổi lấy, lúc đó hắn mới từ bỏ, mà quan hệ hai nhà cũng dịu đi nhiều. Có điều cho dù như vậy, hắn vẫn không ưa nổi tên Lý Cố này.

Hai người đều là Alpha xuất sắc tương đương nhau, mùi giống đực mạnh mẽ lại hung ác, rất có tính công kích. Lưu Chí và vệ sĩ Cảnh gia gần như lập tức bị bắt phải lùi về sau, cùng cảm thấy uy hiếp rõ rệt. Họ cảm thấy da đầu mình run lên, hoàn toàn không muốn tới gần.

Thiệu Trạch vẫn đang uống trà, bộ dáng làm một bảo bối ngoan. Y lắc cái ấm trà, gọi một tiếng với phía sau, để người ta châm thêm nước.

Người giúp việc nữ Beta nghe vậy thì từ trong nhà chính bước ra. Cô không rõ tình huống bên này nên liền nghe lời tiến lên, nhưng rất nhanh liền bị ép tới hô hấp trở nên khó khăn, tay run cầm cập mang

theo bình thủy, không dám đi tới. Thiệu Trạch thấy thế thì thở dài, quan tâm đứng dậy bước qua “Đưa cho tôi đi.”

Cô nàng giúp việc không cần y nói lần thứ hai đã vội vàng đưa rồi lảo đảo chạy. Vì thế Thiệu Trạch thông thả quay lại, tiếp tục thành thoi pha trà.

Ánh mắt của mọi người vốn đều đặt trên người Cảnh Hạo và Lý Cố lúc này lại bị y cắt ngang, liền đồng loạt nhìn qua, nhất thời khiếp sợ không thôi. Chẳng lẽ y thuộc số người rất ít kia? Lời đồn đúng là không giả, loại người này quả thật có thể không chịu sự uy hiếp của Alpha.

Lưu Chí âm thầm hít sâu. Đây không phải Thiếu Chu. Tuy nói gen của Thiếu Chu ưu tú nhưng cậu lại không thuộc về trường hợp đặc biệt.

Thiệu Trạch thấy bọn họ đều nhìn mình, y chớp mắt mấy cái, vô tội nhìn Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo chỉ cảm thấy không khí căng thẳng thoáng chốc đã không còn, khóe miệng hần khẽ cong lên, không có mở miệng mà chỉ chỉ vào cái tách trước mặt. Thiệu Trạch lập tức thức thời rót đầy cho hắn, bộ dáng hiền thực, tài đức. Cảnh Hạo rất vừa lòng, nhìn Lý Cố nói “Lát nữa chúng tôi còn có việc.” Ngụ ý, nếu anh không nói thì mau cút đi.

Lý Cố ngồi yên, nhìn Thiệu Trạch không chớp mắt, khoảng một phút vẫn chưa lên tiếng. Từ lúc phát hiện người này thuộc trường hợp đặc biệt, biểu tình trong mắt hắn liền trở nên sâu xa.

Thiệu Trạch đợi thật lâu cũng chưa nghe thấy câu gì, y nhìn không được hỏi “Trên mặt tôi có cái gì à?”

Lý Cố lắc đầu, giọng nói ôn hòa đến bất ngờ “Cậu sống có tốt không?”

Trong phút chốc Thiệu Trạch ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn hắn vài lần “Rất tốt.”

Lý Cố ừ một tiếng “Hôm đó làm sao cậu trốn khỏi hôn lễ?”

Thiệu Trạch giả ngu “Tôi không hiểu ý của anh.”

“Trong nhà có gắn rất nhiều camera theo dõi, cậu không thể tránh được tất cả, cần tôi đưa video ra sao?”

“... Được rồi.” Thiệu Trạch nói “Thật ra lúc các anh bắt đầu điều tra tôi liền trèo qua tường, nhưng tôi không làm chuyện xấu gì hết.”

Lý Cố làm lơ “Sợi dây chuyền có miếng ngọc Thiếu Chu thường đeo không thấy nữa. Đó là ba của cậu ấy tặng, cậu ấy vẫn rất thích, luôn đặt ở dưới gối. Mấy năm nay tôi vẫn chưa từng đụng đến.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch “...”

Ông chủ Cảnh, đồ anh tặng người ta kết quả người ta vẫn cho là ba mình tặng. Anh thật tội nghiệp quá đi.

Lý Cố thấy động tác của họ khựng lại, không khỏi nhướn mày “Sao vậy?”

“Không có gì.” Thiệu Trạch nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc “Miếng ngọc bị mất tôi thật lấy làm tiếc, nhưng cái đó có quan hệ gì với tôi sao?”

“Tôi cảm thấy tên trộm này rất thú vị.” Lý Cố dừng một chút rồi nói tiếp “Tên đó chỉ lấy đi một miếng ngọc, còn lại đều không đụng tới, hoàn toàn không giống một kẻ trộm.” Nhưng ngẫm lại hiện tại người này đang ở trong tay Cảnh Hạo, mà Cảnh Hạo không phải kẻ ngốc cũng không phải người dễ đối phó, chắc chắn có thể đoán ra cái gì, vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn nên Lý Cố đành phải dừng lại.

Hắn nhìn Thiệu Trạch “Hôm đó có người để lại đồ hóa trang. Cậu nói xem nếu tôi cầm đi phân tích DNA thì có thể phát hiện ra cái gì không?”

Thiệu Trạch cười tươi “Không biết, anh có thể thử xem.”

Lý Cố nhìn y vài lần, không cần phải nhiều lời nữa, đứng dậy xin phép đi về. Lưu Chí đi theo hắn nhanh chóng lên xe “Cậu vẫn cảm thấy cậu ta là Thiệu Chu?”

“Ừ.”

“Giống chỗ nào?” Quả thực Lưu Chí hoài nghi tên này điên rồi “Trước tiên, không nói tới cậu ta có phải là Omega hay không, nhưng chẳng lẽ cậu không phát hiện tên này không chịu uy hiếp sao?”

“Điều đó có thể do sau này đào tạo thành.”

“... Được, vậy tính cách thì sao? Điểm này khác nhiều lắm.”

Lý Cố nhìn anh một cái “Cậu cảm thấy Thiếu Chu giống thỏ hay cáo?”

“Tất nhiên là thỏ!”

“Vậy cậu nói ba tôi là người thế nào?”

Lưu Chí hồi tưởng lại thái độ làm người của ông Lý, anh giờ một ngón cái lên “Một từ, lợi hại!”

Lý Cố gật đầu “Ông ấy thương Thiếu Chu như vậy, cậu thật sự cho rằng ông ấy có thể nuôi Thiếu Chu thành một cái túi mềm sao?”

Lưu Chí phút chốc sửng sốt.

“Đừng để bề ngoài của Thiếu Chu lừa.” Lý Cố dựa người ra sau ghế, nhắm mắt lại. Có đôi khi hắn cảm thấy Thiếu Chu không biết cái gì hết, nhưng có đôi khi hắn lại cảm thấy thật ra cái gì Thiếu Chu cũng biết. Cậu ấy... vô luận là tâm tư hay tình cảm đều giấu quá kín. Bộ dáng khiến người ngoài cho rằng cậu vĩnh viễn không phải là cậu chủ thật sự của nhà họ Lý.

Lưu Chí há miệng, rồi lại há miệng, cảm giác thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan đều đổi mới. Thiếu Chu rõ ràng dịu dàng, mảnh mai, thuần khiết như thế, không thể nào là giả bộ được? Là Thiếu Chu phát rò giả bộ quá giống hay là đầu Lý Cố có vấn đề?

Sau khi anh tự hỏi thật lâu, cuối cùng thầm nghĩ người không bình thường chắc chắn là Lý Cố. Nghĩ thông suốt rồi thì anh cảm thấy sáng tỏ, vỗ ngực, bình tĩnh lại.

Cảnh Hạo tiến vài bước, thấy họ đi xa liền trở về chỗ ngồi, tiếp theo nhìn thấy người nào đó đang thất thần, hắn hiếu kỳ hỏi “Nghĩ

cái gì vậy?”

Thiệu Trạch sờ cằm “Anh không cảm thấy anh ta rất lạ sao?”

Cảnh Hạo không nhiều lời, hắn biết dù là hai tên đó thật sự không quen biết nhau hay là bên trong có dây dưa thì hắn cũng sẽ không hỏi ra được cái gì.

Thiệu Trạch nhìn hắn một cái, thấy hắn tựa hồ không muốn bàn về đề tài này, y liền nhún vai, tiếp tục trầm tư.

Ánh chiều tà biến mất hoàn toàn, hai người đang định vào nhà thì thấy một chiếc xe tiến vào. Cảnh Hạo lướt mắt nhanh qua, phát hiện là em gái mình, hắn không khỏi nhướn mày “Sao tự dừng lại về?”

Hiện tại Cảnh Tình đang lên đại học, cứ cách hai tuần mới về một lần. Buổi hôn lễ của Lý Cố là do xin phép, theo lý thuyết là tuần này cô sẽ không về nữa, ai ngờ lại không phải thế.

“Nhớ nhà.” Cảnh Tình đáp, đóng cửa xe cùng họ đi vào nhà “Anh hai, hôm nay Tiết Diễm Ý xuất viện.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng “Thì sao?”

Cảnh Tình cười hì hì “Em mời chị ấy tới. Chắc lát nữa là tới liền đấy.” Cô dừng một chút, nhìn Thiệu Trạch cười lấy lòng “Chị dâu, em nghiêng về phía anh, lát nữa nhớ đứng gần anh hai em đấy.”

Thiệu Trạch biết Tiết Diễm Ý là vợ chưa cưới của Cảnh Hạo, nhất thời y cảm thấy hiếu kỳ “Tại sao?”

Cảnh Tình cười vô cùng vui vẻ “Bởi vì chị ta là vũ khí có lực sát thương lớn.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 12: Thủ thân

Ngoại trừ Lý gia, ở Nhất Duyên còn có rất nhiều gia tộc lâu đời có thực lực không kém, Tiết gia là một trong số đó.

Chủ nhân nhà họ Tiết đã bắt đầu chú ý tới Cảnh Hạo từ lúc hắn ngồi lên chiếc ghế số một của tổ chức xã hội đen ở thành phố Z. Tới khi Cảnh Hạo chuyển tới Nhất Duyên, ông ta lập tức trở thành bạn đồng minh với Cảnh gia. mấy năm nay quan hệ của hai nhà vẫn rất tốt, thế lực vốn có sẵn nền tảng của Tiết gia cũng được nâng cao, bước vào những vị trí hàng đầu.

Tiết Diễm Ý là con gái út của ông Tiết, ngoại hình không chỉ xinh đẹp mà còn có cá tính, là một nhân vật làm mưa làm gió ở Nhất Duyên. Mượn lần này để nói, cô nàng nằm viện cũng chẳng phải mắc bệnh như bên ngoài đồn đại, mà là chơi thuốc tới mức phải nhập viện.

Nhà họ Tiết có ba đứa con, chỉ có Tiết Diễm Ý là Omega. Tuy nói ông chủ nhà họ Tiết vẫn rất tán thưởng Cảnh Hạo, luôn hi vọng hai nhà có thể kết tình thông gia, nhưng ông cũng hiểu Tiết Diễm Ý bị chiều quá mà hư rồi. Ông đoán Cảnh Hạo hẳn là sẽ không thích, nên cũng từ bỏ suy nghĩ này. Ai ngờ mấy năm trôi qua, hai người lại qua lại với nhau. Điều này làm cho ông rất vui mừng, cũng càng thân cận với Cảnh gia hơn.

Tin tức này nhanh chóng truyền ra gây xôn xao dư luận, Cảnh Tình tìm tới Cảnh Hạo “Anh hai, anh rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? Đừng có nói với em là anh nhìn trúng cô ta, em thà để anh sống độc thân còn hơn.”

Cảnh Hạo bình tĩnh nói “Anh không thích cô ta, cô ta cũng không thích anh.”

“Vậy anh đang làm cái gì thế? Với địa vị hiện nay của Cảnh gia đâu cần dựa vào quan hệ thông gia. Kể cả cần đi nữa, ba mẹ cũng sẽ không đồng ý để anh hi sinh hạnh phúc của mình đâu.” Cảnh Tình dừng một lát “Chẳng lẽ là do Lý Thiếu Chu qua đời, anh nản lòng định tìm đại một người sống qua ngày, sau đó phát hiện kết thông gia với nhà họ Tiết có thể đạt được lợi ích lớn nhất?... Không, cái này không đúng, anh còn có lựa chọn tốt hơn, cần gì phải chọn cô ta?”

“Em sẽ biết mau thôi.”

Hắn nói “mau” chính là trong buổi tiệc vài ngày sau, Cảnh Tình cũng có tham dự, anh hai nhà cô rất là đất khách, chỉ chốc lát bên cạnh hắn liền có một đám con gái bu quanh, mà lúc này Tiết Diễm Ý rất thô bạo đẩy đám người kia ra, bước tới người đứng gần Cảnh Hạo nhất, “chát” một tiếng giòn tan, khiến không gian thoáng chốc rơi vào tĩnh lặng.

Tiết Diễm Ý cười lạnh, nhìn từ trên cao xuống, hỏi “Anh ấy là chồng chưa cưới của tao mà mày cũng dám quyến rũ à? Bộ muốn chết sao?” Gia thế của Tiết Diễm Ý vốn không kém, nay lại có Cảnh Hạo làm chỗ dựa, toàn bộ Nhất Duyên không có mấy người cô ả không dám đụng vào, người bị đánh rất sợ cô ta, không dám hé răng, che mặt liền khóc lóc chạy đi.

Tiết Diễm Ý nhìn lướt qua một vòng, bàn tay giơ lên chuẩn bị tát thêm mấy người, mấy cô nàng còn lại đột ngột biến sắc, vội vàng bỏ chạy, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. Cảnh Hạo vừa lòng nhìn cô “Thông minh.”

“Khách khí rồi.” Tiết Diễm Ý cười, khẽ nâng cằm lên, bước đôi giày cao gót cộc cộc rời đi.

Cảnh Hạo nhìn em gái nhà mình, tâm trạng vui vẻ “Em xem, đây chính là nguyên nhân.”

Cảnh Tình “...”

Anh hai, anh bị làm sao vậy? Anh đuổi hết đám người theo đuổi mình chẳng lẽ thật sự là muốn sống độc thân cả đời ư?

Cuộc sống diễn ra như thường, dần dà mọi người biết ông chủ Cảnh có một vị hôn thê vô cùng ngang ngược, chỉ cần có người dám tới quấy rầy Cảnh Hạo, cô ả tuyệt đối sẽ không nói hai lời tiến lên đánh người, có khi gặp phải người khó chơi còn sai người đánh người ta một trận, thậm chí còn từng đập bể mấy cửa hàng, khiến hiện tại Cảnh Hạo tới một vài nơi ăn chơi bàn bạc chuyện làm ăn, tất cả ông chủ đều nơm nớp lo sợ, hoàn toàn không dám xếp người vào uống rượu cùng hắn.

Theo lý thuyết, dựa vào địa vị của Cảnh Hạo căn bản không cho phép người khác càn rỡ trước mặt hắn, nhưng sự thật lại là hắn khá dung túng cho cô vợ chưa cưới kia. Bởi vậy bên ngoài suy đoán tình cảm của hai người rất tốt, sau đó mọi người bắt đầu thảo luận: Sở thích của Cảnh Hạo thật độc đáo; vợ chưa cưới của hắn ở bên ngoài chơi bời, điên loạn như vậy cũng không biết quản lý; rốt cuộc trong đầu hắn nghĩ cái gì vân vân... Cảnh Tình trơ mắt nhìn anh hai

nhà mình vì Lý Thiệu Chu mà thủ thân, hơn nữa phát rồ mà đi trên con đường tự chế nhạo mình, quả thực khiến cô tuyệt vọng. Có điều nay Cảnh Hạo bỗng nhiên đem về một người, khiến cô rốt cuộc thấy được hi vọng.

Đêm đó sau khi nhìn thấy Thiệu Trạch, cô vô cùng kích động, tuy người đó là Beta, không thể sinh ra đời sau xuất sắc như Omega, nhưng cô vẫn rất hài lòng, cảm giác đây mới là mẫu chị dâu lý tưởng trong cảm nhận của mình.

Cô ngủ một giấc. Sáng sớm hôm sau, tinh thần đầy hưng phấn muốn đi dạy anh hai làm sao theo đuổi người ta, nhưng ngay sau đó lại nghe nói thật ra là Thiệu Trạch đang theo đuổi anh hai nhà mình. Trong phút chốc cô kinh ngạc nói “Anh hai, anh gạt người. Anh đưa viên ngọc gia truyền cho anh ấy, anh cho rằng em là đồ ngốc sao? Với lại anh không đuổi anh ấy đi như những người khác, điều này chứng minh anh có cảm giác với anh ấy đúng không? Thật ra là anh xấu hổ chứ gì.”

“...” Cảnh Hạo không nói một lời, nhắc cô lên, ném thẳng vào xe, đưa tới trường học.

Cảnh Tình đương nhiên sẽ không hết hi vọng như vậy, hiện giờ là cuối tuần, cô liền quay trở về.

Cô không biết anh hai mình và Tiết Diễm Ý có thỏa thuận gì, cũng hiểu là mình muốn biết sự tồn tại của Thiệu Trạch có gì đặc biệt với anh hai của cô không, để Tiết Diễm Ý thử một lần liền biết ngay thôi. Đương nhiên, tiền đề là vì Cảnh Tình không biết hai người chỉ đơn giản đang chơi trò chơi, nếu mà biết rõ, cô sẽ không tự cho là mình thông minh mà mời Tiết Diễm Ý đến làm khách trong nhà đâu.

Tiết Diễm Ý đến rất nhanh.

Thiệu Trạch đang ngồi trên sofa thì mơ hồ nghe thấy tiếng xe, tiếp theo là tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất, “cộp cộp” từ xa lại gần, nghe có vẻ vô cùng sắc bén, y hơi nghiêng đầu, mau chóng thấy một người xuất hiện ở cửa. Tuy Tiết Diễm Ý là Omega, nhưng lại không lộ ra vẻ yếu đuối, trái lại ánh mắt của cô có khí thế bức người, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo lại xinh đẹp.

Tiết Diễm Ý cười, lên tiếng chào hỏi với anh em nhà họ Cảnh, tiện đà lia mắt về phía Thiệu Trạch. Thiệu Trạch mỉm cười đối diện với cô, ôn hòa hiền lành, khiến người ta vừa thấy đã có thiện cảm, có điều Cảnh Tình biết điểm này cũng chẳng ngăn được quyết tâm muốn đánh người của Tiết Diễm Ý. Một năm qua, Tiết Diễm Ý đã thấy vô số kiểu người như hiền lành, yêu nghiệt, nhã nhặn, vân vân, thế nhưng luôn là một bàn tay tát qua, chưa từng có nửa giây chần chừ, khá là thô bạo, chỉ có mình Cảnh Hạo mới ngăn được cô ả.

Cảnh Hạo không đợi Tiết Diễm Ý hỏi liền xua tay với cô nàng, ý tứ chính là người này không thể đánh.

Hai mắt của Cảnh Tình lập tức phát sáng, vô cùng phấn khởi. Xem kìa, thật sự có trò hay! Mặc kệ hiện tại anh hai cô có cảm giác với Thiệu Trạch không, chí ít có thể xác định sự tồn tại của Thiệu Trạch là đặc biệt, còn lại thì phải dựa vào sự cố gắng. Cô nắm tay biểu hiện cố lên!

Tiết Diễm Ý nhướn mày, nhìn Thiệu Trạch hăng hái hỏi “Cậu thật sự muốn theo đuổi anh ta?”

Thiệu Trạch cười tít mắt gật đầu “Tôi trúng tiếng sét ái tình với anh ấy.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình “!”

Tiết Diễm Ý không khỏi quan sát y, một năm qua chỉ cần gặp kẻ theo đuổi mình, Cảnh Hạo luôn không hề do dự ném cho cô giải quyết, đây là lần đầu tiên hắn dùng thái độ mặc kệ đó.

“A.” Thiệu Trạch bỗng nhiên nhớ tới đây là vị hôn thê của người ta, y chớp mắt mấy cái, chân thành bổ sung “Đừng để ý tới tôi, tôi không có suy nghĩ chen chân vào hai người đâu. Tôi chỉ cần đứng ở xa nhìn anh ấy là được.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình nghĩ, chị dâu, anh gạt người, kể cả anh nói thật, em cũng không cho anh đi. Anh hai em vất vả lắm mới đem về một người, anh mà đi, anh ấy sẽ sống độc thân thật đó.

Sắc mặt của Tiết Diễm Ý khẽ thay đổi, cô vốn tưởng người này nếu có thể khiến Cảnh Hạo đối xử đặc biệt, khẳng định rất xuất sắc, ai ngờ lại là một bông sen trắng, Cảnh Hạo mù rồi sao? Cô cười nhạt nhìn Cảnh Hạo “Động tâm rồi?”

“Không có.” Cảnh Hạo thản nhiên nói “Tôi đồng ý cho cậu ta nửa tháng.”

Tiết Diễm Ý gật đầu, khẩu vị của Cảnh Hạo quả nhiên không kém tới trình độ này. Cô nói với Thiệu Trạch một câu “Cố lên” rồi cười nói với họ một lát, sau đó cảm thấy không có chút thú vị nào liền xin phép ra về.

Thiệu Trạch nhìn theo bóng dáng đi xa của cô, tâm tình rất tốt mà nheo mắt lại “Vị hôn thê này của anh được lắm, rất quyến rũ cũng rất khiến người ta yêu thích.”

Cảnh Hạo lập tức nhướn mày “Mắt cậu bị gì à?”

Thiệu Trạch ngạc nhiên nói “Cô ấy là sự lựa chọn của anh đấy. Anh hỏi thế chẳng lẽ không cảm thấy tự tổn thương mình sao?”

“...” Cảnh Hạo nói “Tôi chọn cô ta không phải vì thích cô ta.”

Thiệu Trạch nghĩ, tôi nói cô ta được cũng đâu phải vì thích cô ta, nhưng bên ngoài y lại cười tít mắt nói sang chuyện khác “Dù sao cũng là vợ chưa cưới của anh, anh bảo tôi tìm viên ngọc là muốn cho cô ta?”

“Không phải.” Cảnh Hạo phủ định, so với chuyện thành công tìm được miếng ngọc, hẳn lại hi vọng lúc Thiếu Chu gặp chuyện không may đeo nó trên người hơn.

Thiệu Trạch quan sát, rốt cuộc hiểu ra khi người này nhìn thấy ảnh chụp sao lại lộ ra biểu tình phức tạp như thế, y tỏ ra thấu hiểu nói “Tôi hiểu rồi, anh là chuẩn bị vào giờ tý nửa đêm, trời không trăng lộng gió, lẳng lặng vùi nó vào trong mộ của Lý Thiếu Chu.”

“...” Cảnh Hạo chỉ cảm thấy nghe chẳng có chút thương cảm nào, hẳn hơi nhếch miệng, mặc kệ y, rồi im lặng lên lầu.

Cảnh Tình nghe thấy thì mờ mịt hỏi “Anh hai em bảo anh đi tìm ngọc? Là ý gì?”

“Chuyện này muốn giải thích ra thì khó lắm.” Thiệu Trạch cười trấn an “Em chỉ cần biết anh hai em đúng là có đưa viên ngọc cho

anh là được.”

Cảnh Tình lập tức gật đầu, bắt đầu bàn bạc với y làm sao theo đuổi được Cảnh Hạo.

Thiệu Trạch hỏi “Có phải chỉ cần anh hai em dẫn người về, em đều kích động như thế không?”

Cảnh Tình lập tức rơi lệ đầy mặt “Nhiều năm như vậy chỉ có một mình anh thôi. Anh có biết là không dễ dàng chút nào không? Nếu cứ kéo dài như thế, em còn phải nghi ngờ là mặt kia của anh ấy có vấn đề đó, hoặc là anh hai em đã âm thầm cắt mất vật kia rồi.”

Thiệu Trạch “...”

Màn đêm chậm rãi buông xuống, phòng ngủ chính tối đen một màu, vồn vện chỉ có một góc sáng phát ra từ cái đèn treo. Lý Cố ngồi trên chiếc ghế quỳ bar, trầm mặc nhìn bộ đầm màu đen và chiếc mặt nạ, thật lâu không cử động, trên thứ này có DNA, có lẽ chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết có phải là Thiếu Chu hay không.

Lưu Chí nhin cả buổi, cuối cùng hỏi “Rốt cuộc có xét nghiệm không?”

Lý Cố trầm mặc một lát “Không.”

“Tại sao?”

“Biểu tình của cậu ta lúc đó không hề thay đổi, tôi cảm thấy có gian trá.”

“Gian trá chỗ nào?”

“Không ai tận mắt chứng kiến cậu ta cởi mấy thứ này ra. Cậu ta có thể trộm được thiệp mời, rồi để người hóa trang như vậy thu hút lực chú ý của chúng ta, hoặc là cậu ta có hai bộ dụng cụ, thứ để lại chưa chắc là cậu ta đã dùng. Cậu ta ném nó lại vì muốn chúng ta đi kiểm tra.” Lý Cố nheo mắt “Cho nên trừ phi là thứ chính tay tôi lấy được trên người cậu ta, còn lại tôi sẽ không đem đi kiểm tra.”

Lưu Chí ngăn người, thầm nghĩ, một Thiếu Chu thuần khiết sao có thể lừa gạt người khác như thế? Nhất định là cậu điên rồi. Với lại, cậu hoàn toàn có thể kiểm tra mấy món đồ này trước, nếu không phải Thiếu Chu, cậu có thể tiếp tục đích thân lấy đồ vật của tên đó để kiểm tra cũng đâu có muộn.

Anh muốn nhắc nhở thì lại thấy sắc mặt của Lý Cố rất lạnh, nên lập tức im miệng. Chắc chắn Lý Cố cũng hiểu được chuyện này, chỉ là hắn đang rất mâu thuẫn, một mặt muốn nhanh chóng xác nhận thân phận của Beta kia, mặt khác lại sợ hãi đối diện với kết quả, vậy nên mới muốn kéo dài như vậy.

“Tôi không tin mấy thứ này, ném hết đi. Dù sao cậu ta cũng ở Nhất Duyên, tôi còn rất nhiều cơ hội.”

Lưu Chí gật đầu, đang muốn rời đi lại nghe Lý Cố căn dặn điều tra quan hệ của Beta kia và Cảnh Hạo cùng với mục đích y tới Nhất Duyên. Lưu Chí không khỏi ngần ra, nhìn biểu tình của Lý Cố, anh do dự một lát rồi an ủi “Cậu đừng lo, Cảnh Hạo thật ra không lên được.”

Lý Cố “...”

Giờ phút này người bị cho rằng “không được” đang ở phòng làm việc xử lý công việc. Thời gian dần dần trôi qua, sắp rạng sáng,

Cảnh Hạo buông tài liệu xuống, chuẩn bị đi ngủ, tiếp đó hần chột nhớ tới biểu hiện kỳ lạ của Lý Cố, khiến bản thân không khỏi rơi vào trầm tư.

Từ cái buổi gặp mặt hôm nay, khả năng cao là Lý Cố biết Thiệu Trạch, hơn nữa câu đầu tiên lại hỏi sống có tốt không. Thật sự là hiếm khi thấy tên này quan tâm người nào như vậy, xem ra là có giao tình không nhỏ... Cảnh Hạo chột ngẩn ra. Ngay sau đó Lý Cố nhắc tới viên ngọc bị mất, nếu là đồ của Thiệu Chu, sau khi bị trộm sao Lý Cố không nổi giận? Còn cố ý nhắc tới ông Lý, cuối cùng còn nói xét nghiệm DNA...

Đồng tử của Cảnh Hạo chột co lại, một ý niệm dâng lên từ đáy lòng.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 13: Nghi ngờ

Toàn thân Cảnh Hạo rối loạn lên.

Hắn vô thức đi trong phòng hai vòng, chỉ cảm thấy thái dương nảy lên, vội vàng hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh.

Nhìn tình huống trước mắt, Lý Cố nhất định đang nghi ngờ Thiệu Trạch chính là Thiếu Chu, nếu không Lý Cố sẽ không có thái độ này, nhưng điểm xuất phát của tên đó thật ra không đúng. Bởi vì trong nhận biết của Lý Cố, sợi dây chuyền có viên ngọc là do ông Lý tặng, kẻ dùng trăm phương nghìn kế trà trộn vào để lấy nó đi có lẽ là muốn giữ làm kỷ niệm, vậy nên Lý Cố sẽ cảm thấy việc này là Thiếu Chu làm.

Nhưng sự thật người muốn lấy viên ngọc là Cảnh Hạo hắn, Thiệu Trạch cũng là do hắn sai đi lấy, bởi vậy đủ để chứng minh phán đoán của Lý Cố là sai, chỉ có điều chính vì Lý Cố nảy sinh nghi ngờ nên vấn đề này mới to ra.

Hiện tại ngấm lại, từ mình hôn đến lính đánh thuê, sau đó là lòng bất sấm rền gió cuốn, rất có khả năng từ đầu Lý Cố đã sắp đặt mọi thứ. Tạm thời cứ xem như những việc này là do Lý Cố động kinh đi, nhưng cũng vừa vặn nói rõ bên ngoài phòng ngủ của Thiếu Chu có rất nhiều vệ sĩ canh gác ngấm. Như vậy dưới tình huống đó, rốt cuộc làm sao mà Thiệu Trạch thuận lợi chuồn vào, ở trong thời gian

ngắn thoải mái tìm được sợi dây chuyền có viên ngọc, cuối cùng thành công trốn ra?

Là vì Thiệu Trạch có năng lực mạnh và may mắn, hay là... y chính là Thiệu Chu?

Thế nhưng Thiệu Chu luôn hòa nhã, dịu dàng, nhìn vô cùng yếu đuối sao có thể biến thành bộ dạng hiện nay được? Chẳng lẽ là do năm đó chịu kích thích quá lớn nên mới bùng nổ?

Không đúng, Cảnh Hạo nheo mắt lại, sau khi Lý Cố nghe phong cách hành xử của Thiệu Trạch cũng không có dao động. Hai người họ ở cùng nhau nhiều năm như vậy, tên đó hẳn là hiểu Thiệu Chu hơn ai hết chứ. Vậy nên bên trong chẳng lẽ còn ẩn tình khác?

Không, không, còn một khả năng là Lý Cố điên rồi, hẳn nhất định không thể điên cùng tên đó, hẳn phải giữ vững bình tĩnh.

Thiệu Chu thích Lý Cố như vậy, thậm chí cuối cùng vì cứu Lý Cố mà chết, nếu thật sự còn sống, tại sao cậu ấy không trở lại? Kể cả nản lòng thoái chí thì hôm nay thấy Lý Cố tổ chức minh hôn, hoặc là cậu không thêm quan tâm, hoặc là mềm lòng tha thứ cho Lý Cố, hoặc là chạy tới ngăn cản, tuyệt đối sẽ không phát triển theo tình huống đến trộm đồ chứ? Vậy nên Thiệu Trạch không phải là Thiệu Chu.

Không, không, không, lỡ Thiệu Chu có nỗi khổ trong lòng thì sao? Hoặc là lỡ Thiệu Chu thật ra là muốn ngăn cản, kết quả giữa đường đột nhiên thấy hắn, phát hiện cậu vẫn thăm mền hắn, nên muốn cho hắn một cơ hội?

Cảnh Hạo đưa tay lên muốn tát cho mình mấy cái, hắn biết không nên nghĩ như vậy, nhưng hắn hoàn toàn không khống chế được. Hiện tại hắn rất hỗn loạn, hình ảnh trong đầu không ngừng thay đổi, thoáng chốc là khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Thiếu Chu, thoáng chốc lại là bộ dáng vô sỉ của Thiệu Trạch. Hắn cảm thấy dù có thể nào cũng không thể xem hai người này là cùng một người được.

Có điều một khi nghi ngờ đã nảy sinh thì không dễ gì xóa bỏ, Cảnh Hạo nghĩ hắn nhất định phải xác nhận một chút, nếu không đêm nay đừng nghĩ tới chuyện đi ngủ.

Chuyện này thật ra rất dễ dàng, trước tiên hắn có thể xem Thiệu Trạch có phải Omega không đã, nếu không phải, vậy nghi ngờ kia liền có thể xóa bỏ.

Omega sau khi dùng thuốc ức chế chất dẫn dụ thì mồ hôi và máu vẫn có thể lộ ra một chút vị ngọt, Alpha ưu tú, nhạy bén có thể dễ dàng bắt giữ được, bởi vậy hiện tại hắn chỉ cần một giọt máu... Chỉ cần một giọt máu là được.

Cảnh Hạo hỗn loạn nghĩ, tới khi lấy lại tinh thần, hắn phát hiện không biết lúc nào mình đã tới phòng ngủ chính, hơn nữa trên tay còn cầm một con dao rọc giấy nhỏ.

Thiệu Trạch đã ngủ từ lâu, không gian yên tĩnh, Cảnh Hạo quan sát một lát, bỗng nhiên có chút chần chừ. Thiệu Trạch thuộc về nhóm người có số lượng rất ít kia, chỉ riêng điểm ấy đã đủ để thấy sự khác biệt với Thiếu Chu rồi. Thật sự còn cần phải xác nhận sao?

Không, gen của Thiếu Chu nổi trội hơn hắn, thông qua những ngày sau này huấn luyện không phải không có khả năng đạt tới trình độ đó. Nếu y thật sự là Thiếu Chu, nếu thật là... Cảnh Hạo chăm

chú nhìn bóng dáng mơ hồ trong bóng đêm, hấn chậm rãi cúi người, định khẽ cắt một vết nhỏ để không làm cho Thiệu Trạch tỉnh giấc, nhưng lúc này cổ tay của hấn bỗng nhiên lại bị nắm chặt. Hấn lập tức rùng mình, ngẩng đầu nhìn qua.

Giọng của Thiệu Trạch vô cùng rõ ràng, không mang theo một tia ngái ngủ, y mỉm cười hỏi “Làm gì vậy?”

Cảnh Hạo đã trải qua sóng gió từ lâu, cho dù bị bắt tại trận, mặt hấn vẫn rất bình tĩnh “Đắp chặn cho cậu.”

Thiệu Trạch ừm một tiếng, chậm rãi buông tay, tiếp theo bật đèn lên, lười biếng tựa vào đầu giường nhìn hấn “Anh thật chu đáo.”

Từ lúc bị phát hiện, trong thoáng chốc Cảnh Hạo đã cắt con dao đi, giờ phút này hấn vô cùng bình tĩnh nói “Ừ, cậu ngủ đi.”

Thiệu Trạch khẽ cười, ngồi yên, hiển nhiên không tin cái cớ hấn vin vào “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Cảnh Hạo đương nhiên sẽ không nói tới đến lấy máu của cậu, vì thế hấn rất kiên trì “Đắp chặn cho cậu.”

“Được rồi.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn nằm xuống, hồn nhiên nhìn hấn “Anh đắp đi.”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh vô cùng nghiêm túc đắp chặn cho Thiệu Trạch, ánh mắt đảo qua, thấy mặt Thiệu Trạch tràn đầy kinh ngạc, nhìn hấn như người ngoài hành tinh vậy, bộ dáng “Anh vậy mà đắp thật? Anh bỗng nhiên bị ngu hay là đầu bị cửa kẹp? Anh thật sự là ông chủ Cảnh sao? Không phải xuyên không đấy chứ?” khiến hấn trong nháy

mắt có kích động muốn dùng chân bịt y cho tới khi chết ở trên giường.

Thiệu Trạch rất nhanh lấy lại tinh thần, vội ho một tiếng "... Cảm ơn."

Cảnh Hạo ừ một tiếng, nghĩ rằng thời điểm này có phải nên đi ra không? Nhưng đi ra rồi thì đi đâu? Ở bên ngoài chờ tên này ngủ say sao? Không, y cảnh giác rất cao, kể cả lần sau đến cũng là một kết quả này thôi.

Vậy... chuốc thuốc?

Khoan đã, rất điên rồ, tại sao hắn cảm thấy đầu óc của mình cũng không bình thường như Lý Cố nhỉ?

Thiệu Trạch thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, dăm chiêu, nhìn chằm chằm vào cái giường King size, y liền chớp mắt mấy cái, chậm rãi nhường ra vị trí bên cạnh, cả quá trình đều rất thức thời "Tôi biết là anh không thể nào tốt bụng như vậy mà. Không sao, chuyện này rất bình thường, anh không cần nghiêm túc như vậy, tôi hiểu." Ngụ ý, tôi cũng sẽ không cười nhạo anh thân là ông trùm xã hội đen lại ngủ quên giường đâu. Anh có gì mà phải rối rắm chứ?

Cảnh Hạo "..."

Thiệu Trạch dừng một chút, vì phòng ngừa mình bị đuổi đi, y liền bổ sung "Anh yên tâm đi. Tôi ngủ ngoan lắm, cũng rất im lặng, sẽ không đánh thức anh đâu. Với lại cái giường này rất lớn, ngủ đủ mà."

Cảnh Hạo trầm mặc hai giây, sau đó xoay người leo lên giường. Máy ngày nay vừa lúc hắn cảm thấy ngủ ở phòng cho khách không

thoải mái, không bằng nhân cơ hội này trở về, còn có thể thuận tiện thử xem rốt cuộc tên này có phải là Omega hay không. Cảnh Hạo hơi nghiêng đầu, nhìn người kia gần trong gang tấc. Tuy tên này có chút tương tự Thiếu Chu, nhưng có rất nhiều điểm khác biệt rõ rệt. Rốt cuộc có phải không?

Thiệu Trạch thấy hắn nhìn chăm chăm mình, y vui mừng hỏi “Yêu tôi rồi?”

“... Không có.”

Thiệu Trạch thờ ơ ừ một tiếng, lại cảm thấy hứng thú hỏi “Anh thích Lý Thiếu Chu ở điểm nào? Cho tôi tham khảo đi.”

Cảnh Hạo quan sát vẻ mặt của y “Thật ra tôi cũng không biết mình có thật sự yêu cậu ấy không nữa.”

Thiệu Trạch không khỏi kinh ngạc “Không phải anh thầm mến cậu ta rất nhiều năm sao? Em gái anh còn thường xuyên lo lắng anh muốn sống độc thân cả đời đấy.”

Cảnh Hạo lắc đầu, đối với hắn mà nói Thiếu Chu là sự tồn tại đặc biệt, nhưng hắn cũng không dám khẳng định tình cảm đó chính là tình yêu. Mà vì nguyên nhân như thế, hắn mới quyết định tới Nhất Duyên để xác nhận, chỉ là còn chưa hành động đã xảy ra chuyện rồi.

Thiệu Trạch càng tỏ ra hiếu kỳ “Vậy sao anh lại nhớ cậu ta nhiều năm như vậy?” Y dừng một lát “Còn sợi dây chuyền có viên ngọc kia, sao Lý Cố lại bảo là ba cậu ta tặng?”

Cảnh Hạo quan sát y, hắn phát hiện hoàn toàn nhìn không ra là rốt cuộc y có giả bộ hay không, nên hắn từ tốn nói “Hồi trước tôi

từng cùng ba mình tới Lý gia. Ở khúc quẹo, Thiếu Chu không cẩn thận va phải ba tôi...”

Khi đó Thiếu Chu còn nhỏ tuổi, hơn nữa không thuộc về nhóm người đặc thù, đối với việc trong nhà đột nhiên xuất hiện Alpha lớn mạnh lại xa lạ, cậu theo bản năng nảy sinh sợ hãi, sút sọt mũi, ôm cái đầu bị va vào, hai mắt rưng rưng nước mắt ngồi chồm hồm trên mặt đất, bờ vai nhỏ co rụt lại. Cảnh Hạo nhìn thấy cậu rất tội nghiệp, liền bước qua an ủi cậu. Lúc này mới chậm chậm nhận biết.

Thiếu Chu cũng không bài xích với hắn, một lát sau khóc mệt liền rúc vào lòng hắn ngủ.

Cảnh Hạo ngồi ở bậc thang ôm cậu, chỉ cảm thấy mùi của cậu rất dễ chịu, liền cọ xát vào cổ của cậu, tiếp theo đeo sợi chuyền có viên ngọc lên cổ cậu, mãi tới khi ba hắn và ông Lý nói chuyện xong, hắn mới không đành lòng giao cậu cho người giúp việc nhà họ Lý, ra về cùng ba mình. Sau đó hắn không có cách nào quên đi cảm giác này. Ba hắn từng nói đùa đây là trực giác của bản tính hoang dã, sau khi nhận định một người tốt, liền không có hứng thú với người khác nữa, mà hắn thì không tỏ rõ ý kiến với chuyện này.

“... Lúc ấy Thiếu Chu đang ngủ, không biết là tôi đeo cho, có lẽ sau khi cậu ấy tỉnh lại liền cho rằng là ba mình tặng.” Cảnh Hạo chìm vào hồi ức, hắn vẫn nhớ rất rõ, khi đó đang là mùa xuân, ánh nắng ấm áp khiến con người thoải mái vô cùng, người trong lòng lại vừa thơm vừa mềm, khiến hắn không muốn buông tay ra một chút nào.

“Chính là như vậy.” Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, giương mắt nhìn qua.

Thiệu Trạch tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, bộ dáng “Hóa ra ông chủ xã hội đen cũng có thể ngây thơ như vậy” mà nhìn hấn.

“...” Cảnh Hạo cảm thấy hấn bị rút não rồi mới có thể nói chuyện này với tên khốn đó, hấn tắt đèn búp một cái, nói “Ngủ.”

Thiệu Trạch nhìn hình dáng mơ hồ của hấn trong bóng đêm “Tôi biết rồi. Thật ra là anh hi vọng dù tôi thắng trò chơi này cũng có thể trả lại sợi dây chuyền cho anh đúng không?”

Cảnh Hạo trầm nghĩ, thật ra hấn không suy xét tới mặt đó, hấn trầm mặc một lát “Xem như vậy đi.”

Phòng ngủ một lần nữa quay về yên tĩnh, Cảnh Hạo đợi thật lâu cũng chưa thấy y nói tiếp câu nào, hấn nhin không được hỏi “... Chẳng lẽ cậu không có gì để nói tiếp sao?”

“... Hừm? À, anh yên tâm đi.” Giọng nói của Thiệu Trạch mang theo chút buồn ngủ “Chỉ cần anh bỏ tiền ra, tôi tuyệt đối sẽ trả lại cho anh.”

Cảnh Hạo nghe nửa câu đầu còn tưởng Thiệu Trạch sẽ nói chút tiếng người, ai ngờ cuối cùng nói xong vẫn là liên quan tới tiền. Hấn nghĩ, tên này không thể nào là Thiếu Chu được, nếu không chỉ cần làm rõ thân phận, muốn bao nhiêu tiền mà chẳng được.

Trong tiềm thức của hấn vốn là lệch về hướng Thiệu Trạch không phải là Thiếu Chu, giờ phân tích xong, hấn càng khẳng định suy nghĩ của mình, chút cảm xúc nôn nóng ban đầu rút cuộc bình tĩnh lại.

Một đêm không có chuyện gì để nói. Hôm sau Cảnh Hạo dậy sớm, hấn nhìn người nào đó cuộn tròn bên cạnh, cảm thấy có chút

khó tin. Nếu vài ngày trước có người nói với hắn là hắn sẽ ngủ với một người vừa mới quen, hắn tuyệt đối sẽ không tin, nhưng hiện tại sự việc lại phát sinh như vậy, hơn nữa chất lượng giấc ngủ của hắn còn khá tốt, thật kỳ lạ, hắn nhìn người kia vài lần rồi đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Gần đây Cảnh Hạo toàn ở phòng cho khách, rất ít khi đến phòng ngủ chính, nay lơ đãng đảo mắt qua, bỗng nhiên hắn thấy trên giá vẫn đặt con vịt nhựa màu vàng, nên liền cầm lên sờ. Đây là đồ của Thiếu Chu, giữ làm kỷ niệm cũng tốt... Hắn nghĩ như vậy, trong đầu không hên mà chợt lóe lên hình ảnh tên khốn nào đó cùng con vịt này ngâm trong bồn tắm, khóe mắt hắn lập tức co giật, mở ngay vòi nước ra.

Thiệu Trạch nghe thấy tiếng nước, mơ màng lão đảo bước vào phòng tắm, ngay sau đó thì thấy ông chủ xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy nào đó đang tắm với con vịt nhỏ, y lập tức giật mình, hết buồn ngủ luôn.

“...” Cảnh Hạo cảm thấy từ ngày hắn gặp tên khốn này, hình như hắn vẫn luôn gặp xui xẻo.

Hai người đối diện một lúc lâu, sau đó Thiệu Trạch quan tâm mở miệng “Đừng nói gì, tôi hiểu mà.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch im lặng, bình tĩnh bước vào đánh răng rửa mặt, bình tĩnh gặt đầu với hắn, rồi tao nhã rời đi. Cảnh Hạo nắm con vịt nhựa đứng tại chỗ, lại cảm thấy tên này không thể nào là Thiếu Chu được, da mặt Thiếu Chu đâu có dày như vậy.

Nghĩ thế hần bỗng nhiên ngẩn ra, rơi vào trầm tư, tên khốn kia có lẽ không phải là Thiếu Chu, nhưng có thể là Omega không? Nếu đúng vậy thì tới thời kỳ phát tình tên khốn đó sẽ thờ hỗn hển, nằm liệt trên giường tùy ý cho Alpha hung hăng làm... Thật hả giận mà!

Giờ phút này Thiệu Trạch đang tản bộ trong vườn hoa, y hoàn toàn không biết ông chủ Cảnh đang nghi ngờ mình, mà là đang suy nghĩ tới ba ngày đã qua. Lý Cố có vẻ không có địch ý với y, nên tạm thời không có phiền toái gì lớn, như vậy kế tiếp nên chuyên tâm kiếm tiền thôi.

Y thở nhẹ ra một hơi. Y nhất định phải lấy được vị trí số một, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 14: Tự hỏi

Thời gian Cảnh Tình nán lại ở nhà có hạn, công việc trọng điểm là tác hợp cho anh hai và chị dâu. Cô tìm tới ông quản gia, tuy biết khả năng anh hai và chị dâu ngủ chung một giường không quá cao, nhưng cô vẫn đầy chờ mong mà hỏi “Anh hai cháu nửa đêm có trộm đi ngắm chị dâu cháu không? Anh hai có lưỡng lự trước cửa phòng chị dâu không, dù là mộng du cũng được.”

Ông quản gia nhìn hai anh em nhà họ Cảnh lớn lên, cũng biết tâm tư của Cảnh Hạo dành cho Lý Thiếu Chu, nhiều năm như vậy ông cũng sốt ruột. Vậy nên ông tự giác đứng chung một chiến tuyến với Cảnh Tình. Giờ phút này ông đang muốn chia sẻ với ai đó về một sự việc, nên không kiềm chế được cảm xúc lắm, ông cố gắng giữ bình tĩnh nói “Đêm qua cậu chủ ngủ ở phòng ngủ chính.”

Cảnh Tình bị tin tức này làm cho mờ mịt, sửng sò vài giây, hai mắt liền tỏa sáng “Chị dâu cháu cũng ở đó?”

“Vâng.”

“Aaa!” Trong nháy mắt Cảnh Tình kích động, phản ứng đầu tiên chính là muốn vọt lên xem hai người kia có trần truồng ôm nhau, có đắp cùng một tấm chăn không, nhưng cô nghĩ lại, nếu đêm qua hai người không có hứng thú, sáng nay bỗng nhiên có dòng điện, định thân thiết một phen, chẳng phải cô đã tới quấy rầy hai người họ rồi sao?

Cô đi hai vòng, cảm thấy anh hai mình có thể cùng người khác tiến triển tới bước này thật không dễ dàng gì. Cô vui tới mức có chút ghen ngào “Họ dậy chưa hả ông? Tối qua hoặc sáng sớm, trong đó có động tĩnh gì không? Chúng ta cần... cần chuẩn bị hôn lễ không?”

Quản gia hoàn toàn hiểu tâm trạng của cô, có điều sau đợt cậu chủ nói về vụ sửa chữa, ông đã bình tĩnh hơn, ông hiền hòa nhìn cô “Cậu Trạch đang tản bộ trong vườn hoa, cô chủ có thể đi tìm cậu ấy, cậu chủ hình như còn chưa dậy.”

Cảnh Tình theo phản xạ định xông theo hướng được chỉ, kết quả bước được hai bước thì chợt dừng lại, quay đầu hỏi “Anh hai của cháu... chưa dậy?”

Không đúng, anh hai luôn dậy sớm, sao sau khi hai người ngủ với nhau mà chị dâu dậy, còn anh ấy lại nằm liệt trên giường?

“Chắc là vậy. Cậu Trạch vừa nãy nói tạm thời đừng đi lên quấy rầy cậu chủ...” Ông quản gia đột nhiên khựng lại, khoan đã, sao cảm thấy có chút kỳ lạ nhỉ?

Cảnh Tình bị kích thích “Chúa ơi!”

Cô không khỏi hiểu sai là đêm qua anh hai cô không lên được, dẫn đến sáng nay quá mệt mỏi, hay là... hay là bị chị dâu làm như vậy, như vậy, rồi như vậy... Anh hai, anh là Alpha xuất sắc mà, hai tình huống này kiểu nào cũng khiến người ta tuyệt vọng.

Hai người lặng yên đứng đối diện, trên mặt đều là biểu tình bị sét đánh. Sau một lúc lâu Cảnh Tình thật sự chịu không nổi, liền chạy bình bịch lên lầu. Quản gia nhìn cô đi xa, ông run rẩy tiếp tục công

việc, thăm nghĩ, sao miệng mình lại đen quá vậy? Nếu không phải miệng đen thì cũng sẽ không liên tưởng tới phương diện kia.

Cảnh Hạo đang thu thập thỏa đáng chuẩn bị xuống lầu. Lúc này cửa phòng lại bị mở ra, hắn nhìn qua, thấy hai mắt của Cảnh Tình đỏ ửng, không chớp mắt mà nhìn hắn khiến hắn không khỏi hỏi “Sao thế? Em nằm mơ ác mộng thấy anh đào hố bên cạnh mộ của Thiếu Chu chôn mình xuống à?”

Cảnh Tình sục sục “Không có.”

Cảnh Hạo bình tĩnh gật đầu “Vậy là nằm mơ anh mặc quần lót có in chữ “tôi yêu Thiếu Chu” rồi nhảy xuống biển tự tử vì tình.”

“... Cũng không có, em chỉ lên thăm anh thôi.” Cảnh Tình khẩn trương quan sát hắn “Anh... anh không sao chứ?”

“Anh có thể có chuyện gì hả?”

Cảnh Tình quan sát một lúc, thấy anh hai vẫn như bình thường. Cô đoán, chắc là không có vấn đề gì, trong phút chốc liền thở phào nhẹ nhõm, yếu điệu ôm ngực, thăm nghĩ, mình đúng là bộ não quá mức, anh hai nhà mình sao có thể thăm tới tình trạng đó chứ. Nhưng mà cũng không thể trách cô hết được, chủ yếu là cô rất hi vọng anh hai và chị dâu có thể nảy sinh chút gì đó.

Cảnh Hạo liếc nhìn cô một cái “Rốt cuộc là làm sao?”

“Anh hai, anh sẽ không muốn biết đâu.”

Cảnh Hạo vò đầu cô, xoay người đi ra ngoài “Nhiều năm như vậy anh cũng quen rồi. Nói đi.”

“Được rồi, em nghe nói hai anh ngủ với nhau, sau đó sáng nay chị dâu của em dậy sớm, còn anh thì chưa dậy...”

Cảnh Hạo “...”

“Anh?”

“... Không có gì.” Cảnh Hạo bất đắc dĩ bước ra cửa “Quan hệ của anh và cậu ta không như em nghĩ đâu.”

Hắn biết tính cách của em gái mình, vì phòng ngủ cô về sau động kinh hoặc không cẩn thận bị tên khốn kia tính kế, hắn liền dứt khoát nói qua loa chân tướng “Cậu ta không thích anh, đừng để cậu ta lừa, cũng đừng dễ dàng cho cậu ta tiền.”

Cảnh Tình ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy chị dâu nóng hổi còn chưa kịp dậy lại trong nháy mắt đã không còn, nhất thời cô cảm thấy toàn thân không khỏe, nghẹn ngào một tiếng, nước mắt chảy ròng ròng nhìn Cảnh Hạo.

“...” Cảnh Hạo kéo em gái mình xuống lầu, dặn dò người giúp việc pha cho cô một ly sữa để cô từ từ uống. Cảnh Tình ngồi trên sofa, im lặng uống mấy ngụm, bỗng nhiên lấy lại tinh thần “Không, anh hai, không phải anh hoàn toàn không có cảm giác gì với anh ấy. Em dám khẳng định đó.”

Mặt Cảnh Hạo đầy bình tĩnh “Ngoan, uống hết sữa rồi ăn chút cơm đi. lát anh bảo người đưa em về trường.”

“... Em nói thật đó!” Cảnh Tình nghiêm túc phân tích “Từ chuyện anh chịu cho anh ấy ngủ ở phòng ngủ chính là có thể nhìn ra. Anh chưa bao giờ dung túng với người ngoài như vậy, hơn nữa anh tình nguyện ngủ cùng anh ấy, điều này càng chứng minh anh không ghét

anh ấy, chí ít là có thiện cảm. Đừng có lấy chuyện tiếc người tài làm cớ. Nếu đổi thành người khác chiếm giường của anh, anh đã sai người ném người đó vào thùng rác từ lâu rồi, anh hai.”

Cảnh Hạo trầm mặc một lát, lần này ngược lại hắn không phản bác.

Cảnh Tình chớp đôi mắt trong suốt, sáng ngời nhìn hắn, thấy hắn tựa hồ đang tự hỏi, liền cho hắn thời gian suy nghĩ, còn mình thì vui vẻ chạy đi tìm chị dâu.

Cảnh Hạo ngồi yên trên sofa, thật ra hắn biết rõ, tối hôm đó Thiệu Trạch bất chấp nằm lì trên giường hay là sau đó đòi đổi chăn drap đều không chỉ đơn giản vì thoải mái, mà nhiều hơn là muốn thử mức độ khoan dung của hắn, cũng để xem đáy lòng tốt của hắn. Khi đó hắn cảm thấy mình không phải người keo kiệt, cộng thêm Thiệu Trạch là nhân tài đặc biệt, nên tùy theo ý. Hiện tại nghe Cảnh Tình nhắc tới hắn mới không khỏi có suy nghĩ, nếu đổi lại là một người khác, hình như hắn thật sự sẽ đá văng kẻ đó ra.

Nhưng tại sao đổi thành Thiệu Trạch lại được?

Cảnh Hạo không phải là người không chịu đối mặt với hiện thực, trái lại, hắn thường xuyên tự hỏi bản thân. Hắn trầm mặc thật lâu, nghĩ rằng em gái nhà mình nói rất đúng, dù hắn cảm thấy Thiệu Trạch rất khốn kiếp rất vô sỉ, hận không thể giết chết y cho xong việc, nhưng thật ra hắn... cũng không ghét Thiệu Trạch.

Năm năm qua, cuộc sống vẫn rất vô vị, sự xuất hiện của Thiệu Trạch khiến hắn nổi lên hứng thú. Cảnh Hạo hồi tưởng hành động gần đây của tên khốn kia dùng móng vuốt nhỏ từng chút thử điểm mấu chốt của hắn, cảm thấy dù đôi khi khiến người ta nghiêng rằng

nghiền lợi, nhưng ngày qua ngày lại thú vị hơn lúc trước rất nhiều, cộng thêm Thiệu Trạch là nhân tài, cho nên dù biết bối cảnh của y không đơn giản, muốn giữ lại cũng rất khó khăn, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Có điều hắn hiểu đây không phải là yêu, hắn muốn Thiệu Trạch làm thuộc hạ hoặc bạn của hắn, chứ không nghĩ tới việc phát triển thành người yêu, bởi vì người này không khiến hắn có dục vọng thân cận mãnh liệt như Thiếu Chu.

Đương nhiên, đây có lẽ là liên quan tới bản tính của Alpha. Dù sao trên người Thiệu Trạch cũng không có mùi vị mê người... Chưa chắc, ông chủ Cảnh nheo mắt lại, ai biết tên khốn kia rốt cuộc có phải Omega hay không.

Mà nếu phải... thì sẽ là Thiếu Chu sao?

Trước mắt ngoại trừ người thân, người khiến hắn dung túng chỉ có ba người, trừ bỏ vũ khí sát thương Tiết Diễm Y, còn lại là Thiếu Chu và Thiệu Trạch vừa vặn nghi ngờ là cùng một người, điều này cũng khéo quá đi.

Cảnh Hạo sờ con dao rọc giấy trong túi, hắn nghĩ nhất định phải tìm cơ hội tự nhiên, hợp lẽ thử tên khốn kia một chút, hoặc là dẫn y ra ngoài chơi bóng, vận động, xem trong mồ hôi của y có cất giấu chất dẫn dụ của Omega hay không.

Hắn âm thầm quyết định xong liền bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây, suy nghĩ không ngừng thay đổi giữa “Thiệu Trạch là Thiếu Chu” và “Thiệu Trạch là Omega”, tiếp đó hắn bỗng nhiên phát hiện, hắn chú ý tới chuyện sau hơn chuyện trước nhiều, khiến hắn nhất thời rơi vào trầm mặc.

Hắn nhớ nhung Thiếu Chu hơn mười năm, nay lại dễ dàng bắt đầu muốn một Omega khác, chẳng lẽ cố chấp lúc trước đối với Thiếu Chu thật sự không phải xuất phát từ yêu, thật ra chỉ là vì mùi vị thôi sao? Vậy cố gắng mấy năm nay rốt cuộc là thế nào?

Không, không, hắn không phải người bạc tình. Ông chủ Cảnh ngồi ở đó, mặt không hề thay đổi, hơi thở dồn ép trên người càng lúc càng thấp.

Người giúp việc và vệ sĩ vội vàng tránh ra xa, nghi ngờ nhìn hắn, thầm nghĩ tối qua ông chủ nằm mơ thấy ác mộng sao? Quản gia như cố ý rồi lại như vô tình quét mắt xuống thất lưng của cậu chủ nhà mình, tiếp theo biểu tình vắn vẹo quay đầu đi. Không, ông không thể nghĩ tới mặt kia được. Cậu chủ là Alpha mạnh mẽ, không thể nào có loại chuyện điên rồ như thế được.

Lúc Thiệu Trạch tiến vào thì nhìn thấy hình ảnh này, y chớp mắt mấy cái “Sao vậy?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, thấy bọn họ tản bộ trở về, liền bình tĩnh đứng dậy “Ăn cơm đi.”

Sau bữa cơm Cảnh Hạo theo thường lệ tới công ty, thế nhưng hắn liếc mắt qua lại thấy Thiệu Trạch đang chậm chạp đi cùng mình. Hắn không khỏi thầm nghĩ tên khốn này rốt cuộc có hành động rồi sao? Hắn hỏi “Cậu muốn đi theo tôi?”

Thiệu Trạch cười lắc đầu “Tôi ra ngoài một chút.”

Bước chân của Cảnh Hạo khựng lại, tuy hắn không giam lỏng người này, nhưng không biết tại sao hắn luôn có ảo giác chỉ cần tên khốn này đi ra ngoài liền sẽ chạy mất dạng, kể cả không chạy mất

thì chắc chắn cũng sẽ làm ra chuyện khiến người ta đau đầu, hấn
nheo mắt “Đi đâu?”

“Đổi vé số.”

Có quỷ mới tin. Cảnh Hạo bình tĩnh nói “Không cần phiền toái
như vậy, tôi cho người đi đổi giùm cậu.”

“Không, trước giờ tôi chưa từng mua vé số, tôi phải hưởng thụ
quá trình này.”

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm y mấy lần “Đổi xong thì sao?”

“Chưa nghĩ ra.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn đáp “Cũng có lẽ sẽ đi
dạo.”

Cảnh Hạo trầm mặc một lát, nghĩ rằng, cũng không thể nhốt y cả
đời nên hấn liền gật đầu “Đi thôi, tôi đưa cậu đi.”

Tòa nhà của Cảnh gia cách xa phố xá sầm uất, rất yên tĩnh.
Thiệu Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy xe cộ hai bên đường từ ít
tới nhiều, tiếp đó rút cuộc tiến vào trong nội thành, y liền nheo mắt
đánh giá thành thị phồn hoa này.

Cảnh Hạo nghiêng đầu, thấy khóe miệng của Thiệu Trạch vẽ lên
nụ cười nhẹ, im lặng tựa vào sau ghế, bộ dáng ôn hòa mà tao nhã,
hấn không khỏi thầm nghĩ, tên khốn này quả thật rất đẹp.

Hấn không khỏi lại nghĩ tới vấn đề sáng sớm, trong lòng xao
động, hỏi thuộc hạ còn bao xa, sau khi nghe được câu trả lời thì căn
dặn họ tấp vào rồi dừng xe lại, xuống dưới nhìn Thiệu Trạch “Thời
tiết rất đẹp, chúng ta đi bộ qua đi.”

Bây giờ đang là cuối xuân, thời tiết dần trở nên nóng bức, nếu đi một mạch hết đoạn đường này, tên khốn đó nhất định sẽ chảy mồ hôi.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, nín cửa xe, quan sát vị trí ở đây một lúc, rồi im lặng lùi về “Tôi xem bản đồ rồi, còn cách một đoạn nữa lận. Tôi không đi bộ đâu.”

Cảnh Hạo dẫn dắt từng bước “Tôi cho cậu cơ hội ở chung với tôi.”

“Cũng đâu có hiểm lạ.” Thiệu Trạch cuộn người vào trong “Tôi mảnh mai lắm. Thật đấy.”

“...” Cảnh Hạo cúi người lùi y ra, rồi ra hiệu cho thuộc hạ nhanh chóng biến mất, tài xế dĩ nhiên không có dị nghị, nhanh chóng lái xe đi.

Cảnh Hạo rất vừa lòng, xoay người đi một bước, nhìn lại thì thấy Thiệu Trạch vẫn đứng tại chỗ, hần liền dừng lại. Thiệu Trạch không có cảm xúc bất mãn, tuy y không biết ông chủ Cảnh bị trúng gió cái gì, nhưng y hiểu người này rất kiên trì, nên đơn giản không có giãy dụa, mà chậm rãi vươn tay ra.

Cánh tay thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, vô cùng xinh đẹp, Cảnh Hạo nhìn chăm chăm mấy lần, nhướn mày “Gì?”

“Năm.” Thiệu Trạch mỉm cười, nói “Không phải muốn ở chung à.”

Cảnh Hạo tưởng tượng cảnh mình tay trong tay với tên khốn này, hần nheo mắt “... Không cần, như thế này là được rồi.”

Thiệu Trạch không đáp, vẫn nhìn hẩn. Cảnh Hạo đối diện với y, thầm nghĩ cứ đứng như vậy cũng được, chờ mặt trời càng lớn hơn, tên khốn này chắc cũng sẽ đổ mồ hôi thôi.

Hai người im lặng khoảng ba mươi giây, cây lê ven đường đang nở hoa, bị gió nhẹ thổi liền vi vu rơi xuống, toàn bộ cảnh tượng trông có vẻ đẹp đẽ, tĩnh lặng. Trong lòng Cảnh Hạo bỗng có chút thả lỏng, mà lúc này hẩn lại thấy Thiệu Trạch cười, rút tay lại, kêu taxi.

“...” Cảnh Hạo đề y lại, lạnh lạnh quét mắt về chiếc xe taxi định dừng lại. Về ngang ngược lộ ra khiến cho tài xế trong phút chốc liền hoảng sợ, vội vàng lái xe rời xa họ.

Thiệu Trạch cũng không để ý, cười títt mắt quay đầu nhìn hẩn.

Cảnh Hạo trầm mặc nửa giây, chủ động vươn tay “Đi thôi.”

Tiểu kịch trường

Thịnh Tước: Sẽ không lôi tôi ra nằm cũng trúng đạn chứ?

Thường mỗ: Ai da, đúng đó, cậu thật thông minh.

Thịnh Tước: Cô không thể để tôi yên một chút sao?

Thường mỗ nghĩ một lát: ừm...

Thịnh Tước chăm chú nhìn cô, trực giác thấy có hi vọng.

Thường mỗ: ... Không thể.

Thịnh Tước: ...

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 15: Cái ôm

Cửa hàng vé số không lớn cũng không nằm ở ngoài đường lớn, mà ở trong một cái ngõ chếch, Thiệu Trạch vừa mặc cho Cảnh Hạo kéo mình đi, vừa móc điện thoại di động ra xem bản đồ. Y hơi cúi đầu, hàng lông mi cong dày, trông có vẻ ngoan ngoãn và im lặng.

Mặt Cảnh Hạo không đổi sắc quan sát mấy lần, tiếp đó hần bình tĩnh chuyển tầm mắt đi. Mới đầu hần cũng không quen nắm tay một người lâu như vậy, có điều hần rất biết điều chỉnh cảm xúc của mình, nên dần dần cũng thích ứng, thỉnh thoảng trò chuyện với tên này vài câu, cảm giác cũng không tệ.

Thiệu Trạch quan sát kiến trúc xung quanh một lúc “Hình như là chỗ quẹo phía trước, quẹo phải là tới.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, tiếp tục kéo y đi.

Thiệu Trạch nhìn thoáng qua, ngũ quan của Cảnh Hạo rất sâu sắc, tuy không hay cười nhưng vẫn vô cùng anh tuấn. Y cười tí mắt lắc bàn tay đang nắm của hai người, tâm trạng vui vẻ nói “Thế nào? Có cảm giác đang nói chuyện yêu đương không?”

“Không có.” Cảnh Hạo thuận miệng hỏi “Cậu thì sao?”

“Có.” Thiệu Trạch rất nghiêm túc “Anh yêu, em trúng tiếng sét ái tình của anh mà.”

Cảnh Hạo đã bình tĩnh từ lâu “Cậu còn dám mặt dày hơn nữa không?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Cần tôi hôn anh không?”

“... Không cần.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chậm rãi tới chỗ rẽ, con hẻm nhỏ này rộng khoảng ba mét, hai bên trồng lê, màu tuyết trắng kéo dài ra xa, trông rất đẹp.

Thiệu Trạch sung sướng bước về phía trước “Còn hơn một ngàn mét nữa là đến.”

Cây lê mọc rất tươi tốt, bóng mát gần như bao phủ cả con hẻm nhỏ. Cảnh Hạo nhìn ánh mặt trời ít đến đáng thương, trong nháy mắt hắn có kích động muốn chặt toàn bộ cây này đi. Hắn quan sát Thiệu Trạch, thấy y hình như không ra mồ hôi, liền nhin không được hỏi “Cậu nóng không?”

Thiệu Trạch cười lắc đầu “Thể chất của tôi mang tính hàn.”

“...” Ông chủ Cảnh bị tin này làm cho cả người đều không khỏe. Trong thời gian ngắn kể tiếp, hắn đều có ảo giác mình thật sự rất ngốc, rất ngây thơ. Có điều dù sao hắn cũng là ông trùm một phương, đương nhiên sẽ không hết hi vọng như vậy, nên rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Trong không khí có mùi hoa lê thoang thoảng, con đường nhỏ thu hút không ít người đi đường dừng chân. Trong đó đa số đều là Beta, thỉnh thoảng có thể thấy một hai Alpha và Omega mặc đồng phục học sinh nắm tay đi qua, trông hết sức ngọt ngào.

Thiệu Trạch đột nhiên hỏi “Em gái anh sắp mười tám rồi nhỉ? Có người yêu chưa?”

Vào mười tám tuổi, Omega sẽ nghênh đón lần phát tình đầu tiên sau khi trưởng thành. Nếu chưa có bạn đời thì phải áp dụng một vài biện pháp.

Cảnh Hạo lắc đầu “Tới lúc đó thì dùng thuốc trì hoãn.”

Thiệu Trạch sáng tỏ.

Thuốc ức chế chất dẫn dụ và thuốc trì hoãn thời kỳ phát tình có thể xem như là kết quả của chiến tranh.

Khi đó sự phân biệt giới tính rất nghiêm trọng, địa vị của một người trong xã hội dựa vào giới tính mà quyết định. Tầng cao cấp vĩnh viễn là thiên hạ của Alpha, Beta bị cho là tư chất bậc trung, vô luận trong quân đội hay công ty đều rất khó thăng chức. Mà Omega còn thảm hại hơn. Họ phải bận rộn mang thai và sinh nở, bị cho rằng không thích hợp để làm việc, dù cho Alpha rất nuông chiều họ, nhưng vẫn cảm thấy Omega nên có bộ dáng của Omega, tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà sinh con, không có việc gì thì đừng ra ngoài dầm dìa vào chỗ chết.

Cơ thể Omega rất yếu, nếu đột ngột phát tình ở bên ngoài, chất dẫn dụ sẽ phát ra mùi ngọt, thậm chí có thể truyền ra xa tới mấy cây số. Đến lúc đó Alpha không có bạn đời đều sẽ bị hấp dẫn, cướp đoạt, giữ lấy, đánh dấu Omega kia. Omega yếu ớt, dễ bị bắt nạt rất có khả năng sẽ mất mạng trong tai nạn ngoài ý muốn này.

Bởi vậy những người cầm quyền đã thông qua một loạt điều lệ để hạn chế Omega, làm cho họ an phận sinh con. Omega dĩ nhiên

không đồng ý, họ cảm thấy chỉ cần thể chế của xã hội hoàn chỉnh, biện pháp đáp ứng nhu cầu cần thiết đầy đủ, cộng thêm Omega chú ý tới thời kỳ phát tình của bản thân là có thể tránh khỏi sự việc này.

Những người cầm quyền lắc đầu, cảm thấy ngoại trừ điểm ấy, những sự cố bất ngờ khác cũng có thể gây tử vong cho Omega, chỉ bằng cứ ở nhà ngoan ngoãn chờ đợi. Vì thế Omega nổi giận, trải qua quá trình nghiên cứu dài đằng đẳng, thuốc ức chế Omega đúng lúc ra đời.

Loại thuốc này có thể che chất dẫn dụ của Omega, khiến Omega nguy trang thành Beta, chỉ cần tình nguyện, thậm chí Omega có thể làm Beta cả đời. Thế nhưng những kẻ cầm quyền đều là Alpha, Omega với họ như là món ăn thượng hạng. Họ đương nhiên không muốn thức ăn ngon bị giấu đi, cho nên thuốc ức chế có mặt trên thị trường không được bao lâu liền bị chèn ép mạnh mẽ.

Omega rất tức giận, tìm tới Beta cũng có cảm xúc bất mãn giống mình, nói là nếu ngày qua ngày không có cách nào khác thì chúng ta làm phản đi. Beta gần như không suy nghĩ liền đồng ý.

Trận chiến phân biệt giới tính nhanh chóng lan tràn, cuối cùng trở thành chiến tranh thế giới. Trong tầng cao cấp có rất nhiều Alpha có ý kiến bất đồng với những người cầm quyền, thấy thế liền thừa cơ đá bọn họ xuống chức, nhanh chóng đưa ra một loạt chính sách mới, lúc này mới dần bình ổn được chiến tranh.

Thuốc ức chế Omega bắt đầu được tái sản xuất, nhưng vì phòng ngừa quá nhiều Omega chạy đi làm Beta, làm cho dân số tăng cao và nhóm Alpha chống lại xã hội, những người cầm quyền đã thêm rất nhiều điều kiện hạn chế và cũng bắt đầu nghiên cứu thuốc thay thế, để tìm kiếm biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Vì thế thuốc trị hoãn kỳ phát tình của Omega thành công có mặt trên thị trường. Đối với Omega tới mười tám tuổi còn chưa muốn tìm bạn đời sinh con, cũng không muốn dùng thuốc ức chế có hại cho sức khỏe mà nói đây là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa nó sẽ không che mất chất dẫn dụ, các Alpha cũng không nảy sinh cảm giác tức giận khi thức ăn ngon bị cướp mất. Họ hoàn toàn có thể theo đuổi Omega tới tay, sau đó cùng đi tới bể tình.

Cảnh Hạo nghe y nhắc tới mới chợt nhớ ra một việc. Sau khi sản xuất thuốc trị hoãn, thuốc ức chế liền bị cấm sử dụng. Loại thuốc này luôn bị chính phủ kiểm soát, nếu Thiệu Trạch thật sự là Omega, vậy làm sao y tìm được thuốc?

Thiệu Trạch không biết suy nghĩ của hắn, thấy hắn nhìn mình, y liền mỉm cười với hắn “Sao vậy?”

Nụ cười dịu dàng, trong sáng này hiển nhiên là tâm trạng của y không tệ, Cảnh Hạo nhìn chăm chăm y mấy lần, nghĩ rằng, hiếm khi phong cảnh xung quanh lại đẹp như vậy, tạm thời vẫn không nên nghĩ tới chuyện đó, nên hắn liền nói không có gì, rồi kéo Thiệu Trạch tiếp tục tản bộ trong con hẻm nhỏ mê người này.

Cửa hàng vé số ở mặt tiền nên rất dễ thấy, Thiệu Trạch thỏa mãn đổi tiền xong, định vẫy tay tạm biệt ông chủ Cảnh, nào ngờ ông chủ Cảnh rất có hứng thú, muốn tiếp tục đi dạo cùng y. Thiệu Trạch dĩ nhiên không ngại, y vui vẻ đồng ý, thế nhưng một tiếng sau y liền hối hận.

Thiệu Trạch bấu vào cột đèn “Không đi nữa, tôi thật sự mảnh mai lắm, tôi muốn xe.”

Lúc này nhiệt độ không khí tăng cao hơn vừa nãy, Cảnh Hạo cẩn thận quan sát, rốt cuộc thấy được một lớp mồ hôi mỏng trên trán y, hắn vừa lòng hỏi “Mệt rồi?” Vừa nói hắn vừa đưa tay lên, chuẩn bị lau một phen. Hành động này nhìn qua trông rất thân mật, Thiệu Trạch lập tức không hề băn khoăn thuận thế chui tọt vào lòng hắn, cọ cọ “Mệt lắm.”

Mùi hương nhàn nhạt phả vào mặt, cơ thể mềm mại nằm trong ngực. Trong chốc lát Cảnh Hạo cứng đờ, cánh tay vươn ra lập tức khựng lại trong không khí. Hắn sửng sốt hai giây, tiếp đó nhanh chóng lấy lại tinh thần, theo bản năng muốn đẩy tên kia ra, có điều hắn hiểu đạo lý tận dụng thời cơ, cứng đờ rồi chậm rãi đưa tay đặt trên vai Thiệu Trạch, mượn cơ hội cúi đầu ngửi tóc y, nhưng ngay sau đó đáy lòng hắn hơi trầm xuống.

Không có, một chút mùi của Omega cũng không tìm được. Người này thật sự là Beta? Hay là do mồ hôi quá ít nên không phân biệt được?

Thiệu Trạch không hề phát giác, toàn thân đều dựa vào người hắn, giọng nói mang theo chút ý cười “Anh yêu, em chợt phát hiện nằm trong lòng anh rất thoải mái, sau này ôm em đi ngủ nhé.”

Trán Cảnh Hạo nẩy lên, vô tình đẩy y ra “Nằm mơ đi.”

Thiệu Trạch không để tâm, nhún vai, đổi đề tài “Còn đi nữa không? Muốn đi bộ tiếp cũng được thôi, nhưng anh phải cõng tôi đấy.”

Cảnh Hạo cảm thấy không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, hắn liền gọi điện cho thuộc hạ “Tôi phải tới công ty, còn cậu?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Đi cùng đi, thuận tiện ăn cơm trưa luôn.”

Vừa vặn Cảnh Hạo không muốn mặc kệ y rời khỏi tầm mắt của mình mà đi lừa gạt người buôn bán, nên dĩ nhiên không có ý kiến.

Hai người nhanh chóng đi tới tòa cao ốc chính ở Nhất Duyên của Cảnh gia. Cảnh Hạo bắt đầu xử lý một chồng tài liệu của buổi sáng. Thiệu Trạch rất thức thời ngồi trên sofa xem tạp chí, bộ dáng ngoan ngoãn, im lặng khiến Cảnh Hạo vô cùng hài lòng.

Bên cạnh sofa có một cái tủ đựng đồ, Thiệu Trạch đơn giản xem thử, cầm ra mấy tờ báo địa phương của thành phố Z.

Cảnh Hạo thật vất vả đi lên chiếc ghế số một trong thế giới ngầm của thành phố Z, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tay. Vậy nên tuy nói đã chuyển tới Nhất Duyên, nhưng thế lực ở thành phố Z của hắn cũng không hề giảm bớt, nơi này có báo địa phương chỗ đó cũng không có gì lạ.

Tờ báo này đã là của vài ngày trước, Thiệu Trạch lật lật, tìm thấy một tin, nghe nói cảnh sát và một Alpha bị tình nghi nảy sinh xung đột kịch liệt ở ngoại thành, Alpha kia phát điên lái máy kéo đụng ba chiếc xe cảnh sát, hiện tại đang điên cuồng chạy trốn về khu mười, cảnh sát vẫn đang cố gắng truy bắt, mong người dân đề cao cảnh giác.

Y nhìn chằm chằm vào bóng dáng mơ hồ trên hình chụp, thấy thế nào cũng giống Thịnh Tước. Y chớp mắt mấy cái, không có gì áy náy mà lật qua tờ tiếp theo. Sau đó y nhìn thấy một tin thú vị, một Alpha lúc dán áp phích quảng cáo ở khu nhà giàu đột nhiên coi trọng một cậu ấm Omega, nhất thời ném áp phích đuổi qua, kết quả

bị một đám bảo vệ đè lại, thiếu chút nữa bị chột cục hoa trước mặt mọi người.

“...” Thiệu Trạch buông tờ báo, xa xăm cảm khái “Xã hội dạo này thật rối loạn.”

Cảnh Hạo vừa xử lý xong một phần văn bản, nghe vậy thì ngẩng đầu “Sao?”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Không có gì.”

Cảnh Hạo quét mắt nhìn, thấy y cầm tờ tuần báo của thành phố Z, liền chột nhớ tới một việc “Sắp tới tôi muốn về thành phố Z, có khả năng còn thuận tiện đi tới khu mười một chuyển, còn cậu...”

Thiệu Trạch rất ngoan nói “Tôi sẽ ở nhà chờ anh.”

“Không.” Cảnh Hạo cắt ngang “Trò chơi còn chưa kết thúc. Để ngựa sau khi tôi đi trên đường cậu lại bỏ đi, để cậu không có cơ hội đó, cậu phải đi cùng tôi.”

“Tôi có thể từ chối không?”

“Không thể.”

“... Được rồi.”

Cảnh Hạo rất hài lòng, tiếp tục vùi đầu vào công việc, như thường lệ hết một ngày là về nhà ăn cơm.

Cảnh Tình thấy anh hai chị dâu cùng đi ra ngoài lại cùng trở về, trong lòng vô cùng vui mừng, ánh mắt thỉnh thoảng lại dò xét giữa hai người. Cô biết anh hai có thiện cảm với chị dâu, nhưng chị dâu

hình như chỉ vì đánh đổ, cô rất buồn, nhìn y muốn nói lại thôi, phiền muộn cúi đầu ăn cơm.

Thiệu Trạch sớm phát hiện thái độ của cô bé không còn sôi nổi như lúc trước nữa, y chuyển con người, cười hỏi “Tiểu Tình, anh hai em nói hết chuyện của anh và anh ấy cho em rồi hả?”

“... Dạ.” Cảnh Tình gật đầu.

Thiệu Trạch có phần không muốn mất đi nguồn giúp đỡ này, y lại hỏi “Vậy em cũng biết bản lĩnh của anh?”

“Ừm.”

“Em nói xem, với năng lực của anh muốn kiếm tiền có dễ không?”

“Dễ.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Nếu anh thiếu tiền thì có cần chơi trò chơi phiền toái như vậy không?”

Cảnh Tình sững sờ vài giây, sau đó hai mắt sáng lên “Vậy ý anh là?”

“Anh thật sự trúng tiếng sét ái tình với anh hai em.” Thiệu Trạch thở dài “Anh thích anh hai em lâu rồi, nhưng anh biết anh ấy đã có hôn thê, chẳng thềm ngó ngang tới người khác, nên anh chỉ có thể dùng cách này tiếp cận anh của em, làm quen với anh ấy. Cố gắng khơi mào hứng thú của anh ấy. Vận may của anh không tệ, vừa lúc anh ấy cần giúp đỡ, vì thế anh trải qua trăm cay nghìn đắng đi tìm sợi dây chuyền ngọc, cũng dùng nó làm cơ tranh thủ thời gian nửa tháng. Vì không để anh hai em nghi ngờ, anh còn cố ý lừa anh ấy là

mình muốn kiếm tiền. Anh ấy cũng chẳng nghĩ lại, nếu anh thật sự là loại người đó, thật ra hoàn toàn có thể bán sợi dây chuyền ngọc đó kiếm một khoản, căn bản không cần mạo hiểm bị diệt khẩu mà trở về.” Y dừng một lát, lại thở dài “Nhưng mà anh yêu anh hai em, dù chết trong tay anh ấy anh cũng cam lòng. Anh biết anh hai em không tin anh. Không sao, anh sẽ không buông tay đâu.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình nhất thời cảm động mà che miệng lại, hai mắt đầm lệ nhìn qua Cảnh Hạo “Anh hai, không biết tại sao em cảm thấy lời chị dâu nói là thật.”

Cảnh Hạo “...”

Tiểu kịch trường

Thường mỗ: Máy kéo chạy lộc cộc đụng vào xe con.

Hai mắt Thịnh Tước đỏ sạm, lái máy kéo rầm rầm chạy như điên về phía trước.

Thường mỗ: Tuy cậu đã đụng hông xe của cảnh sát, nhưng có thể đợi người ta đổi xe xong rồi cậu cướp lấy một cái. Nhớ tìm cơ hội đổi xe nha.

Thịnh Tước không đáp, tiếp tục rầm rầm lái về phía trước.

Thường mỗ: Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.

Thịnh Tước: Tôi không đổi, tôi rất vừa ý với nó.

Thường mỗ: Tại sao? Chẳng lẽ cậu muốn tự tử với cái máy kéo này à?

Thịnh Tước: Không, tôi muốn lái nó nghiền nát tên khốn kia.

Thường mỗ: ... Lý trí của cậu đã thiếu phí rồi, đề nghị bổ sung giá trị.

Thịnh Tước trầm mặc một lúc: Thật ra tôi không nên làm như vậy.

Thường mỗ gật đầu, rất vui mừng.

Thịnh Tước: Tôi nên đổi thành xe lu thì hơn.

Thường mỗ: = □ =

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 16: Sắp đặt

Cảnh Hạo biết em gái mình mặc dù hơi chậm tiêu, nhưng thật ra không có ngu ngốc, vì vậy dù hiện tại con bé tin lời của Thiệu Trạch thì trong vòng nửa tháng cũng sẽ không dễ dàng bỏ tiền ra, nên hắn liền dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, mặc kệ hai người họ, thần nhiên lên lầu. Hắn theo thường lệ làm việc tới khuya. Tới khi ra khỏi phòng làm việc thì vẫn thấy hai người kia còn trò chuyện với nhau, nhất thời nheo mắt lại, vì phòng ngủ của em gái mình trúng độc quá nặng, hắn liền xách Thiệu Trạch rời đi.

Cảnh Tình niết cái khăn tay nhỏ, chạy bình bịch đuổi tới cửa cầu thang “Chị dâu, anh không được phép buông tay, em sẽ luôn ủng hộ anh. Dù thế nào, trong lòng em, anh mãi là chị dâu của em.”

“Ngoan.” Thiệu Trạch mỉm cười quay đầu, biểu tình dịu dàng “Em cũng mãi mãi là em gái của anh.”

“Dạ!”

“...” Cảnh Hạo mang theo người nào đó vào phòng “Một vừa hai phải cho tôi chút. Cậu nói gì với nó?”

Thiệu Trạch thành thật đáp “Thí dụ tôi biết mình không xứng với anh, chỉ có thể vừa âm thầm cố gắng, vừa tội nghiệp lúi vào trong góc trộm nhìn anh, lần này rốt cuộc đã đợi được cơ hội linh tinh gì đó.” Y dừng một chút “Quá trình này thật sự là vui buồn lẫn lộn biết bao.”

Cảnh Hạo cũng đoán gần giống như thế, hắn bình tĩnh đi tới sofa ngồi xuống, vỗ vị trí bên cạnh.

Thiệu Trạch cười đi qua “Tâm sự?”

“Cậu nói một câu rất đúng, cậu không giống người có thể thiếu tiền.” Cảnh Hạo nhìn y “Muốn mười triệu để làm gì?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Muốn nghe lời nói thật không?”

Cảnh Hạo cảm thấy tình cảnh này hình như quen quen, hắn miễn cưỡng quyết định thử một lần “Có, nói đi.”

“Tôi muốn làm một chuyện lớn, tạo thành hậu quả nghiêm trọng...”

Gân xanh trên trán của Cảnh Hạo lập tức nảy lên “Nói vào trọng tâm!”

“Đập người cho máu đầy mặt.”

Cảnh Hạo trầm mặc quan sát y, thầm nghĩ chi bằng giết chết tên khốn này đi, giết chết thì mới yên bình được. Thiệu Trạch ngồi xích qua bên cạnh, biểu tình vô tội. Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, nghĩ rằng lần trước Thiệu Trạch nói trộm đồ liền trộm thật, lần này chẳng lẽ cũng không gạt người? Hắn hỏi “Đập ai?”

Tất nhiên là đám biến thái trong tầng trung tâm rồi, Thiệu Trạch cười tít mắt “Không thể trả lời.”

Cảnh Hạo đoán chắc mình sẽ không hỏi ra cái gì, nên hắn định đổi đề tài, hỏi một chút là tại sao y lại dùng cách thức phiền toái như

vậy, nhưng ngấm lại tuyệt đối tên khốn này sẽ trả lời là trúng tiếng sét ái tình với hắn, nên hắn dứt khoát từ bỏ “Trể rồi, ngủ đi.”

Thiệu Trạch ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Cảnh Hạo nhìn y một cái, bỗng nhiên nói “Tôi vẫn chưa hỏi cậu, sao cậu trộm được sợi dây chuyền đó? Thời gian ngắn như vậy, sao cậu biết nó được đặt dưới gối?”

“Bởi vì anh nói không biết trước khi Lý Thiếu Chu gặp chuyện không may có đeo không, nên khả năng cao nó là vật thường dùng, vị trí dễ nhất định là có thể tiện tay quơ được. Vậy thì nếu không ở trên bàn thì chính là trên giường. Tuy nói đã năm năm trôi qua, nhưng dù sao cũng nên thử một lần.” Thiệu Trạch nở nụ cười “Sự thật chứng minh tôi rất may mắn.”

Cảnh Hạo âm thầm quan sát, phát hiện hoàn toàn nhìn không ra sơ hở, hắn ừ một tiếng “Sau đó làm sao cậu trốn ra?”

“Trèo tường.”

Điều này thật ra có chút không khả thi, nhân tài của Lý gia đâu phải nuôi không, nếu Lý Cố chuẩn bị sẵn sàng từ lâu thì nhất định sẽ không để người ta dễ dàng rời đi như vậy. Có điều mọi chuyện không có tính tuyệt đối, tên khốn này lại không đơn giản, Cảnh Hạo cũng không dám khẳng định y có phải là đang nói dối hay không.

Thiệu Trạch nhướn mày “Sao?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thế thôi.” Cảnh Hạo thản nhiên đáp, hắn cảm thấy tuy không phát hiện ra chất dẫn dụ của Omega trong mồ

hôi của Thiệu Trạch, nhưng trên người y có quá nhiều điểm đáng ngờ, vẫn nên tìm cơ hội điều tra xem.

Một đêm không có chuyện gì. Ngày hôm sau Cảnh Hạo dậy rất sớm, hần chậm rãi mở mắt ra, tiếp đó ngẩn người. Thiệu Trạch nằm rất gần, thiếu chút nữa là muốn chui vào lòng hần. Hần quan sát một lúc, không thể không thừa nhận lúc tên khốn này im lặng quả thật rất khiến người ta thích.

Hần đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên phát hiện bên cạnh truyền đến chút động tĩnh, không khỏi lấy lại tinh thần, Thiệu Trạch lại xích về phía hần, đầu của y vừa vịn gối lên bả vai của hần, cọ xát lên người hần, tựa hồ rất vừa lòng với vị trí này. Khóe mắt của Cảnh Hạo khẽ co giật, khó chịu túm áo ngủ phía sau cổ của y kéo ra ngoài.

Thiệu Trạch mơ màng nhìn hần, khuôn mặt đầy mờ mịt "... Làm gì vậy?"

Hai mắt của y giờ phút này hoàn toàn không có tiêu cự, bộ dáng ngây thơ, vừa ngu vừa ngốc, ông chủ Cảnh trầm mặc nửa giây, sâu trong lòng cảm thấy hình ảnh này thật hiếm có, hần dẫn dắt từng bước "Cậu nói cậu là tên ngốc thì tôi sẽ gắng gượng cho cậu dựa vào một lát."

Thiệu Trạch nghe cái hiểu cái không, bám vào hần tiếp tục ngủ.

Cảnh Hạo lại kéo y ra.

"... Hửm?"

"Nói cậu là đồ ngốc đi."

Thiệu Trạch mơ hồ ừ một tiếng, chui vào lòng hấn "... Anh là đồ ngốc."

Cảnh Hạo "..."

Thiệu Trạch ngủ được năm giây, rốt cuộc có chút tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn hấn, chớp mắt mấy cái "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông chủ Cảnh do dự một lát xem có nên bóp chết y không, cuối cùng hấn chọn cách quên chuyện này đi, đẩy y ra, đứng dậy "Không có gì. Tôi bảo cậu đừng có dựa quá gần vào tôi."

Thiệu Trạch ngáp một cái, mở miệng nói "Không được, tôi yêu anh mà."

Cảnh Hạo mặc kệ y, quay đầu bỏ đi. Thiệu Trạch cuộn mình trong chăn một lát rồi mới thỏa mãn thức dậy.

Mấy người đơn giản ăn xong cơm nước, quản gia liền cầm báo mới nhất đến. Bình thường Cảnh Hạo chỉ xem tin tức về kinh tế tài chính, Cảnh Tình thích xem báo lá cải, vì thế sau khi cô lấy tờ báo lên, trong nháy mắt liền kêu to.

"Anh, anh, anh!"

"..." Cảnh Hạo quét mắt nhìn, phát hiện trên tờ báo là hình chụp hôm qua hấn đi dạo phố với Thiệu Trạch, bao gồm cả cảnh hai người nắm tay và ôm nhau tản bộ trong con hẻm nhỏ, trông vô cùng thân mật.

Thiệu Trạch khen "Tay nghề của paparazzi này cũng không tệ, chụp rất đẹp."

“Hai anh nắm tay, ôm nhau!” Cảnh Tình kích động “Thật ra hai anh vốn đã quen nhau rồi đúng không? Đúng không? Đừng có thẹn thùng mà.”

Cảnh Hạo thản nhiên không đếm xỉa.

Thiệu Trạch cười lắc đầu “Đừng đoán mò, không thể nào đâu.” Y dừng một lát, rồi nhẹ nhàng nói “Em đừng ném tờ báo này đi, lỡ mai sau anh hai em kết hôn với người khác, anh còn có cái giữ làm kỷ niệm, cùng tấm hình này sống qua một đời.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình nhất thời cảm động, sụt sịt mũi “Chị dâu, em nghĩ cả một đêm, quyết định hôm nay không về trường nữa. Em sẽ xin nghỉ một tháng ở nhà giúp anh. Anh đừng lo việc học của em, mấy cái đó em đều biết hết.”

Thiệu Trạch rất vui mừng “Ngoan.”

“...” Cảnh Hạo tưởng tượng cảnh hai người này thỉnh thoảng lại động kinh trong liên tục nửa tháng trước mặt mình, dây thần kinh mang tên lý trí của hắn liền đứt đoạn. Hắn lập tức xách em gái mình ném lên chiếc xe ở bên ngoài, căn dặn thuộc hạ đưa đi, không có việc gì thì đừng thả con bé về.

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo rút cuộc vừa lòng, chuẩn bị tới công ty. Hắn đi được hai bước, quét mắt nhìn người nào đó “Hôm nay có dự định gì?”

“Lát nữa tôi muốn đi dạo.”

Lát nữa ý là lần này không muốn đồng hành với ông chủ Cảnh. Cảnh Hạo nhìn y, đoán không ra người này là vì đi chơi hay có mục đích khác, nghĩ một lát, hắn nói “Cậu không quen ở đây, để tôi phái vài người đi cùng cậu.”

“Không cần đâu.” Thiệu Trạch cười tít mắt vẫy tay “Tôi không ngốc như vậy đâu.”

Cảnh Hạo thấy y kiên trì như vậy cũng không nhiều lời nữa, hắn nhanh chóng rời đi.

Hắn biết Lý gia đang chú ý tới động tĩnh của Thiệu Trạch, vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, hắn phái hai người âm thầm theo dõi y, cách quãng thì thông báo cho hắn. Vì thế hắn liền biết Thiệu Trạch giúp một cậu bạn nhỏ thả diều, kết quả diều mắc vào cây, làm cho con nhà người ta khóc thét; đi qua nơi làm giấy tờ, thuận tay lấy trộm một tờ chứng minh giả của người ta; ngồi xổm ven đường phá giải ván cờ, khiến người ta phải dọn quán đóng cửa; đi ngang qua quảng trường thì vui vẻ khiêu vũ với người ta... Cảnh Hạo im lặng lắng nghe, nghe tới mức gần như sắp chết lặng.

Ánh chiều tà dần biến mất, màn đêm buông xuống, chuông điện thoại di động không hện mà vang lên, Cảnh Hạo ấn vào nút nghe máy “Cậu ta lại đang làm cái gì?”

“Ông chủ, cậu Trạch bị người đuổi giết, cục diện vừa nãy rất hỗn loạn, chúng tôi đã mất dấu cậu ấy.”

Cảnh Hạo im lặng một lát “Sao lại thế?”

“Cậu Trạch gặp vài tên côn đồ, trong đó có một tên muốn tán tỉnh cậu ấy. Chúng tôi đang định đi qua thì cậu Trạch vừa vặn nói cái gì

đó. Năm tên côn đồ kia vung vũ khí lên liền bắt đầu đuổi theo cậu ấy.”

“...” Cảnh Hạo hỏi “Cậu ta phản ứng thế nào?”

“Chạy ạ.”

“Tôi biết rồi.” Cảnh Hạo cắt ngang, bắt đầu gọi điện cho Thiệu Trạch. Nếu y có thể chạy trốn thành công khỏi Lý gia, có khả năng chuồn vào Cảnh gia, thì không thể nào không đối phó được vài tên côn đồ, cho nên nhất định là y cố ý.

Hắn đợi một lát, nhanh chóng nói được máy, tiếp theo nghe thấy đầu bên kia truyền tới tiếng đàn dương cầm du dương, hắn không khỏi hỏi “Cậu đang ở đâu vậy?”

“Vì trốn người nên tôi chuồn vào cửa sau của một quán, tạm thời còn chưa biết nó là cái gì. Nhưng mà nhìn rất cao cấp, không biết có cơm ăn không nữa.” Thiệu Trạch vui vẻ nói “Anh ăn chưa? Có muốn ăn cùng nhau không?”

Cảnh Hạo đang muốn biết mục đích của tên khốn này, nên hắn liền đứng dậy “Tìm người hỏi tên đi, tôi sẽ đi qua.”

“Ừ, khoan đã, tôi thấy được bằng hiệu.” Thiệu Trạch cười nói “Hội quán cao cấp Omega Dạ Sắc.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch nhận ra được cái gì “Anh không vào được? Nói trước là tôi không có chờ anh ở cửa đâu, mất công bị bọn côn đồ kia chặn đường, với lại tốt nhất là anh tới mau lên, tôi đánh ngất vài người ở cửa sau, chắc một lát nữa chủ quán sẽ tìm tôi tính sổ đấy.”

“... Sao cậu không thuận tiện dọn dẹp hết đám côn đồ kia đi?”

“Tôi mảnh mai lắm, dùng hết sức rồi, thật đấy.”

Cảnh Hạo lại khẳng định Thiệu Trạch có mục đích riêng, hắn liền nhanh chóng đi ra ngoài, hắn trái lại muốn nhìn xem tên khốn này rốt cuộc muốn làm gì. Hắn đổi đề tài “Trước tiên, mặc kệ lần này có phải cậu cố ý hay không, về sau lỡ thực sự có người tìm cậu gây phiền toái thì cứ nói ra tên tôi.”

“Anh không hiểu đâu, tôi nói tôi là người tình bé nhỏ của anh, nhưng bọn chúng đều bảo tôi nói bậy, còn nói ánh mắt của anh luôn rất đặc biệt, không thể nào thích tôi được.” Thiệu Trạch dừng một chút “Cuối cùng tôi cảm thấy “đặc biệt” trong trường hợp này mang nghĩa xấu, nên không có tiếp tục thừa nhận nữa.”

Cảnh Hạo “...”

Hội quán cao cấp Omega là nơi cấm Alpha đi vào, nhưng địa vị của Cảnh Hạo không phải bình thường, hướng chỉ hắn chỉ tới tìm người, đương nhiên ông chủ cũng phải nể mặt hắn.

Lúc Cảnh Hạo đến Thiệu Trạch đang giằng co với hai bảo vệ, y thoải mái tránh thoát đòn tấn công bất ngờ của một người trong đó, lùi về sau nửa bước, đập vào ngực người kia một phát, thoáng chốc liền đá bay người ta. Cơ thể của bảo vệ kia lập tức đập vào cửa gian phòng chung, lao đảo ngã, khiến bên trong vang lên tiếng hô hoảng sợ.

Cảnh Hạo vừa vặn đi đến gần, ánh mắt đảo qua, không khỏi dừng lại, lập tức biết Thiệu Trạch lại đang tính kế cái gì đó.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 17: Tính kế

Hội quán cao cấp Omega bình thường chỉ có hai loại người: Khách hàng Omega và phục vụ Beta.

Ở đây không có Alpha, Omega có thể rời xa sự quấy nhiễu của chất dẫn dụ mãnh liệt, an tâm ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm, thuận tiện hưởng thụ các phục vụ cao cấp. Ở đây là thế giới và thiên đường của họ. Ở trong này, họ là chúa tể cao nhất.

Nếu trong lành một chút, các Omega có thể nghe nhạc, xem biểu diễn, nói từ thi từ ca phú tới triết lý nhân sinh. Nếu nặng nề một chút, tại thời kỳ cởi mở ngày nay, một đám phóng khoáng tụ lại với nhau, hình ảnh lúc đó sẽ trở nên khá hung tàn.

Trong không khí nồng nặc mùi thơm ngọt phát ra từ chất dẫn dụ của Omega. Ánh sáng trong gian phòng chung tối mờ, một đám người điên cuồng nhảy múa, mặc đồ thì hở hang, đã có người gần như lộ ra hoàn toàn, ở góc phòng thậm chí có người lăn vào nhau, một mảng lớn da thịt tuyết trắng lộ hết ra, làm cho người ta muốn xị máu mũi. Bao cao su hoàn hảo ngăn cách chất dẫn dụ hòa vào nhau, sau khi hưởng lạc cực hạn chỉ cần tắt một cái, mùi vị mỏng manh thuộc về người khác trong chớp mắt liền biến mất, không ai biết rốt cuộc họ đã làm cái gì.

Cồn và dục vọng xen lẫn, cả gian phòng chung xa hoa thối nát. Giờ phút này Tiết Điểm Ý đang ở bên trong, hơn nữa còn điên

cuồng nhảy lên bàn. Tuy quần áo còn nguyên vẹn, thế nhưng nếu xen lẫn trong nhóm người này, dù thế nào cũng không thể xếp vào loại hình trong trắng được.

Trong thoáng chốc bảo vệ đâm vào cửa, mọi người liền tắt nhạc, không gian trở nên tĩnh lặng, họ nhìn thoáng qua liền thấy rõ Cảnh Hạo trùng hợp đi tới, gần như tất cả đều theo phản xạ nhìn về phía Tiết Diễm Ý. Tiết Diễm Ý thích chơi bời, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng bị vị hôn phu bắt tại trận vẫn là lần đầu tiên. Nghe nói Cảnh Hạo vô cùng dung túng cô ả, không biết lúc này hắn sẽ có phản ứng gì, hơn nữa sao Cảnh Hạo lại đến nơi này? Là đi nhầm hay là cố ý đi qua?

Cảnh Hạo không để ý tới vẻ thăm dò của bọn họ, mà là bình tĩnh nhìn Thiệu Trạch.

Hắn hiểu ra là Thiệu Trạch muốn làm cho ấn tượng của hắn đối với Tiết Diễm Ý trở nên kém đi, thậm chí một lần nữa cân nhắc về vị hôn thê được chọn này, mà Tiết Diễm Ý để giữ vững vị trí và loại trừ chướng ngại vật, khả năng cao sẽ lén lút hẹn gặp mặt Thiệu Trạch, sau đó Thiệu Trạch có thể bàn điều kiện lấy tiền rời đi.

Có lẽ từ ban đầu tên khốn này đã tính kế, đầu tiên y dùng cá cược công khai làm cho mối quan hệ của họ trở nên vô cùng ái muội, tiếp đó mượn sức của Cảnh Tình, lại tìm cơ hội tạo ra cục diện hiện nay, sau đó có thể chậm rãi chờ con mồi cắn câu.

Cảnh Hạo lại hiểu ra một chuyện, Thiệu Trạch chưa từng nghĩ rằng có thể lấy được tiền ở trên người hắn, lúc trước đánh cược y nói sẽ thắng là vì từ đầu người y chân chính muốn tính kế lại là người khác.

Hiện tại ngấm lại, tối qua Thiệu Trạch nói chuyện tới đêm khuya với Cảnh Tình, không chỉ là mượn sức đồng minh mà còn là vì thu thập tin tức. Trong mười ngày thì có chín ngày Tiết Diễm Ý sẽ đến hội quán, chuyện này không phải là bí mật trong những cô nàng tiểu thư giàu có. Thiệu Trạch tìm hiểu tình huống từ miệng Cảnh Tình, cũng hỏi thời gian đại khái Tiết Diễm Ý sẽ tới hội quán đó chơi, tiếp theo y liền đến đây.

Tiết Diễm Ý hẳn là có gian phòng chung cố định, nếu Cảnh Tình biết khả năng cao sẽ nói hết cho Thiệu Trạch, nếu không biết cũng không sao, Thiệu Trạch chỉ cần tùy tiện tóm một nhân viên phục vụ, cười tí mắt bóp cổ người ta hỏi, thế nào mà chẳng hỏi ra.

Cảnh Hạo buông mắt nhìn y, tâm tư của tên khốn này thâm sâu hơn hẳn tưởng. Tốt lắm, trò chơi phải có chút thách thức mới kích thích chứ.

Đầu sở gây nên chuyện giờ phút này mặt đầy vô tội, yên lặng sáp lấy ông chủ Cảnh, rất cẩn thận thò tay níu người hắn, nhìn vào bên trong “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi? Nghiêm trọng không? Tôi mảnh mai lắm, sẽ chịu không nổi đâu.”

Cảnh Hạo thấy toàn bộ quá trình tên khốn này đập người, hắn bình tĩnh đứng đó, vô cùng bình tĩnh.

Bảo vệ ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch ôm ngực, biểu tình vặn vẹo. Mẹ nó, thế này mà bảo là mảnh mai? Mảnh mai mẹ mày ấy!

Sắc mặt của Tiết Diễm Ý có chút lạnh, dù sao Cảnh Hạo cũng là chồng chưa cưới của cô, nay tận mắt chứng kiến cô xen lẫn với đám người như vậy, nhất định là cảm thấy mất mặt, dù cũng sẽ

không ảnh hưởng tới quan hệ của hai người nhưng vẫn là không tốt lắm.

Cô nàng gần như lập tức ném ánh mắt về phía Thiệu Trạch, tuy không rõ người kia làm sao lại tiến vào, làm sao tìm tới nơi này, nhưng cô biết là bị tính kế. Cô ả không khỏi nheo mắt, nghĩ rằng, bà đây tạm thời nhịn, chờ giao hẹn nửa tháng của hai người trôi qua, bà đây tuyệt đối sẽ mạnh tay, chát chát, đánh chết bông sen trắng nhà mày.

Từ lúc đâm vào cửa tới giờ chỉ có mấy giây, Tiết Diễm Ý đang tự hỏi tình huống này có nên chào hỏi hay không, những người còn lại thì vừa sửa sang lại quần áo vừa nhìn ra ngoài, biểu tình khác nhau, không biết là nên dùng mạng sống ở lại tiếp tục xem kịch hay là nên thức thối xéo đi.

Dưới tình huống im lặng, Thiệu Trạch nhìn ông chủ Cảnh, sau đó lại nhìn bọn họ, chớp mắt mấy cái, chậm chạp tiến lên, cạch một tiếng giúp họ đóng cửa lại.

Mọi người “...”

Mọi người đợi một lát, không thấy bên ngoài có động tĩnh gì, dự đoán không biết Ông chủ Cảnh có nổi giận xông vào làm thịt người không, họ không khỏi đồng loạt nhìn Tiết Diễm Ý “Cái này xong... xong... xong rồi!”

Tiết Diễm Ý bước xuống bàn, chậm rãi rót ly rượu, biếng nhác ngồi trên sofa “Nếu không thì sao?” Cô ả nhìn chung quanh một vòng “Đều thất thần làm gì, tiếp tục đi.”

Trong đám đông có người đã nhận ra người vừa nãy là tân hoan của Cảnh Hạo, nên liền thức thời không nói nhiều lời, mở nhạc tiếp tục chơi đùa, không khí trong phòng rất nhanh lại nóng cháy lên.

Thiệu Trạch nhắm mắt theo đuôi đi lên xe cùng ông chủ Cảnh “Đi ăn không? Tôi đói bụng.”

Cảnh Hạo căn dặn tài xế lái xe, quay đầu, không nói một lời mà nhìn chăm chăm Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch đối diện với hắn, mỉm cười nhướn mày “Có phải bỗng nhiên cảm thấy tôi ngoan hơn vợ chưa cưới của anh không?”

Cảnh Hạo không đáp, tiếp tục nhìn y, sau một lúc lâu mới chậm rãi hỏi “Hôm qua là cậu cố ý?”

Hắn vốn tưởng rằng đủ loại hành động thân mật của Thiệu Trạch là muốn bắt đầu theo đuổi hắn, hiện tại xem ra tên khốn này hoàn toàn là cố ý thân thiết với hắn, làm cho phóng viên chụp hình đăng báo, tuyên bố quan hệ của họ với cả Nhất Duyên, để sau khi phát sinh chuyện này càng làm cho Tiết Diễm Ý gia tăng cảm giác nguy cơ.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Hửm?”

Cảnh Hạo vươn tay, có chút dịu dàng sờ đầu y, tiếp tục hỏi “Mấy tay săn ảnh kia cũng là cậu gọi?”

“Không phải, trước đó tôi cũng đâu biết anh sẽ đi cùng tôi.” Thiệu Trạch thành thật đáp “Nhưng tôi cảm thấy anh nổi tiếng như vậy, nhất định sẽ có phóng viên chú ý tới, vậy nên...”

“Vậy nên nhất định đòi tôi nắm tay cậu.” Cảnh Hạo tự nhiên tiếp lời, sau đó hắn dừng một chút “Hôm nay vừa ra ngoài cũng là sắp đặt của cậu?”

Thiệu Trạch cười tít mắt nhìn hắn “Nếu tôi nói không phải chắc anh cũng không tin đâu.”

“Rất tốt.” Cảnh Hạo cảm thấy vừa lòng với sự thẳng thắn của y, hắn lại sờ đầu y “Cậu chọn cách sút sẹo như thế dẫn tôi qua, bộ không sợ tôi sẽ suy xét tới khả năng cậu có tính toán khác sao?”

“Tôi không có mục đích gì khác, cô ta thích chơi bời là sự thật, tôi muốn anh tận mắt nhìn thấy thôi, sau đó bỏ cô ta, chọn tôi.” Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Tôi làm tất cả đều là vì có thể ở bên cạnh anh.”

Cảnh Hạo gật đầu “Vất vả rồi.”

“Không vất vả, vì thắng lợi cuối cùng, tất cả đều đáng giá.”

“Thắng lợi là vì tôi hay vì tiền?”

“Anh đừng có hẹp hòi như vậy chứ.” Thiệu Trạch kiên nhẫn chỉ bảo “Đây là một loại cảm giác hạnh phúc. Anh có biết hạnh phúc là sao không?”

Cảnh Hạo nhàn nhạt ừ một tiếng “Chính là cho cậu mười triệu tiền mặt để cậu đi đập người.”

Thiệu Trạch trầm mặc trong phút chốc “Anh yêu, em cảm thấy càng ngày em càng thích anh rồi đấy.”

Cảnh Hạo đoán được sẽ là như vậy mà, nên hắn không cần phải nhiều lời nữa.

Điểm xuất phát của tên khốn này không tệ, suy nghĩ cũng rất chính xác, đáng tiếc tính sót một điểm, đó chính là thỏa thuận tồn tại giữa hắn và Tiết Diễm Ý, nội dung cụ thể ngay cả Cảnh Tình cũng không biết, cho nên dù tình huống tồi tệ hơn nữa, Tiết Diễm Ý cũng sẽ không sốt ruột, nóng giận, bởi vì cô ả hoàn toàn không thích vị trí này.

Hắn cũng không định nói toạc ra, nếu Thiệu Trạch tìm làm cửa đột phá, hắn sẽ để tên khốn này tiếp tục sai lầm, như vậy cuối cùng người thắng chính là hắn. Đương nhiên, Thiệu Trạch có lẽ sẽ đột nhiên tỉnh ngộ giữa chừng, tiện đà nghĩ ra cách khác, vậy tới lúc đó hắn sẽ gặp chiêu phá chiêu.

Hắn nhìn Thiệu Trạch, đồng tử luôn không có cảm xúc gì hiếm khi dịu đi chút ít, hiển nhiên tâm tình không tệ, hắn cảm thấy ngày qua ngày quả thật thú vị hơn trước kia.

Thiệu Trạch rốt cuộc hoàn thành đệm lót, tâm tình cũng rất tốt, y cười títt mắt nói “Anh yêu, em muốn ăn hải sản.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, nhìn tài xế một cái, sau khi tài xế hiểu ý, liền nhanh chóng đổi hướng, lái nhanh về một nhà hàng nổi tiếng ở Nhất Duyên.

Sáng sớm hôm sau hai người dậy rất sớm, khởi hành tới thành phố Z, cùng lúc đó, tin tức tình cảm giữa Cảnh Hạo và Tiết Diễm Ý rạn vỡ, mượn công việc dẫn người tình mới đến thành phố Z giải sầu nhanh chóng truyền khắp Nhất Duyên. Không ít người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sung sướng khi người gặp họa, chuẩn bị xem

kịch hay. Tiết Diễm Ý lại hồ hững với chuyện này mà tiếp tục chơi bời.

Cảnh gia sống ở thành phố Z mấy đời, tòa nhà cũ hoành tráng hơn ở Nhất Duyên. Tuy trong một hai năm gần đây Cảnh Hạo rất ít về, nhưng những người giúp việc vẫn quét dọn mỗi ngày một lần, chuẩn bị lúc nào cũng có thể chào đón chủ nhân.

Trước khi Cảnh Hạo trở về có thông báo, nên tầng cao cấp của tập đoàn trên cơ bản đều đến, bọn họ vốn tưởng rằng bên cạnh ông chủ của mình ngoại trừ vệ sĩ thì theo thường lệ sẽ không mang theo người ngoài, ai ngờ lần này lại không như thế. Ai nấy cũng đồng loạt nhìn qua, vừa kiềm chế cảm xúc của mình vừa âm thầm đánh giá, tiếp đó cân nhắc ở trong lòng. Người này trông rất đẹp, cũng không biết tính cách thật sự thế nào. Sẽ không cùng kiểu người với Tiết Diễm Ý chứ?

Thiệu Trạch không biết suy nghĩ của mọi người, y mỉm cười, gật đầu chào hỏi với từng người một, biểu hiện suốt quá trình đúng mực, tự nhiên hào phóng, cộng thêm một thân cao quý, tao nhã, khiến người ta vừa thấy đã có thiện cảm.

Mọi người không khỏi gật đầu, mắt nhìn của ông chủ bọn họ rất cuộc cũng bình thường rồi, thật đáng mừng mà.

Đoàn người dừng ở nhà lớn một lát, sau đó nhanh chóng sôi nổi xin phép ra về, chỉ có tổng phụ trách tập đoàn tại thành phố Z là ngồi yên.

Người này có mái tóc màu đỏ, nhìn phóng khoáng ngang ngạnh, tên là Đường Nhất Ninh, cùng lớn lên với Cảnh Hạo, năng lực rất tốt, là phụ tá đắc lực của Cảnh Hạo. Gã là một trong số ít biết người

trong lòng thật sự của Cảnh Hạo. Hôm nay thấy Cảnh Hạo đem theo một người, lòng hiếu kỳ của gã lập tức bị gọi lên, lúc đám người kia về sạch gã mới hỏi “Hai người có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì hết.”

“Ờ, vậy sao cậu dẫn người ta theo?”

Cảnh Hạo đương nhiên không thể nói là vì nếu ném tên khốn đó ở Nhất Duyên hẳn sẽ không yên tâm, nên hắn liền nhàn nhạt đáp “Không có nguyên nhân.”

Đường Nhất Ninh nhướn mày trong thoáng chốc, thân là một trong những người biết chuyện, gã sẽ không mù quáng cho rằng Thiệu Trạch là tình nhân của Cảnh Hạo. Gã vốn tưởng rằng Cảnh Hạo là có mục đích nhất định, ai ngờ lại là đáp án này. Không có quan hệ, không có nguyên nhân nhưng vẫn đem người ta đến. Điều này chứng minh đối với Cảnh Hạo mà nói Thiệu Trạch không phải người bình thường, nghĩ thông suốt điểm ấy, lòng hiếu kỳ của gã lại càng tăng lên, bắt đầu cẩn thận quan sát Thiệu Trạch.

Lúc này Thiệu Trạch đang pha trà, khóe miệng cong lên, biểu tình hòa nhã, toàn bộ hình ảnh đều có tính thưởng thức. Đường Nhất Ninh nở nụ cười “Cậu ta có điểm giống Lý Thiếu Chu, là cùng một kiểu người.” Ngụ ý, không phải cậu bắt người ta làm kẻ thay thế đấy chứ?

Cảnh Hạo quét mắt nhìn tên khốn nào đó cách đây không xa, sửa lại cho đúng “Hai người họ không giống nhau.”

“Hửm?” Đường Nhất Ninh lại nhướn mày, gã biết Cảnh Hạo nói như vậy liền chứng minh không xem người kia thành Lý Thiếu Chu,

nụ cười trên môi không khỏi trở nên sâu xa, thâm nghĩ, Cảnh Hạo rốt cuộc đã thông suốt, gã còn tưởng tên này sẽ sống độc thân cả đời cơ chứ.

Thiệu Trạch nhanh chóng nhận thấy tầm mắt bên kia, y liền nhìn bọn họ, rót hai tách trà, bưng qua cho họ.

Đường Nhất Ninh rốt cuộc có cơ hội bắt chuyện với y, gã vội vàng cười nói cảm ơn, đang muốn tự giới thiệu bản thân, thuận tiện tìm hiểu chút chuyện, thì đã thấy y đi tới trước mặt Cảnh Hạo “Anh yêu, uống trà đi.”

Cảnh Hạo biết trình độ pha trà của tên khốn này rất cao, hần ừ một tiếng, đưa tay nhận lấy.

Thiệu Trạch mỉm cười hỏi “Thế nào?”

“Không tệ.”

Vì thế Thiệu Trạch vừa lòng trở về.

Đường Nhất Ninh nhìn chằm chằm Cảnh Hạo “Anh yêu cũng đã gọi, thế này mà bảo không có quan hệ.”

Cảnh Hạo thản nhiên đáp “Ừ.”

Đường Nhất Ninh bắt đầu dĩ, dứt khoát cúi đầu uống trà, sau đó thì ngẩng ra, chỉ cảm thấy mùi vị rất ngon, không khỏi lại nhìn về phía Thiệu Trạch. Người kia đang ngồi trên sofa xem tạp chí, hơi hạ mí mắt, bộ dáng dịu dàng, ngoan ngoãn, khiến người ta có kích động muốn bước qua xoa đầu y.

“Cậu tìm ở đâu ra một người như vậy hả? Đáng tiếc là Beta, khả năng sinh con thấp, nếu là Omega...” Đường Nhất Ninh tưởng tượng bộ dáng Thiệu Trạch mang theo mùi ngọt, gã lập tức không khống chế nổi tâm tư, tiếp đó chợt nhận thấy cái gì, gã vội vàng quay đầu “Đừng nhìn tôi như thế, tôi không có ý gì khác đâu, chỉ là cảm thấy cậu ta khiến người ta thích hơn so với cô vợ chưa cưới của cậu thôi.”

Cảnh Hạo lười giải thích, quét mắt nhìn người nào đó, thầm nghĩ, bề ngoài của tên khốn này quả thật rất gặt người.

Cảnh Hạo muốn ở lại thành phố Z bốn ngày, hắn hỏi Thiệu Trạch có muốn đi loanh quanh không. Thiệu Trạch không biết mấy người muốn thăng chức kia còn bao nhiêu người vẫn ở thành phố Z, để không rước lấy phiền toái không cần thiết, y liền ngoan ngoãn nói “Tôi chưa quen cuộc sống ở đây, vẫn là không nên ra ngoài, lỡ bị người xấu bắt cóc thì làm sao?”

Cảnh Hạo quan sát y một lúc, không có miễn cưỡng, cho y vài tên vệ sĩ, nói có chuyện gì thì tìm họ. Thiệu Trạch ngoan ngoãn gật đầu, nói anh đi làm việc đi không cần lo cho tôi. Cảnh Hạo lại nhìn y, rồi xoay người đi.

Hai ngày trôi qua, người nào đó vẫn rất ngoan, Cảnh Hạo đoán là do Tiết Diễm Y không ở thành phố Z, một vài kế hoạch của Thiệu Trạch không thể thực thi, nên y mới dứt khoát thành thật, phỏng chừng mấy ngày còn lại cũng sẽ ở trạng thái này.

Cách nghĩ của ông chủ Cảnh cũng rất hay. Mà tới tối khi hắn trở về, liền thấy trên chiếc giường King size ở phòng ngủ chính trải đầy tiền, tên khốn nào đó đang cuộn mình ở trên đó, cầm một xấp tiền

tập trung tinh thần đếm, tiền mới bị ngón tay chà vào, phát ra âm thanh sột soạt.

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh phản ứng sau hai giây “Cậu kiếm đâu ra tiền?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 18: Gửi tiền

Trên mặt ông chủ Cảnh không có chút biểu tình, Thiệu Trạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tiếp theo im lặng đếm hết số tiền trong tay, sau đó bỏ vào cái vali bên cạnh, lại gom hết số tiền rải rác trên giường vào vali, rầm một tiếng khép lại, rồi ôm vào trong lòng, lúc này mới cười títt mắt nói “Là quà cáp dưới của anh tặng.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo chậm rãi đi qua, ngồi xuống giường, bình tĩnh nhìn y. Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, hồn nhiên đối diện với hắn, bộ dáng muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội. Sau khi ông chủ Cảnh nhìn một lúc lâu, thì xách y tới trước mặt mình “Họ muốn cậu thổi gió bên gối?”

Lần này hắn đến thành phố Z ngoại trừ bàn một vài chuyện làm ăn và mở hai cuộc hội nghị lớn thường lệ thì còn muốn điều chỉnh nhân sự một chút, cộng thêm thời gian hắn dừng lại ở đây có hạn. Mấy người có mục đích và tâm tư không có cách nào tìm thẳng tới hắn, nên chuyện họ muốn thử vận may trên người Thiệu Trạch cũng là bình thường.

Thiệu Trạch cũng không giấu diếm, ngoan ngoãn đáp “Anh xem, chúng ta ngủ chung một giường, chắc họ đều biết quan hệ của tôi và anh. Nếu muốn tìm người giúp đỡ, tôi là một cánh cửa đột phá rất tốt, bởi vì tâm địa của tôi rất thiện lương.”

Trong lòng y là chiếc vali đựng tiền quen dùng trong ngân hàng, màu bạc khá chói mắt. Cảnh Hạo thấy nó được đặt ngang trong lòng Thiệu Trạch thì thấy rất bất tiện, hấn liền lấy đi, ném xuống giường, lại kéo Thiệu Trạch về phía mình, dịu dàng thân thiết xoa đầu y, kiên nhẫn hỏi “Trước khi họ không biết rõ tính cách và sở thích yêu tiền của cậu thì không dễ dàng cho cậu tiền được. Trong lúc đó cậu đã làm cái gì đúng không?” Hấn dừng một chút, nhớ tới một sự việc “Hôm qua cậu bảo vệ sĩ cầm một trăm đôi từ cửa hàng vé số đi gói kín lại, chính là khi đó động tay động chân?”

Thiệu Trạch nở nụ cười, tựa vào đầu giường phía sau “Anh yêu, em bỗng nhiên phát hiện thật ra anh rất hiểu em.”

Cảnh Hạo mắt đốic tai ngơ, cúi người qua, một tay chống đầu giường, một tay nâng cầm Thiệu Trạch lên, nhìn vào mắt y “Ngoại trừ nói với vệ sĩ là muốn cất giữ ra, cậu còn nói cái gì nữa? Kiểu như rất thích tiền ư?”

“Ừ, tôi thuận miệng nói mình thích sưu tập tiền mặt, lúc ấy có vài người giúp việc chung quanh nghe thấy.” Thiệu Trạch cười nói “Nhóm người ngoài kia đang muốn tìm hiểu sở thích của tôi. Trải qua một ngày cố gắng hôm qua họ hẳn là đều biết rõ, nên hôm nay mới có người không kiềm nén được mà tìm tới cửa, gã đó làm thành một quyển sách bộ sưu tập các loại tiền, sau khi tôi nhận lấy thì tiếc nuối nói một câu, đáng tiếc không thể đếm, kết quả buổi chiều...”

Cảnh Hạo sáng tỏ nói tiếp “Kết quả buổi chiều họ liền bắt đầu đưa tiền mặt, còn không chỉ một người.”

“Đúng vậy, nhưng mà họ thấy trong tay tôi có nhiều tiền mệnh giá lớn quá, sợ đưa hơn tôi không thích, nên cố ý đưa mệnh giá nhỏ.” Thiệu Trạch xa xăm thờ dãi “Thật ra tôi chính là người trần tục,

không có thưởng thức như họ nghĩ đâu, bị hiểu lầm như thế tôi rất buồn.”

Cảnh Hạo “...”

“Chính là như vậy, tôi khai báo hết rồi.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn nhìn hắn.

“Còn một vấn đề cuối cùng.” Cảnh Hạo sờ đầu y từng chút một, chậm rãi hỏi “Lúc họ tìm cậu, vệ sĩ không báo cáo cho tôi, cậu đã làm cái gì?”

Thiệu Trạch trầm mặc một chút “Anh có thể đoán ra đại khái tình huống mà.”

“Tôi muốn nghe cậu nói.”

“... Được rồi, tôi nói anh từng cầu hôn tôi, bản thân là một nửa của anh, tôi phải giúp anh, nên cố ý tuyên bố với bên ngoài là tôi rất yêu tiền, muốn nhìn xem có bao nhiêu người đi theo con đường sai trái.” Thiệu Trạch dừng một chút “Tôi nói sẽ đích thân nói với anh, bảo họ không cần xen vào, đến bao nhiêu thì sẽ đuổi bấy nhiêu. Họ đều cảm thấy tôi rất tuyệt vời nên đã làm theo.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo trầm mặc quan sát y, một vòng bao lấy một vòng, chỉ hai ngày liền có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, tên khốn này thật sự không có một giây một phút nào ngồi yên.

Thiệu Trạch quan sát biểu tình của ông chủ Cảnh một lát, thuận khiết thò tay tới, nhắc nhở “Tiền này là người ta cho tôi, anh không thể lấy đi đâu đấy.”

“Được thôi.” Cảnh Hạo nhân từ gạt đầu “Có điều họ lấy lòng cậu là vì cho rằng cậu là tình nhân của tôi, nên tôi phải lấy phí quảng cáo, tôi chín cậu một.”

“Có thương lượng thêm không?”

“Không.”

Thiệu Trạch sửng sờ hai giây, biết Cảnh Hạo luôn nói một là một, y liền yên lặng đẩy hẳn ra, chui vào trong chăn, quay lưng về phía hẳn, cuộn tròn người lại, trông vừa bất lực vừa đáng thương.

Cảnh Hạo nhàn nhạt nhướn mày hỏi “Ngay cả một cũng không muốn?”

Thiệu Trạch không đáp, lại co người lại, chăn đắp che tới nửa đầu, nhìn càng thêm đáng thương.

“Tốt lắm.” Cảnh Hạo vừa lòng thu cái vali, đi vào phòng tắm tắm qua loa, rồi trèo lên giường.

Thiệu Trạch vẫn duy trì tư thế vừa nãy, một mình lúi ở một góc trên chiếc giường lớn, không biết đã ngủ chưa. Cảnh Hạo tựa vào đầu giường đọc sách một lát, chỉ cảm thấy quá yên tĩnh, không khỏi nhìn thử qua Thiệu Trạch. Mấy ngày nay Thiệu Trạch vẫn kề sát bên hẳn, nay y lại nằm cách khá xa, cảm thấy như là bỗng nhiên thiếu chút gì đó, khiến hẳn mơ hồ có chút không thích hợp.

Số tiền kia không tới năm trăm ngàn, hơn nữa quả thật là do Thiệu Trạch tính kế từng chút một mới kiếm được, cho y thật ra cũng không sao... Không, ông chủ Cảnh phủ quyết, Thiệu Trạch rõ ràng là đang giả bộ đáng thương. Tên khốn này rất biết gây chuyện,

nếu không giáo huấn thì lần sau còn không biết y sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Nghĩ thế ông chủ Cảnh tiếp tục bình tĩnh đọc sách, sau khi lật qua vài tờ thì đặt xuống “Lại đây.”

Thiệu Trạch động đậy, chậm rãi xoay người, lộ ra hai mắt nhìn hấn “Anh đổi ý?”

Không biết tại sao Cảnh Hạo chợt có suy nghĩ kiếp trước hấn nợ y tới mười tỷ, hấn vỗ vị trí bên cạnh “Tôi có điều kiện.”

Thiệu Trạch chậm rãi nhích người qua, chớp mắt mấy cái “Điều kiện gì?”

“Từ ngày mai cho đến khi về Nhất Duyên cậu thành thật chút cho tôi.” Cảnh Hạo quan sát y “Đặc biệt qua mấy ngày nữa sẽ đi tới khu mười, tình hình chỗ đó phức tạp, đừng có gây chuyện, biết chưa?”

Thiệu Trạch ngoan ngoãn gật đầu.

Cảnh Hạo hoài nghi “Biết thật không đấy?”

“Thật mà.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, tiếp tục đọc sách. Vì thế Thiệu Trạch xuống giường xách cái vali lên, mở ra, cầm một xấp tiền, im lặng cuộn người bên cạnh ông chủ Cảnh bắt đầu đếm tiền.

Soạt soạt soạt...

Ông chủ Cảnh lại đặt sách xuống “Ngủ!”

Thiệu Trạch nhìn hấn rồi lại nhìn tiền, thức thời lựa chọn ông chủ Cảnh, liền tìm một vị trí thoải mái nằm ngay ngắn lại. Cảnh Hạo nghiêng đầu nhìn y “Thật sự thiếu tiền như vậy?”

“Ừ, tôi muốn kiếm được một số tiền lớn trong thời gian ngắn.”

“Tại sao?”

Thiệu Trạch cười cười “Đương nhiên tôi có nguyên nhân của mình.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, không có ý hỏi nhiều.

Một đêm không có chuyện gì. Ngày hôm sau Cảnh Hạo theo thường lệ tới công ty, đợi đến gần trưa lại nghe nói Thiệu Trạch muốn gửi tiền, hấn liền quyết định bớt thì giờ trở về một chuyến. Đường Nhất Ninh đã biết chuyện hôm qua Thiệu Trạch nhận quà của rất nhiều người từ lâu. Gã có chút tò mò là Cảnh Hạo sẽ có phản ứng gì, nên mặt đầy nhiều chuyện đi theo.

Muốn gửi đồ liền chứng minh có địa chỉ và người nhận. Cảnh Hạo vẫn không biết thân phận của Thiệu Trạch, lần này chính là lỗi đột phá tốt nhất. Đường Nhất Ninh đi cùng Cảnh Hạo, nghe hấn nói chuyện điện thoại với vệ sĩ, hỏi kỹ lưỡng các chuyện Thiệu Trạch làm vào buổi sáng. Gã không khỏi trầm nghĩ, dự vọng nắm trong tay, chiếm hữu của Cảnh Hạo đối với Thiệu Trạch đều đã đến trình độ này lại vẫn nói không có quan hệ với người ta, đúng là rất lừa mình dối người.

Lúc hai người trở về, Thiệu Trạch đang dùng báo gói kỹ tiền lại, tiếp đó bỏ vào trong thùng giấy, viết địa chỉ chi tiết của người nhận

rồi trịnh trọng đưa cho vệ sĩ “Dựa cả vào anh, tìm một công ty chuyển phát nhanh tốt một chút nhé.”

Vệ sĩ nói vâng một tiếng liền xoay người rời đi.

Cảnh Hạo ở bên cạnh nhìn, không khỏi hỏi “Cậu muốn gửi cho viện phúc lợi?”

“Ừ.”

Cảnh Hạo kinh ngạc “Cậu kiếm tiền vì nguyên nhân này?”

“Xem như vậy đi.” Thiệu Trạch dừng một chút, mỉm cười nhướn mày “Ánh mắt này của anh là gì thế? Bộ tôi không giống kiểu người đó sao?”

“Cậu cảm thấy mình giống à?”

Thiệu Trạch mỉm cười với hắn, khẽ nói “Đôi khi... đừng dễ dàng tin vào những gì mình nhìn thấy.”

Cảnh Hạo gật đầu “Ví dụ như hiện tại.”

“Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.” Thiệu Trạch nhún vai, thấy Đường Nhất Ninh ngồi ở sofa hiếu kỳ nhìn hai người chăm chăm, y liền lịch sự cười với gã, rồi tiến lên pha trà.

Cảnh Hạo cũng đi qua “Nếu cậu muốn giấu tên quyền góp thì hoàn toàn có thể viết địa chỉ người nhận là viện phúc lợi, sao phải viết tên cá nhân? Như vậy tiền chính là của người đó, cậu căn bản đâu có biết kẻ đó có giao cho viện phúc lợi không?”

“Không quan trọng.” Thiệu Trạch nhấp một ngụm trà “Tôi chỉ muốn để người đó nhận.”

“Tại sao?”

“Bởi vì là người đó.”

Trong nháy mắt Đường Nhất Ninh cảm thấy đề tài này có chút ái muội, gã không khỏi nhìn qua Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo thản nhiên nhìn chằm chằm Thiệu Trạch, hẳn biết kẻ nhận kia nhất định rất quan trọng với tên khốn này. Vì kiếm tiền, tên khốn này bất chấp nguy hiểm lặn vào Lý gia trộm đồ, chịu canh đúng thời cơ để làm giao dịch với hắn, thậm chí còn chịu phiêu lưu có thể thất thân bất cứ lúc nào để đánh cược với hắn.

Rốt cuộc là loại người nào mới có thể khiến tên khốn vô sỉ đó làm đến nước này?

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu không rõ ngọn nguồn. Hắn chưa từng thấy Thiệu Trạch để ý một người nào như vậy. Tuy nói hắn vẫn rất tò mò với bối cảnh của Thiệu Trạch, nhưng từ trước đến nay hắn cũng không vội vã tìm kiếm, có điều hiện tại hắn lại vô cùng muốn làm rõ hết thấy.

Mặt ông chủ Cảnh không chút thay đổi rơi vào trầm tư, cho đến khi ngồi trước bàn ăn cơm trưa, hắn vẫn không mở miệng, ngược lại Thiệu Trạch và Đường Nhất Ninh trò chuyện khá vui vẻ, không khí tương đối hòa hợp.

Thật ra Đường Nhất Ninh dự định tìm tòi quân tình thay bạn tốt, nhưng bất tri bất giác liền bị đề tài của Thiệu Trạch dẫn đi càng lúc càng xa, chờ Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, bọn họ đã thảo luận tới mấy địa điểm vui chơi thú vị ở thành phố Z, thuận tiện sẽ cùng nhau đi uống tách cà phê, bàn chuyện nhân sinh.

Cảnh Hạo nhìn bọn họ chăm chăm, không khỏi hoài nghi Thiệu Trạch là muốn kiếm tiền từ trên người Đường Nhất Ninh. Nếu là trước kia, hắn sẽ cảm thấy hơi đau đầu, còn có chút hứng thú hành động kế tiếp của đối phương sẽ như thế nào, thế nhưng hiện tại... chỉ cần tưởng tượng tên khốn kia vất vả sắp đặt là vì người khác, hắn liền khó chịu.

Vì thế ông chủ Cảnh ngang ngược quét mắt qua bạn tốt “Cậu ăn xong chưa?”

Đường Nhất Ninh nhìn chăm chăm chén cơm mới ăn có hai miếng của mình, sững sờ gật đầu “... Xong rồi.”

Ông chủ Cảnh ừ một tiếng “Vậy tôi không giữ cậu lại nữa, đi đường cẩn thận.”

Đường Nhất Ninh “...”

Đường Nhất Ninh im lặng đứng dậy đi ra ngoài. Mẹ nó, ông đây cũng chỉ đề nghị đi uống cà phê thôi. Cái này cũng không được sao? Cà phê chọc tức gì cậu à? Diên khùng, dục vọng chiếm hữu của cậu rốt cuộc tới trình độ nào rồi?

Cảnh Hạo nhìn về phía Thiệu Trạch “Cậu đã đồng ý mấy ngày nay sẽ thành thật một chút, không quên đấy chứ?”

Thiệu Trạch ngoan ngoãn gật đầu.

“Tốt lắm.”

Cảnh Hạo nghĩ ngợi một lát, rất nhanh rời đi, tiếp đó căn dặn thuộc hạ đi điều tra người nhận số tiền kia, càng chi tiết càng tốt.

Tên cấp dưới thấy sắc mặt ông chủ không tốt lắm, liền không dám trì hoãn mà vội vàng đi.

Cảnh Hạo làm việc ở công ty đến đêm khuya, trở về qua loa ăn bữa tối, liền lên phòng làm việc ở trên lầu, trên bàn đặt một cặp tài liệu, chính là thứ hắn muốn. Hắn mở ra, dây thần kinh mang tên lý trí trong đầu thoáng chốc đứt đoạn.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 19: Tình địch

Thiệu Trạch đã đồng ý với ông chủ Cảnh là gần đây sẽ thành thật một chút. Nay tiền đã gửi đi, y không còn niềm vui đếm tiền nữa, nên liền im lặng rúc người trong sofa xem TV. Phòng ngủ sáng lên ánh đèn ấm áp, y mặc bộ đồ ngủ mềm mại, trên tay cầm ly sữa, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn.

Trước sau bộ đồ ngủ này in hình con vịt màu vàng mập mạp, là ông chủ Cảnh đích thân chọn cho y. Lúc ấy y vốn thích một bộ đồ đất tiền, thế nhưng Cảnh Hạo bỗng nhiên nhìn thoáng qua bộ này liền cầm lại. Y trầm mặc một lát, bảo “Anh có thể suy nghĩ lại không?” Cảnh Hạo nói hấn muốn cái này, y lại càng trầm mặc, biết đây là Cảnh Hạo cố ý chỉnh mình, nên đành phải phục tùng.

Tuy nói bộ đồ ngủ này trông hơi ngốc, nhưng với ngoại hình xuất sắc và khí chất không tầm thường của Thiệu Trạch, mặc trên người lại tìm không thấy một điểm buồn cười nào, trái lại bộ đồ này càng làm cho bề ngoài của y thêm lừa tình.

Lúc Cảnh Hạo đẩy cửa tiến vào chính là nhìn thấy hình ảnh này, hấn thản nhiên nhìn vài lần, chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh Thiệu Trạch. Thiệu Trạch ngồi xích về phía hấn, cười mở miệng “Hôm nay anh về sớm đấy.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, hấn tuyệt đối sẽ không nói với y, là bởi vì bị y chỉnh tới không có gì để nói, thế nên hấn mất đi ý muốn làm

việc, ngồi trong phòng làm việc một lát liền đi ra.

Trong tập văn bản là tài liệu người nhận tiền, hồ sơ rất sạch sẽ. Nếu ở góc hình thẻ không dán hình của Thiệu Trạch thì càng hoàn mỹ hơn.

Hắn lật qua, phía dưới là báo cáo của cấp dưới, viết những kiểm tra cơ bản xác định hồ sơ này là giả. Cậu Trạch hẳn là thông qua cách nào đó tạo một cái tên giả ở trong viện phúc lợi, làm ra ngô ra khoai, nếu không kiểm tra cẩn thận thì rất khó phát hiện có vấn đề.

Vì thế ông chủ Cảnh tỉnh ngộ, ban ngày Thiệu Trạch bảo vệ sĩ giúp gửi tiền, căn bản là đang công khai gửi cho chính mình. Dù sao đó cũng là tiền mặt, đem theo bên người rất phiền toái, nên tên khốn này liền nghĩ ra một biện pháp tốt như vậy.

Sau khi bưu kiện được gửi tới, người trong viện phúc lợi sẽ giúp y ký nhận, thích đáng bỏ vào trong văn phòng của Thiệu Trạch, chờ tên khốn này trở về liền có thể gỡ niêm phong. Dựa theo tình huống trước mắt, khả năng cao là tên khốn này không định giao tiền cho viện phúc lợi mà là giữ làm của riêng.

Hắn thề là lúc ấy tuy hắn không tin Thiệu Trạch sẽ làm từ thiện, nhưng hắn thực sự có suy xét tới khả năng tên khốn này có lẽ còn mặt khác. Vậy mà ngay sau đó suy nghĩ này liền bị hiện thực vô tình cười nhạo, chà đạp, phảng phất như có giọng nói vang bên tai hắn, mà đúng là một thằng rất ngốc, rất khờ.

Trán của hắn khẽ nảy lên, không biết là lần thứ mấy nảy sinh xúc động muốn bóp chết Thiệu Trạch, nhưng ngẫm lại tên khốn kia làm như vậy không phải vì người khác, hắn lại cảm thấy khó chịu vào ban ngày dần dần biến mất, không hiểu sao lại thấy rất thoải mái,

liền lấy lại bình tĩnh bắt đầu công việc, nhưng một lát sau lại không nhin được mà trở lại.

Hắn hiểu ra, Thiệu Trạch áp dụng cách này có lẽ kế hoạch của y là chờ gom đủ số tiền liền rời đi. Người này là một câu đố, tự do như một cơn gió. Nếu cứ như vậy mà đi, sau này không biết còn có thể gặp lại không nữa.

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, thật ra hắn biết rõ Thiệu Trạch không thể nào dừng lại bên cạnh hắn quá lâu, cũng không thể nào để hắn sử dụng, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay.

Nguyên nhân là vì Thiệu Trạch là nhóm người đặc thù kia hay là khả năng y chính là Thiếu Chu, hay là bản thân hắn không nữa? Ông chủ Cảnh nghĩ một lát, âm thầm lắc đầu, hắn là người có tự trọng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống thứ ba.

Thiệu Trạch thấy hắn nhìn mình, không khỏi nhướn mày “Sao?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, khẽ sờ đầu y “Sau khi gom đủ mười triệu, cậu định đi đâu?”

Thiệu Trạch ngần ra, nhìn hắn “Anh yêu tôi rồi?”

“Không.”

“Vậy anh có xem xét tới khả năng ở bên tôi không?” Thiệu Trạch vẫn nhìn hắn “Lý Thiếu Chu chết rồi, đời này anh có cùng người khác kết hôn không?”

Cảnh Hạo nghĩ một lát “Nếu có thể gặp được người mình thích thì có lẽ sẽ kết hôn.”

“Ừ, thật ra cần thận nghĩ lại, anh cũng đâu có tiếp xúc nhiều với Lý Thiếu Chu. Ngay cả cậu ta là dạng người gì anh cũng đâu biết rõ. Anh thích chỉ là một lớp sương mù hoặc biểu hiện giả dối bên ngoài thôi. Cho tới nay đều là anh tự nhận mình rất thích cậu ta.” Thiệu Trạch đối diện với hắn “Tôi thì khác, tôi ở ngay trước mắt anh, anh nhìn thấy tôi, cũng chạm được vào tôi. Hiện tại vì tiền đánh cược, trong tiềm thức của anh liền phủ định khả năng ở bên tôi, nếu gạt trò chơi này qua một bên, thì tôi có chỗ nào không tốt chứ?”

Mặt của Cảnh Hạo đầy bình tĩnh “Cậu nên hỏi cậu có chỗ nào tốt mới đúng, khó hầu hạ lại có năng lực giày vò người khác, cậu cho rằng tôi là đồ ngốc à?”

“...” Thiệu Trạch giải thích “Tôi làm tất cả đều là vì kiếm tiền. Nếu không phải kiếm tiền, tôi thật sự rất ngoan. Thật đấy.”

“Hi vọng là thế.”

“...” Thiệu Trạch thương tâm, yên lặng rời xa hắn, ôm cái ly không nói lời nào.

Cảnh Hạo nhìn Thiệu Trạch, lời tên khốn này nói không phải không có đạo lý. Ký ức của hắn về Thiếu Chu đã dừng lại ở thật lâu trước kia, nhưng Thiệu Trạch thì khác, họ gặp nhau, quen biết nhau, tiếp đó chậm rãi phát triển cho tới tình huống bây giờ, mỗi một ấn tượng người này cho hắn đều khiến hắn khắc sâu trong lòng. Hắn không thể không thừa nhận, người này xuất sắc hơn Thiếu Chu, cũng... tươi ngon hơn Thiếu Chu.

Cảnh Hạo quan sát y mấy lần, đột nhiên hỏi “Cậu nói những lời đó có liên quan gì tới câu hỏi ban đầu của tôi?”

Thiệu Trạch uống hết sữa, rồi đứng dậy khẽ nói “Chờ lúc nào anh yêu tôi, tôi sẽ nói cho anh mình sẽ đi đâu, thậm chí nói cho anh biết... tôi có ở lại bên anh hay không.” Y sâu xa nhìn hắn một cái, rồi không nói thêm gì nữa, bước lên trên giường.

Cảnh Hạo sững sờ trong giây phút ngắn ngủi, trầm mặc hai giây, hắn hoài nghi nhìn qua “Cậu nói những lời đó là muốn tôi nói tôi yêu cậu, sau đó cậu sẽ thẳng đứng không?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, vô tội chui vào chăn, từ từ cuộn chăn lại, then thùng co người lại thành một quả bóng.

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh cảm thấy hắn nhất định không thể nhìn tên khốn này bị người ta ngược đãi được.

Hai người muốn ở lại thành phố Z bốn ngày, nay đã là ngày thứ ba, hôm sau sẽ rời đi.

Hừng đông càng ngày càng đến sớm. Sáng sớm chiếu qua khe hở của tấm rèm, không gian tràn đầy sức sống, Cảnh Hạo khẽ động dậy, mơ hồ cảm nhận được cái gì. Hắn không khỏi mở mắt ra, không biết từ lúc nào cơ thể của Thiệu Trạch đã bò vào lòng hắn, đang níu lấy người hắn ngủ say. Từ góc này nhìn xuống có thể thấy rõ đôi lông mi dày cong của y, trông vô cùng xinh đẹp.

Ông chủ Cảnh nheo mắt, theo bản năng muốn kéo tên khốn này ra, nhưng lúc ánh mắt của hắn chạm vào khuôn mặt này, hắn nhớ y sẽ không ở lại quá lâu, nên hắn dừng lại nửa phút, cuối cùng xoa đầu y.

Sau khi Đường Nhất Ninh trở về, gã càng nghĩ lại càng thấy tức. Hôm nay quả thật tới tìm Thiệu Trạch đi uống cà phê. Vệ sĩ làm tròn bổn phận báo cáo chuyện này cho ông chủ Cảnh. Ông chủ Cảnh ừ một tiếng, thản nhiên tiếp tục công việc, qua mười phút thì đứng dậy đi ra ngoài.

Tuy nói tên khốn kia đã đồng ý sẽ ngoan ngoãn, nhưng ai biết y có thể thừa cơ lót đệm cho sau này không, nên hắn rất không yên lòng.

Vì thế ông chủ Cảnh mang theo trợ lý của công ty, thành công ngăn chặn hai người đang đứng gần cổng nhà lớn đã trò chuyện với nhau được một lúc, vừa định xuất phát. Ông chủ Cảnh bảo Đường Nhất Ninh xuống xe, bảo trợ lý liệt kê công việc còn lại một lần, sau đó vừa lòng vỗ vai bạn tốt “Cậu có thể đi làm việc rồi.”

Đường Nhất Ninh “...”

Sau khi hai người đối diện một lúc lâu, Đường Nhất Ninh nói “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy dục vọng chiếm hữu của cậu với cậu ta là cùng một kiểu với Alpha độc chiếm Omega của mình sao?”

Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi “Cậu không hiểu đâu.”

Sau khi hai người lại đối diện một lúc lâu, thì nghe thấy một tiếng thắng xe chói tai đột nhiên vang lên, cả hai nhanh chóng nhìn qua, thấy một chiếc xe dừng lại, tiếp đó có một người từ trong đi ra, bước nhanh tới chỗ Thiệu Trạch đang đứng ngắm cảnh cách đó không xa, cất cao giọng gọi “A Trạch!”

Hai người ngẩn ra trong phút chốc, Thiệu Trạch cũng ngẩn ra, hơi nghiêng đầu, có chút phản ứng “Là anh.”

Người bước tới không phải là ai khác, chính là cậu ấm bị y và Thịnh Tước tính kế trước đây.

Cậu ấm nào đó chạy tới gần, nhìn y không chớp mắt “Đúng là cậu rồi. Lần đó... cậu không sao chứ?”

Gã chỉ bị tên bắt cóc trói lại rồi quăng đi thôi. Vĩ tiền, điện thoại di động và chiếc xe thể thao đều được ném ở khách sạn, không có tổn thất gì. Bởi vậy gã và cảnh sát đều cho rằng mục đích thật sự của kẻ bắt cóc chính là Thiệu Trạch. Sau đó cảnh sát tìm khắp thành phố cũng chỉ phát hiện ra tên bắt cóc, còn Thiệu Trạch lại biến mất như không khí. Vì thế bọn họ đều cho rằng e là y đã bị tên bắt cóc dùng thủ đoạn hiểm độc hủy xác rồi. Ai ngờ hôm nay lại tình cờ gặp lại.

Nói chung, Alpha chỉ biết mình sẽ nảy sinh dục vọng thân cận với Omega, còn đối với Beta lại không có cảm giác gì, thế nhưng không biết vì sao, kể từ ánh mắt đầu tiên gã liền cảm thấy Beta này rất đặc biệt, muốn kéo y lên giường thử xem. Sau khi gặp chuyện không may gã rất tiếc, tìm nhiều người tương tự nhưng ngoại trừ vẻ nhả nhận ra, họ đều không có khí chất thần bí kia, khiến gã càng thấy tiếc nuối, rất muốn gặp lại người đó một lần.

Hiện tại, nguyện vọng của gã rốt cuộc đã thành sự thật.

“Sau khi xảy ra chuyện kia, tôi tìm rất lâu vẫn không tìm được cậu, còn tưởng cậu đã...”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Tôi không sao, còn anh?”

“Tôi rất tốt.” Cậu ấm kia nhìn y, chần chừ hỏi “Cậu thật sự không sao?”

Gã có để ý chuyện sau đó, nghe nói Alpha kia khá hung bạo và điên rồ, Thiệu Trạch ở cùng với loại người đó nói thế nào thì tình cảnh của y cũng không thể tốt được chứ nhỉ?

Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu “Thật đó.”

Cậu ấm liền không rời rắm đề tài này nữa “Sao cậu lại ở đây? Định đi đâu vậy?”

“Đi uống cà phê với bạn.”

Cảnh Hạo đứng cách đó không xa nhìn qua, không khỏi nheo mắt lại, địa chỉ của viện phúc lợi là ở khu một, nên trong tiềm thức của hắn cảm thấy Thiệu Trạch cũng là người khu một, bởi vậy chưa từng nghĩ tới chuyện tại địa bàn của hắn, ngay dưới mí mắt của hắn không hiểu sao lại nhảy ra một Alpha đi ngang qua, mà Alpha này có vẻ quen với Thiệu Trạch, hơn nữa... còn ôm dự vọng nào đó với Thiệu Trạch.

Hắn chỉ cảm thấy nhìn rất gai mắt, không khỏi đi qua, thân thiết đặt tay lên vai Thiệu Trạch “Bạn à?”

Cậu ấm vừa rồi chỉ nhìn thấy mỗi Thiệu Trạch, căn bản không chú ý tới hai người bên cạnh. Giờ phút này vừa thấy, gã liền co rút trong nháy mắt. Má ơi, đây không phải là Cảnh Hạo sao? Không phải hắn đang ở Nhất Duyên à? Trở về từ lúc nào vậy?

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Gặp mặt một lần.”

Cảnh Hạo gật đầu, lực tay tăng lên “Chỉ gặp có một lần?”

Thiệu Trạch nhìn hắn, có chút vô tội “Đúng vậy, không thì sao hả?”

Chỉ gặp một lần mà đã có thể khiến người ta đối xử với cậu như vậy, cậu đúng là tai họa. Cảnh Hạo nhìn y một cái, rồi nhìn cậu ầm kia “Tôi và A Trạch đang định đi ra ngoài, có chuyện gì sao?” Khí thế quanh người hắn rất mạnh, đồng thời có uy hiếp khá rõ rệt, cậu ầm kia bị đè ép tới mức lông tóc toàn thân đều dựng lên, hoàn toàn không dám tới gần mà run rẩy lùi về phía sau “Không... không... không có việc gì, tôi chỉ lên tiếng chào... chào... chào hỏi thôi. Thật đấy. Tạm... tạm... tạm biệt...” Nói xong gã liền bỏ chạy, nhanh chóng lên xe, lái đi.

Khó chịu trong lòng Cảnh Hạo bớt đi chút ít, hắn quét mắt nhìn thuộc hạ, rồi mang Thiệu Trạch đi uống cà phê. Thuộc hạ hiểu ý của ông chủ. Hiệu suất làm việc của họ rất cao, Cảnh Hạo vừa ngồi xuống sofa trong tiệm cà phê, họ đã mang một cái laptop tới, ý bảo ông chủ xem một đoạn video.

Cảnh Hạo mở ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là Thiệu Trạch cùng cậu ầm kia đang vào phòng mình thuê, gân xanh trên trán của hắn lập tức nảy lên, còn chưa phát tác đã thấy phía sau họ có một người, tiếp theo tên đó nhanh chóng xông vào phòng, mười phút sau đỡ cậu ầm kia đi ra khiến hắn không khỏi kinh ngạc. Xem tiếp thì thấy người kia tới rạng sáng mới trở về, sau đó vào sáng sớm ngày thứ ba, người nào đó hốt hoảng, đáng thương bỏ chạy.

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch ngồi bên cạnh hắn, hiếu kỳ lại gần “Xem gì vậy?”

Cảnh Hạo tạm dừng video lại, nắm cằm của Thiệu Trạch, kéo y tới gần, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa y và hình ảnh trong máy tính, khi hoàn toàn xác định người bên trong chính là y, hắn liền khẽ nhú mày “Cậu...”

“Sao?”

Ông chủ Cảnh giống như đám cảnh sát kia. Kể cả có bỏ đầu ra cũng không đoán tới chuyện hai người kia cướp bóc của cậu ấm này là vì không có chỗ ở. Vì thế hắn cũng cho rằng Thiệu Trạch bị người ta hiếp bức. Trong nháy mắt, hắn không rõ trong lòng mình có cảm giác gì, chỉ cảm thấy nhìn một người phóng khoáng như vậy bị bắt nạt, hắn vô cùng không thể chịu đựng.

Thiệu Trạch bị hắn làm cho khó hiểu, y quét mắt nhìn vào video rồi “a” một tiếng.

Cảnh Hạo vươn ngón cái ra, chậm rãi sờ má y, giọng nói chậm chậm “Có gì muốn giải thích không?”

Thiệu Trạch quan sát ánh mắt của ông chủ Cảnh, sáng suốt hạ mí mắt xuống, sắc mặt lộ chút yếu ớt “Anh đừng hỏi, thời gian đó rất đáng sợ, tôi không muốn nhắc tới nữa.”

Trong lòng Cảnh Hạo càng dâng lên khó chịu, hắn sờ đầu y an ủi “Hai người đã có đụng chạm?” Hắn dừng một chút, không biết vì sao, hiện tại chỉ cần thấy ai tới gần Thiệu Trạch, hắn đều có một suy nghĩ, liền hỏi “Tên đó thích cậu?”

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Là loại người rất điên cuồng. Tôi phải dùng rất nhiều cách mới không để hắn chạm vào mình, sau đó tìm cơ hội chạy trốn...” Y vừa nói vừa xích người lại gần, thử thò tay chạm vào cơ thể của Cảnh Hạo, định lợi dụng thời cơ tốt để kích thích ý muốn bảo vệ của ông chủ Cảnh.

Cảnh Hạo chân chừ một chút, cuối cùng vươn tay, ôm y vào lòng.

Hai người ngồi đến trưa, cuối cùng Cảnh Hạo tới công ty dạo một vòng, sau đó cùng Thiệu Trạch lên chuyên cơ xuất phát tới khu mười.

Hiện nay toàn thế giới chia làm mười hai khu. Sau khi kết thúc chiến tranh thế giới về phân biệt giới tính trước đây, tuy nói vấn đề này tạm thời được xoa dịu, thế nhưng sự bất công và mâu thuẫn trong xã hội lại theo thời gian trôi qua mà gia tăng liên tục. Cuối cùng bạo phát vào vài năm gần đây, một vài quốc gia vì chiến loạn dẫn tới kinh tế bị tổn thất nghiêm trọng bị buộc phải bắt đầu khuếch trương con đường quân sự, chiến tranh từ mười hai khu luôn ảnh hưởng tới khu mười, không biết lúc nào mới có thể bình ổn nữa.

Nơi Cảnh Hạo muốn tới là một đất nước nhỏ trong khu mười, chỗ đó lúc nào cũng có nguy cơ bị chiến tranh ảnh hưởng. Thân là nhà cung cấp vũ khí đạn dược nổi tiếng, hấn vào đó là định bàn bạc một cuộc làm ăn lớn với chính phủ.

Chiều tối đoàn người mới tới nơi, đi qua hành lang sang trọng tới trước phòng họp. Lúc này chỉ nghe thấy một góc queo phía trước truyền đến vài câu đối thoại, trong đó có một người nói “Chính là như vậy, làm sạch sẽ một chút.” Người kia bình tĩnhvângmột tiếng, nghe không ra cảm xúc gì.

Thiệu Trạch nhất thời nhướn mày, cảm thấy giọng nói này quen quen, sau đó y liền kinh ngạc ngẩng đầu. Hai người phía trước vừa vặn rẽ vào, hai bên đối mặt trong nháy mắt. Trong hai người có một người mặc đồ vest, người còn lại mặc bộ quần áo bình thường, chính là Thịnh Tước.

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo “...”

Tiểu kịch trường

Thường mỗ: “Này, Thiệu Trạch nói cậu thích cậu ta, tình cảm rất điên cuồng đấy.”

Thịnh Tước: “...”

Thường mỗ chớp mắt mấy cái, lặp lại “Thiệu Trạch nói...”

Thịnh Tước quay đầu bỏ đi.

Thường mỗ: “Này, cậu đi đâu vậy?”

Thịnh Tước điên cuồng nhìn xung quanh, cuối cùng tìm thấy một chiếc máy kéo, liền lái đi.

Thường mỗ: “Cậu làm gì vậy?”

Hai mắt Thịnh Tước đỏ ngầu, lái rầm rầm đi về phía khu chín
“Nghien chết tên khốn kia!”

Thường mỗ: “Cậu sẽ bị bắt đấy.”

Thịnh Tước: “Tôi biết.”

Thường mỗ: “Thật ra Thiệu Trạch sắp tới khu mười rồi.”

Thịnh Tước: “Thật không?”

Thường mỗ: “Thật.”

Thịnh Tước bình tĩnh, định bụng chờ.

Vài ngày qua đi, đoàn người rốt cuộc gặp mặt!

Thịnh Tước tức giận rít gào “Grào grào, meo meo, gâu gâu!”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch “...”

Thịnh Tước “...”

Cảnh Hạo rất vừa lòng, nghĩ rằng loại người này hoàn toàn không phải đối thủ của mình, không cần lo lắng.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, tốt bụng nhắc nhở “Xin anh hãy nói tiếng người. Cảm ơn.”

Thịnh Tước nhìn bọn họ, lại nhìn kịch bản.

Trong kịch bản viết: Gâu gâu! Gâu gâu! Gâu gâu!

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước ném kịch bản, rồi quay đầu bỏ đi.

Thường mỗ: “Cậu lại đi đâu vậy?”

Thịnh Tước: “Mẹ kiếp, thật cảm ơn cô! Xin cho tôi biến mất khỏi thế giới này đi.”

Thường mỗ: “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 20: Tình thế

Phòng họp xây ở cuối hành lang, người tiếp đón bọn họ chính là bộ trưởng bộ quân sự.

Kinh tế và quân sự của quốc gia nhỏ này đều không mạnh, diện tích quốc thổ thậm chí còn không bằng thành phố Z. Một khi chiến tranh lan tràn, họ sẽ gặp phải tai họa trước nay chưa từng đối mặt.

Cảnh Hạo là một trong những con cá sấu buôn bán vũ khí nổi tiếng ở khu chín. Vũ khí tập đoàn này chế tạo và phát triển vô luận là kỹ thuật hay chất lượng đều thuộc hạng nhất, hơn nữa giá cả khá phải chăng. Từ ngày mấy khu vực khai chiến đến nay đã từng làm ăn qua lại với mấy tổ chức thậm chí cả các quốc gia. Hiện tại đất nước họ thiết lập quan hệ với Cảnh Hạo, đặc biệt người được mời đích thân tới tìm hiểu, dù là xuất phát từ tâm tư cá nhân hay việc lớn của đất nước, bộ trưởng đều cần ra gặp mặt hẳn một lần.

Thiệu Trạch nhắm mắt theo đuôi ông chủ Cảnh, thỉnh thoảng nhìn hắn, thuận tiện yên lặng quan sát vẻ mặt của hắn. Từ lúc bắt gặp lại Thịnh Tước, sau khi hai bên làm bộ như không biết nhau rồi rời khỏi đã qua hơn nửa phút rồi.

Đương nhiên y không quan tâm trong lòng Thịnh Tước sóng cuộn trào mãnh liệt thế nào, muốn lập tức xông tới bóp chết y ra sao, y chỉ biết ông chủ Cảnh là người rất thông minh, ánh mắt rất sắc bén, chỉ thông qua thời điểm đối mặt vừa rồi liền nhất định có

thể nhìn ra Thịnh Tước không có hứng thú với y. Vì thế những lời nói dối lúc trước của y để tranh thủ sự thương cảm từ hắn trong thoáng chốc liền bị vạch trần.

Thiệu Trạch lại gần, ý đồ vẫn hỏi một chút thiện cảm, kết quả tay vừa nâng lên liền bị ông chủ Cảnh vô tình đập xuống. Y xoa tay “Anh yêu, đau đó.”

“Đáng đời.” Cảnh Hạo nhìn thẳng, chậm rãi đi về phòng họp. Thiệu Trạch nhìn khoảng cách tới cánh cửa lớn kia, biết thời điểm này không thích hợp bàn việc tư nên y chỉ đành tạm thời từ bỏ.

Lúc này cửa phòng họp vừa vặn mở, có bốn năm người đi từ bên trong ra, một trong những người dẫn đầu mặc quân phục, chính là bộ trưởng bộ quân sự của đất nước này, một người mặc bộ đồ rằn ri, từ quân hàm có thể biết là một đội trưởng, những người còn lại không có ký hiệu quốc gia rõ rệt, chắc là thuộc về một tổ chức lính đánh thuê nào đó.

Điều này thật ra rất bình thường, một khi chiến tranh bắt đầu, ngoại trừ ích lợi của hai bên xung đột, người được lợi lớn nhất chính là tập đoàn buôn bán vũ khí và tổ chức lính đánh thuê. Hai đối tượng này đều là ăn cơm của chiến tranh, điển hình cho người nào bỏ tiền thì phục vụ cho người đấy. Bởi vậy ở trong này gặp lính đánh thuê cũng không thấy kỳ lạ, điều duy nhất khiến người ta để ý là rốt cuộc họ đến từ tổ chức nào mà có thể được bộ trưởng đích thân ra tiếp đón?

Hai bên cách vài bước không hẹn mà đối mặt với nhau, đội trưởng kia đầu tiên hơi giật mình, tiếp đó lập tức ném ánh mắt về phía Thiệu Trạch, đồng tử trong chốc lát không chịu kiểm soát mà co lại, nhưng nhanh tới mức gần như khó ai có thể phát hiện.

Cảnh Hạo sắc bén nhíu mày, theo bản năng quàng tay lên vai Thiệu Trạch, thản nhiên nhìn qua. Người trước mắt là một Alpha xuất sắc, tính tấn công rất mạnh, rõ ràng không cho phép hắn khinh thường. Cảnh Hạo thầm nghĩ, chẳng lẽ tên đó cũng quen biết Thiệu Trạch? Tên khốn này rốt cuộc vào lúc nào mà chọc phải nhiều người khó hiểu như vậy?

Thiệu Trạch đồng dạng cảm nhận được sự quan sát của đối phương, y nhìn một lát, nhận ra mình chưa từng gặp lần nào, liền cọ vào người ông chủ Cảnh, đôi mắt vô cùng trong sáng nhìn hắn, ý là lần này tôi thật sự vô tội đấy.

Cảnh Hạo mặc kệ y, thấy đối phương thu hồi tầm mắt, liền thản nhiên tiến tới bắt tay với bộ trưởng.

Mặt bộ trưởng mang theo nụ cười, trò chuyện vài câu, đơn giản giới thiệu đối phương. Lúc này Cảnh Hạo mới thấy rõ trên vai đội trưởng kia có thêu một hình vẽ đặc thù, nhất thời hắn sáng tỏ.

Toàn thế giới gồm mười hai khu được chia làm năm vùng, ở giữa là biển lớn ngăn cách. Trong đó khu một, khu hai, khu ba nằm trên cùng một lục địa. Khu bốn ở vùng cực địa, dân cư thưa thớt. Khu năm, khu sáu thuộc một lục địa khác. Khu tám thì do rất nhiều các nước trên quần đảo tạo thành. Cuối cùng là khu chín tới khu mười hai.

Người trước mắt đến từ tổ chức lính đánh thuê lớn nhất ở khu năm. Thế lực khổng lồ, từng hợp tác quân sự với rất nhiều quốc gia, cũng khó trách người này có tư cách xuất hiện ở đây.

Hai bên, một là con cá sấu lớn cung cấp vũ khí ở khu chín, một là ông trùm lính đánh thuê nổi tiếng ở khu năm. Tuy trước đây chưa

từng gặp mặt nhưng cũng không xa lạ gì nhau, hai bên tự nhiên chào hỏi, trên mặt đều là ôn hòa.

Bộ trưởng thấy thế liền bảo sĩ quan phụ tá dẫn đội trưởng đi nghỉ ngơi, tiếp đó ông cùng Cảnh Hạo đi vào phòng họp. Đội trưởng bước ra vài bước, nhin không được quay đầu liếc mắt nhìn, Cảnh Hạo lại như có mắt sau lưng, lập tức quàng vai Thiệu Trạch, ý bảo vệ không cần nói cũng biết, khiến người kia không khỏi nhướn mày, xoay người bỏ đi.

Thuộc hạ của hắn thấy rõ, kinh ngạc nói nhỏ "... Đội trưởng?"

"Không có việc gì." Đội trưởng lắc đầu, khẽ nói "Chắc là tôi nhận lầm người."

Thiệu Trạch đi một mạch theo ông chủ Cảnh, dựa theo ý tưởng của y, y phải làm một tình nhân đủ tư cách nhưng lại mảnh mai, ngoan ngoãn nằm trong lòng ông chủ Cảnh, giả bộ mình là một vật trang sức quý giá, nhưng bởi vì phát sinh tiết mục xen giữa Thịnh Tước, phỏng chừng y sẽ không còn phần đãi ngộ này, hậu quả lừa gạt ông chủ Cảnh rất nghiêm trọng, vì thế y chỉ đành ngoan ngoãn cùng với vệ sĩ đi phía sau hắn thôi.

Cảnh Hạo xem như hài lòng với sự thức thời của y, khó chịu trong lòng cũng lắng xuống một chút, bắt đầu bàn chuyện làm ăn.

Bộ trưởng muốn rất nhiều vũ khí, cũng hi vọng xây dựng mối quan hệ hợp tác lâu dài. Cảnh Hạo suy tính một lát, đồng ý hạ giá hàng thấp xuống một chút, nhưng không thấp như yêu cầu của đối phương. Bộ trưởng biết đạo lý tương lai còn dài, nghĩ một lát cuối cùng vui vẻ chấp nhận. Hai người bắt tay nhau, bước đầu đạt được thỏa thuận.

Nơi này là một tòa nhà riêng của bộ trưởng, diện tích không nhỏ, Cảnh Hạo đương nhiên là được giữ lại. Hấn mang Thiệu Trạch bước vào phòng ngủ cho khách, đóng cửa lại, ý tứ sâu xa nhìn y “Cậu có gì muốn giải thích không?”

Thiệu Trạch vô tội “Tôi thật sự không biết đội trưởng lính đánh thuê mà.”

“Vậy còn tên phía trước?”

Thiệu Trạch trầm mặc hai giây, khẽ nói “Người đó không phải anh cũng biết à. Tôi có quen hấn, cũng từng bị hấn trói lại, nhưng tôi không biết hiện tại sao hấn lại thế, cảm thấy không có nóng nảy như trước kia. Không biết chừng đụng vào chỗ nào rồi, đầu bỗng nhiên trở lại bình thường đó.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, một bộ tôi thật sự là người bị hại, rồi cọ vào người hấn, cầu xin an ủi.

Cảnh Hạo xoa đầu y, đương nhiên hấn không có tin lý do thoái thác của tên khốn này, có điều trên người y có rất nhiều bí mật, có thêm mấy người này không những không xấu, trái lại hấn có thể vừa lúc thừa cơ dùng hai người này làm bước đột phá, thành công điều tra được thân phận thật sự của Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch nhìn hấn “Lần này anh định nán lại bao lâu?”

“Xem tình hình đã.” Cảnh Hạo đang nói thì khựng lại, nhớ tới ván cược đã trải qua chín ngày, thời hạn nửa tháng chỉ còn sáu ngày nữa. Tên khốn này có khả năng gom được hơn chín triệu trong thời gian ngắn như vậy không?

Thiệu Trạch không rõ suy nghĩ của hắn, y gật đầu, không nói thêm nhiều lời nữa.

Lúc đó đã là gần nhá nhem tối, toàn bộ vườn hoa đều nhuộm một màu cam xinh đẹp, Thiệu Trạch đặt tay lên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Y không biết tại sao Thịnh Tước lại ở đây, nhưng từ cảnh tượng vừa rồi mà phỏng đoán, có lẽ hắn là cấp dưới của bộ trưởng. Nếu bây giờ hắn còn ở tòa nhà này hắn là ở bên cạnh nhà chính.

Nếu có thể trèo lên cây to bộ trưởng này, muốn kiếm tám triệu tám trăm tám mươi ngàn đồng thì không phải là khó. Không, không thể kết luận quá sớm được. Thiệu Trạch hơi nheo mắt, y không biết thân phận hiện tại của Thịnh Tước, có lẽ chỉ là hắn có việc nên mới tới tòa nhà này, căn bản không thuộc về nơi đây. Chẳng qua có một vấn đề có thể khẳng định, khảo hạch lần này dù có thế nào cũng không thể để cho người khác thắng được, nếu không kẻ xui xẻo sẽ là y.

“Anh yêu.” Thiệu Trạch chậm rãi đi tới sofa ngồi “Em có một việc nhỏ muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần “Liên quan tới hai người kia?”

“Một thôi, người còn lại tôi thật sự không biết.”

Cảnh Hạo vừa vặn cũng muốn điều tra, liền chỉ chỉ vào bả vai mình, nhân từ gật đầu “Nói nghe chút xem.”

Thiệu Trạch phản ứng trong hai giây, đoán là ông chủ Cảnh muốn y bóp vai cho hắn. Y lớn như vậy cũng chưa bao giờ làm ra loại việc hèn hạ người khác đâu. Đấu tranh một giây, Thiệu Trạch im lặng

nhấn nhẹn rồi bước qua bóp vai cho hắn “Tôi muốn anh điều tra xem hiện tại hắn đang làm gì. Chuyện này với anh rất dễ nhỉ?”

Cảnh Hạo kinh ngạc “Chỉ điều tra thế thôi?”

“Ừ.”

“Được.”

Hai người ngồi trong chốc lát, lập tức sắp tới giờ ăn cơm, cửa phòng không hẹn vang lên hai tiếng gõ, một sĩ quan xuất hiện ở cửa, nói bộ trưởng muốn trò chuyện riêng với Cảnh Hạo. Cảnh Hạo cũng không bất ngờ, căn dặn Thiệu Trạch thành thật một chút, liền đứng dậy bước đi.

Thiệu Trạch suy xét một lát, y phỏng đoán hiện tại kể cả đi ra ngoài cũng chưa chắc đã tìm được Thịnh Tước, huống chi nếu Cảnh Hạo đã đồng ý giúp đỡ hắn là sẽ giữ lời, chi bằng cứ đợi đã.

Sự thật chứng minh vận may của y không tệ, có điều y không ngờ là tốc độ của Cảnh Hạo lại nhanh như vậy. Lúc hắn trở về, y liền biết được từ đầu chí cuối.

Hóa ra Thịnh Tước xây dựng một đội lính đánh thuê ở đây, không lâu trước đó tình cờ giúp cấp dưới của bộ trưởng một việc, từ đó quen biết nhau.

Quyền lực quân đội của quốc gia này phần lớn nằm trong tay bộ trưởng, con trai của tổng thống vốn không vừa mắt với ông ta, nên có ngầm nuôi một tổ chức vũ trang tư nhân, chuẩn bị đối chọi với ông.

“Bộ trưởng nói, tổ chức này chẳng có thành tựu gì, không đáng để ông ta ra tay.” Cảnh Hạo nói “Nếu bên ngoài nhóm người đó xem như thuộc về xã hội đen, vậy ông ta liền tìm một tổ chức xã hội đen tương tự, tạo thành kết quả bắn giết lẫn nhau, không cần tốn nhiều sức để bóp chết chúng. Cái tên điên cuồng theo đuổi cậu may mắn được lựa chọn.”

Thiệu Trạch quan sát hắn, rơi vào trầm mặc.

Những lời nói đó lộ ra tin tức này không đơn giản như bề ngoài của nó. Nếu dựa theo suy đoán bình thường, bộ trưởng sao có thể vui vẻ nói toạc ra như thế, nhưng nhìn bộ dáng của Cảnh Hạo rõ ràng là không hoài nghi tính giả dối của câu chuyện. Vậy chỉ có thể nói rõ một điểm: Hai người này vừa đạt được thỏa thuận nào đó, vì thế mới khiến họ gia tăng tín nhiệm lẫn nhau.

Cảnh Hạo thấy y không nói gì, thì xoa đầu y hỏi “Sao?”

“... Không có gì.” Thiệu Trạch lấy lại tinh thần.

“Ừ, xuống ăn cơm thôi.”

Thiệu Trạch không có ý kiến, lại nhìn hắn, ngoan ngoãn cùng hắn xuống lầu.

Ngoài dự đoán của mọi người là khi bọn họ xuống ngồi trước bàn ăn không lâu, một thủ lĩnh đội lính đánh thuê mới ra lò, không có danh tiếng gì – Thịnh Tước lại xuất hiện, hơn nữa nhìn rõ ràng là mới được gọi tới.

Bộ trưởng cười hỏi “Cùng nhau ăn đi. Sao tôi không biết cậu quen cậu Cảnh nhỉ?”

Mặt Thịnh Tước đầy ngây ngốc nhìn qua Thiệu Trạch, do dự một lát rồi đau xót gật đầu.

“Không chỉ mình tôi đâu, chủ yếu là anh ta quen...” Cảnh Hạo dừng một chút, cười nhạt “...tình nhân bé nhỏ của tôi thôi.”

Động tác của đội trưởng khựng lại, kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó tiếp tục ăn cơm. Khóe miệng Thịnh Tước thoáng co rút, trông càng ngây ngốc.

Thiệu Trạch ngược lại cảm thấy không sao cả, cười tí mắt nhấp một ngụm rượu “Vâng, chúng tôi là bạn cũ, tôi nghe nói anh ấy cần làm một nhiệm vụ, vừa vặn tôi có một ý kiến không tệ có thể giúp đỡ anh ấy.”

Trái tim Thịnh Tước nhất thời rơi bịch một tiếng.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 21: Giúp đỡ

Thịnh Tước phải đối mặt với cục diện còn bết bát hơn so với trong tưởng tượng.

Đội lính đánh thuê của hắn vừa mới được xây dựng, quy mô không lớn, ít thì năm sáu người, nhiều thì mười mấy người, nhưng nhóm kia lại là do cậu con trai của tổng thống bỏ vốn sau lưng, bí mật bồi dưỡng thành tổ chức vũ trang đến nay. Hai nhóm này vô luận xét về nhân số hay chất lượng đều có thể nói là một trời một vực. Người bên ngoài nhìn vào đều cảm thấy bộ trưởng giao nhiệm vụ cho một tay mơ mới bước vào thế giới ngầm căn bản chính là muốn hắn đi vào chỗ chết.

Thế nhưng Thiệu Trạch biết, nếu Thịnh Tước có thể từng bước leo lên vị trí hiện tại ở trong DR thì thực lực của hắn không có gì để nghi ngờ cả. Nếu hắn dám nhận liền chứng minh hắn nắm chắc ít nhất năm sáu phần, thậm chí cơ hội này còn là hắn chủ động giành vào tay.

Thịnh Tước là một Alpha xuất sắc, hắn có khả năng lãnh đạo và phán đoán cực tốt, vả lại còn dám mạo hiểm, tuyệt đối không thể khinh thường, điểm này Thiệu Trạch đã nhìn ra từ mấy vòng khảo hạch trước.

Y không rõ Thịnh Tước là muốn mượn lực lượng của bộ trưởng hay là tập hợp các tổ chức nhỏ cùng nhau hành động, nhưng y có

thể đoán ra, nếu lần này Thịnh Tước thành công, không chỉ thực lực của đội ngũ được đề cao trên diện rộng mà còn có khả năng cao được bộ trưởng tán thưởng, khoảng cách tới tám triệu tám trăm tám mươi ngàn cũng chỉ còn một bước.

Đây cũng là điều y không muốn nhìn thấy.

Đương nhiên, còn phải có tiền đề là Thịnh Tước có thể sống sót trong nhiệm vụ gian nan này. Có điều Thiệu Trạch cảm thấy, tên này dù cho không chết cũng nhất định sẽ rất tổn công, làm không tốt còn có thể mất nửa cái mạng.

Y cười títt mắt nâng cằm “Đừng nhìn tôi như vậy, dù gì cũng là bạn của nhau một thời gian mà. Giờ đã gặp lại đương nhiên tôi không thể nhìn anh mạo hiểm được.”

“Tôi không cần.” Thịnh Tước lạnh lùng từ chối, không hề cảm kích chút nào. Sau sự việc lần trước, hắn liền biết Thiệu Trạch không phải đèn cạn dầu. Lần này y chặn ngang, thò chân vào khẳng định là có mục đích riêng, có khi còn có thể phá rối cục diện hắn cố gắng gây dựng.

Đèn trong phòng khách sáng trưng, trên chiếc thảm dệt dưới sàn là mấy chiếc sofa làm bằng da thật, khí khái mà xa hoa. Thiệu Trạch hưởng thụ ngồi dựa vào phía sau, mỉm cười hỏi “Nhân số của đối phương khoảng một trăm năm mươi người, vậy anh có bao nhiêu người?”

“Không thể trả lời.”

“Đừng chống cự như vậy, tôi thật sự nghĩ ra cách mà.” Thiệu Trạch thở dài, nhìn ông chủ Cảnh xin giúp đỡ.

Cảnh Hạo thần nhiên nhìn y, hai giây sau quyết định làm rõ mục đích của y. Hắn hơi nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn bộ trưởng và sĩ quan.

Vì thế sĩ quan lập tức cười mở miệng “Bộ trưởng vừa nói nếu cậu đây có lòng giúp đỡ, ông ấy đương nhiên rất hoan nghênh. Chẳng qua là một tổ chức không hợp thời, cậu muốn đi xem cũng không sao. Toàn bộ hành trình chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho cậu.”

Thiệu Trạch vừa mắt tự nhiên vừa hài lòng nở nụ cười.

“...” Thịnh Tước im lặng quay đầu. F*ck, tên khốn này vậy mà lại dùng mỹ nam kế. Mẹ kiếp, đúng là rất vô liêm sỉ!

Cảnh Hạo âm thầm quan sát biểu tình của hai người, hắn tạm thời chỉ phát hiện là người trước mắt hình như rất ghét Thiệu Trạch, còn mặt khác phải tiếp tục quan sát, hắn xoa đầu Thiệu Trạch “Rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi có cách hay.” Thiệu Trạch cười tí mắt nói “Có thể tiết kiệm thời gian, giảm bớt công sức, thoải mái giải quyết đối phương.”

Mấy người ở đây nghe đến đó đều hào hứng, đồng loạt nhìn y. Đội trưởng chậm rãi mỉm cười “Hình như rất thú vị. Tôi cũng muốn đi xem thử. Không có vấn đề gì chứ?” Lời này đương nhiên là hắn nói với sĩ quan, sĩ quan kia vội vàng cười, lắc đầu “Không có vấn đề gì. Tùy anh thôi.”

Thịnh Tước “...”

Trong chớp mắt Thịnh Tước quả thực hận không thể giết chết Thiệu Trạch. Hai người kia một là con cá sấu lớn buôn bán vũ khí, một là đội trưởng lính đánh thuê, tùy tiện cử động đầu ngón tay liền

có thể không cần tốn nhiều sức bóp chết đám người kia, còn hấn là cái thá gì? Hấn chỉ là vật làm nền, có thể đánh mà không tốn công sao?

Mới đầu bộ trưởng muốn dùng xã hội đen đấu với xã hội đen là vì vốn không đặt đám người tạp nham kia vào mắt, không đáng dùng thể lực của chính mình, nên ông mới đợi tới cơ hội này, nhưng hôm nay hai đối tượng hợp tác của ông lại muốn cùng tham gia. Vì bảo đảm an toàn cho họ, tất nhiên bộ trưởng sẽ không thờ ơ đứng nhìn. Trận chiến quét sạch này không còn đáng lo lắng nữa, tác dụng bên trong của Thịnh Tước cũng sẽ trở nên rất nhỏ bé.

Đây chính là ưu điểm của người ở vị trí trên cao, một suy nghĩ bình thường trong đầu cũng có thể quyết định vận mệnh của một con người. Đó cũng là điểm khác biệt giữa hấn và Thiệu Trạch. Hiện tại Thiệu Trạch đang đứng ở vị trí người nắm quyền, còn hấn lại là kẻ làm công.

Thiệu Trạch thấy mặt của Thịnh Tước đen đi, giống như lúc nào cũng có thể chọn cách đạp đổ thân phận lẫn nhau, sau đó kéo y chết cùng hấn, rồi bị loại ra khỏi cuộc thi, nên y vội vàng bổ sung “Tôi thuần túy muốn giúp bạn mình thôi. Tôi chỉ phụ trách đưa ra ý kiến, công lao là của anh ấy, mọi người không thể xem nhẹ được.”

Sĩ quan đáp lại “Nhất định rồi.”

Thiệu Trạch phỏng đoán, có mối quan hệ này với mình, về sau Thịnh Tước hấn là sẽ không bị lạnh nhạt nữa, có khi còn được bộ trưởng thu làm em út, chắc tạm thời sẽ không chìm y cùng chết đâu. Lúc này y mới hơi yên tâm, cười giơ lên hai ngón tay “Tôi chỉ muốn hai mươi người, đêm nay là có thể hành động.”

Mọi người đồng loạt ngăn ra.

Thiệu Trạch dừng một chút, nhìn sĩ quan “Nhưng trước đó anh phải giúp tôi lấy một thứ, sau đó nắm chặt thời gian tìm vài mặt nạ chống độc.”

Mọi người “...”

Một giờ mười phút sáng, đoàn người từ từ đi đến cứ điểm của đối phương. Đó là một nhà máy bỏ hoang ở vùng ngoại ô, xung quanh rất trống trải, cỏ dại mọc cao. Thiệu Trạch ngồi trên chiếc xe việt dã, nhìn ống nhòm, ra lệnh vào bộ đàm “Hành động.”

Đám người Cảnh Hạo đi theo y, phía sau còn có một đội quân đặc chủng xuất sắc, tuy Thiệu Trạch nói chỉ muốn hai mươi người, nhưng sĩ quan lại không dám lấy tính mạng của Cảnh Hạo và đội trưởng ra nói đùa, biện pháp an toàn làm khá thích hợp, điều này cũng khiến Thịnh Tước càng cảm thấy bản thân mình là dư thừa.

Xung quanh không có tháp đèn, ánh trăng từ chân trời rọi xuống, phản chiếu mặt đất bạc màu. Cảnh Hạo chăm chú nhìn Thiệu Trạch. Y vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần Âu nam, nhưng khác biệt với vẻ tao nhã, ôn hòa lúc trước, giờ phút này trông y có vẻ vô cùng tự tin và tài giỏi, đúng là rất... thu hút người khác.

Hắn lấy lại chút bình tĩnh, thu hồi tầm mắt đánh giá “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Trên tài liệu có viết đó. Đối phương tìm nhóm người này là muốn bí mật bồi dưỡng, tốt nhất là nuôi thành những kẻ tài giỏi. Điều này có nghĩa lúc nhận người phải có tiêu chuẩn tối thiểu.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Đó chính là không phải là Alpha thì không nhận.” Y hơi

dừng lại, rồi từ tốn mở miệng “Alpha xuất sắc lẫn lộn ở bên ngoài, không như binh sĩ đã trải qua rèn luyện chính quy, có rất nhiều người là trốn ra từ khu vực loạn lạc. Các anh cũng biết từ khi khu mười khai chiến đến nay, hiệp hội quốc tế Omega liền bắt đầu lục đục rút Omega ra khỏi tổ chức. Nghe nói bên đó tỉ lệ Alpha và Omega lên tới con số 50:1. Các anh nói xem, hiện tại trong nhóm người đó có bao nhiêu Alpha có thể không chịu ảnh hưởng từ chất dẫn dụ của Omega?”

Mọi người “...”

Cảnh Hạo chậm rãi hỏi “Thứ cậu muốn...”

“Ừ, thành phố lớn như thế này bình thường đều có bệnh viện cao cấp phục vụ cho Omega, những kẻ giàu có đều thích tới đó nhỉ?” Thiệu Trạch chậm chạp nói “Tôi bảo họ dùng thuốc kích thích ba Omega tạm thời tiến vào thời kỳ phát tình, sau đó lấy chất dẫn dụ đem tới đây, hiện tại đã mở ra theo hướng gió rồi.”

Mọi người “...”

Chất dẫn dụ phát ra trong thời kỳ phát tình của Omega đối với Alpha mà nói giống như một món ăn mỹ vị, hầu như không ai có thể kháng cự hương vị này, nghiêm trọng là Alpha thậm chí có thể bị kích thích dẫn tới mất đi lý trí, mà lần này Thiệu Trạch tổng cộng dùng tới ba người.

Quả nhiên sau một lúc trong nhà máy liền nổi lên một trận rối loạn, tiếp theo cửa bị đẩy mạnh, các Alpha chạy ra rầm rầm như điên, sau đó chạy về bụi cỏ tối đen như mực ở phía xa xa.

Cảnh Hạo “...”

Thịnh Tước “...”

Đội trưởng “...”

Thật sự rất điên rồ! Rất tàn nhẫn!

Thiệu Trạch cười tít mắt buông ống nhòm xuống, từ từ mở miệng “Quả nhiên [Làm chết Alpha] nói một câu rất đúng.”

Trán đám người Cảnh Hạo khẽ nảy lên. Tuy bình thường họ bận rộn nhiều việc, sức lực có hạn, nhưng vẫn nghe qua cái tên [Làm chết Alpha], đó là một ID trên mạng, ba năm trước bắt đầu hoạt động tích cực ở các diễn đàn lớn, vô cùng độc mồm độc miệng, ký tên luôn là [Tất cả Alpha đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới], đó chính là người ghét Alpha nhất, đến nay vẫn chưa có ai vượt qua.

Thiệu Trạch đương nhiên không rảnh quan tâm tới chút mất tự nhiên trên mặt họ, y cười, nhắc bộ đàm lên “Được rồi. Đội một, đội hai, đội ba chạy qua đi, bao vây chúng.” Y vừa dứt lời, cách đó không xa lập tức sáng lên mấy luồng ánh sáng mạnh, ba chiếc xe việt dã đặt súng liên thanh nặng trĩu nhanh chóng chạy tới, đám Alpha kia vốn không đem vũ khí, nếu không đầu hàng sẽ biến thành đơn phương bị giết hại.

Thiệu Trạch ra lệnh cho hai chiếc xe khác chạy tới phá nhà máy, bên trong có một số lượng rất ít Alpha không bị dụ dỗ, nhưng bên mình đang chiếm ưu thế áp đảo, bọn họ căn bản không đáng lo, tên cầm đầu của họ nhanh chóng bị thuộc hạ của Thịnh Tước xách tới đây, ném trên mặt đất.

Tên cầm đầu này thuộc về số ít Alpha không bị ảnh hưởng, gã hiển nhiên hiểu tại sao đêm nay lại trở nên như vậy, môi mấp máy một lúc lâu mới nghẹn ra một câu "... Đồ thói tha không biết xấu hổ."

Đám người Thịnh Tước gật đầu tán thành ở trong lòng, trầm mặc không nói.

Thiệu Trạch mắt điếc tai ngơ, thấy bên mình đã bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc y liền không ở lại nữa, thông thả bước về phía chiếc xe việt dã, hơi ngẩng đầu lên, thấy bộ đội đặc chủng đã dần rút khỏi, y liền nheo mắt lại.

Thật ra từ chuyện bộ trưởng không hề bắn khoản hẹn gặp Thịnh Tước ở tòa nhà của mình, tới sau đó chuyện Cảnh Hạo, đội trưởng, bộ đội đặc chủng tùy tiện tham gia đều đủ để nói rõ đối với chuyện này bộ trưởng căn bản không hề e dè, thậm chí có thể nói đã kiêu ngạo tới mức không hề có sợ hãi.

Nghĩ đến cũng phải. Nghe nói năng lực của tổng thống quốc gia này không tốt lắm, sợ đầu sợ đuôi, e rằng bộ trưởng đã muốn thay vào đó từ lâu rồi. Như thế xem ra, con trai của tổng thống sở dĩ muốn bồi dưỡng thế lực phỏng chừng là để đề phòng bộ trưởng làm phản, mà hiện tại bộ trưởng hành động trắng trợn như vậy khả năng cao là không muốn che giấu mục đích của mình nữa.

Bộ trưởng là một người rất có dã tâm, nhưng một người như vậy trong tối nay đã đạt thành thỏa thuận nào đó với Cảnh Hạo.

Thỏa thuận này tuyệt đối là hai bên cùng có lợi... Thiệu Trạch hơi nghiêng đầu, trong ánh sáng tối mờ nhìn Cảnh Hạo. Người đàn ông này vừa có dã tâm vừa có thực lực, vậy tương lai hắn sẽ phát triển tới mức độ nào?

Cảnh Hạo nhận thấy ánh mắt của y, hần hạ mắt nhìn lại “Sao?”

“Không có gì.”

“Cậu rất có khả năng gây náo loạn đấy.”

Thiệu Trạch vô tội “Tôi thật sự chỉ muốn giúp đỡ.”

Cảnh Hạo không muốn rời xa y lâu, ngay sau đó hần liền kéo y lên xe.

Đội trưởng đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, chậm rãi bước xuống bậc thang, trong bộ dáng lười biếng thoáng gợi lên một nét cười “Thấy không. Một đôi mắt thật xinh đẹp. Tôi thật sự không có nhận lầm người.”

Cấp dưới của hần đi cùng hần, khó hiểu hỏi “Ai ạ?”

“Cậu từng nghe tới DR chưa?”

“Tổ chức mafia rất lợi hại kia?” Cậu cấp dưới đang nói thì khựng lại, sáng tỏ hỏi “Y là người của DR?”

“Không chỉ vậy đâu.” Nụ cười của đội trưởng càng sâu, hạ giọng “Nếu tôi đoán không lầm... cậu ta chính là người thừa kế của DR.”

Sắc mặt của cấp dưới trong thoáng chốc liền thay đổi, đang muốn lên tiếng thì bị ánh mắt của đội trưởng làm cho ngừng lại, chỉ đành nuốt lời nói trở vào.

Chuyện Cảnh Hạo cần làm ở đây cơ bản đã xong. Sáng hôm sau hần liền mang Thiệu Trạch rời đi.

Thịnh Tước trái lo phải nghĩ cả một đêm, cảm thấy Thiệu Trạch giúp đỡ thứ nhất là vì muốn phá rối, thứ hai là muốn kiếm lợi, hẳn sợ đêm dài lắm mộng, liền chạy đi đòi thù lao sớm. Sĩ quan rất khách khí với hắn, thoải mái thanh toán tiền bạc. Thịnh Tước khẽ nhủ mày “Lúc trước nói không phải con số này.”

“A.” Sĩ quan giải thích “Bạn của anh nói ý kiến là cậu ấy đề ra, nên cậu ấy muốn tám phần.”

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước nắm chút tiền ít ỏi, nghiêng răng nghiêng lợi “Y ở đâu?”

“Đi rồi.”

Thịnh Tước “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 22: Theo đuổi

Ngày Thiệu Trạch trở về cùng Cảnh Hạo các tạp chí lớn ở Nhất Duyên liền sôi trào.

Tuy nói bài báo lá cải không lâu trước đó được xào lên rất nóng nhưng ba đương sự lại không bày tỏ thái độ gì, một người thì không thèm quan tâm, suốt ngày rạng rỡ, phấp phới tiếp tục chơi bời, hai người khác thì không thấy tăm hơi đâu, năm ngày liên tiếp cũng không có tin tức gì, làm cho họ khá là buồn bực.

Hiện tại Cảnh Hạo và người tình mới thần bí trông mong đã lâu lại xuất hiện, họ rốt cuộc có thể moi móc tin tức trong phạm vi cho phép rồi.

Lúc hai người xuống xe đã khiến cho giới truyền thông chấn động một phen, bởi vì ông chủ Cảnh đang ôm tân hoan đi ra, thậm chí còn ôm y suốt một đường vào công ty trước con mắt mở to của mọi người. Mà vị tân hoan thần bí kia lại ngoan ngoãn rúc vào lòng ông chủ Cảnh, tựa hồ đang ngủ say. Mọi người sửng sốt vài giây, mấy chữ “ve vãn trong xe hơi” thoáng chốc sáng lên trong thế giới của bọn họ.

Tầng cao cấp trong công ty đã sớm nhận được tin tức ông chủ trở về, nên đều đang đợi hẩn, giờ phút này không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ, nhìn tình thế này, chắc chắn ông chủ rất để ý người ta, rốt cuộc chàng trai kia có lai lịch như thế nào vậy?

Cảnh Hạo không hề quan tâm suy nghĩ của người khác, hấn bước vào thang máy, nhanh chóng đi tới văn phòng, mặt không thay đổi căn dặn trợ lý đang mở cửa cho mình “Tìm một con dao cho tôi.”

Trợ lý sửng sốt một giây “Ông chủ muốn loại dao gì? Lớn cỡ nào?”

“Sao cũng được, tốt nhất là có thể giết người.”

“...” Trợ lý run cầm cập chạy xa.

Cảnh Hạo vào phòng, đá cửa lại, ôm Thiệu Trạch ngồi xuống sofa, cái tay còn rãnh nâng cằm y lên, lạnh giọng hỏi “Ngủ đủ chưa?”

Thiệu Trạch khẽ nhú mày, đẩy tay hấn ra, rúc vào lòng hấn, lẩm bẩm “Chưa, tâm hồn tôi chịu đả kích lớn, anh phải cho tôi dựa một lát.”

“Cậu dựa đủ lâu rồi đấy.”

Cảnh Hạo vừa lên xe Thiệu Trạch liền bò vào lòng hấn, hấn kéo mấy cái cũng không được, liền không thèm tính toán nữa, cộng thêm hấn đã hình thành thói quen thỉnh thoảng lại thân mật với y rồi, nên cũng không từ chối, nhưng ai ngờ tên khốn này không biết lấy đâu ra một sợi dây, còn thần không biết quỷ không hay cột thắt nút dây thắt lưng của hai người lại với nhau, hơn nữa còn vô liêm sỉ quấn vài vòng, mãi tới khi xuống xe hấn mới phát hiện.

Vì thế lúc vệ sĩ cung kính mở cửa, liền nhìn thấy ông chủ của bọn họ một tay ôm mỹ nhân, một tay nới lỏng dây thắt lưng, giống như có chút không thoải mái. Họ sửng sờ một lát, bối rối một giây, rồi vội vàng cúi đầu, làm bộ như mình chưa nhìn thấy cái gì hết.

Ông chủ Cảnh “...”

Cảnh Hạo rất muốn đẩy tên khốn này ra, nhưng hắn biết làm như vậy chính mình cũng sẽ ngã sấp xuống, nên lúc này mới ôm y đi suốt một đường lên lầu.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ “cốc cốc”, trợ lý tiến vào, cung kính đưa con dao gọt trái cây cho hắn. Cảnh Hạo nhanh chóng nhận lấy, giờ lên chĩa vào hướng người ở trong lòng. Mắt của trợ lý sáng lên, ông chủ, ông chủ muốn làm thịt người phiên bản trực tiếp sao?

Động tác của Cảnh Hạo khựng lại, thô bạo quét mắt qua.

“...” Trợ lý lại run cầm cập bỏ chạy.

Cảnh Hạo cắt đứt sợi dây, vô tình đẩy Thiệu Trạch ra, hài lòng đi làm việc. Thiệu Trạch cuộn người trên sofa một lát, rồi đứng dậy chậm chạp đi qua. Cảnh Hạo cũng không ngẩng đầu lên “Muốn tiền?”

Tuy hắn không rõ quan hệ của Thiệu Trạch với hai người kia, nhưng hắn biết Thiệu Trạch không phải người tốt bụng, vì thế đơn giản suy xét một chút, hắn quyết định âm thầm quan sát. Hôm đó quả nhiên Thiệu Trạch dậy sớm, hắn đợi vài giây, chậm rãi cùng đi qua, tiếp đó nghe thấy Thiệu Trạch đang nói chuyện với sĩ quan về vấn đề tiền thù lao, hắn liền tiến lên cầm bàn tay đòi tiền của người nào đó, thản nhiên căn dặn “Gửi thẳng vào tài khoản của tôi.”

Sĩ quan thoải mái đồng ý.

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo nhìn Thiệu Trạch “Tôi chợt phát hiện nếu mọi thứ đều xuất phát từ tiền thì suy nghĩ của cậu rất dễ đoán.”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo sung sướng xoa đầu y, xoay người đi. Thiệu Trạch trầm mặc hai giây, chỉ đành nhận mệnh đi qua, cùng hắn rời khỏi khu vườn.

Hiện tại, Thiệu Trạch cảm thấy cần thiết nói về vấn đề này, y khiêng một chiếc ghế dựa, vòng qua chiếc bàn làm việc rộng rãi, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Hạo “Anh yêu, đó là tiền em kiếm mà.”

“Ừ, tôi cũng đâu nói là không đưa cho cậu đâu.”

“Vậy khi nào anh mới đưa?”

“Khi nào tâm trạng của tôi tốt.” Cảnh Hạo đẩy đầu y ra, tiếp tục xem tài liệu.

Thiệu Trạch quan sát hắn vài lần, phỏng đoán số tiền này trong thời gian ngắn hắn là không trở về được, vì thế y liền đi tìm trợ lý muốn có một cái laptop, rồi ngoan ngoãn cuộn người bên cạnh ông chủ Cảnh lên mạng.

Tin tức lá cải về bọn họ rất sốt, đầu tiên là nói Cảnh Hạo bắt gặp Tiết Diễm Ý sống hoang đường, dưới cơn tức giận đi tìm tân hoan. Tiếp đó có người phản bác, Tiết Diễm Ý vẫn như vậy, nếu Cảnh Hạo thật sự có thể buông tay thì đã buông tay từ lâu rồi, này rõ là đang diễn trò kích thích Tiết Diễm Ý, sau đó lại có người nói có lẽ Cảnh Hạo thật sự thích người khác, cho nên cần tìm lý do đá Tiết Diễm Ý, lúc này mới cố ý tới hội quán, nhìn thế nào cũng rõ ràng là Cảnh Hạo xông thẳng vào mà.

Sự việc phát triển đến cuối cùng, một người tỏ ra biết chuyện nhảy vào nói, đám ngu xuẩn mấy người thì biết cái quái gì, Cảnh Hạo vốn không có tình cảm với Tiết Diễm Ý, vị tân hoan này là thâm mến Cảnh Hạo nhiều năm, y đã phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới vất vả tìm được một cơ hội biết không. Hiện tại Cảnh Hạo có thiện cảm với y, hai người họ đã ngủ với nhau, đắp chung một cái chăn, chưa biết chừng đã làm cả cái kia, có biết không? À, thuận tiện nhắc tới, sáng sớm mỗi ngày, người thức dậy trước đều là Cảnh Hạo, thể lực của anh ấy rất tốt.

Mọi người bị tin tức này làm cho ngẩn ra, đang suy đoán người kia là ai đồng thời cũng đang tự hỏi, Cảnh Hạo và Tiết Diễm Ý, người thì thích chơi bời thành tính, người thì kiêu tân hoan, quan hệ này e rằng chỉ là trên danh nghĩa thôi nhỉ?

Thiệu Trạch xem đầy thú vị, cười tít mắt nhìn màn hình “Đúng là đi sâu vào lòng tôi.”

Cảnh Hạo đơn giản quét mắt nhìn, hắn biết Thiệu Trạch mua chuộc Cảnh Tình là để con bé thường xuyên thêm mắm thêm muối, hơn nữa hành động hôm nay của tên khốn này phỏng chừng cũng là diễn trò, mục đích là để người ngoài cho rằng tình cảm của họ rất tốt, gia tăng cảm giác nguy cơ cho Tiết Diễm Ý.

Có điều kể cả làm lớn chuyện hơn nữa thì Tiết Diễm Ý cũng sẽ không để ý... Cảnh Hạo bình tĩnh thu hồi lại tầm mắt, chuyên tâm làm việc.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Thiệu Trạch rót hai tách trà, ngoan ngoãn lên mạng, không ầm ĩ không quậy phá. Cảnh Hạo thỉnh thoảng nhìn y, không biết là lần thứ mấy hắn cảm thấy tên khốn này nếu im lặng chút, thật sự khiến người ra rất hài lòng.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, màn đêm buông xuống, hai người tìm một nơi ăn cơm rồi trở về tòa nhà. Cảnh Tình vừa vặn ở nhà, nhìn thấy họ liền lập tức đứng dậy “Chị dâu, em rất nhớ anh!”

Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu “Ngoan, anh cũng nhớ em.”

Cảnh Hạo trầm mặc một chút, nhìn em gái mình “Sao em lại về?”

“Cũng chẳng phải về tìm anh.” Cảnh Tình nói xong liền không thèm để ý đến hắn, chạy tới bên cạnh Thiệu Trạch, mặt đầy nhiều chuyện “Anh với anh hai em phát triển tới mức độ nào rồi? Có tiến triển gì không?”

“Có.” Thiệu Trạch cười tươi “Anh cảm thấy anh hai em càng ngày càng thích anh rồi, chắc không lâu nữa anh ấy sẽ suy nghĩ lại việc lựa chọn hôn thê, hi vọng tới lúc ấy Tiết Diễm Ý sẽ không làm thẹn anh.”

Cảnh Tình kích động chớp mắt, vội vàng nói “Anh đừng lo, vũ khí sát thương kia và anh hai em không có tình cảm với nhau, chị ta sẽ không nổi giận đâu.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Vậy à?”

“Dạ, hình như họ có thỏa thuận nào đó, anh cứ yên tâm đi.”

Thiệu Trạch chậm rãi nhìn qua Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo thấy tên khốn này tựa hồ hiểu ra xuống tay với Tiết Diễm Ý là vô dụng, hắn liền xoa đầu y an ủi, rồi đứng dậy đi lên lầu.

Cảnh Tình kinh ngạc “Sao em cảm thấy tâm trạng anh hai em rất tốt nhỉ? Sao thế?”

Thiệu Trạch nhìn ông chủ Cảnh rời đi, xa xăm mở miệng “Ai biết được.”

Y đơn giản trò chuyện với Cảnh Tình, rót một tách trà, bưng đi tìm Cảnh Hạo. Sau khi Cảnh Hạo đưa tay ra nhận lấy thì thấy y đứng yên, hắn không khỏi ngẩng đầu, biết rõ còn cố hỏi “Có chuyện gì?”

“Chúng ta nói chuyện tiền bạc đi.”

“Mấy ngày nay nếu cậu có thể thành thật chút, tôi sẽ cho cậu tiền, còn có...” Cảnh Hạo buông tài liệu, nhắc nhở “Hiện tại còn năm ngày nữa là kết thúc trò chơi, nếu cậu thắng, tôi sẽ cho cậu mười triệu.”

Thiệu Trạch bình tĩnh nhìn hắn, sau một lúc lâu mới mở miệng “Anh sẽ yêu tôi chứ?”

“Không biết.”

Thiệu Trạch cân nhắc một lát, không xác định hỏi “Nếu tôi thật sự bắt đầu theo đuổi anh, anh có phối hợp với tôi không?”

Cảnh Hạo nhướn mày “Ý cậu là gì?”

“Thí dụ như không được cố tình tránh né tôi. Đồ tôi đưa hoặc cơm tôi nấu cho anh, anh nhất định phải nhận.” Thiệu Trạch dừng một chút, giải thích “Coi như cho chính anh một cơ hội đi. Xem thử anh có thể yêu người khác không, hửm?”

Cảnh Hạo quan sát y một hồi “Chỉ có năm ngày thôi.”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Được.”

Cảnh Hạo không rõ tên khốn này nói thật hay giả, nên hắn liền dứt khoát dùng tĩnh xem biến. Hắn ngồi trong phòng làm việc đến đêm khuya, sau đó về phòng tắm rửa qua loa, bước lên giường, tiếp theo hắn nhanh chóng phát hiện Thiệu Trạch bò vào trong lòng mình, hắn liền nắm phía sau cổ của y “Gì vậy?”

Thiệu Trạch luôn biết làm thế nào để đối tốt với chính mình, mà lồng ngực của Cảnh Hạo vừa thoải mái lại vừa có cảm giác an toàn, điều này khiến y rất hài lòng, y thò tay “Ôm ngủ.”

Cảnh Hạo nheo mắt, vô tình kéo y ra.

Thiệu Trạch cười tí mắt nhắc nhở “Anh yêu, anh đã đồng ý là sẽ phối hợp với em rồi đấy.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch vui mừng cọ vào hõm cổ hắn, thở ra một hơi hương thụ “Chúc anh ngủ ngon.”

Tuy sáng sớm hai ngày này Thiệu Trạch cũng chui vào lòng hắn như vậy, nhưng đều là lúc Cảnh Hạo chìm trong trạng thái ngủ say, giờ phút này bảo hắn đang tỉnh táo mà ôm tên khốn này ngủ, hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Thiệu Trạch sâu sắc nhận ra điểm này, y khẽ hỏi “Anh hơi giống người đó, nếu tôi là Omega, Alpha các anh có phải sẽ dễ chấp nhận hơn không?”

“Không phải.” Cảnh Hạo thản nhiên nói “Tôi không có hứng thú với Omega khác.”

“A cũng đúng. Hôm đó tôi lấy chất dẫn dụ vào thời kỳ phát tình của Omega anh đều không có vấn đề gì, chắc là đã rèn luyện ở mặt này rồi nhỉ?” Thiệu Trạch dừng một chút “Nhưng anh không nên không có hứng thú như vậy, anh không thấy mùi vị đó rất quyến rũ sao?”

“Không, tôi rất kén chọn.”

“Anh chỉ chọn Lý Thiếu Chu?” Thiệu Trạch hiểu kỳ “Ba mẹ anh biết anh thích cậu ta từ khi nào?”

“Vài năm trước.” Cảnh Hạo rơi vào trầm tư. Khi đó hắn vừa mới bắt đầu tham gia huấn luyện khả năng điều khiển bản thân, các thầy giáo đều khen hắn giỏi. Ba Cảnh rất vui mừng, nhất định đòi dẫn hắn đi tìm bạn bè để khoe khoang. Kết quả xe hơi vừa lái vào trong khu dân cư liền gặp một Omega trong thời kỳ phát tình, tuy hiện trường đã được áp dụng nhiều biện pháp cần thiết nhưng cả con phố vẫn tràn đầy mùi ngọt.

Cái này cũng không giống chất dẫn dụ mô phỏng trong phòng huấn luyện, mà là phát tình thật sự. Lần đầu tiên Cảnh Hạo tiếp xúc, hắn theo phản xạ nhú mào, uống một viên thuốc, bình tĩnh. Ba Cảnh thấy hắn hoàn toàn không có cảm xúc kích động, sâu trong lòng ông cảm thấy không bình thường. Vì thế tối hôm đó, hắn tắm rửa xong xuống lầu ăn cơm, liền thấy ba mình cho người giúp việc trong nhà lui hết, cùng mẹ hắn im lặng nhìn hắn. Cảnh Hạo nhướn mày “Có chuyện gì ạ?”

“Hôm nay gặp Omega kia, con không nghĩ tới chuyện tiến lên đánh dấu cô bé đó sao?”

“Dạ.”

Ba Cảnh chưa từ bỏ ý định “Một chút xúc động cũng không có?”

“Dạ.” Cảnh Hạo bình tĩnh cắt miếng bít tết, hần nghĩ hương vị kia tuy rất ngọt, nhưng hần vẫn thích Lý Thiếu Chu hơn.

Bàn ăn nhất thời rơi vào tĩnh lặng, hần nhai miếng thịt bò, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện biểu tình của ba mẹ vô cùng trầm trọng, quả thực giống như đang tham gia tang lễ của hần vậy, hần lại nhướn mày “Rốt cuộc là sao ạ?”

“Tiểu Hạo.” Mặt ba Cảnh đầy nghiêm túc “Con nói thật đi, có phải chỗ đó của con có vấn đề không?”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình đang ăn cơm, nghe vậy trong phút chốc liền phun ra, ngạc nhiên quay đầu nhìn hần, biểu tình “Anh hai, chẳng lẽ anh không lên nổi?” Sau một lúc mới ghen ra một câu “Anh hai, anh phải mạnh mẽ lên.”

Cảnh Hạo “...”

Mẹ Cảnh ghen ngào “Tiểu Hạo.”

“... Đủ rồi, không phải như mọi người nghĩ đâu.” Cảnh Hạo bắt đầu kể, đành phải nói sự việc ra, lúc này mới giải quyết được phiền toái.

Thiệu Trạch rúc trong lòng ông chủ Cảnh đợi mãi vẫn không thấy đoạn sau, y không khỏi hỏi “Mấy năm trước thế nào? Quá trình cụ thể ra sao?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, thật sự không muốn nhắc tới sự việc kia, hắn xoa đầu y “Ngủ đi.”

“Không ngủ được, anh kể chuyện cho tôi nghe đi.”

Cảnh Hạo không khỏi nhắc nhở “Là cậu theo đuổi tôi, không phải tôi theo đuổi cậu.”

“A, vậy tôi kể cho anh nhé?”

Cảnh Hạo nhân từ ừ một tiếng “Kể một chút chuyện không thể không nói của cậu và người bạn của cậu đi.”

“Anh yêu, chúc ngủ ngon.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch lại cọ vào lòng hắn, thỏa mãn nhắm mắt lại. Cảnh Hạo bị y chọc cười, chút không tự nhiên ban đầu cũng dần biến mất, chỉ lát sau liền ngủ. Trong mơ hắn chợt quay về quá khứ. Hôm đó trời rất trong xanh, gió nhè nhẹ, hắn ngồi ở bậc thang ôm người yêu mền trong lòng, phảng phất như ôm lấy cả thế giới.

Một đêm ngủ ngon giấc, hôm sau Cảnh Hạo dậy rất sớm, trong lòng là một cơ thể ấm áp mềm mại, tư thế hoàn toàn y lại vào hắn. Hắn sững sờ trong giây phút ngắn ngủi, hạ mắt nhìn một lát, rồi lại gần cổ của y ngủi.

Không có mùi thơm ngọt thuộc về Omega, có điều... cũng không khiến người ta ghét.

Thiệu Trạch phát hiện hắn tới gần, y mơ màng mở mắt “... Chào buổi sáng.”

“Ừm.”

Thiệu Trạch rúc thêm vào người hấn, vốn định ngủ tiếp lại chợt nhớ ra một chuyện, y liền vội vàng đứng dậy, Cảnh Hạo kinh ngạc nhìn, hỏi “Sao vậy?” Thiệu Trạch cười tí mắt nhìn hấn “Lát nữa anh sẽ biết.”

Y không gạt người, chờ Cảnh Hạo tản bộ bên ngoài xong trở lại, liền nhìn thấy Thiệu Trạch đang đứng trước bàn, mặt đầy ý cười “Anh yêu, lại đây ăn cơm, là tự tay em nấu đấy.”

Cái này thật sự có thể ăn?

Ông chủ Cảnh bắt đầu hồi hận vì đã đồng ý phối hợp với y.

“Anh yêu?”

“... Ừ.” Ông chủ Cảnh dờ dẫm đi qua.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 23: Mục tiêu

Mặc dù ông chủ Cảnh duy trì thái độ nghi ngờ, nhưng sự thật chứng minh bữa cơm này ăn được, hơn nữa mùi thơm bất ngờ lại không tệ, khiến hắn thoáng kinh ngạc “Thật sự là cậu nấu?”

“Lừa anh làm gì.” Thiệu Trạch cười, múc chén cháo cho hắn.

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, trải qua thời gian ở chung, hắn có thể phát hiện Thiệu Trạch rất soi mói với sinh hoạt, bộ dáng giống như cậu ấm được nuông chiều từ bé, quả thực là bị làm hư rồi. Hắn vốn tưởng người như thế cả đời cũng không có khả năng bước vào phòng bếp, ai ngờ lại không phải.

Cảnh Tình ôm cái chén, hai mắt sáng lên “Anh hai, có phải anh cảm động đến nói không ra lời không?”

Cảnh Hạo lười giải thích, cơm nước xong liền chuẩn bị tới công ty. Thiệu Trạch ngoan ngoãn tiễn ông chủ Cảnh ra cửa, thuận tiện giúp người ta chỉnh lại Âu phục. Y tươi cười ôn hòa, cử chỉ tao nhã, nhìn vào liền khiến người ta nảy sinh thiện cảm “Anh yêu, đi đường cẩn thận nhé.”

Cảnh Hạo đè nén cảm giác quái dị như đôi vợ chồng mới cưới, thản nhiên ừ một tiếng, bình tĩnh nhìn y “Hôm nay có dự định gì?”

“Ở nhà chờ anh về.” Mặt Thiệu Trạch đầy ngoan ngoãn, dừng một chút “Trưa anh có phải xã giao không?”

“Chắc là không.”

“Ừ, vậy buổi trưa tôi tới tìm anh ăn cơm nhé.”

Cảnh Hạo không có ý kiến, đang định rời đi thì thấy y vẫn nhìn mình, hắn không khỏi nhướn mày “Còn việc gì?”

“Không hôn tạm biệt sao?”

Cảnh Hạo nhìn kỹ y, nhìn thế nào cũng không thấy Thiệu Trạch có thể làm được đến bước này, có điều tên khốn đó vẫn luôn rất vô liêm sỉ, nói không chừng đây đều là lời nói khách sáo của y mà thôi, cũng chẳng biết y đã dùng qua bao nhiêu lần rồi... Cảnh Hạo tưởng tượng cảnh Thiệu Trạch thân thiết với người khác, hắn liền cảm thấy có chút khó chịu, theo bản năng nhíu mày lại.

Thiệu Trạch không biết suy nghĩ của hắn, thấy thế liền khẽ cười một tiếng “Không muốn thì thôi, tôi không miễn cưỡng, vậy ôm một cái đi.” Đồng tử của y mang theo ý cười trong suốt, tiến lên nửa bước, giơ tay ôm lấy hắn.

Gió nhẹ chậm chậm thổi qua, mùi hoa thoảng qua từng đợt, nắng sớm từ chân trời mỏng manh chiếu xuống, tạo nên một màu sắc tươi đẹp. Cảnh Hạo trầm mặc hai giây, cuối cùng không có từ chối, sờ đầu y, nói ở nhà ngoan ngoãn chút liền đẩy y ra, rời đi.

Buổi sáng trôi qua rất mau, tới trưa Thiệu Trạch đến đúng giờ, hơn nữa trong tay còn xách một cái bịch to.

Cảnh Hạo nhìn “Cái gì vậy?”

“Cơm tôi nấu cho anh.” Thiệu Trạch vừa nói vừa lấy từng món ra, mỉm cười nhìn hắn “Lại đây, tranh thủ ăn lúc còn nóng đi.”

“...” Ông chủ Cảnh trầm mặc nhìn y một cái, chậm rãi nhận lấy đôi đũa. Hắn nghĩ, tên khốn này thật sự bắt đầu theo đuổi hắn? Nhưng sao y lại có thể nghe lời như vậy? Rất vô lý.

Tối qua hắn nhắc tới đề nghị kia đơn giản là hi vọng tên khốn này có thể dè dặt chú ý đi một chút, miễn cho lại lần qua lần lại gây rối chuyện gì đó, cả ngày không yên ổn, thế nhưng hiện tại, hiệu quả này có phần quá tốt rồi, tốt tới mức khiến người ta theo phản xạ cảm thấy có gian trá.

Thiệu Trạch nhướn mày “Sao?”

“... Không.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, cùng ông chủ Cảnh thưởng thức bữa cơm trưa, tiếp đó cùng hắn tay trong tay đi dạo tiêu cơm ở vùng lân cận, sau đó liền bắt đầu ngủ trưa. Văn phòng của Cảnh Hạo có mở ra một phòng khác để nghỉ ngơi, giường rất thoải mái, Thiệu Trạch vừa lòng trào lên, rúc vào lòng ông chủ Cảnh “Ngủ ngon.”

“Cậu không đi?”

Thiệu Trạch ngáp một cái, mơ hồ ừ một tiếng, lại co người lại “Ngủ với anh xong rồi đi.”

Cảnh Hạo nhìn người trong lòng, dứt khoát mặc kệ y.

Buổi trưa ấm áp cuối xuân khiến người ta rất dễ buồn ngủ, Cảnh Hạo ngủ rất sâu, tới khi mở mắt ra Thiệu Trạch đã tỉnh dậy, đang chậm chậm sát lại gần, ngay cả hô hấp của hai người đều giao thoa với nhau khiến hắn nhất thời ngẩn ra. Thiệu Trạch cũng giật mình, lập tức cười, lùi về phía sau “Dậy rồi?”

Cảnh Hạo không đáp, trong chớp mắt hắn cảm thấy Thiệu Trạch tựa hồ muốn hôn hắn, đây là tư thế cố ý bày ra cho hắn xem, hay là... y thật sự muốn làm như vậy?

Thiệu Trạch không để ý tới vẻ thăm dò của hắn, đơn giản dọn dẹp đồ mang tới, mỉm cười tạm biệt hắn rồi xoay người rời đi.

Cảnh Hạo nhìn bóng lưng y mấy lần, chậm rãi điều chỉnh suy nghĩ dần rối loạn của mình, tiếp tục làm việc. Thế nhưng sau khi trải qua khúc nhạc đệm này, trong đầu hắn thỉnh thoảng sẽ hiện lên hình ảnh kia, thậm chí ngay cả độ cong lông mi của Thiệu Trạch hắn cũng nhớ rành mạch, giống như bị trúng tà vậy.

Hai tiếng sau, hắn rút cuộc buông tài liệu xuống, nghĩ một lát rồi gọi điện cho thuộc hạ “Cậu ta đang làm gì? Còn ở trong nhà không?”

“Không ạ, cậu Trạch đi ra ngoài rồi.”

Cảnh Hạo nhướn mày trong thoáng chốc, thầm nghĩ tên khốn này quả nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, xem ra chuyện buổi trưa là cố ý, hắn bỗng có ảo giác thế giới này rốt cuộc trở lại bình thường, nheo mắt lại “Cậu ta đi đâu? Có ai đi cùng không?”

“Cậu Trạch đi mua đồ ăn, cậu ấy bảo muốn hầm canh cho ông chủ.”

Cảnh Hạo “...”

Thuộc hạ khai báo hết trách nhiệm “Cậu Trạch ngồi xe của nhà đi, có đem theo hai người. Cậu ấy nói mình rất mảnh mai, cần phải có người đi giúp xách đồ ăn.”

Cảnh Hạo “...”

Thuộc hạ đợi một hồi, có chút kinh ngạc “Ông chủ? Ông chủ?”

Ông chủ Cảnh thần thờ cúp máy, im lặng tự thôi miên, tên khốn kia không thể nào làm thật được, hẳn tuyệt đối không được mắc mưu.

Ánh chiều tà nhuộm đắm chân trời, trông vô cùng xinh đẹp. Lúc Cảnh Hạo trở về Thiệu Trạch đang nói chuyện phiếm với Cảnh Tình trong sân, khoe miệng y khẽ cong lên, cả người mang theo hương vị điềm tĩnh, thoải mái. Nhìn từ xa trông giống như một bức tranh tinh xảo.

Hai người nhìn thấy xe hơi lái vào liền sôi nổi đứng dậy, Thiệu Trạch cười, bước tới đón “Anh về vừa đúng lúc, đi rửa tay đi, sắp dọn cơm rồi.”

Cảnh Hạo không kiềm chế được mà nhìn y vài lần, không thể không thừa nhận tuy tên khốn này giả bộ nhưng trông rất chuyên nghiệp, tới mức hẳn thậm chí có suy nghĩ sau này cứ sống như vậy thật ra cũng không tệ.

Mấy người chậm rãi vào nhà, thức ăn nóng hổi nhanh chóng được đưa lên. Thiệu Trạch múc canh cho ông chủ Cảnh, mỉm cười nhìn hắn “Ăn thử đi. Món này là tôi tự hầm cho anh đấy.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, bình tĩnh ăn một muỗng, không keo kiệt tán dương “Rất ngon.”

“Anh thích thì tốt rồi.”

Cảnh Hạo trầm mặc một chút, không khỏi hỏi “Cậu rất thích nấu ăn?”

Thiệu Trạch lắc đầu, dừng một chút, bổ sung “Ngoại trừ anh. Nếu anh muốn ăn, lúc nào tôi cũng có thể nấu cho anh.”

Cảnh Tình đã quan sát cả một ngày, giờ phút này rốt cuộc nhận không được, cô bé ngắt nhéo khăn tay, mảnh mai ôm ngực “Người vợ tốt khu chín có làm cảm động hay không. Anh hai, anh còn do dự cái gì, trực tiếp bế chị dâu em lên giường thưởng cho anh ấy đi. Mau lên đi!”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch khẽ cười một tiếng “Nếu anh hai em muốn, dĩ nhiên anh sẽ nghe theo anh ấy.”

“Aaa! Anh hai, anh có nghe thấy không!”

Cảnh Hạo quay đầu căn dặn thuộc hạ “Nó ăn no thì đưa nó về trường ngay cho tôi.”

Cảnh Tình lập tức im miệng, ôm chén tội nghiệp nhìn về phía chị dâu. Thiệu Trạch cười với cô, xoa đầu cô an ủi.

Cảnh Hạo thấy bọn họ rốt cuộc yên tĩnh, lúc này mới hơi vừa lòng, hắn nhìn Thiệu Trạch, với mức độ lười biếng của tên khốn này chắc chắn sẽ không chủ động học nấu ăn, trừ phi rất thích, thế nhưng từ câu trả lời của Thiệu Trạch có thể thấy y căn bản không có hứng thú. Điều này nói rõ lúc trước Thiệu Trạch là xuất phát từ mục đích nào đó hoặc vì người nào đó mới học, mà người kia lại không phải là hắn.

Hắn không thể không nhớ tới vài Alpha trước kia, thậm nghĩ, lúc trước có phải Thiệu Trạch cũng dùng cách này? Vậy nên lời nói của y đều là diễn trò, hắn và đám người kia... cũng chẳng khác biệt gì?

Thiệu Trạch thấy hắn nhìn mình, y hơi kinh ngạc “Sao vậy?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, nhàn nhạt nói không có gì.

Ăn xong cơm tối, Cảnh Hạo theo thường lệ vào phòng làm việc, Thiệu Trạch pha trà bưng vào. Cảnh Hạo nhận lấy, đột nhiên hỏi “Nếu mấy ngày sau tôi vẫn không thích cậu, cậu tính làm sao?”

Thiệu Trạch ngẩn ra, nghĩ một lát “Tiếp tục. Chắc anh sẽ không đuổi tôi đi nhỉ? Một ngày nào đó tôi sẽ thành công.” Y hơi khựng lại, bình tĩnh nói “Anh nhất định sẽ yêu tôi.”

Cảnh Hạo thản nhiên quan sát y, hắn vẫn không cho rằng Thiệu Trạch bằng lòng tốn sức chơi trò chơi này, mà nếu không phải, vậy rốt cuộc y có mục đích gì?

Thiệu Trạch đối diện với hắn, không khỏi nở nụ cười “Tôi biết anh không tin, không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Y nói xong thì cúi người, khẽ chạm lên môi của Cảnh Hạo, nhìn hắn một cái thật sâu “Anh làm việc đi, đừng để mệt quá.”

Cửa phòng truyền tới tiếng cạch nho nhỏ, phòng làm việc trở nên tĩnh lặng, trên môi còn sót lại một chút cảm giác ấm áp rồi dần dần nóng lên. Sau một lúc lâu Cảnh Hạo mới lấy lại tinh thần, đưa tay sờ môi. Thật khó tin, hắn bị hôn?

Nhưng tựa hồ... hắn cũng không ghét.

Cảnh Hạo trầm mặc một hồi, sau đó một lần nữa cầm lấy tài liệu, còn có thể xem vào hay không thì chỉ có mình hắn biết. Có điều tính tự chủ của hắn rất tốt, vậy nên lúc trở lại phòng ngủ, hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

Thiệu Trạch như cũ ngoan ngoãn nằm trên giường chờ hắn, thấy hắn tiến vào liền đưa bộ đồ ngủ mới tinh cho hắn “Mua cho anh đấy. Là đồ tình nhân với tôi.”

Cảnh Hạo không cần mở ra đã nhìn thấy hình con vịt vàng ở mặt trên. Hắn biết lúc này nên phối hợp với tên khốn đó. Lặng im một giây, hắn trấn định nhận lấy “Để mai tôi bảo người giặt.”

Thiệu Trạch đương nhiên không có ý kiến, cười nói chúc ngủ ngon, liền thỏa mãn rúc vào lòng hắn, nhắm mắt ngủ.

Lúc y tới gần Cảnh Hạo hơi khựng lại trong thoáng chốc, tiếp đó hắn nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, sờ đầu y, tiện tay tắt đèn.

Thiệu Trạch cũng không nói dối, thời gian kế tiếp tất cả suy nghĩ, biện pháp của y đều là vì theo đuổi Cảnh Hạo. Mỗi ngày tự tay nấu cơm cho hắn, cộng thêm hỏi han ân cần, làm cho tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ mà nhìn Cảnh Hạo. Còn Cảnh Hạo sau khi xuất hiện cảm giác quái lạ ở vài lần đầu thì chậm rãi hình thành thói quen. Thoáng cái đã qua bốn ngày.

Trong lúc báo lá cải về họ ngày càng nóng sốt, Cảnh Hạo đã từng thử nhắc nhở, nhưng Thiệu Trạch dù biết đi trên con đường Tiết Điểm Y không thông suốt từ lâu, nhưng y chỉ tùy tiện ứng phó vài câu cho xong, rồi lại tiếp tục sở thích nấu ăn. Cảnh Hạo quan sát rất nhiều, hoài nghi ban đầu rốt cuộc bắt đầu có chút buông lỏng.

Chiều tối hôm nay, Thiệu Trạch hỏi Cảnh Hạo muốn ăn cái gì, theo thường lệ mang vệ sĩ đi mua đồ ăn.

Có lẽ mấy gã biến thái tầng trung tâm đã hủy bỏ nhiệm vụ giám sát y, sau khi tình cờ gặp Thịnh Tước ở khu mười, tổ chức cũng không sai người quay về Nhất Duyên cùng y nữa. Điều này làm cho Thiệu Trạch rất hài lòng, thanh thoi mua đồ ăn xong liền dặn dò vệ sĩ chờ, tiếp đó y đi toilet.

Mấy ngày nay y đã hình hành một tuyến đường cố định. Trên cơ bản là buổi trưa tới công ty đưa cơm, sau đó ngủ trưa cùng Cảnh Hạo, buổi tối mua đồ ăn, về nhà nấu cơm. Nếu có người làm thống kê một chút liền sẽ phát hiện mỗi ngày đi mua đồ ăn y đều đi toilet ít nhất một lần, có điều đây là chuyện rất bình thường, bình thường tới mức không có ai chú ý cả.

Đương nhiên, ngoại trừ người có ý.

Hôm nay, lúc Thiệu Trạch đang rửa mặt trước bồn rửa tay, rốt cuộc đợi được một người theo nguyện vọng của y.

Chuyện của y và Cảnh Hạo đã không còn là tin mới từ lâu rồi. Vài ngày trước giới truyền thông còn nói hiện giờ họ sống thân mật như vợ chồng, khiến vô số người vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Y biết với tính cách của Tiết Diễm Ý nhất định sẽ không để ý, cho nên từ đầu y đã không trông cậy vào cô ta, nhưng có một người lại khác. Người này tán thưởng Cảnh Hạo, yêu thương Tiết Diễm Ý, hiểu là Tiết Diễm Ý bị làm hư, càng hiểu cô ta đặc tội với quá nhiều người, nếu mất đi cây lớn là Cảnh Hạo, không biết sẽ bị bao nhiêu người bắt nạt nữa.

So với bất luận ai, người này còn để ý nhiều hơn, thậm chí rất coi trọng cuộc hôn nhân này.

Y tạo ra cục diện hôm nay, dựa vào đề nghị của Cảnh Hạo hợp lẽ đi theo một con đường cố định để tiện cho người ta liên hệ với mình. Người y muốn tính kế nhất là người y chưa bao giờ tiếp xúc, lại có khả năng cho y tiền cũng có thể đưa y rời khỏi Nhất Duyên.

Đó là một người cha cưng chiều con gái.

“Ông Tiết.” Thiệu Trạch chậm rãi mỉm cười “Chào ông.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 24: Chiều tà

Ánh chiều tà thiêu đốt một góc trời, điểm lệ như ngọn lửa, gió mát chậm chậm thổi qua, biển hoa vang lên tiếng xào xạc thưa thớt, tầng tầng lan tràn xung quanh, giống như sóng triều dâng trào.

Lưu Chí rảo bước trên con đường nhỏ, chậm rãi dừng bên cạnh Lý Cố. Người này vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng đó, chỉ là giờ phút này hơi thở của hắn rất bình thản, không khó gần như thường ngày.

Lý Cố nhìn anh một cái “Sao rồi?”

“Vẫn chưa điều tra ra lai lịch của cậu ta, giống như đột nhiên xuất hiện vậy. Còn mục đích cậu ta tới Nhất Duyên...” Lưu Chí đang nói thì khựng lại, anh nghĩ, từ đủ loại dấu hiệu trước mắt, người kia căn bản là đang sống cùng Cảnh Hạo, còn có thể có mục đích gì khác chứ? Không ngừng trình diễn ân ái, cố gắng đẩy Tiết Diễm Ý ra ư? Chẳng phải Cảnh Hạo không được à?

Anh lấy lại bình tĩnh, bổ sung “Tạm thời vẫn chưa nhìn ra tính toán của cậu ta.”

Lý Cố trầm mặc một lúc, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lưu Chí nhin không được hỏi “Cậu định làm gì? Khi nào lấy đồ đi xét nghiệm?”

“Tìm cơ hội thuận theo tự nhiên để hành động.” Lý Cố khẽ nói “Mất công cậu ấy nảy sinh cảnh giác mà chuồn mất.”

Không có khả năng đó đâu. Người kia đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt với Cảnh Hạo sao có thể bỏ đi được? Lưu Chí hỏi tưởng tin tức gần đây, ánh mắt anh có chút sâu xa. Thiếu Chu luôn được chiều chuộng, dù cho lúc trước yêu Lý Cố như vậy cũng không tới mức tự mình đi mua đồ ăn, nấu cơm. Người này thì khác, vậy nên không thể là cùng một người được.

Anh nhìn Lý Cố, có chút không rõ suy nghĩ của hắn, thật vất vả gặp được một người nghi ngờ là Thiếu Chu, lại không thấy hắn có bao nhiêu chủ động. Máy ngày hôm trước hai người kia bỗng nhiên rời đi, cũng không thấy hắn có bao nhiêu sốt ruột, hiện tại nghe nói người ta rất thân mật, lại càng không thấy nổi giận bao nhiêu. Đúng là kỳ lạ mà.

Lý Cố không biết rồi rắm của anh, hắn lẳng lặng đứng trong chốc lát “Đi thôi, tới Cảnh gia.”

Lưu Chí ngăn ra, anh đoán, chắc hắn không muốn lãng phí thời gian nữa, cho nên muốn thử một chút, vì thế anh liền vội vàng đi theo.

Thiệu Trạch mới đi mua đồ ăn về xong, vừa vặn gặp họ ở cửa. Quản gia và vệ sĩ đứng ở một bên như gặp phải kẻ địch mạnh. Lý Cố lạnh nhạt dựa vào cửa xe, thấy y trở về liền đi lên phía trước mấy bước, gõ nhẹ vào cửa kính xe. Vì thế Thiệu Trạch mỉm cười xuống xe “Anh Lý, đã lâu không gặp.”

“Tôi muốn tìm cậu uống tách trà, không ngại chứ?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Tôi phải nấu cơm, nếu làm chậm tôi sợ Cảnh Hạo sẽ không vui mắt.”

Thật ngoan, tìm vợ có phải là nên tìm người như vậy không? Quản gia và vệ sĩ đồng loạt hò hét trong lòng, nhưng bên ngoài lại im lặng nhìn. Lưu Chí thì cảm thấy người này không phải là Thiếu Chu, anh không khỏi nhìn qua Lý Cố.

Biểu tình của Lý Cố không thay đổi “Không sao. Không làm chậm trễ nhiều thời gian đâu, uống ở đây cũng được.” Hắn nói xong thì dẫn đầu bước vào trong tòa nhà, điển hình nói một thì không có hai, Thiệu Trạch nhìn hắn vài lần, đành nghe lời đi qua, thuận tiện dặn người bưng bộ trà cụ tới cái bàn tròn nhỏ trong vườn hoa.

Lý Cố kéo ghế dựa ra ngồi xuống, im lặng nhìn y pha trà, hai người chưa có ai lên tiếng, hương trà cùng với khói trắng lượn lờ dần tỏa ra, không gian càng thêm yên tĩnh. Lý Cố trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi “Trước kia cậu ở đâu?”

“Khu một.”

“Tên gì?”

Thiệu Trạch cười, đưa tách trà qua “Gọi tôi là A Trạch là được.”

Lý Cố gạt đầu, khẽ nhấp một ngụm trà, dừng một chút “Mùi vị này rất quen thuộc.”

Thiệu Trạch đáp “Có thể pha vị trà giống tôi, nói vậy người hỏi trước pha trà cho anh hẳn là rất giỏi trà đạo.”

Lý Cố bình tĩnh nhìn y một lúc “Cậu ấy rất thích mấy thứ này.”

Hai người vừa uống vừa trò chuyện, không khí bất ngờ lại không tệ, mà lúc này bỗng nhiên có một chiếc xe từ cổng đi vào, rất nhanh dừng ở trước mặt họ.

Chủ nhân nhà họ Lý tìm tới cửa đương nhiên điều đầu tiên là vệ sĩ phải báo cáo cho ông chủ mình, vì thế ông chủ Cảnh lập tức ném công việc trở về.

Rất khó tưởng tượng một đường này hẳn có bao nhiêu sốt ruột, chỉ cần nghĩ tới khả năng Thiệu Trạch sẽ kéo quan hệ với Lý Cố, thậm chí dùng lại cách này trên người Lý Cố, hẳn liền cảm thấy khó chịu, quả thực đứng ngồi không yên.

Hắn nhanh chóng tiến tới, ngồi xuống bên cạnh Thiệu Trạch, mặt không chút thay đổi đi thẳng vào chủ đề “Tự xưng tới đây, có việc gì thế?”

“Không có gì.” Lý Cố nhàn nhạt nói “Đến uống tách trà, thuận tiện hỏi cậu ấy một chút, hôm đó có thấy ai khả nghi không.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, nhìn qua Thiệu Trạch, thấy người kia đang im lặng nhìn hắn, ánh mắt mang theo một chút bất lực, tràn đầy không muốn rời xa, trong lòng hắn thoáng cái mềm nhũn, dù biết là y giả bộ nhưng hắn vẫn đưa tay qua, kéo y vào lòng.

Thiệu Trạch khẽ nói “Em không thấy ai hết.”

Cảnh Hạo trấn an sờ đầu y, quan tâm mở miệng “Tôi biết.”

Lưu Chí nhìn mà chậc lưỡi, anh nghĩ so với lần trước, dự vọng chiếm hữu và ý muốn bảo vệ của Cảnh Hạo thật sự rất rõ rệt, hoàn toàn là bộ dáng vui lấp trong đó.

Lý Cố nhìn chăm chăm vào hai người, đột nhiên hỏi “Cậu trèo tường ở chỗ nào?”

Cảnh Hạo hơi ngạc nhiên. Hôm đó Lý Cố phân bố nhân sự rất rõ ràng, cho nên chỉ từ vấn đề này là có thể nhìn ra Thiệu Trạch có nói dối không, do đó khả năng phỏng đoán y là Thiếu Chu sẽ có bao nhiêu phần. Có thể Lý Cố biết, nhưng hắn không có cách nào để phán đoán cả... Cảnh Hạo nhắm mắt lại, vô luận Thiệu Trạch có phải là Thiếu Chu hay không, thì hắn đều không muốn hai người này có dây dưa gì với nhau.

Ông chủ Cảnh thân mật nhắc một bàn tay của Thiệu Trạch lên, chậm rãi thưởng thức, kiên nhẫn an ủi “Đừng sợ. Anh ta sẽ không làm khó em đâu. Có gì thì nói đó. Nếu hôm đó khẩn trương quá mà quên mất thì em cứ nói thật là mình quên đi.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, rất biết nghe lời hay “A, em quên mất rồi.”

Lý Cố “...”

Cảnh Hạo vừa lòng sờ đầu y, giả bộ nhìn đồng hồ “Nấu cơm chưa?”

“Chưa.” Thiệu Trạch tỏ vẻ hiền lương thực đức “Em đi nấu ngay đây.”

“Ngoan.”

Thiệu Trạch gạt đầu chào Lý Cố, xoay người rời đi. Còn lại hai người đối diện một lúc, Lý Cố lạnh nhạt đứng lên “Tôi về đây.”

Cuối cùng hắn nhìn tòa nhà chính một lát, rồi nhấc chân rời đi. Lưu Chí đi theo hắn, quan sát vẻ mặt của hắn “Có phát hiện mới sao? Cậu vẫn không đổi ý?”

“Ừ, cậu ấy khiến tôi cảm thấy rất giống.”

“Tôi thấy chuyện này rất mờ mịt, căn bản không thể chứng minh được. Nếu tôi nói cậu ta không thể nào...” Lưu Chí dừng một chút, cuối cùng cảm thấy không thể mặc kệ bạn tốt của mình càng ngày càng lún sâu như vậy được, anh do dự một lúc, to gan hỏi “Cậu cảm thấy hồi trước xảy ra sự cố kia, Thiếu Chu còn có thể sống sót?”

Bước chân của Lý Cố hơi khựng lại, trầm mặc hai giây “Ừ.”

Lưu Chí thở dài trong lòng “Nhưng cậu không nghĩ là dù sao Lý gia cũng là nhà của Thiếu Chu. Nếu cậu ấy còn sống vậy tại sao nhiều năm qua cũng không trở về? Với lại cậu ấy yêu cậu như thế, thậm chí vì cứu cậu... Hiện tại cậu lại vì cậu ấy mà như vậy, nếu cậu ấy còn sống, lẽ ra đã trở về từ lâu rồi.”

Thời gian Lý Cố trầm mặc càng dài, chung quanh nhất thời rơi vào tĩnh lặng, áp lực đến mức khiến người ta có chút không thở nổi, mãi tới khi qua thật lâu Lưu Chí mới nghe hắn khẽ mở miệng “Người trước đây chúng muốn giết... không phải là tôi.”

Lưu Chí ngạc nhiên, quay mạnh qua nhìn.

“Mà là Thiếu Chu.”

Lưu Chí há miệng, không thể tin nổi, Thiếu Chu gần như không đi ra ngoài, hơn nữa người hòa nhã như cậu lấy đâu ra kẻ thù? Anh vốn muốn hỏi một câu, thế nhưng Lý Cố lại cúi người lên xe, dựa ra sau ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, rõ ràng không muốn nói gì tiếp.

Ánh chiều tà dần dần nồng đậm, chiếu xuống mặt đất một màu như máu.

Cảnh Hạo thấy bọn họ đi xa, liền xoay người về phòng. Hắn ngồi trên sofa một lát, quét mắt nhìn về phía phòng bếp, không khỏi hiểu kỳ đi qua. Giờ phút này Thiệu Trạch đang nhìn đầu bếp thái thức ăn, tay nghề của đầu bếp rất tốt, vài giây liền cắt xong, tiếp đó mở bếp, đổ dầu, đợi một lát thì nói “Cậu Trạch, dầu nóng rồi.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, đổ đồ ăn vào nồi, đơn giản đảo qua đảo lại, thấy hương thơm bốc lên, liền lùi về sau hai bước, đầu bếp thuận thực tiếp nhận, thoải mái đảo thêm mấy cái, thuận tiện nêm nếm gia vị, một lát sau “Cậu Trạch, xong rồi.”

Thiệu Trạch vừa mắt tự nhiên vừa hài lòng gật đầu “Đổ ra đi.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo “...”

Hoá ra tên khốn này chỉ phụ trách đồ thức ăn vào, sau đó đảo một chút, còn những chuyện khác đều không đụng đến? Mẹ kiếp, lẽ ra hắn không nên ôm hi vọng với tên khốn kiếp này!

Ông chủ Cảnh yên lặng trở về phòng khách.

Thiệu Trạch đi ra rất mau, cười títt mắt bưng đồ ăn lên “Anh yêu, lại đây nếm thử xem, là tự tay em làm đấy.”

Khóe miệng của ông chủ Cảnh không thể phát hiện là đang co rút lại, hắn nhìn y vài lần, cuối cùng không có vạch trần, mà thản nhiên ừ một tiếng.

Sau bữa cơm Cảnh Hạo theo thường lệ vào phòng làm việc. Trên bàn đặt các văn bản, hắn xem một chút, nhất thời sáng tỏ, đây là tài liệu hai người hắn gặp ở khu mười. Tuy nói hắn đã rời khỏi chỗ đó, nhưng dù sao hai tên kia cũng có liên quan tới Thiệu Trạch, nên hắn liền bảo thuộc hạ điều tra, nay rốt cuộc đã đưa tới.

Hắn hơi nheo mắt lại, vốn tưởng rằng đội trưởng kia chỉ là một huấn luyện viên của một tổ chức lính đánh thuê thôi, ai ngờ lai lịch cũng không nhỏ. Người này tên là Lâu Huy, là con trai thứ hai của chủ nhân tổ chức đó, nghe nói vô cùng xuất sắc, tiếng tăm ở địa phương rất lớn.

Hắn xem xong thì lật qua một tờ, lại nheo mắt, người kia không tên không họ, vốn rất khó điều tra, thế nhưng người này đã từng gây án, với sức ảnh hưởng của Cảnh Hạo ở thành phố Z thì rất dễ lấy được tài liệu từ trong tay sở cảnh sát, người này lại đến từ DR, đồng dạng là một tổ chức ghê gớm.

Cảnh Hạo trầm ngâm, hai người không liên quan như vậy rốt cuộc là làm sao mà Thiệu Trạch lại dính dáng đến?

Hắn nhớ từng căn dặn thuộc hạ thuận tiện điều tra thêm hai người kia có thật sự xuất hiện cùng lúc không, nên hắn nhanh chóng lật qua tờ sau, quả nhiên nhìn thấy một thứ. Đây là chuyện vài năm trước, DR và tổ chức lính đánh thuê từng tiêu diệt một phòng thí nghiệm ở khu mười một trong cùng một ngày, cho nên tình cờ gặp gỡ, nhưng đây là chuyện giữa hai tổ chức này, có thể có liên quan gì với Thiệu Trạch chứ?

Cảnh Hạo trầm mặc, trong đầu hiện lên từng Alpha một, bao gồm cả Lý Cố, hắn nhin không được xoa trán, đứng dậy về phòng ngủ.

Đầu giường sáng lên ánh đèn ảm áp, nhưng lại không thấy nửa bóng người, Cảnh Hạo theo phản xạ nhìn về phía toilet, thấy ở trong đó cũng không có ai, trong lòng hắn lập tức giật mình, đang muốn đi ra ngoài tìm người, thì bước chân chợt khựng lại, nhanh chóng nhìn qua ban công, tiếp đó không khỏi thả lỏng, chậm rãi đi qua.

Hiện đang là cuối xuân, thời tiết không nóng không lạnh, gió đêm thổi qua mặt vô cùng thoải mái. Thiệu Trạch ngồi trên lan can cao hơn một mét, đang im lặng nhìn tòa nhà. Lúc này thấy hắn tới gần, y liền mỉm cười với hắn.

Ánh trăng như lụa, trong trời đất một màu sáng trong, nụ cười này nhìn vừa dịu dàng vừa xa xôi, tựa như có chút không chân thật. Cảnh Hạo im lặng, chậm rãi tiến lên, chậm rãi dang hai tay với y “Lại đây.”

Thiệu Trạch cười, bắt lấy tay hắn, trực tiếp chui vào lòng hắn.

Giữa động tác của y mang theo một làn gió nhẹ, xen lẫn hương hoa trong vườn phả vào mặt, làm cho người ta say mê. Cảnh Hạo cảm nhận cơ thể mềm mại, ảm áp trong lòng, lặng im một lúc, hắn khẽ xoa đầu y.

Hắn không thể không thừa nhận, hắn rất thích thân thiết với người này.

Thiệu Trạch hơi lùi ra “Ôm không thoải mái, khi nào anh mới mặc bộ đồ ngủ tôi mua? Anh đã bảo họ giặt liên tiếp bốn ngày rồi đó. Giặt mà không sạch chứ, tôi thấy anh không muốn mặc thì có.”

Ông chủ Cảnh cam chịu, nhớ tới chuyện này hắn liền có chút bất mãn, bởi vì mấy người giúp việc chẳng có năng lực quan sát gì cả,

giặt hư luôn là xong rồi, đỡ phải để lại tới tận bây giờ.

Thiệu Trạch nhìn hấn vài lần, thở dài “Tôi biết là anh không quan tâm tới tôi mà. Mai là ngày cuối rồi, anh sẽ yêu tôi chứ?”

Cảnh Hạo im lặng một lát “Không biết.”

“Vậy anh có nghĩ tới khả năng ở bên tôi không? Chỉ một chút cũng được.”

Cảnh Hạo trầm mặc, nghĩ tới ư? Đây là điều tất nhiên rồi, ban đầu là cảm thấy nhất định không thể tự ngược đãi bản thân mình, mà mấy ngày nay hấn lại cảm thấy... nếu cứ tiếp tục như vậy thật ra cũng rất tốt.

Thiệu Trạch nhìn hấn ở cự ly gần, bỗng nhiên y nâng hai tay lên, ôm lấy cổ hấn.

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần “Sao?”

“Thử xem liền biết có thể không.” Thiệu Trạch nhìn hấn không chớp mắt “Cảnh Hạo, hôn tôi.”

Đây là lần đầu tiên Thiệu Trạch gọi tên hấn, thoáng chốc trong lòng Cảnh Hạo có chút rung động, hấn hạ mí mắt nhìn y. Thiệu Trạch im lặng đối diện với hấn, con người xinh đẹp phẳng phất phản chiếu ra bóng dáng của hấn, xung quanh là hương hoa di chuyển, tĩnh lặng như có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Cảnh Hạo cảm thấy mình nhất định là bị mê hoặc rồi, nên mới có thể dưới cái nhìn chăm chú của y mà không khống chế được ghé sát vào, cuối cùng hôn lên môi y. Môi của Thiệu Trạch rất mềm,

mang theo vị trà nhàn nhạt, hấn theo bản năng liếm thử, phát hiện y có chút tránh né, hấn liền giữ gáy của y, trực tiếp đi vào dò xét.

Thiệu Trạch kêu một tiếng rất nhẹ, âm thanh này nghe giống như tiếng rên rỉ vậy. Đồng tử của Cảnh Hạo tối đi, lập tức dùng lực cánh tay siết chặt lấy.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 25: Tâm tư (1)

Cảnh Hạo xoay người, dùng sức đặt Thiệu Trạch dựa lên cửa ban công, một tay đè eo y, một tay bóp cằm y, bắt y phải ngẩng đầu, quần lấy lưởi của y, hôn càng lúc càng sâu.

Bóng đêm yên tĩnh, tiếng thở dốc rất nhỏ và tiếng nước miếng ái muội nghe vô cùng kích thích, không ngừng xông lên thần kinh, khiến người ta hận không thể cứ trầm luân như vậy.

Thiệu Trạch bắt lấy cổ tay của hắn, đầu ngón tay bởi vì ngạt thở mà có chút run rẩy. Nụ hôn này quá sâu, y chợt có ảo giác như bị ăn vào bụng, khiến trong lòng có chút hoảng hốt, không khỏi lùi về sau né tránh, bởi vì xâm chiếm này quá cuồng nhiệt, y không thể kiểm soát được mà phát ra vài tiếng rên rỉ.

Đáy lòng Cảnh Hạo chấn động, hô hấp nhất thời trở nên ồ ồ, tay hắn theo bản năng trượt từ cổ Thiệu Trạch xuống, xoa ở trên vai, rồi mò vào trong áo ngủ của y, vuốt ve từ xương quai xanh xuống dưới.

Thiệu Trạch hơi kinh hãi, lập tức ngăn hắn lại “Khoan đã, đừng như vậy...”

Đồng tử của Cảnh Hạo trong chốc lát chợt lóe lên một tia tỉnh táo, hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, thở dốc mấy hơi, trong khoảng cách gần chăm chú nhìn người trước mắt. Hắn cảm thấy mình thật sự điên rồi, trong thoáng chốc vừa nãy thế nhưng hắn lại rất muốn đi

đến cùng. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hắn có loại suy nghĩ này đối với người khác.

Là bởi vì nhu cầu sinh lý sao? Hắn nheo mắt lại, tưởng tượng nếu đổi thành một người khác, nhưng ngay sau đó hắn lập tức bác bỏ.

Không, hắn chỉ muốn người này thôi.

Cảnh Hạo chưa bao giờ là người không chịu đối mặt với hiện thực cả, hắn cảm nhận được nhịp đập kịch liệt của trái tim và nhiệt độ cơ thể mình giờ phút này, lại liên hệ với sự khác thường trong thời gian gần đây, rốt cuộc hắn cũng chịu nhìn thẳng vào một vấn đề: Hắn động lòng với tên khốn này rồi.

Cuộc sống không gợn sóng mấy năm nay của hắn sau khi Thiệu Trạch xuất hiện đã mang tới cho hắn một tia sáng. Có lúc y vô liêm sỉ khiến người ta muốn bóp chết, có lúc y im lặng lại vô cùng ngoan ngoãn, khiến người ta muốn ôm vào lòng xoa nắn. Toàn bộ người này là một bí ẩn, thông minh狡 hoạt, tao nhã hăng hái, sở hữu tất cả những thứ chết tiệt thu hút người khác.

Hắn không khỏi nhớ tới vài Alpha kia, đồng tử càng trở nên thâm sâu.

Hắn tuyệt đối không cho phép cuối cùng mình cũng biến thành một vị khách qua đường giống như bọn họ. Nếu hắn đã thích Thiệu Trạch thì hắn sẽ nghĩ ra cách để có được y trong tay.

Người này không thể rời đi, không thể nhìn qua người khác, càng không thể liên quan mờ ám với người khác.

Người này là của hấn, chỉ có thể hoàn toàn thuộc về một mình hấn, vô luận là thân xác hay linh hồn.

Đôi mắt của Thiệu Trạch mang theo làn nước mỏng, có vẻ hơi thất thần và bất lực, có điều đây chỉ là chuyện của vài giây, y khôi phục rất nhanh, cong lên một nụ cười, khẽ hỏi “Thế nào, yêu tôi rồi?”

Cảnh Hạo biết tên khốn này thuần túy là vì tiền đặt cược mà thử mình, nhưng hấn cũng không nổi giận, chậm rãi vươn tay, lau nước miếng trên môi y, thản nhiên nói “Không biết, chờ thêm vài ngày nữa tôi sẽ nói cho cậu.”

Hấn không thể để trò chơi này chấm dứt nhanh như vậy được. Nếu tâm tư hiện tại của Thiệu Trạch đều đặt trên người hấn thì cách tốt nhất là kéo dài thời gian, sau đó nghĩ biện pháp giữ y ở bên cạnh mãi mãi.

Y chỉ có thể nhìn hấn, cũng chỉ có thể nghĩ về hấn.

Ánh đèn trong phòng ngủ theo khe hở của tấm rèm hất ra, chiếu sáng khuôn mặt của hai người. Thiệu Trạch nhìn Cảnh Hạo ở khoảng cách gần, y chỉ cảm thấy cảm xúc trong mắt hấn rất sâu, lộ ra độc chiếm nguy hiểm và ý tứ đi sẵn, phảng phất như có thể hóa thành vật hữu hình bám vào làn da, cuốn lấy cơ thể, nuốt sống con người.

Sau lưng y thoáng chốc rung mình một cái, không khỏi hơi nín thở, trong không khí hơi thở của Alpha nồng đậm, hung bạo, độc đoán, rõ ràng, mãnh liệt, giống như một con sư tử đực vào lúc thức tỉnh vậy.

Đây là lần đầu tiên y cảm nhận được cảm xúc nồng đậm như thế trên người Cảnh Hạo, cũng là lần đầu tiên y nhận thức được vị Alpha xuất sắc này có tính công kích như thế nào.

Y theo bản năng hỏi lại một lần "... Yêu tôi rồi?"

"Không biết, chắc là chưa." Cảnh Hạo chậm rãi vuốt ve bờ môi của y "Xem ra cậu còn phải cố gắng nhiều. Trò chơi có thể kéo dài, lúc nào cậu thắng, lúc ấy tôi sẽ cho cậu tiền." Nói xong, hắn sờ đầu y, bước qua y, đi vào phòng.

Sau này của sau này Cảnh Hạo từng vô số lần nhớ tới cảnh tượng đêm nay, có đôi khi hắn sẽ nghĩ không được nghĩ rằng có phải lúc này Thiệu Trạch cũng có cảm giác với hắn? Nếu đêm nay hắn nói thật, Thiệu Trạch có vì hắn mà ở lại không? Cho dù có cái khảo hạch chết tiệt cũng không sao cả, y lại có thể trở về, như vậy hắn đã có thể đặt y ở trên giường muốn làm gì thì làm từ lâu rồi.

Thế nhưng mỗi khi hắn hỏi như vậy, Thiệu Trạch cuối cùng đều sẽ cười tít mắt đáp "Có, khi đó không phải em đã hỏi mấy lần là anh yêu em rồi sao." Khiến hắn hoàn toàn không biết là thật hay giả. Có điều nếu y đã nói là có, vậy hắn cứ coi như là có đi.

Thiệu Trạch đứng ở ban công nhìn bóng lưng của hắn, trầm mặc thật lâu, y chậm rãi thở ra một hơi, đứng một mình trong chốc lát rồi mới vào phòng. Cảnh Hạo đang tắm trong phòng tắm, phòng ngủ rất im lặng, y trèo lên giường, thoáng nhìn qua bộ đồ ngủ đã giặt sạch đặt ở một bên, chắc đêm nay ông chủ Cảnh lại lấy cơ không sạch mà không mặc đây.

Y nghĩ một lát, nghiêng tai lắng nghe tiếng nước, sau đó chậm chậm đi qua, khẽ mở cửa phòng tắm.

Để giảm bớt cảm giác khô nóng, Cảnh Hạo dùng nước lạnh tắm, trong phòng không có hơi nước bốc lên, có thể dễ dàng nhìn thấy bóng người bên ngoài qua lớp kính mờ, hấn tắt vòi nước, hỏi “Ai?”

“Là tôi.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn đáp “Vừa nãy có chà vào ban công một lúc, tôi vào rửa tay, anh không cần quan tâm đến tôi đâu.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, im lặng chờ, thấy y thật sự đi, hấn lại cảm thấy có chút thất vọng, liền đơn giản tắm tiếp, định lau khô rồi đi ra ngoài, nhưng ngay sau đó hấn liền cảm lạnh.

Trong phòng tắm chỉ còn mỗi một cái khăn mặt nhỏ, tất cả khăn tắm và quần áo hấn đem vào để thay đều không cánh mà bay, thay vào đó là bộ đồ ngủ có hình con vịt đáng chết, một là hấn mặc vào, hai là... trần truồng.

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh trầm mặc hai giây, nổi giận “Cậu vào đây cho tôi!”

Bên ngoài lặng như tờ, giống như không có ai cả. Trán Cảnh Hạo nảy lên, hấn nghĩ, chi bằng cứ lỏa thể đi ra ngoài, sau đó thuận tiện dè Thiệu Trạch trên giường, hung hăng chơi một trận, tên khốn đó đúng là thiếu giáo huấn mà.

Có điều hấn biết Thiệu Trạch không phải người chịu thiệt, nếu thật sự làm như vậy, nói không chừng y sẽ hận hấn, vậy nên suy nghĩ này cũng chỉ là nghĩ mà thôi. Hấn lật bộ đồ ngủ lên, may mà tên khốn kia không có lấy luôn quần lót đi, liền nhanh chóng mặc vào, bình tĩnh đi ra ngoài.

Thiệu Trạch đang cuộn mình trên giường ngoan ngoãn đợi hấn, thấy thế y liền ngẩn ra, thầm nghĩ Cảnh Hạo sao cũng có thể vô liêm

sỉ như vậy, y khẽ thở dài “Tôi thích vài chiếc áo kia, ôm sẽ rất thoải mái, anh đã bảo sẽ phối hợp với tôi mà.”

Cảnh Hạo trèo lên giường, vô cùng trấn định “Bị ướt rồi, không mặc được nữa.” Hấn vươn tay “Lại đây.”

Thiệu Trạch nhìn lồng ngực trần trụi của hấn, yên lặng lùi về phía sau, tìm chỗ nằm tốt “Cứ như vậy đi, ngủ ngon.”

Cảnh Hạo “...”

Tên khốn này đang chê hấn?

Ông chủ Cảnh lại gần, định kéo y vào lòng, lúc này lại thấy y nhảy xuống giường, khiến hấn không khỏi nhướn mày “Sao?”

“Sao anh đột nhiên lại phóng khoáng như vậy?” Thiệu Trạch hoài nghi đánh giá hấn, nghĩ một lát thì thử đề nghị “Nếu anh nói yêu tôi, thì tôi sẽ ngoan ngoãn đi qua.”

Cảnh Hạo không hề nhúc nhích “Hửm?”

Thiệu Trạch đối diện với hấn, sâu trong lòng lại nhận thấy cảm giác nguy hiểm như có như không kia, y sửng sốt hai giây, lập tức sáng suốt nói “... Không có gì, tôi đi vệ sinh đây.”

Y nhanh chóng rời đi, tiếp đó chạy về, cầm theo chiếc áo ngủ “Đâu có ướt đâu, rất sạch mà, mặc đi, đừng có cởi trần.” Y dừng một chút, vô tội bổ sung “Bộ đồ ngủ trước của anh tôi không cần thận đạp chân vào, thật xin lỗi...”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo quan sát y, đoán là tên khốn này có thể là không quen tiếp xúc với da của người khác, vậy nên mới tránh né, nếu đêm nay hắn không mặc áo vào, tên khốn này tuyệt đối sẽ có vô số biện pháp cách xa hắn.

Mặc vào là có thể ôm Thiệu Trạch, không mặc trong lòng sẽ thấy thoải mái... Ông chủ Cảnh rơi vào tình trạng đấu tranh.

Thiệu Trạch im lặng nhìn hắn, ánh mắt trong sáng như con thú nhỏ “Anh bảo sẽ phối hợp với tôi mà. Chỉ còn hai ngày, đây là tự tôi chọn cho anh đấy, mặc đi.”

Ông chủ Cảnh trầm mặc trong thoáng chốc, rồi chậm rãi mặc vào, tiếp theo lia mắt nhìn hình vẽ, sau đó xanh cả mặt, cả người bốc lên hơi thở tằm tối.

Thiệu Trạch không quan tâm khí thế của hắn dọa người biết bao nhiêu, thỏa mãn dang hai tay ôm hắn, thuận tiện cọ vào người hắn, tâm tình sung sướng “Quả nhiên là thoải mái.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 26: Tâm tư (2)

Cảnh Hạo bị y bổ nhào vào lòng, cảm xúc khó chịu hơi giảm đi, đưa tay đón lấy y, xoa đầu y “Hôm nay Lý Cố nói gì với cậu?”

“Không nói gì hết, bảo tôi pha trà, sau đó nói mùi vị rất quen.”

Cảnh Hạo hơi giật mình “Mùi vị quen?”

“Ừ, sao vậy?”

“Không có gì.” Cảnh Hạo hạ mắt nhìn y, hần nghĩ, xem ra Lý Cố vẫn chưa hết hi vọng, hần trầm mặc một lát “Cậu thật sự là Beta?”

Thiệu Trạch ngẩn ra, đảo mắt “Tôi hiểu rồi. Hóa ra anh và Lý Cố đều cảm thấy tôi là Lý Thiếu Chu.” Y không khỏi lùi về phía sau “Anh chịu thân thiết với tôi cũng là bởi vì nguyên nhân này?”

Cảnh Hạo cảm thấy có chút khó chịu khi y cách ra như thế, hần lại kéo y về “Không, cậu chính là cậu, tôi phân biệt được mà.”

Thiệu Trạch hoài nghi “Thật không?”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, người này cho hần ấn tượng sâu hơn Thiếu Chu, hần tuyệt đối sẽ không lẫn lộn giữa hai người.

Thiệu Trạch lại nhìn hần vài lần, gật đầu “Tôi là Beta, anh thất vọng sao? Alpha các anh luôn thích mùi của Omega, anh đối với Lý

Thiếu Chu chính là như vậy, [Làm chết Alpha] nói Alpha là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới quả là rất đúng mà.”

Trán Cảnh Hạo nảy lên, lại là [Làm chết Alpha]!

Từ ngày chiến tranh thế giới về nạn phân biệt giới tính kết thúc, trên Internet liền có rất nhiều diễn đàn về giới tính được thành lập, [Làm chết Alpha] là thành viên tích cực của diễn đàn lớn nhất. Cảnh Hạo đã quên tại sao cái nick này lại nổi tiếng rồi, hẳn chỉ nhớ ấn tượng sâu nhất là một lần thảo luận công thai về thuốc tiêu trừ.

Nếu nói thuốc ức chế chất dẫn dụ và trì hoãn thời kỳ phát tình của Omega là thành tích của Y học, vậy thuốc tiêu trừ chất dẫn dụ của Alpha lại là một sự tồn tại nghịch thiên.

Omega luôn là quần thể yếu thế, nếu họ bị Alpha mình không thích mạnh mẽ đánh dấu, vậy sẽ khá là thê thảm. Căn cứ vào điều này các bác sĩ thiên tài, nổi tiếng toàn cầu liền bắt đầu cùng nhau nghiên cứu ra loại thuốc mới, vì thế mà thuốc tiêu trừ ra đời, loại thuốc này có tác dụng loại bỏ chất dẫn dụ của Alpha để lại trên người Omega, khiến cho Omega có thể chọn lựa bạn đời một lần nữa.

Thời điểm tin tức này được công bố toàn cầu, Alpha trong chớp mắt khiếp sợ, nghe nói một vị tư lệnh nào đó đang trên chiến trường ở khu mười một thậm chí trước mắt bỗng trở nên tối sầm, khiêng khẩu B40 liền muốn xông ra ngoài, may mà cuối cùng được sĩ quan phụ tá giữ lại, lúc này mới không gây thành tai họa lớn. Chuyện này thật ra có thể hiểu được. Các Alpha khổ cực, tốn hết sức lực mới theo đuổi được một người vợ, kết quả còn chưa hết nồng nàn, vợ mình đã có khả năng bỏ chạy cùng người ta rồi, đổi lại ai mà chịu

cho nổi. So ra thì các Omega lại rất vui mừng, đối với loại thuốc này đều rất chờ mong.

Trước mắt loại thuốc này vẫn còn đang trong thử nghiệm, chưa đưa vào sản xuất, nhưng đã thành công tới hơn năm mươi phần trăm, có điều nó có một khuyết điểm nhỏ là dùng trên người sẽ rất đau, dù sao cũng là muốn mãnh mẽ loại bỏ chất dẫn dụ của Alpha ra khỏi cơ thể mà, cảm giác đương nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Cuộc chiến nước miếng trên diễn đàn từ đó bắt đầu, [Làm chết Alpha] nói: Để công bằng, lúc Omega dùng thuốc, trong tay có thể nắm chặt cái thứ đồ chơi của Alpha, lúc đau thì siết mạnh một chút, cho đám Alpha có cùng cảm thụ, cũng để sau này bọn họ có thể quản lý được nửa người dưới của mình.

Các Omega lập tức ngưỡng mộ, nói ý kiến rất hay. Các Alpha thì nổi giận chửi rủa, họ bảo trừ phi điên rồi, chứ ai lại dám đem vận mệnh của mình giao vào tay Omega điên cuồng, kiên quyết uống thuốc chứ?

Đề tài thảo luận này càng ngày càng nóng, các Alpha ban đầu là nổi giận sau đó chuyển sang đạo làm người, nói là như vậy rất tàn nhẫn, vì thế giành thắng lợi do được nhiều quần chúng Beta ủng hộ.

[Làm chết Alpha] nói: Được rồi, tôi có cách này, dựa theo kích thước của mấy người làm ra vật mô phỏng. Lúc Omega đau chỉ cần cắm cái đó vào cúc hoa của các người, đẩy vào rút ra, tuy phía trước của các người rất yếu đuối, nhưng tôi tin nếu dùng mặt sau, các Alpha anh dũng sẽ chịu đựng nổi.

Những lời này vừa ra, trong chớp mắt các Alpha đều kinh sợ, nghe nói có rất nhiều Alpha lừa mình dối người bằng cách cắt

Internet của Omega nhà mình, để họ rời xa sự độc hại của [Làm chết Alpha], có điều biện pháp này dù sao cũng thiếu thực tế, nên rất nhanh sau đó người cần biết đều có thể biết.

[Làm chết Alpha] còn nói các Alpha ngay cả chút chuyện con con đó cũng không đảm đương nổi, thật khiến người ta thất vọng, người như thế sao xứng làm lãnh đạo. Các Beta à, tôi cảm thấy chúng ta nên đoàn kết lại. Các bạn nghĩ xem, Omega rất mạnh mai, nếu Alpha biến mất, thế giới này chính là của các bạn.

Các Beta hoàn toàn giác ngộ, sâu trong lòng cảm thấy rất có đạo lý, rầm rầm gia nhập vào đại quân “làm chết Alpha”.

Dưới tình huống thảm thiết như thế, một Alpha là nhà nghiên cứu Sử học rốt cuộc đứng dậy, nói muốn tìm kiếm linh hồn đánh dấu trong truyền thuyết, làm cho mối quan hệ giữa Alpha và Omega càng thêm vững chắc.

Tin tức này vừa tung ra Omega lập tức sợ hãi, vô số người bắt đầu kêu gọi [Làm chết Alpha]. Hai ngày sau [Làm chết Alpha] xuất hiện hỏi Alpha kia có bạn đời không, đợi tới khi nhận được câu trả lời xác định, tên đó mới bình tĩnh nói: Đừng hoảng hốt, nhìn tôi này.

Đêm đó vị Alpha nào đó về nhà liền thấy Omega nhà mình đang khóc. Alpha đó cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi “Sao em lại khóc?” Omega nức nở nói “Có phải anh cảm thấy em không yêu anh không?” Alpha kia nói “Sao có thể.” Omega nói “Vậy vì sao anh muốn nghiên cứu cái đó. Người khác đều cho rằng em không chung thủy với anh. Em không muốn sống nữa.”

Vì thế nghiên cứu rầm rộ của người nào đó hoàn toàn thất bại.

Các Alpha vô cùng đau đớn, trong đó có ba cậu học trò là Alpha xin tư liệu của nhà sử học kia, kiên quyết bước tiếp trên con đường này, nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả.

Trải qua đợt âm ỉ đó, [Làm chết Alpha] càng trở thành người ghét Alpha nhất, nghe nói đã làm quán quân ba năm liên tục, không có ai vượt qua cả.

Cảnh Hạo cảm thấy người như thế thì nên kéo ra đánh chết, miễn cho ô nhiễm không khí, hắn sờ đầu Thiệu Trạch nói “Đừng học theo tên đó.”

“Không, tôi rất thích người đó.”

Cảnh Hạo không muốn tiếp tục đề tài này nữa, hắn thò tay kéo y ôm vào lòng, tắt đèn “Ngủ đi.”

Thiệu Trạch ngoan ngoãn nín lấy người hắn “Anh còn chưa nói anh có thất vọng không.”

“Không thất vọng.” Cảnh Hạo thản nhiên đáp, hắn thích là người này, không liên quan tới mặt khác, có điều trái lại hắn thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì nếu Thiệu Trạch là Beta thì chứng minh một điều y không có liên quan tới Lý Cố.

Một đêm không có chuyện gì để nói. Hôm sau Thiệu Trạch tiếp tục theo đuổi ông chủ Cảnh như bình thường, Cảnh Hạo đối với chuyện này rất hài lòng, có điều bởi vì là ngày cuối cùng, vì phòng ngừa tên khốn này giở trò, hắn liền về sớm. Thiệu Trạch kinh ngạc “Anh về sớm vậy?”

“Ừ.”

Thiệu Trạch không có nghi ngờ, cười nói chuyện phiếm với hắn, sau đó ăn cơm, về phòng ngủ, chuẩn bị ngủ. Y thấy Cảnh Hạo muốn vào phòng tắm, liền cầm bộ đồ ngủ đuổi vào “Mặc cái này đi, hôm nay là ngày thứ năm rồi. Mai anh không cần phối hợp với tôi nữa.”

Ông chủ Cảnh nhìn một lúc, vươn hai ngón tay ra nhắc lên, ném xuống sàn, ngang ngược nhìn y “Lần này thì ướt thật rồi.”

Thiệu Trạch “...”

Hai người đối diện một lúc lâu, sau đó mặt Thiệu Trạch đầy đả kích bước ra ngoài, trong đôi mắt của Cảnh Hạo mang theo chút ý cười, xoay người tắm rửa.

Sinh hoạt như thường, mới đầu Cảnh Hạo còn có chút hoài nghi tên khốn này sẽ tìm cách khác, thế nhưng sau khi quan sát, hắn thấy Thiệu Trạch vẫn là bộ dáng kia, liền hơi yên tâm, tập trung làm việc.

Ngoại trừ đưa cơm và mua đồ ăn cho Cảnh Hạo, Thiệu Trạch đều ru rú ở trong nhà, thời hạn nửa tháng của trò chơi là thời gian ngắn nhất y tính toán, y không ngại ở lại nơi này thêm một hai ngày nữa, vậy nên hiện tại y đang chờ, chờ tiền của mình đến nơi.

Hôm đó sau khi nói chuyện xong với ông Tiết, y liền đưa ra điều kiện, y muốn mười triệu tiền mặt, lúc nào đối phương gửi số tiền này tới viện phúc lợi ở khu một, lúc ấy y sẽ rời đi.

Thân phận giả này là trước khi y trở thành huấn luyện viên trong tổ chức nhất thời hứng thú làm ra, dựa theo điều kiện khảo hạch, đây cũng không tính là phạm quy.

Mười triệu tiền mặt là quá nhiều, cầm trong tay vừa dễ khiến người khác chú ý lại vừa phiền toái, thật sự không thích hợp mang theo để chạy trốn, cộng thêm y sợ ông Tiết giờ trò, nên chỉ có thể lựa chọn cách ổn thỏa này. Y đã gọi điện cho người bạn bên kia, bảo họ mở ra, đếm xong thì báo lại cho y, tranh thủ không để ra sai sót nào.

Y đợi ba ngày, vào sáng sớm ngày thứ ba sau khi trò chơi kết thúc, tin nhắn rất cuộc tới.

Y đơn giản nhìn qua rồi bình tĩnh xóa đi.

Cửa phòng tắm truyền đến tiếng cạch nhỏ, y nhìn qua, Cảnh Hạo qua loa thu dọn xong, đi ra, y cười, cùng hắn xuống lầu ăn cơm.

Hôm nay thời tiết hơi lạnh, hình như sắp đổ mưa, y ngoan ngoãn tiễn Cảnh Hạo ra cửa, chỉnh lại Âu phục cho hắn “Anh có yêu tôi chút nào không?”

Cảnh Hạo vừa lòng hưởng thụ phục vụ “Không biết.”

“Được rồi.” Thiệu Trạch khẽ cười, bỗng nhiên y nhướn mày “Một nụ hôn tạm biệt chứ?”

Cảnh Hạo nhìn y một cái, nghiêng người về phía trước chạm lên môi y, sau đó xoa đầu y, xoay người bước lên xe.

Thiệu Trạch vốn là thuận miệng nói, lại không ngờ Cảnh Hạo thật sự hôn, y hơi ngẩn ra, đưa tay lên sờ môi, trầm mặc đứng đó, nhìn chiếc xe dần biến mất ở cuối đường. Y khẽ thở ra một hơi, cười tươi nói “Để chúc mừng nụ hôn này, tôi quyết định đi mua đồ ăn, buổi trưa làm một bữa cơm hoành tráng cho anh ấy.”

Vệ sĩ dĩ nhiên không có ý kiến, nhanh chóng lái xe tới, chờ y thay quần áo xong liền cùng y ra ngoài.

Một tiếng sau, bọn họ đi yên rồi.

Lúc này Cảnh Hạo vừa kết thúc một cuộc họp, đang định vừa làm việc vừa đợi Thiệu Trạch tới đưa cơm, thì di động của hắn vang lên, hắn nhìn màn hình điện thoại một chút rồi nhanh chóng nghe máy “Cậu ta làm sao?”

“... Ông chủ.” Giọng nói của vệ sĩ cứng ngắc, mang theo run rẩy “Cậu Trạch, cậu ấy... không thấy đâu nữa.”

Cơ thể Cảnh Hạo cứng lại, đồng tử lập tức tối đi.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 27: Kích động

Sắc trời bắt đầu âm u, mây đen dày đặc.

Cảnh Hạo nhanh chóng xuống xe, bước nhanh về phía trước, lạnh giọng hỏi “Cậu ta đi vệ sinh một chuyến sau đó không có tin tức gì?”

“Vâng.” Sắc mặt vệ sĩ trắng bệch, theo sát hắn “Chúng tôi đợi cả buổi cũng không thấy Cậu Trạch đi ra, liền đi vào tìm, nhưng không thấy ai ở trong.”

“Tìm xung quanh chưa?”

“Đã tìm hết rồi ạ. Với lại chúng tôi cũng đã hỏi những người gần đó, họ đều nói không thấy có ai được dìu hoặc bị khiêng đi.” Vệ sĩ dừng một chút, cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, không dám nói tiếp.

Cảnh Hạo không nói một lời nào, bước vào trong toilet, cẩn thận quan sát một lát, đồng tử trở nên thâm sâu hơn, không có dấu vết cưỡng ép, không có dấu vết đánh nhau, y... là tự nguyện đi.

Hóa ra tất cả ngọt ngào dịu dàng, thân thiết không muốn xa rời, đối với người nào đó cũng chỉ là một trò chơi hứng thú trong chốc lát mà thôi.

Nụ hôn tạm biệt ư?

Cảnh Hạo khẽ nhắm chặt mắt, hắn chỉ cảm thấy trái tim phát lạnh từng cơn, không thể đè nén cảm giác đau đớn “Tiếp tục đi xác nhận đi. Sau đó phái người tới theo dõi Lý gia, lúc nào có động tĩnh gì thì báo cho tôi biết.”

Vệ sĩ biết ông chủ vẫn đang suy xét tới khả năng cậu Trạch bị bắt đi, họ không dám làm trái, liền vội vàng rời đi.

“Còn các người.” Cảnh Hạo nhìn xung quanh một vòng, chậm rãi mở miệng, chữ từ từ thoát ra khỏi kẽ răng, hơi thở quanh thân trở nên cực kỳ âm u khủng bố “Gọi tất cả những người dùng được ra, cẩn thận tìm kiếm, không được bỏ qua bất cứ con đường nào có thể rời khỏi Nhất Duyên, trên trời dưới đất, đào cậu ta ra cho tôi.”

Trong lòng thuộc hạ phát lạnh, lập tức cúi đầu “Vâng!”

Cảnh Hạo xoay người đi ra ngoài, ánh mắt kiên định mà sắc bén, hắn tuyệt đối sẽ không làm một vị khách qua đường, dù Thiệu Trạch thật lòng hay giả bộ, y cũng chỉ có thể là của một mình hắn.

Từ khi sinh ra cho tới khi chết đi, chỉ thuộc về một mình hắn.

Lúc này Thiệu Trạch đang đi trên con đường nhỏ ở vùng ngoại ô, y cười khẽ, chậm rãi ngắm nghía chiếc điện thoại di động đã tắt máy từ lâu, rồi nhìn qua người bên cạnh một chút “Chúng ta đi bằng cách nào?”

Ngoại trừ y, trong xe còn một tài xế và hai vệ sĩ, là người do cha của Tiết Diễm Ý phái tới, phụ trách đưa y rời đi. Ba người này đều là Alpha, vừa thấy liền biết không phải là kẻ yếu.

“Tới bờ biển, ông chủ đã sắp xếp thuyền xong xuôi rồi, chúng ta ngồi thuyền tới thành phố lân cận, rồi mới đi qua khu một.” Một vệ sĩ

nói “Cậu yên tâm, ông chủ đã dặn dò là phải bảo vệ cậu cho tốt, chúng tôi sẽ đưa cậu rời khỏi khu chín.”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Cảm ơn.”

“Đó là việc chúng tôi cần làm.”

“À đúng rồi, các anh chuẩn bị thuyền gì?” Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Tôi mạnh mai lắm, nếu thuyền cũ nát, tôi sẽ bị choáng váng đấy.”

Lần đầu tiên vệ sĩ thấy người chạy trốn còn soi mói như vậy, gã trầm mặc một lát “... Là thuyền đánh cá phổ thông, cậu cố chịu một chút đi.”

“Không được, tôi rất mạnh mai, ông chủ các anh có tiền như vậy không thể nào ngay cả du thuyền loại nhỏ của tư nhân cũng không có được.” Thiệu Trạch uể oải nâng cằm “Giờ gọi cho ông ta bảo đổi đi, nếu không tôi không đi đâu.”

Vệ sĩ do dự mấy giây, sau đó chỉ đành nghe lời gọi qua cho ông chủ, nhanh chóng báo cáo lại sự việc, tiếp theo gã vâng một tiếng, cúp máy nhìn y “Ông chủ nói sẽ đổi ngay.”

Thiệu Trạch vừa rụt rè vừa hài lòng gật đầu, bắt đầu vui vẻ thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, bên trong xe nhất thời trở nên rất im lặng. Nửa tiếng sau, họ rút cuộc tới đích. Nơi đây là một bãi biển hõm vào trong, ở giữa khu biệt thự nghỉ ngơi và làng chài, dân cư thưa thớt, Thiệu Trạch quan sát “Nơi này không tệ.”

Y chậm chạp xuống xe, xoa trán “Đỡ tôi một chút, tôi hơi mệt.”

Vệ sĩ cảm thấy người này còn yếu ớt hơn cả Omega, gã bắt đầu dĩ tiến lên, đang muốn đưa tay đỡ thì chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo từ cổ truyền tới một tiếng rắc giòn tan, gã lập tức mất đi ý thức.

Trong thoáng chốc gã vệ sĩ khom lưng, Thiệu Trạch nhanh chóng vọt qua bên người gã giải quyết gã, đồng thời rút súng đeo sau lưng gã, kéo chốt an toàn, bắn một phát vào tên vệ sĩ còn lại, tiếp đó y đuổi cánh tay, nhắm thẳng vào tài xế vừa xuống xe.

Động tác của y gọn gàng, nhanh nhẹn, toàn bộ quá trình cộng hết vào thậm chí không tới ba giây, tài xế không kịp đề phòng, bàn tay muốn móc súng thoáng chốc cứng ngắc ở trong không khí, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

Gã không thể tin mà hỏi "... Tại sao?"

"Bởi vì lần đầu tôi gặp ông chủ các anh liền biết ông ta coi thường tôi. Ừ, chắc ông ta cảm thấy tôi chỉ là thú cưng, nên mới chuẩn bị một cái thuyền cũ nát có lẽ cho tôi." Thiệu Trạch cười tít mắt "À, cái này không quan trọng, quan trọng là tôi thích tiền, ông ta cảm thấy người tham lam vĩnh viễn sẽ không biết thỏa mãn, nói không chừng ngày nào đó lại vì tiền mà trở lại, đương nhiên ông ta sẽ không vui vẻ gì, đúng không nào?"

Sắc mặt tài xế trắng bệch, khó khăn mở miệng "Ông chủ không phải người như vậy."

"Ừ, đương nhiên còn phải thêm một điểm, đó chính là sợ Cảnh Hạo chưa từ bỏ tôi, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới tôi, cho nên chi bằng giết quách đi." Thiệu Trạch mỉm cười nói "Tôi đoán các anh sẽ không ra tay ở Nhất Duyên, câu nói lúc nãy bảo sẽ đưa tôi rời khỏi khu chín ý là muốn giải quyết tôi ở trên biển đúng không?"

Mồ hôi lạnh trên trán tài xế ra càng nhiều, giọng gã run rẩy giải thích "... Không, cậu hiểu lầm rồi."

"Ngoan, đừng khẩn trương, tôi không giết anh đâu." Thiệu Trạch chậm rãi vòng qua xe, đi tới bên cạnh gã "Tôi còn phải giữ anh lại để gửi lời mà. Nói với ông chủ của anh, tôi rất cảm kích vì ông ấy đã cho tiền, đáng tiếc ông ấy lại muốn giết tôi, vậy nên tôi quyết định tặng cho ông ấy một món quà lớn." Y hơi dừng lại, rồi cười nói "Nếu Cảnh Hạo hỏi về tôi, anh cứ nói cho anh ấy là tôi sẽ nhớ anh ấy, còn có, bộ đồ ngủ tôi mua cho, anh ấy nhớ mặc đấy."

Tài xế còn chưa rõ y nói thật hay giả liền cảm thấy sau gáy đau đớn, lập tức không biết cái gì nữa.

Thiệu Trạch cúi người lấy điện thoại di động của gã, kéo xuống một lượt, rồi nhấn tới một số "Alo, ông Tiết phải không? Tôi vẫn chưa thấy du thuyền, chắc ông cho rằng thuộc hạ của mình sẽ ép tôi trói lên cái thuyền cũ nát kia đúng không?"

Bên kia im lặng một lát, sau đó truyền tới tiếng cười của ông Tiết "Đâu có, tôi đã bảo họ lái qua rồi, cậu chờ một chút đi."

"Tốt nhất là ông nhanh lên, nếu không tôi mất hứng là sẽ trở về ngay đấy."

"Được, tôi sẽ bảo họ nhanh lên."

Thiệu Trạch vừa lòng cúp máy, lấy điện thoại di động của mình ra mở nguồn lên, rồi bỏ vào túi áo của tài xế, tiếp đó mở cửa xe bước vào, nhanh chóng rời đi.

Một tiếng sau, du thuyền và quân đội tinh nhuệ của Tiết gia rút cuộc đuổi tới, nhưng chỉ vài phút sau, người của Cảnh gia dựa vào

thiết bị định vị trên di động mà đuổi qua đây, hai bên nhất thời chạm mặt nhau.

Cảnh Hạo đơn giản quét mắt nhìn thi thể trên mặt đất, lạnh lùng hỏi “Cậu ta ở đâu?”

Lúc trở về hắn liền hỏi chi tiết đường đi mỗi ngày của Thiệu Trạch, sau đó sâu sắc phát hiện ngày nào tên khốn này cũng phải đi toilet, thế mới biết y vẫn đang tính kế, hắn lập tức nhận không được nở nụ cười “Hóa ra đều là đang diễn trò gạt tôi.”

Các thuộc hạ bị nụ cười của hắn làm sồn tóc gáy, vội vàng cúi đầu, không dám đáp lời.

Cảnh Hạo biết ông Tiết là người có khả năng cung cấp tiền bạc cho y nhất, có điều ông Tiết đang ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, hoàn hảo tránh được, cho dù có thể đoán ra họ có kế hoạch từ lâu cũng vô dụng, hắn không có chứng cứ, kể cả tìm tới cửa, người ta cũng sẽ không nhận, có điều bây giờ thì khác, bọn họ lại trực tiếp gặp mặt.

Quản lý của Tiết gia âm thầm hít sâu, thấy thế vội vàng gọi điện cho ông chủ của mình, mau chóng nói rõ sự việc.

Trong chốc lát ông Tiết hiểu ra mình bị trúng kế, rõ ràng lời nói của Thiệu Trạch để lộ ra thông tin y sẽ ở tại chỗ đợi, vậy nên ông mới vội vã phái thuộc hạ tới đây giết người, nhưng ai ngờ tên này âm thầm mưu tính dẫn cả Cảnh Hạo lại đây. Nay chứng cứ xác thực, ông có nguy biện thế nào cũng vô dụng. Điều này không chỉ làm tổn hại mối quan hệ của hai nhà, mà ngay cả cuộc hôn nhân kia cũng xong rồi.

Mười triệu đó chẳng khác gì thả trôi theo dòng nước. Ông Tiết giận đến sôi gan, trầm mặc một hồi "... Chết hết rồi? Nó giết?"

"Không ạ, y để lại một người còn sống để gửi lời cho ông chủ. Y nói nếu ông chủ muốn giết y, y sẽ tặng ông chủ một món quà lớn." Quản lý dừng một chút, hạ giọng "Hai người kia đều bị y giết, nghe nói chỉ dùng có ba giây."

Đầu giây bên kia rơi vào im lặng, sắc mặt ông Tiết đông cứng nặng nề. Rốt cuộc ông đã chọn phải loại người nào vậy?

Quản lý nói với ông Tiết vài câu, biết được tối nay ông sẽ trở lại, liền cúp máy, nơm nớp lo sợ đối mặt với Cảnh Hạo.

Lúc này Cảnh Hạo đã hỏi ra đại khái quá trình từ miệng tên tài xế, biết là tên khốn kia không có bị thương, hẳn không khỏi thả lỏng, trầm giọng hỏi "Cậu ta không nói gì?"

"Có... có..." Tài xế lắp ba lắp bắp thuật lại "Y bảo ngài đừng quên mặc... mặc... mặc..."

Cảnh Hạo "..."

"Không... Không còn nữa, chỉ như vậy thôi."

Cảnh Hạo nhìn sắc mặt trắng bệch của quản lý nhà họ Tiết, hẳn hiểu là tên khốn kia có chút tức giận, nên mới đưa hẳn tới, mượn tay hắn trả thù Tiết gia.

"... Tôi lại bị cậu lợi dụng một lần nữa rồi." Cảnh Hạo thì thầm, giận quá hóa cười, cả người toát ra hơi thở tăm tối, âm trầm, khiến người khác hoàn toàn không dám nhìn thẳng.

“Tra hỏi biển số xe, tiếp tục tìm kiếm.”

“Vâng.”

Tầng mây lại thấp xuống một chút, cuối cùng những hạt mưa tí tách rơi xuống. Thời gian chậm chậm trôi qua, màn đêm buông xuống, nhưng vẫn không có một chút tin tức nào, vệ sĩ cố lấy dũng khí gõ cửa phòng, đưa tay đẩy ra.

Trong phòng làm việc chỉ có một chiếc đèn bàn phát sáng, mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi ngồi trên ghế, khí thế quanh thân rất mạnh, cùng với nguy hiểm của gió mưa nổi lên, trong không khí tràn ngập chất dẫn dụ mãnh liệt của Alpha, ý tứ công kích hoàn toàn không che giấu. Vệ sĩ chỉ cảm thấy da đầu run lên, lông tóc toàn thân đều dựng thẳng, gã nuốt nước miếng “Ông chủ.”

“Hửm?”

“... Chúng tôi tìm được chiếc xe hơi đó rồi, bên trong không có ai.” Vệ sĩ lấy ra một tấm hình “Chỉ có cái này.”

Cảnh Hạo nhận lấy, phát hiện là hình chụp sợi dây chuyền, hần lật mặt sau lên, thấy trên đó viết một đoạn “Anh yêu, dù gì cũng quen biết nhau một thời gian, em sẽ giữ lại làm kỷ niệm. Đây là hình chụp, anh rảnh thì làm thêm một cái nữa đi nhé.”

Hần nhìn chằm chằm tấm hình mấy lần, khóe miệng gợi lên một nụ cười “Giỏi lắm.”

Lại cười, ông chủ là bị kích thích quá à? Vệ sĩ cúi đầu, không dám đợi thêm, im lặng lùi ra ngoài.

Cảnh Hạo chậm rãi sờ tấm hình, nheo mắt lại, nếu muốn giữ... vậy đời này cậu cũng đừng nghĩ tới chuyện tháo xuống!

Mặt biển gió êm sóng lặng, thời tiết rất đẹp, đèn duốc trên chiếc du thuyền rời xa Nhất Duyên sáng trưng, nhìn vô cùng náo nhiệt.

Tính theo tỷ lệ loại chín mươi phần trăm, lần này chỉ có một người có thể thăng chức, Thiệu Trạch thành công tuyên bố khảo hạch chấm dứt, mọi người lục đục được trực thăng đón về, đang vây quanh uống rượu cùng nhau. Trên người họ ít nhiều cũng có vết thương, chỉ có mình Thiệu Trạch là hoàn hảo không có tổn thất gì, khiến người khác vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Họ quan tâm hai vấn đề nhất, một là sao kiếm ra tiền, hai là... tiền ở đâu?

“Gửi đi rồi, tôi đã thông báo cho người của tổ chức đi lấy.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Tiền mặt quá nhiều, cầm phiền toái lắm, hơn nữa lúc trước trong điều kiện chỉ nói kiếm tiền, chứ đâu có nói nhất định phải cầm tiền trong tay.”

Mọi người gật đầu “Làm sao cậu kiếm được tiền?”

“Bí mật.” Thiệu Trạch mỉm cười uống một ngụm rượu, nhìn chung quanh một vòng “Giờ còn thiếu ai?”

“Ngoại trừ những người phạm quy bị loại thì còn thiếu Thịnh Tước. Cậu ta đang ở khu mười, cách khá xa, nhưng mà cũng sắp tới rồi.”

Thiệu Trạch gật đầu, đang muốn mở miệng thì nghe thấy tiếng trực thăng vang từ xa lại gần, chỉ chốc lát liền đi qua, chắc là Thịnh Tước.

Để kiếm tiền, Thịnh Tước nhận nhiệm vụ sau càng khó khăn hơn nhiệm vụ trước, trong lúc hành động không cẩn thận bị thương, sắc mặt hơi tái nhợt, hấn chậm rãi bước xuống, thoáng chốc nhìn thấy Thiệu Trạch trong đám người, hấn không nói hai lời liền xông tới, hấn nhất định phải đánh tên khốn này một trận, nếu không sẽ khó xóa đi mối hận trong lòng.

Thiệu Trạch thoải mái né tránh nắm đấm của hấn “Gì vậy?”

“Cậu nói xem?”

“Nghĩ thoáng chút đi.” Thiệu Trạch kiên nhẫn trấn an “Chỉ là chút thương nhỏ, bên kia còn thảm hại hơn anh đấy, hai cánh tay của người ta đều bị đoạn hết kìa.”

Thịnh Tước ngẩn ra, theo phản xạ quay đầu, kết quả lại chẳng thấy ai tàn tật, lập tức thăm nghĩ không tốt, vội vàng quay lại, nhưng ngay lúc đó bụng hấn liền truyền tới một cơn đau đớn, mồ hôi lạnh chớp mắt rơi xuống, suy sụp ngã xuống boong tàu, ôm bụng run rẩy.

Thiệu Trạch chậm rãi thu quyền lại, nhẹ nhàng thở dài “Tôi mảnh mai lắm, vẫn là đừng đánh nữa đi.”

Thịnh Tước “...”

Biểu tình của Thịnh Tước vặn vẹo, đau tới mức một câu cũng không thể nói ra. Hấn thăm nghĩ, mẹ kiếp, chờ đó cho ông, ông muốn làm thịt mày. Nhất định phải làm thịt mày!

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 28: Tầng trung tâm

Khu một cách khu chín khá xa, ngòi thuyền phải mất gần sáu ngày, vì thế tổ chức cho họ ba ngày nghỉ ngơi, để họ chơi đùa vui vẻ trước đã, sau đó xuống thuyền giữa đường, đổi sang máy bay trở về.

Mọi người rút cuộc thoát khỏi tình cảnh không hộ khẩu, thoát ly cuộc sống không ngừng nghỉ kiếm tiền, nên đều sôi nổi hô to giải phóng rồi, có người không nói câu nào, trèo thẳng lên giường ngủ, có người ở nhà ăn ra sức ăn, trông chẳng khác gì nạn dân cả, có người lại hình thành thói quen chỉ cần thấy tiền là hai mắt liền sáng lên, ngay cả tiền bo trong khay của nhân viên phục vụ cũng không bỏ qua, khiến cậu phục vụ cảm thấy hấn sẽ xông lại đây cho mình một nhát dao mà vội vàng bỏ chạy.

So ra thì người nào đó lại chẳng thay đổi chút nào, vẫn là bộ dáng tao nhã, cao quý kia, rõ ràng là không hề chịu khổ, khiến mọi người vừa tức giận, bất bình vừa càng hiếu kỳ biện pháp của y. Có điều Thiệu Trạch không nói, họ cũng chỉ có thể đi hỏi Thịnh Tước, dù sao nhìn thái độ của hấn, nếu bảo giữa hấn và Thiệu Trạch không xảy ra chuyện gì thì chẳng ai tin cả.

Hôm ấy Thịnh Tước trở về liền nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm thức dậy tiếp tục tìm Thiệu Trạch tính sổ, kết quả lại bị đánh, hơn nữa miệng vết thương bởi vì động tác quá lớn mà vỡ ra, khiến sắc mặt hấn càng thêm tái nhợt, ứa ra mồ hôi lạnh.

Thiệu Trạch mang theo chút chỉ trích nhìn hấn “Đường đường là một Alpha vậy mà năm lần bảy lượt bắt nạt Beta mảnh mai như tôi. Anh thật không biết xấu hổ.”

Thịnh Tước “...”

Vẻ mặt của mọi người là thăm không nở nhìn, họ đi qua, chậm rãi kéo hấn đi, sôi nổi khuyên bảo “Cậu cứ nhận đi. Lần này cậu ta thắng khả năng cao sẽ đi thẳng vào tầng trung tâm trở thành cấp trên của chúng ta đấy. Dù cậu bất hòa với cậu ta thì cũng nên lo lót mối quan hệ đi, chí ít cũng đừng trêu chọc cậu ta.”

“Đúng đó, khảo hạch biến thái như vậy cậu ta cũng có thể thắng, còn chẳng bị vết thương nào. Tên này giầu quá kỹ, nói xem... cậu biết cậu ta làm sao kiếm được tiền không? Hai người rốt cuộc có đụng chạm gì?”

Thịnh Tước chỉ cần nhớ tới chuyện mình bị trêu đùa hai lần liền nổi giận, hấn lạnh lùng nói “Không thể trả lời.”

Mọi người quan sát vẻ mặt của hấn, biết hấn sẽ không nhả lời ra, không khỏi thất vọng, chỉ đành hi vọng đợi sau khi trở về, tổ chức sẽ công bố quá trình này.

Tính tự chủ của Thịnh Tước luôn rất tốt, trải qua hai lần thất bại, hấn rốt cuộc hơi bình tĩnh lại, đơn giản xử lý tốt miệng vết thương, chuẩn bị chờ thân thể khỏi hấn lại đi tính sổ.

Mặt biển xanh thăm chợt lóe lên sóng lẫn tăn, thỉnh thoảng trong tầm mắt sẽ xuất hiện mấy con sứa, giống như sợi bông màu sắc sặc sỡ cỡ lớn, gào thét cuốn qua rồi nhanh chóng biến mất. Thiệu Trạch nhàn nhã dựa vào lan can ngắm cảnh, thấy Thịnh Tước mặt không

biến sắc đi tới bên cạnh ngòai xuống, tựa hồ không có xu hướng đâm đầu vào chỗ chết nữa, y liền cười tít mắt nói “Tôi còn đang suy nghĩ có cần bào chế thuốc bình tĩnh không thì anh bỗng nhiên đã bình thường lại rồi. Thật đáng mừng.”

Thịnh Tước lạnh lùng liếc y, cũng không tức giận. Thiệu Trạch không có ý mở miệng tiếp nữa, tiếp tục híp mắt lại, thoải mái đón gió biển. Chung quanh nhất thời có chút tĩnh lặng, sau một lúc lâu Thịnh Tước mới hỏi “Ngoại trừ cướp một phần tiền trong tay tôi, số còn lại cậu lấy từ đâu?”

“Số tiền kia của anh đang trong tay Cảnh Hạo.” Thiệu Trạch cười giải thích “Lúc đó mục đích chủ yếu tôi quấy rối là không muốn anh thắng, tiền chỉ là thuận tiện lấy đi thôi, nhưng mà Cảnh Hạo vẫn đề phòng tôi sẽ cầm tiền rời đi, nên anh ta bảo bên đó gửi vào tài khoản của mình, một xu tôi cũng không lấy.”

Thịnh Tước hơi giật mình, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Thiệu Trạch, hần vốn tưởng tiền của Thiệu Trạch vốn là nghĩ cách lấy từ Cảnh Hạo, ai ngờ tựa hồ trong đó còn có điều sâu xa khác, hần nhướn mày “Vậy làm sao cậu kiếm được?”

“Bí mật.”

Thịnh Tước hiểu điều này có nghĩa là y không muốn nói nhiều lời, nên hần liền không lãng phí miệng lưỡi nữa. Thịnh Tước quan sát vài lần, thấy y không dính chất dẫn dụ của những người khác, hần không khỏi hỏi “Cậu với Cảnh Hạo thật sự là loại quan hệ đó?”

“Tất nhiên rồi.” Thiệu Trạch mỉm cười “Không phải anh ta đã từng nói sao?”

Cũng đúng, bao cao su có thể ngăn cản được chất dẫn dụ, vậy nên họ thật sự đã làm? Thịnh Tước nhìn Thiệu Trạch. Hắn nghĩ, y hoàn toàn không giống người có thể chịu thiệt mà đi làm thú cưng cho người ta. Trong đầu y rốt cuộc chứa cái gì vậy?

Thiệu Trạch không biết suy nghĩ của hắn, ngược lại nghe hắn nhắc, y mới chợt nhớ tới một thứ, liền lấy sợi dây chuyền từ trong túi áo ra, chậm rãi sờ. Thật ra y không có đem sợi dây chuyền này đi nơi khác, mà vẫn giấu nó trong thùng nước bồn cầu ở phòng ngủ chính. Nếu Cảnh Hạo biết, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?

Thịnh Tước quét mắt nhìn, miếng ngọc trên sợi dây chuyền rất bóng, lóng lánh trong suốt dưới ánh mặt trời, vừa thấy là biết hàng cao cấp, hắn hỏi “Tên đó cho?”

Tâm tình Thiệu Trạch vui vẻ “Không, tôi trộm đấy.”

Thịnh Tước “...”

Khóe miệng Thiệu Trạch khẽ cong lên, chậm rãi vuốt mấy cái, rồi đeo lên cổ. Y đang muốn tự mãn mấy câu thì lại nghe xa xa truyền tới tiếng động cơ trực thăng, không khỏi ngẩng đầu, chậm rãi nheo mắt lại.

Thịnh Tước cũng nhìn qua, nhíu mày “Theo lý thuyết tôi hẳn là người cuối cùng rồi, còn ai chưa về à?”

“... Không.” Thiệu Trạch từ tốn nói “Đây là người ở tầng trung tâm.”

Thịnh Tước kinh hãi trong thoáng chốc “Tầng trung tâm? Họ tới làm gì?” Hắn khựng lại, nhay cảm hỏi “Sao cậu biết là họ?”

Bởi vì mấy tên biến thái kia hẳn cấp muốn nhìn chuyện cười của tôi thôi... Thiệu Trạch cười tít mắt “Tôi đoán.”

Thịnh Tước nhìn kỹ y, hẳn cảm thấy trên người y có rất nhiều câu đố, rốt cuộc y có lai lịch gì?

Âm thanh ầm vang này rất nhanh khiến những người khác chú ý, mọi người sôi nổi đi tới boong tàu, đồng loạt nhìn qua.

Trực thăng nhanh chóng dừng lại giữa không trung, trên đó chậm rãi rơi xuống một Alpha và một Omega. Mọi người thấy rất rõ, lập tức nhận ra đây là người ở tầng trung tâm, nhất thời kinh hãi, vậy mà tầng trung tâm lại đích thân đến, khảo hạch này quả nhiên không đơn giản!

“Nghe nói có rất nhiều người bị thương, chúng tôi đặc biệt đến thăm.” Người mở miệng có khuôn mặt xinh đẹp, trên mũi có đeo một cặp mắt kính không có gọng, không gò bó nói cười, trông hơi lạnh lùng. Anh ta tên là Kiều Tịch, không chỉ là một Omega nam giới hiếm thấy mà còn là một bác sĩ tài giỏi.

Trên vai Kiều Tịch vác một hòm thuốc, lúc nói chuyện liền chậm rãi tiến lên, động tác thuần thục xử lý miệng vết thương cho họ.

Gen của anh rất lớn mạnh, phát ra chất dẫn dụ ngọt ngào nồng đậm của Omega, đặc biệt là còn chưa bị đánh dấu. Điều này đối với Alpha chưa có bạn đời mà nói quả thực là dụ hoặc trí mạng.

Người tầng trung tâm đích thân đến thăm, các nhân tài trong tổ chức vốn vừa mừng vừa lo, giờ phút này được tiếp xúc gần gũi với một Omega quyền rũ như thế, họ nhất thời phân tâm, tay chân không biết nên đặt ở chỗ nào.

Mùi vị rất nhanh khiến các Alpha khác trên du thuyền chú ý, họ nhao nhao vây lại đây, dùng tất cả chiêu trò để trò chuyện với Kiều Tịch, cách thức phải nói là vô số kể. Có điều cục diện này không duy trì lâu lắm, bởi vì nửa tiếng sau, Kiều Tịch lạnh lùng đạp thẳng vào ngực cái kẻ dây dưa với mình, đá một Alpha nặng hơn tám mươi kilogam ra năm mét, người kia bay qua lan can, rơi bùm xuống biển, bọt sóng tung tóe bắn lên.

Các Alpha “...”

Không gian trong chốc lát rơi vào tĩnh lặng, các Alpha đại ra nhìn biển lớn, tiếp đó cứng đờ quay đầu nhìn Kiều Tịch, há miệng, lập tức không dám có bất cứ ý niệm gì.

Kiều Tịch xử lý xong miệng vết thương cho người cuối cùng, rồi nhìn qua Thiệu Trạch “Chúng ta nói chuyện đi.”

Thiệu Trạch không có ý kiến, dưới ánh mắt “quả nhiên cậu ta sắp được thăng chức” của mọi người mà cười tít mắt đi cùng bọn họ.

Ba người rảo bước vào trong phòng ngủ, đóng cửa cách một tiếng, ánh mắt của hai người kia lập tức ném về phía Thiệu Trạch.

Nghiêm túc mà nói khảo hạch này mở ra là vì Thiệu Trạch, vì y vẫn không chịu tới giúp đỡ tổ chức, chỉ tùy tiện khoác một chức vị nhàn rỗi, sống qua những ngày quá thoải mái. Ông chủ lại rất bất mãn với chuyện này, nên muốn nhắc y tới tầng trung tâm.

Thiệu Trạch nghe lời đi đến, tiếp đó nhìn xấp tài liệu chồng chất, đưa tay đẩy “Không, không, con mảnh mai lắm, vẫn là công việc ban đầu thích hợp với con hơn, với lại người trong tổ chức đâu có biết con, đừng đừng đưa con lên thì không thể thuyết phục mọi người

được. Mọi người không cần lo lắng, con quyết định cứ chậm chậm trải nghiệm.” Nói xong y liền đi, tiếp tục sống nhàn nhã.

Ông chủ càng bất mãn, vì thế gọi họ lên cùng nhau nghĩ ra lần khảo hạch này. Thiệu Trạch rất ngoan, phối hợp đi ghi danh, tính toán nhường giữa đường để bị loại, im lặng trải qua cuộc sống của y, ý đồ của y được giải thích với mọi người là “Nhân tài tổ chức đông đúc, con chưa chắc đã đấu được vòng sau.”

Ông chủ nhìn y một cái, nở nụ cười “Không sao đâu bảo bối, ba có mấy cái quặng mỏ cá nhân lận, con sẽ thích đấy.” Ngụ ý, nếu thua thì đi đào quặng đi.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, trầm mặc.

Mấy người tầng trung tâm khá là thiếu đạo đức, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, bọn họ biết Thiệu Trạch luôn được cưng chiều, vì thế liền vắt hết óc nghĩ ra đề thi cuối cùng, muốn y cảm một ngàn đồng đau khổ giấy dựa. Họ cảm thấy Thiệu Trạch dù thắng cũng tuyệt đối sẽ biến thành bộ dáng chật vật, nên liền khẩn cấp đến đây, có điều do công việc tổ chức quá bận rộn, nên chỉ hai người tới được.

Hai người cẩn thận quan sát Thiệu Trạch từ đầu đến chân, lại từ chân đến đầu, nhìn thế nào cũng không liên hệ được từ “thê thảm” với người này, nhất thời họ đều trầm mặc.

Thiệu Trạch vui vẻ “Xin lỗi, khiến các anh thất vọng rồi.”

Kiều Tịch đẩy mắt kính “Sao kiếm được vậy?”

“Tạm thời không nói cho anh. ” Thiệu Trạch tao nhã lắc ngón tay “Chờ em về rồi sẽ nói thể.”

Kiều Tịch thấy thế thì từ bỏ, chuyển qua việc chính “Lần này có người cũng làm rất tốt, lại trung thành với tổ chức. Tụi anh đã xem qua tài liệu, quyết định đề bạt hai người.”

Thiệu Trạch gật đầu, phát tay “VẬY các anh tìm người đó nói chuyện đi, đi đi.”

Kiều Tịch nhìn y, cuối cùng chưa từ bỏ ý định quan sát thêm một lần nữa, kết quả vẫn là không phát hiện vấn đề gì, chỉ đành phải rời đi. Anh nhanh chóng tìm tới Thịnh Tước, bảo là muốn nói chuyện với hắn.

Hai người một trước một sau bước vào phòng, Kiều Tịch đi thẳng vào chủ đề “Chúng tôi đã xem qua biểu hiện của cậu, nói thật là rất xuất sắc.”

Thịnh Tước luôn là người thông minh, nhìn bộ dạng này liền biết mình cũng có thể thăng chức, hắn chỉ cảm thấy mát mát của thất bại này rất cuộc kiếm được chút an ủi mà thấp giọng nói “Nhưng tôi vẫn thua.”

“Không cần dùng kết quả phân xét thắng thua, chúng tôi nhìn vào năng lực và quá trình.” Kiều Tịch nhìn hắn “Tầng trung tâm hiện đang thiếu hai trợ lý, ý của cậu thế nào?”

Tuy nói là trợ lý, nhưng ở nhánh đó tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, Thịnh Tước đương nhiên không có ý kiến, rất nhanh chóng đồng ý.

“VẬY sau này cậu chính là trợ lý của A Trạch. Qua mấy ngày nữa một trợ lý khác sẽ trở về, các cậu phải sống chung cho tốt, chăm sóc A Trạch cho tốt, phối hợp tốt với công việc của cậu ấy.” Kiều Tịch gật đầu với hắn, xoay người rời đi.

Thịnh Tước “...”

Khoan đã, hấn vừa nghe thấy cái gì?

Mưa rơi liên tục tới tận hôm sau cũng không dừng, trong không khí tràn đầy hơi ẩm, có chút âm u lạnh lẽo.

Ông Tiết thật sự không biết làm thế nào để giải quyết phiền toái trước mắt. Cuối cùng đêm đó ông không dám trở về, mà là đến sáng sớm hôm sau mới về tới Nhất Duyên, nhưng chân trước của ông vừa đặt lên tòa nhà của mình thì sau lưng Cảnh Hạo đã đến. Ông trầm mặc một lát, bất chấp khó khăn đi vào phòng khách.

Trên mặt Cảnh Hạo không có chút biểu tình, đồng tử tối sâu, khí thế trên người đè ép khiến lòng ngực người người cảm thấy khó chịu.

Ông Tiết âm thầm hít sâu, ngồi xuống đối diện với hấn “Là cậu ta chủ động đòi tiền, chủ động yêu cầu tôi đưa cậu ta đi, việc này không liên quan tới tôi.”

Cảnh Hạo nghe hai chữ “chủ động”, đồng tử lại càng thâm sâu, hấn lạnh giọng nói “Nếu ông không đi tìm cậu ấy, sao cậu ấy có cơ hội đòi tiền ông. Vả lại ông muốn giết cậu ấy là sự thật. Cậu ấy là vợ của tôi, ông cho rằng tôi sẽ ngồi yên mà nhìn sao?”

Trước mặt ba vợ tương lai mà gọi người khác là vợ, mặt ông Tiết lập tức đen đi, xem chút nữa là học máu “Cậu gọi nó là vợ? Vậy còn Tiểu Ý, cậu đặt con bé ở đâu?”

Vệ sĩ Cảnh gia đồng loạt lặng im, ông chủ của họ từ hôm qua bắt đầu bị kích thích đã có chút không bình thường rồi, nghe nói ông chủ vẫn chăm chú nhìn con vịt nhựa vàng và bộ đồ ngủ hình con vịt

suốt một đêm, vậy nên đừng nói là gọi Thiệu Trạch là vợ, dù cho nổ tung Tiết gia, họ cũng không thấy bất ngờ.

“Chuyện này ông không cần lo lắng. Chỉ cần tôi còn ở đây thì sẽ không để ai động vào cô ta.”

Ông Tiết hơi ngơ ngác, sắc mặt cũng dịu đi chút ít, đang muốn nói vài câu xuống nước thì lại nghe Cảnh Hạo lên tiếng “Nhưng từ hôm nay trở đi, cô ta không còn là vợ chưa cưới của tôi nữa.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 29: Lăn theo dấu vết

Không khí trong phòng khách đầy áp lực, sắc mặt ông Tiết biến đổi liên tục, cuối cùng hồi hận trong lòng mà thở dài một hơi.

Ông đánh giá sai thái độ của Cảnh Hạo dành cho Thiệu Trạch, cũng coi thường Thiệu Trạch rồi, vậy nên mới tạo thành cục diện không thể cứu vãn, từ nay về sau e rằng mối quan hệ hai nhà sẽ rạn nứt, dù cho không kết thúc cũng sẽ không thân thiết được như trước kia. Điều này đối với Tiết gia mà nói tuyệt đối không phải là một tin tức tốt lành.

Mưa bên ngoài rất thưa thớt, mơ hồ truyền tới, khiến không gian thêm một phần nặng nề.

Lúc Tiết Diễm Ý xuống lầu thì nhìn thấy cảnh tượng này, cô lập tức nhướn mày, chậm rãi đi qua, còn chưa mở miệng đã nhận thấy chất dẫn dụ mãnh liệt của Alpha lan tỏa trong không khí, nhất thời cô chỉ cảm thấy khó chịu như bị kim đâm và không kiềm chế được cảm giác run rẩy, phục tùng. Tiết Diễm Ý vội vàng lùi ra sau, cố gắng đè nén cảm giác không thoải mái này.

Cô chậm chậm thở ra mấy hơi, trong ánh mắt một lần nữa mang theo vẻ kiêu ngạo thường ngày, đi tới ngồi ở vị trí xa họ nhất, sắc mặt nhất thời có chút lạnh lùng.

Cô ghét nhất cái cảm giác không kiểm soát được, càng ghét bản năng phục tùng Alpha, chính vì điều này mà cô mới thích tới hội

quán Omega. Cô chưa từng nghĩ tới chuyện phải tìm một Alpha trong cuộc sống của mình, bởi vì một khi Omega bị đánh dấu, cơ thể đó không chỉ in dấu chất dẫn dụ của Alpha, mà còn không kiểm soát được cảm xúc phức tạp, ỷ lại vào bạn đời của mình, điều này khiến cô vô cùng bất mãn.

Cô không thích làm một phu nhân sang trọng, cao quý, lại càng không thích bị trói buộc, cuộc sống của cô phải do cô làm chủ, mặc kệ là được tới lúc nào, cô đều phải là chúa tể ở trên cao.

Không thể không nói ánh mắt của Cảnh Hạo rất sắc bén, hần nhìn thấu cô, nên mới tìm tới cửa đưa ra điều kiện vô cùng hấp dẫn. Cô giúp hần chấn cảnh đào hoa, hần vì cô cung cấp bến cảng tránh gió cả đời, mặc cho cô tùy ý sinh sống dưới vây cánh của hần. Dù cho tương lai mối quan hệ này bị hủy bỏ cũng không sao cả, hần vẫn sẽ bảo vệ cô, thậm chí giúp cô thoát khỏi hôn nhân ép buộc từ gia tộc.

Có thể nói chỉ cần Cảnh Hạo không sụp đổ, cô vĩnh viễn có thể tùy theo ý mình mà làm nữ hoàng của cô.

Có điều cô không phải là kẻ ngốc, cô biết muốn duy trì trạng thái này thì phải có điều kiện tiên quyết. Đó là cô không được chạm tới điểm mấu chốt của Cảnh Hạo. Nếu không một khi vượt qua giới hạn, lúc nào Cảnh Hạo cũng có thể trở mặt. Cô bình tĩnh quan sát hai người trong phòng khách rồi nhìn về phía Cảnh Hạo “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao sáng sớm anh lại tới đây?”

Giọng điệu của Cảnh Hạo rất lãnh đạm “Có chút việc muốn hỏi, thuận tiện hủy hôn ước.”

Tiết Diễm Ý giật mình, cô nhớ tới Cảnh Hạo và Thiệu Trạch có chơi một trò chơi, không khỏi kinh ngạc “Cậu ta thành công?”

Khóe môi của Cảnh Hạo gợi lên chút ý cười lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi không chế cảm xúc của mình “Đúng, thành công rồi.”

Tiết Diễm Ý nhất thời hiểu ra kế hoạch tạt Thiệu Trạch đã thất bại, cô thầm nghĩ thật đáng tiếc, ánh mắt lại chuyển qua chuyển lại giữa hai người “Tôi không có ý kiến đối với chuyện này, ý của hai người là?”

Cảnh Hạo không muốn nhiều lời, hắn nhìn qua ông Tiết “Cậu ấy có nói là muốn đi đâu không?”

“Khu một.”

Cảnh Hạo biết tên khốn kia luôn nói dối hết lời này qua lời khác, hắn vốn không ôm hi vọng với chuyện này, thế nhưng khi nghe vậy hắn không khỏi hơi giật mình, nhanh chóng nhớ tới một sự việc, liền hỏi “Tiền gửi tới đâu?”

Dựa theo tính cách của tên khốn kia, nếu chưa xác nhận tiền đã tới tay thì y không thể nào mạo hiểm rời đi, vậy nên khẳng định là như thế này.

Ông Tiết không hề giấu diếm, gật đầu “Gửi tới một viện phúc lợi.”

Cảnh Hạo đứng dậy rời đi ngay. Nếu để cho người ta gửi tới, vậy có nghĩa tên khốn kia sẽ đi lấy. Hắn chỉ cần đuổi tới trước là có thể bắt được y.

Ông chủ Cảnh thề, lần này nếu thật sự có thể bắt được tên khốn đó, hắn tuyệt đối phải đặt y trên giường hung bạo làm một trận.

Tiết Diễm Ý nghe được đại khái đối thoại của họ, mơ hồ đoán ra được cái gì, liền đuổi theo. Cô thở sâu, cảm nhận được sức ép từ người hấn truyền đến, cố chịu đựng cảm giác khó chịu hỏi “Ba tôi đã làm gì?”

“Ông ta cho A Trạch một khoản tiền.”

“Sau đó cậu tình nhân kia liền đi?” Tiết Diễm Ý oán thán, xem ra bông sen trắng kia đâu có yêu anh.

Cảnh Hạo liếc cô “Sau đó ba cô sai người đi giết cậu ấy.”

Tiết Diễm Ý thán kinh ngạc, mím môi “Cảnh Hạo.”

“Tôi sẽ nghe theo cậu ấy.” Cảnh Hạo biết cô muốn cầu xin mình, hấn thản nhiên nói “Nếu A Trạch nói không truy cứu, thì tôi sẽ không truy cứu.”

Bông sen trắng luôn ác độc kia sao có thể dễ dàng từ bỏ được? Tiết Diễm Ý trầm mặc một lát “Vậy trước khi không tìm được cậu ta...”

“Tôi sẽ không làm gì hết.” Cảnh Hạo dừng một chút, lấy một cái USB ra “Đây là của cậu ấy để lại, trước khi bắt đầu viết đã nói là muốn tặng cho cô.”

Tiết Diễm Ý ngần ra “Đây là?”

“Không phải cô không muốn phục tùng Alpha sao?” Cảnh Hạo nhìn cô “A Trạch có thể phớt lờ sức uy hiếp của Alpha. Đây là các bước luyện tập cậu ấy viết ra, đối với cô hấn là rất có ích, chỉ cần cô đủ tàn nhẫn với bản thân mình thì có thể thoát khỏi bản năng bẩm sinh này. Nhưng mà cô phải biết, chuyện này rất khó.”

Sắc mặt của Tiết Diễm Ý chớp mắt trở nên sâu sắc, hai tay nắm thật chặt, sau đó trịnh trọng nhận lấy “Lúc tìm thấy cậu ta hãy nói cho tôi biết. Tôi muốn đích thân nói một tiếng cảm ơn.” Nói xong cô xoay người, từng bước trở lại theo con đường lúc nãy đi tới.

Hiếm khi tên khốn kia lại tốt bụng như vậy, nhưng tại sao cậu không thể đối với tôi nhân từ một chút? Cảnh Hạo nhìn bầu trời mưa lất phất, đồng tử hiện rõ lên sự vững vàng.

Không sao, chờ tới khi tôi tìm thấy cậu, tôi cũng sẽ không nhân từ với cậu là được.

Hắn thấy tài xế mở cửa xe ra, liền khom lưng bước lên, dặn lái về nhà.

Mưa lại dần to lên, giống như toàn bộ thành phố này đang khóc.

Trước cổng tòa nhà có xe của nhà họ Lý đậu. Lúc này nhìn thấy họ, Lý Cố liền chậm rãi bước xuống xe. Động tĩnh ở Cảnh gia quá lớn, trên đường chỉ cần nghe ngóng một chút liền có thể biết được Cảnh gia đang tìm người. Thân là một ông trùm xã hội đen lớn khác ở Nhất Duyên, đương nhiên Lý Cố cũng sẽ biết, hắn chậm chậm tiến tới, nhìn cửa kính xe được hạ xuống, nhàn nhạt hỏi “Cậu ấy ở đâu?”

Cảnh Hạo không đáp, trầm giọng nói “Cậu ta không phải Thiếu Chu. Anh nên hết hi vọng đi.”

Lý Cố dừng một chút, sắc mặt lạnh dần “Sao anh biết?”

“Người của tôi, sao tôi lại không biết.” Cảnh Hạo ném một câu lại liền không nhiều lời nữa, sai thuộc hạ lái vào trong nhà, tuyên bố không muốn lãng phí thời gian nữa.

Sắc mặt của Lý Cố lại càng lạnh thêm, đứng tại chỗ một lát, cuối cùng không có đuổi theo.

Sau ngày hôm qua, tòa nhà trở nên yên tĩnh rõ rệt, không còn ai cười tươi bước ra đón khi hắn trở về nữa, không còn ai ngoan ngoãn trò chuyện với hắn, cũng không còn ai thò tay từng chút từng chút thử điểm máu chốt của hắn, tạo ra phiền toái để hắn thu dọn. Cuộc sống lại trở về như lúc đầu, giống như chưa có cái gì từng thay đổi cả.

Thế nhưng rõ ràng mấy năm qua vẫn là sống như vậy, vậy mà hiện tại ngay cả một ngày cũng khiến người ta không thể chịu đựng được. Mặt của Cảnh Hạo không chút thay đổi rảo bước vào nhà, sai người đi chuẩn bị chuyên cơ. Cảnh Tình vừa vặn ở nhà, cô bé chậm chạp lết chân xuống lầu, lo lắng nhìn hắn “Anh hai.”

“Em cũng biết rồi?”

Cảnh Tình gật đầu, đấu tranh “Chị dâu của em chắc có nỗi khổ trong lòng. Không hiểu tại sao em vẫn cảm thấy anh ấy yêu anh.”

“Ừ.”

Cảnh Tình quan sát một chút “Anh không sao chứ?”

“Ừ.”

“Sao em vẫn cảm thấy anh thật ra không ổn nhỉ? Nghe bảo đêm qua anh không ngủ?”

“Ừ.”

“... Anh có thể nói thêm vài chữ được không?”

Cảnh Hạo trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi “Cái rèn luyện kia, cậu ta đã từng nói với em phải không?”

“Dạ, nhưng khó quá, chắc em không làm được. Chị dâu bảo thật ra không sao hết, nếu mai sau bạn đời của em dám bắt nạt em, em chỉ cần nói với anh để anh đi giết hắn là được, sau đó dùng thuốc tiêu trừ chất dẫn dụ của Alpha, đi tìm người mới.”

Cảnh Hạo trầm mặc mấy giây, rồi ừ một tiếng. Tính cách của Tiết Diễm Ý khiến cô không thuộc về thế yếu, còn Tiểu Tình thì khác, cô bé thuộc kiểu mẫu chim nhỏ nép vào người, có khuynh hướng tìm một người bạn đời dịu dàng có thể chăm sóc cho cô, chung sống hạnh phúc.

Cảnh Tình ngồi xuống bên cạnh hắn “Em vừa nghe là anh ấy nói muốn tới khu một?”

“Ừ, có khả năng cậu ta ở đó.”

Cảnh Tình do dự một lát “Thật ra, em cảm thấy nếu chị dâu thật sự muốn đi thì anh có làm thế nào cũng không giữ được, kể cả bắt anh ấy lại. Anh ấy có thể chạy trốn một lần thì sẽ có thể chạy trốn lần thứ hai anh hai à.”

“Anh biết.” Cảnh Hạo chậm rãi nói “Nhưng nếu anh cứ mặc cậu ta, có lẽ cả đời này khả năng anh sẽ không còn cơ hội nào nữa, vậy nên dù cho phải trối lại, anh cũng phải trối cậu ta trở về, em hiểu không?”

Cảnh Tình thoáng chốc che giấu tâm tư nhỏ của mình “Nếu anh giác ngộ sớm, sau đó nghe lời em đặt anh ấy lên giường làm như vậy rồi lại như vậy thì tốt biết bao.”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh không thể không thừa nhận hiện tại hấn vô cùng hối hận.

“Chị dâu em nói nếu anh muốn anh ấy sẽ nghe theo anh mà.”
Cảnh Tình dừng một chút, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi “Anh hai, anh nói xem, có phải vì hai anh ngủ chung trên một cái giường nhưng anh không chạm vào anh ấy, nên anh ấy mới bỏ đi không?”

“...” Cảnh Hạo nói “Người đâu, tổng nó về trường cho tôi. Phái vài người trông coi, trước khi nghỉ hè đừng thả nó về.”

Cảnh Tình “...”

Cảnh Hạo đi vào phòng làm việc đơn giản xử lý một vài công việc, tiếp đó hỏi quân đội điều tra có tin tức hay manh mối về người nào đó không. Sau khi nhận được đáp án phủ định, hấn trầm mặc một lát, rồi khởi hành tới khu một. Ba mẹ hấn lại ở viện phúc lợi chờ hấn từ lâu, khiến hấn không khỏi nhướn mày “Sao ba mẹ lại ở đây?”

“Vừa lúc ba mẹ du lịch ở gần đây, Tiểu Tình gọi cho ba nói dạo này con không bình thường, bảo ba mẹ đi nhìn xem sao, đừng để con làm chuyện điên rồ.” Ba Cảnh quan sát viện phúc lợi này, kinh ngạc “Tự dưng con chạy tới đây làm gì?”

“Tìm con dâu của ba mẹ.”

Ba mẹ Cảnh “...”

Ba Cảnh sững sờ hai giây, sau đó thoáng chốc kinh ngạc “Ba cũng có con dâu?”

Cảnh Hạo “...”

“Con rốt cuộc chịu tìm vợ rồi? Từ khi nào vậy?” Ba Cảnh vội vàng truy hỏi “Trông thế nào? Tính cách ra sao?”

“Tới lúc đó thì biết.” Cảnh Hạo không muốn lãng phí thời gian, tùy tiện ứng phó vài câu liền tìm tới viện trưởng, hỏi tên khốn kia có trở về lấy đồ chuyển phát nhanh không.

“Có, lấy đi rồi lại chuyển trở về.” Viện trưởng nói “Sau đó lấy danh nghĩa của cậu ấy quyên góp hết cho chúng tôi.”

Cảnh Hạo thoáng chốc nheo mắt lại “Quyên hết hơn mười triệu?”

Viện trưởng cũng không rõ tình hình cụ thể lắm, lúc này lại nghe thấy hấn biết chuyện, ông không khỏi ngần ra “Các cậu có quan hệ gì?”

“Cậu ấy là vợ tôi.” Cảnh Hạo lại hỏi “Cậu ấy quyên góp hết.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo nhíu mày, tên khốn kia trăm cay nghìn đắng kiếm tiền sao có thể dễ dàng cho người khác như vậy? Rốt cuộc trong đầu y suy nghĩ cái gì chứ?

Ba mẹ Cảnh nghe thấy rất rõ ràng, nhỏ giọng bàn bạc “Tâm địa con dâu thật là thiện lương.”

“Ừ, là đứa nhỏ tốt.”

Cảnh Hạo lạnh lùng liếc qua hai người.

Ba mẹ Cảnh im lặng nhìn hấn, không phải là khen con dâu thiện lương sao, chộc tới dây thần kinh nào của nó rồi? Ba mẹ Cảnh lo lắng, ông bà nghĩ, Tiểu Tình nói không sai, con trai mình đúng là không bình thường.

Cảnh Hạo rất nhanh dời tầm mắt về “Cậu ấy còn trở về không?”

“Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm. Lâu lắm rồi cậu ấy không đi làm.” Viện trưởng nói “Người tới lấy đồ cũng không phải cậu ấy, mà là bạn cậu ấy.”

Cảnh Hạo lập tức hỏi “Vậy ông có biết bạn cậu ta tên là gì, ở đâu không?”

Viện trưởng lắc đầu.

Cảnh Hạo hiểu ra ở đây e rằng không gặp được Thiệu Trạch, hi vọng tan vỡ, đồng tử của hấn không khỏi tối đi. Có điều hấn không lập tức rời đi, mà là đi tìm các nhân viên cẩn thận hỏi về Thiệu Trạch, tranh thủ tìm manh mối từ trong đó. Nhưng Thiệu Trạch quá vô liêm sỉ và gian trá, nửa ngày qua đi, một chút tin có ích hấn cũng không hỏi ra, đồng tử lại càng tối thêm.

Chất dẫn dụ trên người hấn vốn đã rất mạnh, giờ phút này do giận tái mặt nên nhìn vô cùng khủng bố, liên tục dọ khóc tụi nhỏ ở viện phúc lợi, cuối cùng ba Cảnh thật sự nhìn không được, mạnh mẽ kéo hấn tới bác sĩ khám xem sao.

Lúc này Thiệu Trạch đang ngồi ở trụ sở chính của DR.

Bởi vì tầng trung tâm đột nhiên tới chơi, y cũng không ở trên thuyền chơi đủ ba ngày nữa, mà là cùng Thịnh Tước lên trực thăng trở về. Máy vị tầng trung tâm còn lại đang chờ y, thấy y liền kéo y

vào văn phòng, quan sát từ đầu đến chân một lần, ồn ào thất vọng, tiếp đó lại bao vây một vòng, chờ y nói ra bí mật.

Thiệu Trạch bắt đầu chậm rãi pha trà, nhìn xung quanh “Tiền của em đâu?”

“Tội anh nhất trí cho rằng em sẽ dùng số tiền này đập tội anh, nên đếm xong liền đem đi quyên góp rồi.” Kiều Tịch an ủi “Đừng lo, dùng danh nghĩa của em để quyên góp, coi như tích đức cho em.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch yếu ớt thở dài “Tôi thấy người cần tích đức là mấy người mới đúng.”

Kiều Tịch đẩy mắt kính “Đừng nói lời thừa nữa. Nói đi, khảo hạch lần này, rốt cuộc em làm sao kiếm ra tiền?”

“Đầu tiên thời hạn là giả.” Thiệu Trạch chậm rì rì nói “Cướp tiền là phạm quy, đánh bạc không được, tội em lại không có thân phận, không có cách nào ở khách sạn cũng không có cách nào mở tài khoản, dù là làm ăn hay là mặt khác đều gặp khó khăn.”

“Ừ, sau đó?”

“Trộm đồ tuy có thể, nhưng nếu trộm thứ quá quý giá, mà trong tiền đề không có đường dây thì không chỉ không dễ bán mà còn dễ bị bắt.” Thiệu Trạch kiên nhẫn nói “Mà nếu không quý, muốn kiếm được tám triệu tám trăm tám mươi ngàn thì không biết phải trộm tới lúc nào nữa.”

Mọi người gật đầu “Tiếp tục.”

“Cho nên em nghĩ ra một cách.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Kết quả dễ dàng liền kiếm đủ.”

Mọi người nhướn mày “Là cách gì?”

“Một cách đại chúng, đơn giản, hơn nữa không có nguy hiểm.”

“Ừ, là cách gì?”

“Thao tác cũng vô cùng đơn giản.” Thiệu Trạch vui vẻ giới thiệu “Mỗi ngày em có thể sống phóng túng, hưởng thụ cuộc sống. Sau đó chỉ cần chờ tiền tới cửa là xong. Số tiền đầu tiên của em là họ tranh nhau đưa tới đấy.”

“Thế rốt cuộc là cách gì?”

Thiệu Trạch khẽ nhấp một ngụm trà “Tạm biệt.”

Mọi người “...”

Trước khi đám người kia phát tác Thiệu Trạch liền nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài. Mọi người sững sờ hai giây, vội vàng đuổi theo, nhưng khi chạy ra liền thấy một người đứng ngoài cửa, họ không khỏi dừng lại “Ông chủ.”

Ông chủ DR gật đầu, nhìn qua Thiệu Trạch. Mặt Thiệu Trạch đầy ngoan ngoãn gọi “Ba.”

“Có bị thương không?”

“Không ạ.”

“Ừ, vậy đi theo ba.”

Vì thế Thiệu Trạch ngoan ngoãn cùng ba mình đi vào phòng, tìm chỗ ngồi xuống “Sao ạ?”

“Nói một chút đi, sao con kiếm được tiền?”

“Một cách ngắn gọn, hiệu suất cao...”

“Đừng có nói lung tung.” Ông chủ DR cắt ngang “Ba cũng chẳng phải bọn họ, con nói thẳng ra cho ba.”

“Làm người thứ ba.”

Ông chủ DR “...”

Mọi người thấy Thiệu Trạch bị xách đi, tạm thời đành phải bỏ qua cho y, tiếp tục đi làm công việc của mình. Kiều Tịch tìm tới Thịnh Tước, bảo hắn vào phòng thí nghiệm với mình, vừa đi vừa nói chuyện “Một trợ lý khác của A Trạch còn chưa tới, nhưng mà không sao cả. Cậu ta không cần rèn luyện ở mặt này, còn cậu thì lại không được.”

Thịnh Tước nhướn mày, kiên nhẫn đi theo.

“Nếu sau này cậu làm trợ lý của A Trạch, có chuyện tất yếu phải nói cho cậu.” Kiều Tịch đẩy mắt kính, nhìn hắn “A Trạch không thể chảy quá nhiều máu, đặc biệt khi cậu ấy tới khu mười một lại càng phải chú ý. Cậu phải bảo vệ tốt cho cậu ấy, biết không?”

“Tôi có thể hỏi lý do không?”

“Được, A Trạch thật ra là Omega.”

Trong thoáng chốc Thịnh Tước ngẩn ra.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 30: Trọ lý

Thịnh Tước chậm rãi tiêu hóa sự thật này, trầm mặc hai giây, tiếp đó toàn thân hắn sôi trào, kích động tới mức hai mắt đỏ ngầu, cả người run lên.

Thiệu Trạch đã qua mười tám tuổi từ lâu, là một Omega mà nói thì hàng năm đều có thời kỳ phát tình, tới lúc đó liền sẽ thờ dốc xụi lơ nằm trên giường, sắc mặt đỏ ửng không ngừng rên rỉ, từng tế bào khắp cơ thể đều khao khát được Alpha tiến vào, sau đó người này sẽ ngoan ngoãn giăng hai chân ra, mặc cho Alpha mạnh mẽ làm bảy ngày.

Thịnh Tước tưởng tượng tới cảnh đó, nhất thời âm thầm nắm chặt hai tay.

Mẹ kiếp, thật hả lòng hả dạ mà.

Kiều Tịch nhìn hắn một cái, vẫn giữ bộ dáng lạnh như băng kia “Sao thế? Rất bất ngờ?”

“... Không, không có.” Thịnh Tước không chế cảm xúc của mình, cố gắng bình tĩnh trả lời. Hắn lấy lại tinh thần, trong đầu theo bản năng chột lóe lên bóng dáng của Thiệu Trạch và câu nói “Tôi mạnh mai lắm”, không biết vì sao hắn lại cảm thấy hài hòa vô cùng.

Kiều Tịch nói huấn luyện này chỉ là tăng cường khả năng kiểm soát của bản thân, để tránh không khống chế được mà bị chất dẫn

dụ của Omega kích thích làm cho mất đi lý trí. Đối với chuyện này Thịnh Tước đã nắm vững được một phần từ trước, có điều hắn biết nếu Kiều Tịch đặc biệt nhắc tới, tất nhiên là có nguyên do nhất định, vì thế hắn phối hợp theo, tiếp đó nhanh chóng khẳng định suy đoán của mình.

Trong phòng thí nghiệm cất giữ chất dẫn dụ của Thiệu Trạch, mùi vị vô cùng ngọt, so với mùi trên người Kiều Tịch còn quyến rũ hơn. Cho dù Thịnh Tước biết rõ gen của Thiệu Trạch xuất sắc, nhưng lúc này vẫn không khỏi bất ngờ. Hắn thầm nghĩ, nếu trong tình huống không biết, hắn nhất định sẽ bị mùi vị này dẫn tới ngửa ngáy khó chịu, do đó sẽ nhịn không được mà tiến đến thăm dò tới cùng, nhưng mà dù gì hắn cũng đã trải qua huấn luyện, bởi vậy chỉ xem một chút, chứ không làm ra cái gì khác người.

Phòng thí nghiệm chia làm ba gian, đây là gian trong cùng, bốn phía rộng mở, thoáng mát, bày giá sách và bàn ghế. Kiều Tịch đi tới một góc, kéo một bức bình phong gấp màu xanh da trời ra, lộ ra chiếc ghế dựa được chế tạo đặc biệt ở phía sau, ý bảo Thịnh Tước đi qua.

Thịnh Tước quét mắt nhìn cái khóa để cố định tay chân ở trên đó “Tôi không cần thứ này đâu.”

Kiều Tịch đứng yên “Ngồi xuống, lát nữa tôi sẽ dùng chất xúc tác để chất dẫn dụ của A Trạch phát ra mùi vị vào thời kỳ phát tình, cậu sẽ không chịu nổi đâu.”

Thịnh Tước đã từng tiếp xúc với Omega vào thời kỳ phát tình, hắn vẫn có thể giữ được tính tự chủ như thường, nhưng thấy ý của Kiều Tịch đã quyết, hắn cũng không kiên trì nữa, mà phối hợp mặc cho người này khóa chân tay mình lại.

Kiều Tịch đặt dụng cụ bằng thủy tinh ở trước mặt hắn, lấy ra thuốc thử trong tủ chứa đồ, chậm rãi đổ vào, sau đó lắc đều.

Đồng tử của Thịnh Tước thoáng chốc tối đi, hắn chỉ cảm thấy mùi vị này ngọt ngào nồng đậm, phảng phất như hóa thành vô số mảnh nhỏ xúc giác không ngừng tấn công vào thần kinh của hắn, khiến hắn hận không thể tiến lên hưởng thụ một phen.

Kiều Tịch đóng nắp lại, quan sát tơ máu tràn đầy trong mắt hắn “Cậu ổn không?”

Thịnh Tước nhìn chăm chăm vào cái lọ, trong lòng thoáng chốc sinh ra tức giận khi mỹ vị bị đoạt mất, có điều hắn cũng không mất đi lý trí, liền vội vàng ngửa đầu ra sau, ý đồ rời xa nó.

Kiều Tịch quan sát vài lần, sau đó cởi khóa cho hắn, đưa cho một viên thuốc “Hôm nay tới đây thôi, cậu trở về bình tĩnh lại chút đi.”

Thịnh Tước chậm rãi thở ra một hơi, sâu sắc nhận thấy cơ thể mình đang nóng lên, nhất thời hiểu ra khả năng tự kiểm chế bị báo hỏng, sắc mặt hắn lập tức trở nên có chút khó coi, trầm mặc gặt đầu.

Tuy hắn còn chưa biết rõ thân phận thật sự của Thiệu Trạch, nhưng lúc trở về hắn biết đám người này đã quen biết nhau từ lâu, vì thế trước khi đi ra ngoài hắn do dự một chút “Cậu ta... Ý tôi là Thiệu Trạch là vì cái này mới dùng thuốc ức chế?”

“Không phải.” Kiều Tịch dọn xong thuốc thử và chất dẫn dụ “Thân thủ của A Trạch rất tốt. Nếu cậu ấy không muốn thì bình thường Alpha sẽ không có cách nào tới gần.”

Thịnh Tước theo bản năng nhớ lại hai cú đánh mình phải chịu kia, khóe miệng cứng đờ. Hắn thầm nghĩ, Thiệu Trạch quả thật rất mạnh, thế thì đâu có cần che giấu chất dẫn dụ, hắn nghĩ một lát “Lúc này anh bảo cậu ta không thể chảy quá nhiều máu, tại sao vậy? Có liên quan gì với cái này?”

“Xem như là có đi.”

Thịnh Tước nhìn anh, thấy anh tựa hồ không có ý nói tiếp, hắn liền thức thời không hỏi nhiều nữa, xoay người bước đi.

Trụ sở chính của DR là một cụm tòa nhà mô hình nhỏ, tầng trung tâm ở trong cùng, kiểu phòng ốc không khác gì biệt thự cả. Hai tầng dưới cùng dùng để làm việc, các tầng còn lại là phòng cho khách, đa số họ đều ở lại nơi này.

Thiệu Trạch đã nói chuyện xong với ba mình, y đang lên mạng trong văn phòng mới của bản thân. Thịnh Tước đi ngang qua thì thấy cửa phòng mở, liền hơi nhướn mày, bước vào. Thiệu Trạch ngẩng đầu nhìn “Là anh à.”

Thịnh Tước nhìn lại khuôn mặt vô liêm sỉ này, nghĩ tới mỹ vị kia thuộc về y, biểu tình của hắn liền cứng đờ, chút nhiệt độ còn sót lại lập tức biến mất. Hắn thầm nghĩ, kể cả đầu mình bị con lừa nó đá cũng tuyệt đối không thể phát sinh quan hệ với tên này được, rất buồn nôn.

Thiệu Trạch chào hỏi xong liền không để ý tới hắn, tiếp tục lên mạng.

Văn phòng này có một chiếc cửa sổ, ở dưới trải một lớp đệm mềm bằng lông xù, Thiệu Trạch tìm một vị trí thoải mái ngồi, khóe

miệng khế cong lên, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ vài cái trên bàn phím, âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Thịnh Tước quan sát một hồi, hắn không thể không thừa nhận nếu đứng ở lập trường khách quan, ngoại hình của tên này thật sự rất đẹp, nếu lại xứng với mùi vị kia không biết sẽ quyến rũ đi linh hồn của bao nhiêu người, thật đúng là tai họa.

Có điều tai họa này sớm muộn gì cũng bị Alpha đặt ở trên giường trừng trị thôi. Thật tốt quá đi!

Thịnh Tước mừng thầm, nhưng ngay sau đó nghĩ tới mình lại thua bởi một Omega, dù biết rõ gen của Thiệu Trạch mạnh mẽ, nhưng ít nhiều hắn cũng có chút không được tự nhiên. Hắn tự hỏi một lát, cảm thấy Thiệu Trạch có thể thắng hắn là không thoát khỏi liên quan tới Cảnh Hạo, nói cách khác, thân phận tình nhân bé nhỏ đã cung cấp cho y không ít thuận lợi.

Tuy nhiên Thiệu Trạch có thể làm như vậy, nhưng Alpha bọn họ sao có thể xin người khác bao mình cho được. Kể cả có xin chắc cũng chẳng ai muốn, vậy nên khảo hạch lần này không phải là so thực lực mà là so khuôn mặt.

Vừa nghĩ như vậy, Thịnh Tước liền cảm thấy thoải mái hơn.

Thiệu Trạch thấy hắn đứng yên, liền chớp mắt mấy cái, chờ mong nhìn hắn “Dù sao anh cũng không có việc gì, có thể giúp tôi pha một tách cà phê không?”

Thịnh Tước trầm mặc nửa giây, gật đầu, pha xong thì bưng tới cho y.

Thiệu Trạch nhận lấy uống một ngụm, soi mới nhìn hấn, yếu ớt thở dài “Sao anh pha cà phê khó uống vậy, ba mẹ anh có biết không?”

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước theo bản năng muốn úp tách cà phê vào mặt y, nhưng ngẫm lại dù sao y cũng là cấp trên của hấn, nên đành phải nhẫn nhịn, im lặng nguyên rửa tên khốn này về sau sẽ gặp phải một Alpha thuộc hệ SM.

Hấn nhìn Thiệu Trạch, không khỏi bắt đầu tự hỏi vấn đề vừa rồi, thuốc ức chế Omega sẽ sinh ra tác dụng phụ với cơ thể, làm ngừng sinh sản sớm. Hiện tại Omega đều dùng thuốc trì hoãn kỳ phát tình, tên này luôn được chiều chuộng như vậy tại sao lại chọn phương án trước?

Hấn biết có một vài Omega rất ghét Alpha, hoàn toàn không muốn sinh hoạt với Alpha, có người thậm chí sẽ ghét cả giới tính của mình, chẳng lẽ Thiệu Trạch cũng thuộc về nhóm người đó? Vậy nên y mới chọn cách này để tránh né phát tình với Alpha? Nhưng được tính dù sao cũng sẽ giảm đi qua từng ngày, hơn nữa Kiều Tịch là bác sĩ, không thể nào để y dùng loại thuốc này mãi được, bởi vậy sớm muộn gì y cũng sẽ phải trải qua thời kỳ phát tình thôi.

Trên đời này tất cả người có thể bỏ qua sức uy hiếp của Alpha đều là do bồi dưỡng sau này. Thiệu Trạch thực hiện huấn luyện tàn khốc để phá vỡ bản năng trối buộc, có phải cũng liên quan tới chuyện này không?

Thật ra y sống cũng không dễ dàng gì... Thịnh Tước quyết định sau này sẽ cố gắng dùng tâm tư bao dung thông cảm mà đối xử với

Thiệu Trạch, hần nhẹ giọng hỏi “Cậu đang làm gì vậy?”

“Lên diễn đàn.”

Thịnh Tước ừm một tiếng đáp lại, đơn giản quét mắt nhìn, hần chỉ thấy cái nick đăng nhập kia chói mắt sáng lên một cái tên [Làm chết Alpha].

“...” Thịnh Tước im lặng bước ra ngoài hai bước, bỗng nhiên xoay người “Cậu chính là làm chết Alpha?”

Sắc mặt Thiệu Trạch vô tội, chớp mắt mấy cái, nghiêm túc dạy bảo “Đừng dùng âm lượng lớn như vậy quát tôi, tôi mảnh mai lắm, lỡ làm tôi sợ thì sao?”

Thịnh Tước “...”

Thịnh Tước cảm thấy người như thế căn bản không đáng để thông cảm, bị Alpha làm chết ở trên giường cũng đáng đời.

Thiệu Trạch nhìn hần một cái “Không phải anh được thăng làm trợ lý sao? Không đi tìm cấp trên của anh đi, ở trước mặt tôi lắc lư làm gì?”

“... Cậu chính là cấp trên của tôi.”

Thiệu Trạch sững sờ hai giây “Hửm?”

“Họ không nói cho cậu sao?”

Thiệu Trạch “...”

Thịnh Tước vẫn không vừa mắt với Thiệu Trạch, đương nhiên sẽ không chủ động nói chuyện này, hần vốn cho rằng những người ở

tầng trung tâm sẽ chuyển lời, ai ngờ lại không phải, đây là đám người gì vậy?

Hai người đối diện sau một lúc lâu, Thiệu Trạch chân thành mở miệng “Trước kia dù đã từng xảy ra chuyện gì, thì cũng cho nó vào quá khứ đi nhé.”

Thịnh Tước “...”

Bọn họ đơn giản trò chuyện, trên người Thịnh Tước còn có vết thương, nên liền trở về phòng. Thiệu Trạch tắt máy vi tính, đi thẳng tới phòng thí nghiệm của Kiều Tịch “Anh nói muốn đề bạt hai người đều là trợ lý của em?”

“Ừ, người kia còn chưa về.”

“Là ai?”

“Trác Tiểu Nam.”

Thiệu Trạch tìm tòi trong trí nhớ một lát “Chính là cái tên Alpha ngu ngốc đang dán áp phích trên đường đột nhiên nhìn trúng một Omega, sau đó chạy tới theo đuổi người ta, kết quả xem nữa bị chọc cúc hoa trước đám đông?”

“Ừ, là cậu ta đó.”

“...” Thiệu Trạch nói “Thật ra các anh đang muốn chinh em đúng không? Nếu không sao lại cử một người có thù với em và một người đầu óc có vấn đề cho em vậy?”

“Không, năng lực của Thịnh Tước rất mạnh, là một thuộc hạ không tệ.” Kiều Tịch giải thích “Trác Tiểu Nam thuộc về phe hành

động, hơn nữa rất biết nhìn thời thế, cậu ta biết không thắng được, vậy nên buông tha cạnh tranh, chọn một con đường có lợi cho mình.”

Kiều Tịch cầm tài liệu ra, đưa qua “Ngày hôm sau nhìn thấy Omega kia, cậu ta dùng tiền thuê vài tên du côn, tạo ra cảnh tượng hỗn loạn rồi cứu cha của Omega kia, thuận lợi vào nhà người ta, ngày thứ năm liền trở thành cận vệ của Omega đó, ngày thứ mười sáu thành công trèo lên giường Omega đó, cũng nghĩ mọi cách dùng chất dẫn dụ của Alpha kích thích đối phương tiến vào thời kỳ phát tình. Cho tới tận bây giờ, cậu ta vẫn được hưởng bữa tiệc lớn.”

Thiệu Trạch trầm mặc nửa giây “Không tệ.”

“Tụi anh đều cảm thấy cậu ta là một nhân tài, tiếp tục trải qua huấn luyện của em thì sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực đấy.”

Thiệu Trạch lại trầm mặc nửa giây, cuối cùng thỏa hiệp.

Cảnh Hạo không rời khỏi khu một, bởi vì cho tới hiện nay, hắn chỉ biết ba người có liên quan tới Thiệu Trạch: Cậu ám tập đoàn Tế Thời, cậu hai Lâu Huy của tổ chức lính đánh thuê và Thịnh Tước đến từ tầng giữa của DR.

Thành phố Z là thiên hạ của hắn, sai thuộc hạ điều tra liền biết được cậu ám Tế Thời mới gặp mặt Thiệu Trạch có một lần, bởi vậy tên này cơ bản là vô dụng, còn lại là Thịnh Tước và Lâu Huy. Dựa vào quan hệ của hắn và bộ trưởng, nhờ bộ trưởng giúp đỡ mọi tin tức từ miệng Thịnh Tước lại vô cùng dễ dàng, nhưng khi hắn gọi điện qua thì lại biết được Thịnh Tước vừa rời đi, không biết là đi đâu, vì thế hắn chỉ có thể xuống tay với DR.

Thế lực của DR ở khu vực rất lớn, hẳn phải triển khai hành động nhiều mặt mới có thể liên lạc được với Thịnh Tước. Hai người liền hẹn gặp nhau ở một quán cà phê. Cảnh Hạo nhìn hẳn “Nghe nói anh vừa mới trở về sau khi kết thúc một nhiệm vụ?”

Thịnh Tước gật đầu, khảo hạch lần này của tập đoàn huy động rất nhiều người, người bên ngoài có đề phòng từ lâu cũng phải người tìm hiểu tin tức, bởi vậy tổ chức yêu cầu vô luận ai hỏi thì cũng phải nói là đi làm nhiệm vụ, người ngoài căn bản không biết DR đang tiến hành một cuộc thi lựa chọn cho tầng cao cấp.

Cảnh Hạo không muốn lãng phí thời gian, đơn giản chào hỏi xong liền đi thẳng vào chủ đề “Anh quen A Trạch bao lâu rồi? Anh biết hiện tại cậu ta ở đâu không?” Hẳn dừng một chút “Biết tên đầy đủ và bối cảnh không?”

Nếu là trước kia tuy Thịnh Tước không đến mức bán đứng Thiệu Trạch, nhưng những thông tin không quan trọng như tên đầy đủ thì khẳng định không nói hai lời liền vạch hết ra, nhưng hiện tại thì không được, hẳn là trợ lý của người ta, loại hành động bán đứng cấp trên là không thể nào làm, hẳn chậm rãi nói “Quen cũng không bao lâu, tôi chỉ biết cậu ta tên là A Trạch, mặt khác thì không rõ.”

Cảnh Hạo cẩn thận quan sát hẳn. Quả thật Thịnh Tước vừa mới quen Thiệu Trạch, cũng đúng là không biết bối cảnh của y, bởi vậy hẳn không hề có áp lực, cẩn thận đối mặt với ông chủ Cảnh. Cảnh Hạo quan sát thấy Thịnh Tước hẳn là không có nói dối, đồng tử của hẳn lập tức trở nên tối đi “Tôi biết rồi.”

Hẳn nói chuyện một lát, rồi đứng dậy rời đi, trước khi đi để lại một tấm danh thiếp “Nếu anh gặp lại cậu ấy, nhớ gọi cho tôi, xem như tôi thiếu anh một ơn huệ.”

Thịnh Tước trầm mặc nhìn hẩn đi xa, cầm danh thiếp về, đưa cho Thiệu Trạch. Thiệu Trạch nhận lấy nhìn một lát, mỉm cười, tùy tay cất vào trong ví tiền.

Cảnh Hạo không đào được tin tức từ Thịnh Tước, liền nhanh chóng rời khỏi khu một, tiếp đó liên hệ với Lâu Huy, hẹn gặp mặt ở một hội quán. Lâu Huy vẫn mặc bộ đồ rằn ri, nhìn xung quanh “Tình nhân nhỏ bé của anh đâu? Tôi đang muốn tìm cậu ấy.”

“Có chuyện gì?”

“À, tôi muốn hỏi thăm cậu ấy về một người.” Đồng tử của Lâu Huy mang theo chút nghiền ngẫm, chậm rãi mỉm cười “Một mỹ nhân lạnh lùng xinh đẹp còn có chút bạo lực. Anh gặp qua chưa?”

“Chưa.” Cảnh Hạo nhìn hẩn “Anh quen A Trạch?”

“Cậu ta không biết tôi đâu.” Lâu Huy cười nói “Hồi trước tôi có thấy mặt cậu ta ở đằng xa, thật ra ngay cả tên của cậu ta cũng không biết. Cậu ta tên là gì vậy?”

Đồng tử của Cảnh Hạo hơi trầm xuống, nghĩ một lát “Anh thấy ở đâu? Bên cạnh cậu ấy có ai không?”

“Khu mười một, bên cạnh cậu ta chính là mỹ nhân kia.” Lâu Huy nhướn mày “Sao vậy? Cậu ta đâu?”

Cảnh Hạo không đáp, trầm mặc vài giây “Ngoại trừ lần đó, anh còn biết cái gì?”

Lâu Huy quan sát hẩn, đột nhiên hỏi “Cậu ta bỏ đi rồi?”

“Ừ.”

“Tôi DR tìm chưa?”

Cảnh Hạo lập tức nheo mắt lại “A Trạch là người của DR?”

“Tôi cũng không chắc, anh có thể đi tìm thử xem. Chúc anh may mắn.” Lâu Huy dừng một chút “Nếu anh thấy cậu ấy, nhớ giúp tôi hỏi thăm một chút về tung tích của mỹ nhân kia nhé.”

“Ừ.”

Cảnh Hạo đi ra hội quán, mở cửa xe bước lên, không khỏi nhắm chặt mắt. Hiện tại manh mối thật sự quá ít, tỉ lệ thành công có thể tìm ra tên khốn kia cực kỳ nhỏ bé. Nếu tìm được thì còn tốt, nếu không tìm được... Không, hắn mở mạnh mắt ra, hắn sẽ không buông tha, vậy nên không có khả năng không tìm thấy. Tên khốn kia... chỉ có thể là của hắn.

Tiểu kịch trường

Cảnh Hạo: “Biết A Trạch hiện đang ở đâu không? Biết tên đầy đủ và bối cảnh của cậu ấy không?”

Thịnh Tước: “Tôi chỉ biết cậu ta tên là A Trạch, mặt khác thì không rõ.”

[Thịnh Tước: Mẹ kiếp, đừng tin, nhìn vào mắt tôi nè!]

Cảnh Hạo: “Tôi biết rồi.”

Thịnh Tước “...”

[Thịnh Tước: Cái này mà cũng tin? Anh nên trói tôi lại, đánh tôi, tôi sẽ lập tức nói cho anh biết. Thật đó!]

Cảnh Hạo: “Nếu gặp cậu ấy, nhớ gọi cho tôi.”

Thịnh Tước: “...”

[Thịnh Tước: Anh chớ đi, quay lại đi! [Động tác giơ tay dừng] Tôi sẽ nói cho anh biết mà [Động tác giơ tay dừng]]

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 31: Hai năm (1)

Mấy ngày sau Thịnh Tước rút cuộc gặp được vị trợ lý còn lại, cũng biết lý do tại sao gã không cần huấn luyện, một Alpha đã có bạn đời đúng là sẽ không bị Omega khác ảnh hưởng nữa.

So ra hắn không được may mắn như vậy, chất dẫn dụ phát ra vào thời kỳ phát tình của Thiệu Trạch là một món ăn ngon cáng dỡ, mỗi lần đều có thể dễ dàng khơi mào bản năng Alpha của hắn, khiến cho hắn rơi vào tình trạng động dục bị động. Điều may mắn duy nhất của hắn là mùi vị này thuộc về Thiệu Trạch, bởi vì chỉ cần nhớ tới khuôn mặt kia, nhiệt độ cơ thể hắn liền giảm xuống một chút.

Trác Tiểu Nam từng đến xem vài lần, gã sờ mũi “Ồ, tôi cảm thấy vẫn là của vợ mình dễ người nhất.” Gã nhìn Thịnh Tước bị vây trong ranh giới sụp đổ, cảm khái “Loài người ấy, phải gắng gượng trôi qua khó khăn như vậy sao?”

Thịnh Tước ngồi trên chiếc ghế chế tạo đặc biệt, đáy mắt mang theo chút tơ máu, gân xanh trên trán bởi vì nhẫn nại mà nảy mạnh lên, hắn trầm mặt “Nếu vợ cậu bỗng nhiên phát tình nằm trước mặt cậu, cậu có nhẫn nhịn được không?”

“Sao tôi phải nhịn? Tôi cũng đâu phải kẻ ngốc, đó là vợ tôi mà, tôi trực tiếp nhào vô là được.” Trác Tiểu Nam nói rất hiển nhiên “Tôi muốn ăn thế nào liền ăn thế đó.”

Thịnh Tước “...”

Trác Tiểu Nam sửng sờ hai giây dưới ánh mắt ăn thịt người của Thịnh Tước, gã đoán là lời mình nói rất kích thích, nên liền vỗ vai hắn “Cậu cố gắng lên, nếu chịu không nổi thì đi kiếm vợ đi. Vợ vừa mềm mại lại vừa nghe lời, còn vô cùng ngon miệng, cậu sẽ thích.” Gã dừng một chút “Chất dẫn dụ của cậu Trạch lưu lại trên cơ thể cậu nhiều lần như vậy, chẳng lẽ trong tiềm thức của cậu không yêu cậu ấy sao?”

Mặt Thịnh Tước đỏ ửng ra “Không bao giờ nảy sinh loại chuyện ngu xuẩn đó đâu.”

“Sao vậy?” Trác Tiểu Nam kinh ngạc “Cậu Trạch của chúng ta xuất sắc như vậy, ngoại hình đẹp, tính cách tốt, đối xử với mọi người vô cùng ôn hòa, chẳng có chút kiêu căng nào, đặc biệt là ở cuộc thi cạnh tranh tàn khốc này còn trở hết tài năng, nói thật tôi sắp thành fan cuồng của cậu ấy rồi, cậu bắt mắt với cậu ấy ở điểm nào chứ?”

“... Cậu tỉnh lại đi.”

Trác Tiểu Nam hoàn toàn không thể hiểu suy nghĩ của hắn, thấy hắn muốn tiếp tục rèn luyện, gã liền rời đi.

Khảo hạch lần này gã vốn đã buông tay, nào ngờ có thể được đề bạt lên làm việc ở tầng trung tâm, cảm giác sự nghiệp và tình yêu đều đạt được thật quá tuyệt vời, thoáng chốc gã đã cảm thấy mãn nguyện với cuộc đời này, quyết định dùng hết sức xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với cấp trên, cố gắng kiếm tiền nuôi vợ.

Gã bước vào văn phòng, thấy Thiệu Trạch đang lên mạng, liền chạy xoẹt tới “Cậu Trạch.”

Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu “Pha cho tôi một tách cà phê đi.”

“Có ngay.” Trác Tiểu Nam xoay người rời đi, nhanh chóng bưng cà phê trở về, gã thuộc phe hành động, hơn nữa khả năng chấp nhận rất mạnh. Hồi trước vì theo đuổi vợ, gã đã học một đống kỹ năng ở nhà, bao gồm nấu cơm, nấu canh, pha cà phê, pha trà, mát xa cùng N cách hầu hạ vợ mình tắm rửa và làm thế nào để cởi quần áo của vợ mình nhanh nhất, vân vân...

Thiệu Trạch uống một ngụm, không keo kiệt mà tán dương “Rất ngon, tiếp tục cố gắng, tôi rất coi trọng anh đấy.”

Trác Tiểu Nam nhất thời kích động “Tôi sẽ cố gắng, nhất định không phụ kỳ vọng của cậu.”

“Tốt.”

Vòng cuối cùng của khảo hạch mãi tới khi chấm dứt mới công bố với nội bộ, mọi người nhìn đồng điều kiện kia thì lặng im hai giây, sau đó thoáng chốc liền oanh tạc “Mẹ nó, cái này con người có thể hoàn thành sao? Đừng có đùa chứ.”

“Đúng vậy, người được thăng chức rốt cuộc làm sao mà kiếm được tiền?”

Dù sao cũng là nhân tài của tổ chức, vài người nào đó đã có hành động quá mất mặt trong khảo hạch này, vì nghĩ tới tâm tình của họ, ông chủ quyết định không công bố quá trình cụ thể, theo lời của ông nói là cảm giác huyền bí mới có thể gia tăng sự sùng bái

của mọi người với người thắng cuộc, bọn họ chỉ cần biết kết quả là được.

Sâu trong lòng Thiệu Trạch cảm thấy lý do này rất lừa dối người khác, ông già của y chẳng qua không muốn người ta biết con mình đi làm kẻ thứ ba thôi, vậy nên mới lòi ra một cái cớ đường hoàng như vậy, đương nhiên y sẽ không nói ra, bởi vì cứ như vậy thì mấy tên khốn của tầng trung tâm cũng sẽ không biết, nhìn bộ dáng phát điên của họ, y cảm thấy khá hài lòng.

Thịnh Tước là một người khác hiểu rõ tình hình, có điều hắn chỉ biết Thiệu Trạch từng làm tình nhân của Cảnh Hạo, còn mặt khác thì cũng không biết gì. Hiện tại hắn là trợ lý của Thiệu Trạch dĩ nhiên không thể bán đứng thủ trưởng, bởi vậy cũng giữ kín miệng như bưng, tiếp tục quá trình tập luyện của mình.

Dần dần thích ứng với chất dẫn dụ, thời gian kiên trì của hắn càng lúc càng dài, từ mười phút ban đầu tới một tiếng, rồi tới hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng, thậm chí lâu hơn.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, nuốt một viên thuốc, thấy Kiều Tịch thu dọn đồ đạc, hắn không khỏi hỏi “Phải bao lâu mới được?”

Kiều Tịch đóng tủ chứa đồ, lãnh đạm nói “Tới khi cậu hoàn toàn không chịu ảnh hưởng mới thôi.”

Thịnh Tước khẽ nhú mày “Là xem xét thế nào?”

“Ít nhất bảy ngày, trong bảy ngày nếu cậu không có gì mới tính là đủ tư cách.”

Thịnh Tước biết đây là thời hạn của kỳ phát tình, tuy nhiên hắn vẫn có chút ngạc nhiên “Thật ra tôi chỉ cần kiềm chế tới khi đưa cậu

ta đến nơi an toàn là được mà.”

“Không, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, cậu cần phải giữ bình tĩnh trong suốt quá trình.” Kiều Tịch nhìn hấn một cái “Thuốc ức chế trên cơ thể A Trạch không giống với loại thuốc thông thường. Bình thường cậu ấy chảy máu hoặc ra mồ hôi sẽ không bại lộ chất dẫn dụ của Omega, trừ phi quá nhiều thôi.”

Thịnh Tước hơi giật mình, lập tức hỏi “Vậy nên cậu ta mới không thể chảy quá nhiều máu?”

“Ừ, khi cậu ấy chảy tám mươi phần trăm lượng máu mất người bình thường có thể chịu đựng được thì chất dẫn dụ Omega sẽ hoàn toàn lộ ra.” Kiều Tịch dừng một chút, sắc mặt lạnh dần “Nhưng bởi vì trước đó bị ức chế triệt để, nên ở thời điểm bộc lộ ra sẽ tiến thẳng tới thời kỳ phát tình, hậu quả này sẽ nghiêm trọng cỡ nào tôi tin rằng không cần mình phải nói ra.”

Thịnh Tước âm thầm hít sâu, nếu thật sự chảy máu nhiều như vậy, lúc nào mạng sống của Thiệu Trạch cũng bị đe dọa, đã thế còn tiến vào thời kỳ phát tình, mà chung quanh vừa vặn có Alpha độc thân, vậy rất có khả năng Thiệu Trạch... sẽ chết.

Kiều Tịch nhìn thẳng vào hấn “Trong tình huống đó, nếu ngay cả thân là trợ lý như cậu cũng mất đi lý trí, vậy với A Trạch mà nói không thể nghi ngờ đó sẽ là một tai nạn.”

Thịnh Tước thu hồi chút nghi ngờ lúc nãy, nghiêm túc gật đầu “Tôi hiểu rồi.” Hấn dừng một chút, đột nhiên hỏi “Hồi trước anh nói phải chú ý không để cậu ta chảy máu ở khu mười một, sao lại như vậy?”

“Cậu chỉ cần biết ở đó có kẻ thù của cậu ấy là được.”

Thịnh Tước không hỏi nhiều nữa, từ đó bắt đầu chủ động tăng cường huấn luyện. Nửa tháng sau, hẳn rút cuộc có thể chống đỡ qua ba ngày. Kiều Tịch nói đây là điểm ranh giới, chịu đựng qua giai đoạn này sẽ đỡ hơn nhiều. Tạm thời ngừng hai ba ngày, xem thử có phản tác dụng lại không, nếu có thì phải lặp lại. Thịnh Tước đáp lại, qua loa nghỉ ngơi một lát, rồi đi tới phòng làm việc.

Việc thay đổi nhân sự tầng trung tâm về cơ bản đã được quyết định, Thiệu Trạch tiếp nhận ngành tình báo, người ở tầng trung tâm đều có tên hiệu để đối ngoại, tuy nói bình thường vẫn dùng tên khai sinh, nhưng vì ngành cơ mật như tình báo và ám sát có tính chất đặc thù, nên đồng loạt dùng tên hiệu. Ông chủ DR từng hỏi ý của Thiệu Trạch, Thiệu Trạch cười cười “Lấy Tham Lang đi ạ, dù sao trước đó cũng từng dùng.”(Tham Lang = Con sói tham lam)

Ông chủ DR trầm mặc một chút, sâu xa nhìn y vài lần, sau đó không phản đối, tiếp theo tìm một thời gian công bố với bên ngoài, vì thế từ đó tổ chức không có Thiệu Trạch, mà chỉ có một Tham Lang.

Ông chủ và vài vị tầng trung tâm biết rõ bản tính của Thiệu Trạch. Có lẽ là sợ y chê công việc quá mệt mỏi lại giở trò các kiểu, vì thế mới phái hai trợ lý tới, vậy nên công việc cơ bản đều rơi xuống đầu hai trợ lý.

Lúc Thịnh Tước tiến vào văn phòng thì Thiệu Trạch đang giả bộ cầm một văn bản, Trác Tiểu Nam ngồi trước cái bàn bên cạnh, đầu chôn trong một đồng tài liệu, đang ra sức làm việc, hẳn trầm mặc nửa giây, rồi chậm rãi đi qua.

Thiệu Trạch nhìn hấn một cái, cười tít mắt dặn dò “Vừa đúng lúc, Bạch Triệt nói còn một vài văn bản chưa lấy tới đây, anh đi lấy đi.”

Thịnh Tước không có ý kiến, đi tìm Bạch Triệt.

Lúc trước Bạch Triệt là người quản lý cục tình báo và một phần làm ăn ngoài sáng. Nay Thiệu Trạch được thăng chức, ông chủ liền ném cục tình báo cho y, sau đó đem một phần buôn bán chính nghĩa khác cho Bạch Triệt.

Sự hiểu biết của Thịnh Tước về Bạch Triệt không nhiều, hấn chỉ biết người kia là Beta, chỉ số thông minh rất cao, rất có thiên phú trên thương trường, có điều trước kia hình như từng xảy ra điều gì bất trắc, nên hiện tại mỗi ngày y đều ra vào trên chiếc xe lăn.

Lúc này Bạch Triệt đang đọc sách, nhìn thấy Thịnh Tước bèn cười cười. Diện mạo của y thanh tú, nụ cười ôn hòa, giống như thụ sinh nho nhã, khiến người ta vừa thấy đã nảy sinh thiện cảm. Thịnh Tước từng hỏi, người kia không phải cũng là Omega chứ, kết quả nhận được là đáp án phủ định, hấn liền không hề hoài nghi nữa.

“Đây là tài liệu.” Bạch Triệt tươi cười ôn hòa “Thật ra đây vốn là công việc của A Trạch, cậu ta vẫn không chịu làm, nên ném qua cho tôi. Giờ cậu ta rốt cuộc không từ chối được nữa rồi.”

Thịnh Tước vẫn không biết rõ thân phận thật sự của Thiệu Trạch, nhưng có thể đoán ra đại khái là không đơn giản, nên hấn liền đáp lại.

“À, còn có cái này.” Bạch Triệt đứng dậy, lấy một hộp hồ sơ trên giá sách, trở lại ngồi xuống chiếc xe lăn, đưa cho hấn “A Trạch hơi

lười, sau này các cậu phải đảm đương hơi nhiều đó. Chăm sóc A Trạch cho tốt, cậu ấy là người rất tốt đấy.”

Thịnh Tước gật đầu, xoay người rời đi, qua năm giây, hấn chạy bình bịch trở về “Khoan đã, vừa nãy có phải anh đứng dậy không?”

“Ừ, sao?”

“Không phải anh...” Thịnh Tước dừng một chút, do dự một lát, cảm thấy nói trắng ra là người ta tàn tật thì không hay lắm.

“À, chân tôi không sao hết.” Bạch Triệt nhẹ nhàng thở ra một hơi “Chỉ là đi đường rất mất công thôi.”

“...” Vì thế Thịnh Tước câm lặng đi ra ngoài.

Sau này sống chung với một đám như thế thật sự không có vấn đề gì chứ?

BẮT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 32: Hai năm (2)

Cảnh Hạo trở về liền bắt đầu tìm người, nhưng DR thật sự quá lớn, những người hần có thể tiếp xúc phần lớn đều chỉ biết tên của ông chủ và vài nhân vật nòng cốt, căn bản không rõ diện mạo của người ta, mà số ít quản lý chủ chốt ở tầng giữa hần gặp được lại đều rất láu cá, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, nên muốn lấy nội dung từ lời nói khách sáo của họ quả thật khó như lên trời.

Hần biết bối cảnh của Thiệu Trạch không đơn giản, liền cẩn thận điều tra tầng trung tâm của DR, ông chủ kia là một Alpha tài giỏi, hình như có bạn đời, nhưng tới nay không ai thấy bạn đời và con của ông ta. Nghe nói hai mươi năm trước người đó đã bất ngờ qua đời. Hiện tại tổ chức không công khai người thừa kế, phỏng chừng sẽ chọn một trong những người ở tầng trung tâm.

Người ở tầng trung tâm DR đều rất mạnh, người quản lý bên xã hội đen và bên làm ăn chính nghĩa và bộ phận nghiên cứu phát triển mọi người đều biết, muốn điều tra thì rất dễ dàng. Thế nhưng nhân vật quản lý mấy ngành cơ mật khác lại khá khó điều tra. Cảnh Hạo chỉ điều tra được ba người, căn bản không biết có thể điều tra hết được không.

Hơn nữa... ngay cả tên khốn kia rốt cuộc có phải là người của DR hay không hần cũng không dám khẳng định.

Cảnh Hạo ngồi trên chiếc ghế ở trong phòng làm việc, đồng tử thâm sâu.

Đường Nhất Ninh cũng đang giúp đỡ, gã thoáng nhướn mày “Tham Lang này sẽ không phải là Tham Lang chúng ta biết tới đây chứ?”

Cảnh Hạo quét mắt nhìn tài liệu “Có thể.”

Đường Nhất Ninh chặc lưỡi, thời gian Tham Lang xuất hiện rất ngắn, người khu khác thậm chí chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng ở địa bàn của họ, chỉ cần là người có địa vị trong thế giới ngầm thì không thể nào chưa từng nghe qua hai chữ Tham Lang, đặc biệt là đối với người khu mười một mà nói.

“Tổ chức này cũng quá mạnh, khó trách DR có thể ngồi vững trên chiếc ghế số một của khu một.”

Cảnh Hạo không đáp, nhìn chỗ tài liệu ít đến đáng thương, hắn tùy tay ném qua, cầm lấy văn bản khác.

Hắn từng cân nhắc lời nói của Lâu Huy, tổ chức lính đánh thuê và DR chỉ cùng xuất hiện trong một phòng thí nghiệm ở khu mười một. Nếu Lâu Huy cho rằng A Trạch có khả năng là người của DR, vậy nhất định là trông thấy y tại đây, vì thế hắn điều tra chuyện năm đó, chỉ thấy thế lực dính dáng đan chéo phức tạp, hoàn toàn nhìn không ra tên khốn kia rốt cuộc thuộc về tổ chức nào.

Hay là... tên khốn kia không thuộc về nơi nào hết.

Cảnh Hạo nhìn tài liệu, rơi vào trầm mặc.

Đường Nhất Ninh cũng xem qua mấy tài liệu đó, hiểu là muốn tìm ra người này thật sự quá khó khăn, gã do dự một lát “Còn điều tra tiếp không?”

“Có.” Cảnh Hạo dừng một chút “Không cần phải nhiều người như vậy nữa.”

Cảnh Hạo nói xong liền ném gã ở lại rồi rời đi, tới ban công của phòng ngủ chính, chậm rãi tựa lên cửa. Lúc trước hắn ở trong này xác định tâm tư của mình, cũng quyết định muốn chiếm hữu Thiệu Trạch ở đây, thế nhưng người trong lòng đã không còn thấy bóng dáng từ lâu rồi.

“Ba năm.” Cảnh Hạo nhìn bầu trời đêm khẽ thì thầm “Không quá ba năm, tôi nhất định sẽ gặp lại cậu.”

Xuân đi thu đến, vượt qua giá lạnh, chào đón mùa xuân ấm áp.

Chiến tranh từ khu mười tới khu mười hai liên tục lan rộng, vài quốc gia đi theo con đường bành trướng quân sự rồi cuộc chạm đến dây thần kinh của khu khác, các nước lớn lần lượt ra quân can thiệp, chiến sự dần dần nghịch chuyển.

Mấy quốc gia nhỏ ở khu mười đã liên minh với nhau từ lâu, cùng nhau chống đỡ kẻ địch mạnh mẽ, nay cán cân thắng lợi đang dần nghiêng về phía họ, họ càng có thêm thế như chẻ tre. Tổng thống mới nhậm chức của nước C nhân cơ hội đề nghị, vì gia tăng thực lực và giảm bớt mâu thuẫn không cần thiết bên trong, chi bằng xác nhập lại, tập trung chính quyền và quân số, thống nhất hòa bình.

Từ chiến tranh thế giới về giới tính lần trước đã từng có hai tiền lệ, mấy nước nhỏ hợp lại với nhau thành lập quốc gia mới, dùng triết

lý cộng đồng để thống trị, tìm kiếm sự phát triển và tiến bộ trong nghịch cảnh, mặc dù các quốc gia khác từng kháng nghị, nhưng mấy người đứng đầu lại không để ý, vui vẻ xóa biên giới, cũng dần dần phát triển đất nước mới lớn mạnh, khiến người ta không dám tùy ý khiêu khích nữa.

Điều này có lẽ là một xu thế mới. Hiện nay khái niệm quốc gia đã sớm không còn rõ ràng nữa, mà dần được thay thế bằng khu vực, thậm chí có người tiên đoán, trong tương lai không lâu quốc gia trong mỗi khu vực sẽ ngày càng ít đi, sau đó chuyển qua chế độ tuyển chọn khu trưởng. Các khu trưởng tạo thành một chính thể, cộng đồng đàm phán chính sách và giải quyết vấn đề, đến lúc đó toàn cầu có thể được thống nhất.

Đương nhiên đây là chuyện rất xa xôi, thống nhất luôn làm ảnh hưởng đến lợi ích của các nước lớn đầu tiên, họ nhất định sẽ không bằng lòng, vậy nên ngày đó có tới hay không còn rất khó nói.

Cứ như hiện tại mà nói, nếu mấy nước nhỏ xác nhập lại, sẽ nhảy ra một nước lớn thứ hai của khu mười. Sau khi tổng thống nước C đưa ra ý kiến thì nhanh chóng nhận được sự tán thành của vài vị tổng thống, còn vài vị khác không suy nghĩ bao lâu liền lần lượt đồng ý, cùng bỏ đi biên giới, tuyên bố thành lập đất nước mới.

Thế giới nghiêng mình.

Bởi vì lịch múi giờ, nên khi Thiệu Trạch biết tin tức này đã là sáng sớm hôm sau. Y nhìn tổng thống nước C trên báo, là cái tên quen thuộc của bộ trưởng tiền nhiệm, đồng tử y lập tức hơi tối đi.

Y biết sự việc không chỉ đơn giản như vậy, nếu lúc trước bộ trưởng có thể liên lạc với Cảnh Hạo và tổ chức lính đánh thuê, thì

không thể nào chỉ vì liên minh với các nước khác. Vậy nên tổ chức lính đánh thuê khăng định cũng tham gia một chân.

Vũ khí, quân đội... Từ đầu bộ trưởng đã không đơn thuần chỉ muốn phòng thủ, mà là có khuynh hướng mở rộng.

Nhưng tiền đề là phải có người sẵn lòng ủng hộ ông ta.

Sau lưng lãnh đạo của một đất nước có gia tộc lớn hoặc tập đoàn ủng hộ đã không còn là chuyện đáng ngạc nhiên từ lâu rồi. Người sau cung cấp tài chính cho người trước, người trước vì người sau mở đèn xanh ở tại quốc gia mình, để họ có thể ở trong một phạm vi nào đó đạt tới trình độ lũng đoạn nhất định, thời điểm phát triển chặt chẽ nhất, một hoặc vài tập đoàn liên thủ với nhau, hoàn toàn có thể khống chế kinh tế, nghị sĩ, thậm chí bầu cử của quốc gia đó.

Hiện tại Cảnh Hạo đang bước trên con đường như vậy.

Y biết Cảnh Hạo vẫn làm ăn với các quốc gia ở khu mười. Nếu từ đầu Cảnh Hạo đã có ý định này, vậy trong các quốc gia nhỏ đó ít nhất phải có hai ba người sống dựa vào vũ khí và tài chính của hắn, lời đề nghị của bộ trưởng thay thế cho ý của Cảnh Hạo, họ không thể nào không coi trọng được.

Về phần những người còn lại, rất nhiều người bị ham muốn “thành lập nước lớn cùng thống trị” hấp dẫn, còn những người khác dù cho không đồng ý, nhưng ở tình thế hiện nay cũng hiểu rằng chỉ cần dám nói ra một chữ, thì sẽ bị những người kia thâm tóm, vậy nên đành phải thỏa hiệp.

Thiệu Trạch buông tờ báo, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhìn chung trong lịch sử chiến tranh do gia tộc hoặc tập đoàn can thiệp đã nhìn mãi thành quen rồi, chỉ là phát triển phô bày ra vĩnh viễn là chính khách, rất ít người có thể nhìn thấy bóng dáng sau lưng.

Lúc này đây y vừa vận thấy được, người đàn ông kia... rốt cuộc sẽ phát triển tới mức độ nào đây?

Thời gian trôi đi rất nhanh, vượt qua mùa hạ nóng bức, lướt qua trời đông giá rét, lại một năm nữa qua đi.

Chiến tranh ở khu mười trên cơ bản đã bình ổn, khu mười một, mười hai cũng dần dần tiến tới hòa bình.

Cuối xuân đầu hạ, quốc gia lớn mới thành lập ở khu mười tổ chức kỳ họp quốc hội đầu tiên. Lần họp quốc hội này chỉ có vài dòng ít ỏi ở trong lịch sử, bởi vì không ai biết quá trình cụ thể, chỉ biết rõ một điều duy nhất là hai ngày trôi qua, trong hội trường khiêng ra thi thể của ba nghị sĩ, tiếp theo đại hội tuyên bố với bên ngoài, tổng thống nước C được bầu toàn bộ số phiếu, chọn làm người lãnh đạo cao nhất ở nước mới, tập trung quân quyền chính quyền vào tay một người.

Trong không khí tựa hồ còn lưu lại một chút mùi khói thuốc súng, đại hội không có một bóng người từ lâu. Cảnh Hạo chậm rãi bước xuống bậc thang “Anh cũng tới đây?”

Lâu Huy mặc bộ đồ rằn ri, đứng đặc ngòai trên đầu chiếc xe việt dã, trên thắt lưng đeo một khẩu súng lục hỏa lực lớn, không thể nói rõ khí phách thế nào “Giây phút chấn động lòng người như thế, tuy không thể xem trực tiếp nhưng đến cảm thụ một chút cũng được.”

Cảnh Hạo thong thả đi tới bên cạnh hắn, đứng một lát rồi đột nhiên hỏi “Anh vẫn chưa tìm được người kia?”

“Tôi không cố ý đi tìm.” Lâu Huy tiện tay dụi điếu thuốc trên tay “Tôi tin vào duyên số, tới lúc tôi gặp lại cậu ta thì cậu ta đừng nghĩ tới chuyện bỏ chạy.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Tôi nhớ anh từng nói mùi vị của tên đó rất ngọt, là Omega ư?”

“Ừ.”

“Anh không sợ tên đó đã bị người khác đánh dấu rồi sao?”

“Cái đó không quan trọng, thuốc tiêu trừ không phải sắp đi vào sản xuất à. Chích cho cậu ấy một mũi thì cậu ấy chính là của tôi.” Lâu Huy cười nói “Hiện tại tôi phát hiện loại thuốc đó cũng rất hay.”

Cảnh Hạo kinh ngạc “Anh không sợ tên đó hận mình?”

Lâu Huy cười ha ha “Mỹ nhân đó rất lạnh lùng, rất bạo lực, nhất định phải làm ngược lại, tôi mà đối tốt với cậu ấy có khi cậu ấy còn không thấy ấn tượng gì đâu.”

Cảnh Hạo im lặng.

“Bảo bối của anh tìm được chưa?”

“Chưa.” Cảnh Hạo thản nhiên nói “Nhưng mà không sao, tôi định mở một cuộc họp triệu tập các thương nhân buôn bán vũ khí ở đây.”

Lâu Huy quay đầu, giơ ngón cái lên “Rất tàn nhẫn.”

Cảnh Hạo từ chối cho ý kiến, trò chuyện với Lâu Huy một lát, rồi xoay người rời đi.

Cuộc bầu cử này nhanh chóng được các truyền thông lớn đưa tin, Thiệu Trạch ngồi trước bàn ăn xem TV, trầm lặng không nói gì.

“Nghe nói Cảnh Hạo ở khu chín muốn triệu tập mấy thương nhân buôn bán vũ khí lớn.” Ông chủ DR nói “Hai năm qua cậu ta nuốt không ít tổ chức buôn bán vũ khí nhỏ, thế lực bành trướng rất nhanh, có được quyền phát ngôn tuyệt đối. Nếu họ liên kết với nhau, e rằng có thể lũng đoạn việc buôn bán vũ khí của cả địa bàn, các khu khác rất khó chen chân vào, dù cho không sợ chết mà đưa hàng qua thì cũng bị cướp mất mạng thôi.”

Thiệu Trạch dạ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

“Mấy nước lớn nhúng tay vào, chiến tranh trong phạm vi lớn của khu mười một, khu mười hai chắc sắp chấm dứt, nhưng nội chiến ở các nơi sẽ lập tức bắt đầu, một vài nơi ở khu mười hiện vẫn đang nội chiến, trong thời gian ngắn sẽ không kết thúc được, vũ khí sẽ là một điểm chính.” Ông chủ DR chậm rãi phân tích “Không ai sẵn lòng buông tay, dạo gần đây mấy thương nhân buôn bán vũ khí ở địa phương khác đã đứng ngồi không yên, có lẽ đều sẽ tới cửa mong được hợp tác.”

Thiệu Trạch gật đầu, ngồi yên.

Bạch Triệt ngồi ở bên kia, buông nĩa, lau miệng cười nói “Tôi đã xem qua tài liệu tổ chức thu thập. Hình như hấn và Lâu Huy của khu năm là người bỏ vốn sau lưng tổng thống nước mới. Chiến tranh nước đó vừa ổn định, trăm nghề chờ đợi phát triển, họ hoàn toàn có thể lũng đoạn trong một vài lĩnh vực nào đó, vô cùng hấp dẫn.”

Ông chủ DR ừ một tiếng “Nghe nói một vài nhà tài chính lớn đã tìm tới họ, muốn làm ăn ở quốc gia mới này.”

Bạch Triệt mỉm cười “Thật ra tôi cũng có ý này.”

“Tôi muốn phát triển cả vũ khí và làm ăn.” Ông chủ DR chậm rãi nói “Đây là quá trình trường kỳ, cần phải thành lập một bộ phận, hiện tại khu mười không yên ổn, tôi tính xây dựng công ty ở khu chín, đã cho người chọn nền rồi. Còn con...” Ông đi tới trước mặt Thiệu Trạch xoa đầu y “Con đi qua cùng Bạch Triệt, mở thị trường bên đó cho ba.” Ông hơi dừng lại, rồi bổ sung “Ba sẽ bảo cả Kiều Tịch đi cùng.”

“...” Thiệu Trạch nhắc nhở “Hình như con là quản lý cục tình báo đó.”

“Thân là con trai, chẳng lẽ con không san sẻ cho ba mình sao?”

“Thân là cha, chẳng lẽ ba không biết yêu thương cậu con trai mảnh mai của mình chút sao?”

“Ba thương con đủ rồi.” Ông chủ DR hiền lành sờ mặt y “Hai năm qua ba đã giúp con ngăn cản bao nhiêu người tới dò la tin tức, con nên thấy đủ đi. Lần này tốt nhất là con nên qua đó, nếu con không qua, con đoán cậu ta sẽ làm gì?”

Thiệu Trạch thở dài “Chuẩn bị một tám hình, gần đây anh ta tìm nhiều gia tộc lớn và tổ chức xã hội đen như vậy, trong đó thể nào chẳng có người biết người của con, ai có thể giao con ra, anh ta sẽ ưu tiên suy xét hợp tác với người đó.”

Ông chủ DR tán thưởng gật đầu “Ngoan, ba muốn thị trường kia, con là lựa chọn thích hợp nhất.”

“Mẹ con ở trên trời nếu có linh thiêng biết ba bán con đi như vậy sẽ đau lòng lắm đó.”

“Đừng có đem mẹ con ra dọa ba.” Ông chủ DR quan sát y, nhẹ giọng nói “Ba biết con muốn đi mà, dựa theo thân phận hiện tại của cậu ta nhất định có thể bảo vệ tốt cho con, tới lúc đó con muốn làm gì chẳng được, đúng không?”

Thiệu Trạch im lặng.

Ông chủ DR vỗ vai y, xoay người rời đi.

Lúc Thịnh Tước tiến vào thì Thiệu Trạch đang cuộn mình trên sofa lặng im không nói, hắn nhìn vài lần, không khỏi nhướn mày “Sao vậy?”

Trác Tiểu Nam thấp giọng đáp “Nghe cậu Bạch nói cậu ấy và cậu Trạch hình như phải tới khu chín, sau đó cậu Trạch của tôi cứ như vậy.”

Thịnh Tước sững sờ hai giây, lập tức vui mừng, mặt tươi rói vào phòng bếp hâm nóng một ly sữa, thân thiết nhét vào tay thủ trưởng nhà mình, ôn hòa nói “Nào, từ từ uống đi.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch ngẩng đầu nhìn hắn, đồng tử giữa hơi trắng mênh mông trông ươn ướt, giống như một con thú nhỏ “Anh ta sẽ không để yên đâu.”

Thịnh Tước an ủi “Cậu thông minh như vậy, nhất định sẽ qua được.”

Thiệu Trạch lắc đầu “Tôi không có nói mình. Nếu anh ta biết năm đó anh lừa anh ta, hiện tại lại làm trợ lý bên cạnh tôi, anh nói anh ta sẽ làm gì?”

Thịnh Tước “...”

Thiệu Trạch nhân từ nhét ly sữa lại vào tay hắn “Ngoan, từ từ uống đi.”

Thịnh Tước “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 33: Gặp lại (1)

Vào cuối xuân đầu hạ, khí hậu ôn hòa, gió đêm thổi qua mặt, làm người ta thoải mái không thôi, toà nhà của Cảnh gia sáng lên ánh đèn ấm áp, hương hoa thoang thoảng trong vườn, vô cùng hấp dẫn.

Cảnh Hạo tùy ý đứng dựa vào ban công, lẳng lặng nhìn xuống dưới, thật lâu không cử động.

Hội nghị dự định cử hành vào bảy ngày sau, các thế lực muốn thị trường buôn bán vũ khí đang dần tụ về Nhất Duyên, tranh thủ có thể cướp được một chiếc ghế, cùng nhau chia sẻ chiếc bánh ngọt này.

Khu chín tới khu mười hai là vùng đất có diện tích lớn nhất thế giới, phạm vi chiến tranh lớn dần tới nhu cầu vũ khí đạn dược không ngừng gia tăng, bớt đi giao dịch giữa các nước, thị trường còn lại vẫn vô cùng rộng lớn, dù cho vài người họ liên kết cũng rất khó tiêu hóa hoàn toàn, cộng thêm một vài tổ chức lớn mạnh trước đó đã cố định đường dây vận chuyển, cũng có giao tình không ít với thương nhân buôn bán vũ khí bản địa, bởi vậy trong đó khẳng định sẽ có thêm vài thế lực ở khu khác, sau đó có thể hình thành liên minh, khiến cho lợi ích đạt được mức cao nhất.

Thị trường tuy tốt, nhưng không phải cá nhân nào cũng có thể chiếm lĩnh, vậy nên trước khi mở cuộc họp liên kết đầu tiên, họ cần mở một cuộc họp khác để xác định danh sách cuối cùng.

Cuộc họp này được sắp xếp vào năm ngày sau.

Cảnh Hạo không biết sẽ có bao nhiêu thế lực tham gia, nhưng hắn biết rõ hầu như mỗi khu vực đều sẽ có người tới, dưới tình huống này tỉ lệ hắn có thể tìm được Thiệu Trạch là rất cao. Tên khốn kia dù sao cũng thuộc về nhóm người ít ỏi, hơn nữa bối cảnh tựa hồ không đơn giản, đặc biệt trên người y mơ hồ cất giấu nhuệ khí, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc cũng là người trong thế giới ngầm.

Những người có mặt trong ngày đó khả năng cao sẽ có người biết Thiệu Trạch, thậm chí cùng một tổ chức với y. Nếu có, thì cơ hội của hắn đã tới rồi.

Hai năm trước hắn từng nghĩ, chỉ cần mình đứng ở chỗ đủ cao, trước sau gì cũng sẽ chộp lại tên khốn kia vào lòng, mà không phải bị động sai người đi tìm khắp nơi. Hiện tại rốt cuộc hắn đã đợi được ngày này rồi.

Lần này hắn sẽ không để Thiệu Trạch chạy trốn khỏi bản thân mình nữa.

Đường Nhất Ninh từ ngoài tiến vào, thấy trong phòng ngủ không có ai, liền nhìn ra ban công. Hai năm qua chỉ cần rảnh rỗi Cảnh Hạo liền sẽ đứng ở đó lẳng lặng suy nghĩ mọi việc, có đôi khi hắn thậm chí sẽ khiến người khác có cảm giác hắn đang đắm chìm trong một thế giới khác.

Đường Nhất Ninh từng hiếu kỳ hỏi, nhưng Cảnh Hạo vẫn không đáp, dần dà gã đành từ bỏ.

Đường Nhất Ninh nhìn bóng dáng ngoài ban công, chậm rãi tiến lên. Cảnh Hạo vẫn đứng yên, ánh trăng từ chân trời rọi lệch xuống,

nhuộm cơ thể hần một lớp sáng bạc, tôn lên thân hình cao ngất, to lớn, như vị chiến thần không thể công phá.

Hai năm qua thế lực của Cảnh gia bành trướng rất rộng, danh tiếng mơ hồ có xu thế vượt qua Lý gia, cuối cùng ngay cả ba Cảnh cũng bị kinh động, từ ngàn dặm xa xôi gấp gáp trở về xem thẳng con trai nổi điên của nhà mình, còn không đợi ông mở miệng giáo dục đã bị Cảnh Hạo lấy lý do nhân lực không đủ mà đẩy ông tới thành phố Z. Từ đó Đường Nhất Ninh được điều về bên cạnh Cảnh Hạo, bắt đầu cùng hần phát triển thị trường khu mười.

Trong hai năm Cảnh Hạo đã nuốt mấy tổ chức buôn bán vũ khí nhỏ, dẫn tới không ít người đổ mắt, có một thời gian thậm chí chuyện bị ám sát đã thành cơm bữa. Có thể nói Cảnh Hạo có được địa vị ngày nay, có được sức ảnh hưởng lớn như thế ở khu mười, tất cả đều là cứng rắn chồi lên trong mưa bom bão đạn.

Cạnh tranh tàn khốc khiến khí thế trên người hần càng lớn mạnh, giống như một thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, hơi thở tàn bạo không thể nói rõ thành lời, khiến người người không dám tới gần.

Sau khi nghe thấy âm thanh phía sau, Cảnh Hạo quay đầu nhìn lướt qua, phát hiện là Đường Nhất Ninh, hần liền bước ra từ trong bóng tối, chậm rãi rảo bước vào phòng ngủ, sắc đèn ấm áp chiếu xuống, có thể thấy rõ trên chiếc áo ngủ có một con vịt nhỏ đáng yêu màu vàng.

Đường Nhất Ninh "..."

Đường Nhất Ninh vẫn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Hạo mặc bộ quần áo này từ ngày mình từ thành phố Z trở về, gã đoán lúc ấy mình có hai phút không thể nói chuyện, tuy đã qua lâu như vậy và

đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy, gã vẫn sẽ không kiềm chế được mà câm nín một lúc.

Gã từng hỏi lý do, Cảnh Hạo chỉ thản nhiên nói là A Trạch đưa, Đường Nhất Ninh nói “Vậy cậu cũng đâu cần mặc đâu.” Cảnh Hạo trầm mặc không nói.

Tại sao đột nhiên lại quyết định mặc nó, Cảnh Hạo cũng không nói rõ được, có lẽ thời gian đó quá ngắn ngủi, trôi qua quá nhanh, khiến người ta có cảm giác không chân thật, chỉ khi nhìn thấy những đồ đạc liên quan tới Thiệu Trạch, hẳn mới có thể cảm giác đó không phải là một giấc mộng hoang đường, cũng mới có thể cảm thấy tên khốn kia thật sự đã từng dừng lại trong thế giới của hắn.

Đường Nhất Ninh thấy hắn không đáp, liền thở dài trong lòng, không hỏi nhiều nữa, tiếp đó gã phát hiện ngay cả như vậy, khí thế trên người Cảnh Hạo vẫn không hề giảm sút, khiến gã quả thực không biết có nên khen ngợi một chút hay không.

Cảnh Hạo đi tới quầy rượu rót hai ly rượu, đưa cho gã một ly, rồi đi tới sofa ngồi xuống “Có chuyện gì à?”

Đường Nhất Ninh nhận lấy, gạt đầu “Mới nhận được tin, người của DR đã tới Nhất Duyên, trước mắt chỉ thấy Bạch Triệt của tầng trung tâm, còn có những người khác hay không tạm thời chưa rõ.”

Tay của Cảnh Hạo hơi khựng lại, hắn hoàn toàn không có thiện cảm với tổ chức này. Thứ nhất Thịnh Tước là người của DR, mà bất cứ Alpha nào có liên quan tới Thiệu Trạch hẳn đều ghét, thứ hai là Thiệu Trạch có khả năng ở DR, nhưng hắn sai rất nhiều người tìm hiểu tin tức lại không có một chút thu hoạch nào, điều này làm cho hắn càng thêm ghét tổ chức này.

Có điều lần này nếu họ đã đến đây, đúng lúc hần có thể hỏi xem họ có biết Thiệu Trạch không, nhưng tốt nhất là đừng có quen biết. Thế lực DR quá lớn, cách nơi này lại xa, nếu Thiệu Trạch thật sự ở đó, hơn nữa DR quyết tâm không giao người, hần thật đúng là không có cách gì với họ.

Đường Nhất Ninh nói “Bạch Triệt là quản lý bên làm ăn chính nghĩa, nếu chỉ có hần tới, khả năng cao không phải vì thị trường vũ khí, mà là tìm cậu.”

Quốc gia mới thành lập ở khu mười tên là Hi Quốc, ý nghĩa là hi vọng, Cảnh Hạo và Lâu Huy đứng sau lưng bỏ vốn cho tổng thống, có thể hưởng thụ đặc quyền ở mức độ nhất định, một vài hạng mục lớn họ có thể có được trong tay trước những người khác. Nếu Bạch Triệt tìm tới Cảnh Hạo hần là có dự định mở thị trường thứ hai ở Hi Quốc.

Cảnh Hạo nghĩ một lát “Lợi nhuận từ buôn bán vũ khí rất lớn, trước đây DR có từng làm ăn với chiến khu, lần này không thể nào từ bỏ được.”

Đường Nhất Ninh lắc đầu “Không biết nữa, có lẽ lần này Bạch Triệt đến đây thuận tiện bàn cả về chuyện buôn bán vũ khí?”

Cảnh Hạo thản nhiên nói “Hôm đó sẽ biết thôi.”

Đường Nhất Ninh ừ một tiếng, ngồi một lát đột nhiên hỏi “Cậu làm xong áp phích chưa?”

“Rồi, cho cậu xem thử này.” Cảnh Hạo vừa nói vừa đứng dậy bước đi, Đường Nhất Ninh liền đi theo hần tới phòng làm việc, thấy

một bức tranh cuộn đặt ngang trên giá sách chiếm hết cả một mặt tường, gã không khỏi nhướn mày “Đây là?”

“Đúng.” Cảnh Hạo kéo dây ra, cả một tấm áp phích lập tức hạ xuống.

Nếu Cảnh Hạo biết Thiệu Trạch từng đoán ngày nào đó hắn sẽ cầm một tấm hình cho mấy tổ chức kia xem, hắn nhất định sẽ cười nói “Bảo bối, em thật sự quá ngọt ngào rồi đấy.”

Vì đề phòng nhìn không rõ, ông chủ Cảnh đã tìm vài tấm hình từ tòa báo lá cải và camera theo dõi trong nhà mình, ghép lại với nhau tạo thành một tấm áp phích cỡ bức tường, góc độ nào cũng có, nhất định có thể khiến người ta nhìn rõ mồn một.

Đường Nhất Ninh ngửa đầu nhìn cả buổi, há miệng “... Không tệ.”

Cảnh Hạo cũng không nói tiếp, lẳng lặng nhìn người trong hình, trên mặt người đó tựa hồ luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, trông ôn hoà, ngoan ngoãn, mỗi một động tác đều quyến rũ vô cùng.

Đường Nhất Ninh thấy hắn xuất thần, liền lùi về sau vài bước, không quấy rầy hắn nữa

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 34: Gặp lại (2)

Thiệu Trạch không đến Nhất Duyên cùng Bạch Triệt, theo lời y nói chính là mục tiêu của Bạch Triệt quá lớn, dễ gây chú ý, nên cần phải tách ra. Y vốn định cùng Kiều Tịch tới trễ vài ngày, nhưng ông già của y không đồng ý, vì thế y đành phải tới Nhất Duyên vào hai tiếng sau.

Sâu trong lòng Thịnh Tước cảm thấy đây rõ là lừa mình dối người, hắn nhìn y một cái, nhắc nhở “Dù cậu có tới trễ cả mươi tiếng, cuối cùng vẫn phải tham gia cuộc họp thôi.”

Thiệu Trạch mỉm cười “Anh dám có ý kiến, tôi sẽ nói cho anh ta là lúc trước tôi bỏ trốn cùng anh đấy.”

Thịnh Tước “...”

Mẹ nó, quá vô liêm sỉ, đây là chuyện con người có thể làm sao?

Thịnh Tước lập tức im miệng, nghe lời ngồi xổm trên mặt đất, yên lặng cùng thủ trưởng nhà mình và tên đồng nghiệp ngu ngốc đếm kiến trong hai tiếng, sau đó mới di chuyển tới Nhất Duyên.

Ông chủ DR vô cùng yêu thương con trai mình, càng biết rõ con trai mình quá được cưng chiều, không chịu nổi một chút khổ sở, vì thế ông chuẩn bị cho y một toà nhà xa hoa lộng lẫy. Nghe nói toà nhà kỳ lạ này từ một năm trước đã bắt đầu khởi công xây dựng, vô luận là phong cách hay bố cục đều phù hợp với khiếu thẩm mỹ của

Thiệu Trạch, khuyết điểm duy nhất chính là nó vừa vặn được xây cạnh tòa nhà của Cảnh gia, khoảng cách giữa hai nhà không quá bốn trăm mét.

Thiệu Trạch nhìn nơi này, cảm lạnh khoảng nửa phút, y dám khẳng định, sau khi Hi Quốc tuyên bố thành lập, ông già nhà mình e rằng đã đoán được cục diện hiện nay sẽ xuất hiện, vậy nên ông đã chuẩn bị xong nhà ở từ lâu.

Thịnh Tước kinh ngạc “Sao vậy, có vấn đề gì à?”

Thiệu Trạch nhìn hấn, mặt đầy chân thành “Tin tôi đi, anh sẽ không muốn biết đâu.”

Thịnh Tước càng thêm kinh ngạc, đang do dự có nên hỏi tiếp không, liền thấy Bạch Triệt được thuộc hạ đẩy lại đây, ôn hòa nói “Bên cạnh chính là Cảnh gia, tôi thấy sáng mai chúng ta nên qua đó chào hỏi.”

Thịnh Tước “...”

“Không, em mảnh mai lắm.” Thiệu Trạch vùi vào trong sofa “Gấp rút lên đường quá mệt mỏi, em phải nghỉ ngơi hai ba ngày đã.”

Chỉ số thông minh của Bạch Triệt cao tới dọa người, từ lúc ông chủ quyết định phái Thiệu Trạch tới Nhất Duyên y đã đoán ra nhất định là có ẩn tình. Hồi trước vì chuyện làm ăn, y từng cho người điều tra qua sự việc và thói quen sinh hoạt của Cảnh Hạo, cũng không phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, giờ phút này thấy bộ dáng của ông chủ và Thiệu Trạch, y liền lập tức cho người cẩn thận điều tra chuyện hai năm trước của Cảnh Hạo, chẳng qua tài liệu tới giờ vẫn chưa đưa đến.

Y nhìn Thiệu Trạch, càng cảm thấy có ẩn tình, hơn nữa việc này khả năng cao có liên quan tới khảo hạch. Bạch Triệt không bắt buộc mà tùy theo Thiệu Trạch, y đơn giản về phòng nghỉ ngơi một đêm, cũng điều chỉnh lại thời gian sai lệch, sáng sớm hôm sau xuất phát tới Cảnh gia.

Cảnh Hạo cũng không bắt ngờ với việc y tới chơi, ngược lại nghe y nói ở ngay bên cạnh, hắn liền không khỏi nhú mày. Nếu hắn nhớ không lầm tòa nhà đó được xây vào một năm trước, rốt cuộc là bây giờ DR mới mua... hay là đã chuẩn bị từ lâu?

Bạch Triệt không để ý tới vẻ thăm dò của hắn, mỉm cười dựa vào xe lăn trò chuyện với hắn. Cảnh Hạo quan sát y, người này giống Thiệu Trạch, đều thuộc kiểu hình tao nhã, chỉ khác biệt ở chỗ trên người Thiệu Trạch có sự cao quý không thể bỏ qua, người này thì không có, nhưng cũng không khiến người ta khó chịu.

Hai người nhanh chóng nói tới chuyện làm ăn ở Hi Quốc, Bạch Triệt cười hỏi “Kể cả là người bỏ vốn, tổng thống cũng sẽ không cho các anh làm thái quá nhỉ?”

Cảnh Hạo đương nhiên hiểu đạo lý này, có điều trong đám nghị sĩ còn có người của hắn và Lâu Huy, lúc nào họ cũng có thể dùng một viên đạn để đổi người lãnh đạo, nhưng dù sao đây cũng không phải là biện pháp tốt nhất và cũng không phải là kế sách lâu dài, bởi vậy hắn và Lâu Huy đang suy nghĩ làm sao để kiểm soát hoàn toàn quốc gia này.

Giọng của Bạch Triệt ôn hòa “Anh có biết khi anh có thể kiểm soát kinh tế của một quốc gia, anh sẽ không cần quan tâm rốt cuộc ai là người ngồi ở vị trí cao nhất không, mà tôi có lòng tin có thể cho các anh ngồi yên ổn trên vị trí đó hơn.”

Cảnh Hạo hơi nheo mắt.

Cảnh Hạo vốn muốn tới công ty, nhưng bởi vì Bạch Triệt đến thăm, nên mãi tới gần trưa hắn vẫn chưa dời chỗ. Hai người trò chuyện khoảng ba tiếng, đều rất hài lòng với nhau. Lúc Bạch Triệt xin phép về, Cảnh Hạo liền gọi y lại.

“Tôi có chuyện muốn hỏi một chút.” Cảnh Hạo đứng dậy đi đến trước giá sách, mở tấm áp phích ra “Người này, không biết anh có từng gặp không?”

Bạch Triệt nhìn khuôn mặt quen thuộc của ai đó, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, ôn hòa nói “Hình như trông quen quen, tôi phải về nghĩ lại, bốn ngày sau sẽ trả lời cho anh.”

Đồng tử Cảnh Hạo lập tức tối đi, bốn ngày sau vừa vặn là lúc mở cuộc họp, ý của Bạch Triệt rõ ràng là quen Thiệu Trạch, tên khốn kia thật sự là người của DR?

Hắn đè nén suy nghĩ lung tung, gạt đầu, tiến y đến cửa.

Bạch Triệt được thuộc hạ đẩy tới trước xe, chậm rãi ngồi lên rồi đi, cười hỏi “Điều tra thế nào rồi?”

“Chỉ điều tra được trước đây Cảnh Hạo có một tình nhân, nghe nói hắn rất thích, cưng chiều vô cùng, nhưng mà hắn ta còn một cô vợ chưa cưới họ Tiết, Tiết gia không chịu được, thừa dịp Cảnh Hạo không chú ý đã tìm tới tình nhân kia, có tin là bị giết rồi, có tin là bị đuổi đi, cụ thể thế nào còn chưa rõ, chỉ biết từ đó tình nhân kia liền biến mất.” Tên thuộc hạ kia dừng một chút, tiếp tục nói “Giới truyền thông ở Nhất Duyên sợ gọi lên chuyện không vui của Cảnh Hạo nên

đã xóa hết tin tức, tạm thời chưa điều tra được tư liệu về tình nhân kia.”

“À, hóa ra là vậy.” Bạch Triệt mỉm cười “Được rồi, không cần điều tra nữa.”

“Vâng.”

Bạch Triệt rất có thiên phú trong thương trường, tuy nói DR rất có thế lực ở khu một, quan hệ với nghị sĩ các nước không tệ, nhưng bởi vì có mấy gia tộc lớn tồn tại, DR cũng không đạt được mức độ kiểm soát quốc gia, mà y vẫn muốn thử xem cảm giác kiểm soát kinh tế một quốc gia là thế nào, hiện tại cơ hội rất cuộc đã đến.

Y nhanh chóng trở lại tòa nhà, ngồi trên xe lăn mỉm cười với Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch cảm thấy ánh mắt Bạch Triệt nhìn mình tựa như nhìn một đồng tiền mặt lớn, vả lại trong đó còn mang theo một ý tứ nào đó nóng cháy, y không khỏi rụt người vào bên cạnh, hồn nhiên hỏi “Anh sao vậy?”

Bạch Triệt hiểu ra ông chủ nhất định đã biết rõ khúc mắc giữa Thiệu Trạch và Cảnh Hạo từ lâu, nếu đồng ý để Thiệu Trạch tới, liền nói rõ là không có nguy hiểm, vậy nên y mới bắn tín hiệu cho Cảnh Hạo là mình quen Thiệu Trạch, còn việc hứa hẹn sẽ trả lời, hôm đó Thiệu Trạch sẽ đích thân đến tham dự, lúc đấy Cảnh Hạo liền có thể thấy người hấn cần.

Y xoa đầu Thiệu Trạch, quả thực hài lòng tới mức không thể hài lòng hơn “A Trạch, phải ngoan ngoãn nghe lời đó, biết chưa?”

Thiệu Trạch “...”

Bạch Triệt lại xoa đầu y, không nói thêm nhiều lời nữa, bảo thuộc hạ đẩy mình đi.

Thiệu Trạch lấy có là mảnh mai, ngoan ngoãn rúc trong nhà bốn ngày, qua ngày hôm sau chính là ngày mở cuộc họp, y ngồi ở ban công, chậm rãi ngâm một tách trà, lắng lắng uống.

Trác Tiểu Nam bị y sai tới phòng bếp làm đồ ăn khuya, Thịnh Tước thì bị bảo ở lại uống trà. Thịnh Tước biết y muốn tìm người nói chuyện, hấn trầm mặc một hồi, nhin không được nói “Thật ra hấn thích cậu như vậy, chắc là sẽ không làm tổn thương cậu đâu.”

“Chưa chắc, trước khi tôi bỏ đi, anh ta đã liên minh với bộ trưởng rồi. Anh ta và Lâu Huy đều là người có dã tâm, làm việc này tất cả là vì lợi ích, tìm tôi chỉ là nhân tiện thôi.” Thiệu Trạch cười, thở ra một hơi “Lúc trước dù sao cũng là tôi đùa giỡn anh ta, sao tôi biết được anh ta điên cuồng tìm tôi như vậy có phải là vì không cam lòng không?”

Thịnh Tước nghĩ một lát “Nhưng cậu cũng đâu thể xác định hấn chắc chắn không thích cậu.”

“Ừm.”

Thịnh Tước quan sát y vài lần, đột nhiên hỏi “Cậu có cảm giác gì với hấn?”

Thiệu Trạch mỉm cười uống trà, cũng không mở miệng, chung quanh nhất thời có chút tĩnh lặng, qua thật lâu, lâu đến mức ở cầu thang vang lên giọng nói của Trác Tiểu Nam, thời điểm Thịnh Tước cho rằng y sẽ không trả lời, thì lại nghe y khẽ nói “Tôi cũng không biết.”

Hội nghị được tiến hành ở một biệt thự ngoại ô, cách đó không xa là biển khơi xanh thẳm, trông vô cùng xinh đẹp.

Đại diện các thế lực đã đến từ sớm, sôi nổi ngồi xuống. Đây là gia sản riêng của nhà họ Cảnh, đương nhiên Cảnh Hạo ngồi ở vị trí chủ nhân, lẳng lặng chờ người đến đông đủ, thỉnh thoảng hần lại nhìn ra bên ngoài, hi vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy Bạch Triệt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, có người nhin không được hồi tới khi nào mới bắt đầu, Cảnh Hạo đang định trả lời, thì thấy thuộc hạ bước nhanh đến, không biết sao giọng nói lại mang theo chút cứng nhắc “Ông chủ, người của DR đến.”

Vừa dứt lời xung quanh chớp mắt xôn xao một trận, tất cả đồng loạt nhìn ra cửa, nhất là người khu hai, khu ba. Tuy khu một, hai, ba đều chung một vùng, nhưng so ra thì diện tích lại ít đến đáng thương, phần lớn vùng này đều thuộc về khu một, mà DR lại là chúa tể của khu một, tới một mức độ nào đó thì bọn họ đều tranh nhau mượn sức và dựa vào đối phương.

Cảnh Hạo cũng vội vàng nhìn qua, theo bản năng đứng lên, tiếp đó hần chỉ thấy cửa phòng họp bị đẩy ra, một người mỉm cười bước vào “Xin lỗi, tôi bị kẹt xe trên đường, đã tới trễ rồi.”

Đồng tử của Cảnh Hạo đột nhiên co lại, thoáng chốc nắm chặt hai tay.

Hần từng nghĩ vô số lần cảnh tượng gặp lại người này, lại chưa từng nghĩ tới tình cảnh hôm nay, bởi vì từ trước đến nay hần chưa bao giờ cho rằng y sẽ chịu ngoan ngoãn chủ động xuất hiện trước mặt hần.

Thiệu Trạch vẫn giữ bộ dáng đó, tươi cười ôn hòa, cử chỉ tao nhã, cao quý bức người, cứ tự nhiên như vậy đi tới chỗ hắn, như là... như là chưa từng rời đi.

Đồng tử của Cảnh Hạo tối đi, tay hơi run rẩy, gần như dồn hết sức lực toàn thân mới kiềm nén được xúc động muốn khiêng tên khốn này ném lên giường. Hắn nhìn chằm chằm vào người trước mắt, nhìn y thông thả bước tới, cảm giác mỗi bước đi đó đều đang dẫm lên trái tim hắn, khiến hơi thở của hắn cũng có chút khó khăn.

Thiệu Trạch rất nhanh dừng lại, mỉm cười vươn tay “Anh Cảnh, chào anh.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 35: Tiền đặt cược

“Vậy quyết định như thế đi.”

Thời gian cuộc họp này cũng không dài, mọi người đều hiểu rõ thực lực của nhau, nhiều người cơ bản chỉ cần ngồi ở đây là có thể xác định mình sẽ chiếm được một vị trí trong thị trường, những người còn lại phải trải qua quá trình bàn bạc. Ở đây là địa bàn của Cảnh gia, bên ngoài là đội quân tinh nhuệ trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng của nhà họ Cảnh, mấy tổ chức không giành được kia kể cả không cam lòng cũng không thể làm gì, chỉ đành cam chịu số phận.

Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi ngồi ở đầu bàn, toàn bộ quá trình gần như không hề cẩn thận lắng nghe, bởi vì tất cả sức chú ý của hắn đều bị tên khốn nào đó lấy đi.

Đầu tiên Thiệu Trạch mỉm cười tự giới thiệu, nói là đến từ tầng trung tâm của DR, phụ trách việc làm ăn ngầm ở nơi này, về xưng hô vẫn là câu nói quen thuộc với ông chủ Cảnh kia “Gọi tôi là A Trạch là được rồi” làm cho trán Cảnh Hạo lập tức không khống chế được mà nảy lên, bởi vì đến tình trạng này rồi, mà tên khốn kia vẫn không nói họ ra, thật là đáng giận mà.

Thiệu Trạch không biết bất mãn của hắn, nói xong liền ngồi xuống một vị trí ở phía dưới, mỉm cười, tao nhã thông thả, giống như cậu ấm hiền hòa, có đôi khi cười nói vài câu, nhưng toàn bộ nội

dung đều đặt vào những điểm quan trọng, khiến người ta phải tập trung lắng nghe, theo đuôi phụ họa.

Sau khi xác định thị trường, số lần y mở miệng liền ít đi, lẳng lặng ngồi một lát, nhàm chán bụng tách trà trước mặt uống một ngụm, tiếp theo dừng một chút, có lẽ cảm thấy không ngon bằng mình pha, liền nhanh chóng chén bai đặt lại vị trí ban đầu, lười biếng dựa vào ghế, sờ cái tay xém nữa bị xiết đứt của mình, tiếp tục lắng nghe... Tuy Cảnh Hạo không nhìn qua, nhưng ánh mắt lúc nào cũng nắm bắt được động tác của Thiệu Trạch, hắn chỉ cảm thấy mỗi một hành động của y đều ảnh hưởng tới thần kinh của mình, khiến hắn hoàn toàn không có tâm tư đi làm chuyện khác.

Có một lúc hắn thậm chí nhịn không được muốn xông lên trước, kéo Thiệu Trạch lại đây giam chặt trong lòng, tốt nhất có thể gắn liền máu thịt, không bao giờ tách ra khỏi nhau. Có đôi khi hắn lại nghĩ, dứt khoát nhân cơ hội này xử lý toàn bộ những người của DR ở đây, sau đó bắt giam Thiệu Trạch lại, dù sao nơi này cũng là địa bàn của hắn, dù DR có ghê gớm hơn nữa cũng không làm gì được hắn.

Đến lúc đó Thiệu Trạch là của một mình hắn, hắn sẽ đặt tên khôn này dưới thân hung bạo tiến vào, một lần rồi lại một lần giữ lấy, nghe y không kiềm chế được vận vẹo rồi cầu xin tha thứ, cho tới khi thở hổn hển ngoan ngoãn không muốn rời xa mà chui vào lòng hắn, thề rằng sẽ không bao giờ bỏ đi mới thôi.

Thiệu Trạch dựa vào chiếc ghế, chỉ cảm thấy trong không khí có một dòng nước ngầm sôi trào, tuy những người khác không chú ý, nhưng y lại có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt của người nào đó tựa hồ có thể ngưng tụ thành vật chất, không có lúc nào là không bao phủ lấy y, như là dã thú nhìn chăm chú vào con mồi, mang theo ý

cướp đoạt và xé rách không hề che giấu, phảng phất như lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống y.

Dòng áp bức vô hình này khiến y cảm thấy còn nguy hiểm hơn lần trước ở ban công nhà họ Cảnh, y không tự nhiên nhúc nhích, chậm rãi lắc cái tay bị nắm đau của mình.

Cảnh Hạo chú ý tới động tác nhỏ này, không khỏi nói một câu đáng đời ở trong lòng, hắn thừa nhận lúc bắt tay quả thật hơi dùng sức, nhưng cái này không trách hắn được. Tên khốn kia xuất hiện khiến người ta trở tay không kịp, thái độ lại rất đáng giận, hắn có thể kiềm chế không lập tức khiêng người đi cũng đã là quá tốt rồi.

Cảnh Hạo thông thả vuốt ve tách trà, thản nhiên liếc nhìn Thiệu Trạch, lại nhìn qua Lý Cố đồng thời cũng không đặt tâm tư trên hội nghị, hắn hơi nheo mắt lại, chuyển tầm mắt về thản nhiên nói “Quyết định như vậy đi, tôi không có ý kiến.”

Mấy vị còn lại có phần trong thị trường buôn bán vũ khí lập tức sôi nổi đồng ý, cuộc họp đến đây tuyên bố kết thúc.

Thiệu Trạch chậm rãi đứng dậy, đang định rời đi thì đã thấy có vài người đi tới bên cạnh, y liền vừa mỉm cười nói chuyện phiếm với đối phương, vừa chậm chậm đi ra cửa, tranh thủ về sớm chút.

Người khu hai, khu ba quả thực cảm động muốn khóc, sâu trong lòng cảm thấy chuyện này thật sự không dễ dàng chút nào. Người trong tầng trung tâm của DR phụ trách thế giới ngầm ở khu một là một Alpha, là một tên vô cùng đáng ghét, kiêu ngạo, độc đoán, khiến người ta hoàn toàn không dám tới gần, đâu có giống như vị này, ôn hòa, dễ nói chuyện tới cỡ nào.

Cảnh Hạo đơn giản ứng phó xong với mấy thương nhân buôn bán vũ khí trước mắt, đứng tại chỗ nhìn qua bên kia, Thiệu Trạch đang bị một đám người bu quanh, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, nhìn thong dong tự tin, khiến người ta hoàn toàn không dè dặt được.

Y không còn là người chỉ có thể dựa vào hấn trước đây nữa, trò chơi đã chấm dứt từ lâu rồi, hiện tại hai người giống như không có quan hệ gì. Nay Thiệu Trạch đứng ở đó, tuy gần trong gang tấc, nhưng lại... không thể nào chạm vào.

Cảnh Hạo nhíu mày, thong thả bước tới, lúc này ánh mắt hắn đảo qua, thấy Lý Cố vừa vặn cũng đến gần, hắn không khỏi nhướn mày, hơi dừng lại, muốn nhìn xem Thiệu Trạch ứng phó thế nào.

Không biết có phải là Lý Cố nghe lọt được lời Cảnh Hạo nói ở hai năm trước không, mà lần này hắn không có dây dưa nữa, chỉ nhân nhạ chào hỏi, sau đó hỏi y có muốn đi uống một tách trà không. Thiệu Trạch mỉm cười lắc đầu, nói mình vừa chuyển tới còn rất nhiều việc phải làm. Lý Cố trầm mặc một lát, hỏi y định ở lại bao lâu. Thiệu Trạch nói có lẽ phải ở lại một thời gian. Lý Cố liền nhìn y vài lần, rồi xoay người đi.

Từ sáng sớm tiết trời đã có chút âm u, lúc này kết thúc cuộc họp, không biết từ khi nào ngoài trời đã đổ cơn mưa phùn, Thiệu Trạch khước từ lời mời ăn cơm của những người xung quanh, đứng ở cửa chính, im lặng chờ trợ lý đến.

Cảnh Hạo đi theo y một mạch, nhanh chóng thấy y cùng đi với một Alpha xa lạ cầm dù tới gần, đáy lòng hắn lập tức chột lóe lên một tia khó chịu, liền tiến lên mấy bước, vươn tay “Để tôi.”

Khi đối phương còn chưa phản ứng lại, hắn đã nhanh chóng giật cây dù vào tay, buông mắt nhìn Thiệu Trạch, thản nhiên hỏi “Muốn về à?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Ừ, trong nhà có việc.” Ngụ ý, ăn cơm uống trà gì đó thì miễn đi.

Cảnh Hạo ừ một tiếng, mở dù che cho y “Đi thôi.”

Thiệu Trạch do dự hai giây, cuối cùng gật đầu, cùng hắn sóng vai mà đi.

Những người chung quanh nhìn mà ngạc nhiên không thôi, lúc này là Lý Cố, hiện tại lại là Cảnh Hạo, cái cậu trong tầng trung tâm của DR này vốn quen biết cả hai người đó hay là từ lâu họ đã xây dựng đường dây để hợp tác với nhau rồi?

Trác Tiểu Nam bị cướp mất cái dù cũng kinh ngạc, nhìn về phía Thịnh Tước, thấp giọng hỏi “Cậu Trạch của tôi quen hắn sao?”

Thịnh Tước cố gắng kéo dài khoảng cách với hai người phía trước, theo bản năng muốn nói một câu “Muốn mạng sống thì sau này cách cậu Trạch xa một chút” nhưng ngẫm lại nếu lời này bị Thiệu Trạch nghe thấy, nói không chừng tên khốn kia thật sự sẽ nói hồi trước là bỏ trốn cùng hắn, nên đành phải từ bỏ, lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết.

Mưa rơi xuống dù, vang lên âm thanh tí tách, không khí tràn ngập hơi ẩm nhàn nhạt, cảm giác hơi lạnh lạnh. Cảnh Hạo cố ý đi chậm lại, để kéo dài thời gian ở chung, hắn nắm tay của Thiệu Trạch nâng lên xoa “Vừa nãy nắm làm đau em hả?”

“...” Thiệu Trạch nói “Không có.” Nói xong y liền muốn rút tay về, kết quả phát hiện Cảnh Hạo vẫn nắm chặt lấy, trầm mặc một chút, y không phản kháng nữa. Cảnh Hạo rất hài lòng, tiếp tục xoa tay cho y, ngón cái chậm rãi vuốt ve làn da của y, trông vô cùng thân mật.

Thiệu Trạch âm thầm quan sát biểu tình của ông chủ Cảnh, y vốn tưởng khi gặp lại, hoặc là hắn sẽ gào lên bắt y giải thích, hoặc là nổi giận muốn giết chết y, thuận tiện làm luôn chuyện vô nhân đạo, nhưng y chưa từng nghĩ tới người này lại bình tĩnh như vậy, sự bình tĩnh ấy... khiến cho y bất an.

Cảnh Hạo không quan tâm về thăm dò của y, theo con đường nhỏ từ khu biệt thự chậm chậm đi về phía trước, tiếp đó hơi cúi người, chủ động mở cửa xe cho y “Đi đường cẩn thận.”

Hắn không hề nói ra một câu chất vấn nào, Thiệu Trạch lại không biết tại sao bỗng nhiên có chút chột dạ, y nhanh chóng nhìn hắn một cái, a một tiếng, chậm rì bước vào.

Cảnh Hạo lùi về sau hai bước, quét mắt nhìn Trác Tiểu Nam và Thịnh Tước đi theo tới, ánh mắt không khỏi tạm dừng một chút trên người phía sau.

“...” Sắc mặt của Thịnh Tước cứng đờ, bình tĩnh khom lưng bước lên, sau khi chờ Trác Tiểu Nam đi lên liền nói với tài xế, nhanh chóng rời khỏi địa phương quái quỷ này.

Cảnh Hạo trầm mặc đứng tại chỗ, mơ hồ trông thấy người nào đó nín lấy chỗ ngồi phía sau nhìn hắn, nhưng lại nhanh chóng quay đi, hắn liền vui vẻ híp mắt lại.

Lần này Đường Nhất Ninh cũng theo tới, gã đi tới cạnh hắn, kinh ngạc hỏi “Cứ vậy thả cậu ta đi?”

“... Gấp cái gì, cậu ấy vất vả lắm mới có thể chủ động trở về.”
Mãi tới khi chiếc xe kia biến mất khỏi tầm mắt, Cảnh Hạo mới chậm rãi mở miệng, mỉm cười, thoát từng chữ ra khỏi kẽ răng “Cậu ấy mảnh mai như vậy, đừng có dọa cậu ấy.”

Đường Nhất Ninh bị nụ cười của hắn làm cho trong lòng run rẩy, đứng xích ra xa một chút, nhắc nhở “Cậu ta là người ở tầng trung tâm của DR đấy.”

“Vậy thì sao?” Cảnh Hạo đứng yên, trước kia hắn đã đoán được bối cảnh của Thiệu Trạch không đơn giản rồi, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, bởi vậy đừng nói là người ở tầng trung tâm, cho dù là người thừa kế của DR, hắn cũng sẽ nghĩ mọi cách bắt được người này trong tay.

Đường Nhất Ninh thấy thế liền không nhiều lời nữa, suy xét một lát rồi đột nhiên hỏi “Cậu ta là mới được điều lên tầng trung tâm hay trước kia đã làm rồi? Nếu là trước kia, sao chúng ta không điều tra ra cậu ta nhỉ?”

Cảnh Hạo nghĩ một lát “Có lẽ là một trong đám người có biệt danh.”

Đường Nhất Ninh trầm nghĩ, đúng là có khả năng đó, rồi gã nhìn hắn “Cậu định làm thế nào?”

“Không làm thế nào hết.” Cảnh Hạo thu dù lại, vẫy tay với tài xế ý bảo tài xế lại đây, tiếp theo ngồi lên xe trở về công ty. Nhưng trải qua đoạn nhạc đệm này, hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể tập

trung tinh thần, liền ném tài liệu qua một bên, gọi điện cho thuộc hạ
“Thế nào, không mất dấu chứ?”

“Không ạ.” Giọng nói của tên thuộc hạ mang theo chút hưng phấn
“Ông chủ, nhà cậu Trạch ở ngay kế bên.”

Trong lòng Cảnh Hạo khẽ động “Chỗ của Bạch Triệt?”

“Vâng ạ!”

Cảnh Hạo không khỏi nhướn mày, hẳn vốn tưởng tên khốn kia sẽ không ở gần hắn như vậy, ai ngờ lại không phải, xem ra hắn vẫn là coi thường y rồi, có điều... có khi nào là cố ý đánh lạc hướng hắn không? Cảnh Hạo “Tiếp tục theo dõi, cậu ta đi đâu thì các cậu đi theo tới đó.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo cúp máy, dần lòng tiếp tục làm việc, đến tối mới trở về.

Đường Nhất Ninh đang chờ hắn, ném cho hắn một tài liệu “Vừa đưa tới, thú vị lắm.”

Cảnh Hạo mở ra, thấy là tài liệu về Trác Tiểu Nam, liền bắt đầu xem, tiếp theo hắn nheo mắt lại “Tám triệu tám trăm tám mươi ngàn tiền mặt?”

“Điểm chú ý của cậu có vấn đề rồi, chẳng lẽ cậu không xem nội dung quảng cáo đặc sắc kia sao?” Đường Nhất Ninh nói “Cậu xem tiếp phía sau đi, thủ đoạn theo đuổi vợ của hắn ấy, tôi thấy hắn là một nhân tài.”

Cảnh Hạo không đáp, hắn nhớ Thiệu Trạch từng nói muốn kiếm một khoản tiền trong thời gian ngắn, có thể liên quan tới cái này không? Hơn nữa nếu hắn nhớ không lầm, ngày Thiệu Trạch kiếm được số tiền đó, Thịnh Tước vừa vặn không hiểu sao lại biến mất khỏi khu mười, hai người này phải chăng có mối liên hệ tất yếu nào đó với nhau?

Chẳng lẽ kiếm tiền là một nhiệm vụ?

Hắn quyết định rất nhanh, vội vàng gọi cho thuộc hạ ở thành phố Z, để họ điều tra thêm bối cảnh của Trác Tiểu Nam và mấy người cùng dán quảng cáo kia và thời gian họ rời khu chín.

Đường Nhất Ninh kinh ngạc “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là một suy đoán thôi.”

Cảnh Hạo ngồi thêm một lát, nhìn đồng hồ, hỏi thuộc hạ hướng đi của Thiệu Trạch, tiếp đó biết được y còn đang ở trong nhà, hắn liền đoán tên khốn kia sẽ không chuyển chỗ nữa, vì thế buông tài liệu, đứng dậy sửa sang quần áo, nhắc chân bước ra ngoài.

Đường Nhất Ninh nhướn mày “Đi đâu thế?”

“Qua nhà hàng xóm.” Cảnh Hạo cũng không quay đầu lại nói “Bồi đắp tình cảm với hàng xóm của chúng ta.”

Lúc này Thiệu Trạch đang cuộn mình trong phòng khách nói chuyện phiếm với Bạch Triệt, sau khi được thuộc hạ thông báo y liền trầm mặc, suy nghĩ một lát, cảm thấy sớm muộn gì cũng phải đối mặt, liền bảo họ cho vào.

Bạch Triệt rất hài lòng với quyết định này của y, sai thuộc hạ bưng bộ trà cụ lên, tiếp đó ra cửa, chuẩn bị đón khách.

Cảnh Hạo tới rất nhanh, vừa đi vừa thân thiết trò chuyện với Bạch Triệt, giống như hai người là bạn tốt tám trăm năm không gặp, Bạch Triệt thấy ổn rồi, liền cười mở miệng “Nghe A Trạch nói hai người có quen biết nhau, nói vậy là có rất nhiều lời muốn nói, tôi còn chút việc, xin lỗi không thể tiếp đón anh được.”

Cảnh Hạo quả thực không thể hài lòng hơn “Không sao, anh cứ đi làm việc đi, không cần quan tâm tới chúng tôi đâu.”

Thiệu Trạch “...”

Bạch Triệt cười gật đầu, sai thuộc hạ của mình cùng với Trác Tiểu Nam và Thịnh Tước đẩy mình đi, sau đó nâng lên lầu.

Lúc trước xây tòa nhà này, ông chủ DR đặc biệt suy nghĩ đến nhân tố Bạch Triệt, vì thế cho xây thêm một cái thang máy, nhưng lúc này Bạch Triệt không muốn đi thang máy mà lại muốn đi thang bộ, đương nhiên dám cấp dưới không dám phản bác, liền vây quanh y rồi đi, tiếp đó hợp sức nâng lên lầu.

Nâng như thế thì hơi lắc, sau khi đi qua khúc quẹo của cầu thang, Bạch Triệt nhin không được bảo dừng lại, để họ thả mình xuống, ôn hòa nói “Được rồi, lên lầu hết đi, đừng quấy rầy họ.” Dứt lời, y đứng dậy, bước bình bịch lên, thuộc hạ của y liếc qua, mặt không biến sắc thu xe lăn lại, theo sát y đi lên.

Thịnh Tước “...”

Trác Tiểu Nam “...”

Thịnh Tước phát hiện dù mình đã biết nội tình, thì vẫn có chút không thích ứng được. Trác Tiểu Nam thì khiếp sợ trong lòng, chỉ vào phương hướng người nào đó đã biến mất “Đứng... đứng... đứng dậy! Cậu... cậu... cậu Bạch đứng dậy! Đứng dậy! Sao... sao có thể? Là chân giả à? Chân giả có thể dùng tốt tới mức độ này sao? Của cậu Kiều chế tạo à?”

“... Cậu tỉnh lại đi, chân anh ta vốn không có vấn đề gì, ngồi xe lăn là do thấy đi đường mất công thôi.”

Trác Tiểu Nam há miệng rồi lại há miệng, chậm rãi tiêu hóa sự thật này, tiếp đó lập tức khoác lên hình tượng fan cuồng “Vẫn là cậu Trạch của chúng ta tốt nhất, cậu Trạch của chúng ta ngoan nhất, cái gì cũng tốt hết.”

“... Cậu tỉnh lại đi.”

Trong phòng khách bao trùm tĩnh lặng, hai người mặt đối mặt ngồi nhìn nhau, Thiệu Trạch liền bắt đầu pha trà, ngón tay thon dài giữa hơi nước mờ mịn trông có vẻ vô cùng xinh đẹp.

Cảnh Hạo thường thức một lát, thấy y đẩy một tách lại đây, liền bưng lên uống một ngụm, rồi khen ngợi “Ngon lắm, người khác không pha ra được vị này.”

“Cảm ơn lời khen của anh.” Thiệu Trạch cười tí mắt “Tới tìm tôi rồi cuộc là muốn làm gì?”

“Đưa đồ.” Cảnh Hạo lấy điện thoại di động ra nhấn tới một số, cũng không nói gì, lúc bên kia bắt máy hắn liền cúp máy.

Thiệu Trạch đợi một lát, rất nhanh thấy cửa bị đẩy ra, tiếp đó vệ sĩ của Cảnh gia xách vài cái vali màu trắng đi đến, sau đó đặt xuống

đất, nhanh chóng rời đi, phòng khách tiếp tục chỉ còn lại hai người họ.

Thiệu Trạch mơ hồ đoán ra cái gì, đáy lòng y nhất thời chấn động.

Nếu cậu thắng, tôi sẽ cho cậu mười triệu tiền mặt.

Cảnh Hạo bình tĩnh nhìn y “Đã cược thì bằng lòng chịu thua, đây là thứ lúc trước tôi đồng ý cho em.” Hắn dừng một chút, miệng khẽ cong lên, gần như nghiêng răng nghiêng lợi “Em đã thắng hoàn toàn. Hai năm qua, không có lúc nào là tôi không nhớ đến em hết.”

Thiệu Trạch im lặng buông tách trà “Tôi mệt quá, muốn đi ngủ.”

Cảnh Hạo gật đầu “Đi, tôi đi ngủ với em.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, yên lặng ngồi lại chỗ cũ.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 36: Thân mật

Trong phòng khách sáng lên sắc đèn ấm áp, hương vị của trà dần tỏa ra, khẽ vuốt lên thần kinh của con người, phẳng phất như không khí xung quanh đều hòa vào.

Cảnh Hạo giặt mình nhớ về quá khứ, khi đó thỉnh thoảng hai người sẽ ngồi uống trà như vậy, hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm khi có được. Hồi đó hắn cũng không thấy có gì đáng quý trọng cả, nhưng sau khi Thiệu Trạch bỏ đi, hắn lại bắt đầu nhớ lại quãng thời gian đó hết lần này tới lần khác, nhưng làm bạn với hắn chỉ còn nỗi nhớ nhung và cô đơn vô tận.

Hiện tại hắn rất cuộc đã gặp lại y, lúc này đây lịch sử tuyệt đối sẽ không tái diễn.

Cảnh Hạo đổi một tư thế thoải mái, lần đầu tiên cảm thấy hai năm qua nhẹ nhàng như vậy, giống như ngồi cùng người này, dù cho không có lời nào để nói cũng khiến trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Thiệu Trạch có chút khó tin, trước kia đều là y quán lấy Cảnh Hạo, nay lập trường của họ tựa hồ đổi cho nhau, ví dụ như vừa nãy y mới uống mấy ngụm trà, Cảnh Hạo liền vòng qua bàn ngồi xuống bên cạnh y. Y im lặng nhích ra bên cạnh, ông chủ Cảnh lập tức nổi gót nhích lại gần.

Cảnh Hạo đưa tay chống lên sofa, giam cả người y vào trong lòng, tốt bụng nhắc nhở “Ngoan chút đi, em còn nhích nữa là sẽ ngã

xuống đấy.”

Thiệu Trạch đoán kể cả y có chạy qua đối diện, Cảnh Hạo vẫn sẽ đi theo, nên y liền chớp mắt mấy cái, chậm chạp rút người vào trong, tìm chỗ ngồi thoải mái, ôm tách trà uống.

Lông mi của y cong lên một độ cong xinh đẹp, khóe miệng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, có vẻ cao quý mà ngoan ngoãn, Cảnh Hạo chăm chú nhìn vài lần, không khỏi khẽ xoa đầu y “Tên đầy đủ của em là gì?”

“Tôi họ Thiệu.” Lần này Thiệu Trạch không giấu diếm nữa, y nghiêm túc nhìn hắn “Thiệu Trạch.”

Cảnh Hạo ngẩn ra, hắn có từng điều tra tư liệu về ông chủ của DR, nếu nhớ không lầm, bạn đời của ông ta vừa vặn họ Thiệu, đây là trùng hợp sao? Hắn không khỏi hỏi “Ông chủ DR là gì của em? Hoặc là bạn đời của ông ta là gì của em?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, mặt đầy thuần khiết vô tội “Hử?”

Cảnh Hạo lập tức biết là nhất định tồn tại một mối quan hệ nào đó, hắn nâng cằm y lên, tiếp theo nhin không được dùng ngón cái vuốt nhẹ mấy cái lên làn da y, kiên nhẫn hỏi “Không thể nói à?”

Thiệu Trạch cảm thấy mình đang bị đùa giỡn, yên lặng một giây, y liền đưa tay đập tay của ông chủ Cảnh xuống, nghĩ một lát “Sau này tôi sẽ nói cho anh.”

Cảnh Hạo nhìn y, không tiếp tục đề tài này nữa. Hắn không khỏi rơi vào trầm tư, Thiệu Trạch vừa thông minh vừa có thực lực, vả lại có quan hệ với ông chủ DR, nói không chừng y đúng là người thừa kế, ngộ nhỡ tương lai có một ngày kế thừa, phỏng chừng sẽ không

trở lại nữa... Ông chủ Cảnh ngồi đó trầm mặc, bắt đầu suy xét tới khả năng giết hết đám người DR, sau đó giam Thiệu Trạch lại, đè ở trên giường làm như vậy, như vậy, rồi lại như vậy.

Thiệu Trạch quan sát hắn “Sao vậy?”

“Không có gì.” Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, giờ tách trà ở trên bàn lên rồi đặt xuống. Thiệu Trạch nhìn một lúc liền rót đầy cho hắn rồi lại lùi về. Cảnh Hạo không lập tức cầm lên, hắn hơi nghiêng người, buông mắt nhìn y “Khi nào em được vào tầng trung tâm?”

Thiệu Trạch trầm mặc nửa giây, nghiêm túc nói “Đây là bí mật của tổ chức, tôi không thể tiết lộ.”

Cảnh Hạo thản nhiên quan sát y, sáng tỏ hỏi “Vậy biệt danh cũng không thể nói đúng không?”

“Không.” Thiệu Trạch cười cười “Nếu có thể... tôi sẽ nói cho anh.”

Cảnh Hạo kinh ngạc nhướn mày, xoa đầu y, vừa lòng ừ một tiếng “Lần này định ở lại Nhất Duyên bao lâu?”

“Không biết, chắc cũng lâu.” Thiệu Trạch nói “Ông chủ cảm thấy khu một cách khu chín quá xa, nên muốn xây dựng chi nhánh ở đây, tạm thời do tôi quản lý.”

Cảnh Hạo hơi giật mình, lập tức vui mừng, thế nhưng bên ngoài lại không có biểu hiện gì, hắn bình tĩnh gật đầu “Em có thể nhờ tôi giúp đỡ. Bên em có kỹ thuật của DR, chuyện này không cần bận tâm, nhưng hiện tại còn thiếu nguyên liệu, tôi lại có đường dây.” Hắn dừng một chút, mê hoặc nói “Hoặc là em có thể mua trực tiếp từ tôi, tôi sẽ bán giá gốc cho em, thế nào?”

Thiệu Trạch cười tít mắt nhìn hấn “Điều kiện?”

Cảnh Hạo hôn lên trán y “Em thông minh như vậy mà, tự đoán đi.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch nói “Không còn sớm nữa, khi nào anh về?”

“Tôi không muốn về thì sao?”

Thiệu Trạch nhân từ gạt đầu “Được thôi, nhưng mà giá hơi mắc đó. Anh phải đem toàn bộ thể lực ở Nhất Duyên cho tôi, tôi có thể cho anh ngủ ở phòng khách một đêm, nếu là thêm thể lực ở thành phố Z, tôi sẽ mời anh tới phòng ngủ dành cho khách.”

Cảnh Hạo không khỏi hỏi “Nếu thêm cả khu mười thì sao?”

“Vậy xin chúc mừng anh.” Mặt Thiệu Trạch đầy tươi cười “Anh có thể vào phòng ngủ chính ngủ cùng cậu Bạch. Tôi cam đoan với anh, tính của anh ấy tốt lắm, tuyệt đối sẽ không chê bai anh đâu.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch mỉm cười nhìn hấn, Cảnh Hạo đối mặt với y, năm giây sau chậm rãi đứng dậy, nhìn y một cái “Không tiễn tôi sao?”

Thiệu Trạch biết ý hấn là muốn đi, lập tức ừ một tiếng, nhắm mắt theo đuôi đi cùng hấn, ngoan ngoãn tiễn hấn ra cửa.

Xe của Cảnh gia đậu cách đó không xa, Cảnh Hạo khoát tay, ý bảo tài xế không cần lại đây, tài xế nhìn người đứng bên cạnh ông chủ nhà mình, lập tức sáng tỏ, nghe lời chờ. Khoảng cách này

không tới hai mươi mét, Thiệu Trạch quét mắt nhìn, chậm rãi dừng lại, chân thành nói “Đi đi, tôi nhìn anh lên xe.”

“...” Cảnh Hạo hỏi “Đi thêm một chút bộ mệt chết em sao?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Có thể.”

Đúng, em rất mảnh mai mà. Gân xanh trên trán Cảnh Hạo nảy lên, cũng lười so đo với y, đứng yên ở đó quan sát y “Câu hỏi cuối cùng, hai năm không gặp, không có gì muốn nói với tôi sao?”

Thiệu Trạch tự hỏi một chút, thử mở miệng “... Chúc ngủ ngon?”

Cảnh Hạo nhìn y thật lâu, chậm rãi gật đầu, lại nở nụ cười “Được rồi.”

Thiệu Trạch lập tức lóe lên một tia dự cảm chẳng lành, nhưng còn chưa chờ y lùi về phía sau, bên hông liền truyền tới một lực mạnh, cùng lúc đó cảm bị dùng sức nắm, tiếp theo trên đôi môi mềm mại có một hơi ấm quen thuộc mang theo vị trà nhàn nhạt mạnh mẽ tiến vào trong miệng, nhanh chóng cuốn lấy lưỡi của y. Thiệu Trạch mơ hồ ươn một tiếng, theo bản năng bắt lấy cánh tay của người kia.

Cảnh Hạo hơi dùng sức, không ngừng càn quét trong khoang miệng của y, khiến nụ hôn thêm sâu hơn.

Mưa đã tạnh, gió đêm vào cuối xuân mang theo hương hoa nhẹ nhàng thổi tới bên người, thoải mái dễ chịu, khiến người ta giật mình trở về một đêm vào hai năm trước. Cảnh Hạo ấn chặt y vào trong lòng, hô hấp nhanh chóng trở nên nặng nề, bàn tay đặt bên hông y nhịn không được đẩy vạt áo sơ mi lên, trượt vào vuốt ve qua lại trên lưng y.

Làn da bị ma sát mang theo nhiệt độ nóng bỏng, Thiệu Trạch lập tức thở dốc một tiếng, cố gắng né tránh.

Y là Omega, tuy nói có thể làm lơ sức uy hiếp của Alpha, nhưng chút gì đó trong bản năng lại không thể tránh khỏi, thí dụ như sức hấp dẫn của Alpha đối với Omega, vì thế y cố ý tham gia huấn luyện ở phương diện này, các Alpha khác rất khó ảnh hưởng đến y, có điều giờ phút này người trước mắt không phải là người khác, mà là Cảnh Hạo.

Thời gian trước họ ngủ cả đêm cùng nhau, chất dẫn dụ Alpha của người này làm y cảm thấy quen thuộc, yên tâm. Hiện tại căn bản y đã không thể khống chế được.

Trong không khí chất dẫn dụ khi Alpha phát tình nhanh chóng nồng đậm, mạnh mẽ mà độc đoán, không ngừng kích thích lên thần kinh, giống như đêm hôm đó, khiến y nhìn không được muốn trầm luân vào. Thiệu Trạch dùng sức túm lấy hần “Cảnh Hạo... Đủ rồi...”

Cảnh Hạo chậm rãi buông ra, vẫn chưa thỏa mãn mà liếm môi y.

Thiệu Trạch có chút thất thần, nhưng nhanh chóng khôi phục, thấy đồng tử của Cảnh Hạo thâm sâu, còn mang theo tình dục nồng đậm, y liền lùi ra sau hai bước giữ khoảng cách.

Cảnh Hạo biết không thể quá vội vàng, lỡ tên khốn này lại bỏ chạy thì mất nhiều hơn được, hần ra hiệu bảo tài xế lái xe lại đây, cảm thấy mỹ mãn nói “Bảo bối, chúc em ngủ ngon.” Dứt lời, hần nhìn y một lần cuối, rồi mới kéo cửa xe ra, chiếc xe liền nghênh ngang rời đi.

Thiệu Trạch nhìn hấn đi xa, sờ lên môi, trầm mặc một lát, rồi chậm rãi trở về.

Bạch Triệt im lặng đứng ở ban công, thu hết hình ảnh vừa nãy vào đáy mắt, không khỏi có chút bất ngờ, y vốn không đặt mấy vấn đề nhiều chuyện trong lòng, bởi vì A Trạch chưa bao giờ phải chịu thiệt, nên y cảm thấy nhất định là A Trạch dùng cách gì đó lừa Cảnh Hạo, sau đó thành công thoát ra, vì vậy mà Cảnh Hạo yêu A Trạch, một lòng muốn tìm được y.

Suy đoán của Bạch Triệt có lẽ là không sai, nhưng từ tình huống ái muội vừa rồi, xem ra quan hệ của hai người tựa hồ không đơn giản như y tưởng tượng. Nếu không, với tính cách và bản lĩnh của A Trạch, nếu thật sự không tình nguyện, y tuyệt đối có thể làm cho Cảnh Hạo tàn tật từ lâu rồi, căn bản không cần chờ người ta hôn xong.

Có chút thú vị đó... Bạch Triệt mỉm cười, thấy Thiệu Trạch đang định xoay người vào, y liền lùi về sau vài bước, trở về phòng ngủ.

Một đêm không có chuyện gì để nói. Sáng sớm hôm sau Cảnh Hạo liền tới, Bạch Triệt vừa tỉnh dậy, ngồi trên xe lăn nhìn hấn, giọng nói ôn hòa “Bây giờ mới năm giờ, A Trạch còn chưa dậy, bình thường phải tới bảy rưỡi cậu ấy mới dậy được, sau đó lại thích nằm biếng nằm thêm một lát nữa.”

“Tôi biết.” Cảnh Hạo thản nhiên nói, chính vì nguyên nhân này hấn mới đến.

Bạch Triệt quan sát hấn, cười hỏi “Thứ lỗi cho tôi mạo muội hỏi một câu, trước đây anh và A Trạch rốt cuộc là thế nào, tiến triển tới

bước kia rồi sao?”

Ông chủ Cảnh trầm mặc, nhắc tới chuyện ấy hấn liền hồi hận, khi đó lẽ ra hấn nên thừa dịp Thiệu Trạch cần hấn mà làm y.

Bạch Triệt nhìn hấn vài lần, đoán là có lẽ hấn không muốn nhắc tới, liền ôn hòa bổ sung “Có lẽ tôi có thể cho anh một sáng kiến đấy.”

Cảnh Hạo nhướn mày, tự hỏi nửa giây, đơn giản nói ra quá trình, đương nhiên, ở giữa đã được lược bớt vài chuyện mất mặt.

Bạch Triệt khoanh hai tay nhìn hấn, hơi bất ngờ “Anh nói hai người đã ngủ chung với nhau?”

“Ừ, sao thế?”

“A Trạch... có tính sạch sẽ.” Bạch Triệt chậm rãi mở miệng “Tôi nghĩ anh cũng có thể nhìn ra, A Trạch thích hưởng thụ, đối với mọi thứ rất soi mói, là người không phải chịu khổ.” Y dừng một chút, thấy Cảnh Hạo gật đầu, liền nói tiếp “Nhưng có thể anh không biết, cậu ấy không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, dù là chúng tôi, cậu ấy cũng không thân thiết tới mức độ đó, tôi cảm thấy vì mười triệu mà A Trạch đã phải chịu thiệt rồi, anh nói xem có đúng không?”

Cảnh Hạo thoáng chốc ngẩn ra.

Bạch Triệt mỉm cười “Phòng của A Trạch là phòng thứ hai bên trái lầu ba, anh có thể chờ cậu ấy dậy, sau đó ở lại cùng chúng tôi ăn sáng.”

Cảnh Hạo nói cảm ơn, thông thả lên lầu. Hấn không khỏi rơi vào trầm tư, Thiệu Trạch quả thật không phải người chịu thiệt, nhưng sao y lại chịu thân mật với hấn?

Thật ra, lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã yêu anh rồi.

Ông chủ Cảnh nhớ tới hình ảnh lần đầu gặp mặt ở WC, biểu tình cứng đờ, vội vàng thôi miên bản thân. Không, không thể nào có chuyện như vậy.

Hắn nhanh chóng đi tới phòng của Thiệu Trạch, lấy lại bình tĩnh, khẽ đẩy cửa ra, bước vào.

Giường rất lớn, Thiệu Trạch đang cuộn mình nằm ở giữa, ngủ say sưa, lúc phát hiện có người tới gần, y không khỏi mở mắt ra “Ai?”

Cảnh Hạo nằm xuống bên cạnh y, kiên nhẫn dỗ dành “Là tôi, ngủ đi.”

Vào sáng sớm Thiệu Trạch luôn không dễ tỉnh, cộng thêm đây là nhà mới của y, bên ngoài cũng đều là vệ sĩ của DR, tinh thần của y thả lỏng hơn so với dĩ vãng, vậy nên lúc này căn bản không phản ứng lại là tại sao Cảnh Hạo xuất hiện ở trong này, hoặc là nói y hoàn toàn không nhìn mặt ông chủ Cảnh, mà là quan sát quần áo và chỗ hấn tiếp xúc trên chiếc giường lớn, khó chịu mà nhíu mày lại.

“...” Cảnh Hạo nói “Đồ này là mới thay đó.”

Hai mắt của Thiệu Trạch căn bản không hề điều chỉnh tiêu điểm, nhưng vẫn cố chấp nhìn chăm chăm vào bên kia, ánh mắt đăm đăm, không hề nhúc nhích. Cảnh Hạo bất đắc dĩ, đành phải bước xuống giường. Lúc này Thiệu Trạch mới vừa lòng, khó chịu lùi qua bên cạnh, tiếp tục ngủ.

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo đứng đó một lúc lâu, rồi gọi cho Đường Nhất Ninh
“Giúp tôi mang đồ ngủ qua đây, lái xe qua, tiết kiệm thời gian.”

“Cậu muốn bộ nào?” Đường Nhất Ninh dừng một chút, nhắc nhở
“Giờ cậu đang ở nhà người khác đấy.”

Ông chủ Cảnh nhìn Thiệu Trạch, trầm mặc nửa giây “Lấy bộ tôi
thường mặc ấy.”

Đầu dây bên kia lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Ông chủ Cảnh nghĩ một lát, bổ sung “Nhớ xếp vào túi đây.”

Đường Nhất Ninh cúp máy, thầm nghĩ, cũng may cậu còn biết giữ
chút thể diện đấy, nói thẳng là phải che lại đi. Gã thở dài một hơi,
cam chịu số phận đem bộ đồ ngủ hình con vịt qua cho ông chủ
Cảnh.

Cảnh Hạo nhanh chóng đuổi gã đi, về phòng thay quần áo, leo lại
lên giường, xốc chăn lên chui vào.

“... Làm gì vậy?” Thiệu Trạch mơ màng mở mắt, mơ hồ hỏi.

“Tôi ôm em ngủ.” Cảnh Hạo vươn tay, dẫn dắt từng bước “Không
phải em vẫn rất thích bộ đồ ngủ này sao. Lại đây.”

Trò chơi đã chấm dứt từ lâu rồi, hắn lẳng lặng nhìn Thiệu Trạch,
không biết y thật sự tình nguyện thân cận với hắn, hay là lúc trước
chỉ là vô liêm sỉ diễn trò gạt người.

Thiệu Trạch mông lung nhìn hắn, có chút không phản ứng lại.

“Tôi ôm em ngủ, hửm?” Cảnh Hạo nằm sát vào một chút, chờ y
quyết định. Thiệu Trạch ngửi một lúc, mơ hồ phát hiện mùi này có

chút quen thuộc, do dự một lát, chậm rãi thò tay về phía hấn. Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên khẩn trương, lập tức ôm y vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng y “Ngủ đi.”

Thiệu Trạch đã sớm nhắm mắt lại, tìm vị trí thoải mái, trầm trầm ngủ say.

Mãi tới hai tiếng sau y mới có chút tỉnh táo, phản ứng đầu tiên chính là mình xuyên không rồi. Y vội vàng nhìn căn phòng, xác định là phòng ngủ của mình, tiếp theo nhìn Cảnh Hạo, nhất thời rơi vào trầm mặc.

Phút chốc này người y muốn giết không phải là ông chủ Cảnh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không phải là Bạch Triệt thả người vào, mà ông già vô liêm sỉ của y đã chọn vị trí bên cạnh tòa nhà của Cảnh gia.

Cảnh Hạo hôn y một cái “Dậy thật rồi?”

Thiệu Trạch khẽ liếc hấn một cái, ánh mắt chạm tới con vịt trên chiếc áo ngủ, y lại khẽ liếc hấn thêm một cái, đẩy hấn ra, đứng dậy xoa trán “Đến đây từ lúc nào?”

“Hơn năm giờ.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cảnh Hạo nhìn y, thật sự không ngoài dự tính của hấn, hấn liền rời giường thay quần áo, mà lúc hấn vừa thay xong, cửa phòng ngủ liền vang lên hai tiếng gõ cửa, tiếp đó truyền tới giọng nói của Trác Tiểu Nam “Cậu Trạch, nên dậy ăn sáng thôi.”

Cảnh Hạo nhướn mày, đi qua mở cửa.

Trác Tiểu Nam “...”

Trác Tiểu Nam nhìn hấn, lùi về phía sau hai bước nhìn cánh cửa, sững sờ vài giây, rồi nhất thời kinh ngạc “Sao... sao anh lại ở đây? Cậu Trạch của chúng tôi đâu?”

Cảnh Hạo thản nhiên cho gã vào cửa “Cậu ấy đang đánh răng.” Hấn dừng một chút, đột nhiên hỏi “Vợ cậu là người thành phố Z nhỉ?”

Sức chú ý của Trác Tiểu Nam lập tức bị dời đi “Vâng, sao thế?”

“Đó là địa bàn của tôi, hình như hồi trước tôi có làm ăn qua lại với nhà họ.”

“Thật không?” Tinh thần của Trác Tiểu Nam dâng lên, bắt đầu nói về vợ mình với hấn. Cảnh Hạo tùy ý đáp lại, chậm rãi đổi đề tài “Vì kiếm tiền cậu mới quen vợ mình nhỉ? Thời gian đó A Trạch cũng đang kiếm tiền, hình như là nhiệm vụ?”

“Cậu Trạch nói cùng anh rồi?”

“Ừ, số tiền đó rất nhiều còn là tiền mặt nữa, cuối cùng cậu ấy đã hoàn thành.”

“Cái đó là đương nhiên rồi, cậu Trạch của chúng tôi một đường vượt qua mọi chông gai, trở hết tài năng trong một đám người, chẳng bị chút thương nào, thành công được đề bạt lên tầng trung tâm, cậu ấy giỏi lắm!” Trác Tiểu Nam lập tức trở thành fan cuồng, giơ ngón cái lên “Cậu Trạch của chúng tôi rất thông minh, nhất định là gài bẫy được một tên nhà giàu ngu ngốc nào đó, ở nhà người ta ăn uống no say, thuận tiện lừa tiền, ha ha.”

Ông chủ Cảnh ngu ngốc bị lừa “...”

Vừa mở cửa phòng tắm ra, Thiệu Trạch nghe không lầm một chữ đối thoại nào “...”

Không khí ngưng đọng năm giây, Thiệu Trạch chậm rãi đi ra ngoài “... Hai người nói chuyện đi, tạm biệt.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 37: Chân tình

Nắng sớm ấm áp chiếu lên trên người, làm người ta thoải mái không thôi.

Cảnh Hạo thản nhiên ngồi trong nhà người khác hưởng thụ bữa sáng, tiếp đó mạnh mẽ kéo Thiệu Trạch ra vườn hoa tản bộ, định lát nữa tới công ty. Hắn vừa lòng nắm tay của người nào đó, thỉnh thoảng xoa hai cái, tâm tình vui vẻ “Hôm nay em có dự định gì không?”

“Ở nhà.”

Cảnh Hạo nhìn y một cái, có chút kinh ngạc “Không làm việc? Không phải em phải quản lý chi nhánh sao?”

Thiệu Trạch gật đầu, chi nhánh của DR ở Nhất Duyên đã chọn được địa điểm, đang bắt đầu sửa sang, y là người rất mảnh mai, Bạch Triệt thì “hành động không tiện”, vì thế mọi công việc đều rơi xuống đầu Thịnh Tước và trợ lý của Bạch Triệt. Đối với chuyện này Thịnh Tước hoàn toàn không có câu oán thán nào, mỗi ngày đi sớm về muộn, vô cùng cần cù, Thiệu Trạch biết chuyện này có lẽ là do Thịnh Tước muốn rời xa thị phi, nên liền tùy hắn.

Y ung dung nói “Làm quản lý có nghĩa là tôi chỉ phụ trách ra lệnh, còn mặt khác đương nhiên có người khác xử lý.”

Cảnh Hạo im lặng, trầm nghĩ, đúng là rất phù hợp với tính cách của tên khốn này, hẳn sờ đầu Thiệu Trạch “Nếu không có việc gì thì trưa tới tìm tôi ăn cơm.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, mặt đầy nghiêm túc “Một chi nhánh lớn như vậy, tôi thật sự bẽ bộn rất nhiều việc. Thật đó.”

Bước chân của Cảnh Hạo khựng lại, buông mắt quan sát y “Bảo bối, em ghét tôi cũng quá rõ ràng rồi đấy.”

Thiệu Trạch trầm mặc một lát “Được rồi, tôi thừa nhận lúc trước đùa bốn anh là tôi không đúng, nhưng tôi có nỗi khổ của mình.”

“Ừ.” Cảnh Hạo tỏ ra thấu hiểu “Vì thăng chức.”

“... Không, anh không hiểu đâu.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, tạm thời không muốn rồi rắm vấn đề này “Được rồi, em có nỗi khổ, sau đó thì sao?”

“Thật ra tôi cũng không tính đùa bốn anh, cùng lắm là trộm sợi dây chuyền của anh thôi, còn mặt khác... tôi đã từng nói có thể giữ người lại hay không là vấn đề của anh. Là anh không giữ được, đâu thể trách tôi.” Thiệu Trạch chân thành nói “Thân là ông chủ, anh không thể nhỏ nhen như vậy được, với lại sau này chúng ta chính là người hợp tác với nhau, phải tạo mối quan hệ tốt chứ.”

Cảnh Hạo khẽ nhú mày “Em muốn nói cái gì?”

“Ý của tôi là chuyện quá khứ thì cứ cho nó vào quá khứ đi. Nếu anh chịu tha thứ cho tôi, đương nhiên tôi sẽ rất vui. Nếu anh không tha thứ...” Thiệu Trạch thở dài “Vậy hiện tại rốt cuộc anh muốn làm gì, nói thẳng ra đi.”

“Tôi thích em, tôi muốn em, muốn em mãi mãi ở lại bên tôi.” Cảnh Hạo dừng một chút, nâng cằm y lên “Đây là ánh mắt gì? Không tin?”

Thiệu Trạch đối mặt với hắn, trầm mặc một lúc lâu “... Tôi không biết, tôi mệt quá, muốn về phòng.”

Cảnh Hạo nhìn y không chớp mắt, cuối cùng gật đầu, không từ chối. Thiệu Trạch thấy thế liền muốn rời đi, kết quả còn chưa xoay người liền bị kéo vào một vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc lập tức phả vào mặt, đáy lòng y lập tức không kiềm chế được mà có chút chấn động. Cảnh Hạo ôm y vào lòng xoa nhẹ, nâng mặt y lên, cúi người hôn xuống, đầu lưỡi thuần thực cạy mở hàm răng của Thiệu Trạch ra, chiếc lưỡi của hắn dịu dàng quấn lấy lưỡi của y.

Nụ hôn này không hề thô bạo, mùi hương của cả hai đan vào nhau dần tràn ra môi, không ngừng thăm hỏi thần kinh, phẳng phất như cả cơ thể đều có thể cùng hòa tan vào. Thiệu Trạch ưm một tiếng, theo bản năng bắt lấy áo của Cảnh Hạo, giãy dụa một chút, rồi không có cự tuyệt.

Sau một lúc lâu Cảnh Hạo mới buông y ra, đồng tử thâm sâu, xoa đầu y “Vào thôi.”

Thiệu Trạch tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần, yên lặng nhìn hắn, thuần khiết như con thú nhỏ, lưu luyến duỗi tay về phía hắn “Cảnh Hạo...”

Đầu ông chủ Cảnh đoàng một tiếng, chỉ cảm thấy máu dồn thẳng lên não, vội vàng tiến lên muốn ôm y. Trong thoáng chốc hắn tới gần, Thiệu Trạch lại nhanh chóng lách mình, dễ dàng lướt qua, ngân nga một bài hát, thong thả đi “Sau này đừng tùy tiện giở trò lưu manh. Làm vậy là không đúng đâu.”

Cảnh Hạo “...”

Một bầu nhiệt huyết của ông chủ Cảnh như bị rót một thau nước lạnh, dần dần giữ tư thế ôm tại chỗ, gân xanh trên trán lập tức nảy lên. Hắn trầm mặc hai giây, muốn tiến lên khiêng tên khốn kia ném lên giường, kết quả ánh mắt đảo qua, thấy Bạch Triệt được trợ lý đẩy lại đây, không khỏi dừng lại.

Bạch Triệt vẫn mang theo nụ cười đúng mực, biểu tình tự nhiên vô cùng, giống như người vừa nãy xem kịch không phải là y, y ôn hòa hỏi “Sao thế, không thuận lợi à?”

Cảnh Hạo chậm rãi bình tĩnh lại “Cậu ấy không tin tôi.”

Bạch Triệt mỉm cười “Anh phải biết rằng, người càng thông minh thì nghĩ càng nhiều.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Là ý gì?”

“Đổi vị trí tự hỏi xem. Nếu lúc trước anh đề nghị chơi trò chơi với A Trạch, suốt quá trình dù anh làm gì với cậu ấy, cậu ấy đều không mảy may không nhặt đổi đáp lại anh, sau đó một ngày anh bỗng nhiên gài bẫy cậu ấy rồi bỏ chạy. Cậu ấy rất nổi giận, vẫn đi tìm anh, nhưng anh lại trốn cả hai năm trời.” Bạch Triệt chậm rãi phân tích “Kết quả gặp lại, cậu ấy không có chút khúc mắc nào, không có câu chất vấn nào, còn đối xử với anh vô cùng dịu dàng, thì anh sẽ nghĩ sao?”

Vô luận nghĩ thế nào cũng cảm thấy có mùi âm mưu trong đó? Cảnh Hạo không khỏi trầm mặc.

Bạch Triệt thấy hắn tựa hồ có chút thông suốt, liền cười bổ sung “Thật ra tựa như trò chơi lúc trước, dù A Trạch làm gì, anh cũng đều

cho rằng cậu ấy mang theo mục đích nào đó, không phải sao?”

Cảnh Hạo nhắc nhở “... Cậu ấy vốn có mục đích riêng.”

Bạch Triệt nở nụ cười “VẬY anh hiện tại thì sao? Cậu ấy đối xử với anh như vậy, anh thật sự không có một chút khúc mắc nào sao?”

Tất nhiên là có rồi. Mẹ kiếp, tôi muốn hung hăng giáo huấn cậu ta một trận, làm cho cậu ta không ngừng ôm tôi cầu xin tha thứ, tốt nhất là vài ngày liên tiếp cũng không xuống giường được... Đương nhiên, suy nghĩ trong đầu này không thể nói ra, vì thế ông chủ Cảnh ra vẻ đạo mạo ừ một tiếng, khẽ mở miệng “Lúc đầu tôi muốn trả thù cậu ấy, nhưng hai năm qua tôi làm thế nào cũng không tìm được cậu ấy, cảm giác này rất khó chịu, vậy nên tôi dần dần nghĩ thông suốt.” Hắn dừng một chút, đôi mắt tối đi “Tôi từng nghĩ, chỉ cần cậu ấy có thể ở bên tôi, để lúc nào tôi cũng thấy cậu ấy là được. Chuyện trước kia đều đã qua rồi, giờ tôi chỉ biết mình yêu cậu ấy, muốn cười cậu ấy về, chăm sóc chu đáo cho cậu ấy, cưng chiều cậu ấy.”

Bạch Triệt hơi nheo mắt, nghiêm túc quan sát hắn.

Ông chủ Cảnh không hề có áp lực, thản nhiên đối diện với y “Có cách nào để khiến cậu ấy tin tưởng tôi không?”

Bạch Triệt không phát hiện sơ hở trên mặt hắn, liền khoanh hai tay lại, thoải mái dựa vào chiếc xe lăn “A Trạch không phải kẻ ngốc, chỉ cần anh cho cậu ấy cảm nhận được chân tình của anh, cậu ấy tự nhiên sẽ tin. Còn chuyện cậu ấy có chịu gả cho anh không thì tới đó anh lại hỏi cậu ấy cũng không muộn đâu.”

Cảnh Hạo nghĩ, chỉ đành như thế, hắn thản nhiên nói cảm ơn, liền xin phép về.

Bạch Triệt nhìn hẩn đi xa, ý bảo trợ lý đẩy mình vào nhà. Lúc này Thiệu Trạch đang cuộn mình trên sofa lên mạng, y hơi cúi đầu, trông có vẻ rất ngoan, thấy Bạch Triệt vào cửa, y không khỏi hỏi “Anh ta đi rồi?”

Bạch Triệt ừ một tiếng, mỉm cười nhìn y “Em rốt cuộc có cảm giác gì với cậu ta?”

Tay của Thiệu Trạch khựng lại “... Em cũng không biết.”

“Nhưng chắc là không ghét nhỉ?”

Thiệu Trạch trầm mặc một lát, khẽ ừ.

“Em có tính sạch sẽ, đời này có lẽ sẽ không để cho người thứ hai đối xử với em như vậy đâu.” Bạch Triệt mỉm cười “Không cần nhắc nhở cho anh ta một cơ hội sao?”

Thiệu Trạch từ chối trả lời vấn đề này, nhìn trợ lý phía sau Bạch Triệt một lát “Rót một tách cà phê dùm tôi đi.”

Bạch Triệt bảo trợ lý đi làm, nhìn xung quanh “Tiểu Trác đâu?”

“Anh ta có việc rồi.”

Hồi trước, thời điểm này đều là Trác Tiểu Nam ở bên cạnh bưng trà rót nước, có điều hôm nay Thiệu Trạch cho Trác Tiểu Nam mười hạt gạo, bảo gã cầm đi khắc hoa. Trác Tiểu Nam vô cùng hoang mang hỏi “Tại sao?”

“Bởi vì anh nói ra bí mật của tổ chức, chuyện của tầng trung tâm điều động không được tùy tiện tiết lộ ra ngoài.” Thiệu Trạch khoa trương thở dài, thâm thía nói “Bình thường phạm lỗi này nếu không

chết thì ít nhất cũng phải bị đánh mấy trăm roi, nhưng dù sao anh cũng là trợ lý của tôi, với lại tôi rất quý anh, nên không nỡ, liền phạt anh khắc hoa vậy, chuyện này đừng để lộ ra.”

Trác Tiểu Nam nhất thời cảm động, môi mấp máy, nghẹn ngào “Cậu Trạch...”

“Đừng nói gì hết, đi đi.” Thiệu Trạch khoan dung, ôn hòa cười “Sau này tiếp tục cố gắng, biểu hiện tốt, tôi sẽ tăng lương cho anh.”

Trác Tiểu Nam càng thêm cảm động, hai mắt đỏ ngầu gật đầu “Tôi tranh thủ mau chóng hoàn thành rồi trở về!”

“Ngoan.”

Vì thế Trác Tiểu Nam chạy vọt vào trong phòng, đến nay vẫn đang lén lút, nơm nớp lo sợ mà khắc hoa.

Bạch Triệt không biết rõ chuyện sáng sớm, nghe vậy liền không hỏi nhiều, y chậm rãi đứng dậy, cố gắng bước lên một bước, ngồi xuống sofa cùng Thiệu Trạch. Thiệu Trạch qua loa nhìn trang web, thuận miệng hỏi “Khi nào Kiều Tịch đến?”

“Còn phải vài ngày nữa.” Bạch Triệt nói “Tối qua anh có liên lạc với cậu ấy. Cậu ta đang nghiên cứu một loại thuốc, đã vào giai đoạn thử nghiệm lâm sàng, nếu hiệu quả tốt cậu ta lập tức có thể qua đây.”

Thiệu Trạch dừng một chút, quay đầu “Thuốc gì?”

“Em biết thuốc trị hoãn chỉ có thể dùng trước thời kỳ phát tình đúng không. Nếu Omega đã tiến vào kỳ phát tình thì có dùng cũng vô tác dụng.” Bạch Triệt ôn hòa nói “Cho nên Kiều Tịch muốn thay

đổi một chút, để Omega đang trong thời kỳ phát tình cũng có thể sử dụng, nhưng mà thuốc trì hoãn phổ thông có thể hoãn thời kỳ phát tình một năm, còn thuốc cậu ta nghiên cứu tác dụng chủ yếu là để áp chế, có lẽ không thể đè ép được quá lâu, nhưng với em mà nói vậy là đủ rồi.”

Y nhìn Thiệu Trạch “Lần này em muốn giải quyết chuyện khu mười một, lỡ trên đường bị thương, loại thuốc này vừa vặn có thể cấp cứu, cho tụi anh có thời gian cứu em. Nhưng mà em biết đấy, hiện tại em bị đè nén triệt để, nếu chất dẫn dụ Omega thật sự bại lộ, thuốc ức chế và thuốc trì hoãn đều không có tác dụng, thuốc mới của Kiều Tịch tuy có thể tạm thời làm chậm kỳ phát tình lại, nhưng thời gian vừa đến, em vẫn phải trải qua thời kỳ này.”

“Ừ, em biết.”

Bạch Triệt nở nụ cười “Vậy nên anh thấy Cảnh Hạo là một người rất được. Anh ta có thể cùng em vượt qua những ngày gian nan đó.”

“... Đừng bi quan như vậy.” Thiệu Trạch nói “Chưa chắc em đã bị thương.”

Bạch Triệt nhìn y, ừ một tiếng “Tốt nhất là đừng bị thương.”

Bạch Triệt còn có công việc, chỉ ngồi với y một lát liền đi. Thiệu Trạch ngồi một mình trong phòng khách, sau một lúc lâu cảm thấy hơi chán, y đứng dậy đi hai vòng quanh bàn, theo bản năng muốn gọi điện cho Cảnh Hạo, tiếp đó y do dự hai giây, cuối cùng ôm máy tính lên lầu, chậm chạp cuộn mình trên chiếc ghế nằm, nghe nhạc, bắt đầu thiu thiu buồn ngủ.

Buổi trưa lúc Cảnh Hạo trở về liền thấy y cuộn người nằm ngủ trên ghế nằm, đường cong từ khuôn mặt nghiêng tới cổ lưu loát đẹp đẽ, nhìn tinh xảo lại quyến rũ, Cảnh Hạo chăm chú nhìn một hồi, cởi áo vest, hai tay chống hai bên y, hơi cúi người, hôn lên môi y.

“Ừm?” Thiệu Trạch cử động, mơ màng mở mắt.

“Tỉnh rồi?” Cảnh Hạo kéo y vào lòng, dùng sức ôm lấy “Ăn cơm không? Cơm nấu xong rồi.”

Thiệu Trạch theo bản năng cọ vào cổ hắn, tiếp đó y sững sờ hai giây, tránh hắn ra nhảy xuống, vô tình ném hắn tại chỗ, chậm chạp đi ra ngoài “Ăn.”

Ông chủ Cảnh nhướn mày nhìn y, cũng không để ý, thông thả xuống lầu. Dùng xong cơm trưa, ngồi với y một lát, hắn liền chuẩn bị đi làm việc.

“Chán thì tới tìm tôi.”

Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Tôi bề bộn nhiều việc lắm.”

Cảnh Hạo liền không nhiều lời nữa, ôm y vào lòng xoa nhẹ, rồi xoay người rời đi.

Thiệu Trạch lặng im một lúc, nhanh chóng bình tĩnh lại, tiếp đó lên mạng giết thời gian, rồi tới phòng của Trác Tiểu Nam nhìn thử, từ tốn nói “Thật ra chỉ có hai chúng ta biết chuyện này, anh không cần quá chịu khó đâu, không hoàn thành được thì thôi.”

“Không.” Trác Tiểu Nam rất kiên trì “Phạm lỗi thì phải bị phạt, hiện tại đã giảm thấp mức độ rồi, tôi nhất định phải cố gắng làm xong, nhất định không phụ kỳ vọng của cậu đâu!”

“... À tốt, anh cố lên.” Thiệu Trạch khẽ nói, yên lặng đi ra ngoài.

Y thông thả về phòng, đăng một bài viết, tiêu đề “Luận về tính tất yếu sự tồn tại của Alpha ngu ngốc” kết quả lại một lần nữa dẫn tới đại chiến, các Alpha tức giận nói sao lại là cậu? Alpha chúng tôi làm sao không thể tồn tại chứ?

Y cười títt mắt trả lời: Tôi chưa nói không thể tồn tại mà, trái lại, tôi cảm thấy họ nhất định tồn tại, bởi vì có thể lấy lòng quần chúng, thí dụ hiện tại, các bạn đã thành công lấy lòng tôi.

Các Alpha im lặng một lát, liền nổi đóa lên: Mày mới ngu xuẩn, cả nhà mày đều ngu xuẩn.

Thiệu Trạch mỉm cười gõ bàn phím, thanh thoi giết thời gian. Buổi chiều qua đi thật mau, tối đó Cảnh Hạo lại tới, nhưng hần không đi tay không, mà còn dắt theo một con chó lớn, cao tới nửa người. Thiệu Trạch lùi về phía sau hai bước, tế bào toàn thân không có cái nào mà không phát ra bài xích “Để nó cách xa tôi một chút.”

“Không thích?” Cảnh Hạo hài lòng nhướn mày “Tôi sợ em chán, nên cố ý mua cho em đó.”

“Không cần.”

“Được rồi.” Cảnh Hạo dắt con chó đi, rồi ngồi xuống bên cạnh Thiệu Trạch, thuận tiện tự giác cởi áo khoác, miễn cho bị người ta tỏ ra khó chịu, Thiệu Trạch nhìn hần một cái, không có mở miệng.

Hai người lẳng lặng ngồi một lát, sau đó nghe thấy tiếng động cơ xe truyền từ dưới lầu lên, có lẽ là Bạch Triệt về, nên cả hai liền cùng nhau xuống lầu. Thiệu Trạch cúi đầu, ngoan ngoãn giải quyết cơm tối, mà lúc này trên lầu bỗng nhiên vang lên một vài âm thanh thưa

thốt, y thấy nao nao, nhìn về phía Cảnh Hạo “Anh đem con chó kia đi đâu rồi?”

“Tạm thời ném trong phòng ngủ cho khách.” Cảnh Hạo thản nhiên nhìn y “Sao thế?”

Thiệu Trạch quan sát hẩn một lúc, càng cảm thấy có vấn đề, y vội vàng lên lầu, ngay sau đó liền thấy cửa phòng ngủ của mình mở rộng, một con chó lớn lông trắng đang cuộn mình trên giường, ôm một túi thức ăn nhỏ cho chó cắn qua cắn lại.

Thiệu Trạch “...”

Y dám cá Cảnh Hạo tuyệt đối không đóng chặt cửa phòng cho khách, hơn nữa lúc ném thức ăn cho chó còn ném vào trong phòng ngủ của y, tiếp đó lúc xuống lầu ăn cơm liền âm thầm ném cả cái túi lên giường, nên giờ phút này mới tạo thành cục diện hiện tại.

Cảnh Hạo đi theo sát sau, đơn giản quét mắt nhìn, có chút kinh ngạc “Sao nó ra được?”

Thiệu Trạch trầm mặc nhìn hẩn.

Ông chủ Cảnh an ủi xoa đầu y, kiên nhẫn hỏi “Tôi nghe nói em có tính sạch sẽ, phòng này chắc em không thể nào ở tiếp được nhỉ? Đêm nay em định qua ngủ ở phòng cho khách không thoải mái, hay là ngủ trên sofa, trên thảm, hay là ngủ với Bạch Triệt, hay là...” Hẩn dừng một chút, tâm tình vui vẻ “Cùng tôi về nhà, tới phòng tôi ngủ, hửm?”

Thiệu Trạch “...”

“Sao thế?” Bạch Triệt nhanh chóng được thuộc hạ đẩy tới, tiếp theo thoáng chốc nhìn thấy con chó kia, trầm mặc nửa giây, y nhanh chóng đứng dậy tiến lên sờ, cảm thấy mỹ mãn “Đáng yêu quá!”

Cảnh Hạo cứng đờ vài giây, nhìn Bạch Triệt, lại nhìn qua cái xe lăn trống rỗng, nhất thời trầm mặc, rốt cuộc y là người thế nào vậy?

Tiểu kịch trường:

Con chó trắng cắn túi thức ăn dành cho chó.

Thiệu Trạch: “...”

Cảnh Hạo rất hài lòng “Về nhà cùng tôi đi.”

Thiệu Trạch: “Thịnh Tước!”

Thịnh Tước nhanh chóng xuất hiện “Sao vậy?”

Thiệu Trạch giơ tay chỉ “Bắt nó đi cho tôi.”

Thịnh Tước xông lên trước “Gâu gâu!”

Chó trắng: “Gâu gâu!”

Thịnh Tước: “Gâu gâu gâu!”

Chó trắng: “Gâu gâu!”

Thịnh Tước: “...”

Chó trắng: “Gâu gâu!”

Thịnh Tước: “...”

Chó trắng: “Gâu gâu!”

Thịnh Tước xem kịch bản, trầm mặc nửa giây, cởi áo ra, xé thành từng miếng một.

Thường mỗ: “Cậu làm gì vậy?”

Thịnh Tước: “Thất cổ, nếu không cho tôi biến mất, tôi tự sát là được chứ gì?”

Thường mỗ: “...”

Tôi cảm thấy Thịnh Tước sắp bị tôi chơi hỏng rồi

BẮT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 38: Về nhà

Cuối cùng Thiệu Trạch vẫn đi cùng Cảnh Hạo.

Cũng không phải vì không có chỗ ngủ, bởi vì người giúp việc ở đây biết lần này tổ chức cử ba vị ở tầng trung tâm tới từ lâu rồi, vì thế trước khi họ chuyển đến đã chuẩn bị ổn thỏa ba phòng ngủ chính, hiện tại Kiều Tịch còn chưa tới, Thiệu Trạch hoàn toàn có thể ở phòng của anh.

Sau khi ông chủ Cảnh biết được chuyện này liền trầm mặc trong thoáng chốc, mặt không chút thay đổi đứng đó, vù vù phát ra hơi thở âm u, quả thực hận không thể khiêng tên lửa cho nổ tan tành phòng ngủ đó.

Thiệu Trạch mỉm cười nhìn hắn một cái “Bắt con chó kia của anh đi. Chúc ngủ ngon.” Y chậm chạp xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại nói với người giúp việc “Ngày mai đổi hết đệm và thảm trong phòng cho tôi, dọn dẹp từ trên xuống dưới một lần, còn có, dặn dò mọi người, sau này không phải ai cũng tùy tiện dẫn vào, tôi mảnh mai như vậy, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?”

Người giúp việc lập tức cung kính nói “Vâng.”

Trán Cảnh Hạo nảy lên, tiến tới hai bước muốn giam y vào lòng, Thiệu Trạch phát hiện hắn tới gần, vội vàng nghiêng người né tránh, cười títt mắt nhướn mày “Sao? Còn có chuyện gì hả?”

Cảnh Hạo quan sát y một hồi, một lát sau hần bỗng nhiên nở nụ cười, thong thả ghé sát vào y, dịu dàng xoa đầu y, nói từng chữ một “Tôi thấy Bạch Triệt rất thích con chó này, định để nó ở lại đây một đêm. Lúc ngủ em nhớ đóng chặt cửa đấy, đừng để nó chạy vào lại nhảy lên giường của em, sau đó chui vào trong chăn cùng em ngủ. Ngoan, ngủ sớm một chút, ngủ say một chút và mơ những giấc mơ đẹp, bảo bối à.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch tưởng tượng cái cảnh con chó kia nhảy lên giường ép chặt cơ thể mảnh mai của y, dùng cái chi lông xù kia bới chăn hoặc tóc của y, thuận tiện liếm khuôn mặt vô cùng yêu kiều của y, lập tức y cảm thấy toàn thân mình không được khỏe cho lắm.

Y biết khóa cửa cũng vô dụng, bởi vì Cảnh Hạo có thể cạy ra, sau đó ném con chó vào, đuổi cả Cảnh Hạo và con chó đi cũng vô dụng, bởi vì hôm sau Cảnh Hạo có thể đến tiếp, tới lúc đó y vừa mở mắt, có lẽ sẽ thấy con chó kia đang ngủ bên cạnh mình, xử lý con chó lại càng vô dụng, bởi vì ông chủ Cảnh có thể lập tức mua con khác, không chỉ có thể mua chó, mà còn có thể mua mấy con vật khác ném lên giường y.

Quá vô liêm sỉ!

Thiệu Trạch trầm mặc nhìn hần, khoảng nửa phút cũng chưa mở miệng.

Tâm trạng Cảnh Hạo vui vẻ, hồi trước phần lớn thời gian hần đều làm việc, chỉ có buổi tối mới có thời gian trò chuyện với Thiệu Trạch, vả lại lúc đó hần không nhận ra tình cảm của mình, nên cũng ít chú ý tới y, mà hiện tại, gần như hần dồn toàn bộ tâm tư trên Thiệu

Trạch, đặc biệt nơi này là địa bàn của hắn, cộng thêm hắn thành công nắm giữ được điểm yếu của y, nếu đã như vậy mà còn không thể thu thập Thiệu Trạch, thì chi bằng hắn đi nhảy lầu cho rồi.

Cảnh Hạo lại sờ đầu Thiệu Trạch “Bảo bối, thật sự không đi cùng tôi?”

Thiệu Trạch yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt mang theo một chút bất lực, trông thật tội nghiệp “Anh cho tôi nghĩ kỹ lại quan hệ của chúng ta đi, tạm thời đừng ép tôi như vậy có được không?”

Trong lòng Cảnh Hạo mềm nhũn, lập tức muốn nói được, nhưng ngay sau đó thần trí mạnh mẽ kéo về, hắn biết tên khốn này đang diễn trò, vì thế tàn nhẫn từ chối, dẫn dắt từng bước “Em qua ngủ cùng tôi rồi từ từ suy nghĩ.”

Thiệu Trạch quan sát hắn, có chút do dự, hiện tại y còn chưa rõ người này là thật lòng hay giả dối, nhưng y biết mình có thể đi cảm nhận, huống chi Bạch Triệt cũng từng nói, y có thể thử cho Cảnh Hạo một cơ hội.

Cảnh Hạo đối diện với y, cố gắng kiềm chế xúc động khiêng y đi, mà kiên nhẫn chờ đợi. Thiệu Trạch lại suy nghĩ một lát, không xác định nhìn qua Bạch Triệt, muốn nhận được một vài ý kiến, kết quả lại phát hiện Bạch Triệt hoàn toàn không đếm xỉa tới y, mà là đang ngồi xổm trước cái giường lớn nhìn con chó kia, thỉnh thoảng sờ chi trước của nó, tỏ ra rất hài lòng.

Thiệu Trạch “...”

Bạch Triệt mơ hồ nhận thấy được tầm mắt của y, quay qua nhìn y một cái, cười vẫy tay “Đi đi, nếu thấy ngủ ở đó thoải mái thì cứ ở

thêm vài ngày, không sao đâu.”

“...” Thiệu Trạch mỉm cười “VẬY con chó này thì sao?”

Bạch Triệt sờ chi trước của chú chó “Em có tính sạch sẽ, chắc không thích nó đâu, cứ để nó ở đây đi. Đừng lo, anh sẽ chăm sóc tốt cho nó.”

Thiệu Trạch cười càng tươi “VẬY nên em ở bao lâu, con chó này liền có thể ở lại đây bấy lâu đúng không?”

Bạch Triệt dừng một chút, thong thả bước tới phía trước, ôn hòa nói “Sao lại như vậy, anh là vì nghĩ cho em mà. Đi đi, dù sao cũng ở kế bên, nếu xảy ra chuyện gì thì lúc nào về chẳng được.” Bạch Triệt nói xong thì định xoa đầu Thiệu Trạch, Thiệu Trạch thấy rất rõ y vừa dùng cái tay đó để sờ chó, nên liền vội vàng lùi về sau, tiếp đó lập tức đâm vào lòng của Cảnh Hạo, tức thì bị ôm chặt lấy.

“CẬU ẤY ĐỒNG Ý RỒI, ÔM ĐI ĐI.” Bạch Triệt cười, ngồi xuống chiếc xe lăn, nói xong không hề để ý tới họ, ý bảo thuộc hạ đẩy mình vào phòng ngủ, tiếp tục nhìn con chó kia.

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo hoàn toàn không nhẫn nhịn nữa, trực tiếp bế ngang người y, xoay người rời đi. Thiệu Trạch nhanh chóng nhảy xuống, nhìn hắn một cái, ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn, hoàn toàn cam chịu số phận. Cảnh Hạo rất hài lòng, nắm tay y cùng nhau tản bộ về nhà.

Lúc này thời tiết rất đẹp, ôn hòa, gió đêm thổi qua thoải mái vô cùng, Thiệu Trạch hưởng thụ híp mắt lại, đề ý niệm ngồi xe xuống.

Tòa nhà của Cảnh gia cũng không khác gì trước kia, vườn hoa vẫn trồng rất nhiều loài hoa không biết tên, trông thật đẹp đẽ. Các thuộc hạ của Cảnh gia thấy Cảnh Hạo lại kéo Thiệu Trạch trở về, đồng loạt kinh ngạc, ngay sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần, họ biết thời điểm này không nên quấy rầy hai người, liền thức thời không tiến lên.

Đường Nhất Ninh cũng đang ở trong tòa nhà, thấy thế liền cười chào hỏi. Thiệu Trạch gật đầu với gã, trò chuyện vài câu, thấy Đường Nhất Ninh tựa hồ có chuyện nói với Cảnh Hạo, y liền bỏ họ lại, quen thuộc đi về phòng ngủ. Đường Nhất Ninh kinh ngạc nhìn hướng y biến mất “Đêm nay cậu ta ngủ lại? Cậu dùng cách gì vậy?”

Cảnh Hạo không đáp, nhìn gã một cái “Có chuyện gì?”

Đường Nhất Ninh thấy không hỏi ra đáp án cũng không để ý, gã gật đầu “Thứ lần trước cậu cho người đi điều tra đã đưa tới, để ở trong phòng làm việc ấy.”

Cảnh Hạo đoán chắc là tư liệu của mấy người cùng Trác Tiểu Nam dán quảng cáo, tuy chuyện này hắn đã biết được đại khái từ miệng của Trác Tiểu Nam từ lâu, nhưng hắn vẫn tới phòng làm việc lật xem, quả nhiên thấy thời gian họ rời đi giống y như của Thiệu Trạch, vì thế hắn liền ném tài liệu đi.

Phòng ngủ chính sáng lên sắc đèn ấm áp, Thiệu Trạch đang ôm một ly sữa nóng, vừa xem TV vừa đợi hắn, cảnh tượng này quả thực giống hai năm trước như đúc. Cảnh Hạo nín hơi nhìn một hồi, đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đóng cửa lại ngồi xuống bên cạnh y, đưa tay ôm y vào lòng, xoa đầu y “Sao không đi tắm? Bao giờ mới ngủ?”

Thiệu Trạch khẽ cử động cơ thể, hơi cách hấn ra một chút “Quên mang đồ ngủ, tôi đang đợi họ mang qua cho tôi.”

“Không cần đâu, chỗ này có rồi.” Cảnh Hạo gọi điện cho Bạch Triệt bảo họ không cần mang qua, tiếp đó hấn đứng dậy ném bộ đồ ngủ hình con vịt cho y “Hôm qua tôi cho người giặt rồi, tuyệt đối sạch sẽ.”

Thiệu Trạch nhìn lướt qua hấn, rồi nhìn bộ quần áo hình con vịt bên trong tủ quần áo, trầm mặc một chút, y chân thành đề nghị “Chúng ta mặc đồ ngủ phong cách Âu Mỹ cao cấp đi.”

“Không được.” Ông chủ Cảnh độc tài bác bỏ “Tôi đã mặc lâu như vậy, em cũng nên mặc theo tôi chứ.”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, sau đó Thiệu Trạch thấy Cảnh Hạo hình như có ý niệm muốn mặc giúp y, y liền yên lặng mang bộ đồ ngủ rời đi. Thiệu Trạch chậm chạp tắm xong, lúc lau tóc thì đi tới nói “Đến lượt anh.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, tiếp đó hấn phát hiện dưới cổ áo của y có một sợi dây màu đỏ, khiến hấn không khỏi vạch ra xem, quả nhiên thấy viên ngọc dành cho vợ của mình, ánh mắt hấn nhất thời dịu đi.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Được rồi, tôi biết vật này rất quan trọng với anh. Anh muốn lấy lại?”

“Không, cho em đấy, đeo đi.” Cảnh Hạo hơi cúi người, hôn lên khuôn mặt nghiêng của y, cảm thấy mỹ mãn đi vào phòng tắm.

Thiệu Trạch trầm mặc đứng một lát, sờ miếng ngọc trước ngực, cuối cùng cười lắc đầu, trèo lên giường lớn ngủ. Thời gian Cảnh

Hạo tắm cũng không lâu, rất nhanh đi ra, leo lên giường, duỗi tay về phía Thiệu Trạch “Lại đây.”

Thiệu Trạch co tròn lại, lộ ra cặp mắt nhìn hấn, lại nhìn vị trí lúc này của mình, y có chút do dự.

Cảnh Hạo bị hành động của y trêu chọc làm cho ngứa ngáy khó chịu, hấn hận không thể lập tức nhào lên nuốt chửng tên khốn này. Hấn lấy lại bình tĩnh, nằm sát vào một chút, kiên nhẫn lừa đảo “Ngoan, tôi ôm em.”

Thiệu Trạch yên lặng quan sát hấn một hồi, sau một lúc lâu trầm mặc, y thử đưa tay về phía hấn, tiếp đó thấy hấn lập tức muốn nhào lại đây, y liền nhanh chóng lùi về “Vẫn là cứ như vậy đi.”

Cảnh Hạo “...”

Trán ông chủ Cảnh nảy mạnh lên, hít sâu một hơi, chậm rãi bình tĩnh lại, hấn biết tên khốn này không phải là người chịu thiệt về mình, vậy nên đây hấn là giả bộ, hấn liền hỏi “Nói thẳng đi, rốt cuộc em muốn thế nào?”

“... Nếu thật đúng là anh không phải muốn trả thù tôi, mà là thích tôi, muốn theo đuổi tôi, tôi cảm thấy vẫn nên tiến hành theo tuần tự thì sẽ tốt hơn.” Thiệu Trạch kiên nhẫn khơi thông hấn “Anh có thể ôm tôi, nhưng anh phải cam đoan sẽ không làm gì kỳ lạ với tôi hết.”

Cảnh Hạo nhìn y trong khoảng cách gần “Nếu tôi từ từ theo đuổi em, em sẽ tin tôi?”

“Ừ.” Thiệu Trạch chân thành đưa tay ra “Tôi thề.”

Cảnh Hạo gật đầu “Được, lại đây.”

Thiệu Trạch hoài nghi “Thật không?”

“Thật.”

Thiệu Trạch lại nhìn hấn, cuối cùng chậm rì nhích lại, bò vào lòng hấn cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái để nằm. Hô hấp của Cảnh Hạo khẩn trương lên, chỉ cảm thấy cơ thể này mềm mại còn mang theo mùi mát mẻ sau khi tắm, khiến người ta muốn nhích lại gần thêm một chút nữa. Cảnh Hạo không khỏi dùng sức ôm Thiệu Trạch vào lòng xoa nắn, tiếp theo có thứ nào đó lập tức cương lên.

Trong không khí chất dẫn dụ của Alpha dần dần dày đặc, Thiệu Trạch mất tự nhiên nhúc nhích, tiếp đó sâu sắc nhận ra biến hóa cơ thể của người nào đó, là một thứ khổng lồ và cực nóng thuộc về Alpha, nhiệt độ dường như cách lớp quần áo vẫn cảm nhận được rõ ràng, y trầm mặc một chút, muốn tránh ra “Vẫn là tách ra ngủ đi.”

Cảnh Hạo đề eo y lại, giọng nói hơi khàn khàn “Đừng lộn xộn.”

Thiệu Trạch hơi khựng lại, ngoan ngoãn nằm.

Cảnh Hạo nhận thấy cơ thể y cương cứng, hấn vỗ lưng y, ý đồ dòi lực chú ý đi “Lúc trước em kiếm tiền rồi cuộc là sao? Nhiệm vụ hay cạnh tranh?”

“Khảo hạch.” Thiệu Trạch qua loa nói điều kiện ra “Tổng cộng bốn vòng, cuối cùng chỉ chọn một người, tôi cũng là bị ép vào tình trạng bất đắc dĩ.”

Cảnh Hạo lắng lắng nghe, không khỏi hỏi “Ý này là ai đề xuất?”

“Ông chủ và vài tên biến thái ở tầng trung tâm.”

“Mấy người Bạch Triệt?” Cảnh Hạo hơi khựng lại, rồi hấn đột nhiên hỏi “Trong tầng trung tâm có phải có một Omega lạnh như băng lại hơi bạo lực không?”

“Có, Kiều Tịch.”

“Chính là người mấy ngày nữa sẽ tới Nhất Duyên?”

Thiệu Trạch gật đầu, nhìn hấn “Sao vậy?”

“Em nhớ đội trưởng gặp ở khu mười hồi trước không? Hấn ta là cậu hai của tổ chức lính đánh thuê khu năm, Lâu Huy, hình như hấn có quen Kiều Tịch, vẫn luôn muốn theo đuổi cậu ta.”

Thiệu Trạch ngần ra “Hả?”

Cảnh Hạo cảm thấy cơ thể cứng ngắc trong lòng mình đang từ từ thả lỏng, hấn lại vỗ nhẹ lên lưng y, thuận tiện nói đại khái về Lâu Huy “Hồi trước hấn từng thấy em ở khu mười một, lúc ấy bên cạnh em là Kiều Tịch nhỉ?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Ừ.”

“Vậy người Lâu Huy muốn tìm chính là cậu ta.” Cảnh Hạo thấy biểu tình của Thiệu Trạch có chút lạ, hấn không khỏi nhướn mày “Có vấn đề gì à?”

“Không có gì hết, chỉ là tốt nhất anh ta đừng có đi chọc Kiều Tịch thôi.”

“Tại sao?”

“Kiều Tịch rất có thiên phú trong y học, gần như cả ngày ngâm mình trong phòng thí nghiệm, nhưng lúc trước anh ấy học y thật ra

không phải vì đam mê, mà là vì một ước mơ, ước mơ này tới giờ có vẻ vẫn không thay đổi.” Thiệu Trạch chậm rì nói “Anh ấy muốn sửa đổi chính mình, lấy cơ thể của Omega đặt Alpha ở trên giường để làm... Anh biết ý của tôi mà.”

Cảnh Hạo “...”

Người tăng trung tâm các cậu sao đều kỳ lạ như vậy?

Cảnh Hạo nói “... Tôi thấy Lâu Huy có lẽ sẽ không để bị đè đâu.”

“Chuyện này ai mà biết được.”

Cảnh Hạo tưởng tượng cảnh một Omega nghịch thiên cường bạo Alpha, sâu trong lòng hắn cảm thấy rất hưng tàn, hắn xoa đầu Thiệu Trạch, lại đổi đề tài “Tụi em tới khu mười một làm gì? Hình như chỗ đó là sở nghiên cứu dược phẩm bình thường, không có gì đáng giá để tụi em đi cả?”

Thiệu Trạch trầm mặc một chút “Đó là mặt ngoài, dưới đất còn có một thứ khác.”

“Là cái gì?” Cảnh Hạo kinh ngạc, hắn từng điều tra, tuy nói nơi đó rất bình thường, nhưng lại liên quan tới không ít thế lực, điều này vẫn làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái.

“Một phòng thí nghiệm giống như ở trên.” Thiệu Trạch khẽ thở ra một hơi “Đang tiến hành... thí nghiệm cơ thể người.”

Cảnh Hạo nhất thời nhú mày “Về cái gì?”

“Không biết.” Thiệu Trạch lúi vào lòng hắn “Tôi mệt quá.”

Cảnh Hạo buông mắt nhìn y, thấy con người của y mang theo chút mệt mỏi, hấn liền sờ mặt y, lại gần hôn y.

Thiệu Trạch né tránh “Anh đã nói sẽ không...”

“Nụ hôn chúc ngủ ngon.” Cảnh Hạo cắt ngang, bàn tay đặt ở bên hông y hơi siết chặt, đồng thời nâng cằm y lên, phủ lên môi y.

Nụ hôn này vô cùng mềm nhẹ, cũng không làm người ta ghét, hàng lông mi của Thiệu Trạch sụp xuống, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cảnh Hạo mơ hồ cảm thấy y thuận theo, nhất thời vừa lòng, tiếp tục ôm y, đưa lưỡi vào quấy nhiễu trong miệng y, tay chậm rãi trượt tới bả vai, nhẹ nhàng xoa, vừa hôn y vừa đặt cơ thể y nằm thẳng ra, rồi cúi người qua.

Trong không khí chất dẫn dụ của Alpha càng thêm nồng đậm, Thiệu Trạch có chút choáng váng, bị bắt phải ngửa đầu, y chỉ cảm thấy nụ hôn này càng lúc càng sâu.

Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên nặng nề, nhanh chóng đụng tới lưng áo, hấn lập tức kéo lên, thò tay vào vuốt ve lưng của y.

Thiệu Trạch kinh ngạc, đè cánh tay hấn lại “Anh đã đồng ý với tôi rồi.”

“Ừ, tôi nói sẽ không làm chuyện gì kỳ lạ với em.” Ông chủ Cảnh vui vẻ hôn y một phát “Nhưng mà bảo bối, tôi cảm thấy việc mình đang làm chẳng có chút kỳ lạ nào cả.”

Thiệu Trạch “...”

Đồng tử của Thiệu Trạch co lại, đang muốn mở miệng thì lại bị một nụ hôn mãnh liệt khác lập tức phủ lên.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 39: Trốn

Áo ngủ bị kéo càng lên cao.

Bàn tay nóng như lửa không ngừng vuốt ve qua lại trên người y, ma sát mang theo dòng điện tê dại, từng đợt từng đợt xông thẳng lên não, Thiệu Trạch nhin không được thở dốc một tiếng, theo bản năng chống đỡ lên bả vai của Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo nắm cổ tay y nghiêng đầu hôn lên một cái, rồi lại gần hôn y, tiếp đó thong thả trượt xuống vành tai, bắt đầu liếm hôn từng chút một dọc theo chiếc cổ trắng nõn.

Khi Alpha phát tình sẽ lộ ra chất dẫn dụ mãnh liệt và độc đoán, ý tứ đoạt lấy, xâm chiếm vô cùng rõ rệt, dày đặc tỏa ra xung quanh, từng chút một vấy lên thần kinh, tựa hồ có thể đánh thức linh hồn vùi sâu trong cơ thể ngủ say đã lâu. Thiệu Trạch cảm thấy nếu không phải thuốc ức chế Kiềm Tịch bào chế rất mạnh, khả năng cao y đã nhanh chóng khai báo rồi, nhưng kể cả như vậy, hô hấp của y vẫn không thể kiềm chế được mà trở nên rối loạn.

Thiệu Trạch né tránh qua bên cạnh, giọng nói rõ ràng có chút không ổn “Cảnh Hạo, dừng tay.”

Cảnh Hạo hơi khựng lại, ngẩng đầu đối diện với y, con ngươi sâu thẳm mang theo tình dục nồng đậm. Thiệu Trạch nhìn một lúc, lập tức muốn rời xa, kết quả vừa cử động liền bị đè lại. Cảnh Hạo kéo y

vào lòng, chậm rãi hôn lên khóe miệng y, thấp giọng hỏi “Em hơi cương rồi, thật sự không muốn?”

“... Không.” Thiệu Trạch yên lặng nhìn hắn “Tôi muốn về nhà.”

Cảnh Hạo dừng một chút, nghĩ rằng, mẹ kiếp, về nhà cái gì, ngoan ngoãn để tôi làm một lần, sau này thành thật sống cùng tôi chẳng phải tốt biết bao à. Hắn cố nén dự vọng mạnh mẽ trong lòng, dịu dàng sờ đầu Thiệu Trạch “Em không muốn ở bên tôi như vậy sao?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Ừ.”

“...” Trán Cảnh Hạo nảy lên, chậm rãi vẽ ra một nụ cười, dỗ dành y “Bảo bối lặp lại lần nữa đi, tôi nghe không rõ.”

Thiệu Trạch bắt lực đối diện với hắn, thỉnh thoảng đưa tay lay áo ngủ của hắn mấy cái, trông rất tội nghiệp.

Cảnh Hạo bị bộ dáng đó của y kích thích, càng muốn ăn tươi nuốt sống y, hắn hơi cử động, chọn vị trí nằm thoải mái rồi ôm y vào lòng, thuận tay đặt lên eo y “Hồi trước lúc em bỏ đi có nhắn lại là sẽ nhớ tôi. Hai năm qua, em có nhớ tôi không?”

Thiệu Trạch ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, tạm thời không tránh ra.

Cảnh Hạo nhìn y trong khoảng cách gần “Một chút thôi cũng được, nhớ tôi không? Tôi muốn nghe lời nói thật.”

Xung quanh nhất thời có chút tĩnh lặng, Thiệu Trạch trầm mặc một lúc lâu, sau đó khẽ nói “Có.”

Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên căng thẳng, lại gần hôn lên trán y, thấp giọng mở miệng “Tôi cũng nhớ em, tôi biết giờ em không tin tôi, nhưng tôi thật sự thích em. Cùng tôi thử một lần, nhé?”

Thiệu Trạch do dự một hồi “... Anh cho tôi suy nghĩ đi.”

“Được, em cứ suy nghĩ đi, tôi không ép em.” Cảnh Hạo hôn lên khóe miệng y trấn an, nhận thấy y chậm rãi thả lỏng, bàn tay của hắn đang đặt trên thắt lưng của y liền nhanh chóng trượt xuống, trực tiếp dò xét vào bên trong quần lót của y.

“A...” Thiệu Trạch kinh hãi, thở dốc thốt lên một tiếng, lập tức bắt lấy cổ tay hắn.

Cảnh Hạo đề lấy cơ thể y, nắm dục vọng của y chậm rãi vuốt ve, tiếp đó sâu sắc cảm thấy vật đó biến hóa, hắn liền liếm lên bờ môi của y “Tôi hỏi lại một lần nữa, em thật sự không muốn?”

Thiệu Trạch chỉ cảm thấy dòng diện rất nhỏ đánh thẳng lên đầu, khiến cả người y như nhũn ra, y thở hổn hển “... Anh lại gạt tôi.”

“Tôi không có gạt em.” Cảnh Hạo dịu dàng hôn y “Em có thể vừa cảm thụ vừa suy nghĩ, thế nào, thoải mái không?”

Hô hấp của Thiệu Trạch dần dần trở nên nặng nề, ý thức cũng có chút mơ hồ, y rên rỉ một tiếng, giãy dụa một lát, rồi dần giảm sức lực trên tay “Ừm.”

Hành động này rõ ràng là thỏa hiệp, đồng tử của Cảnh Hạo tối đi, lập tức hôn càng sâu hơn. Thiệu Trạch phối hợp ngẩng đầu lên, nhích vào lòng hắn, mặc cho bản thân trầm luân, dù sao thuốc của Kiều Tịch rất mạnh, chút mồ hôi sẽ không bại lộ ra chất dẫn dụ của Omega đâu.

Tiếng thở dốc nặng nề và tiếng nước miếng dây dưa dần xen lẫn vào nhau, nhiệt độ chung quanh không ngừng tăng cao, hai mắt của Thiệu Trạch nhanh chóng phủ một lớp nước, dùng sức bám vào cánh tay của Cảnh Hạo, giọng nói bắt đầu vỡ nát. Cảnh Hạo biết y sắp lên tới đỉnh, liền ôm chặt y vào lòng, động tác trên tay cũng nhanh hơn.

“A Trạch.” Hắn hôn lên môi y từng chút một, giọng khàn khàn trầm thấp, nghe vô cùng gợi cảm “Tôi yêu em, A Trạch.”

Tiếng rên rỉ bị đè nén của Thiệu Trạch phát ra, y chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp đó phảng phất như sức lực toàn thân đều bị rút hết, chớp mắt liền mềm nhũn, y cọ vào người Cảnh Hạo, dựa vào ngực hắn không ngừng thở dốc.

Cảnh Hạo khẽ hôn y để trấn an “Cảm thấy thế nào?”

“... Rất tốt.” Hơi thở của Thiệu Trạch chậm lại, thấy Cảnh Hạo đang cầm khăn giấy lau tay, y liền nhanh chóng tránh ra khỏi cái ôm của hắn, trở mình nhảy xuống giường, thông thả sửa sang lại quần áo, mỉm cười với hắn “Tôi hưởng thụ xong rồi, đêm nay định gắng gượng ngủ ở phòng cho khách. Tạm biệt. Chúc anh ngủ ngon.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch quét mắt nhìn xuống cái lều đội lên dưới quần của hắn, chân thành đề xuất “Nghe nói nín sẽ không tốt đâu, anh tự giải quyết đi.”

Cảnh Hạo “...”

“Hai năm qua tôi từng nghĩ vô số lần, trước đây tôi đã đối xử với em quá nhân từ rồi.” Cảnh Hạo ung dung mỉm cười, đứng dậy “Hiện

tại em lại khiến tôi nhìn rõ điểm này, tốt lắm.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, quay đầu liền đi, đóng sầm cửa lại. Cảnh Hạo đen mặt, vội vàng đuổi theo, tiếp đó thấy y vào một phòng cho khách, hấn liền nhanh chóng tiến vào, dùng sức đá văng cửa “Đêm nay em đừng nghĩ...”

Hấn đột ngột dừng lại, chỉ thấy phòng ngủ trống tuếch, một người cũng không có.

Cảnh Hạo “...”

Trán của ông chủ Cảnh nảy mạnh lên, kiên nhẫn tìm kiếm, cuối cùng ném ánh mắt về ban công rộng mở, liền lại gần nhìn thử, phát hiện vẫn là không có, hấn trầm mặc nửa giây, bỗng nhiên xoay người, lớn tiếng ra lệnh “Người đâu! Đóng tất cả các cửa lại cho tôi.”

Đường Nhất Ninh dẫn đầu đi ra, ngay sau đó liền thấy hấn mặc bộ đồ ngủ con vịt đang đứng ở hành lang, ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên tức giận không ít, gãi do dự một chút, chậm rãi tiến lên “Xảy ra chuyện gì?”

Mặt Cảnh Hạo âm trầm “Gọi hết người ra đây, cẩn thận tìm cả trong lẫn ngoài, bắt tên khốn kia lại cho tôi.”

Đường Nhất Ninh hỏi “... Các cậu lại làm sao vậy?”

Ông chủ Cảnh đương nhiên không thể nói mình bị tên khốn kia dùng xong liền ném đi, vì thế thông thả mỉm cười với gã, âm u “Không có gì, đùa chút thôi.”

Đường Nhất Ninh “...”

Đùa mà có thể làm cậu giận như vậy? Lừa ai chứ?

Các thuộc hạ của Cảnh gia nhanh chóng tập hợp, cung kính nghe ông chủ hạ lệnh, tiếp theo biểu tình cứng đờ, nhìn nhau. Má oir, tiểu tổ tông kia lại chạy trốn? Lần này lại vì sao đây? Sao mặt ông chủ còn đen hơn lần trước?

“Thất thần làm gì, tìm ra cho tôi!”

“Vâng!” Các thuộc hạ đồng loạt gật đầu, nhanh chóng đi tìm người. Một tiếng sau, mặt họ trắng bệch tiến tới “Ông chủ... không, không tìm được.”

Cảnh Hạo lẳng lẳng đứng, cả người phát ra hơi thở âm u.

Đường Nhất Ninh nhin không được hỏi “Có khi nào treo tường trở về không?”

Cảnh Hạo nghĩ, quả thật có khả năng, hần liền về phòng lấy di động gọi cho Bạch Triệt. Giọng nói của Bạch Triệt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng có thể nghe ra là hơi bất ngờ “Anh đã làm cái gì vậy?”

“... Không có gì.”

“Tôi đã khuyên A Trạch cho anh một cơ hội, nếu hai người thật sự chỉ trong sáng ngủ, tôi cảm thấy cậu ấy sẽ không bỏ đi đâu.”

Cảnh Hạo “...” Nếu đã đoán được thì anh cũng đừng hỏi ra chứ!

Bạch Triệt không thấy hần đáp lời, lúc này mới cười nói “Tôi chưa gặp cậu ấy, có lẽ cậu ấy lén lút chuồn vào. Để tôi bảo người tìm xem, anh có muốn qua đây không?”

Cảnh Hạo nghĩ một lát, cảm thấy tỉ lệ tên khốn kia trở về là rất lớn, hắn liền nói “qua”, cúp máy rồi xoay người đi. Đường Nhất Ninh nhanh tay lẹ mắt đè hắn lại “Dù gì cậu cũng nên đổi quần áo chứ! Ở nhà mặc thì thôi, cậu còn muốn mặc ra ngoài sao?”

Mặt các thuộc vô cùng thâm trầm quay đầu đi, trong lòng đồng loạt dâng lên bão tố, từ sau khi quen tổ tông kia, ông chủ khí phách của họ liền trở nên rất không bình thường.

“...” Cảnh Hạo nhìn bộ đồ ngủ của mình một chút, rồi gạt đầu, đổi đại một bộ đồ hàng ngày, nhanh chóng rời đi.

Bạch Triệt đang ôm con chó ngồi ở sofa chờ hắn, thấy hắn tiến vào bèn cười cười, nói còn đang tìm, bảo hắn đợi một chút. Nửa tiếng sau, vệ sĩ DR đi từ trên lầu xuống, nói đã tìm hết góc ngách nhưng không thấy cậu Trạch. Bạch Triệt bất đắc dĩ cười “Xem ra không có về, rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy, cậu ấy sẽ không đi chỗ khác trong cơn giận dữ chứ?”

Lòng Cảnh Hạo trầm xuống, tiếp đó hắn bắt mình bình tĩnh lại, chậm rãi nói “Cậu ấy vẫn rất tốt, chắc là không nổi giận đâu.”

“Hửm?” Bạch Triệt quan sát hắn, thấy hắn rõ ràng không muốn nói nhiều, liền đành từ bỏ, ôn hòa nói “Bản lĩnh trốn người của A Trạch rất giỏi, nếu không tìm thấy, vậy anh đành phải đợi cậu ấy ngoan ngoãn xuất hiện thôi.”

Cảnh Hạo trầm mặc một chút, chỉ cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, hắn gạt đầu, đứng dậy xin phép về.

Các thuộc hạ thấy sắc mặt ông chủ vẫn không tốt lắm, không khỏi tránh xa, không ai dám tiến lên. Đường Nhất Ninh quan sát một

lát “Cậu ta không chịu về cùng cậu?”

“Không phải, cậu ấy không có ở đó.” Cảnh Hạo thản nhiên nói, bảo thuộc hạ đều đi ngủ hết đi rồi chậm rãi lên lầu. Đường Nhất Ninh đi cùng hắn, nhin không được hỏi “Cậu ổn chứ?”

Cảnh Hạo không muốn nói chuyện nhiều, hắn ừ một tiếng, mở cửa vào phòng, tiếp đó hắn lập tức cứng đờ, chỉ thấy giữa cái giường lớn có một cục tròn vo, chính là người nào đó đang thở đều đều, lồng ngực phập phồng nhẹ nhẹ.

Cảnh Hạo “...”

Đường Nhất Ninh quét mắt nhìn, kinh ngạc nhíu mày, sau đó bắt đầu cười cười, nhanh chóng rời đi. Ông chủ Cảnh đưa tay ra sau đóng cửa lại, tiến lên hai bước nhìn người đang ngủ say trên giường, trán hắn lại nảy mạnh. Hắn đi qua đi lại trước giường mấy bước, nhấn tin cho Bạch Triệt, tiếp đó thay đồ ngủ nằm xuống, nâng cằm người nào đó lên “Chuồn vào lúc nào? Lúc này trốn ở đâu?”

“... Ừm?” Thiệu Trạch mơ màng mở mắt, chậm rì đưa tay nín lấy người hắn “Tôi mệt quá.”

Bộ dáng đó là hoàn toàn ỷ lại, lòng Cảnh Hạo không khỏi mềm nhũn, ôm y lại đây, nhéo mặt y “Mệt mà còn bỏ chạy?”

Thiệu Trạch làm như mất diếc tai ngơ, tìm tư thế thoải mái, cạo vào cổ hắn, tiếp tục ngủ. Cảnh Hạo trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng xoa trán, thầm nói một tiếng “tổ tông”, rồi ôm chặt lấy y, tắt đèn đi ngủ.

Không giận? Người này... hình như thật sự không định dần vật y. Trong bóng đêm khóe môi của Thiệu Trạch cong lên, rứt người vào

lòng hần, trầm trầm ngủ say.

Một đêm không có gì, hôm sau Cảnh Hạo dậy sớm, lẳng lặng chờ người nào đó, thấy y rót cuộc mở mắt, hần cười “Dậy rồi? Ngủ ngon không?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, chân thành nói “Bình tĩnh một chút, chúng ta cần tìm kiếm quá trình phát triển lâu dài, anh hiểu không?”

Cảnh Hạo quan sát y một hồi, quyết định tạm thời bỏ qua cho y, xoa đầu y “Dậy ăn cơm thôi. Hôm nay phải mở cuộc họp thứ hai, em không quên đấy chứ?”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, yên lặng quan sát hần, có chút đoán không ra ông chủ Cảnh có thật sẽ nuốt cơn giận này đi không. Cảnh Hạo liếc mắt nhìn y, đang muốn hỏi một câu sao vậy, thì nghe thấy cửa phòng bị gõ hai tiếng, hần liền thản nhiên nói “Vào đi.”

“Cậu Bạch bảo tôi đưa quần áo...” Thịnh Tước đang nói thì thấy rõ cảnh tượng trong phòng, hần lập tức cứng đờ, trải qua hai năm ở chung, hần đã biết Thiệu Trạch là cậu chủ của DR từ lâu, nhưng hiện tại đang là tình huống gì vậy?

Thịnh Tước “...”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo vốn tưởng là thuộc hạ của mình, ai ngờ lại là người này, sắc mặt của hần nhất thời có chút không tốt lắm.

Thiệu Trạch nhanh chóng lấy lại tinh thần “Đặt đó đi.”

Thịnh Tước yên lặng gật đầu, cứng ngắc tiến lên đặt xuống, cuối cùng liếc qua họ một cái, nhanh nhẹn đi ra ngoài. Hai người, một người là cậu chủ của DR, một người là chủ nhân của nhà họ Cảnh thế mà đều mặc đồ ngủ có hình con vịt màu vàng. Má ơi, vỡ tan mộng tưởng rồi.

Toàn thân Thịnh Tước đều cảm thấy không ổn.

Phòng ngủ nhất thời có chút tĩnh lặng, Thiệu Trạch vẫn luôn không để ý, y liền cầm quần áo đi vào phòng tắm. Ông chủ Cảnh mặc bộ đồ này lâu như vậy cũng trấn định không kém gì, liền theo Thiệu Trạch đi vào. Hai người đánh răng rửa mặt, Cảnh Hạo nhìn không được tới gần Thiệu Trạch triền miên một nụ hôn chúc buổi sáng, tiếp đó hần nhận thấy y thuận theo, liền ôm chặt một chút, qua thật lâu mới buông ra, liếm bờ môi của y “Xuống ăn sáng thôi.”

Thiệu Trạch thở hồn hển mấy hơi “Ừ.”

Cảnh Hạo không khỏi nhìn thêm vài lần, không biết có phải ảo giác không, mà hần cảm thấy người này tựa hồ không bài xích với hần như trước, chẳng lẽ là vì chuyện tối qua?

Thiệu Trạch không để ý tới vẻ thăm dò của ông chủ Cảnh, y nhanh chóng xuống lầu.

Cảnh Hạo đi xuống cùng y, dần bước chậm lại, nhìn Đường Nhất Ninh bên cạnh “Sao cho người ngoài gõ cửa phòng tôi?”

Đường Nhất Ninh kinh ngạc “Có chuyện này sao?”

Cảnh Hạo thấy gã không biết, liền hỏi thuộc hạ. Thuộc hạ trầm mặc một lát, nghĩ rằng hôm qua mặt ông chủ đen như vậy, đặc biệt người ta tới tìm cậu Trạch, chúng tôi lại không biết cậu Trạch đã trở lại, ai dám chọc vào nòng súng của ông chủ chứ? Cậu thuộc hạ yếu ớt nói “Đó là trợ lý của bà chủ, cũng không tính là người ngoài phải không ạ?”

Cảnh Hạo bị xưng hô này lấy lòng, liếc bọn họ một cái, liền không truy cứu nữa, nói lần sau chú ý. Thuộc hạ gật đầu, may mắn lau mồ hôi, sâu trong lòng cảm thấy hồ đồ cùng cậu Trạch có vẻ có tiền đồ hơn.

Thiệu Trạch luôn biết hưởng thụ, lúc trước ở Cảnh gia chưa bao giờ y che giấu sở thích của mình, bởi vậy Cảnh Hạo đã dọn dò nhà bếp làm những món y thích từ lâu, đối với chuyện này Thiệu Trạch rất hài lòng, thanh thoi hưởng thụ bữa sáng.

“... Tin mới nhất, quân xâm lược đã rời khỏi chiến trường khu mười một vào rạng sáng hôm nay, điều này có nghĩa chiến tranh lớn của khu mười một tuyên bố kết thúc.” TV trong phòng ăn đang đưa tin buổi sáng, giọng nói rõ ràng, êm dịu truyền ra.

Hai người không khỏi ngẩn đầu, Thiệu Trạch lẳng lặng nhìn, trầm mặc không nói. Cảnh Hạo cắt miếng trứng “Chắc buổi họp hôm nay sẽ bàn tới chuyện này, nhưng trong thời gian ngắn thị trường hẳn là sẽ không bị ảnh hưởng.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, không nhiều lời, y qua loa ăn xong, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một lát, sau đó đi họp.

Cảnh Hạo không có từ chối, đứng dậy đưa y về. Thiệu Trạch ngoan ngoãn để hắn nắm tay, men theo con đường nhỏ chậm chậm

đi về, tiếp đó vừa ngẩng đầu lên liền thấy Bạch Triệt đang dắt chó đi dạo, y nhất thời nheo mắt lại, nhẹ giọng nói “Nếu Bạch Triệt đồng lòng với tôi, dặn vệ sĩ DR trông chừng cửa không cho anh vào, thì tôi đâu tới mức không có nhà để về, ngay cả ngủ cũng không ngon.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Lặp lại lần nữa, đêm qua em ngủ không ngon?”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh ta vì một con chó mà đá tôi đi, khiến tôi qua cơ thể mảnh mai của tôi phải nhảy lên nhảy xuống trốn người, mệt muốn chết.” Thiệu Trạch nói xong thì lấy ra một tờ giấy, buông tay hất ra, chậm chạp tiến lên.

Bạch Triệt đang ngồi trên xe lăn, tay vịn của chiếc xe lăn đang cột cái dây buộc chú chó lớn, ôn hòa nhìn y “A Trạch.”

Thiệu Trạch cười tí mắt gật đầu “Chào anh, dắt chó đi dạo à?”

Bạch Triệt nhìn lại vào mắt y, trong lòng nhất thời chột lóe dự cảm không tốt, nhưng mà còn chưa đợi y phản ứng lại, Thiệu Trạch liền nhanh chóng dùng giấy cầm xương để trêu đùa của con chó, đặt trước mũi nó cho nó ngửi thử, sau đó dùng sức ném ra xa.

Con chó lớn kia lập tức vắt giò chạy như điên, kéo theo chiếc xe lăn rầm rầm về phía trước, nửa giây sau thuộc hạ của Bạch Triệt phản ứng lại, thoáng chốc kinh sợ, vội vàng điên cuồng đuổi theo “Trời ơi! Cậu Bạch!”

Cảnh Hạo nhìn con chó chạy nhanh tới mức không còn bóng dáng, hất dưng một chút, nhìn qua vợ của mình.

Thiệu Trạch chậm rãi xoa tay, tâm tình sung sướng “Thế này trong lòng mới thấy thoải mái hơn.”

Cảnh Hạo “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 40: Tin tức

Thiệu Trạch cũng không dự định xuất phát đi họp cùng lúc với Cảnh Hạo, bởi vì dù sao hai người cũng thuộc về hai thế lực khác nhau, quan hệ quá thân mật sẽ khiến người ta cảm thấy có lẽ họ đang ngầm đạt đến thỏa thuận nào đó, quả thật là vô duyên vô cớ rước thêm một đồng phiền toái không cần thiết.

Cảnh Hạo đương nhiên hiểu đạo lý này, có điều với thực lực hiện tại của họ, phần trăm chiếm lĩnh nhất định rất nhiều, căn bản không ai có thể xía vào. Hắn nhin không được nói hôm đó hầu như mọi người đều thấy chúng ta che chung một cái dù, còn nhìn thấy tôi nắm tay em, chắc cũng đã nghi ngờ từ lâu rồi. Thiệu Trạch lắc đầu nói, chỉ cần còn chưa chứng thực, tất cả đều chỉ là suy đoán. Cảnh Hạo nói có gì khác đâu, dù sao họ cũng sẽ nhanh chóng biết quan hệ của chúng ta thôi.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, mặt đầy thuần khiết “Quan hệ gì? Hình như tôi vẫn chưa đồng ý thử với anh mà.”

Cảnh Hạo hoàn toàn không có tức giận, bởi vì hai năm trước, hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải có được người này, vậy nên hắn vô cùng bình tĩnh “Em có đồng ý hay không với tôi mà nói chẳng có gì khác cả.”

Thiệu Trạch trầm mặc vài giây, lười biếng dựa ra sau sofa, tùy tay lấy tờ báo buổi sáng đặt bên cạnh bắt đầu xem, quyết tâm phải đi

tách ra với hắn. Cảnh Hạo ngồi bên cạnh y, yêu thích quan sát khuôn mặt nghiêng của y một hồi, không kiềm chế được duỗi tay ra ôm y vào lòng, thân mật xoa. Thiệu Trạch theo thói quen khựng lại một chút, lát sau y mới chậm rãi thả lỏng cơ thể dựa vào hắn. Thái độ của hắn so với hai năm trước quả là một trời một vực, khiến y tạm thời có chút không thích ứng được.

Cảnh Hạo nhìn y “Ngây ra gì đấy?”

Thiệu Trạch nhìn hắn “Tôi nhớ trước đây anh rất ghét tôi, thờ ơ, lãnh đạm.”

“Ừ, sau này tôi chợt hiểu ra tình cảm của mình dành cho em.”
Cảnh Hạo ôm y “Sao? Vẫn cảm thấy tôi đang trả thù em à?”

“Tôi đâu có nói như vậy.” Thiệu Trạch chậm rãi sắp xếp ngôn từ “Chỉ là tôi cảm thấy anh thay đổi rất nhiều.”

“Ý của em là đột ngột lại thân thiết với em như vậy?” Cảnh Hạo hài lòng gật đầu “Tốt lắm, tôi còn tưởng em sẽ không hỏi chứ.”

Thiệu Trạch không khỏi nhướn mày.

“A Trạch, trò chơi đã kết thúc rồi.” Cảnh Hạo xoay cầm y qua đối diện với hắn “Em nhất định sẽ không quán lấy tôi nữa, nếu tôi không chủ động một chút, thì quan hệ của chúng ta giờ đây sẽ như hai người xa lạ.”

Thiệu Trạch nghĩ một lát, phát hiện quả thật như thế.

Cảnh Hạo xoa đầu y “Có thể tạm thời em không tin tôi. Nhưng không sao, tôi biết em rất thông minh, một thời gian sau, em sẽ biết tình cảm tôi dành cho em rốt cuộc có phải là thật lòng hay không.”

Đương nhiên, sau khi xác định quan hệ, tôi phải hung hăng giáo huấn em một trận, nếu không em sẽ cho rằng tôi có thể dễ dàng bỏ qua món nợ hai năm trước. Bảo bối, chớ có đùa, tôi cũng không phải là thánh mẫu đâu.

Thiệu Trạch hoàn toàn không rõ suy nghĩ âm hiểm của ông chủ Cảnh, y lấy lại bình tĩnh, mở báo ra xem tin tức về chiến khu. Cảnh Hạo im lặng xem cùng y, tuy hai người đều không mở miệng tiếp, nhưng không khí lại vô cùng ám áp. Thiệu Trạch lật qua một tờ, ánh mắt không khỏi dừng một chút. Cảnh Hạo đang xem cùng y, giờ phút này hẩn quét hai mắt “Tổng thống nước A sắp hết nhiệm kỳ rồi?”

Nước A là nước lớn nhất ở khu mười một, thực lực lớn mạnh, dù chiến tranh lan tới cũng không bị thiệt hại. Hiện tại quốc gia này thay đổi người lãnh đạo đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý. Cảnh Hạo đọc lướt qua “Thay đổi lần này rất lớn, tầng cao cấp trong quân đội cũng có điều chỉnh, Thượng tướng Thiệu của lực quân vốn là người đứng thứ hai, hiện tại chắc sẽ thăng lên đứng đầu rồi.”

Thiệu Trạch tùy ý đáp lại, nhanh chóng lật qua trang khác, một lát sau y quét mắt nhìn đồng hồ “Tới giờ rồi, anh vẫn chưa đi à?”

Cảnh Hạo thấy y kiên trì không đi cùng mình liền không khuyên bảo nữa, hôn lên mặt y một cái rồi thỏa mãn rời đi.

Lúc hẩn đi ra ngoài Bạch Triệt đã được giải cứu thành công từ lâu rồi, y đang tiếp tục vui vẻ dắt chó đi dạo, giống như chẳng bị chút ảnh hưởng nào. Cảnh Hạo trầm mặc trong thoáng chốc, bình tĩnh về nhà, tiếp đó thu dọn một chút, ngồi lên xe đi họp.

Địa điểm lần họp này khác với lần trước, là một hội quán cao cấp ở ngoại ô. Sau khi Cảnh Hạo tới đó được nửa tiếng, Thiệu Trạch mới chậm rì rì rảo bước vào phòng, mỉm cười chào hỏi với mọi người rồi nhanh chóng ngồi xuống.

Căn phòng này trang trí vô cùng xa hoa, sáng lên ánh đèn tối mờ, Thiệu Trạch bưng ly rượu vang, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với người bên cạnh, trông tự tin và đầy quyền rũ. Cảnh Hạo ngồi ở bên kia nhìn y, hận không thể đi qua ôm y vào lòng, tuyên bố với mọi người y là của hắn.

Thiệu Trạch mơ hồ nhận thấy ánh mắt của hắn, y nhìn lướt qua, tiếp đó lười biếng dựa vào chiếc sofa bằng da, im lặng ý bảo hắn thu tâm tư lại chút đi. Đồng tử của Cảnh Hạo mang theo chút ý cười, dờn tầm mắt lại, chờ cuộc họp bắt đầu.

Lần này thời gian họp dài hơn lần trước, mãi đến gần trưa mới chấm dứt, đương nhiên vì vậy mà mọi người cũng đi ăn trưa cùng nhau. Thiệu Trạch rất kén chọn, lại còn có tính sạch sẽ, bởi vậy y ăn cũng không nhiều, phần lớn thời gian đều lắng nghe những người chung quanh trò chuyện.

“Đúng rồi cậu Trạch.” Một thương nhân buôn bán vũ khí của khu mười một bỗng nhiên mở miệng “Tôi có một chuyện muốn hỏi cậu.”

Thiệu Trạch cười gật đầu “Vâng, gì thế?”

“Nghe nói trong tầng trung tâm ở DR các cậu có một người tên là Tham Lang, có thật không vậy?” Vừa dứt lời, mấy ông chủ khu chín tới khu mười hai liền nhìn qua “Tham Lang? Cái tên này nghe quen quen. À đúng rồi, là chuyện nhiều năm trước, không nhắc tới tôi cũng sắp quên luôn rồi, là Tham lang chúng ta biết ấy nhỉ?”

“Tôi không rõ lắm.” Thương nhân ban đầu kia lắc đầu, vẫn nhìn Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch rất phối hợp “Có, sao vậy?”

“Mấy năm trước hần có qua khu mười một không?”

“Tôi cũng không biết, cả ngày không thấy bóng dáng Tham Lang đâu, hần ta rất thần bí.” Thiệu Trạch cười tí mắt “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Cậu biết Huyết Sát không?”

“Có, là tổ chức sát thủ rất nổi tiếng.”

“Ừ, mấy năm trước khu mười một của chúng tôi xuất hiện một người tên là Tham Lang, hần chọc vào không ít người, tới giờ còn đứng đầu bảng cần ám sát ở Huyết Sát đấy. Hiện tại có một chuyện tôi cũng không biết là thật hay giả, nhưng cậu nghe một chút cũng không có hại gì.” Thương nhân kia nhìn y “Bạn của tôi nói gần đây người của Huyết Sát sắp tới khu chín, tôi cảm thấy họ là muốn tìm các cậu hỏi thăm về cái người tên là Tham Lang ở trong tầng trung tâm kia, các cậu nhớ cẩn thận một chút.”

Thiệu Trạch sáng tỏ gật đầu, cười nói cảm ơn, mời ông ta một ly rượu.

Cảnh Hạo lắng lắng nghe, hơi nheo mắt lại, thầm nghĩ nếu họ dám đụng tới vợ hần tại địa bàn của hần, thì đến mấy tên hần sẽ giết mấy tên, tuyệt đối không nường tay.

Bữa ăn tới gần hai giờ mới kết thúc, Thiệu Trạch mỉm cười chào tạm biệt với mọi người, ngồi lên xe rời đi. Cảnh Hạo cố ý nhìn qua

Lý Cố, thấy Lý Cố tựa hồ không có dự định hẹn Thiệu Trạch đi ra ngoài, hấn không khỏi nhướn mày, theo bản năng nhìn Lý Cố vài lần, rồi mới xoay người trở về công ty.

Cảnh Hạo đơn giản xử lý xong chồng tài liệu buổi sáng, nhìn đồng hồ thấy sắp tan tầm, hấn liền không muốn đợi nữa, định về nhà cùng Thiệu Trạch trải qua buổi chiều tối nhàn nhã.

Cảnh Hạo thả lỏng ngồi trên chiếc ghế trong vườn hoa, bỗng nhiên nhớ tới chuyện ban ngày, hấn nhin không được hỏi “Em thật sự không biết lai lịch của Tham Lang?”

“Sao?”

“Tùy tiện hỏi thôi.” Cảnh Hạo xoa đầu y “Tôi sẽ cho người chú ý động tĩnh của Huyết Sát, mất công chúng tìm em gây phiền toái.”

“Không sao đâu.” Thiệu Trạch nở nụ cười “DR chúng tôi đâu phải ngồi không.”

Cảnh Hạo còn muốn nói gì nữa, thì thấy Thịnh Tước cầm điện thoại di động lại đây.

Trác Tiểu Nam cố gắng khắc họa, rốt cuộc thành công làm cho mình khắc tới hôn mê luôn, đến giờ vẫn còn đang ngủ. Thịnh Tước thì chỉ cần nhìn thấy hai người này liền theo phản xạ lóe lên hình ảnh quái dị vào sáng sớm, bởi vậy hấn dứt khoát nhắm mắt làm ngơ ngồi suốt ở trong phòng khách, mãi đến khi có việc mới không thể không xuất hiện “Cậu Trạch, điện thoại của người gác cổng, nói là bên ngoài có người tự xưng là em gái anh Cảnh, muốn đi vào.”

Thiệu Trạch nhìn về phía Cảnh Hạo “Hôm nay không phải cuối tuần, Tiểu Tình lẽ ra đang ở trường chứ?”

Cảnh Hạo gật đầu, còn chưa mở miệng liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên, hắn nhìn một chút, nhất thời bất đắc dĩ “Là Tiểu Tình.”

Hắn nhấn nút nghe máy, chỉ mới alo một tiếng, đầu bên kia lập tức truyền tới giọng nói quen thuộc của người nào đó “Anh hai, là em đây! Mau bảo họ cho em vào đi.”

Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi “Tuần trước không phải anh bảo em chết ở trường học luôn, đừng có về sao? Sao giờ em lại trở về? Lén cúp học? Sao họ không ngăn em lại?”

“Trước tiên cho em vào đi, em sẽ nói cho anh. Mau lên!”

Cảnh Hạo vô cùng không muốn con bé làm mất mặt mình, hắn thản nhiên nói “Anh sẽ về nhà ngay, em ở nhà chờ anh đi.”

“Không, em nói cho anh biết, con dao em uy hiếp vệ sĩ bây giờ vẫn nắm chặt trong tay em đấy, anh mà không đồng ý, em sẽ chết ngay cho anh xem.”

Cảnh Hạo “...”

“Anh hai, anh cho người ta vào đi. Em sẽ không bao giờ nói với chị dâu chỗ đó của anh có vấn đề đâu, anh hai à...”

Cảnh Hạo cúp mạnh máy.

Thiệu Trạch ngồi rất gần hắn, mơ hồ nghe thấy giọng nói bên kia, y lập tức nở nụ cười, gật đầu với Thịnh Tước. Thịnh Tước đáp lại, gọi điện cho người gác cổng, tiếp đó chờ một lát liền nhanh chóng thấy một chiếc xe lái vào.

Chiếc xe hơi nhanh chóng dừng ở trước mặt, một người chạy xuống “Anh hai, em nghe nói có một chuyện khủng khiếp...” Cảnh Tình đang nói thì đột nhiên thấy Thiệu Trạch, cô lập tức dừng lại, nhanh chóng đứng về phía anh hai của mình, nghẹn ngào chỉ trích y “Anh gạt tôi, rõ ràng anh bảo anh thích anh hai tôi, cuối cùng anh vẫn bỏ đi, tôi thật sự rất đau lòng, thời gian đó ăn không ngon ngủ không yên, thiếu chút nữa là tự sát rồi.”

“Anh không có gạt em.” Thiệu Trạch yếu ớt thở dài “Em nhớ lại xem, khi đó người bên ngoài đều nói anh như thế nào?”

Cảnh Tình ngẩn ra.

“Họ đều nói anh là món đồ chơi của anh hai em, không xứng với anh hai em, huống chi anh hai em còn có một cô vợ chưa cưới nữa.” Thiệu Trạch khẽ thở ra một hơi “Huống chi... anh hai em còn rất ghét anh...”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình che miệng lại “Chị dâu, anh chịu khổ rồi.”

“Trái tim của anh cũng làm bằng máu thịt, anh thích anh hai em lâu như vậy, cố gắng lắm mới tìm được một cơ hội, kết quả vẫn không nhận được sự đáp lại, vậy nên anh liền chết tâm.” Thiệu Trạch khẽ nói “Anh cầm sổ tiền kia tới nơi khác phát triển, chầm chậm leo lên vị trí bây giờ. Em xem, anh sẽ không bao giờ bị người ta nói mình không xứng với anh ấy nữa.”

“...” Thịnh Tước yên lặng nhìn Thiệu Trạch, khoan đã, nội dung vở kịch này là gì vậy?

“...” Trán ông chủ Cảnh nẩy lên, bảo bối, em có dám nhìn tôi nói một lần em thích tôi không? Chỉ cần em dám, tôi lập tức dùng thân xác đáp lại em.

“Chị dâu, anh sống thật không dễ dàng.” Cảnh Tình lấy cái khăn tay nhỏ ra lau nước mắt, tiếp đó cô khựng lại “Không đúng, số tiền kia không phải đã đem đi quyên góp hết rồi sao?”

Mặt Thiệu Trạch không biến sắc “Chính vì quyên góp mới nhận được sự coi trọng của một nhóm người, nên anh mới có ngày nay.”

“Hóa ra là như vậy.” Cảnh Tình ngây ra gật đầu, tiếp đó im lặng chạy vội qua trước mặt anh hai nhà mình, nhỏ giọng hỏi “Anh hai, lần này là thật hay giả?”

Cảnh Hạo nghĩ thầm, đúng là không dễ dàng, té một lần, nhưng mà lúc này còn biết hỏi, hần thản nhiên ừ một tiếng “Thật đó. Cậu ấy thích anh, là chị dâu của em, nhớ lấy.”

“Quả nhiên giống em nghĩ.” Cảnh Tình lau nước mắt “Kể cả anh không nói em cũng biết là thật.”

Cảnh Hạo “...”

“Đừng gọi anh là chị dâu, anh đã hết hi vọng với anh ấy từ lâu rồi, anh chuyển tới đây không phải vì muốn hàn gắn lại với anh ấy.” Ánh mắt của Thiệu Trạch xa xôi “Trải qua thời gian vùng vẫy và cố gắng, anh nhận ra tầm nhìn trước đây của mình rất hạn hẹp, đời người còn rất dài, còn có những thứ tốt đẹp hơn để theo đuổi.”

Cảnh Tình như bị sét đánh, trầm mặc vài giây, lập tức trợn mắt trừng qua người bên cạnh. Cảnh Hạo đang khó chịu vì lời nói của y,

giờ phút này thấy phản ứng của em gái mình, hắn không khỏi cũng liếc mắt qua.

Thịnh Tước nhìn trái, nhìn phải, lại im lặng quay đầu nhìn ra sau, kết quả phát hiện hướng này chỉ có mình hắn, nhất thời trầm mặc, hắn ngây ngốc đứng đó, sâu trong lòng cảm thấy mình rất oan uổng.

Thịnh Tước cảm phần nhìn chăm chăm vào Thiệu Trạch, tên kia lại chớp mắt mấy cái, mặt đầy vô tội, ý là người ta tình nguyện nghĩ sai chứ có liên quan gì tới tôi đâu. Rõ ràng tôi chưa làm gì hết mà.

Thịnh Tước “...”

Cảnh Tình hức một tiếng, bắt lấy tay anh hai mình an ủi “Chỉ là nhìn nhau mà thôi, không phải liếc mắt đưa tình đâu. Anh hai, anh phải kiên cường lên.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo chịu đủ rồi, đứng dậy sâu xa nhìn Thiệu Trạch một chút, thầm nghĩ tối tính sổ tiếp, sau đó xách em gái mình nhét vào xe, khởi động lái đi.

“Anh hai, em nghĩ ra rồi.” Cảnh Tình nói “Em quen rất nhiều Omega như vậy, nhất định sẽ có một người có thể thu dọn tên Alpha kia. Thần tượng của em nói, Alpha đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới. Anh yên tâm đi, chờ tên Alpha kia thay lòng đổi dạ, chị dâu em sẽ về với anh.”

“Đừng có nhắc tới thần tượng của em.” Trán Cảnh Hạo nảy lên, nhắc nhở “Còn có, anh hai em cũng là Alpha đấy.”

“Ờ, hồi trước chẳng phải anh thích Lý Thiếu Chu cũng vì mùi của cậu ta sao?” Cảnh Tình dừng một chút, đột nhiên hỏi “Anh hai, chị dâu em biết tình sử của anh chưa? Biết tới mức độ nào rồi?”

Cảnh Hạo giật mình nhớ tới chuyện quá khứ, hắn không khỏi trầm mặc.

Cảnh Tình nhìn biểu tình của hắn, quả thực tuyệt vọng “Ài, anh không chỉ có đối tượng trong lòng nhiều năm, mà còn hờ hững với chị dâu của em nữa, ngủ trên một cái giường mà không chạm vào anh ấy. Chị dâu em chịu ở bên anh mới là lạ đấy.”

“... Nói thêm một câu nữa, anh sẽ trực tiếp lái xe đưa em về trường.”

Cảnh Tình lập tức im miệng, ngoan ngoãn ngồi yên.

Cảnh Hạo xách em gái mình về phòng, dọn quần gia rút cho cô ly nước đá, để cô bình tĩnh một chút, tiếp đó hắn liền đi qua cùng Thiệu Trạch ăn cơm. Cảnh Tình vốn định đi cùng, kết quả bị hắn trưng làm cho lập tức xóa bỏ ý niệm này, tội nghiệp nhìn hắn. Cảnh Hạo xoa đầu cô “Tối anh sẽ đem cậu ấy về nhà.”

“Thật không? Nhưng em nghe nói tối qua chị dâu lại bỏ chạy, anh thật sự có thể giữ anh ấy lại à?” Cảnh Tình nói xong, nhìn biểu tình của hắn liền thức thờ im miệng.

Lúc Cảnh Hạo quay lại, Thiệu Trạch đã vào nhà, hắn định tính toán một phần nợ trước, ai ngờ lúc này lại thấy Thịnh Tước một lần nữa chậm chậm tiến lên, thấp giọng nói “Điện thoại của người gác cổng, ông chủ nhà họ Lý tới.”

Thiệu Trạch nhướn mày, cười cười “Cho vào.”

“Vâng.”

Cảnh Hạo vô cùng khó chịu “Hắn vẫn cho rằng em là Thiếu Chu, chừng nào em mới giải quyết vấn đề của hắn?”

Thiệu Trạch cười tí mắt uống ngụm trà “Chờ tôi xem lần này anh ta đến để làm gì rồi tính sau.”

Tiểu kịch trường:

Omega 1(nhiệt tình): “Anh đẹp trai, nhìn qua đây nè!”

Thịnh Tước bình tĩnh đi.

Omega 2(ngượng ngùng): “Anh gì ơi.”

Thịnh Tước vẫn bình tĩnh đi.

Omega 3(thâm tình): “Em yêu anh, kiếp này không cho phép anh kết hôn.”

Thịnh Tước tiếp tục bình tĩnh.

Omega 4(trực tiếp tiến vào thời kỳ phát tình): “Nóng quá, giúp em với...”

Thịnh Tước càng thêm bình tĩnh.

Thường mỗ rất vui mừng “Cậu xem, cuối cùng cậu cũng thật oai phong.”

Thịnh Tước cởi áo xé thành từng miếng.

Thường mỗ kinh ngạc “Cậu lại thất cổ? Tại sao? Lần này không phải tôi đối xử với cậu rất tốt à?”

Thịnh Tước: “Cái rắm, cô rõ ràng đang bắt tôi độc thân.”

Thường mỗ: “Nhưng không phải cậu không có phản ứng sao? À, cậu quen ngửi mùi của cậu Trạch rồi, vậy đối với Omega khác còn cảm thấy hứng thú không?”

Thịnh Tước: “Nông cạn! Tôi thích người, không phải mùi.”

Thường mỗ(mặt hồn nhiên)“Vậy tôi tìm một tiểu công cho cậu nhé?”

Thịnh Tước mỉm cười(bất chước giọng của Thường mỗ)“Vậy tôi giết cô ngay nhé?”

Thường mỗ: “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 41: Xác định

Lần này Lý Cố tới là muốn đưa thiệp mời.

Cảnh Hạo nhìn lướt qua, lập tức liền biết tại sao hộp xong tên này có thể kiếm chế được mà không hện Thiệu Trạch, hóa ra là đang chờ đợi.

Tuổi ba mươi được cho là mốc trưởng thành thật sự, dựa theo tập tục của khu chín là phải mở một bữa tiệc lớn, cộng thêm y học phát triển, hiện tại tuổi thọ của con người đều được kéo dài tới khoảng một trăm ba mươi tuổi, vì vậy con số ở tuổi này có vẻ lại càng thêm đặc biệt, một vài nhà giàu thậm chí có thể làm tiệc cơ động đãi khách ba ngày liên tiếp.

Năm ngày tới, Lý Cố sẽ trải qua lần sinh nhật này, vì thế hẳn liền tìm đến Thiệu Trạch.

Hắn là chủ nhân của nhà họ Lý, còn là đồng minh mới liên kết, đặc biệt đích thân đưa thiệp tới tận cửa, dù có thế nào Thiệu Trạch cũng nên đi một chuyến.

“Hi vọng đến lúc đó cậu nỗ lực.” Lý Cố ngồi đối diện nhìn y.

“Tôi nhất định sẽ tới.” Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu, đưa tách trà pha xong cho hắn.

Ánh chiều tà chiếu từ ngoài vào, làm cho phòng khách nhuộm chút màu cam, Lý Cố nhìn nụ cười kia, thoáng chốc có chút ngẩn ngơ, hẳn nhớ thật lâu trước kia, mỗi lần rảo bước vào tòa nhà lồng lầy của nhà họ Lý, hẳn đều có thể nhìn thấy Thiếu Chu pha một bình trà, ngồi dưới ánh chiều tà cười hỏi hẳn có muốn uống không, sau khi nhận được đáp án đồng ý liền đẩy một tách lại đây, lẳng lẳng uống cùng hẳn.

Hương trà phảng phất như có thể thấm nhập vào lục phủ ngũ tạng, chậm chậm xoa dịu dây thần kinh buộc chặt, khiến người ta bất giác thả lỏng đi, sau đó từng chút một thấm vào linh hồn, dần dần trở thành hương vị khắc cốt ghi tâm trong những năm tháng dài đằng đẵng, gian nan mà lạnh như băng giá.

Ánh mắt của Lý Cố sâu thêm, nhận lấy uống một ngụm, lúc này mới nhìn về phía Cảnh Hạo, nhàn nhạt nói “Thiếp mời của anh lúc tôi tới đã bảo người đưa qua, nếu hôm đó có rảnh thì cũng tới ngồi một chút cho tôi chút mặt mũi.” Với địa vị hiện nay của Lý Cố, việc này đều là do thuộc hạ làm giúp, nhưng rõ ràng hẳn rất coi trọng Thiệu Trạch, lúc này mới đích thân tới cửa mời, có điều nếu hẳn có thể tìm đến, thì nhất định là biết hai nhà họ kế bên nhau, càng biết rõ xác suất rất cao sẽ gặp Cảnh Hạo ở chỗ này, nhưng hẳn vẫn trực tiếp bỏ qua nhà họ Cảnh, hơn nữa còn tùy tiện bảo một thuộc hạ qua mời, đủ để thấy hẳn coi thường Cảnh Hạo tới mức độ nào.

Cảnh Hạo không quan tâm ừ một tiếng, mặt đầy bình tĩnh, bởi vì nếu chuyện này mà đổi lại là hẳn thì hẳn nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Quan hệ của họ vẫn bình thường, đã không vừa mắt nhau từ lâu rồi. Thời gian đánh nhau kịch liệt nhất trước đây họ quả thật hận không thể lột da đối phương, kể cả hiện nay lần lượt có chút hợp tác

cũng đều là vì lợi ích, tuyệt đối không tới mức độ thân thiết. Cảnh Tình từng cảm khái nhiều lần, may mà Lý Cố không biết anh hai nhà cô có tâm tư với Lý Thiếu Chu, nếu không mối quan hệ này có lẽ sẽ càng tồi tệ hơn.

Thời gian Lý Cố nán lại không dài, sau khi thấy Thiệu Trạch đồng ý liền nhanh chóng xin phép ra về.

Thiệu Trạch lịch sự tiễn hấn ra cửa, nhìn hấn lên xe, đang định về phòng liền bị một người dùng sức ôm từ sau lưng, y nhất thời cười cười “Sao thế?”

“Em mau giải quyết chuyện này đi.” Cảnh Hạo đặt cằm lên vai y, nghiêng đầu hôn lên mặt y “Tôi không thích thấy người khác quần lầy em, nếu không được em cho hấn một giọt máu làm xét nghiệm đi, chỉ cần biết em đúng là Beta mà không phải Omega, hấn sẽ hết hi vọng thôi.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, mặt đầy nghiêm túc “Không, tôi mảnh mai lắm, sao có thể dễ chảy máu được.”

“... Bảo bối, chỉ một giọt thôi.”

“Không, không, tôi sợ đau lắm.”

Cảnh Hạo bất đắc dĩ xoa y “Vây thôi, nước bọt cũng có thể xét nghiệm ra em là Beta.”

“Ý của anh là bảo tôi nhổ nước miếng ra?” Thiệu Trạch quay đầu nhìn hấn chỉ trích “Thật quá đáng, sao anh có thể bắt người cao quý, tao nhã như tôi làm chuyện bất lịch sự như thế được?”

“...” Cảnh Hạo nâng cằm y lên “Vây em muốn thế nào?”

Thiệu Trạch chân thành đáp “Bình tĩnh, hòa nhã ngồi xuống uống trà nói chuyện, giảng giải đạo lý, anh ta sẽ hiểu ra thôi.”

Cảnh Hạo không khỏi nhìn y chăm chú “Em luôn sợ phiền toái, lần này cách dễ lại không làm, sao cứ phải đi lãng phí miệng lưỡi với hắn?”

“Không, tôi thấy cách của mình mới dễ, cả hai cách của anh, tôi thật sự không tiếp thu được.” Thiệu Trạch đang nói thì tránh hắn ra, vào phòng bảo người dọn cơm.

Cảnh Hạo đứng ở phía sau nhìn y một hồi, nhanh chóng xóa bỏ chút hoài nghi trong lòng, lúc lên cao trào, mùi trên người Thiệu Trạch vẫn không thay đổi, có thể thấy y đúng là Beta, không thể nào có khả năng khác.

Thiệu Trạch thông thả vào phòng ăn ngồi xuống, thấy Cảnh Hạo tiến vào, y bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi “Tôi nhớ tuổi của anh cũng xấp xỉ Lý Cố nhỉ?”

Cảnh Hạo ừ một tiếng “Tôi lớn hơn hắn một tuổi.”

“À, vậy là anh đã qua sinh nhật lần thứ ba mươi rồi? Trải qua thế nào?”

Cảnh Hạo thoáng chốc trầm mặc, nhắc tới chuyện này hắn liền nhin không được muốn đỡ trán. Khi đó hắn đang bận rộn mở rộng thế lực ở khu mười, căn bản không đếm xỉa tới mấy thứ này, nhưng hắn không để ý, không có nghĩa là ba mẹ và em gái hắn không quan tâm. Đặc biệt lúc ấy hắn rất chú trọng vào sự nghiệp, quả thực giống như không muốn sống nữa, vì thế ba mẹ và em gái hắn liên từ ngàn dặm xa xôi đi tới khu mười, cùng nhau nấu một tô mì, mang tâm tư

có thể nhìn hán nhiều hơn một chút, dàn hàng ngồi đối diện nhìn hán ăn.

Vì thế ông chủ Cảnh dưới ánh mắt xót xa của gia đình ăn một tô mì trường thọ lớn, thuận tiện im lặng chịu đựng một lớp mỡ dày trên nước mì, sợi mì nửa sống nửa chín, mùi vị kỳ lạ, thỉnh thoảng còn xuất hiện sườn heo, khoai tây, rong biển, tôm và những thứ kỳ dị khác. Điểm chết người là hán phải ăn cho hết, hơn nữa dưới ánh mắt mòn mỏi chờ mong của họ hỏi hán ăn có ngon không, hán phải duy trì biểu tình bình tĩnh nói là “ngon”... Thật sự là, nghĩ tới ngày đó hán liền thấy phiền lòng.

Thiệu Trạch quan sát hán “Như thế nào vậy?”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, thản nhiên đáp “Tôi không tổ chức, chỉ ăn mì thôi.” Đương nhiên nếu món mì đó thật sự mang tên là mì trường thọ.

Thiệu Trạch đoán khi đó có lẽ hán đang dốc sức làm việc ở khu mười, y liền chớp mắt mấy cái, không hỏi thêm nhiều nữa.

Cảnh Hạo nhìn y vài lần “Sinh nhật tuổi ba mươi rất quan trọng, em còn nợ tôi một món quà sinh nhật đấy.”

Thiệu Trạch cũng không phản bác “Muốn cái gì?”

“Muốn em.”

Thiệu Trạch trầm mặc một hồi, cúi đầu bới cơm “... Trước nợ đã.”

Nếu y chịu nói như vậy có nghĩa là sẽ có một ngày, đáy mắt Cảnh Hạo mang theo chút ý cười, không tiếp tục ép y.

Ánh chiều tà dần biến mất, màn đêm buông xuống.

Bạch Triệt có chuyện phải xử lý, liền thuận tiện giải quyết bữa tối ở bên ngoài, hiện tại mới được thuộc hạ đẩy về. Tuy bị Thiệu Trạch chinh, nhưng trên mặt y lại không thấy một chút tức giận nào, vẫn là bộ dáng ôn hòa kia mà nhìn Thiệu Trạch “Phòng em đã được quét tước xong rồi đó, đêm nay ngủ ở đâu?”

Thiệu Trạch biết đám người trung tâm đều rất biến thái, không một ai dễ đối phó cả, thế là y liền cười tíu mắt nói “Em qua bên đó ngủ, anh có thể giữ con chó đó lại một đêm nữa.”

Bạch Triệt mỉm cười “Thế cũng được, chúc em ngủ ngon.”

Thiệu Trạch không muốn đợi thêm, nói vài câu liền rời đi. Cảnh Hạo vốn tưởng rằng đêm nay phải phí chút công sức mới có thể kéo tên khốn này đi, ai ngờ lại dễ dàng như vậy, giờ phút này đương nhiên hẳn rất vui lòng, gật đầu với Bạch Triệt, kéo vợ mình xin phép ra về.

Cảnh Tình đang nôn nóng chờ bọn họ, bộ dáng chuẩn bị ôn chuyện cũ thâu đêm với chị dâu “Anh nói xem, anh hai em thật sự có thể đem chị dâu em về không? Chị dâu em hết hi vọng với anh ấy rồi, liệu có thể dễ dàng đồng ý không?”

“...” Đường Nhất Ninh bị cô xoay qua xoay lại làm cho hoa cả mắt, nhanh chóng kéo cô bé ngồi xuống sofa “Em bình tĩnh chút đi, có vội vàng cũng vô dụng thôi.”

Cảnh Tình kêu lên “Ai bảo anh hai em hồi trước không biết nắm chắc, làm hại em giờ phải bận tâm theo. Anh nói xem, anh hai em là

dùng cách mềm nhẹ hay là mạnh bạo, anh ấy ôm chị dâu em vừa khóc vừa sám hối thì có tác dụng không?”

Thiệu Trạch cười tít mắt bước vào “Nhất định sẽ có tác dụng.”

Cảnh Hạo “...”

“Chị dâu!” Cảnh Tình chạy tới, còn chưa tới gần liền bị anh hai mình chặn lại. Ông chủ Cảnh ném cô lên sofa “Tắm rửa rồi đi ngủ đi, mai anh đưa em về trường.”

“Giờ mới có tám giờ mà!”

Cảnh Hạo mắt điếc tai ngơ, trực tiếp kéo Thiệu Trạch lên lầu. Cảnh Tình im lặng chờ, buồn tẻ ngóng trông được nói chuyện phiếm với chị dâu, bộ dáng trông thật tội nghiệp, Đường Nhất Ninh xoa đầu cô, khuyên “Em vẫn nên hết hi vọng đi, anh hai em sẽ không cho em chiếm lấy chị dâu của em đâu.”

“Tối nào anh hai em cũng phải xử lý công việc hết.” Mặt Cảnh Tình đầy hờn giận “Em và chị dâu có thể trò chuyện vào lúc đó.”

“Đó là trước kia, hiện tại anh hai em chỉ hận không thể ở bên chị dâu em 24/24 thôi. Em thấy cậu ta sẽ chịu cho em sao?”

Cảnh Tình sững sờ vài giây, ngắt nhéo cái khăn tay nhỏ “Tuy em rất vui vì anh hai đã giác ngộ, nhưng em phải làm sao đây?”

Vì thế Đường Nhất Ninh vào phòng bếp hâm cho cô một ly sữa nóng.

Thiệu Trạch tắm rửa xong, ôm một quyển sách dựa vào đầu giường bắt đầu xem, Cảnh Hạo nhanh chóng từ phòng tắm đi ra,

thấy y ngoan ngoãn ở trong phòng chờ mình, hấn liền hài lòng ngồi bên cạnh y “Giải quyết một chút chuyện ban ngày, nghe nói em thích tôi rất nhiều năm rồi?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, chậm rãi cuộn người lại qua bên cạnh “Không còn sớm nữa, ngủ thôi.”

Cảnh Hạo chống tay lên giường, bao phủ cả cơ thể y trong ngực “Đừng trốn tránh, bảo bối, tôi muốn nghe em nói một lần.”

“... Chuyện này anh không nên nhắc tới, tạm thời chúng ta không nói nó là thật hay giả. Giả sử, kể cả là thật thì sao chứ?” Thiệu Trạch thở dài “Mấy năm đó trong lòng của anh vẫn chứa đựng Lý Thiếu Chu, anh chuyển tới Nhất Duyên cũng là vì cậu ta, điều này đều do chính miệng anh thừa nhận, hành động nồng nàn kia quả thực có thể cảm động trời đất đó.”

Cảnh Hạo “...” Sao hấn lại quên mất chuyện này nhỉ? Ông chủ Cảnh lặng im một lát, ý đồ khuyên bảo “Đây là hai việc khác nhau, trước tiên chúng ta giải quyết chuyện kia cho xong đã.”

“Không, hiện tại nghĩ lại, anh thích Lý Thiếu Chu lâu như vậy, sao có thể bỗng nhiên thích tôi. Nói không chừng anh cũng như Lý Cố xem tôi là người thay thế cho cậu ta, thế mà tôi còn cho rằng có lẽ anh không gạt tôi, tôi đúng là quá ngây thơ rồi.” Thiệu Trạch chậm chạp rời xa hấn, cuộn tròn lại, trông rất tội nghiệp.

“... Tính của em và Thiếu Chu căn bản không giống nhau.”

“Thiếu Chu, Thiếu Chu, rõ ràng không gặp được mấy lần, mà lại gọi thân thiết vậy.” Thiệu Trạch đau lòng muốn chết cuốn chần lại, im lặng rúc đầu vào “Anh đi đi, giờ tôi không muốn thấy anh.”

Trần Cảnh Hạo nảy mạnh lên, hắn biết rõ tên khốn này là cố ý, nhưng lại không có cách nào phản bác, bởi vì hắn quả thật đuối lý, hắn nhìn chằm chằm vào tấm chắn cuộn tròn kia, chuẩn bị đi qua kéo ra, tiếp đó bỗng nhiên hắn khựng lại “Em ghen?”

Thiệu Trạch tội nghiệp kêu lên “Đi đi, tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Cảnh Hạo lập tức ôm cả người và chấn vào lòng “A Trạch...”

“Đừng nói nữa, giải thích chính là che giấu.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch tiếp tục co người lại, hoàn toàn không muốn để ý đến hắn, Cảnh Hạo xốc chắn lên tiến vào, vô luận nói gì đi nữa cũng không thấy y đáp lời, trầm mặc thật lâu, hắn hoàn toàn bị chinh cho không còn cách nào khác “Được rồi, tôi không hỏi chuyện kia nữa. Lại đây.”

Thiệu Trạch dừng một chút, chậm rãi quay đầu “Thật không?”

Cảnh Hạo quả thực muốn giết chết y, hắn âm thầm hít sâu, kiên nhẫn giơ tay về phía y “Ừ.”

Thiệu Trạch vô cùng hài lòng, trên mặt vẫn duy trì biểu tình găng gượng, nhích từng chút qua, bò vào lòng hắn.

Cảnh Hạo ôm y xoa mạnh, thuận tiện nâng cằm y lên hôn sâu một lát để trút giận, mãi tới khi cơ thể hơi nóng lên hắn mới buông ra, khàn giọng hỏi “Cùng tôi thử xem, hửm?”

“Tôi đã nói cần thời gian suy nghĩ.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Thế thì chúng ta nói chuyện yêu đương trước, tôi hứa sẽ không ép em, chậm rãi sống chung với em.”

Thiệu Trạch nghĩ một lát, cảm thấy hiện tại nói chuyện yêu đương tựa hồ không có gì khác biệt, liền gật đầu “Được.”

Đáy lòng Cảnh Hạo chấn động, thoáng chốc siết chặt cánh tay, hắn chưa bao giờ biết, chỉ xác định quan hệ đã khiến hắn kích động như vậy, hắn nhin không được hôn y “A Trạch, tôi yêu em.”

Thiệu Trạch nhìn đáy mắt hắn không hề che giấu thâm tình, chỉ cảm thấy trong lòng hơi nóng lên, y vươn tay, chui vào lòng hắn.

Qua ngày hôm sau Cảnh Hạo liền khẩn cấp công bố tin tức này, tất cả mọi người đều bày tỏ chúc mừng, Bạch Triệt thấy sau khi họ ăn điểm tâm xong liền tay trong tay đi tản bộ, y mỉm cười dựa vào xe lăn “Xúc tiến nhanh như vậy, xem ra sau này A Trạch đều sẽ ở bên Cảnh gia rồi.”

Trợ lý của y hỏi “Hôm qua cậu bảo chúng tôi bắt một túi gián nhét vào vỏ chăn của cậu Trạch, giờ còn cần bắt không?”

“Không cần, chúng ta là người văn minh, đừng làm chuyện bất lịch sự như thế.” Bạch Triệt ôn hòa cười “Tôi chợt nghĩ ra một cách hay hơn.”

Trợ lý của y đương nhiên không có ý kiến, nghe lời vâng một tiếng.

Thời gian năm ngày thoáng cái liền qua, nhanh chóng tới sinh nhật của Lý Cố. Tuy mấy ngày nay Thiệu Trạch vẫn ở Cảnh gia, nhưng hai vị trợ lý của y lại không theo tới, vẫn ở nhà bên kia, bởi vậy có chuyện gì y đều sẽ trở về hoặc là bảo họ qua đây.

Hôm nay y dậy sớm, chuẩn bị về nhà lấy thiệp mời.

“Không cần lấy đâu, tôi có mà, cứ tới thẳng thôi.” Cảnh Hạo nói “Chúng ta cùng đi.”

“Không.” Thiệu Trạch rất kiên trì “Tôi nhất định phải đi lấy, lần này rốt cuộc có thể quang minh chính đại đi vào mà.”

Cảnh Hạo thoáng chốc nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp mặt, hần lặng im một chút, rồi đi theo y.

Tòa nhà của Lý gia vẫn như lần đó, lúc họ xuống xe đã có không ít khách tới, tiếng nhạc du dương kèm theo tiếng hoan hô, cười nói đồng loạt truyền đến, quả thật vô cùng náo nhiệt.

Lý Cố đã dặn người của DR tới là phải báo cho hần ngay, quản lý không dám chậm trễ, xem thiệp mời xong liền nhanh chóng gọi điện. Lúc này Lý Cố đang đứng trên ban công phòng ngủ chính, hần nhàn nhạt ừ một tiếng “Tôi biết rồi.”

Lưu Chí đứng phía sau hần, thấy hần buông điện thoại, không khỏi hỏi “Cậu ta tới?”

“Ừ.”

Lưu Chí nhìn bóng dáng của hần, nhất thời có chút trầm mặc, Lý Cố không phải là người không quả quyết, lúc trước không ra tay là vì không biết rõ thân phận của Thiệu Trạch, sợ tùy tiện hành động sẽ dọa y bỏ trốn, nhưng lần trở lại này thì khác, họ đã biết Thiệu Trạch là người của DR, dù y có bỏ chạy cũng biết chỗ mà tìm, vậy nên lần này Lý Cố không muốn đợi nữa.

Có điều lực lượng của DR hùng hậu, nếu Thiệu Trạch thật sự là Thiếu Chu, căn bản không thể nào tiến lên tầng trung tâm trong thời gian ngắn như vậy. Lưu Chí biết Lý Cố nhất định hiểu ra điểm này, nhưng anh càng biết rõ hơn là dù kết quả ra sao, Lý Cố đều muốn thử một lần, nên anh không hề khuyên bảo.

Lý Cố lẳng lặng đứng một lát, chậm rãi xoay người “Đi thôi.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 42: Dự tiệc (1)

Những chiếc xe có tiếng lần lượt tiến vào tòa nhà, khách mời ngày càng nhiều, tốp năm tốp ba đứng với nhau, cậu chủ thế gia tao nhã thông dong, cô chủ danh gia rụt rè lễ phép, toàn bộ khung cảnh xa hoa mà náo nhiệt.

Thiệu Trạch neho mắt nhìn tòa nhà này, tiện tay lấy một ly rượu vang, thỉnh thoảng khẽ nhấp một ngụm, bộ dáng cao quý phối hợp nhịp nhàng với hoàn cảnh xung quanh, hiển nhiên đã không xa lạ gì với tình cảnh này từ lâu.

Cảnh Hạo nhìn thêm vài lần, dù hiện nay đã xác định quan hệ, nhưng sự hiểu biết của hắn về Thiệu Trạch vẫn quá ít. Tuy y là người trong tầng trung tâm của DR, nhưng đó chỉ là chuyện hai năm trước, còn mặt khác, hắn hoàn toàn không biết gì, có điều chỉ khí chất này thôi đã đủ để khẳng định bối cảnh và gia thế của Thiệu Trạch không đơn giản rồi.

Thiệu Trạch nhận thấy tầm mắt của hắn, y cười nhướn mày “Sao thế?”

“Trước khi vào tầng trung tâm, em làm gì?”

“Làm ở công ty lính đánh thuê của DR.” Thiệu Trạch hồi tưởng lại thời gian nhàn nhã kia, nụ cười ở khóe môi càng gia tăng “Tôi làm huấn luyện viên ở đó.”

“Em? Huấn luyện viên?” Cảnh Hạo kinh ngạc, Thiệu Trạch có tính sạch sẽ, luôn được nuông chiều từ bé, mà quá trình huấn luyện lính đánh thuê vô cùng tàn khốc, hoàn cảnh rất tồi tệ, dù là huấn luyện viên cũng sẽ không thoải mái, càng miễn bàn tới có khi vào rừng núi tác chiến còn phải bôi thuốc màu nguy trang thật dày lên người, tên khốn này rốt cuộc làm sao mà chịu đựng được?

Không đúng, Thiệu Trạch thuộc về số người rất ít kia, hơn nữa thân thủ không tệ, không thể nào chưa từng chịu khổ, Cảnh Hạo nhú mày, tiếp đó ngẫm lại, mấy chuyện huấn luyện kia dù sao cũng đã là quá khứ, dựa theo tính của Thiệu Trạch, nếu được lựa chọn, y tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt, làm việc ở một chỗ quá mệt mỏi.

“Trong tay em có bao nhiêu người?” Hấn không khỏi hoài nghi “Mỗi ngày huấn luyện họ, là em mang họ vào phòng uống trà nói chuyện phiếm hả?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, nghiêm túc giải thích “Tôi vừa gia nhập DR, chức vụ trong công ty không quá cao.”

Cảnh Hạo sáng tỏ “Ít người?”

Thiệu Trạch gật đầu.

Ông chủ Cảnh vẫn rất ngạc nhiên “Vậy em mang theo họ đi làm gì?”

Thiệu Trạch lặng im một chút, lại đáp “Chức vụ của tôi không cao.”

“Chuyện này liên quan gì tới câu hỏi của tôi?”

Mặt Thiệu Trạch đầy thành thật “VẬY nên trong tay không có ai hết.”

Cảnh Hạo “...” Vậy sao coi là huấn luyện viên được?

Thiệu Trạch nhớ về quá khứ, có chút cảm khái “Mỗi ngày tôi pha một tách trà, ngồi trong văn phòng chơi máy tính, thỉnh thoảng ra phơi nắng, lái xe đi vài vòng bên ngoài. Ài, cuộc sống cứ thế mà trôi qua...”

Cảnh Hạo nghĩ, điều này quả thật rất phù hợp với tính cách của Thiệu Trạch, hắn nhìn y một cái “Em vào công ty bao lâu rồi? Sau này sao lại đăng ký khảo hạch? Không sợ công việc sẽ trở nên quá mệt mỏi sao?”

“Chưa tới một năm, còn khảo hạch, đó là ông chủ bảo đi, không được nhường trong quá trình thi thố, tôi nào còn cách gì.”

Cảnh Hạo đoán ông chủ DR có lẽ biết rõ thực lực của Thiệu Trạch, không muốn nhìn y cả ngày nhàn rỗi, cho nên mới ép y tham gia, có điều gia nhập chưa tới một năm liền được thăng chức lên tầng trung tâm, tên khốn này thật đúng là có số phú quý, hắn nhìn y “Nhà em ở đâu? Trong nhà có ai?”

Thiệu Trạch rất phối hợp “Ở khu một, tôi có một người cha không biết có phải là không thương tôi hay không, mẹ tôi... nghe nói lúc sinh tôi bà bị khó sinh, không chống trọi qua được, tôi chỉ thấy bà qua hình chụp.”

Cảnh Hạo hơi giật mình, không khỏi buông mí mắt xuống “Ba em đối xử với em không tốt sao?”

Thiệu Trạch khẽ cười “... Rất tốt.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, đưa tay xoa đầu y.

Đàn violon xa xăm vang lên, chậm rãi đổi sang khúc nhạc khác, khách mời càng lúc càng nhiều. Cảnh Hạo vẫn là tâm điểm chú ý của mọi người. Tuy nói hai năm qua hấn ở lại Nhất Duyên cũng không lâu, nhưng tin tức về hấn lại chưa từng gián đoạn, cho nên phần lớn mọi người đều biết rõ thế lực của hấn bành trướng khá kinh khủng, có thể nịnh bợ được thì đương nhiên là tốt nhất, không được thì tuyệt đối không thể trêu chọc vào.

Dưới tình huống này, Thiệu Trạch đứng bên cạnh ông chủ Cảnh liền hết sức đáng chú ý, mọi người thấy bộ dáng cao quý của y, phía sau còn có thuộc hạ, liền đoán thân phận không đơn giản, một vài người quen biết Cảnh Hạo nhân cơ hội bắt chuyện liền hỏi thăm, kết quả biết được y là người ở tầng trung tâm của DR, nhất thời đều ngạc nhiên không thôi.

Tin tức dần truyền ra, mọi người không khỏi đồng loạt nhìn qua, bọn họ đã nghe nói gần đây DR muốn xây dựng chi nhánh ở Nhất Duyên, thực lực của tổ chức này rất mạnh, nói không chừng sau này sẽ hợp tác cùng, thậm chí còn phải nhờ cậy vào người ta, vì vậy sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, họ nhanh chóng tiến lên vây quanh Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch tuy lười, nhưng cũng biết nếu về sau muốn thường xuyên dừng chân ở Nhất Duyên, thì kết giao thêm vài người bạn là điều có lợi, nên y liền mỉm cười, kiên nhẫn trò chuyện với họ, cử chỉ toàn bộ quá trình đều tao nhã, hào phóng, rất nhanh thu được không ít thiện cảm. Có điều mọi người vừa mới gặp mặt, cũng không có nhiều đề tài để nói, chỉ là chạm ly, lên tiếng chào hỏi. Mặt Thiệu Trạch ôn hòa, đối đáp tự nhiên, lúc ánh mắt y đảo qua, thấy bên cạnh có một người đi tới, y bèn cười.

“A Trạch.” Tiết Diễm Ý vẫn giữ bộ dáng kiêu ngạo đó, tiến lên trong ánh mắt mù mịt của mọi người, chạm ly với y “Ly này tôi kính cậu, cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Thiệu Trạch quan sát cô “Thế nào, có tác dụng không?”

“Tôi vẫn chưa đạt tới trình độ đó, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.” Bên trong ánh mắt của Tiết Diễm Ý tràn đầy tự tin “Một ngày nào đó tôi sẽ làm được.”

Thiệu Trạch đáp lại, cũng không thấy bất ngờ, chuyện đó quá khó, nếu dễ dàng thì đã không chỉ có số người ít ỏi thành công. Người có thể phớt lờ uy hiếp của Alpha sẽ nổi tiếng, không phải gen mạnh mẽ mà dám đồng thông thường cho rằng, mà là bởi vì nếu có thể chịu được cảm giác đau đớn đó, thì có thể nào họ cũng sẽ không phải là kẻ yếu.

Tiết Diễm Ý đương nhiên có nghe tin, người từng bị cô cho rằng bông sen trắng là người ở tầng trung tâm của DR, có điều cô biết Thiệu Trạch thuộc về số người ít ỏi kia, nên cũng không bất ngờ, nhưng cha của cô... cô uống cạn ly rượu vang, lại lấy thêm một ly bên cạnh “Ly này tôi vẫn kính cậu, cha tôi...”

“Tôi hiểu.” Thiệu Trạch ra vẻ đạo mạo an ủi “Yên tâm đi, tôi không có mang thù đâu.”

Cảnh Hạo đứng ở bên cạnh nghe rất rõ, không khỏi nhìn y một cái, thầm nghĩ đương nhiên em sẽ không mang thù rồi, em lừa của người ta mười triệu, quay đầu liền bán đứng người ta, thuận tiện làm thịt hai thuộc hạ của người ta, căn bản đã trả thù xong từ lâu rồi.

Tiết Diễm Ý lại không biết khúc mắc trong đó, thấy thế thoáng chốc cô thả lỏng, cười nói với họ, tiếp theo nghe Thiệu Trạch đưa ra vài ý kiến, rồi cô nói cảm ơn, sau đó không quấy rầy họ nữa.

Cảnh Hạo nhìn bóng dáng cô “Huấn luyện Beta và Omega giống nhau sao? Hồi trước em cũng khó khăn như vậy?”

Thiệu Trạch trầm mặc hai giây “Cũng tạm tạm...”

Cảnh Hạo biết Omega bị chất dẫn dụ của Alpha ảnh hưởng nhiều hơn Beta, vậy nên huấn luyện Beta có lẽ thoải mái hơn một chút, vì thế hẳn cũng có chút yên tâm “Nội dung huấn luyện hồi đó là em lấy từ bạn mình, là Kiều Tịch sao? Cậu ta cũng thuộc về số người kia?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Chắc vậy, anh biết anh ta có một giấc mộng vĩ đại mà.”

Cảnh Hạo theo bản năng nhớ tới sự kiện kia, thầm nghĩ những người này đúng là một đám kỳ lạ, vợ mình cả ngày ở với họ sẽ không học lệch chứ? Không đúng, thật ra vợ hẳn cũng kỳ lạ mà?

Ông chủ Cảnh nhất thời trầm mặc.

Thiệu Trạch nhìn hẳn, còn muốn nói tiếp, lại nghe thấy điện thoại di động vang lên, y cầm ra xem, nhất thời cười tí mắt, ấn xuống nút nghe “Em vừa nhắc tới anh đấy. Sao thế, tới rồi à?”

“Em chết ở đâu rồi?” Giọng nói của Kiều Tịch vẫn nhàn nhạt như cũ “Sao ở đây chỉ có một con chó ngu ngốc ra đón anh? Chó của ai?”

Thiệu Trạch ngẩn ra, nhớ tới tuy Kiều Tịch không có tính sạch sẽ nhưng anh lại không thích mấy thứ có lông, nhất thời y cười càng

tươi “Đó là của Triệt Triệt, vì con chó đó mà đá em đi, anh cẩn thận trở thành người tiếp theo đấy.”

“Chỉ cần cậu ta dám, anh sẽ không ngại tìm một Alpha luyện tập với cậu ta một lần đâu.”

Thiệu Trạch “...”

“Đúng rồi, sở tình báo của tổ chức đưa tới một tài liệu, gần đây Huyết Sát có hành động, em chú ý đừng để lộ. Còn có, thượng tướng Thiệu đã xác định sẽ được thăng lên đứng đầu, nếu em thật sự muốn tới khu mười một, tốt nhất nên cẩn thận một chút, dù sao người kia cũng là con trai của ông ta.”

Thiệu Trạch hơi khựng lại, trầm mặc một lát, khẽ ừ một tiếng.

Cảnh Hạo thấy ánh mắt của y hơi tối đi, hần không khỏi hỏi “Sao thế?”

“Tôi biết một tin khủng khiếp.” Thiệu Trạch thì thầm “Kiều Tịch nói anh ấy muốn tìm người ra tay với Bạch Triệt, thời điểm vĩ đại như thế, anh thấy tôi có nên lên ghi lại làm kỷ niệm không?”

Nhóm các em cũng quá ghê gớm đấy. Cảnh Hạo xoa đầu y, kiên nhẫn giáo dục “Như thế là không đúng, đừng có học theo họ biết không?”

Thiệu Trạch thuần khiết đáp, trông vô cùng ngoan ngoãn.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 43: Dự tiệc (2)

Ông chủ ở đây đều là những người nhậy bén, họ đã đoán ra đại khái mối quan hệ của hai người từ lâu rồi, thấy thế cũng không nán lại nhiều, nhanh chóng lần lượt rời đi. Hai người trò chuyện một lát, Cảnh Hạo chợt nhớ tới một việc, hần nhỏ giọng hỏi “Hồi đó làm sao em trốn khỏi đây?”

Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Trèo tường.”

Cảnh Hạo nhìn y một lát, nhân từ gạt đầu, bỏ hai ly rượu của cả hai xuống, kéo y vào vườn hoa “Đi, em nói cho tôi biết em trèo ở đâu.”

Vì thế Thiệu Trạch lại đi vòng quanh vườn hoa như hồi đầu gặp hần, lúc y chậm rãi đi tới vòng thứ ba thì trán ông chủ Cảnh nảy lên “Bảo bối, nếu đi tiếp sẽ là vòng thứ tư đó.”

“Lúc đó tôi khẩn trương quá, nên quên mất trèo ở đâu rồi, phải tìm lại xem.” Thiệu Trạch chân thành mở miệng “Thật ra tôi nói đại một chỗ anh cũng đâu biết thật hay giả, nhưng tôi không muốn lừa anh, anh có hiểu tấm lòng của tôi không?”

Không, tôi chỉ thấy em đang đùa bỡn tôi thôi. Ông chủ Cảnh yên lặng nhìn y.

“Nào, đi thôi.”

Cảnh Hạo trầm mặc hai giây, co gập tiếp tục đi vòng quanh cùng y.

Vườn hoa của nhà họ Lý rất đẹp, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, có rất nhiều tiểu thư và phu nhân đứng đó, bọn họ nhìn hai người từ xa, ít nhiều đều có chút kinh ngạc, nhìn không được nhỏ giọng nghị luận, trong đó có người nhận ra Thiệu Trạch, rất nhanh lôi ra thân phận của y, mọi người kinh hãi, lại tiếp tục nghị luận.

Một vài Omega và Beta trước đây đã ôm hi vọng với Cảnh Hạo, hôn ước của hắn và Tiết Diễm Ý đã được hủy bỏ từ lâu, nay hắn chính là người độc thân, có tiền có thế, không có sở thích xấu, tuy làm cả trắng lẫn đen, nhưng rất có gia giáo, lại rất lịch lãm, hơn nữa từ chuyện Tiết Diễm Ý có thể nhìn ra hắn đối xử với người yêu vô cùng tốt, gần như có thể nói là dung túng, bởi vậy đủ yếu tố gộp lại, Cảnh Hạo thật sự là mẫu bạn đời lý tưởng.

Trải qua hai năm thử thách, uy thế trên người hắn càng nặng, càng lớn mạnh và chói mắt, khiến người ta không kiềm chế được mà muốn phục tùng dưới thân hắn. Thế nhưng mọi người còn chưa kịp tấn công liền phát hiện một chuyện khủng khiếp: Người Cảnh Hạo từng thích chưa có chết, nay đỉnh đạc trở về trình diễn ân ái, khiến người khác rất kích động.

Mọi người oán hận trừng Thiệu Trạch, quả thực hận không thể đi lên đâm chết y.

“... Tới hôm nay tôi mới phát hiện...” Thiệu Trạch khẽ cười “... Anh rất được hoan nghênh đấy.”

Cảnh Hạo khựng lại một chút, nghiêng đầu nhìn y, cười nhướn mày “Bảo bối ghen sao?”

“Ừ, mà nói chút đi, hồi trước anh gặp Lý Thiếu Chu ở chỗ nào?”

“... Em còn chưa trả lời câu tôi vừa hỏi.”

“Không, tôi sẽ nói cho anh biết mình trèo chỗ nào, nhưng điều kiện trao đổi là anh phải dẫn tôi đi xem chỗ anh gặp Lý Thiếu Chu lần đầu. Nhiều kỷ ức đẹp lắm nhỉ?”

Cảnh Hạo “...”

Sâu trong lòng ông chủ Cảnh cảm thấy cứ như vậy thì không phải là cách, nếu không sau này tên khốn đó chỉ cần nhắc tới Thiếu Chu hẳn liền thỏa hiệp, cuộc sống sẽ không có cách nào trôi qua, hẳn giải thích “Tình cảm thời niên thiếu khá mơ hồ, cứ như em vậy, chẳng lẽ trước kia em chưa từng có thiện cảm với ai sao?”

Thiệu Trạch cười tít mắt gật đầu “Có.”

Cảnh Hạo trầm mặc nửa giây “Ai?”

“Anh xem, anh cũng đâu chịu nổi.”

“... Không, tôi tùy tiện hỏi thôi.” Cảnh Hạo bắt mình mỉm cười, sờ đầu y “Nói cho tôi biết, người kia là ai? Có quan hệ gì với em? Hiện đang ở đâu?”

“Là anh đó.” Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Không phải tôi đã nói trúng tiếng sét ái tình của anh sao?”

Cảnh Hạo thoáng chốc cảm thấy bị đùa bỡn, tiếp đó hắn lập tức kéo y tới trước mặt mình “Thật không?”

Thiệu Trạch nhìn dục vọng trong đáy mắt hắn, y chớp mắt mấy cái, chậm chạp lùi về phía sau, Cảnh Hạo đương nhiên sẽ không bỏ

qua cơ hội tốt như thế, hắn nhìn y chăm chú “Có thật không?”

“Thật ra... ưm...”

Cảnh Hạo căn bản không nghe, nâng cằm y lên, bắt đầu một nụ hôn sâu.

Vật trong miệng độc đoán, mạnh mẽ giống như ngay cả linh hồn cũng có thể bị đoạt lấy, Thiệu Trạch mơ hồ ưm một tiếng, theo bản năng bắt lấy cổ tay của hắn, dần dần mềm nhũn ở trong lòng hắn.

Lúc Lý Cố đi ra thì nhìn đến hình ảnh này, đồng tử của hắn lập tức tối đi, hơi thở xung quanh thoáng chốc rơi xuống nhiệt độ đóng băng. Da đầu Lưu Chí run lên, lùi về phía sau nửa bước, khẽ khụt một tiếng.

Cảnh Hạo nghe vậy thì dừng lại, đưa tay ôm vợ mình vào lòng, lạnh lùng nhìn qua. Thiệu Trạch níu lấy người hắn thở hổn hển mấy hơi, rồi túm lấy cánh tay hắn ngăn đầu lên.

Nét mặt của Lý Cố nhàn nhạt “Tôi có chuyện muốn nói với cậu, có thể nói chuyện riêng với một mình cậu không?”

Cảnh Hạo lập tức nhú mày, Thiệu Trạch vỗ hắn trấn an, cười tit mắt gạt đầu “Đi thôi.”

Trong tòa nhà của Lý gia có một hồ sen, nơi đó gần với nhà chính, cách đó không xa được đặt mấy hàng tiệc cơ động. Lý Cố thuận tay cầm hai ly rượu vang, đưa qua cho Thiệu Trạch một ly, dẫn y tới trước hồ nước rồi mới dừng lại.

Hắn nâng ly rượu “Cảm ơn đã cho tôi mặt mũi.”

Thiệu Trạch chạm vào ly của hắn “Sinh nhật vui vẻ.”

Lý Cố ừm một tiếng, khẽ nhấp một ngụm, rồi nhìn xung quanh “Biển hoa đẹp hơn nơi này, trước đây Thiếu Chu thích đợi ở đó nhất, khi nào có thời gian tôi sẽ dẫn cậu tới xem.”

Thiệu Trạch cười “Ừm.”

“Cậu ấy thích ngồi ở đây vẽ tranh.” Lý Cố nhớ lại hồi ức “Những lúc như thế người khác đều không dám quấy rầy cậu ấy. Tôi nhớ có một lần lại gần nhìn thử, kết quả phát hiện trên đó không có gì hết.”

Thiệu Trạch im lặng nghe, cũng không đáp lời.

“Tôi hỏi cậu ấy sao lại không vẽ, cậu ấy cười gật đầu, rồi vẽ hồ nước vào, sau đó lại vẽ một đàn vịt nhỏ.”

Thiệu Trạch nở nụ cười “Thật thú vị.”

“Lúc ấy tôi cũng cảm thấy như vậy.” Lý Cố khẽ nói “Nhưng sau này nghĩ lại, tôi mới nhận ra thật ra cậu ấy chỉ vẽ lấy lệ với tôi thôi. Cậu ấy là người giấu mọi thứ quá sâu, đôi khi tôi sẽ nghĩ mỗi một ngày cậu ấy ngồi ở đây, mỗi một ngày nhìn bức tranh trống rỗng, rốt cuộc là cậu ấy đang suy nghĩ cái gì.” Hắn thờ nhẹ ra một hơi “Sau khi cậu ấy đi, tôi bắt đầu nhớ lại mỗi một chi tiết, tôi chợt cảm thấy có lẽ cái gì cậu ấy cũng biết, vậy nên cậu ấy ghét, cậu ấy muốn rời khỏi nơi này, dù may mắn thoát khỏi sự cố kia mà sống sót, cậu ấy cũng sẽ không quay về. Đôi khi tôi lại nghĩ, có phải tôi suy nghĩ quá nhiều rồi không, thật ra cậu ấy thích tôi, chỉ là quá thất vọng về tôi thôi.”

Thiệu Trạch trầm mặc vài giây “Tôi biết anh xem tôi là cậu ta.”

Lý Cố nhìn y, một lát sau thì hỏi “Cậu không định nói những gì chứng minh thời gian đó cậu ở nơi khác, nên cậu không phải là Thiếu Chu sao?”

“Nếu anh đã nghi ngờ tôi, tôi có nói nhiều hơn nữa chắc anh cũng không tin đâu, tôi nói không sai chứ?”

“Ừ.” Lý Cố tiến lên vài bước “Rốt cuộc có phải hay không, xét nghiệm thử là sẽ biết thôi.”

“Nói xong chưa?” Cảnh Hạo nhanh chóng đi tới, dùng sức ôm vợ mình vào lòng. Từ nãy giờ hắn vẫn đứng cách đó không xa nhìn qua, vốn đã không kiên nhẫn, ai ngờ lại thấy Lý Cố bỗng nhiên tới gần vợ mình, cuối cùng hắn nhịn không được đi qua.

Lý Cố gạt đầu, rút cái ly trong tay Thiệu Trạch ra, trên mép ly còn lưu lại nước bọt của y, là hắn tận mắt chứng kiến Thiệu Trạch uống, tuyệt đối không phải là giả bộ, chỉ cần xét nghiệm là sẽ rõ. Hắn xoay người muốn đi, kết quả vừa bước ra nửa bước, cái ly liền bị giật lại, hắn lập tức dừng lại.

“Có chuyện gì anh cũng phải chờ tôi uống xong rồi hãy tính chứ.” Thiệu Trạch nghiêm túc nhìn hắn “Thật bất lịch sự.”

Lý Cố “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 44: Lấy mẫu

Lý Cố không muốn đợi thêm nữa, lần này dù có thế nào hấn cũng muốn nhận được một đáp án, hướng chi hấn vẫn luôn rất cố chấp với Lý Thiếu Chu. Thiệu Trạch là hi vọng duy nhất trước mắt hấn, hấn càng không thể dễ dàng bỏ qua cho y, nếu Thiệu Trạch nói muốn uống xong ly rượu này, hấn sẽ ở bên cạnh chờ.

Cảnh Hạo dùng thời gian ngắn nhất để hiểu rõ tình huống trước mắt, bất mãn trong lòng có chút bình phục. Hấn không thích người khác dây dưa với Thiệu Trạch, đặc biệt còn là người từng là tình địch của hấn, bởi vậy hấn ước gì mau chóng tổng cổ Lý Cố đi, nay Lý Cố muốn xét nghiệm nước bọt của Thiệu Trạch, điều này với ý tưởng lúc trước của hấn tình cờ trùng hợp, nên hấn không phản đối, mà lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn.

Vì thế dưới ánh mắt của hai ông trùm xã hội đen lớn nhất của Nhất Duyên, Thiệu Trạch vô cùng ngoan ngoãn, bình tĩnh bắt đầu uống từng ngụm nhỏ rượu vang, ba người tạm thời đều không lên tiếng, không khí thoáng khấn trương cùng tiếng cười nói trong nhà chính hình thành hình ảnh đối lập rõ rệt.

Một lát sau, Thiệu Trạch buông ly rượu, cười tíu mắt nhìn Lý Cố “Uống quá nhanh không tốt cho sức khỏe, hôm nay anh là nhân vật chính, hay là anh cứ đi lo việc của mình trước đi, tôi từ từ uống, uống xong sẽ đưa ly cho anh.”

“Chi bằng như vậy, tôi bảo người rót cho cậu một ly rượu khác, cậu đưa ly này cho tôi.” Lý Cố bình tĩnh quan sát y “Hoặc là cậu cho tôi một giọt máu, tôi sẽ không cần cái ly của cậu nữa.”

Thời điểm này đúng ra hẳn phải ra nhà trước, có điều so với những người đó, thì chuyện của Thiếu Chu quan trọng hơn, vậy nên dù cho không đếm xỉa tới toàn bộ nhân vật nổi tiếng ở Nhất Duyên, hẳn cũng thấy không sao cả.

“Không, tôi sợ đau.” Thiệu Trạch nghiêm túc giải thích, nghĩ một lát “Tôi vẫn uống ly này đi, uống xong sẽ đưa cho anh.”

Lý Cố vô cùng kiên nhẫn với y, tạm thời không định áp dụng thủ đoạn ép buộc, hẳn liền cúi đầu ừ một tiếng, tiếp tục lạnh lùng đứng đó. Cảnh Hạo cũng nhìn Thiệu Trạch, mấy lần muốn cướp cái ly ném cho Lý Cố, có điều hẳn biết làm như vậy có lẽ sẽ chọc vợ mình khó chịu, quả thật mất nhiều hơn được, nên hẳn liền nhẫn nhịn kéo dài cùng tên khốn này.

Cảnh Hạo không khỏi kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của Thiệu Trạch rõ ràng là không muốn phối hợp với Lý Cố, vậy nên y mới cố ý kéo dài ra, nhưng rốt cuộc là tại sao chứ? Chẳng lẽ Thiệu Trạch có gì cố kỵ sao?

Thiệu Trạch không biết rõ sự thăm dò của Cảnh Hạo, y khẽ nhấp một ngụm rượu, đưa tay về phía ông chủ Cảnh chờ mong “Tôi không muốn đứng như vậy, đi loanh quanh đi.”

Cảnh Hạo dung túng ừ một tiếng, dưới ánh mắt của Lý Cố kéo vợ mình đi về phía trước mười bước, tiếp đó bước qua bên trái mười bước, sau đó lại quẹo trái, rồi lại quẹo trái – chính là đi vòng quanh một vòng trên mảnh đất này.

Lý Cố vốn định đi cùng họ, thấy thế hắn không khỏi dừng chân lại, nhàn nhạt quét mắt nhìn Cảnh Hạo, sau đó lại nhìn qua Thiệu Trạch.

Cảnh Hạo trở lại vị trí ban đầu, xoa đầu Thiệu Trạch, giọng nói ôn hòa “Ngoan, nếu vẫn thấy chán, chúng ta có thể đi thêm một vòng nữa.”

Thiệu Trạch không có chút cảm xúc bất mãn nào, mỉm cười nhìn hắn “Anh thật tốt.”

Ông chủ Cảnh cũng không cảm thấy chột dạ chút nào, vô cùng bình tĩnh “Ừ.”

Thiệu Trạch lắc ly rượu, cười títt mắt nhìn về Thịnh Tước cách đó không xa, ánh mắt y nhanh chóng chạm vào mắt hắn ở trong không khí, tiện đà dời qua nơi khác, tâm tình vui vẻ bắt đầu thưởng thức phong cảnh, quá trình này bí mật lại tự nhiên, khiến người ta nhìn không ra chút sơ hở nào.

Stịnh Tước thu được ám hiệu, trầm mặc một cái, vổ lên vai Trác Tiểu Nam.

Tên Trác Tiểu Nam này gần đây cứ lải nhải nói người vợ lạnh lùng của mình thế mà gọi điện nói hơi nhớ gã, chắc là sắp tới kỳ phát tình rồi, kể cả không tới, gã chỉ cần tiến lên ôm vợ cọ xát một lúc, bày ra chút quyến rũ của Alpha, tuyệt đối có thể kích thích vợ mình đi thẳng vào kỳ phát tình.

Vì thế Thiệu Trạch từng cười căn dặn “Vậ thế này đi. Lỡ mà vợ anh thật sự báo cậ ta phát tình, lúc ấy nếu tôi đang bận, không chấp nhận người khác quấy rầy, anh chỉ cần nhấn cho tôi một tin

sau đó quay về với vợ là được. Nhưng nếu lúc đó tôi ở Lý gia, vô luận tôi đang làm gì, anh cũng phải tới tìm tôi nói một tiếng.”

Trác Tiểu Nam cảm kích đáp, dừng một chút “Tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Không có nguyên nhân.” Thiệu Trạch nheo mắt lại “Anh chỉ cần nhớ thế là được.”

Trác Tiểu Nam vốn là fan cuồng của cậu Trạch, gã cũng không rối rắm bao lâu liền nhanh chóng gật đầu. Giờ phút này gã đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, thấy trên vai truyền tới một lực, gã liền nhìn qua “Sao thế?”

“Điện thoại từ nhà, nói vợ cậu sắp tới kỳ phát tình.” Thịnh Tước nhìn gã “Vệ sĩ trong nhà sợ cậu bỏ công việc nên báo cho tôi. Tôi nhớ cậu Trạch từng nói lúc nào cậu cũng có thể tìm cậu ấy, cậu mau đi tìm cậu Trạch đi.”

Trác Tiểu Nam sửng sờ vài giây, cầm điện thoại di động, mặt đầy khó hiểu “Nhưng tôi vừa mới nhắn tin với vợ mình mà.”

“...” Thịnh Tước nói “Là người nhà vợ cậu gọi, gọi thẳng tới nhà, họ nói gần đây cảm xúc của vợ cậu không tốt, khả năng lớn là sắp tới giai đoạn đặc thù. Tôi thấy chắc là vợ cậu ngại nên mới không nói với cậu.”

Trác Tiểu Nam nghĩ một lát, sâu trong lòng cảm thấy có khả năng, nhất thời kinh ngạc, nhanh chóng chạy về phía trước “Cậu... cậu... cậu Trạch, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói...”

Ly rượu của Thiệu Trạch đã sắp uống xong, chỉ còn một ngụm cuối cùng, sâu trong lòng hai ông chủ kia cảm thấy thật không dễ

dàng, liền không chớp mắt quan sát y, theo phản xạ ngừng hít thở, đáng vẻ nghiêm túc đó khiến không khí chung quanh phảng phất đều cô đọng theo.

Trác Tiểu Nam lại tiến vào chặn ngang tại giây phút mấu chốt này, không khí khẩn trương thoáng chốc bị phá vỡ, mấy người không khỏi đồng loạt nhìn qua.

Thiệu Trạch hiền lành mỉm cười “Ngoan, đừng vội, từ từ nói. Là Bạch Triệt ngồi xe lăn ngã từ cầu thang xuống hay là có người xông vào nhà ăn trộm xe lăn của anh ta?”

Cảnh Hạo “...”

“... Không phải, là vợ tôi.” Mặt Trác Tiểu Nam đầy nôn nóng “Hai ngày qua cậu ấy sắp tiến vào thời kỳ phát tình, tôi phải về ở cùng cậu ấy.”

Thiệu Trạch nhất thời sáng tỏ “Ừ”, nhưng trước khi đi, anh phải giúp tôi giải quyết một vấn đề đã.”

Trác Tiểu Nam vội vàng hỏi “Chuyện gì?”

“Có người nghi ngờ tôi là người khác, nhưng thật ra tôi không phải, cuối cùng tôi cảm thấy trong sạch thì tự mình biết, mọi người từ từ sẽ tin thôi, thế nhưng hiện tại người ta lại mặc kệ, nhất định đòi xét nghiệm nước bọt của tôi.” Thiệu Trạch chậm chạp mở miệng “Tôi biết cách này đơn giản, cũng sẵn lòng phối hợp, thế nhưng đối phương lại nhìn tôi chăm chăm như nhìn phạm nhân, khiến tôi rất khó chịu.” Y không nhìn hai ông chủ kia, mà mỉm cười nhìn trợ lý, vô cùng kiên nhẫn nói “Cái này giống như ở siêu thị, bảo vệ nghi anh trộm đồ, anh nói mình không có trộm, bảo vệ lại nói, vậy được, cậu

đưa ra chứng cứ đi, cởi hết quần áo ra liền biết, nếu tình huống này rơi vào anh, anh sẽ làm sao?”

Trác Tiểu Nam trầm nghĩ, đơn giản là cậu không muốn người ta xét nghiệm ra mình là Omega chứ gì? Gã nhanh chóng nói “Phản kháng! Không thêm đề ý tới bọn họ!”

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Anh biết tôi là người văn minh, bình thường việc nặng đều để thuộc hạ làm.”

Trác Tiểu Nam lập tức chứng minh với mọi người gã là người thuộc phe hành động, lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, gã liền nhanh chóng giật ly rượu của thủ trưởng nhà mình, đập mạnh xuống hồ, bên tai thoáng chốc truyền tới tiếng thủy tinh vỡ giòn tan, chỉ thấy cái ly đập mạnh lên tảng đá lớn, vỡ tan, sau đó rơi xuống hồ, dần dần chìm xuống.

Lý Cố “...”

Cảnh Hạo “...”

Dưới cảnh tượng tĩnh lặng, Thiệu Trạch vừa mát tự nhiên vừa hài lòng gật đầu “Tốt, đi đi, tôi cho anh nghỉ vài ngày, ở bên vợ mình vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn cậu Trạch, hai năm qua vợ tôi không muốn sinh con, hiện tại rốt cuộc chịu rồi!” Mặt Trác Tiểu Nam đầy hưng phấn “Lỡ thật sự có con, lúc đó tôi mời mọi người ăn kẹo. À, đúng rồi, khu chín bên này hình như có tập tục ăn trứng gà? Các anh ăn không? Ăn thì tôi nấu.”

Lý Cố không nói một lời, lạnh lùng nhìn gã.

Mặt Cảnh Hạo không chút thay đổi "... Mau cút đi."

Thiệu Trạch vẫn mỉm cười "Ăn chứ, nếu mai sau anh có con, tôi sẽ cho đứa bé một bao lì xì lớn."

Trác Tiểu Nam lại nói cảm ơn, quay đầu chạy như điên, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Thiệu Trạch quay lại nhìn ông chủ Cảnh, lười biếng nhướn mày "Có cần lấy cho tôi một ly rượu khác không?"

"... Không cần." Cảnh Hạo bị y vẽ ra nhân vật "bảo vệ độc ác", nếu tiếp tục khả năng lớn sẽ chọc giận Thiệu Trạch, hấn vất vả lắm mới theo đuổi được vợ, đương nhiên không thể vì chút chuyện còn con này mà chia tay, dù sao mặc kệ vì lý do gì Thiệu Trạch không muốn xét nghiệm, thì y vẫn là người của hấn, điểm này mãi mãi không thay đổi là được rồi.

Thiệu Trạch rất hài lòng với sự thức thời của hấn "Đi thôi, đi loanh quanh phía trước đi."

Cảnh Hạo gật đầu, cùng y rời đi. Đồng tử của Lý Cố nhất thời trầm xuống, muốn giữ chặt lấy Thiệu Trạch. Ánh mắt Cảnh Hạo liếc thấy động tác của hấn, vội vàng ôm vợ mình vào lòng, cảnh cáo nhìn Lý Cố một cái, rồi xoay người rời đi. Lý Cố vốn định đuổi theo, lại bị Lưu Chí ngăn lại "Bình tĩnh một chút, họ vẫn còn ở đây thì chúng ta vẫn còn cơ hội."

Giọng của Lý Cố rất lạnh "Cho người chặn tất cả các cửa, hôm nay dù thế nào cũng không được thả cậu ta đi."

Lưu Chí âm thầm hít sâu "Cậu ta là người ở tầng trung tâm của DR, hơn nữa còn có quan hệ với Cảnh Hạo, không cẩn thận sẽ đắc

tội với cả DR và Cảnh gia đây.”

Lý Cố không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu điểm này, nhưng hắn không quan tâm. Lưu Chí nhìn hắn, hiểu là có khuyên cũng vô dụng, trầm mặc thật lâu, cuối cùng anh thở dài một tiếng, đi theo hắn.

Bữa tiệc nhanh chóng bắt đầu, Lý Cố đứng trước micro đơn giản nói vài câu, sau đó hờ hững nhận lời chúc của mọi người, ánh mắt thì nhìn về phía đám đông tìm kiếm bóng dáng của Thiệu Trạch.

Lúc này Thiệu Trạch đang ăn, Cảnh Hạo biết y rất kén ăn, liền đặc biệt tìm mấy món y thích, bỏ vào trong khay đưa cho y. Thiệu Trạch qua loa ăn mấy miếng rồi lau miệng, y đưa khăn ăn và nĩa đã dùng cho Thịnh Tước “Xử lý hết.”

Thịnh Tước không có thắc mắc, cầm đi.

Cảnh Hạo nhất thời nhướn mày, nhìn y “Sao phải để ý như vậy?”

“Vì tôi khó chịu.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, thật sự không đoán ra được là thật hay giả, hắn liền đổi đề tài “Chuyện Trác Tiểu Nam là em cố ý làm ra?”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Dù có phải là nói dối hay không, chỉ cần anh ta về, chắc vợ anh ta sẽ nhanh chóng phát tình thôi, chưa biết chừng còn có thể sinh ra một đứa bé, thật tốt biết bao.”

Cảnh Hạo nghe vậy thì trong lòng xao động, không khỏi nhìn y, A Trạch có tính sạch sẽ, y có thích sinh con không? Hơn nữa nghe nói Beta rất khó sinh, A Trạch lại luôn được chiều chuộng, nhất định sẽ không chịu nổi khổ này đâu nhỉ? Nếu là Omega... không, kể cả như

vậy, chắc A Trạch cũng không chịu, điểm tốt duy nhất của Omega e rằng cũng chỉ là có thời kỳ phát tình mà thôi.

Hắn tưởng tượng cảnh Thiệu Trạch bị tình dục làm cho mặt đỏ bừng, run rẩy mở hai chân ra với hắn, đôi mắt ướt át van xin hắn làm y, hắn liền cảm thấy đầu mình ong lên, theo bản năng sờ mũi.

Thiệu Trạch nhìn hắn “Sao thế?”

“Không có gì.” Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, hắn thích là người này, không liên quan tới Beta hay Omega, Omega chỉ làm gia tăng thêm tình thú thôi, có điều hắn biết Thiệu Trạch đúng là Beta, nên liền xóa bỏ ý nghĩ dư thừa kia đi, hàn huyền với y một lát, sau đó hắn nhìn đồng hồ “Về không? Tôi sắp phải đi họp rồi.”

Thiệu Trạch cười, gạt đầu “Anh đi trước đi, tôi ở lại thêm một lát.”

Cảnh Hạo khựng lại “Để làm gì?”

“Tìm thời gian nói chuyện với Lý Cố.” Thiệu Trạch mỉm cười đáp “Tôi biết các anh đều muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, hơn nữa ở đây là Lý gia, nếu anh ta thật sự muốn xét nghiệm thì có rất nhiều cơ hội ra tay, vậy nên vì phiền toái không cần thiết, tôi dứt khoát chủ động nói rõ với anh ta.”

“Vậy vừa rồi em...”

“Tôi nói mình khó chịu, thái độ của các anh khiến tôi rất không thoải mái, nếu tôi không thoải mái, nhất định sẽ không cho các anh vừa lòng nhanh như vậy đâu.”

Cảnh Hạo nhất thời trầm mặc, nghi ngờ ban đầu không khỏi xua tan đi, nghĩ một lát “Tôi ở lại cùng em.”

Thiệu Trạch nở nụ cười “Không cần, dù sao tôi cũng là người của DR, có thể nào đi nữa anh ta cũng không giết tôi đâu, với lại tôi cũng đâu phải kẻ mềm yếu.”

Cảnh Hạo biết rõ thực lực của y, nhưng vẫn có chút không yên lòng, có điều hắn thấy y đã quyết, liền hiểu kể cả ngăn cản, tên khốn này cũng có rất nhiều cách liên lạc với Lý Cố, vì thế dặn dò y có chuyện gì thì phải gọi cho hắn ngay, sau đó hắn mới rời đi.

Thiệu Trạch tiễn hắn lên xe, đi dạo loanh quanh trong tòa nhà, dặn Thịnh Tước ra ngoài chờ y, tiếp đó y liền chậm chậm đi ra nhà sau, cuối cùng bước vào phòng của Lý Thiếu Chu.

Lý Cố đã phái người theo dõi y từ sớm, lúc này liền vội vàng đi qua.

Thiệu Trạch chống cằm ngồi trên chiếc giường trong phòng ngủ, cười tí mắt mở miệng “Tôi cảm thấy chúng ta nên nói chuyện với nhau.”

Lý Cố gạt đầu, trong tay nắm một kim tiêm lấy máu, chậm chậm đi qua chỗ y. Bên ngoài căn phòng này được bao trùm bởi lính đánh thuê hắn nuôi dưỡng, không có được đáp án, hôm nay người này đừng mong dễ dàng rời khỏi đây.

p/s: Liệu Thiệu Trạch có phải là Lý Thiếu Chu không? Lời giải đáp sẽ có vào chap sau

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 45: Chuyện cũ

Phòng của Lý Thiếu Chu nằm ở trung tâm nhà sau, cách phòng ngủ chính rất gần, trang trí khắp nơi bên trong đều là đồ có giá trị, nhưng không hiện lên vẻ xa hoa, cả căn phòng lấy màu sáng làm chủ đạo, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Mấy năm nay Lý Cố vẫn cho người vào quét dọn, tất cả bài trí trong này hầu như giống hệt bảy năm trước, thời gian tựa hồ dừng lại ở đây, chỉ chờ chủ nhân của nó trở về nhấn xuống nút khởi động mới có thể một lần nữa xoay chuyển.

Lý Cố nhìn Thiệu Trạch, chỉ cảm thấy sự thông dong và bình tĩnh luôn có của mình có chút không duy trì nổi, trong lòng hắn không thể kiểm soát được mà mang theo chút bất an và khẩn trương, nhưng nó nhanh chóng bị đè nén mạnh mẽ, ánh mắt tập trung trên cơ thể người kia, chậm chậm tiến tới “Cậu là muốn thuyết phục tôi tin cậu không phải Thiếu Chu hay là rốt cuộc không muốn trốn tránh nữa mà ngã bài cùng tôi?”

“Anh đoán xem?” Thiệu Trạch nhướn mày mỉm cười, thấy hắn đến càng lúc càng gần, lại hoàn toàn không có ý dừng lại, y liền đứng dậy đi qua bên cạnh hai bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra, tìm đại một chỗ dựa vào, giương mắt nhìn hắn.

Lý Cố bước tới trước giường, vốn định ngồi xuống bên cạnh y, thấy thế liền dừng một chút, tạm thời không đi qua “Cậu muốn nói chuyện gì?”

“Nói thật đi, anh thật sự cảm thấy tôi là Lý Thiếu Chu?”

Lý Cố trầm mặc nửa giây “Ừ.”

“Bởi vì tôi từng lên vào Lý gia?” Thiệu Trạch hỏi “Lúc đó vì bất đắc dĩ tôi mới tới khu chín, nếu hai năm trước không có chuyện xảy ra, hiện tại tôi tới Nhất Duyên quản lý chi nhánh, quen biết hợp tác với các anh, anh còn có thể cho rằng tôi là Lý Thiếu Chu không?”

Lý Cố nheo mắt, thật ra tính cách và khí chất của người này đều không giống Thiếu Chu lắm, chỉ là lúc trước y thành công ra vào Lý gia, điểm đáng ngờ trong đó lại quá nhiều, nên dù thế nào hắn cũng sẽ không buông tay.

Hắn không hề cử động “Chính cậu cũng nói là nếu mà, sự thật không thể phủ nhận được.”

“Hiệu quả đúng là không lớn.” Thiệu Trạch khoa trương thờ dài “Hồi đó đám người kia sắp đặt tôi tới khu chín thật ra không phải vì một món đồ.”

Lý Cố không muốn lãng phí thời gian, hắn nhàn nhạt hỏi “Cậu muốn nói với tôi chính là chuyện này?”

“Không, tôi muốn khuyên anh mấy câu. Tôi cảm thấy con người không nên sống trong quá khứ, Lý Thiếu Chu đã qua đời lâu như vậy rồi, anh nên nhìn về phía trước, nếu không anh sẽ sống không vui vẻ đâu, còn phải kéo người khác xuống nước cùng nữa, như vậy là không lịch sự đâu.” Thiệu Trạch chân thành đề nghị “Anh đã ba mươi tuổi rồi, đừng rối rắm vài chuyện không hay trong quá khứ nữa, chín chắn một chút không phải là tốt hơn sao?”

Đồng tử của Lý Cố hơi trầm xuống, nhìn y vài lần, không nói hai lời đi bước dài tới, rõ ràng không muốn tiếp tục kéo dài với y. Thiệu Trạch nghiêng người né tránh, ánh mắt đảo qua, bỗng nhiên thấy cây kim tiêm trong tay hắn, y liền lùi về sau nửa bước ngăn cánh tay hắn lại. Thoáng chốc Lý Cố đổi kim tiêm sang tay kia, cổ tay khẽ lật bắt lấy y, chuẩn bị lấy máu.

Thiệu Trạch phản ứng rất nhanh, lúc hắn đổi tay y liền giơ chân lên dùng sức đạp qua. Lý Cố biết nếu thật sự bị đạp trúng ngực, sức cú đạp này tuyệt đối không nhỏ, nên hắn không dám khinh thường, vội vàng tránh né, hai người nhất thời tách ra.

Trải qua đợt dây dưa này, cổ áo sơ mi của Thiệu Trạch bị kéo ra một chút, lộ ra một sợi dây màu đỏ và một viên ngọc, Lý Cố thấy rất rõ, đồng tử thoáng chốc tối đi, nhìn chằm chằm qua bên kia.

Thiệu Trạch sửng sốt một giây, nhìn hắn, lại nhìn thứ trên cổ, đoán ra tính nghiêm trọng của sự việc, y liền chớp mắt mấy cái, thông thả sửa sang lại quần áo, kiên nhẫn giáo dục “Dù gì tôi cũng là khách, anh có thể lịch sự chút không?”

Lý Cố trầm mặc quan sát y, vài giây sau mới mở miệng “... Nếu hôm nay không nhận được đáp án, tôi sẽ không thu tay đâu.”

Thiệu Trạch cười tí mắt gật đầu “Vậy nên không phải tôi đến đây để giải quyết vấn đề à.”

“Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy, thế sao lúc trước lại không chịu phối hợp?”

“Đó là vì tôi khó chịu, hiện tại nếu anh lại làm tôi khó chịu thì tôi vẫn sẽ không phối hợp đâu.” Thiệu Trạch kéo chiếc ghế dựa ra ngồi

xuống, chống cằm đối diện với hắn.

Y vui vẻ nheo mắt, sao lại không phối hợp ư? Đương nhiên là không muốn Lý Cố có được tờ kết quả xét nghiệm kia, lại càng không muốn Cảnh Hạo bất ngờ nhìn thấy tờ kết quả đó mà biết được chân tướng, nếu không tới lúc đó người chết sẽ là y.

Lý Cố nhìn y vài lần “Cậu muốn giải quyết thế nào?”

Mặt Thiệu Trạch đầy hồn nhiên thuần khiết, đưa tay đề nghị “Chúng ta bình tĩnh, hòa nhã ngồi xuống uống trà nói chuyện, giải thích đầy đủ cho anh biết tôi không phải Lý Thiếu Chu anh quen, sau đó anh tiếp tục làm ông chủ của anh, tôi về nhà ăn cơm, thế nào?”

Đồng tử của Lý Cố trầm xuống, kiên nhẫn ừ một tiếng, chậm rãi tiến lên. Thiệu Trạch nhìn biểu tình của hắn, đứng dậy đi ra ngoài “Tôi cảm thấy anh không bằng lòng lắm. Không sao, anh có thể suy nghĩ, hôm khác chúng ta lại nói chuyện.”

“Bên ngoài đều là người của tôi.”

“... Được rồi.” Thiệu Trạch dừng một chút, chậm rì rì trở về.

Nhân sơ hở lúc y xoay người Lý Cố liền tăng tốc độ, khi tới gần lại thấy y muốn trốn, hắn không khỏi lạnh giọng nói “Thiếu Chu, em nợ anh một thứ đó.”

Thiệu Trạch thoáng chốc cứng đờ.

Lý Cố thấy đúng thời cơ liền vội vàng kéo y tới bên người, hít sâu một hơi, run rẩy cầm kim tiêm để sát vào y định lấy bằng chứng. Thiệu Trạch nhanh chóng lấy lại tinh thần, dùng sức trên tay hắn,

trước khi hắn phản ứng lại liền cướp cây kim tiêm, lùi về sau tạo ra khoảng cách.

Không gian nhất thời có chút tĩnh lặng, đồng tử của Lý Cố càng thâm sâu, rõ ràng có chút không kiểm soát nổi, sau một lúc lâu, hắn mới run run nói "... Thật ra anh đã không cần phải xét nghiệm nữa." Hắn dừng một chút, nhớ tới phản ứng của y khi vừa nghe câu nói kia, cảm xúc trong mắt lại càng sâu thêm "Quả nhiên... cái gì em cũng biết, hỏi đó em đều giả bộ sao?"

Thiệu Trạch làm như mất điếc tai ngơ, tiện tay ném cây kim tiêm kia đi, đi tới chiếc giường lớn ngồi xuống, suốt quá trình đều rất bình tĩnh, giống như y đã đoán được kết quả sẽ là như vậy từ lâu rồi, y chậm rãi mở miệng "Mười hai lần ám sát, chín lần bị bỏ thuốc độc, bốn lần tai nạn giao thông."

Lý Cố nhất thời nheo mắt "Đây là cái gì?"

Thiệu Trạch nở nụ cười, nhẹ nhàng thở ra một hơi "Đây là số lần ám sát Lý Thiếu Chu trải qua trong thời gian đó, may mà Lý Thiếu Chu không thích ra ngoài, nếu không số lần tai nạn giao thông chắc còn gia tăng."

Đồng tử của Lý Cố co lại, ngay sau đó ý thức được cái gì, sắc mặt hắn đột biến "Không thể nào!"

"Không có gì là không thể cả." Thiệu Trạch chống cằm "Đây chỉ là bề ngoài, về phần ngấm ngầm bị chặn trước có bao nhiêu còn rất khó nói. Dựa vào con số đó, nếu đối phương ra tay bịt đầu mối, làm thế nào cũng phải mưu đồ thật lâu, coi như một tháng hai lần, thì cộng lại cũng tới cả một năm."

Lý Cố dường như bị chấn động rất lớn “Không thể nào có chuyện này, ba, ông ấy rõ ràng...”

“Lý Cố.” Thiệu Trạch cắt ngang, lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt có chút trong trẻo lạnh lùng, lại không khiến người khác cảm thấy sắc bén, trái lại thậm chí còn lộ ra chút ôn hòa “Nhiều lần bị đe dọa tính mạng như thế, kể cả Lý Thiếu Chu thật sự nợ anh thì cũng đã trả đủ rồi.”

Đáy lòng Lý Cố chấn động, bước mạnh về phía y nửa bước “Thiếu Chu, em...”

“Tôi không phải Lý Thiếu Chu, cậu ta đã chết rồi.” Thiệu Trạch đứng dậy đối diện với hắn “Tôi họ thiệu, tên là Thiệu Trạch, điểm này xin anh hãy nhớ cho. À, hồi trước anh hỏi sao tôi trốn ra được, giờ tôi sẽ nói cho anh biết.” Y vừa nói vừa đi tới trước vách tường bên cạnh chiếc giường lớn, tùy tiện sờ soạng một chỗ, ngay sau đó chỗ đó liền mở ra một cánh cửa, y nhanh chóng đi vào, cánh cửa lập tức im hơi lặng tiếng đóng lại phía sau y.

“Thiếu Chu!” Lý Cố nhào tới phía trước, tìm xung quanh lại không phát hiện bất cứ chỗ nào đặc thù, hắn không khỏi đâm mạnh vào tường, nhanh chóng đi ra ngoài, sai người lấy một trái lựu đạn cho mình.

Lưu Chí đang canh ở bên ngoài, thấy sắc mặt hắn rõ ràng không tốt, anh liền bước nhanh tới “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt của Lý Cố mang theo chút tơ máu, hoàn toàn không còn vẻ lãnh đạm khi xưa, hắn mím môi, không nói một lời. Lưu Chí bị hơi thở độc đoán trên người hắn tỏa ra khiến tóc gáy dựng thẳng, lùi về

sau nửa bước “Rốt cuộc là sao? Cậu ta nói gì? Nói cậu ta là Thiếu Chu sao?”

Lý Cố trầm mặc hồi lâu, khàn giọng nói “... Không có, nhưng cậu ấy bảo mình họ Thiệu.”

Lưu Chí hoàn toàn không thể hiểu quan hệ nhân quả trong đó, anh không khỏi hỏi “Thì sao?”

“Tên thế hệ này của Lý gia đều chỉ có một chữ duy nhất, cậu biết tại sao Thiếu Chu lại có hai chữ không?”

Lưu Chí giật mình, chỉ nghe Lý Cố nhấn từng chữ một “Bởi vì mẹ cậu ấy họ Thiệu.”

Lưu Chí kinh ngạc, còn chưa mở miệng thì đã thấy lính đánh thuê đi lấy lựu đạn trở lại. Lý Cố cầm vào phòng, kéo khóa ra ném về bên kia, rồi nhanh chóng rút lui ra ngoài phòng, ngay sau đó chỉ nghe bùm một tiếng, cả mặt đất đều rung theo. Lưu Chí xoa lỗ tai, nhìn khói bụi tỏa ra, nhất thời khó có thể tin vào. Nếu là trước kia, ai dám động vào thứ gì trong căn phòng này Lý Cố tuyệt đối sẽ lột da đối phương, thế nhưng nay hấn lại tự tay hủy đi, chẳng lẽ người kia thật sự là Thiếu Chu?

Ánh mắt Lưu Chí đảo qua, thấy Lý Cố đi thẳng vào, anh liền nhanh chóng đuổi theo.

Chỗ lựu đạn nổ có vỡ ra một cái động, lộ ra một đường hầm âm u, không biết thông tới nơi nào, Lưu Chí há miệng “... Chẳng lẽ lần trước cậu ta chính là trốn như vậy?”

Lý Cố không đáp, sai vài thuộc hạ vào trong dò đường, xem có gì không.

Lưu Chí kinh ngạc “Không đuổi theo?”

“... Không cần.” Lý Cố nói “Chắc cậu ấy sẽ về nhà.”

“Vậy cậu muốn đi tìm cậu ta?”

Lý Cố nhớ tới cuộc đối thoại vừa nãy, nhìn đường hầm kia, trầm mặc một lát hần đột nhiên hỏi “Cậu nói xem... sao trong phòng Thiếu Chu lại có cái này?”

Lưu Chí nghĩ một lát “Chắc tòa nhà nào cũng có đường hầm? Hoặc là ông Lý cố ý xây cho Thiếu Chu?”

“Ừ, ba sợ tôi sau khi lên nắm quyền sẽ có một ngày giết Thiếu Chu. Thiếu Chu, em ấy...” Lý Cố nhắm chặt mắt “Có thể cũng nghĩ như vậy...”

Lưu Chí kinh ngạc “Tại sao?”

Lý Cố vẫn nhắm hai mắt, không trả lời.

Lưu Chí quan sát một lát, chỉ cảm thấy hần hoàn toàn không nằm trong hình dáng, tuy sắc mặt bình tĩnh, lại khiến người ta có một ảo giác cảm xúc bị đè nén thật chặt, phảng phất như lúc nào cũng có thể bùng nổ. Anh biết không hỏi được gì, liền ra hiệu với mọi người xung quanh, cùng họ ra ngoài, để Lý Cố được yên lặng.

Biển hoa của nhà họ Lý rất rộng, xung quanh được bao bọc bởi những cái cây cao thấp khác biệt, trông rất đẹp. Lúc này Thịnh Tước đang ở bên ngoài Lý gia, đứng ở một góc nhìn không chớp mắt, thỉnh thoảng nhìn điện thoại di động và ngã tư đường, kiên nhẫn chờ đợi thủ trưởng nhà mình, mà đúng lúc này bên cạnh bỗng nhiên truyền tới một giọng nói, trong lòng hần run lên, lập tức nhìn qua.

Thiệu Trạch mỉm cười bước ra “Đi thôi.”

Thịnh Tước nhìn chỗ góc kia, lại nhìn y, trầm mặc nửa giây, sáng suốt không hỏi nhiều, mở cửa xe cho y. Lúc hai người trở về Kiều Tịch đang uống cà phê, thấy bọn họ liền nhàn nhạt gật đầu, xem như là chào hỏi. Thiệu Trạch mỉm cười ngồi xuống cạnh anh “Ba em có xây một phòng thí nghiệm trong nhà này cho anh đấy, anh xem chưa? Có cần sửa chỗ nào không?”

“Không cần đâu.” Kiều Tịch nhìn y một cái “Tên Cảnh Hạo nhà kế bên vẫn thích em nhỉ?”

Thiệu Trạch nhất thời nhướn mày “Nghe ai nói vậy?”

“Lúc trước ông chủ hỏi em viên ngọc này là từ đâu ra, em đã trả lời thế nào?”

“Em bảo là hồi trước em từng đeo.” Thiệu Trạch hơi khựng lại, kinh ngạc “Ba em lại điều tra?”

“Ừ, đây là ngọc Cảnh gia cho con dâu.” Kiều Tịch bình tĩnh nhìn y, biểu tình trên mặt tuy rất lãnh đạm, nhưng tâm tình lại vô cùng vui sướng “Tội anh đưa em tới khu chín vốn định cho em diễn kịch cầu huyết, ai ngờ hiện thực còn cầu huyết hơn tội anh đoán nữa. Tốt quá.”

Thiệu Trạch “...”

“Anh nghe nói hôm nay em ở nhà họ Lý một lúc, nói chuyện với Lý Cố xong rồi? Hấn đã biết chưa?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Chắc là rồi.”

“Vậy Cảnh Hạo cũng sẽ biết thôi, em định tự mình nói cho hắn hay là để tự hắn đoán?”

Thiệu Trạch trầm mặc một chút “Anh nói xem nếu anh ta biết thì sẽ làm gì?”

“Chắc chắn sẽ đánh dấu em.” Kiều Tịch dừng một chút “Hay là anh cho em một liều thuốc, em làm cho hắn hôn mê rồi đề hắn?”

“... Không không, em không thích hợp làm chuyện tổn sức lực thế đâu.” Thiệu Trạch lắc đầu mạnh, tiếp đó chuyển lại đề tài vừa rồi “Lý Cố không phải kẻ ngốc, anh ta biết quan hệ của em và Cảnh Hạo, vậy nên anh ta nhất định sẽ không để lộ tin tức này ra với Cảnh Hạo đâu, tạm thời em vẫn rất an toàn.”

Kiều Tịch nhắc nhở “Giấy không thể gói được lửa, em không thể giấu mãi được.”

Thiệu Trạch yên lặng hồi tưởng mấy ngày gần đây y cứ lấy chuyện Lý Thiếu Chu ra chèn ép ông chủ Cảnh, lẽ Cảnh Hạo biết chân tướng, hơn nữa chất dẫn dụ trên người y vẫn là mùi vị hắn nhớ nhung bao năm, vậy kết quả... Thiệu Trạch chậm chạp vùi vào sofa, cuộn người lại “Em không nghe thấy gì hết.”

Kiều Tịch “...”

Cảnh Hạo làm việc tới khuya mới về, trước đó hắn đã gọi cho Thiệu Trạch, biết vợ mình bình an về tới nhà liền dặn y phải ngoan ngoãn ăn cơm, sau đó về nhà chờ hắn.

Có lẽ Thiệu Trạch cảm thấy chột dạ, nên y vô cùng nghe lời, ăn cơm xong liền qua nhà họ Cảnh, im lặng ngồi trên giường đọc sách, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn.

Cảnh Hạo vào cửa liền nhìn thấy hình ảnh này, hẩn im lặng, chậm chậm đi qua, hôn lên trán của Thiệu Trạch, tiếp đó đơn giản tắt tắt một cái, leo lên giường “Hôm nay em nói gì với Lý Cố?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Tôi nghiêm túc giảng giải đạo lý với anh ta, mạch suy nghĩ rõ ràng, quan điểm chính xác, chứng cứ đầy đủ.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Sau đó?”

“Anh ta không tin.”

“...” Ông chủ Cảnh nghĩ, Lý Cố tin mới lạ đấy, hẩn an ủi xoa đầu Thiệu Trạch “Sau đó nữa thì sao?”

“Tôi nói muốn về nhà, anh ta không chịu, nên tôi liền chuồn đi.”

Cảnh Hạo kinh ngạc “Em chuồn thế nào?”

Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Trèo tường.”

Cảnh Hạo nhìn y, trong tình huống Lý Cố có chuẩn bị, sao y còn có thể trèo tường được? Rốt cuộc y trèo chỗ nào?

Thiệu Trạch hoàn toàn không để ý tới vẻ thăm dò của hẩn, tội nghiệp đưa tay níu lấy người hẩn “Tôi mệt quá.”

Cảnh Hạo lấy lại tinh thần, thản nhiên ừ một tiếng, ôm y vào lòng.

Thiệu Trạch ngửi ngửi, chỉ cảm thấy mùi hương này khiến người ta thật an tâm, y liền cọ vào cổ hẩn, chậm rãi nhắm mắt lại, trong mơ y cũng cuộn mình trong lòng một người như vậy, xung quanh là hương hoa bay lượn, bầu trời trong xanh, gió khẽ thổi, khiến người ta cảm thấy thật thoải mái mà muốn cứ như vậy thiếp đi.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 46: Khúc mắc (1)

Tối qua Cảnh Hạo đi thẳng về nhà, sáng sớm hôm sau mới chính thức gặp Kiều Tịch, hắn nhìn người trước mắt, ngoại hình người này rất thanh tú, sắc mặt lãnh đạm, trên mũi là cặp mắt kính không gọng, trông có vẻ lạnh lạnh, mang theo mùi chớ có tới gần. Hắn không khỏi âm thầm gật đầu, xem ra Lâu Huy nói rất đúng, nếu một mực quần lầy chưa chắc đã có tác dụng lớn.

Hai người chào hỏi dưới sự giới thiệu của Thiệu Trạch, lần lượt ngồi xuống, thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba câu, không khí xem như không tệ. Sau bữa cơm Cảnh Hạo theo thường lệ chuẩn bị tới công ty, Bạch Triệt lau miệng, mỉm cười với thuộc hạ ý bảo đẩy y ra ngoài, hiển nhiên cũng muốn xuất phát. Chi nhánh của DR tuy còn chưa trang hoàng xong, nhưng công tác chuẩn bị trước đó còn có rất nhiều, hơn nữa y muốn khai thác thị trường ở Hi Quốc của khu mười, thường xuyên cần chạm trán với Cảnh Hạo, cho nên cũng không nhàn rỗi.

Thiệu Trạch bị ba mình đá tới nơi này quản lý chi nhánh đương nhiên không thể không làm gì hết, dù trong lòng y có tính toán như vậy thì nhất định Bạch Triệt cũng sẽ không đồng ý. Có điều y từng đấu tranh, chân thành giải thích mình lưu lạc bên ngoài đã nhiều năm, sinh hoạt gian nan, hoàn cảnh ác liệt, có thể sống sót đã không dễ dàng, kiến thức về kinh tế và quản lý chẳng biết gì hết, nếu không cẩn thận sẽ làm sụp đổ sự nghiệp ba vất vả dốc sức gây

dựng, thế thì quá bất hiểu, vậy nên để phòng chuyện ngoài ý muốn nảy sinh, tạm thời vẫn là mặc cho mọi người quản lý đi.

Y hơi dừng lại, dưới ánh mắt của Bạch Triệt và Thịnh Tước nghiêm túc nói “Các anh đều là nhân tài, tôi tin vào thực lực của các anh, giao công ty cho các anh tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà các anh yên tâm, dù sao tôi cũng là con trai của ba, sẽ không để ông ấy mất mặt đâu. Thế nên tôi quyết định muốn tiến bước lên vị trí quản lý xuất sắc, chuẩn bị đọc các loại sách để tự học vài năm, tôi tin từ từ mình sẽ thành công.”

Thịnh Tước trầm mặc nhìn y, nghĩ rằng, có thể dùng khuôn mặt không biến sắc nói đằng hoàng như vậy, cậu cũng quá vô liêm sỉ rồi đấy. Thật sự không sợ bị sét đánh sao?

Bạch Triệt thì cười tươi, hoàn toàn không chịu bỏ qua, y nói lý luận không bằng thực tiễn, em thông minh như vậy có thể vừa xem vừa học với anh. Thiệu Trạch thuần khiết nói em không có thiên phú đó. Bạch Triệt cười nói, cứ thử xem đã, nếu thật sự không được, anh có thể đề nghị với ông chủ, mời vài người thầy tới dạy thêm cho em mười tám tiếng một ngày, từ năm thứ nhất bắt đầu học lên, anh tin em sẽ thích. Thiệu Trạch cảm thấy ba mình nhất định sẽ đồng ý, tiếp đó tưởng tượng hình ảnh kia y liền trầm mặc.

Vì thế từ đó về sau Bạch Triệt đi làm, nếu không có chuyện quan trọng Thiệu Trạch cũng phải ngoan ngoãn đi theo.

Xe hơi đã chờ ở bên ngoài, Cảnh Hạo nhìn Thiệu Trạch, y mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần kaki màu sáng, tuy không giống ông chủ một công ty, nhưng nhìn thế nào cũng thấy quyền rũ. Thiệu Trạch nhận thấy tầm mắt của hắn, không khỏi nhìn lại. Cảnh Hạo xoa đầu y “Trưa tới ăn cơm với tôi nhé.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, tiếp tục đi ra ngoài. Thịnh Tước đi sau y, lúc này chợt nghe điện thoại di động vang lên, hấn liền nghe máy, rồi nhìn về phía thủ trưởng nhà mình “Người gác cổng gọi, ông chủ Lý gia tới, nói muốn tìm cậu.”

Kiều Tịch đang định tới phòng thí nghiệm, nghe vậy thì dừng lại, nhìn qua. Bạch Triệt cũng dừng lại, nhìn Thiệu Trạch. Ông chủ Cảnh cũng nhìn người nào đó, thản nhiên hỏi “Em định làm sao?”

Thiệu Trạch nói với Thịnh Tước là cho vào, tiếp đó nghiêm túc đáp “Giảng giải đạo lý với anh ta.”

Cảnh Hạo không khỏi nâng cằm y lên, ngón cái chậm rãi vuốt ve làn da của y “Bảo bối, em cho rằng hấn sẽ tin ư?”

“Chỉ cần tôi đủ kiên nhẫn, có lẽ anh ta sẽ tin...” Thiệu Trạch dừng một chút, an ủi “Anh yên tâm, tôi sẽ ở đây nói chuyện với anh ta, không đi chỗ khác đâu.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, không nói tiếp. Bạch Triệt biết rõ chuyện của Thiệu Trạch và Lý Cố, liền cười nói “Vậy em cứ thu xếp trước đi, lát tới tìm anh.”

Thiệu Trạch lập tức nói ừ, tiếp đó bổ sung giảng giải đạo lý khá tốn thời gian, bản thân Bạch Triệt nên chuẩn bị tâm lý đi. Bạch Triệt biết y muốn nhàn rỗi, cũng cười cười tùy y. Thiệu Trạch thấy Bạch Triệt rời đi, liền nhìn về phía Cảnh Hạo, vẫy tay “Tạm biệt, đi đường cẩn thận.”

Cảnh Hạo sờ mặt y “Tốt nhất em nên mau chóng giải quyết đi, nếu không tôi sẽ giúp em đấy.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Tôi cảm thấy người văn minh tốt nhất nên dùng cách văn minh.”

Cảnh Hạo mặc kệ y, hơi cúi người, hôn lên môi y, tiếp đó liếm, thò lưỡi vào triền miên với y, theo thường lệ làm một nụ hôn tạm biệt. Thiệu Trạch đã quen với chuyện này từ sớm, y cảm thụ hơi ấm quen thuộc trong miệng, nhắm mắt lại.

Xe của Lý Cố đang từ từ tiến vào trước nhà rồi dừng lại, hắn mở cửa bước xuống, vừa vận nhìn thấy hình ảnh này, đồng tử phát lạnh, hơi thở trên người hắn lập tức rơi xuống nhiệt độ âm.

Thiệu Trạch mơ hồ nghe được tiếng ô tô, đoán là Lý Cố, y liền khẽ tránh ra, vỗ vào cánh tay Cảnh Hạo ý bảo hắn mau đi làm đi. Cảnh Hạo không từ chối, hôn lên trán y rồi xoay người rời đi.

Lý Cố đang đi về bên này, hai người không thể tránh khỏi gặp nhau giữa đường, tuy trong lòng Cảnh Hạo khó chịu, nhưng vẫn không có thành ý gì mà chào hỏi. Lý Cố lạnh lùng liếc hắn một cái, gật đầu, rồi nhanh chóng lướt qua hắn.

Cảnh Hạo dừng một chút, có chút kinh ngạc, Lý Cố thấy hắn thân thiết với Thiệu Trạch từ lâu rồi, tuy khó chịu, nhưng không tỏ vẻ ở mặt khác, nhưng vừa rồi ánh mắt người này nhìn hắn lại mang theo bài xích rõ rệt, thậm chí lúc nhìn thoáng qua còn mang theo sát khí, có điều đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, Lý Cố liền nhanh chóng thu hồi lại.

Cảnh Hạo cũng gặp nhiều chuyện phức tạp ở trên đường, nên trực giác với nguy hiểm rất chuẩn, tuy sự biến hóa của Lý Cố nhỏ tới mức khó có thể phát hiện, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ

ràng. Cảnh Hạo không khỏi nheo mắt, không quay đầu mà đi thẳng lên xe, bảo tài xế lái tới công ty.

Thiệu Trạch đứng ở cửa nhìn theo hắn, tiếp đó dời tầm mắt qua Lý Cố, thản nhiên cười, dẫn đầu vào nhà. Lý Cố hơi dừng lại, cảm xúc trong mắt rất sâu, tựa hồ có vô số tình cảm khuấy động cùng một chỗ, khiến người ta nhìn không ra manh mối nào, hắn âm thầm hít sâu, khoảng ba bốn giây sau mới bước vào.

Người trong phòng khách đều đã bị Kiều Tịch cho lui, trông thật tĩnh lặng, Thiệu Trạch đi tới sofa ngồi xuống, cầm bộ trà cụ trước mặt bắt đầu pha trà, thấy Lý Cố đi vào, liền ý bảo hắn ngồi xuống đối diện.

Lý Cố chợt có ảo giác như trở về quá khứ, hắn chịu đựng cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, chầm chậm tiến tới. Thiệu Trạch nhìn hắn, đôi mắt hắn mang theo chút tư máu, không biết đêm qua rốt cuộc có ngủ không, nhưng lại không hiện lên vẻ tiều tụy, đường cong sắc nét trên mặt vẫn như lúc ban đầu, vẫn là ông chủ nhà họ Lý cao ngạo kia.

Y khẽ cười, đưa một tách trà qua “Này.”

Khóe miệng của y mang theo nụ cười nhẹ, ánh mắt ôn hòa, tao nhã, cao quý. Lý Cố nhìn y, không khỏi nhớ tới Thiếu Chu thật lâu trước kia, khi ấy cậu vẫn còn chưa được xem là yếu đuối, mà phần lớn là quá được chiều chuộng thôi, nhưng sau này không biết vì sao cậu lại mắc bệnh nặng, khỏe lên thì bắt đầu trở nên yếu đuối, tình trạng đó kéo dài hai năm, mãi cho tới khi gặp chuyện không may cũng không hề thay đổi.

Nhưng không ai chú ý cả, ấn tượng của mọi người dành cho người khác thường chỉ dừng ở bộ dáng sau cùng, hiện tại nhắc tới Lý Thiếu Chu, hầu như toàn bộ mọi người đều sẽ lóe lên hai chữ “yếu đuối”, mặc dù chính hắn cũng cảm thấy như vậy, mãi tới mấy năm nay một lần rồi lại một lần nhớ lại những ngày trong hồi ức kia, hắn mới bỗng nhiên phát hiện bề ngoài Thiếu Chu thân thiết với hắn, thật ra lại cách hắn rất xa, hắn thậm chí không biết cậu đang suy nghĩ cái gì, sau đó hắn liền bắt đầu tự hỏi có phải Thiếu Chu đã biết tất cả mọi thứ từ lâu rồi không, có phải cậu... vẫn còn sống không.

Thiệu Trạch mỉm cười nhướn mày “Không uống à?”

Lý Cố lấy lại tinh thần, bưng lên uống một ngụm, nhưng hắn chỉ cảm thấy trong miệng đầy chua xót.

Thiệu Trạch nhìn hắn “Đường hầm xem hết rồi?”

Lý Cố gạt đầu, từ chỗ đó đi vào liền bắt đầu chậm rãi đi xuống, biến thành một đường hầm dưới lòng đất, cuối cùng thông ra biển hoa, cửa ra được bố trí rất kín, căn bản không dễ phát hiện.

Thiệu Trạch nở nụ cười “Anh muốn giữ thì giữ, không muốn thì lấp lại, dù sao sau này tôi cũng không dùng đến nữa.”

Lý Cố hiểu ý của y là sẽ không trở về nữa, trong lòng nặng trĩu, tạm thời không khuyên bảo, mà là dự định đi về quá khứ, hắn trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi “Hồi đó em bị bệnh nặng...”

“Trúng độc, thế nhưng không nặng, ba ngày liền loại sạch độc.”
Thiệu Trạch băng quơ nói “Là tôi cho mình thêm thời gian, nên mới nằm trên giường một tháng.”

Cảm xúc trong mắt Lý Cố càng sâu, lúc trước hắn từng nghĩ, dù cho Thiếu Chu biết chân tướng cũng không sao cả, hắn có thể dễ dàng cậu trở về, đối xử với cậu thật tốt, đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế gian này cho cậu, thế nhưng lời nói hôm qua lại đào một cái lỗ trong trái tim hắn, hắn không dám tưởng tượng thời gian đó Thiếu Chu sống thế nào, thậm chí... thậm chí hiện tại hắn có chút không dám tới gặp người này. Lý Cố hít sâu một hơi để giảm bớt cảm giác đau đớn, co rút trong lồng ngực, khàn giọng hỏi “Em biết từ khi nào?”

“Rất lâu trước kia.” Thiệu Trạch cười hỏi “Anh có nhớ có một thời gian tôi rất bài xích với anh không?”

Lý Cố ngẩn ra, năm hắn mười ba tuổi thì được ba nhận làm con nuôi đưa tới nhà họ Lý, năm năm đó quan hệ với Thiếu Chu có thể nói là không tệ, nhưng sau một ngày nào đó Thiếu Chu liền không để ý tới hắn nữa, hắn còn vì thế mà rất kinh ngạc, không biết mình đã làm gì mà chọc tới cậu ấm này, thế nhưng tình trạng đó diễn ra không lâu, chưa đợi hắn hỏi, Thiếu Chu đã khôi phục nguyên trạng, cũng bắt đầu thân thiết với hắn, sự nghi ngờ của hắn cứ như vậy biến mất.

“Là lúc đó?”

“Ừ, trong lúc vô tình tôi thấy được kết quả kiểm tra DNA, biết anh là con ruột của ba, nhưng ông ấy vẫn không nói ra, cũng không nói cho tôi, thậm chí ngay cả anh cũng không biết. Alpha từng có bạn đời tuy nói sẽ không chịu ảnh hưởng của Omega khác, nhưng không có nghĩa là ông ấy không thể đánh dấu Omega khác, vậy nên nói không chừng tôi và anh là anh em cùng cha khác mẹ.” Thiệu Trạch dừng một chút, khẽ mở miệng “Tôi nghĩ tới câu nói ba vẫn thường nói “hoàn cảnh khó khăn đắp nặn con người”, ông ấy đưa

anh về cho anh một thân phận con nuôi có lẽ là vì tôi luyện anh. Năm năm qua đi, biểu hiện của anh khiến ông ấy rất hài lòng, nên ông ấy mới tìm người kiểm tra DNA, muốn công bố thân phận của anh, đương nhiên là tôi không vui rồi, nhưng ai ngờ khi đó...”

Lý Cố ừ một tiếng “Ba phát hiện mình bị bệnh nan y.”

Thiệu Trạch gật đầu “Khi đó tôi hoàn toàn không chấp nhận được chuyện này, anh tới an ủi tôi, sau đó tôi nhìn anh, trong lòng nghĩ nếu ba ra đi, người thân của tôi sẽ chỉ còn lại một mình anh, tiếp tục tính toán những thứ hỗn độn kia thì có ích lợi gì.”

Trong lòng Lý Cố đau nhói, hấn cầm tách trà nhưng không mở miệng.

“Tình cảnh lúc ấy anh rõ hơn tôi mà, vậy nên ba bỏ ý niệm công bố đi.” Ánh mắt Thiệu Trạch có chút xa xăm “Năm đầu bệnh tình của ba còn khá khả quan, Lý gia cũng coi như yên bình, tới năm thứ hai diễn tiến bắt đầu xấu đi. Khi đó tôi mười lăm tuổi, lại khá thân thiết với anh, dần dần có người truyền ra là tôi thích anh, nhưng kỳ lạ là ba lại không có phản ứng gì, ngay cả chút tức giận cũng không có, giống như căn bản không hề lo lắng chúng ta sẽ loạn luân vậy, sau đó tôi bắt đầu nghĩ... có lẽ tôi không phải là con ruột của ông ấy. Lúc ấy anh còn chưa biết gì hết, mà tôi lại chiếm mất tình cha của anh nhiều năm như vậy, nên tôi chỉ có thể nghĩ mọi cách đối với anh càng tốt hơn.”

Lý Cố không khỏi nhắm chặt hai mắt, khi đó không ai không biết cậu ấm nhà họ Lý thật lòng thật dạ đối xử tốt với hấn, nhưng không có ai biết nó chỉ bắt nguồn từ áy náy sâu trong đáy lòng mà thôi, hấn chậm rãi mở miệng “Sau đó em nói em thích anh...”

“Giả đấy. Mấy năm qua, anh đã đoán được có lẽ tôi biết chân tướng, chắc cũng đoán được điểm này nhỉ.” Thiệu Trạch nói rất nhẹ “Năm thứ ba ba bị bệnh, tình trạng ngày càng xấu đi, ông ấy tìm anh nói ra chân tướng cho anh nhỉ? Bởi vì tôi có thể cảm nhận được khi đó anh có chút bất hòa với tôi, sau đó tôi bị trúng độc, sinh bệnh một thời gian, tôi không có cách nào khác, chỉ đành ngụy trang cho bản thân mình, dù sao trừ ba ra, người nhà họ Lý các anh không ai là không muốn giết tôi hết, hửm?”

Sắc mặt Lý Cố khẽ biến “Anh...”

“Đừng làm lời nói quá vụn toàn.” Thiệu Trạch cắt ngang, ôn hòa nhìn hắn “Anh nói thật đi, anh có từng muốn giết tôi không?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 47: Khúc mắc (2)

Lý Cố đối diện với y, lần đầu tiên hắn nhận ra Thiệu Trạch thông minh hơn hắn tưởng tượng nhiều, tựa hồ hắn đã bị nhìn thấu từ rất lâu rồi, hắn hít vào một hơi “Có, nhưng anh chỉ nghĩ thôi...”

“Anh xem, tôi không đổ oan cho anh đúng không?” Thiệu Trạch ôn hòa nói “Nhưng mà nhiều năm làm anh em như vậy, tôi có thể nhận ra anh đang do dự, nhưng tôi không dám cược, thời gian đó tôi chỉ có thể biểu hiện ra là mình yếu đuối. Tôi nói mình thích anh, thứ nhất là tôi biết ba hi vọng tôi như vậy, thứ hai là trong đó có nhân tố người nhà họ Lý, thứ ba là, khi anh đối mặt với một người toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, bị tình yêu làm cho mù quáng thì anh sẽ bớt cảnh giác đi rất nhiều, đúng không?” Y nói xong thì nhớ tới cái gì mà nở nụ cười “Đương nhiên, chuyện này còn cho anh không ít rắc rối. Khi đó số lần tôi bị ám sát tăng lên nhiều, vì bảo vệ tôi, ba đã cho tôi thêm rất nhiều vệ sĩ, tôi biết là do ông ấy áy náy, thế nhưng trong mắt anh lại khác, anh cảm thấy đó là vì ông ấy xem trọng tôi, nên anh càng ghét tôi. Lúc ba còn anh không thể ra tay, tới khi ông ấy qua đời... sau khi ổn định cục diện, điều đầu tiên anh làm lại không phải là công bố thân phận mà là đi ăn chơi đàng điếm, anh nói cho tôi, là tại sao vậy?”

Giọng của Lý Cố trở nên rất khàn “Đừng nói nữa Thiệu Chu...”

“Đó là bởi vì anh vẫn không biết phải làm sao với tôi, nhưng anh biết tôi thích anh, nên anh tìm đủ loại người tiêu khiển, lấy nó để ghê

tởm tôi, tra tấn tôi, đúng không?”

Lý Cố nhin không được nói “Anh không có phát sinh quan hệ với họ...”

“À, nhưng chuyện đó tôi không rảnh để quan tâm.” Thiệu Trạch chậm rãi thu nụ cười, khẽ than một tiếng “Tuy anh đã lên nắm quyền, nhưng vẫn có người muốn giết tôi.”

Lý Cố lập tức hỏi “Là Tiểu Hàm?”

“Không chỉ cô ta, anh không công bố thân phận, cả nhà chú hai cũng đều muốn giết tôi.” Thiệu Trạch nhìn hấn “Anh hai, từ tám tuổi gặp anh, tới khi tôi mười tám tuổi gặp chuyện, suốt mười năm, tình cảm mười năm trời, tôi luôn hi vọng anh có thể nghĩ thông suốt che chở cho tôi, nhưng sự thật thì sao?” Y khẽ thở ra “Người thân nhất của tôi trong nhà họ Lý đã chết, anh – người duy nhất tôi xem là người thân lại đối xử với tôi như vậy, ở lại cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Tôi biết hôm nay anh tới đây là muốn tôi trở về, thế nhưng đó không phải là nhà của tôi, thật lâu trước kia nó đã không phải rồi.”

Trong lòng Lý Cố đau xót, hấn đưa tay che mắt, cũng là sau này hấn mới suy nghĩ cẩn thận, ba ra đi, hấn cũng chỉ còn mỗi Thiếu Chu là người thân, thế nhưng Thiếu Chu cũng đi, bên trong tòa nhà kia không còn hương trà nữa, không còn ánh mắt chăm chú, không còn nụ cười ấm áp, làm bạn với hấn chỉ còn lại nỗi đau thương và cô tịch vô tận.

Thời gian đó... thật quá khó khăn.

Thiệu Trạch nhìn bộ dáng của hấn, y dừng một chút, cuối cùng không nói nữa, rót cho hấn một tách trà khác “Cho anh, tách kia của

anh nguội rồi.”

Qua thật lâu Lý Cổ mới buông tay ra, đáy mắt đỏ lên, khàn giọng hỏi “Sự cố lần đó là em cố ý?”

“Không hẳn, tôi chỉ biết họ có thể sẽ hành động, nhưng thời gian quá vội, tôi cũng không chuẩn bị được nhiều, kế hoạch trước của tôi vốn là...” Thiệu Trạch đang nói thì khựng lại, tựa hồ nhớ tới chuyện quá khứ, khóe miệng không khỏi mang theo chút ý cười, ánh mắt cũng dần dịu đi.

Lý Cổ ngẩn ra, thoáng chốc cảm thấy hình ảnh này hình như hắn đã từng thấy, nghĩ một lát, tiếp đó hắn nhớ trước khi gặp chuyện không may có một lần Thiếu Chu đi uống rượu, kết quả ở bên ngoài không trở về, tới ngày hôm sau mới về nhà, dáng vẻ cũng có chút đăm chiêu như vậy, hắn nhíu mày “Kế hoạch trước như thế nào?”

“À, không có gì.” Thiệu Trạch cầm tách trà lên, thông thả uống một ngụm, dựa vào sofa “Những lời cần nói tôi cũng đã nói xong rồi, tới lượt anh nói một chút đi, thật ra tôi vẫn không hiểu, rõ ràng ba đã đưa kết quả kiểm tra DNA cho anh, còn đích thân ký tên, để video lại làm bằng chứng, nhiều năm trôi qua như vậy sao anh còn không công bố ra bên ngoài?”

Lý Cổ trầm mặc, hắn đã hoàn toàn không chế Lý gia, công bố hay không thật ra đều như nhau, nhưng nếu nói ra chân tướng, Thiếu Chu sẽ không còn quan hệ gì với Lý gia, với hắn nữa, dù cho cậu còn sống có lẽ cũng sẽ không trở về. Hơn nữa sau khi công bố nhất định sẽ không thiếu chuyện bị người ta cười nhạo mấy câu “Hèn chi Lý Thiếu Chu theo đuổi thế nào cũng không được, hóa ra người ta mới là chính tông.” Hắn thật sự không thích như thế, hắn muốn Thiếu Chu mãi mãi là cậu ấm được cưng chiều kia.

Thiệu Trạch nhìn hấn vài lần, thấy hấn không đáp, liền không truy hỏi nữa, y nhướn mày “Anh còn chuyện gì khác không?”

Lý Cố trầm mặc một hồi, vẫn là nhin không được hỏi “Trước kia đều là anh sai, em về cùng anh đi, chúng ta làm lại từ đầu, hửm?”

Thiệu Trạch cười lắc đầu.

“Thiếu Chu...”

“Cậu ta chết rồi, tôi tên là A Trạch.” Thiệu Trạch cắt ngang hấn, giọng nói tuy ôn hòa, nhưng lại mang theo cảm giác không cho phép nghi ngờ “Người cha vô lương tâm kia nói đây mới là tên thật của tôi.”

Đồng tử của Lý Cố co lại “Em tìm được người thân của mình rồi?”

Thiệu Trạch cười cười “Nhờ phúc, tôi đã tìm được.”

Lý Cố nhìn y “Vậy sao em còn mang họ Thiệu?”

“Đương nhiên tôi có nguyên nhân của mình.” Thiệu Trạch cười tươi đáp, rõ ràng không muốn nhiều lời.

Lý Cố trầm mặc ngồi đó, hấn chỉ cảm thấy tuy người này ngồi ở đối diện, nhưng lại xa tới mức khiến người khác không thể chạm tới được... Hấn không khỏi nhắm chặt hai mắt, hấn biết hiện tại vô luận nói cái gì cũng đều vô ích, chỉ có thể từ từ mà đến thôi, hấn lắc đầu “Anh không còn chuyện gì khác.”

“Tôi có, một chuyện cuối cùng, sở tình báo DR của chúng tôi rất giỏi.” Thiệu Trạch thu ý cười, buông tách trà xuống, nhìn thẳng vào

mắt hần, nhấn từng chữ “Nếu sau này có ngày Cảnh Hạo gặp chuyện không may, kết quả chứng minh có liên quan tới anh, tôi tuyệt đối sẽ tự tay từng bước từng bước giết chết những người nhà họ Lý các anh, bao gồm cả người phụ tá đắc lực của anh nữa, tôi nói được thì sẽ làm được.”

Đồng tử của Lý Cố trầm xuống, hơi thở trên người lập tức lạnh đi “Bao gồm cả anh?”

“Anh là huyết mạch duy nhất của ba, tôi nhận ơn dưỡng dục của ông ấy nhiều năm như vậy, đương nhiên không thể giết anh.” Thiệu Trạch đối diện với hần “Nhưng tôi có thể cho chính mình một viên đạn, đi xuống ở cùng với anh ấy.”

Trong chốc lát Lý Cố biến sắc “Em dám!”

“Anh có thể thử xem.”

Lý Cố nắm chặt tay lại, nhìn y một lúc lâu, hần biết tình huống hiện tại càng nói càng tệ, nên hần liền kiên nhẫn không để phát tác, cuối cùng không nói gì nữa, đứng dậy xin phép ra về.

Thiệu Trạch tiễn hần ra cửa, đứng ở cửa nhìn hần đi xa, y xa xăm thở dài, rồi xoay người vào phòng.

Kiều Tịch vừa vặn từ phòng thí nghiệm đi ra, lạnh như băng nói “Anh có thuốc, có thể thần không biết quỷ không hay giết nhóm người kia.”

Thiệu Trạch nhất thời nhướn mày “Anh gần máy nghe trộm ở phòng khách hả?”

Kiều Tịch không đáp “Giết không?”

Thiệu Trạch biết Kiều Tịch tuy trông lãnh đạm, thật ra tính cách lại khá nóng nảy, y không khỏi cười, khuyên bảo “Không cần, những người đó Lý Cố sẽ thu dọn hết, không đáng để em ra tay, thật ra em cũng không có bắt bớ đến thế đâu, dù sao khi đó em vẫn là cậu chủ nhà họ Lý, thỉnh thoảng có thể giả bộ làm bông sen trắng chinh bọn họ, xem chút kịch hay. Đương nhiên, vì có hạn chế, em không thể chinh người trắng trợn như các anh được.”

Kiều Tịch “...”

Thiệu Trạch cười tít mắt lướt qua anh, vùi vào trong sofa tiếp tục uống trà, hiển nhiên không tính đi tìm Bạch Triệt.

Kiều Tịch nhìn y một cái, đi qua ngồi xuống “Kế hoạch trước của em là thế nào? Sao không nói?”

“Nếu đã giả bộ thì phải chuyên nghiệp một chút chứ.” Thiệu Trạch cười nói “Em từng nghĩ cho mình một kết cục bi kịch, ví dụ như đau lòng muốn chết phải tới nơi đất khách quê người, hay là tự sát gì đó đều có thể, sau đó có một ngày em đi uống rượu, em cảm thấy nhất định những người đó sẽ hành động với em, không phải nhân cơ hội giết người thì cũng là nhân cơ hội hại người, nên em tính để lại tin tức cho chúng, nói em đau lòng muốn chết, tiếp đó tự mình biến mất, như vậy thật tốt biết bao.”

Kiều Tịch gật đầu “Sau đó thì sao?”

Thiệu Trạch cười cười, không khỏi rơi vào hồi ức.

Sau đó y gặp một người, người kia mang y rời khỏi quán bar. Lúc ấy y cho rằng người này là do đám người kia phái tới, nên y giả bộ như uống say, không phản kháng mà đi theo, nhưng kết quả người

đó mang y vào khách sạn thuê một phòng, y chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng chú ý thấy bên người này có thuộc hạ, nên y đoán là có chút thế lực, vì thế liền dứt khoát để người này truyền lại tin tức, do đó y dựa theo kịch bản nói những lời này:

“Tôi vẫn nghĩ có một ngày anh ấy sẽ yêu tôi... tôi chờ lâu lắm rồi, tôi đã không muốn... tiếp tục kiên trì nữa.”

Giọng nói bên cạnh rất ôn hòa, khẽ dỗ dành y “Vậy đừng kiên trì nữa, hắn không đáng để cậu đối với hắn như vậy đâu.”

“Tôi đau lắm, tôi muốn rời khỏi nơi này, đi tới một nơi thật xa.”

“Ừ, sau này cậu muốn đi đâu tôi sẽ mang cậu đi. Cậu mệt rồi, ngủ đi Thiếu Chu, ngủ đi.”

Y càng thêm kinh ngạc, nhưng nằm trong lòng ngực xa lạ này, nghe người này một lần rồi lại một lần dịu dàng, kiên nhẫn an ủi mình, kỳ lạ là y cảm thấy rất thoải mái, dần dần liền cảm thấy bình yên.

Kiều Tịch quan sát biểu tình của y “Sao?”

Thiệu Trạch lấy lại tinh thần, đương nhiên sẽ không nói cho Kiêu Tịch biết. Lúc ấy y tiến hành một loạt kế hoạch chặt chẽ chu đáo, kết quả không biết là do dưới tác dụng của cò hay là bị chất dẫn dụ của Cảnh Hạo ảnh hưởng mà y lại ngủ say như chết, mà đây cũng là giấc ngủ duy nhất y cảm thấy bình yên trong suốt cuộc sống tồi tệ của mình.

“... Em không thành công, chỉ đành dựa vào đợt ám sát sau này để thoát thân, kết quả chuẩn bị không đủ nên bị thương, cuối cùng bị cái tên biến thái khu tám kia cứu.” Thiệu Trạch hơi khựng lại “Thật

ra giờ ngấm lại, nếu không phải được hắt đưa tới khu mười một chắc em không thể đoàn tụ với ba mình nhanh như vậy, ba em cũng không thể nào biết thằng con trai mảnh mai, tội nghiệp của ông vẫn còn sống.”

Kiều Tịch gạt đầu, nói chuyện với y một lát, rồi đứng dậy vào phòng thí nghiệm.

Thiệu Trạch ngoan ngoãn cuộn mình trên sofa, thỉnh thoảng lên mạng, nhàn nhã lay lắt qua ngày.

Buổi trưa Cảnh Hạo về, thấy bộ dạng cuộn mình không biết có đang ngủ hay không của y ở đằng kia, nhất thời không có lời để nói, hắt đi qua ôm y vào lòng “Dậy đi, ăn cơm thôi.”

Thiệu Trạch cọ vào người hắt “Anh về rồi?”

“Ừ, Lý Cố đi lúc nào?”

“Đi lâu lắm rồi.”

Cảnh Hạo nâng cằm y lên “Em nói cái gì? Hắt tin không?”

Thiệu Trạch tự hỏi một chút “... Vẫn chưa.” Y dừng một chút, mặt đầy nghiêm túc “Nhưng tôi sẽ cố gắng, thật đó.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, gạt đầu “Đi rửa tay đi, ăn cơm thôi.”

Thiệu Trạch không có ý kiến, ngoan ngoãn đứng dậy rời đi.

Cảnh Hạo thấy y đi xa, ngấm nghĩ thái độ của Thiệu Trạch và Lý Cố trong đầu một lần, như thế nào hắt cũng cảm thấy có vấn đề. Hắt nghĩ một lát, cầm điện thoại di động ra gọi điện cho bác sĩ riêng

của gia đình, dặn dò “Sau mười giờ tối tới phòng ngủ chính chờ tôi, tôi đưa anh một thứ làm xét nghiệm.”

Bác sĩ kia vâng một tiếng “Đại khái là cần xét nghiệm cái gì?”

Cảnh Hạo hơi nheo mắt, chậm rãi nói “Anh xét nghiệm xem... cái đó rốt cuộc có chất dẫn dụ của Omega hay không.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 48: Thẳng thắn

Mãi tới khi vui vẻ ăn xong bữa cơm trưa Thiệu Trạch mới nhận ra một vấn đề, y không khỏi chớp mắt mấy cái, nhìn qua Cảnh Hạo, mặt đầy trong sáng và vô tội “Không phải buổi sáng anh bảo trưa tôi tới tìm anh à? Sao lại về?”

Cảnh Hạo bình tĩnh liếc nhìn y “Tôi đợi tới mười hai giờ mười lăm phút vẫn không thấy em tới liền biết em lười đi rồi.”

“Tại sao?” Thiệu Trạch tò mò. Kiều Tịch ngồi trên chiếc sofa đối diện hai người, nghe vậy anh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn qua, chắc cũng cảm thấy có chút hứng thú.

“Hồi trước khoảng mười hai giờ em đều tới chỗ tôi, dù hiện tại em không cần diễn kịch nữa nhưng tôi biết đó là vấn đề thói quen, thời gian sẽ không chênh lệch quá nhiều.” Đương nhiên là có một điểm Cảnh Hạo chưa nói, đó chính là hắn rất khó chịu khi Lý Cố ở trong này dây dưa với vợ hắn, cho nên không đợi được bao lâu liền về nhà, nhưng Thiệu Trạch nói Lý Cố đi lâu rồi, bởi vậy hắn đoán là tên khốn này không muốn đi.

Khoan đã, cái này có phải có nghĩa là... hắn còn không quan trọng bằng mười triệu không?

Ông chủ Cảnh bỗng nhiên nhận ra một sự thật tàn khốc, hắn nhất thời trầm mặc, tiếp theo từ từ nhìn qua Thiệu Trạch, dịu dàng sờ đầu

y. Giỏi lắm, tôi sẽ cộng thêm vào món nợ trước kia, sau này chúng ta cùng tính một lượt.

Ánh mắt của Kiều Tịch đảo qua giữa hai người rồi cúi đầu uống trà.

Thiệu Trạch và ông chủ Cảnh nhìn nhau, y thành khẩn nói “Tôi ngủ quên mất, nếu anh gọi điện tôi sẽ tới tìm anh. Thật đó.”

Cảnh Hạo mặc kệ y, thản nhiên ừ một tiếng, cũng không tiếp tục rối rắm vấn đề này, tùy ý trò chuyện mấy câu với y, hần hỏi “Em giải thích thế nào với Lý Cố?”

Thiệu Trạch lặng im hai giây “Tôi nói mình có ba mẹ và người thân, không thể nào là Lý Thiếu Chu được.”

Kiều Tịch dừng một chút, lại nhìn họ, không đợi Cảnh Hạo mở miệng anh liền lạnh lùng hỏi “Nghe A Trạch nói trước đây anh cũng thích cái tên Lý Thiếu Chu kia, còn thích rất nhiều năm nữa?”

Sâu trong lòng Cảnh Hạo cảm thấy nhất định phải tìm thời gian nói chuyện với Thiệu Trạch để giải quyết vấn đề Thiếu Chu triệt để, nếu không ngày qua ngày thật khó khăn. Hần vừa kéo tên khốn nào đó vào lòng xoa mạnh vừa gật đầu với Kiều Tịch, hào phóng thừa nhận “Đúng vậy.”

Thiệu Trạch cũng nhìn Kiều Tịch, không biết anh muốn làm gì.

Kiều Tịch đẩy mắt kính, lạnh tanh hỏi “Vậy nếu cậu ta không chết mà còn phát tình trước mặt anh, anh sẽ làm sao?”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, im lặng nhìn Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo hơi giật mình, thật ra hắn vẫn chưa hiểu tình cảm mình dành cho Thiệu Chu là gì, cũng không có cách nào tưởng tượng ra cảnh tượng đó nhưng có một điều hắn có thể khẳng định, đó là hiện tại hắn thích Thiệu Trạch, mỗi một động tác của tên khốn này đều khiến hắn mê muội, khiến hắn muốn ôm mạnh vào lòng, thậm chí đôi khi khiến hắn sinh ra một loại xúc động muốn nhốt y lại không cho bất cứ ai nhìn thấy, vậy nên dù hắn thật sự sẽ bị chất dẫn dụ của Lý Thiệu Chu ảnh hưởng thì hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với Thiệu Trạch.

Hắn nghiêm túc nói “Không thể nào, người tôi thích là A Trạch.”

Trì độm... Kiều Tịch ừ một tiếng, tiếp tục uống trà.

Ông chủ Cảnh nhìn về phía Thiệu Trạch, sờ đầu y, thuận tiện âm thầm quan sát xem tên khốn kia có cảm động không. Lúc này quả thật Thiệu Trạch rất hài lòng, bởi vì điều này có nghĩa là hiện tại Cảnh Hạo thích chính là y chứ không phải lớp nguy trang hồi đó, song có một chuyện thật lâu trước kia y muốn biết rõ ràng. Cảnh Hạo thấy y nhìn mình, không khỏi hỏi “Sao thế?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Tôi rất hiếu kỳ, lúc ấy anh từng tiếp xúc với Lý Thiệu Chu mấy lần? Tiến triển tới mức độ nào?”

Cảnh Hạo nhất thời do dự, ngoại trừ lần gặp mặt đầu tiên trước đây, sau này hắn còn từng tiếp xúc gần gũi với Thiệu Chu một lần. Lúc ấy Thiệu Chu uống say, không biết trời trăng gì hết, hắn đưa cậu tới khách sạn, song đối mặt với một người hắn luôn nghĩ về lâu như vậy sao hắn có thể không làm gì cho được. Thế nhưng nếu nói thật, sau này tên khốn kia sẽ càng lấy chuyện của Thiệu Chu ra

chèn ép hẳn, dù sao việc này chỉ có mình hẳn biết, chi bằng cứ gạt y đi.

Ông chủ Cảnh sung sướng quyết định xong, đang định mở miệng thì thấy Thiệu Trạch nheo mắt lại “Im lặng hai giây, thời gian quá dài chứng minh trong đó nhất định có vấn đề.”

Cảnh Hạo “...”

“Nếu thật sự muốn ở bên tôi thì phải thẳng thắn với tôi.” Thiệu Trạch nâng cằm “Nói đi.”

Cảnh Hạo đấu tranh một lát “... Tôi từng hôn cậu ấy.”

Thiệu Trạch sững sờ vài giây, tuy nói hiện nay hai người đang quen nhau, nhưng khi biết mình bị hẳn hôn vào lúc không biết gì hết, biểu tình của y vẫn không tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

“Tôi nói xong rồi, ngược lại em cũng phải thẳng thắn với tôi.” Cảnh Hạo mau chóng dời sức chú ý “Sao em phải năm lần bảy lượt dây dưa với Lý Cố, mà không phải giải quyết hẳn một lần duy nhất?”

“... Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh từng nói không xác định tình cảm đối với Lý Thiếu Chu, kết quả vẫn là hôn cậu ta.” Thiệu Trạch im lặng đứng dậy “Tôi thừa sự chịu đủ Alpha các anh rồi, đều là một đám động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, tôi đau lòng quá.”

Y tránh Cảnh Hạo đang muốn kéo tay y ra, nhanh chóng lên lầu, giữa đường tình cờ đụng phải con chó trắng, thấy nó vẫy đuôi với mình, y phá lệ không tỏ ra ghét bỏ nó mà nói một tiếng ngoan, sau đó bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Kiều Tịch nhin không được nhìn y, nghĩ rằng thân phận của em sớm muộn gì cũng bại lộ, hiện tại rõ là đang tìm chỗ chết.

Trán Cảnh Hạo nẩy mạnh, trầm mặc một giây, bất đắc dĩ đuổi theo, dỗ dành thật lâu cuối cùng cũng được đền bù theo mong muốn là ôm vợ ngủ trưa, sau đó tới công ty, chiều tối quay lại ăn cơm cùng vợ, rồi nắm tay nhau về nhà.

Theo hai năm qua phát triển, hấn làm ăn ở khu mười ngày càng nhiều, trọng tâm công việc cũng dần đổi chỗ, bình thường thời gian này hấn đã qua bên kia từ lâu, nhưng hiện nay Thiệu Trạch ở Nhất Duyên, hấn liền đá Đường Nhất Ninh tạm thời qua đó thay hấn quản lý, vậy nên bây giờ tòa nhà rất yên tĩnh.

Trước tiên Cảnh Hạo vào phòng làm việc xử lý một vài văn bản, sao đó xem đồng hồ rồi đứng dậy về phòng ngủ. Thiệu Trạch đang dựa vào đầu giường đọc sách, sắc đèn ấm áp chiếu vào người y trông có vẻ điềm đạm nho nhã. Cảnh Hạo nhin, thông thả tiến tới, cúi người hôn lên trán y, sau đó đi vào tắm táp, ngồi bên cạnh y nói chuyện phiếm, hấn nói là sắp tới khả năng hấn phải tới khu mười một chuyến.

Thiệu Trạch biết rõ ở đó nhất định hấn có rất nhiều mối làm ăn, hơn nữa Bạch Triệt cũng muốn qua đó khai thác thị trường, nên sớm muộn gì cũng phải đi qua, y liền khẽ ừ một tiếng, đột nhiên hỏi “Có phải Lâu Huy cũng ở đó không?”

Cảnh Hạo gật đầu, hiện nay từ khu mười tới khu mười hai xảy ra chiến tranh liên miên, không thể thiếu lính đánh thuê gia nhập được, đương nhiên Lâu Huy sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền tốt như vậy.

“Chuyện của Kiều Tịch anh nói cho anh ta chưa?”

“Nói rồi, tôi bảo là có thể Kiều Tịch sẽ tới Nhất Duyên.”

Hai năm qua, quan hệ của hắn và Lâu Huy tốt hơn trước kia nhiều, cộng thêm hắn từng đồng ý với Lâu Huy lúc tìm Thiệu Trạch sẽ hỏi thăm cả tung tích của mỹ nhân kia. Nay có tin tức của Kiều Tịch nên hắn liền nhắc nhở Lâu Huy mấy câu.

Thiệu Trạch nhướn mày “Anh ta phản ứng thế nào?”

“Chỉ cười nói là biết rồi.”

“Không theo đuổi sao?”

Cảnh Hạo xoa đầu y “Ừ”, tôi cũng không biết cậu ta có đuổi theo qua đây không, cậu ta từng nói cậu ta khá tin vào duyên số.”

Thiệu Trạch hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ cười, y chỉ cảm thấy duyên phận là một thứ thật kì diệu, y và Cảnh Hạo có thể nói là rất có duyên. Cảnh Hạo nhìn y vài lần, không khỏi nâng cằm y lên, lại gần hôn y, đầu tiên là dịu dàng triền miên một lát, tiếp đó gia tăng từng chút một. Thiệu Trạch đã quen với hành động thân mật này từ lâu, y mơ hồ ưm một tiếng, hơi ngửa đầu, chậm rãi đáp lại.

Cảnh Hạo ôm eo y đặt cơ thể y nằm xuống, thuận tiện cởi bỏ áo ngủ, chậm chậm vuốt ve cơ thể y. Động tác này cũng không thô lỗ, cảm giác ma sát mang theo chút nhiệt độ rất là thoải mái, Thiệu Trạch thở hắt hắt một hơi, dần dần trở nên ý loạn tình mê, mãi tới khi quần lót bị kéo xuống thần trí của y mới trở về, vội vàng bắt lấy tay hắn “Cảnh Hạo...”

Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên nặng nề, hôn lên khóe miệng y, giọng khàn khàn dỗ dành “Tôi không làm đến cuối cùng, hửm?”

Thiệu Trạch nhìn hấn trong khoảng cách gần, có chút chần chừ, chớp mắt mấy cái cẩn thận hỏi "... Thật không?"

Cảnh Hạo hận không thể ăn tươi nuốt sống y, hấn kiên nhẫn gặt đầu, lại hôn y, quán chặt lấy lưỡi của y đồng thời dịu dàng và kiên quyết cởi quần lót của y ra, xoa lấy bộ phận đã lên tinh thần của y. Thiệu Trạch lập tức rên rỉ thành tiếng, theo bản năng quặp ngón chân lại, cảm nhận nhiệt độ không ngừng dâng lên, lực tay của y cũng dần giảm đi, hiển nhiên đã thỏa hiệp.

Tiếng thở dốc nho nhỏ cùng tiếng hít thở nặng nề dần vang lên, bộ đồ ngủ trên người Cảnh Hạo không biết từ lúc nào đã được cởi sạch, diện tích da thịt lớn dán vào nhau, nhiệt độ cơ thể cùng lên cao, hấn nhin không được cầm tay của Thiệu Trạch đặt lên môi hôn xuống, sau đó dẫn dắt y đặt lên dục vọng trướng to của mình. Thiệu Trạch hơi rút tay lại, mở mắt nhìn qua, Cảnh Hạo đè y xuống không cho cử động, hôn lên đôi môi ướt át của y "Ngoan nào. Tôi yêu em."

Ngoại hình của hấn vốn đẹp trai, nên chăm chú nhìn như vậy trông có vẻ vô cùng gợi cảm, Thiệu Trạch thở dốc nhìn hấn, ừm một tiếng, tay bắt đầu chậm rãi hoạt động.

Khoái cảm này khó có thể tưởng tượng, hô hấp của Cảnh Hạo nặng nề, lập tức hôn mạnh qua. Hết thủy còn lại đều như nước chảy thành sông, Thiệu Trạch chỉ cảm thấy cơ thể mình nhũn ra từng đợt, giữa tiếng rên rỉ nhanh chóng ở trong lòng hấn tiết ra. Cảnh Hạo chịu đựng dục vọng dâng lên, lấy khăn giấy lau qua tinh dịch và mồ hôi của y, thấy mặt mày y dần ra, giống như con mèo biếng nhác, trong đáy mắt hấn liền mang theo chút ý cười "Thoải mái không?"

Thiệu Trạch chậm chậm thở ra mấy hơi thở, cọ vào cổ hấn "Ừm."

Cổ họng của Cảnh Hạo thắt chặt lại, đè tay y để y tiếp tục. Thiệu Trạch không cự tuyệt, nghe lời gật đầu. Hơi thở của Cảnh Hạo ồ ồ, ôm chặt lấy y. Trong không khí chất dẫn dụ Alpha dần trở nên nồng đậm, nhanh chóng lên tới đỉnh, Thiệu Trạch bị kích thích tới có chút choáng váng, chờ sau khi Cảnh Hạo phóng tinh y vẫn nằm yên trong lòng hắn. Cảnh Hạo ôm y hôn lên, chỉ cảm thấy thật thỏa mãn “Có đi tắm không?”

“... Có.” Thiệu Trạch nhồm người dậy, bắt đầu tìm quần lót của mình, tiếp đó y phát hiện nó bị Cảnh Hạo ném xuống, nhất thời y liền trầm mặt.

Cảnh Hạo nhìn theo hướng của y, hắn cười bước xuống giường, lấy ra một cái quần lót từ trong tủ quần áo đưa cho y “Mới mua đó, đã giặt rồi.”

“... Còn cái khác không?”

“Không, nếu em không muốn mặc thì cứ trần truồng cũng được.”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Thiệu Trạch cầm cái quần lót có hình con vịt vàng im lặng vào phòng tắm.

Cảnh Hạo nghe bên trong dần truyền tới tiếng nước, hắn liền mặc đồ ngủ vào, cầm mấy cục giấy đã dùng kia đi ra ngoài, khẽ mở cửa ra, làm một động tác ra hiệu với bác sĩ gia đình đang đứng chờ ở ngoài, ý bảo anh ta đừng lên tiếng, tiếp theo đưa đồ cho anh ta.

Bác sĩ gia đình kia đương nhiên không dám hỏi đây là cái gì, bỏ giấy vào trong túi nilon liền nhanh chóng rời đi.

Cảnh Hạo đóng cửa về phòng, vì phòng ngựa Thiệu Trạch nghi ngờ, hắn liền rút mấy tờ giấy khác vo tròn lại ném xuống đất, lẳng

lặng tựa vào đầu giường chờ y, tiếp đó thấy y đi ra hần liền vọt vào phòng tắm, rồi quay lại leo lên giường.

Đồ ngủ của Thiệu Trạch cũng bị Cảnh Hạo ném đi, trên người y chỉ mặc mỗi cái quần lót buồn cười, đáng thương rúc vào trong chăn nhìn hần. Từ lâu trước kia đối với việc hai người nằm ngủ mà phải cách nhau bộ đồ ngủ Cảnh Hạo đã không vui mấy rồi, lúc này cuối cùng hần đã vừa lòng, lại gần ôm y vào trong lồng ngực, hôn y “Chúc ngủ ngon, bảo bối.”

Một đêm không có gì. Ngày hôm sau Cảnh Hạo tranh thủ liên lạc với thầy thuốc riêng của gia đình, nói đối phương mau đem kết quả cho hần, tiếp đó như bình thường trải qua một buổi sáng.

Hôm nay Thiệu Trạch không có tiếp tục thoái thác nữa, ngoan ngoãn đi làm với Bạch Triệt, buổi trưa thì rời khỏi chỗ Bạch Triệt đi tìm Cảnh Hạo ăn cơm, còn chưa đợi hai người ăn xong đã có chuyện xảy ra. Hai người nhanh chóng chạy về nhà, Cảnh Hạo nhìn chiếc xe lăn rỗng tuếch, mày nhíu lại “Sao lại thế này? Bạch Triệt bị bắt đi à?”

Trợ lý của Bạch Triệt đứng ở phòng khách, sắc mặt nghiêm túc gật đầu “Chắc là người của Huyết Sát, tốc độ của đối phương quá nhanh, cậu Bạch chỉ kịp nói một câu liền bị khiêng lên xe.”

Cảnh Hạo lập tức hỏi “Nói cái gì?”

Trợ lý của Bạch Triệt trầm mặc một chút, thành thật đáp “Cậu ấy bảo chúng tôi đừng quên cho chó của cậu ấy ăn.”

Cảnh Hạo “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 49: Tham Lang

Trong tòa nhà có phòng họp, mấy người cùng nhau ngồi xuống cẩn thận lắng nghe sự việc đã xảy ra.

Lúc ấy Bạch Triệt đang chuẩn bị đi ăn cơm, đứng ở lề đường chờ thuộc hạ lái xe tới, nhưng ai ngờ từ góc chéch bỗng nhiên xông ra một chiếc xe chạy cấp tốc, tiếp đó kết một tiếng dừng ở trước mặt, từ trong có hai người nhanh chóng bước xuống.

Trợ lý của Bạch Triệt thấy thế liền cảnh giác, lập tức phản ứng, vội vàng kéo xe lặn lùi về sau, cùng lúc đó tay đặt lên khẩu súng chuẩn bị lúc nào cũng có thể rút ra, nhưng hai người qua đường phía sau lại đột nhiên tiến lên, dùng súng ngăn họ lại.

Trợ lý cứng đờ, còn chưa mở miệng hai người phía trước liền xông lại đây, dùng sức ôm lấy Bạch Triệt nhét vào trong xe, nghênh ngang lái đi, những người còn lại đợi vài giây thấy chiếc xe kia biến mất trong tầm mắt liền tức vũ khí của trợ lý, mau chóng ngồi lên một chiếc xe khác, đi về hướng ngược lại. Toàn bộ quá trình đều rất gọn gàng, nhìn đơn giản nhưng lại được tính toán cực kỳ chu đáo chặt chẽ, đặc biệt đối phương có thể khiến trợ lý không tìm ra chỗ sơ hở để phản kích hiển nhiên là thực lực không tầm thường.

Cảnh Hạo là người đứng đầu trong thế giới ngầm ở thành phố này, nay bạn của vợ hắn lại bị bắt ngay dưới mí mắt khiến sắc mặt hắn không khỏi có chút âm trầm, nhưng mà chưa đợi hắn phát biểu

ý kiến liền nghe Thiệu Trạch và Kiều Tịch gần như đồng thời mở miệng “Tình thế có lợi cho chúng ta.”

Hắn hơi khựng lại, nhìn qua.

Thiệu Trạch cười tít mắt “Thứ nhất, chỉ số thông minh của Triệt Triệt rất cao.”

“Thứ hai.” Kiều Tịch đẩy mắt kính “Chúng cho rằng Bạch Triệt tàn phế, sẽ dễ buông lời cảnh giác. Nếu chúng có chuyện rời đi sẽ không để lại quá nhiều người trông chừng cậu ta. Bạch Triệt cũng hiểu điểm này nên sẽ không dễ bại lộ.”

Cảnh Hạo nhin không được hỏi “Vậy gần đó vừa vặn có một con chó lớn thì sao?”

Thiệu Trạch và Kiều Tịch đồng loạt im lặng, Thiệu Trạch tự hỏi một chút, chần chừ đáp “... Anh ấy chắc không có không khuôn phép như vậy đâu nhỉ?”

Cảnh Hạo nghe vậy liền biết y cũng không xác định, nhất thời hết lời, sau đó hắn lại hỏi “Thân thủ anh ta thế nào? Giỏi không?”

Kiều Tịch trầm mặc nửa giây, nhàn nhạt đánh giá “Đầu óc phát triển tứ chi đơn giản, thân thủ của cậu ta giống như cái chân tàn phế của cậu ta vậy, hoàn toàn là vật trang trí.”

Thiệu Trạch gật đầu “Anh ấy nhã nhặn hơn tôi, nói chuyện đánh giết là của người thô tục, làm chúng tôi vô cùng muốn chinh chết anh ấy.”

Cảnh Hạo lại hết lời, tiếp đó hắn chuyển qua chính sự “Năm đó Tham Lang gây náo động lớn ở khu mười một một thời gian, Huyết

Sát có thù với hấn, nếu Bạch Triệt thật sự bị Huyết Sát bắt vậy chúng có thể là muốn trao đổi Tham Lang, Tham Lang trong tầng trung tâm của các cậu rốt cuộc có phải là người chúng muốn tìm không?”

Trợ lý của Bạch Triệt và Thịnh Tước không chế mình không nhìn qua Thiệu Trạch mà nhìn Cảnh Hạo hỏi “Hấn đã làm cái gì?”

“Hấn chỉ xuất hiện có một lần, tôi chỉ nghe đồn thôi, chắc cũng không sai mấy...”

Tổ chức xã hội đen nổi tiếng và Huyết Sát của khu mười một đều ở nước A, năm ấy Tham Lang tới đó, cũng đầy khí phách giết chết ông chủ của cả hai tổ chức, tiếp đó lại cho ông chủ tập đoàn lớn nổi tiếng ở nước A một viên đạn, có điều lại không may mắn nên không giết chết được đối phương.

Mấy sự kiện này đã gây chấn động lớn ở khu mười một, hai tổ chức lớn và tập đoàn kia cùng nổi giận, bắt đầu liên kết tìm người. Tham Lang bắt đắ dĩ chỉ đành rút lui, từ đó biết mất. Có người nói hấn bị thương trong vòng vây bắt, không được điều trị nên chết, có người lại nói hấn tới khu khác, mai danh ẩn tích, cũng có người nói hấn vẫn ẩn náu ở khu mười một, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai sẽ nhảy ra, tiếp tục tạo ra sóng to gió lớn, có điều dù cách nói đa dạng nhưng Tham Lang vẫn chưa từng xuất hiện lại, hấn và mấy thế lực kia rốt cuộc có thù hận gì cũng không có cách nào tìm kiếm.

Huyết Sát vẫn xem chuyện này là mối nhục của chúng, thề phải bắt được Tham Lang, bởi vậy cái tên Tham Lang tới nay vẫn đứng ở đầu bảng ám sát của chúng.

Cảnh Hạo đơn giản thuật lại, sau đó nhìn bọn họ “Là hấn sao?”

Trợ lý của Bạch Triệt và Thịnh Tước thầm nghĩ Thiệu Trạch luôn mảnh mai, chắc không hung tàn như vậy đâu, hai người không khỏi thả lỏng, lẳng lặng chờ người nào đó trả lời.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, mặt đầy thuần khiết “Tôi cũng không biết, tôi không quen hẳn.”

Trợ lý của Bạch Triệt và Thịnh Tước “...”

Mấy người đều biết rõ tính cách của Thiệu Trạch, một khi y đã nói như vậy liền chứng minh Tham Lang mà Huyết Sát muốn tìm thật sự là y, cơ mặt họ liền giật giật, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình để tránh lộ tẩy.

Cảnh Hạo đương nhiên không biết nội tâm họ đang sóng cuộn gió gào, hẳn có chút kinh ngạc hỏi “Các em không phải đều ở tầng trung tâm sao?”

Thiệu Trạch nghiêm túc đáp “Không giống với quản lý chi nhánh, hẳn bề bộn rất nhiều việc.”

Cảnh Hạo thản nhiên ừ một tiếng, tự hỏi một lát, thầm nghĩ, nếu phải thì DR nhất định sẽ không giao người, có lẽ là lấy một người giả mạo, nếu không phải thì thật ra không có gì khác với giả mạo, bởi vì chỉ cần tùy tiện phái một người, Huyết Sát căn bản không biết là thật hay giả, đối phương phỏng chừng cũng có thể nghĩ tới nước này, bởi vậy sẽ không dễ dàng thả Bạch Triệt ra, nên khẳng định là còn có chiêu sau.

Hắn đứng dậy xoa đầu Thiệu Trạch “Tạm thời chắc chúng sẽ không làm Bạch Triệt bị thương, nơi này là địa bàn của tôi, tôi sẽ

phái người đi tìm, tụi em ở nhà chờ, xem chúng có chủ động liên lạc không.”

Thiệu Trạch không có ý kiến, ngoan ngoãn tiến hẳn đi, rồi nhanh chóng trở về, quét mắt nhìn trợ lý của Bạch Triệt, an ủi “Yên tâm đi, Bạch Triệt sẽ không sao đâu.” Nói xong, y tỏ ý bảo họ ra ngoài. Trong lòng mấy người kia có một đồng câu hỏi, nhưng biết là y muốn nói chuyện riêng với Kiều Tịch nên liền gật đầu, đi ra đóng cửa lại cho hai người.

Thiệu Trạch nheo mắt lại, mỉm cười bẻ ngón tay “Nếu Cảnh Hạo tìm không được đối phương, chờ bên kia liên lạc với chúng ta, anh liền giao em cho chúng, sau đó mọi người ngồi xuống ôn hòa nói chuyện.”

“Sau đó nữa thì sao?” Kiều Tịch quan sát y “Để một tên còn sống trở về báo tin cho Thiệu Tu Dung, nói với ông ta em đang ở khu chín?”

“Sao anh có thể nghĩ như vậy chứ.” Thiệu Trạch nghiêm túc phản bác “Chúng chọc tới DR, em hợp lẽ trả thù thôi.”

“Được, mặc kệ mục đích của em là gì đều coi như có một phần của anh.” Kiều Tịch đang nói thì khựng lại, đổi đề tài “Sao nãy em không nói thật với Cảnh Hạo?”

“Nếu em nói thì nhất định anh ta sẽ hỏi em có ân oán gì với chúng.” Mặt Thiệu Trạch đầy thành khẩn, bộ dáng vì nghĩ cho đối phương “Em sợ anh ấy không chịu nổi, vẫn nên để sau này tìm cơ hội rồi hăng nói.”

Kiều Tịch đẩy mắt kính, lạnh như băng kết luận “Tìm chỗ chết.”

Thiệu Trạch “...”

Hai người trò chuyện vài câu liền nhanh chóng đi ra ngoài, Thiệu Trạch căn dặn trợ lý của Bạch Triệt hủy bỏ toàn bộ lịch xã giao chiều nay của Bạch Triệt, tiếp đó điều hết người của DR ở khu chín đi tìm người, sau đó y liền lẳng lặng ở nhà chờ tin tức.

Buổi chiều bất tri bất giác trôi qua, Thiệu Trạch và Cảnh Hạo nói chuyện qua điện thoại, biết hẳn còn có việc, y liền cùng Kiều Tịch ăn tối, sau đó ngồi ở sofa kiên nhẫn chờ, thấy đối phương vẫn không liên hệ với họ, y liền dứt khoát đứng dậy đi qua tòa nhà của Cảnh gia.

Ban đêm Cảnh Hạo mới trở về, theo thường lệ hôn Thiệu Trạch rồi vào phòng tắm tắm rửa. Thiệu Trạch ngoan ngoãn ở trên giường chờ hẳn, cúi đầu đọc sách, mà đúng lúc này cửa phòng ngủ lại bị nhẹ nhàng gõ, y hơi giật mình, đi ra mở cửa.

Người đứng ngoài là một Beta mặc đồ vest, đi giày da, trong tay cầm một tập tài liệu, nhìn thấy y người đó không khỏi ngần ngại “Xin hỏi anh Cảnh có ở đây không?”

Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu “Anh ấy đang tắm, anh có việc gì?”

“A, tôi tới đưa đồ cho anh ấy.”

Thiệu Trạch cảm thấy ánh mắt của người kia nhìn mình mang theo vẻ thăm dò không rõ ràng, nhất thời y kinh ngạc, ôn hòa đưa tay ra “Đưa cho tôi đi, tôi sẽ giao lại cho anh ấy.”

Beta kia lắc đầu mạnh.

Thiệu Trạch hơi ngạc nhiên, cảm thấy người này có chút kiêng kị, y liền nói “Tôi nhất định sẽ giao tận tay cho anh ấy.”

Beta kia lại lắc đầu.

Thiệu Trạch càng thêm kinh ngạc, mỉm cười hỏi “Xin hỏi anh là?”

“Tôi là bác sĩ riêng của anh Cảnh.”

Trong lòng Thiệu Trạch khẽ động, liên hệ với sắc mặt kỳ lạ của người này, y đưa tay ra sau đóng cửa lại, chậm rãi mỉm cười, vô cùng xinh đẹp “Là tới đưa kết quả xét nghiệm phải không?”

Bác sĩ ngẩn ra “Cậu biết?”

“Ừ, anh ấy có nhắc với tôi.” Thiệu Trạch thừa dịp vị bác sĩ kia sững sờ liền nhanh rút tập tài liệu trong tay anh ta, mở ra xem một chút, mặt không biến sắc nói “Tôi đã bảo mình là Omega mà anh ấy lại không chịu tin, giờ rốt cuộc đã chịu tin rồi. Được rồi, giao cho tôi đi, tôi sẽ đưa cho anh ấy.”

Vị bác sĩ kia đương nhiên biết quan hệ của y và Cảnh Hạo, cũng biết là không thể trêu chọc vào, anh liền gật đầu, trước khi đi thì chần chừ một chút, nhìn y “Xin lỗi cho tôi hỏi, thuốc ức chế cậu dùng là làm ở đâu vậy?”

“Muộn quá rồi, sau này chúng ta có thời gian thì tiếp tục thảo luận đi.”

Bác sĩ không biết rõ rốt cuộc y có sẵn lòng nói hay không, chỉ đành từ bỏ, nhanh chóng rời đi.

Thiệu Trạch cầm tập tài liệu xoay người vào phòng, nhìn xung quanh, còn chưa nghĩ ra nên giấu ở đâu thì liền nghe chuông điện thoại di động của Cảnh Hạo vang lên một tiếng, có chút không yên lòng, y cầm ra xem, quả nhiên thấy tin nhắn của bác sĩ nói là đã đưa kết quả tới, trong đó đúng là có chất dẫn dụ của Omega.

Y nhất thời nheo mắt lại, vô tình xóa đi, tiếp đó đặt nguyên vị trí, lấy điện thoại di động của mình nhắn tin cho Kiều Tịch “Theo dõi tên bác sĩ riêng đi từ Cảnh gia ra, em mặc kệ anh dùng cách nào, phái người trộm di động của anh ta cho em.”

Kiều Tịch kinh ngạc “Sao vậy?”

“Lát nữa em giải thích với anh sau. Mau lên!” Thiệu Trạch nhấn nút gửi, bỗng nhiên phát hiện tiếng nước trong phòng tắm không biết ngừng từ khi nào, tiếp đó cửa phòng truyền ra tiếng cạch nho nhỏ, hiển nhiên ông chủ Cảnh sắp đi ra. Y hơi hoảng sợ, mau chóng nhét tập tài liệu xuống dưới gối, rồi đứng dậy.

Cảnh Hạo tiến lên ôm y hôn một cái “Sao không nằm trên giường?”

Thiệu Trạch vùi đầu vào cổ hắn, trầm mặc không nói. Cảnh Hạo xoa đầu y “Đang lo lắng cho Bạch Triệt?”

“... Ừm”

“Anh ta sẽ không sao đâu.” Cảnh Hạo bế lấy y, đi về chiếc giường lớn.

“Khoan đã.”

Cảnh Hạo dừng lại “Sao thế?”

Thiệu Trạch nhảy xuống khỏi lòng hấn, trầm mặc hai giây, chậm rì rì xa chiếc giường lớn, nghiêm túc nói “Tôi thấy một con gián bò qua, đêm nay anh đừng mong tôi ngủ ở đây.”

Cảnh Hạo ngẩn ra một chút, dựa theo tính sạch sẽ của Thiệu Trạch, nếu không giải quyết vấn đề này hoàn toàn nói không chừng về sau tên khốn đó sẽ không tới đây ngủ nữa, hấn lập tức trấn an “Mai tôi bảo người cẩn thận quét dọn lại, đổi cả giường với chăn, ha?”

Thiệu Trạch đưa tay níu người hấn “Phải để tôi giám sát đây.”

“Được.”

Thiệu Trạch vừa lòng, đơn giản thay quần áo, trở về tòa nhà kế bên ngủ. Lúc này Kiều Tịch vừa từ phòng thí nghiệm đi ra, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nhìn họ, anh không khỏi dừng lại, vì thế Thiệu Trạch vỗ vai ông chủ Cảnh ý bảo hấn đi lên trước. Cảnh Hạo đoán họ có chuyện muốn thương lượng, liền thản nhiên ừ một tiếng, rồi đi.

Kiều Tịch đẩy mắt kính “Nói đi, là sao?”

Thiệu Trạch nhanh chóng thuật lại sự việc, chờ mong nhìn anh “Anh có thể làm cho em một tờ kết quả giả không?”

Sắc mặt Kiều Tịch lãnh đạm, nhìn y thật lâu, chậm rãi sờ đầu y “Mấy ngày nay anh bớt thì giờ làm ra ít thuốc, em mang theo bên người đi.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, thuần khiết hỏi “Để làm gì?”

“Bổ sung thể lực, mất công tới lúc đó em lại bị f*ck chết.”

Thiệu Trạch “...”

Thuộc hạ của Bạch Triệt nhớ rõ kiểu dáng và biển số của hai chiếc xe đó, người của Cảnh gia và DR chia thành mấy nhóm đảo qua đảo lại, ngày đêm không ngừng tìm kiếm ở Nhất Duyên, mở rộng phạm vi từng chút một, mãi tới sáng sớm hôm sau mới có tin tức, Cảnh Hạo cúp máy, nói “Tìm thấy chiếc xe ở ngoại ô.”

Thiệu Trạch nhìn bản đồ, nhất thời nheo mắt lại.

Cảnh Hạo nhướn mày “Sao thế?”

“Thế lực của anh ở Nhất Duyên rất mạnh, mặc dù là người của Huyết Sát cũng không dám liều mạng đâu.” Thiệu Trạch chỉ vào vùng ngoại thành “Ở đây rất gần khu mười, chúng có thể dễ dàng trốn qua đó, lại dễ dàng chuyển tới khu mười một hơn. Vậy nên nếu có thể ép Tham Lang tới đương nhiên là tốt nhất, ép không được cũng không sao, chúng còn có Bạch Triệt...”

Kiều Tích nghe vậy thì đi tới gần, ánh mắt ngưng tụ, liếc nhìn y “Chúng là muốn đem Bạch Triệt tới khu mười một, ép ông chủ lộ diện?”

“Em thấy khả năng đó rất lớn.” Thiệu Trạch nhớ tới khúc mắc giữa Thiệu Tu Dung và ba mình, y lại nheo mắt “Hiện tại ngăn chúng lại là không kịp rồi, phái người tiếp tục tìm kiếm, xem dáng vẻ của chúng thì kể cả thật sự liên hệ với chúng ta để trao đổi chắc cũng sẽ chọn một địa điểm ở khu mười. Hiện tại tôi sẽ tới đó, dù thế nào cũng phải ngăn chúng lại.”

Cảnh Hạo lập tức nói “Tôi đi cùng em.”

Thiệu Trạch biết Cảnh Hạo cũng có thể lực ở khu mười, liền không từ chối mà gật đầu, mấy người liền lên xe, nhanh chóng xuất phát.

Cùng lúc đó, người giúp việc của Cảnh gia đang vâng lời quét dọn phòng, tiếp đó nhanh chóng phát hiện dưới gối có một tập tài liệu, họ đương nhiên không dám mở ra, liền giao cho quản gia, quản gia không biết là cái gì, nhưng cảm thấy có vẻ rất quan trọng, vì thế ông cung kính đặt nó lên trên bàn trong phòng làm việc của Cảnh Hạo.

Tiểu kịch trường:

Người Huyết Sát khiêng Bạch Triệt đi về phía trước, chuẩn bị đổi xe, lúc này đối diện đường lớn bỗng nhiên có một con chó lớn chạy ra.

Chó lớn “Gâu!”

Bạch Triệt trầm mặc nửa giây, nhanh chóng nhảy xuống, tiến lên sờ “Đẹp quá.”

Chó lớn “Gâu!”

Bạch Triệt “Ngoan.”

Huyết Sát “...”

Tên đầu sỏ của Huyết Sát kích động tới giọng run rẩy, chỉ vào y “Trói trói trói... trói lại! Nhanh lên!”

Bạch Triệt “... Thật ra đây là chân giả.”

Tên đầu sỏ Huyết Sát “Tháo xuống cho tao xem.”

Bạch Triệt “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 50: Thành phẩm (1)

Chiến tranh lớn ở khu mười đã chấm dứt từ lâu, các quốc gia đều đang bắt đầu xây dựng lại sau chiến tranh, gương mặt nhìn lên, xi măng cốt thép giống như khung xương của con thú lớn, trong bóng đêm trông có vẻ trang nghiêm mà u ám.

Thiệu Trạch mỉm cười đi lòng vòng trong căn phòng ở khách sạn, hài lòng đi tới sofa ngồi xuống “Không tệ, nhìn qua tốt hơn cái hôm qua ở.”

Cảnh Hạo đi qua ôm y xoa đầu “Nơi này không bị ảnh hưởng của chiến tranh.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, lười biếng vùi vào lòng hắn.

Khu vực này cũng không giàu có, Cảnh Hạo vốn tưởng dựa theo tính cách được chiều chuộng của Thiệu Trạch nhất định sẽ không thích ứng nổi, nên hắn đã chuẩn bị ứng phó thật tốt, ai ngờ suốt đường người này lại không oán giận nửa câu, lúc nào cũng mỉm cười, vừa không cản trở vừa không gây phiền hà, vô cùng bớt lo.

Cảnh Hạo biết mình thấy được phương diện khác của Thiệu Trạch, đáy mắt không khỏi mang theo chút ý cười, ôm chặt lấy y.

Lúc trước đám người Thiệu Trạch cũng không bay thẳng tới khu mười, bởi vì hết thảy chỉ là suy đoán, bọn họ không thể khẳng định hoàn toàn người của Huyết Sát chắc chắn sẽ rút theo hướng khu

mười, cho nên liền phái người theo địa điểm phát hiện chiếc xe tiếp tục tìm kiếm, sau đó lên xe, vừa đuổi tới nơi đó vừa chờ tin tức.

Trợ lý của Bạch Triệt từng tiếp xúc gần gũi với đối phương, nói bốn người bọn chúng đều là Alpha, mà bởi vì thường xuyên ở trong xã hội đen nên trên người mang theo sát khí, khiến người ta không dám tới gần. Mà ngoại hình của Bạch Triệt lại thanh tú, bộ dáng quân tử ôn hòa, ở bên chúng sẽ hình thành đối lập rõ rệt, cộng thêm đôi chân đi “không tiện” của y, ra vào cần phải có người bế hoặc cõng, vậy nên nhất định sẽ khiến những người xung quanh có ấn tượng sâu sắc.

Người của Cảnh gia và DR lại đông, hiện nay đã xác định vị trí đại khái của đối phương nên muốn tìm cũng rất dễ, vì thế họ nhanh chóng dừng lại ở ranh giới khu chín và khu mười, tiếp đó mau chóng báo cho ông chủ nhà mình.

Đám người Thiệu Trạch nghiên cứu bản đồ một lúc, phát hiện từ chỗ đó xuất phát có thể tới hai thành phố, liền thương lượng một chút, quyết định nhân lúc đổi máy bay thì tách ra, đi trước chặn chúng lại. Trải qua một ngày một đêm điều tra, đội của Kiều Tịch rốt cuộc phát hiện ra dấu vết của đối phương, Thiệu Trạch và Cảnh Hạo sau khi biết được liền đến tập hợp, trước khi trời tối đặt chân vào thành phố đó.

Thiệu Trạch đã ăn cơm tối, lúc này đang rúc vào lòng Cảnh Hạo, dần dần có chút buồn ngủ, y ngáp một cái, đang định đi tắm nước ấm thì cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra. Kiều Tịch hoàn toàn không đếm xỉa tới không khí ấm áp trong phòng, dẫn theo vài trợ lý bước tới sofa ngồi xuống, lãnh đạm nói “Đã tìm được khách sạn chúng ở, cách chỗ này cũng không xa.”

Thiệu Trạch đứng dậy từ trong lòng Cảnh Hạo “Có bao nhiêu người?”

“Không tính Bạch Triệt thì có bảy người, sáu người từng tham gia bắt cóc, trong đó bốn tên bắt người, hai tên lái xe, tên còn lại hình như chỉ phụ trách trông coi Bạch Triệt.” Kiều Tịch từ từ nói “Không có lúc nào hấn rời khỏi Bạch Triệt hết, tụi anh không có cơ hội tiếp xúc với hấn nên không biết rõ chi tiết.”

Thiệu Trạch gật đầu “Có bản vẽ bố cục của khách sạn đó không?”

“Có, anh bảo người làm một bản rồi.” Kiều Tịch vừa nói vừa nhìn về phía Thịnh Tước. Thịnh Tước liền lấy bản vẽ từ trong cặp tài liệu, mở ra đặt ở trên bàn.

Kiều Tịch suy đoán đại khái chỗ ở của Huyết Sát, mấy người nghiên cứu một hồi, quyết định trước tiên tìm đến phòng Bạch Triệt ở, nghĩ cách cứu y ra rồi mới hành động. Vì thế Kiều Tịch đẩy mắt kính, không chớp mắt nhìn chăm chăm Thiệu Trạch. Thiệu Trạch trầm mặc nửa giây, thỏa hiệp “Được rồi, giao cho em đi.”

Cảnh Hạo nhất thời nhú mày “Em muốn làm gì?”

Thiệu Trạch biết nếu không nói rõ ràng, người này tuyệt đối sẽ không yên lòng, y liền do dự một chút, nhìn qua Kiều Tịch “Làm đi.”

Kiều Tịch rất hài lòng với sự phối hợp của y, anh dặn thuộc hạ tới phòng mình xách hòm thuốc lại đây, sau đó lấy ra một cái mặt nạ mỏng bằng silicone, dùng nửa tiếng để hóa trang cho Thiệu Trạch, cuối cùng anh lùi về sau hai bước nhìn kiệt tác của mình “Được rồi.”

Lúc này da của Thiệu Trạch rất trắng, ngoại hình vốn đẹp để liền biến thành đáng yêu, lại không biết vì sao khiến người ta theo bản năng sinh ra dục vọng muốn ngược đãi, y chớp đôi mắt long lanh, chờ mong nhìn Cảnh Hạo, rụt rè hỏi “Xin hỏi anh cần phục vụ không?”

Cảnh Hạo “...”

Mọi người “...”

Cảnh Hạo nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhất thời hiểu ra vợ mình định dùng cách này để tìm phòng của Bạch Triệt, hấn lập tức nổi giận “Em đừng mơ tưởng! Tôi không đồng ý!”

Thiệu Trạch an ủi “Nếu thấy bên trong không có Bạch Triệt, tôi sẽ lập tức rời đi.”

“Chúng chịu thả em đi sao?”

“Suy nghĩ của chúng không quan trọng.” Thiệu Trạch mỉm cười bẻ ngón tay “Tôi chỉ cần giải quyết hết chúng là có thể đi ra.”

Cảnh Hạo quả thực bị y làm cho giận đến ngu muội, lúc này mới bình tĩnh suy xét lại, hấn thềm nghĩ thân thủ của tên khốn này quả thật rất tốt. Hấn trầm mặc một chút, phát hiện chỉ cần tưởng tượng hình ảnh kia liền cảm thấy khó chịu “Thế sao phải là em? Người khác không được à?”

Thiệu Trạch lắc đầu “Kiều Tịch sẽ không diễn kịch đâu, nhất định không được, còn những người khác... Anh xem ai thích hợp?”

Cảnh Hạo không khỏi nhìn qua những người bên cạnh, hấn phát hiện tất cả đều là Alpha, khiến hấn lại trầm mặc.

Đám người Thịnh Tước nhận thấy tầm mắt của hắn liền âm thầm lùi về sau một bước lớn, chỉ có mấy trợ lý của Bạch Triệt là đứng yên, bọn họ rối rắm một lúc mới thoát ra một câu “Chỉ... chỉ cần có thể cứu cậu Bạch ra, chúng... chúng tôi tình... tình nguyện...”

Cảnh Hạo “...”

Các cậu tình nguyện, cũng phải xem người ta có muốn không đã.

Thiệu Trạch biết hắn mất hứng, liền đi qua cọ vào người hắn lấy lòng, kiên nhẫn khuyên bảo, cam đoan mình không sao cả. Cảnh Hạo hiểu hiện tại không kéo dài được, phải mau chóng hành động, đấu tranh thật lâu, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý, chẳng qua sắc mặt hắn rất đen lại âm u khiến người ta nhìn thấy mà sợ.

Bọn họ sắp xếp kế hoạch xong xuôi, đám người Thịnh Tước liền bắt đầu đi chuẩn bị, Cảnh Hạo cũng đứng dậy đi ra ngoài, tập hợp thuộc hạ ra lệnh, trong phòng nhất thời chỉ còn lại Thiệu Trạch và Kiều Tịch. Trong khoảng thời gian này hai người vẫn tách ra hành động, hiện tại mới có cơ hội ở cùng một chỗ, Thiệu Trạch lập tức hỏi “Tập tài liệu của em làm sao bây giờ?”

Dựa theo tính toán ban đầu, sáng sớm hôm sau y sẽ qua nhà họ Cảnh giám sát, thuận tay cầm tập tài liệu đó về cho Kiều Tịch, sau đó Kiều Tịch giúp làm một bản kết quả giả, tiếp theo họ nghĩ cách giải quyết vấn đề tên bác sĩ kia, tất cả thành công mỹ mãn. Thế nhưng tin tức phát hiện ra chiếc xe được truyền tới vào sáng sớm, thật sự rất đột ngột, y không thể nào trước khi đi lại vô duyên vô cớ qua Cảnh gia một chuyến được, vậy nên tập tài liệu kia hiện giờ vẫn còn đặt trong nhà họ Cảnh.

“Chuyện đó tạm thời gác lại đã, xem cái này đi.” Kiều Tịch đẩy tờ báo trên bàn qua “Thiệu Tu Dung sắp tới khu mười rồi, đặt chân ngay thành phố bên cạnh.”

Thiệu Trạch ngẩn ra, nhanh chóng xem qua một lượt, y nheo mắt lại “Người Huyết Sát vẫn không dùng trực thăng, lúc trước em còn tưởng chúng muốn ở lại để đổi Tham Lang, giờ mới biết không phải, đêm mai Thiệu Tu Dung tới khu mười, dựa theo tốc độ của Huyết Sát, vừa vặn có thể chạm trán với ông ta ở thành phố bên cạnh, nếu dùng trực thăng sẽ gây chú ý lớn.”

Kiều Tịch ừ một tiếng “Chúng muốn âm thầm hợp mặt với Thiệu Tu Dung giao Bạch Triệt cho ông ta. Dựa theo tính cách của ông ta, nhất định không chỉ muốn có em trong tay mà còn muốn ép ông chủ lộ diện nữa.” Anh hơi khựng lại, nhìn Thiệu Trạch “Em định làm thế nào?”

Thiệu Trạch biết có thể hiện tại y sẽ giết người của Huyết Sát, sau đó ngày mai tới thành phố kế bên tìm Thiệu Tu Dung tính sổ, nhưng như vậy Thiệu Tu Dung có lẽ sẽ nảy sinh cảnh giác, e rằng không dễ đắc thủ, có điều y cũng có thể cùng người Huyết Sát tìm tới Thiệu Tu Dung, đến lúc đó mới ra tay. Nghĩ một lát, cũng không đấu tranh bao lâu, y chậm rãi thở ra một hơi “Trước tiên cứu Bạch Triệt ra đã, thân thủ của anh ấy không tốt, mất công lại bị ngộ thương.”

Kiều Tịch gật đầu, đương nhiên đồng ý.

Thiệu Trạch ném tờ báo xuống bàn, trầm mặc một chút, lại vô vị hỏi “Thế tập tài liệu kia phải làm sao đây?”

Kiều Tịch đẩy mắt kính “Em nên cảm thấy may mắn vì sáng sớm Cảnh Hạo không về nhà, nếu không em đã chết từ lâu rồi.”

“Nhưng nếu bị người giúp việc nhà anh ta cầm đi, chờ tụi em về rồi giao cho anh ta, em vẫn gặp xui xẻo.” Thiệu Trạch im lặng cuộn mình trong sofa “Tới lúc đó tất cả những gì em làm đều vô dụng.”

“Không, hữu dụng.” Kiêu Tịch lạnh lùng nói “Có thể cho anh ta biết em tìm chỗ chết tới mức độ nào.”

Thiệu Trạch “...”

“Hiện tại em vẫn còn cơ hội để sửa chữa, chính là chủ động nói ra sự thật.” Kiêu Tịch nhìn y một cái “Rốt cuộc em định khi nào mới nói cho anh ta hả?”

Thiệu Trạch trầm mặc một lát, cảm xúc trong mắt sâu lắng “Chờ em giết được Thiệu Tu Dung, anh ấy hỏi cái gì, em sẽ nói cái đó.”

“Nếu em không giết được thì sao?”

Thời gian Thiệu Trạch trầm mặc càng dài, lâu đến mức Kiêu Tịch cho rằng y sẽ không trả lời thì lại nghe y khẽ nói “Cả đời em... chắc khó có thể bình an.”

Kiều Tịch dừng một chút, nhìn y một hồi, cuối cùng vươn tay chậm rãi xoa đầu y.

Cảnh Hạo và đám Thịnh Tước nhanh chóng an bài thỏa đáng, nhìn đồng hồ liền xuất phát.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 51: Thành phẩm (2)

Khách sạn Huyết Sát ở cũng không lớn, nếu dưới lầu xuất hiện quá nhiều người sẽ rất dễ khiến đối phương cảnh giác, cho nên đám người Thiệu Trạch lần này tới đều là chọn ra những người tinh nhuệ. Cảnh Hạo nhìn cậu vợ vô cùng yêu chiều của mình, nghĩ tới y vào khách sạn để cung cấp phục vụ, cơ thể hắn liền tỏa ra hơi thở âm u “Em nhất định phải làm như vậy sao?”

“Tiện lợi, ngắn gọn, chỉ cần cứu Bạch Triệt ra, chúng ta liền có thể không sợ gì mà hành động, không cần cố kỵ nhiều như thế.” Thiệu Trạch cười nhìn hắn một cái “Yên tâm, tôi thật sự sẽ không sao đâu.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, biết hiện tại không thể lãng phí thời gian, hắn liền ôm y vào lòng, dặn dò một câu “Gặp nguy hiểm thì đừng có cậy mạnh.” Sau đó mới lưu luyến buông y ra.

Thiệu Trạch vỗ nhẹ lên cánh tay hắn, đi tới bên cạnh Kiều Tịch, cuối cùng xác nhận vị trí phòng suy đoán một lần nữa, tiếp đó liền chuẩn bị đi vào. Y nhìn khách sạn này, không khỏi nở nụ cười “Tệ như vậy, trông như chỗ làm ăn mờ ám, anh nói xem có thể là tên biến thái khu tám mở không?”

“Mở khách sạn nguy trang để ép khách hàng làm thí nghiệm? Ủm, chuyện này người như hắn có thể làm được.” Kiều Tịch lạnh như băng nói “Nếu thật sự là hắn mở, hiện tại nhìn thấy Bạch Triệt

tàn phế vào ở, nói không chừng sẽ bắt cậu ta đi, sau đó mở chân ra lắp ráp kim loại vào.”

“Thật tốt.”

Kiều Tịch ừ một tiếng, đẩy mắt kính “Thật ra có lúc anh cũng muốn cắt hết chân của cậu ta đi.”

“Ý này rất hay, anh cố lên.”

Các trợ lý của Bạch Triệt đổ máu trong lòng, sắc mặt trắng bệch, run cầm cập đứng cách xa họ. Cơ mặt Thịnh Tước thì co giật mấy cái, chịu đựng không nhúc nhích. Cảnh Hạo dạn dò thuộc hạ vài câu, chậm rãi tiến lên “Đang nói gì đấy?”

“Không có gì.” Thiệu Trạch đi qua ôm hân “Tôi đi đây.” Nói xong y vẫy tay với mọi người, xoay người rời đi. Cảnh Hạo và Kiều Tịch nhìn chằm chằm về ngoài kiên trì ấy, vài phút sau mới bắt đầu lần lượt đi vào.

Bởi vì không có phòng liên tiếp, nên người Huyết Sát ở khá là phân tán, Thiệu Trạch chậm rì rì đi tới, quan sát một chút, quyết định bắt đầu tìm từ trong góc, y gõ hai cánh cửa liên tiếp, một căn nói không cần phục vụ, một căn nói cần, vì thế y mỉm cười đi vào, gọn gàng thu dọn người trong đó, tiếp theo liền kéo quần áo ra, chăt vật đi ra ngoài, lau nước mắt tiếp tục gõ cửa.

Người mở cửa là một Alpha, trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ mắt trái xoẹt qua mũi tới má phải mới chấm dứt, trông rất khủng bố, Thiệu Trạch chỉ nhìn một cái liền liếc ra phía sau hân, ngoài miệng cười nói “Xin hỏi có cần phục vụ không?”

Vị Alpha kia có lẽ hơi trì độn, sửng sờ vài giây mới nhìn người trong phòng, buồn bực hỏi “Cậu có muốn được phục vụ không?”

Thiệu Trạch dựa theo khe hở nhìn thấy rõ Bạch Triệt đang ngồi bên trong, y liền nắm thời cơ lách mình vào, đưa tay ra sau đóng cửa lại, cười tí mắt “Anh ấy nhất định sẽ cần đấy.”

Vừa dứt lời, y tiến mạnh lên, định bụng thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị mà giải quyết gọn gàng hẳn, sau đó xem trong phòng còn ai khác không, đồng dạng giải quyết, cuối cùng mang Bạch Triệt rời đi, nhưng y còn chưa tiến lên, đối phương đã nhanh chóng có phản ứng, vội vàng lách mình né tránh, đồng thời giơ nắm đấm lên, trong chốc lát liền đánh qua.

Vừa rồi Bạch Triệt muốn nói không cần phục vụ để Thiệu Trạch rời đi, giờ thấy thế liền biết đã muộn, y lập tức mở miệng, giọng nói nôn nóng mà trước đây chưa từng có “Đi mau! Hắn là thành phẩm từ phòng thí nghiệm ra đó.”

Hai chữ “thành phẩm” vừa thoát ra, đồng tử của Thiệu Trạch liền co lại, theo bản năng nghiêng đầu, bên tai chỉ nghe một cơn gió gào thét qua, tiếp đó truyền tới tiếng vang lớn, nắm đấm của đối phương tạo thành một hố sâu trên tường, đá vụn và bụi mù vi vu rơi xuống.

Thiệu Trạch nhanh chóng nhảy qua bên cạnh, tạo ra khoảng cách, nhìn chăm chú vào hắn, sau đó sắc mặt y khẽ biến “... Anh Trình?”

“Chú ý con tin, giết chết kẻ xông vào.” Alpha kia buồn bực nhắc lại mệnh lệnh, biểu tình trông hơi ngốc, giống như không nghe thấy xưng hô của Thiệu Trạch, hắn dường như không bị làm sao mà rút tay ra, dưới chân khẽ cử động, chớp mắt đã vọt tới gần.

Ở chỗ không xa phía sau Thiệu Trạch là Bạch Triệt, chỉ cần y vừa trốn là sẽ lập tức nhượng Bạch Triệt cho đối phương, vì thế y nhanh chóng nâng tay phải lên, sít sao chống chọi công kích của đối phương, kêu lớn tiếng “Bạch Triệt, đi ra ngoài.”

Bạch Triệt biết rõ mình ở lại sẽ làm Thiệu Trạch vướng víu tay chân, do dự nửa giây, y nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Alpha kia thấy y có thể cử động, nhất thời sửng sốt.

Thiệu Trạch thấy đúng thời cơ, cổ tay liền bắt lấy cánh tay của hắn, cơ cánh tay phải nhanh chóng siết chặt, khẽ gầm một tiếng, vùng cả người lên dùng sức ném hắn ra ngoài.

Rầm một tiếng, người kia nện vào vách tường đối diện, thoáng chốc mặt tường để lại vô số vết nứt sâu, giống như cả căn phòng đều chấn động. Thiệu Trạch cử động cổ tay “Tĩnh táo lại đi, em là Tiểu Thiệu đây, anh còn nhớ em không?”

Alpha kia như là không có nghe thấy, hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế, lúc rơi xuống đất đồng thời lại xông lên trước, tốc độ của hắn vốn nhanh, lại cộng thêm sức lực tiến lên, Thiệu Trạch căn bản trốn không thoát cũng không chịu nổi, nhất thời bay ngược ra ngoài, rầm một tiếng va vào quầy rượu, chớp mắt bị thanh thép biến dạng đâm xuyên qua vai trái, máu lập tức tuôn ra.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, lúc đó Bạch Triệt vừa mới chạy đến cửa, y đang định chạy ra, thấy thế sắc mặt liền đột biến “A Trạch!”

Thiệu Trạch nhanh chóng đứng dậy, bất chấp thương thế, trước khi Alpha kia còn chưa đi bắt Bạch Triệt, y liền nhanh chóng tiến lên,

nhảy lên cao, cầm mảnh thủy tinh quơ được dùng sức đâm vào vai hấn, tiếp đó thuận thế bắt lấy áo hấn, dồn sức nhào xuống dưới, thoáng chốc đặt hấn ở trên sàn nhà “Đi! Mọi người ở bên ngoài.”

Bạch Triệt cắn chặt răng, mở cửa chạy đi.

Đồng tử của Alpha kia tối đi, nhanh chóng nâng đầu gối lên, đá thẳng người phía trên ra ngoài.

Thiệu Trạch đã đoán được động tác của hấn trước, y vội vàng lùi về sau để giảm bớt công kích, nhưng ngay cả như vậy y vẫn phải chịu không ít sức lực, nhất thời trượt dưới mặt đất, đụng rầm vào mép giường, máu trào ra càng nhiều hơn, nhanh chóng nhuộm đỏ drap giường trắng tinh.

Alpha kia nhìn cánh cửa mở toang, lại nhìn Thiệu Trạch, sau giây phút do dự ngắn ngủi hấn liền chậm rãi tiến lên, bóp chặt cổ Thiệu Trạch, định giải quyết y trước.

Thiệu Trạch khụ một tiếng, thấp giọng nói “Họ Trình, tôi thật sự khinh thường anh.”

Lần này Alpha kia nghe rõ, dừng một lát, ánh mắt hấn hơi mờ mịt, tuy tạm thời không có bóp chết y, nhưng lực tay của hấn cũng không giảm.

Hô hấp của Thiệu Trạch dần khó khăn, y nhìn hấn “... Sao anh lại bị làm tới nông nổi này? Anh không nhớ em, không nhớ tên biến thái khu tám và Thiệu Tu Dung sao?”

Ánh mắt của Alpha kia lại mờ mịt, nhìn y không nói.

Thiệu Trạch chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm đi từng đợt, có ảo giác y sẽ chết ngay lập tức, không biết qua bao lâu, y bỗng phát nghe thấy có người đang gọi mình, sau đó cơ thể y bị dùng sức ôm lấy.

“A Trạch! A Trạch!”

Thiệu Trạch bắt mình mở mắt ra “... Đừng giết anh ấy.”

Cảnh Hạo lại gần nghe cả buổi mới nghe rõ, đồng tử hấn tối đi “Bạch Triệt nói em và hấn có quen biết, viên đạn kia không bắn vào chỗ hiểm, tôi sẽ giữ cái mạng của hấn lại.”

Thiệu Trạch muốn mở miệng, cơ thể lại bỗng nhiên run rẩy, tiếng rên rỉ bị đè nén lập tức phát ra, một mùi thơm ngọt ngào dần dần truyền ra từ trong máu, phút chốc tràn ngập cả căn phòng.

Cảnh Hạo đang muốn bế y ra ngoài, lại mạnh mẽ nhận thấy mùi chất dẫn dụ quen thuộc, nhất thời hấn cứng đờ, chậm rãi cúi đầu, không thể tin nổi “... Thiếu... Chu?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 52: Bất an

Chất dẫn dụ ngọt ngào quyến rũ nhanh chóng lan rộng, các Alpha xung quanh lập tức nhìn qua, từ khi sinh ra họ đã có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt đối với Omega, mà hiện tại hương vị truyền ra lại có tín hiệu rõ ràng: Omega còn chưa bị đánh dấu này đang phát tình. Họ cần phải đuổi các Alpha khác đi, hành động trước tiến lên chiếm đoạt y, giữ lấy y, đánh dấu y, khiến y run rẩy mở rộng hai chân ra với mình, cứ như thế mà phục tùng.

Có điều lần này các Alpha theo tới đều là những người tinh nhuệ, họ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, lúc này phát hiện mùi hương của đối phương rất thoải mái, suy nghĩ đầu tiên không phải là tới gần mà là lùi về phía sau duy trì bình tĩnh, nhưng ngay cả như vậy họ vẫn không thể tránh khỏi sinh ra phản ứng, thậm chí có người theo bản năng tiến về phía trước nửa bước, trái cổ di chuyển, nhìn chăm chú qua bên kia, giống như lúc nào cũng có thể không kiềm chế được.

Thiệu Trạch mất máu quá nhiều nên trực tiếp tiến vào thời kỳ phát tình, tình trạng này khiến cho khứu giác của y nhạy hơn so với bình thường, bởi vậy y có thể cảm nhận được rõ ràng chất dẫn dụ của rất nhiều Alpha tỏa ra trong không khí. Y cảm thấy vô cùng ghê tởm và bất an, vậy nên dù có choáng váng y vẫn cố duy trì một chút lý trí.

Thở hỗn hển mấy hơi, y rúc vào lòng người duy nhất có thể khiến mình cảm thấy thoải mái, nhin không được rên rỉ thành tiếng. Rào chắn kia giờ đây rút cuộc phá vỡ, giống như bỗng nhiên mở ra một lối đi, vô số dòng điện tê dại chen lấn dững mãnh trào ra, chi chít bò đầy toàn thân, khiến y vô cùng khát vọng được âu yếm, khát vọng được ôm lấy, khát vọng được hôn cũng khát vọng được người đàn ông này mạnh mẽ... mạnh mẽ giữ lấy.

Khó chịu và đau đớn không ngừng quất mạnh lên thần kinh, thậm chí y có thể cảm thấy chất lỏng nóng cháy đang điên cuồng từ chỗ sâu trong cơ thể mình tuôn ra ngoài, y muốn đưa tay lên bắt lấy Cảnh Hạo lại phát hiện mình đã không còn sức lực từ lâu, chỉ có thể bất lực rúc vào lòng hắn “Cảnh Hạo... Cảnh Hạo, em khó chịu quá... khó chịu quá... Cảnh Hạo...”

Mùi chất dẫn dụ và mùi máu tươi từng chút một đánh lên thần kinh, Cảnh Hạo căn bản không nghe rõ Thiệu Trạch nói cái gì, có điều thấy y chui vào lòng mình, đồng tử hắn không khỏi càng tối đi, lập tức siết chặt cánh tay lại. Kiều Tịch từng hỏi hắn về Thiệu Chu, lúc ấy hắn trả lời là tuyệt đối sẽ không phản bội Thiệu Trạch, nhưng hôm nay người tỏa ra mùi vị này chính là Thiệu Trạch, hắn phát hiện bản thân mình hoàn toàn không chống chọi được với cảm dỗ này.

Cậu ấy là của mày, xé quần áo của cậu ấy, mở rộng cơ thể cậu ấy, tiến vào cậu ấy, đánh dấu cậu ấy, khiến cậu ấy mãi mãi chỉ thuộc về một mình mày... Suy nghĩ đó trong đầu càng lúc càng mãnh liệt, Cảnh Hạo chậm rãi thở ra một hơi, lại ôm chặt lấy Thiệu Trạch.

“Ừm...” Bả vai Thiệu Trạch đau đớn, theo bản năng nhúc nhích, nhưng giấy dựa này quả thật quá nhỏ bé, rất nhanh y liền yếu đuối nằm trong lòng hắn.

Bạch Triệt bước nhanh tới đề miện vết thương của Thiệu Trạch lại “Đừng có thất thần, mau rời khỏi đây!”

Cảnh Hạo cố gắng để mình bình tĩnh lại, giọng khàn khàn ừ một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài.

Người Huyết Sát ở rất phân tán, cho nên người của Cảnh gia và DR cũng tách ra hành động. Kiều Tịch đã thuận lợi giải quyết người trong phòng, đang chuẩn bị đi tìm Cảnh Hạo và Thiệu Trạch, nhưng anh lại phát hiện thuộc hạ của mình đột nhiên đồng loạt cứng đờ, tiếp theo đều nhìn ra ngoài, khiến anh nhất thời kinh ngạc không thôi.

Kiều Tịch hơi nheo mắt, anh biết các Alpha khá nhạy bén với chất dẫn dụ của Omega, trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng hỏi “Sao thế?”

“... Là cậu Trạch.” Sắc mặt Thịnh Tước tối đi, nhanh chóng đuổi qua bên kia “Là chất dẫn dụ của cậu ấy.”

Sắc mặt Kiều Tịch khế thay đổi, lập tức chạy theo sát sau đó, lúc anh đuổi tới trong phòng đã tràn đầy mùi chất dẫn dụ của Alpha, khá nồng, ngay cả anh cũng chịu không nổi mà nhíu mày lại.

Thịnh Tước tiến lên hai bước, định ôm lấy Thiệu Trạch từ trong tay Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo lùi về phía sau, lạnh lùng nhìn qua, khí thế trên người rất đáng sợ, giống như một con sư tử đực bị chọc giận. Thiệu Trạch là người yêu của hắn, cộng thêm y đang phát tình, hiện tại bảo hắn giao cho người khác, điều này quả thực còn khó chịu hơn là móc trái tim hắn ra.

Thịnh Tước nhìn tơ máu trong mắt Cảnh Hạo, trong lòng rung mình, quyết định dùng biện pháp ép buộc, mà Cảnh Hạo lại như đoán được hành động của Thịnh Tước, hấn nhanh chóng lách qua bên cạnh, trầm giọng hỏi “Làm gì?”

Kiều Tịch bước tới, lấy thuốc thử mới luôn mang theo bên người chích cho Thiệu Trạch “Thịnh Tước đã trải qua huấn luyện nhắm vào mục tiêu, đưa A Trạch cho cậu ta đi.”

“Không.”

Kiều Tịch lạnh lùng hỏi “Anh muốn A Trạch chết sao?”

Đáy lòng Cảnh Hạo chấn động, hấn biết lúc này tình trạng của Thiệu Trạch không tốt lắm, nếu không chế không được, nói không chừng sẽ càng làm y bị thương nặng thêm. Hấn đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng không tình nguyện thỏa hiệp, tiếp theo bắt bản thân lùi về sau để tránh mất đi lý trí.

Thịnh Tước đã chạy tới phòng tắm lấy khăn tắm ra từ lâu, hấn liền bao chặt Thiệu Trạch lại, chuẩn bị bế đi, thế nhưng Thiệu Trạch vốn đang rơi vào hôn mê lại đột nhiên mở mắt ra, dùng sức đẩy Thịnh Tước, bịch một tiếng ngã xuống mặt thảm trên sàn nhà, nôn khan một hồi.

“A Trạch!” Mọi người nhanh chóng tiến lên, vây quanh y.

“... Cút, không được tới gần tôi!” Ánh mắt của Thiệu Trạch từ lâu đã rời rạc, căn bản nhìn không rõ người bên cạnh là ai, song vẻ mặt của y lại rất sắc bén, thậm chí mang theo vài phần sát khí, y vừa nói vừa rời xa Alpha đang tới gần, cánh tay phải duy nhất còn hoạt động

được vung lên hai cái, tiếp theo bỗng nhiên không để ý mà đánh vào tường, nhất thời để lại một vết nứt sâu trên đó.

Bước chân của Thịnh Tước khựng lại, sau lưng thoáng chốc toát ra một lớp mồ hôi lạnh, thầm nghĩ một cú này mà đánh vào trên người hậu quả thật rất khó lường, đây còn là lúc y bị thương nặng mà ra tay, nếu không bị thương... Hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay phải của Thiệu Trạch, người bình thường thật sự có thể làm được như thế sao?

Thiệu Trạch bị chất dẫn dụ của Alpha trong phòng kích thích, lại nằm trên đất nôn khan, y thở dốc một tiếng "... Cút!"

Kiều Tịch vội vàng đỡ y, nheo mắt nhìn vài giây, ý bảo những người bên cạnh lùi về sau, anh phải phụ trách kiểm soát vết thương cho A Trạch nên không thể bế cậu được, Bạch Triệt thì "tàn phế", hoàn toàn không thể trông cậy vào, còn những người này... Anh nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng lấy ra một viên thuốc đưa cho Cảnh Hạo "Uống đi."

Cảnh Hạo nhất thời hiểu ra ý của anh, nhanh chóng uống vào, rồi bế lấy Thiệu Trạch rời đi. Đôi mày nhíu chặt của Thiệu Trạch dần giãn ra, hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Dù là vừa mới xảy ra đánh nhau hay là sau đó chất dẫn dụ lan ra đều tạo thành chấn động không nhỏ, đặc biệt nơi này từng là chiến khu, Omega vô cùng thừa thớt, cộng thêm mùi của Thiệu Trạch rất ngọt, bởi vậy gần như dẫn hết các Alpha lân cận tới đây, có điều may mà thuốc thử mới của Kiều Tịch đã có tác dụng, nhiệt độ phát tình của Thiệu Trạch đang từ từ biến mất, các Alpha tinh nhuệ rất cuộc không cần chịu đựng cảm giác dày vò này nữa, liền cảnh giác bảo vệ bên người, nhanh chóng xông ra ngoài.

Cảnh Hạo có thể lực ở khu mười, công việc dọn dẹp hậu quả liền giao cho người của hắn, mấy người nhanh chóng lên xe, chạy tới bệnh viện. Cảnh Hạo lấy lại bình tĩnh, lúc này mới có cơ hội hỏi “Cậu ấy là Thiếu Chu?”

Kiều Tịch lãnh đạm ừ một tiếng “Chờ cậu ta tỉnh lại thì anh tự hỏi đi.”

Cảnh Hạo xé tấm mặt nạ silicone trên mặt Thiệu Trạch ra, trong ánh sáng tối mờ buông mắt xuống nhìn y, chậm rãi siết chặt cánh tay, cẩn thận kéo y vào lòng.

Không chỉ vai trái của Thiệu Trạch bị thương, mà còn có mấy vết thương do bị mảnh thủy tinh cửa vào, trên người toàn là máu, vừa vào tới bệnh viện liền được đẩy vào phòng cấp cứu cùng với tên Alpha thành phẩm kia.

Kiều Tịch cầm khẩu súng bán tự động từ tay trợ lý, lạnh lùng nhìn ông bác sĩ không cho anh vào theo, ông bác sĩ kia nhất thời sợ hãi, run rẩy mời anh vào. Lúc này Kiều Tịch mới vừa lòng, nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật, tiếp theo thấy Thiệu Trạch bất an cử động, anh liền bảo họ chích cho y một mũi thuốc trấn tĩnh, sau đó đeo bao tay, bắt đầu xử lý vết thương.

Hai tiếng sau, Thiệu Trạch và Alpha kia được chuyển tới phòng cao cấp, đám người Kiều Tịch sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên vẫn ngồi ở phòng khách trông chừng.

Cảnh Hạo uống mấy ly nước, phát hiện mình vẫn khát khô cổ, xao động trong cơ thể từng đợt trào về trước, khiến hắn muốn xông tới ôm Thiệu Trạch vào lòng xoa nắn, dù đã uống thuốc nhưng chất

dẫn dụ ngọt ngào kia vẫn thấm vào mạch máu hắn, gọi lên phản ứng theo bản năng nhất của Alpha.

Hắn lại uống hết một ly nước nữa, thật sự có chút chịu không nổi, liền dứt khoát đi ra ban công hóng gió đêm, hắn đi qua đi lại mấy bước, tiếp đó nghĩ đến một chuyện, lập tức cầm điện thoại ra gọi cho vị bác sĩ riêng kia, trầm giọng hỏi “Kết quả xét nghiệm có chưa?”

Khu mười và khu chín kề bên nhau nên không lệch giờ mấy, vị bác sĩ kia đã đi ngủ từ lâu, lúc này mơ màng nghe máy, anh sững sờ nói “Có... có rồi.”

Ông chủ Cảnh đang trong tình trạng không được thỏa mãn dục vọng, tâm trạng cực kỳ tệ, đồng tử hắn co lại, lạnh lùng hỏi “Vậy sao anh không báo ngay cho tôi?”

Bác sĩ bị giọng điệu của hắn kích động liền tỉnh táo lại, quả thực khóc không ra nước mắt, anh bị mất điện thoại, được một người tốt bụng nhặt được, mấy ngày nay vẫn liên hệ với đối phương để lại lấy, nhưng người ta cứ tới lúc lại có việc, khiến anh chạy không công hai chuyến, sau đó anh muốn tới nhà đối phương lấy lại, nhưng người ở đó lại nói người kia đi công tác rồi, anh cảm thấy mình bị lừa dối, nên hôm nay mới đi mua điện thoại mới.

Anh từng hỏi quản gia của Cảnh gia, nghe ông nói có thấy một tập tài liệu ở trong phòng ngủ chính chắc cậu chủ đã xem, anh nghĩ dù sao mình cũng đã gửi tin nhắn, nên không hỏi tới nữa, nhưng nghe cách hắn nói hiện tại có vẻ như hắn không biết. Anh nuốt nước miếng “Tôi đã tự đưa tới cho anh, còn gửi tin nhắn nữa.”

“Chuyện là khi nào?”

Vì thế bác sĩ nơm nớp lo sợ thuật lại, tiếp đó phát hiện bên kia im lặng, anh cũng im lặng hai giây, sau đó thử hỏi “Anh Cảnh, anh còn nghe không?”

Cảnh Hạo thản nhiên ừ một tiếng “Không còn sớm nữa, anh ngủ đi.”

Hắn cúp máy, nhìn qua phòng Thiệu Trạch, trầm mặc một lúc lâu, sau đó bắt mình phải nhẫn nhịn. Máy người thức tới ba giờ sáng thì nghe thấy phòng của Thiệu Trạch bỗng nhiên truyền ra tiếng động, liền vội vàng đi vào.

Dược tính của thuốc trấn tĩnh đã hết, Thiệu Trạch nhú mày, dường như cực kỳ bất an, cơ thể không ngừng cử động, tiếp đó đụng tới miệng vết thương, y liền kêu rên lên tiếng. Kiều Tịch xóc chân lên, thấy trên tấm gạc có vết máu, đồng tử anh liền co lại “Nứt ra rồi.”

Anh quét mắt nhìn, thấy sau khi Cảnh Hạo tới gần Thiệu Trạch liền thả lỏng một chút, anh liền tỏ ý bảo Cảnh Hạo ngồi yên, sau đó nhanh chóng băng bó lại, sau đó nhìn hắn chần chừ nửa giây “Anh ngủ lại đây đi, chú ý đừng chạm vào miệng vết thương của cậu ấy.”

Cảnh Hạo đương nhiên sẵn lòng, nhìn họ đi ra ngoài, hắn liền leo lên giường, ôm Thiệu Trạch vào lòng. Thiệu Trạch mơ hồ nhận thấy hơi thở quen thuộc, thần kinh vốn buộc chặt lập tức thả lỏng, lại gần cọ vào người hắn. Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên nặng nề, trán nẩy mạnh, đưa tay đè y lại, giọng khàn khàn “Đừng có cọ nữa... em mà cọ nữa là anh sẽ đánh dấu em ngay đấy.”

Thiệu Trạch hoàn toàn không có nghe thấy lời hắn nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn, trầm trầm ngủ say. Cảnh Hạo

trầm mặc một hồi, lại gần cổ y người, tiếp đó hôn lên trán y rồi ôm chặt lấy y.

Bạch Triệt và Kiều Tịch trở lại phòng khách, không khỏi hỏi “A Trạch làm sao thế? Trước đây chưa từng thấy em ấy như vậy.”

“Tôi ngăn chặn kỳ phát tình của cậu ấy, hiện tại bị tác dụng phụ.” Kiều Tịch chậm rãi phân tích “Cậu ấy sẽ vô cùng mất cảm, hiện tại thấy bất an là chuyện bình thường.”

“Thời gian tới lúc phát tình còn bao lâu? Vết thương lành kịp không?”

Kiều Tịch trầm mặc một chút “... Tôi cũng không xác định, hi vọng là có thể lành.”

Bạch Triệt gật đầu, đổi đề tài “Tôi bảo Thịnh Tước liên hệ về nhà rồi, bảo họ phái trực thăng từ khu chín qua đây, chúng ta mau chóng trở về, đừng cho Thiệu Tu Dung có cơ hội hành động.”

Kiều Tịch ừ một tiếng, không có ý kiến.

Một đêm không có gì. Ngày hôm sau Cảnh Hạo dậy sớm, hân hưởng mùi vị ngọt ngào này, nhìn người trong gang tấc, ôm y vào lòng lúc này mới xác định mình không có nằm mơ.

Sắc mặt Thiệu Trạch bởi vì mất máu quá nhiều mà hơi trắng, y vẫn đang ngủ, Kiều Tịch qua loa ăn xong bữa sáng liền bước vào kiểm tra vết thương, thấy chỗ đó hơi nứt ra, anh liền nhìn qua Cảnh Hạo, đoán là lúc y ngủ, hân theo bản năng sờ mó vì thế mới tạo thành hậu quả này.

Cảnh Hạo không lên tiếng, phản ứng theo bản năng này không phải thứ hắn có thể kiểm soát. Kiều Tịch nhìn hắn mấy lần, đại khái cảm thấy có thể tha thứ được liền không so đo nữa, xử lý xong liền lẳng lặng đợi một lát, tới khi trực thăng tới, mọi người liền nhanh chóng rời đi.

Trong quá trình Thiệu Trạch có tỉnh lại hai lần, không nói được mấy câu liền ngủ tiếp. Lúc y tỉnh thì chỉ phản cảm với mùi của Alpha, lúc ngủ say lại rất bất an, chỉ cho phép Cảnh Hạo tới gần, chỉ cho hắn chạm vào cũng chỉ cho hắn ôm. Đối với chuyện này Cảnh Hạo cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau khổ, bởi vì hắn chỉ có thể sờ mà không thể ăn, ngày qua ngày thật quá khó khăn.

Sau khi họ trở lại khu chín, đêm đó Cảnh Hạo ngủ trong phòng Thiệu Trạch, kết quả ngày hôm sau miệng vết thương lại nứt ra. Kiều Tịch nhìn Cảnh Hạo, vẫn không nói gì, đợi tới tối tiêm cho Thiệu Trạch một mũi thuốc trấn tĩnh, anh liền nhìn về phía Cảnh Hạo, lạnh lùng bảo thuộc hạ “Đá hắn ra, sau này buổi tối không cho hắn vào cửa.”

Các thuộc hạ “Vâng!”

Cảnh Hạo “...”

Vì thế ông chủ Cảnh bị vô tình đuổi đi, từ đó hắn bắt đầu mất ngủ.

Ngày thứ ba Thiệu Trạch rốt cuộc tỉnh lại, ngoại trừ hơi suy yếu thì các mặt khác đều xem như không tệ. Cảnh Hạo kiên trì ngồi bên giường với y, hoàn toàn không nhắc tới vấn đề chất dẫn dụ. Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, yên lặng quan sát, nghĩ rằng chẳng lẽ ý

muốn bảo hộ của Alpha đối với Omega phát huy tác dụng cho nên Cảnh Hạo không tính sổ?

Cảnh Hạo nhìn y một cái “Sao thế?”

Thiệu Trạch lấy lại tinh thần “... Không sao.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, cắt quả táo đã gọt xong thành từng miếng rồi đưa cho y, thuận tiện dụ dằng sờ đầu y “Ngoan, ăn nhiều trái cây một chút mới có lợi, dưỡng thương cho tốt, tranh thủ sớm khỏe lại.”

Thiệu Trạch không biết vì sao y lại thấy hơi sờn tóc gáy, trầm mặc một chút, đưa tay run rẩy cầm lấy một miếng.

Cảnh Hạo trò chuyện với y, rất nhanh sau đó liền thấy Kiều Tịch đi vào, nhắc nhở hẩn thời gian, nguyên nhân là nếu tiếp xúc quá nhiều có khả năng sẽ dẫn tới A Trạch tiến vào kỳ phát tình sớm. Trán Cảnh Hạo nảy lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt của vợ mình, trong lòng tê tái, cuối cùng thỏa hiệp đứng dậy rời đi.

Kiều Tịch bảo người giúp việc đưa hẩn ra ngoài, sau đó anh tới chiếc giường lớn ngồi xuống “Bạn của em tỉnh rồi.”

Thiệu Trạch hơi giật mình, đang định mở miệng lại nghe anh lạnh lùng nói tiếp “Nhưng bị anh chích thuốc trấn tĩnh mà quật ngã tiếp rồi.”

Thiệu Trạch “...”

Kiều Tịch đẩy mắt kính “Thần chí của hẩn không rõ, anh đang kiểm tra.”

Thiệu Trạch gật đầu, nói với Kiều Tịch là nhất định phải chữa khỏi cho hần, tiếp đó y liền cảm thấy hơi mệt. Kiều Tịch biết y cần nghỉ ngơi liền không nhiều lời nữa, đóng chặt cửa, xuống lầu.

“Cậu Kiều.” Thịnh Tước ôm một bó hoa bách hợp đi vào “Người gác cổng nói đây là có người tặng cậu Trạch, đưa xong liền đi.”

Kiều Tịch nhìn tấm card, ánh mắt nhất thời ngưng tụ, chỉ thấy ở trên đó viết mấy chữ rất mạnh mẽ:Chúc cháu mau khỏe lại, cậu yêu của cháu, Thiệu Tu Dung.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 53: Trình Tứ

Thành phẩm của phòng thí nghiệm tên là Trình Tứ, theo Thiệu Trạch nói người này trước kia là Beta, nhưng khả năng lớn là bị tên biến thái khu tám cải tạo, vậy nên nay mới có thể biến thành Alpha. Kiều Tịch nhất thời sáng tỏ, khó trách chất dẫn dụ của Alpha trên người Trình Tứ không mạnh lắm, anh vốn còn tưởng là do thuốc hoặc gen.

Thiệu Trạch cười lắc đầu, nói gen của hắn không tệ, trái lại còn vô cùng mạnh. Kiều Tịch thầm nghĩ có lẽ vì vậy người này mới có thể trở thành thành phẩm, anh gật đầu, cầm chai truyền dịch ra vừa thay cho Thiệu Trạch vừa chậm rãi nói “Lúc đó Cảnh Hạo chỉ bắn một phát vào vai phải hắn, sau đó đánh hắn bất tỉnh, trước đó em có dùng thủy tinh đâm vào vai trái hắn, hiện tại ngoại trừ hai tay bị giới hạn hoạt động, chỗ khác cũng không có vấn đề gì, nếu hắn nổi khùng lên, tới lúc đó sẽ rất phiền toái.”

Thiệu Trạch hiểu không thể dùng thuốc trấn tĩnh mãi, nghĩ một lát y nói “Lần trước anh ấy tỉnh lại có phải ửng gì không? Có nói gì không?”

“Chỉ nói chú ý con tin, giết chết kẻ xông vào.” Kiều Tịch đóng hòm thuốc lại “Có lẽ đây là mệnh lệnh người khác nói cho hắn, anh chỉ nghe tới đó liền chích liều trấn tĩnh cho hắn, không biết sau đó còn câu gì nữa không.”

Thiệu Trạch hồi tưởng lại tình cảnh giao đầu ngày đó, y lắc đầu “Chắc là không có đâu.”

Kiều Tịch ừ một tiếng, hỏi “Lúc em quen hấn, hấn là người thế nào?”

“Rất lạc quan, tùy tiện, tính cách cởi mở, là người rất tốt, à, thỉnh thoảng thì hơi chậm tiêu.” Thiệu Trạch nhìn anh “Lúc đó em nhắc tới chuyện quá khứ, hình như anh ấy hơi do dự, nếu nghiêm túc nói chuyện với anh ấy, liệu có thể làm anh ấy tỉnh lại không?”

“Hiện tại thần chí của hấn không rõ ràng, nói cũng vô dụng thôi, kể cả gắng gượng có chút tác dụng thì đây cũng là một quá trình lâu dài, trong thời gian ngắn này có lẽ sẽ không đánh thức được, chỉ đành tiếp tục kiểm tra, xem thử chỗ nào xảy ra vấn đề thôi.” Kiều Tịch đẩy mắt kính “Đương nhiên, tiền đề là hấn chịu yên ổn đợi ở đây.”

“Nếu không được thì nhốt lại, anh ấy là thành phẩm, lồng sắt phải chắc một chút.” Thiệu Trạch đang nói thì dừng lại, khẽ lẩm nhẩm “Thần chí không rõ, chú ý con tin...”

Kiều Tịch đối diện với y, chỉ cảm thấy thông thoáng rộng mở “Anh hiểu rồi, ý kiến rất hay.”

Thiệu Trạch cười tí mắt gật đầu, nhìn anh một cái, đột nhiên hỏi “Bên Thiệu Tu Dung có động tĩnh gì không?”

“Có.” Kiều Tịch cũng không giấu diếm “Lúc em ngủ ông ta có sai người tặng một bó hoa, nói chúc em sớm ngày khỏe lại, anh bảo họ vứt đi rồi.”

Thiệu Trạch không sao cả mà đáp lại, từ lúc chất dẫn dụ của y vì bị thương mà lộ ra, y liền biết nhất định sẽ bị Thiệu Tu Dung tìm tới cửa, hiện tại phản ứng này rất bình thường, có lẽ chờ Thiệu Tu Dung làm xong một phần việc liền sẽ bớt thì giờ đối phó với y, y nheo mắt lại, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện “Tên biến thái kia vất vả lắm mới làm ra thành phẩm, không thể nào dễ dàng đưa cho Thiệu Tu Dung được.”

“Ừ, chắc là tạm thời cho ông ta mượn.”

“Nếu là như thế hẳn nhất định sẽ đòi lại.” Thiệu Trạch nhướn mày “Anh nói xem, có khi nào hẳn tìm tới chúng ta đòi người không?”

“Kể cả đòi anh cũng không đưa, ai cướp được thì thuộc về người ấy.” Đồng tử của Kiều Tịch hiện lên tia lạnh “Chỉ cần tên biến thái đó dám tới đây, anh sẽ bảo người đặt hẳn lên bàn thí nghiệm chậm rãi giải phẫu.”

“... Cái gì mà cướp với không cướp chứ, anh đừng đem bạn em thành vật thí nghiệm.” Thiệu Trạch nhắc nhở “Còn có, em kêu biến thái thì thôi, còn anh ấy, dù gì cũng là đàn anh của anh mà.”

“Với anh mà nói đàn anh hay biến thái cũng cùng một ý.” Kiều Tịch không hề cử động “Lúc trước em ở chung với hẳn một thời gian trong phòng thí nghiệm, em chịu được hẳn không?”

“Cũng tạm tạm, thật ra nhìn từ ngoài vào, tên biến thái đó rất vui lòng đẹp mắt.” Thiệu Trạch đang nói thì bỗng nhiên nở nụ cười “Em nhớ có một lần chuốc chút thuốc cho hẳn, khiến hẳn co giật nửa tiếng trên mặt đất, nhưng mà chờ tới khi em nhớ ra là nên ghi hình lại thì bị thuộc hạ của tên biến thái đó phát hiện rồi khiêng đi mất, thật đáng tiếc.”

Kiều Tịch “...”

“Nói thật, dù cho cả người hấn run rẩy cũng không mất đi phong độ, thật đó.”

“... Em cần nghỉ ngơi.” Kiều Tịch im lặng chĩnh chắn lại cho y, nhắc hòm thuốc rời đi. Thiệu Trạch nhìn anh rời đi, tiếp tục ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương.

Dược tính thuốc trấn tĩnh trong cơ thể Trình Tứ còn có vài tiếng nữa là sẽ hết tác dụng, sau khi Kiều Tịch từ trong phòng Thiệu Trạch đi ra liền căn dặn thuốc hạ đi mua một cái giường đơn, sau đó khiêng tới phòng của Bạch Triệt. Các thuốc hạ tuy thấy khó hiểu nhưng cũng sáng suốt biết không nên hỏi nhiều, nghe lời đi chấp hành, nhưng ngay sau khi hoàn thành lại nghe Kiều Tịch nói khiêng Trình Tứ vào, khiến cả bọn nhất thời trầm mặc.

Kiều Tịch lạnh như băng nhìn chung quanh một vòng “Sao, có vấn đề gì?”

Cậu ném một tên hung bạo như thế cho cậu Bạch, cậu Bạch có biết không? Các thuốc hạ im lặng nghĩ, nói chung là không ai dám nhiều chuyện.

“Không có vấn đề gì thì khiêng vào đi.”

“... Vâng.”

Buổi trưa Bạch Triệt cùng Cảnh Hạo trở về, y qua loa ăn xong bữa liền lên lầu thăm Thiệu Trạch, sau đó về phòng ngủ trưa, tiếp theo liền phát hiện bên cạnh cái giường lớn của mình còn đặt một cái giường khác, y lập tức dừng lại.

Trợ lý đẩy xe lăn cho y rất kinh ngạc “Chuyện gì vậy? Ai đặt vào đây?”

Bạch Triệt luôn rất thông minh, lúc nhìn thấy Trình Tứ nháy mắt liền hiểu ra là chuyện tốt của Kiều Tịch làm, y nhanh chóng bảo “Chúng ta đi thôi.”

Trợ lý vừa định gạt đầu, phía sau lại bỗng nhiên truyền tới một giọng nói lạnh như băng “Muốn đi đâu?”

Kiều Tịch thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng liền nhanh chóng vẫy tay đuổi trợ lý đi, tiếp đó dùng sức đá một phát vào xe lăn, thoáng chốc đưa Bạch Triệt vào phòng, anh cũng đi vào “Mấy ngày nay ở nhà làm việc đi.”

Bạch Triệt chậm rãi di chuyển xe lăn, trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn hoà, cũng không thẹn quá hóa giận “Cậu không thể xích anh ta lại à?”

“Không thể, làm thế có khi khiến hấn tự mình hại mình, hơn nữa không tiện quản lý.” Kiều Tịch an ủi “Tôi sẽ mau chóng làm hấn khôi phục thần chí, tạm thời cậu nhẫn nhịn đi, dù sao hấn cũng là bạn của A Trạch.”

Bạch Triệt vừa định mở miệng lại phát hiện người bên cạnh tĩnh, y liền nhìn qua. Kiều Tịch lùi ra ngoài cửa, nhìn Trình Tứ đứng dậy, lãnh đạm nói “Bạn của anh bảo tôi nói với anh là họ có việc phải đi ra ngoài một chuyến, anh tiếp tục trông chừng con tin đi.”

“Chú ý con tin, giết chết kẻ xông vào.” Vết sẹo trên mặt Trình Tứ đã được Kiều Tịch bôi thuốc, trên mặt quần đầy băng, hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ cụ thể, hấn vừa máy móc mở miệng vừa

chậm rãi đi về phía Bạch Triệt, im lặng ngồi xuống, bình tĩnh nhìn y, sau đó không cử động nữa.

Bạch Triệt “...”

Kiều Tịch rất hài lòng với hiệu quả này, nghiêng đầu dặn người bên cạnh “Nếu có tài liệu quan trọng các cậu cứ để ở cửa, nhớ kỹ đừng có mà đi vào.”

Trợ lý của Bạch Triệt khóc không ra nước mắt, nói vâng, lặng lẽ nhìn anh rời đi, tiếp đó nhìn về phía thủ trưởng nhà mình, nhỏ giọng hỏi “Cậu Bạch, cậu có tính toán gì không?”

Trình Tứ thấy họ nói chuyện với con tin của mình, lập tức quay đầu, tuy không mở miệng nhưng sát khí lại lan tràn ra.

“...” Vài vị trợ lý đồng loạt lùi về phía sau, trong lòng chảy máu ào ào, cậu Bạch cùng một tên đàn ông đã man chưa thuần hóa ngủ cùng một phòng liệu có được không?

Bọn họ thương lượng một lát liền cầm điện thoại di động ra nhắn tin cho Bạch Triệt, nói đừng miễn cưỡng, nếu thật sự không muốn, liền thừa dịp lúc đi vệ sinh nhảy xuống, chúng tôi đón cậu, sau đó đưa cho cậu Kiều một cái lồng sắt để nhận lỗi.

Bạch Triệt xem tin nhắn, không quan tâm, ánh mắt y đảo qua, thấy thuộc hạ gấp gấp xoay qua xoay lại trước cửa, thậm chí muốn đi viết một cái bảng nhỏ giơ cho y xem, sau một lúc lâu trầm mặc, rốt cuộc y nhấn lại “Vô ích thôi, đừng nói đi vệ sinh, dù tôi đi tắm, hắn cũng sẽ đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào.”

“...” Trợ lý chớp mắt ôm lấy trái tim nhỏ bé.

Bạch Triệt ngồi một lát, chỉ giá sách “Lấy quyển sách bên trái phía sau cho tôi.”

Trình Tứ ừ một tiếng, rất nhanh đưa cho y. Bạch Triệt mở ra đặt trên đùi, mỉm cười, ôn hòa đọc sách. Trình Tứ nhìn y không chớp mắt, im lặng nghe. Gió khẽ thổi tấm rèm màu trắng, nhất thời không gian yên tĩnh vô cùng.

“Thơ ca có thể hun đúc tình cảm sâu đậm, làm cho con người không còn bạo lực nữa.” Bạch Triệt nhìn hắn “Bài tôi vừa đọc anh nghe hiểu không?”

Trình Tứ đối diện với y, ánh mắt đại ra, vẻ mặt ngây ngốc.

Bạch Triệt “...”

Sau buổi trưa cuối xuân rất dễ khiến người ta buồn ngủ, Cảnh Hạo nhẹ nhàng mở cửa, thấy Thiệu Trạch đang ngủ, hắn liền đi chậm lại, từ từ bước tới, ngồi xuống bên giường nhìn y.

Hai má và môi Thiệu Trạch vẫn không hồng hào mấy, ngũ quan xinh đẹp lộ ra yếu ớt rõ ràng, giờ phút này im lặng nhắm mắt, khiến người ta đau lòng tới mức muốn ôm vào lòng xoa nắn. Cảnh Hạo nhìn y một hồi, đưa tay sờ mặt y, trong lòng có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi.

Cậu ấy đã trải qua cái gì? Là ai cứu cậu ấy? Sao lại ở DR? Sao tính cách lại biến hóa nhiều như thế? Ngoại hình thay đổi là do bị thương phải phẫu thuật thẩm mỹ hay là nguyên nhân khác? Lúc trước cố ý xuất hiện ở lễ minh hôn kia có phải là muốn tìm Lý Cố, nhưng kết quả lại bất ngờ phát hiện một bí mật nên mới thay đổi chủ ý? Vậy tình cảm cậu ấy dành cho Lý Cố thật sự bỏ được sao?

Điểm quan trọng nhất, cậu ấy thuộc về số người rất ít kia, lại là Omega, lúc trước huấn luyện nhất định chịu không ít khổ, cậu ấy quyết định làm như thế... rốt cuộc có phải vì bị Lý Cố tổn thương nên mới có thể kiên quyết?

Đồng tử của Cảnh Hạo hơi tối đi, hắn hơi cúi đầu, hôn lên khoe miệng y. Thiệu Trạch phát hiện hắn tới gần, mơ màng mở mắt, cười vươn tay phải có thể cử động được về phía hắn, muốn ôm lấy hắn.

Hiện tại y đang đứng trước thời kỳ tiền phát tình nên vô cùng mất cảm, Cảnh Hạo là Alpha duy nhất có thể đi vào căn phòng này, vả lại y rất dính Cảnh Hạo, mỗi một động tác đều lộ ra vẻ ỷ lại, khiến cả trái tim người ta đều mềm nhũn đi.

Sắc mặt Cảnh Hạo hơi dịu đi, cởi áo vest và quần tây ra, lên giường ôm y. Thiệu Trạch rúc vào lòng hắn, tìm được vị trí thoải mái, nhắm mắt ngủ. Cảnh Hạo giật mình nhớ tới lần đầu gặp mặt, sắc mặt hắn lại dịu thêm một chút, hôn lên mặt y.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, người này cuối cùng là của hắn.

Cảnh Hạo ngủ một giấc với Thiệu Trạch, sau đó dậy tới công ty, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết mấy tài liệu quan trọng, rồi sớm về nhà với vợ.

Kiều Tịch nhìn hắn một cái, không có ngăn cản, nhắc nhở “Đừng dựa vào quá gần.”

Cảnh Hạo vô cùng bất mãn, nhưng rõ ràng đây là vì tốt cho Thiệu Trạch, hắn liền gật đầu, lên lầu với vợ, buổi tối không tình nguyện về nhà, hôm sau lại qua.

Thời gian Thiệu Trạch dưỡng bệnh rất ngoan, trên cơ bản Kiều Tịch nói gì liền nghe đó, một tuần sau, phần lớn vết thương trên người y đều đã khỏi hẳn, chỉ có một vài vết thương sâu và vai trái là còn khá nghiêm trọng. Mỗi ngày Kiều Tịch đều sẽ truyền dịch cho y, Thiệu Trạch vốn tưởng là thuốc giảm nhiệt thế nhưng thời gian qua đi, y liền phát giác có vấn đề, vì thế y cười, nhướn mày hỏi “Thuốc giảm nhiệt không cần truyền nhiều ngày như vậy chứ?”

“Ừ, đây là chất dinh dưỡng.”

Thiệu Trạch vốn muốn hỏi tại sao, nhưng ngẫm lại bản thân mình sẽ nhanh chóng bị Cảnh Hạo đặt trên giường làm bảy ngày nên y liền ngậm miệng lại.

Kiều Tịch nhìn biểu tình của y một lát “Đúng đó, em vẫn luôn thông minh như vậy.”

Thiệu Trạch “...”

“Anh ta không hỏi em chuyện của Thiếu Chu sao?”

Thiệu Trạch đương nhiên biết rõ “anh ta” là chỉ Cảnh Hạo, y cười lắc đầu “Anh nói xem có phải anh ấy không muốn hỏi không?”

“Không đâu, anh đoán có thể anh ta muốn giữ tới khi em tiến vào kỳ phát tình hoặc là đánh dấu em xong rồi mới tính.”

Thiệu Trạch nghĩ một lát, cảm thấy cũng có thể.

Kiều Tịch sờ đầu y, xoay người rời đi, tới phòng thí nghiệm pha một ly nước đặt ở cửa phòng của Bạch Triệt, bảo Bạch Triệt lừa Trình Tứ uống, sau đó đợi Trình Tứ hôn mê liền khiêng vào phòng thí nghiệm, tiếp tục kiểm tra và điều trị.

Thời gian trôi qua từng chút một, Trình Tứ khẽ cử động, đột nhiên mở mắt ra, tiếp đó thoáng chốc bị ánh sáng mạnh kích thích làm cho nhắm lại, giọng nói lộ ra chút nghi hoặc "... Cậu là ai? Đây là đâu?"

Kiều Tịch dừng một chút, nghiêng đầu dặn thuộc hạ "Đi báo cho A Trạch, nói bạn cậu ấy đã khôi phục."

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 54: Nóng lên (1)

Lúc này Trình Tứ cảm thấy có chút hỗn loạn, nghe Kiều Tịch thuật lại một lúc lâu sau hấn vẫn chưa lên tiếng. Kiều Tịch biết hấn cần chậm rãi tiêu hóa tin tức này, anh liền đứng một bên kiên nhẫn đợi, thuận tiện âm thầm đề phòng, miễn cho hấn lại mất đi lý trí. Trình Tứ trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói rất bình tĩnh “Tôi hiểu sơ sơ rồi, Tiểu Thiệu đâu?”

“Đang ở tầng ba truyền chất dinh dưỡng, để tôi đi hỏi xem cậu ấy có muốn gặp anh không.” Kiều Tịch hơi dừng lại “Đừng hiểu lầm, cậu ấy không trách anh lỡ tay làm cậu ấy bị thương đâu, chỉ là cậu ấy sắp tiến vào thời kỳ phát tình, mà anh lại vừa vận biến thành Alpha, đối với mùi đó cậu ấy khá miễn cảm.”

Trình Tứ nở nụ cười “Tôi hiểu, em ấy vẫn luôn rất ghét Alpha, hiện tại sắp phát tình, sao lại không chích thuốc trì hoãn?”

Kiều Tịch không đáp lại, anh biết A Trạch không thích Alpha, ban đầu anh tưởng rằng là do di chứng huấn luyện đặc biệt trước khi về DR, thế nhưng thời gian vừa qua A Trạch đột ngột phát tình, sự phản cảm đối với chất dẫn dụ của Alpha không hề bình thường, lúc này anh mới nhìn ra là có vấn đề.

“Anh biết nguyên nhân tại sao cậu ấy lại ghét Alpha không?”

Trình Tứ gật đầu.

“Là gì?”

Trình Tứ trầm mặc một lúc “Tôi không biết em ấy có muốn cho các cậu biết không.”

“Lúc cậu ấy gặp chuyện không may là vào mười tám tuổi.” Kiều Tịch lạnh lùng nói “Chính là độ tuổi Omega bắt đầu tiến vào kỳ phát tình, sau đó cậu ấy bị tên biến thái khu tám đưa tới khu mười một, trong quá trình này hoặc nói trong thời gian đó, cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Tứ lại trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu “Thật ra không phải chuyện gì quá nghiêm trọng, cậu có thể tự đi hỏi em ấy.”

Kiều Tịch quan sát hắn vài lần, thấy hắn rất kiên trì liền không hỏi tiếp nữa, bảo hắn chờ ở đây, còn mình đi lên lầu tìm Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch đã nhận được tin bạn mình thức tỉnh hoàn toàn, lúc này thấy Kiều Tịch vào cửa, liền cười hỏi “Giờ anh ấy thế nào?”

“Tình trạng cũng tạm ổn, anh ta nói muốn gặp em.”

Thiệu Trạch biết chất dẫn dụ của Alpha trên người Trình Tứ cũng không mạnh, do dự một lát, cuối cùng y cầm theo chai truyền dịch đứng dậy “Em gặp, nhưng không thể ở trong phòng em được.”

Kiều Tịch ngăn y lại, bảo thuộc hạ đi tìm Bạch Triệt đòi một chiếc xe lăn, sau đó để Thiệu Trạch ngồi xuống, đẩy y đi qua phòng khách nhỏ nằm ở cuối hành lang.

Thiệu Trạch đang trong giai đoạn đặc thù, đám người Kiều Tịch liền dặn dò các trợ lý Alpha cố gắng tránh không đi lại ở tầng này, hơn nữa còn cố ý tìm vài thuộc hạ Beta ở lại bên cạnh, để lúc cần

thiết có thể giúp một tay. Hiện tại hai người giúp đỡ cho Thiệu Trạch chính là Beta, một người cầm chai truyền dịch giơ lên, một người cầm cái giá để treo chai truyền dịch, kính cẩn đi theo.

Kiều Tịch chậm rãi đẩy xe lăn cho Thiệu Trạch, thấy y khẽ nhúc nhích, anh không khỏi hỏi “Sao thế?”

Ở tầng này Alpha quả thật ít hơn dĩ vãng, nhưng Thiệu Trạch đang trong giai đoạn miễn cảm nên y vẫn nắm bắt được chất dẫn dụ của Alpha trong không khí, nhất thời y nhíu mày lại, tất cả các dây thần kinh trên cơ thể đều căng chặt lên “Cảnh Hạo đâu?”

“Còn đang ở công ty, trưa mới về.”

Thiệu Trạch theo bản năng muốn gọi điện cho Cảnh Hạo, sau đó y hơi khựng lại, ừ một tiếng rồi không lên tiếng nữa. Kiều Tịch nhìn vào hai mắt y, biết y quen được chiều chuộng, hiện tại nếu hỏi Cảnh Hạo ở đâu có lẽ là do cảm thấy bất an, có điều tính tự chủ của y rất tốt nên liền nhin xuống.

Kiều Tịch xoa đầu y, bước vào phòng khách, treo chai dịch truyền lên, bảo thuộc hạ đi gọi Trình Tứ, cậu thuộc hạ vâng một tiếng liền nhanh chóng rời đi, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người. Kiều Tịch rũ mắt nhìn y, nhớ tới y là người không để bản thân chịu thiệt, anh liền quyết định hỏi một chút “Em ghét Alpha như vậy sao?”

“Chắc là do thời kỳ tiền phát tình, nên em ghét Alpha tới gần mình.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn đáp “Còn bình thường... thật ra em không có phản cảm lắm, dù là người xa lạ, mấy trợ lý như Thịnh Tước đó, em còn khá thích nữa.”

“Vậy sao lại ghét tới mức muốn ới luôn?” Kiều Tịch khẽ hỏi “Lúc em được cái tên biến thái kia cứu là năm mười tám tuổi nhỉ?”

Thiệu Trạch hơi giật mình, vì phòng ngừa Kiều Tịch suy nghĩ lung tung, y bèn cười “Ngày em gặp chuyện đã có dấu hiệu phát tình, sau đó em bị đưa tới khu mười một, hoàn toàn tiến vào kỳ phát tình, Thiệu Tu Dung muốn lấy chất dẫn dụ của em, nên không thể tiêm thuốc thử cho em, mà em tự dừng lại trở thành chuột bạch cho họ làm thí nghiệm đương nhiên sẽ thấy khó chịu, với lại chất dẫn dụ của Alpha trên người Thiệu Tu Dung quá mạnh, nên em liền bảo hấn rút đi.” Y nhớ lại “Khi đó thần chí của em có chút mơ hồ, nhớ không rõ lắm, có lẽ em phản kháng quá kịch liệt, có lẽ là nói quá khó nghe, có lẽ ông ta chợt có hứng thú, em chỉ nhớ sau đó ông ta nhốt em vào một cái lồng sắt, sau đó ném bảy tám Alpha ở bên ngoài.”

Trong lòng Kiều Tịch căng thẳng, ánh mắt nhất thời lạnh đi.

“Mấy Alpha đó nhanh chóng bị chất dẫn dụ của em ảnh hưởng làm cho mất đi lý trí, lắc lồng sắt muốn tiến vào đánh dấu em, điều này khiến em cảm thấy rất ghê tởm và cũng rất sợ hãi, không thể nào đi vào giấc ngủ cho được...”

Thiệu Trạch đang nói thì nhớ tới cái gì, y cười nheo mắt lại “Có điều ông ta chỉ nhốt em ba ngày, vì lúc đó em chịu đựng qua một cơn nóng phát tình, nói với đám Alpha kia ai có thể đánh Thiệu Tu Dung một trận, em sẽ cân nhắc người đấy làm bạn đời của mình, sau đó đợi Thiệu Tu Dung lại tới lấy chất dẫn dụ của em, chỉ số thông minh bị báo hỏng của mấy Alpha kia liền thật sự đè ông ta xuống đất, tới khi ông ta đứng lên, hai mắt đều xanh đen.”

Xứng đáng! Kiều Tịch thầm sướng khoái.

“Em biết ông ta sẽ không giết em, vậy nên ông ta càng không cho em được dễ chịu, em lại càng dày vò ông ta, không chỉ ông ta mà dày vò cả tên biến thái khu tám kia nữa.” Thiệu Trạch cười, thở ra một hơi “Hiện tại ngấm lại, đó là thời gian gà bay chó sủa nhất trong mười tám năm sống trên đời của em.”

Kiều Tịch an ủi xoa đầu y, đang muốn mở miệng thì thấy Trình Tứ đến, anh liền để hai người trò chuyện riêng với nhau, còn mình đi ra ngoài nhìn đồng hồ, thấy sắp tới trưa, anh liền gọi điện cho Cảnh Hạo, bảo hắn nếu không có việc gì thì về ở với A Trạch đi. Hiện tại Cảnh Hạo lấy vợ làm chuẩn, đương nhiên không nói hai lời liền chạy về nhà, đối với thái độ này của hắn Kiều Tịch rất hài lòng, vì thế anh liền đi qua phòng thí nghiệm.

Phòng khách cũng không lớn, Trình Tứ quan sát Thiệu Trạch “Hiện tại ngoại hình của em không tệ đâu.”

Thiệu Trạch không đáp, lùi ra sau, lười biếng nâng cằm lên “Cách em xa một chút.”

Trình Tứ không nói gì, chỉ đành tạo ra khoảng cách, Thiệu Trạch có chút vừa lòng, nhìn hắn “Sao anh lại ra nông nổi này? Em nhớ sau khi phòng thí nghiệm nổ anh đã bỏ chạy mà.”

“Ừ, kết quả tự do được vài năm lại gặp phải tên khốn khu tám kia.” Trình Tứ chỉ lớp băng trên mặt “Vết sẹo này là lúc đó để lại, anh bị hắn cải tạo một năm, rốt cuộc biến thành thành phẩm, sau đó hắn bắt đầu nghĩ cách khiến anh nghe lời, nửa năm qua anh thật sự rất hỗn loạn.”

“Hiện tại hắn nhất định sẽ muốn đưa anh về.” Thiệu Trạch khuyên “Hay là tạm thời anh cứ trốn ở chỗ em đi.”

“Được.” Trình Tứ sáng khoái đáp “Kể cả em bảo anh đi theo em cũng không có vấn đề gì.”

Thiệu Trạch nhướn mày “Em nhớ hồi trước bảo anh theo em tới khu một, anh không đồng ý mà, sao giờ lại... hửm?”

“Cái này em không hiểu đâu, làm người là phải biết rõ thời thế.” Trình Tứ nghiêm túc đáp, đang muốn nói tiếp thì thấy ngoài cửa xuất hiện một người, nhất thời hấn thò đầu ra nhìn theo.

Thiệu Trạch quét mắt nhìn, thấy Bạch Triệt rút cuộc khôi phục tự do, mỉm cười dắt chó đi dạo, y lập tức nở nụ cười “Anh, anh tỉnh lại đi.”

Trình Tứ lấy lại tinh thần “À, chắc là thành thói quen mất rồi.”

“Vậy anh mau điều chỉnh lại đi, lỡ mà thích cậu Bạch của tụi em là xong rồi đó, anh nhất định không được đùa đâu.”

Trình Tứ trầm mặt nửa giây “Tại sao? Anh có chỗ nào không tốt chứ?”

Thiệu Trạch không đáp, cười tí mắt nhìn hấn.

Trình Tứ ngẩn ra một lúc, biết là mình tự trông cổ vào, hấn lập tức thỏa hiệp “Anh thật sự có thiện cảm với cậu ấy, mấy ngày nay ngày nào cậu ấy cũng cười với anh, còn đọc thơ cho anh nghe, tính cách vừa tốt lại vừa hiền lành, tuy anh không biết đây có phải là yêu không, nhưng tình cảm có thể từ từ vun đắp, anh nghĩ nên phát triển thử xem, em có đề xuất gì không?”

“Đi tìm tên biến thái khu tám, bảo hấn giúp anh biến thân đi.”

“Biến thành Beta? Không cần đâu, Alpha cùng Beta cũng có thể kết hợp mà.” Trình Tứ nói “Vớ lại em đừng xem giờ anh là Alpha, nhưng mà anh không có phản ứng với chất dẫn dụ của Omega, nên sẽ không lãng nhăng bên ngoài đâu.”

“Không, ý của em là bảo hần biến anh thành con chó lớn, cậu Bạch của tụi em thích chó.”

Trình Tứ “...”

“Còn nữa, gia tộc cậu Bạch của tụi em rất cổ hủ, phân biệt giới tính nghiêm trọng lắm, người được chọn làm chủ dòng họ nhất định phải là Alpha, cậu Bạch của tụi em là Beta nên không thể nào được xem trọng.” Thiệu Trạch chậm rãi nói “Chất dẫn dụ trên người anh lại không mạnh, về nhà với cậu Bạch nhất định sẽ bị coi thường, tới lúc đó nếu anh ngang ngược một lần, xé hết đám Alpha được gọi là tài giỏi kia...”

“Cái này thì dễ.” Trình Tứ vỗ đùi, vui mừng “Anh lấy lại danh dự cho cậu ấy, cậu ấy sẽ sống cùng anh?”

“Không.” Thiệu Trạch cười tí mắt “Mấy người đó đều là người thân của anh ấy, cậu Bạch nhất định sẽ hận anh đến chết.”

Trình Tứ “...”

Thiệu Trạch nhìn bộ dáng của hần, chỉ cảm thấy chút khó chịu ban đầu rồi cuộc bình phục lại, y cười nói “Anh, anh chỉ tạm thời tỉnh táo thôi.”

Trình Tứ giật mình, chợt hiểu ra “Anh hiểu rồi, anh sẽ tiếp tục giả ngốc.”

Thiệu Trạch tán thưởng gật đầu, trò chuyện với hấn một lát liền muốn trở về. Trình Tứ biết y không chịu cho mình tới gần, vì thế hấn đi nói với Kiều Tịch. Kiều Tịch nhanh chóng lên lầu, thấy chai dịch truyền vừa vắn hết, liền thuận tiện rút kim luôn cho y, đẩy y rời đi.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 55: Nóng lên (2)

Thiệu Trạch cảm nhận được chất dẫn dụ của Alpha trong không khí, y bất an cử động. Lúc này Cảnh Hạo vừa vịn đi lên bậc thang trên cùng, thấy thế hắn nhanh chóng bước tới “Sao lại đi ra?”

Thiệu Trạch hơi giật mình, tiếp theo lấy lại tinh thần, y lại đưa tay về phía hắn, Cảnh Hạo lập tức bế ngang người y, ôm chặt ở trong lòng, xoay người về phòng ngủ, Thiệu Trạch cọ vào cổ hắn, rốt cuộc cảm thấy yên ổn lại.

Trình Tứ thu hết cảnh tượng này vào mắt, hắn không khỏi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Cảnh Hạo. Cảnh Hạo mơ hồ nhận ra tầm mắt của hắn liền thản nhiên nhìn lướt qua, tuy không có cảm xúc gì, nhưng Trình Tứ lại cảm thấy sống lưng phát lạnh, hắn nhớ mình đã đánh vợ người ta, trầm mặc một giây, hắn liền vội vàng rời đi, quyết định về phòng ngủ của Bạch Triệt, sau đó đợi Bạch Triệt trở về liền bắt đầu giả ngu, thuận tiện đá hai tên trợ lý chướng mắt và con chó kia ra ngoài.

Cảnh Hạo kiên nhẫn ở bên Thiệu Trạch, hắn cảm thấy so với hồi trước y càng dính chặt lấy hắn hơn, nên hắn liền dứt khoát đẩy công việc buổi chiều đi, chuyên tâm hưởng thụ thế giới hai người cùng vợ yêu. Cảnh Hạo ngồi bên giường vừa gọt táo vừa nói chuyện phiếm với Thiệu Trạch, tiếp đó thấy Kiều Tịch bỗng nhiên gõ cửa, nhàn nhạt nói “Lý Cố tới.”

Tay của Cảnh Hạo hơi khựng lại, lập tức gọt mất nửa trái táo, cầm con dao dịu dàng nhìn Thiệu Trạch “Em mệt rồi, cần nghỉ ngơi đấy.”

“...” Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, chậm rì kéo chăn lên, cuộn mình lại, vẫy tay với Kiều Tịch, ý là không gặp.

Kiều Tịch biết sẽ là kết quả này, dù cho Cảnh Hạo không nói, thì với tình trạng hiện nay của Thiệu Trạch cũng tuyệt đối sẽ không gặp Lý Cố, anh xoay người đi ra ngoài, nói với người gác cổng là cho Lý Cố vào, định nói rõ ràng với hắn, mất công hắn lại tới quấy rầy A Trạch.

Sau khi Lý Cố trở về bình tĩnh vài ngày, lại đi bàn một mối làm ăn, tiếp đó phát hiện gần đây Thiệu Trạch không có xuất hiện, hơn nữa Cảnh Hạo thường chỉ ở nhà một lúc lại đi, hắn cảm thấy kỳ quái, liền vội vàng đến đây, thuận tiện muốn nói chuyện lại với Thiệu Trạch.

Sắc mặt Kiều Tịch lạnh lùng “A Trạch bị bệnh, không thể ra gặp.”

Lý Cố lập tức hỏi “Em ấy bị sao?”

“Không có gì nghiêm trọng, tôi là bác sĩ của cậu ấy, sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.” Kiều Tịch đẩy mắt kính “Tóm lại là dạo này cậu ấy muốn dưỡng bệnh, anh về đi.”

Lý Cố nhớ trước kia lúc Thiệu Chu bị bệnh cũng không muốn gặp ai, nếu tùy tiện quấy rầy, nói không chừng sẽ khiến y càng thấy phiền, hắn nhìn lên lầu, cuối cùng không khẳng khẳng muốn gặp nữa.

Không gian trong phòng ngủ chính rất tĩnh lặng, Cảnh Hạo buông con dao gọt trái cây xuống, nhìn người cuộn mình kia, trầm mặc một

lúc lâu, hắn kéo chăn ra “Thiếu Chu.”

Đây là lần đầu tiên từ khi Thiệu Trạch tỉnh lại tới nay nghe thấy Cảnh Hạo gọi cái tên này, y không khỏi ngẩn ra, yên lặng lộ ra hai con mắt nhìn hắn. Cảnh Hạo đối diện với y, lại trầm mặc một lúc, rồi sờ đầu y “... Không có gì, ngủ đi.”

Thiệu Trạch bắt lấy tay hắn “Ôm em ngủ.”

Cảnh Hạo dừng một chút, sắc mặt hơi dịu đi, leo lên giường.

Thiệu Trạch rúc vào lòng hắn, nghĩ một lát “Em và Lý Cố... ưm...”

Cảnh Hạo không đợi y nói xong liền nâng cằm y lên hôn xuống, đầu lưỡi không khách khí đưa vào trong miệng y, độc đoán bắt đầu càn quét, càng lúc càng sâu. Thiệu Trạch túm lấy vai hắn, ngẩng đầu lên, hô hấp nhanh chóng rối loạn.

Trong không khí chất dẫn dụ của Omega dần nồng đậm, Cảnh Hạo dừng lại nhìn y, thấy hai má y đỏ lên, hai mắt có một lớp nước, không hề phòng bị rúc vào lòng mình, bộ dáng mặc cho người xâm lược, đồng tử của hắn lập tức tối đi, lại hôn qua, tiếp tục cùng y triền miên, bàn tay chậm rãi từ dưới áo ngủ của y trượt lên trên, sau đó kéo quần lót ra, ấn vào hậu huyệt đã có chút ướt át, thử chen một ngón tay vào.

“A ưm...” Thiệu Trạch nhất thời gọi ra tiếng, khó chịu nhúc nhích, thờ dốc nhìn hắn “Cảnh Hạo...”

“Ngoan chút nào.” Cảnh Hạo hôn lên trán y, ngón tay rời khỏi một chút lại nhấn vào, tiếp đó nghe thấy y không thể kiềm chế được âm thanh, hắn liền nhét thêm một ngón nữa, bắt đầu chậm rãi khuấy động.

Dòng diện thoáng chốc chạy thẳng lên não, Thiệu Trạch tiếp tục kêu ra tiếng, bắt lực níu lấy người Cảnh Hạo, hai chân không chịu kiểm soát mà tách ra hai bên một chút, y chỉ cảm thấy tình dục tuôn về phía trước từng lớp một, không ngừng đánh vào rào chắn mỏng manh ẩn hình cuối cùng kia, phảng phất như trong một giây liền có thể phá vỡ hoàn toàn trở ngại, dâng trào mà ra, y thở hổn hển nói “Cảnh... Cảnh Hạo... ưm...”

Hậu huyết nóng ướt căng chặt, gắt gao mút lấy ngón tay của Cảnh Hạo. Hơi thở của Cảnh Hạo trở nên nặng nề, hận không thể lập tức có được y, nhưng hắn biết hiện tại Thiệu Trạch đang trong giai đoạn tiền phát tình, nếu thật sự đi vào, chất dẫn dụ của Alpha nhất định sẽ kích thích y lập tức tiến vào kỳ phát tình, cơ thể y còn chưa khỏe, không chịu nổi sự dày vò này.

“Anh không làm, anh chỉ... rất muốn em...” Cảnh Hạo khàn giọng nói, cùng y trao đổi một nụ hôn nóng bỏng và triền miên.

Thiệu Trạch hiểu hắn đang bắn khoản chuyện của y và Lý Cố, nhưng lúc này y hoàn toàn nói không nên lời, bởi vì khoái cảm không ngừng vỡ vào thần kinh y khiến y không có tâm tư nghĩ tới chuyện khác.

Cảnh Hạo liếm bờ môi của y, hôn lên chiếc cổ trắng nõn của y từng cái một, sau đó lại nhét thêm một ngón tay, xoáy mạnh vào đỉnh, lập tức cảm nhận được Thiệu Trạch run mạnh lên.

“A!”

Hắn dừng lại “... Ở đây?”

Thiệu Trạch mở lớn miệng hít thở, thất thần nhìn hắn.

Trong lòng Cảnh Hạo siết chặt, dùng sức hôn Thiệu Trạch, động tác trên tay không ngừng, mỗi lần đi vào đều cố ý chà qua điểm kia, sau lần thứ bảy thứ tám, hắn cảm thấy Thiệu Trạch bỗng nhiên co rút lại, ngay sau đó liền mềm oặt ở trong lòng hắn, hắn hôn nhẹ lên môi y “Bắn rồi?”

Cả người Thiệu Trạch đều là mồ hôi, cọ vào cổ hắn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cảnh Hạo lau sạch người cho y, nhận thấy dự vọng của mình căng trướng đến phát đau, hắn thở dốc, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hắn vẫn luôn ở cùng Thiệu Trạch cho tới tối mới rời đi, trải qua khúc đêm này, quan hệ của hai người càng trở nên thân mật hơn so với trước kia. Thiệu Trạch vốn định giải thích chuyện với Lý Cố nhưng y cảm thấy nói không chừng Cảnh Hạo sẽ lại đặt y trên giường, nghĩ một lát, y liền dứt khoát chờ hắn đánh dấu mình hoàn toàn, trong lòng kiên định rồi mới tính.

Cảnh Hạo cũng không nhắc tới Lý Cố, tiếp tục cẩn thận chăm sóc y, thế nhưng hôm sau Lý Cố lại đưa tới một bó hoa, là mới hái từ trong biển hoa ra, khiến Cảnh Hạo tức tới mức muốn đá người ra ngoài.

Thiệu Trạch nhìn bó hoa trên tủ đầu giường, nhớ tới ba mình cũng từng giúp trồng chúng, y liền muốn cầm lên ngửi, kết quả giữa chừng liền bị Cảnh Hạo nắm chặt cổ tay, hoàn toàn không thể động đậy, y chớp mắt mấy cái “Giống hoa này rất đẹp...” Y đang nói thì thấy sắc mặt ông chủ Cảnh tối đi, vì thế y liền chậm rãi chui vào trong chăn “Không có gì, em vừa nói chơi đó.”

Cảnh Hạo nhìn vào mắt y, càng không ngừng thôi miên bản thân, cậu ấy là cửa mây, là cửa mây, là cửa mây, không thể chạy được, cũng không có khả năng cùng tên kia tro tàn lại cháy, lúc này hắn mới hơi bình tĩnh lại, sờ đầu y “Ngoan.”

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiệu Trạch chỉ còn vết thương trên vai trái là chưa lành, nhưng đã kết vảy, có lẽ không lâu sau sẽ khỏi hẳn. Gần đây Kiều Tịch hạn chế Cảnh Hạo ngày càng nhiều, thời gian cho phép hắn ở bên cạnh Thiệu Trạch cũng giảm đi rất nhiều, khiến Cảnh Hạo vô cùng nôn nóng, mỗi lần nhìn thấy Thiệu Trạch là hắn đều hận không thể tiến vào trong cơ thể y.

Có điều tuy khó chịu nhưng hắn lại biết nguyên nhân: Thiệu Trạch sắp phát tình.

Mùi vị kia ngày càng nồng đậm, ngọt ngào và quyến rũ, khiến hắn không thể cự tuyệt. Kiều Tịch cũng hiểu ra điểm ấy, cho nên tăng thêm rất nhiều hạn chế, để Thiệu Trạch nghỉ ngơi thêm vài ngày, nhưng bởi vì không biết rõ rốt cuộc là ngày nào Thiệu Trạch sẽ phát tình, vì thế Cảnh Hạo liền ở trong phòng cho khách.

Đêm cuối xuân mát mẻ dễ chịu, không gian yên ắng, Thiệu Trạch trở mình, cảm thấy nóng vô cùng, y nhịn không được rên rỉ một tiếng, vùi sâu đầu vào trong gối, tiếp đó nắm chặt drap giường, lại rên rỉ thành tiếng.

Giây tiếp theo, một mùi chất dẫn dụ cực kỳ ngọt tằm ra bên ngoài.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 56: Lời tỏ tình

Dạo gần đây Cảnh Hạo cũng không ngủ yên được.

Hồi trước hắn đã trải qua huấn luyện tính tự chủ, vả lại thành tích nổi trội xuất sắc, song hắn yêu Thiệu Trạch, cho nên tuy nói mấy ngày nay ít tiếp xúc với Thiệu Trạch, nhưng chất dẫn dụ trên người đối phương vẫn dễ dàng chui vào mạch máu gợi lên phản ứng theo bản năng nhất của hắn.

Đặc biệt là ở thời kỳ đặc thù này, mỗi lần tách khỏi Thiệu Trạch đều là sự khiêu chiến to lớn đối với hắn, ban ngày thì còn đỡ, hắn có thể ép mình rời khỏi phòng ngủ chính, nhưng đến tối, sự khô nóng và khao khát sau khi ngủ sâu liền quán riết lấy hắn, khiến hắn rất muốn qua phòng bên cạnh ôm Thiệu Trạch vào lòng xoa nắn, tốt nhất là chiếm dụng thành của mình, hoàn toàn đánh dấu y.

Xúc động này gần như gào thét trong cơ thể hắn cả đêm, khiến hắn không thể nào yên tâm đi vào giấc ngủ.

Hắn từng tìm Kiều Tịch xin thuốc, Kiều Tịch cho hắn một viên, quan sát hắn vài lần rồi quả quyết là sẽ không có tác dụng đâu. Hắn hiểu rõ ý của anh, vào thời điểm Omega sắp tiến vào kỳ phát tình, Alpha sẽ theo bản năng điều chỉnh cơ thể lên tới trạng thái đỉnh điểm, lúc nào cũng chăm chú tia con mồi, chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị, có điều tuy hiểu nhưng bởi vì cơ thể Thiệu Trạch còn chưa khỏe hẳn, hai người không thể ngủ chung với nhau,

khiến ngày qua ngày thật quá khó khăn, vậy nên hắn vẫn lừa mình dối người uống thuốc, miễn cưỡng vượt qua hết đêm này tới đêm khác.

Tòà nhà chìm trong yên lặng, Cảnh Hạo khó chịu trở mình, đột nhiên hắn mở mắt ra, dùng sức hít mùi hương ngọt ngào trong không khí, nhất thời hắn ngồi dậy ở trên giường.

Thơm ngọt, nồng đậm và quyến rũ... Đây là mùi phát tình của Thiệu Trạch, chỉ ngửi qua một lần hắn đã khắc cốt ghi tâm.

Một cái dây cung trong cơ thể thoáng chốc kéo căng tới tận cùng, hắn lập tức nhanh chóng đi ra ngoài, mùi hương ngoài hành lang rõ hơn ở trong phòng, hơn nữa càng tới gần phòng của Thiệu Trạch thì càng nồng đậm. Cổ họng của Cảnh Hạo siết chặt, đưa tay đẩy cửa ra.

Đêm nay trăng rất sáng, xuyên qua tấm rèm mỏng manh rơi vào, nhuộm một màu bạc lên phòng ngủ, người trên giường bất an cử động cơ thể, thỉnh thoảng truyền tới những tiếng than nhẹ và rên rỉ, khiến mạch máu người vừa nghe càng thêm dâng trào.

Cảnh Hạo nghe rõ y đang gọi tên mình, đôi mắt hắn càng tối thêm, lập tức đưa tay ra sau đóng cửa lại, tiếp đó mở ra cánh cửa thứ hai dùng để chắn lại chất dẫn dụ bước vào, thuận tay mở đèn ở đầu giường.

Hai má của Thiệu Trạch đỏ lên, trán đã ướt nhẹp mồ hôi từ lâu, y bắt lực cơ mình lại, chỉ cảm thấy con dãi thú đói khát từ lâu trong cơ thể mình không ngừng đánh thẳng về phía trước, khiến người ta gần như muốn phát điên.

Ý thức của y rất mơ hồ, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ đôi khi y sẽ cảm thấy mình đang thân thiết với Cảnh Hạo. Hắn mạnh mẽ đè trên người y, vuốt ve y, hôn y, một lần rồi lại một lần tiến vào cơ thể y, hung bạo giữ lấy y. Đôi khi y lại thấy mình còn đang ở trong cái ***g sắt ở khu mười một, xung quanh đều là Alpha mất đi lý trí, phảng phất như lúc nào cũng có thể xông vào cắn nuốt y.

Y cảm thấy có chút bất an, lại cuộn tròn cơ thể mình, đồ ngủ ma sát vào làn da mẫn cảm khiến y không khỏi thở dốc một tiếng “Cảnh Hạo...”

“Anh ở đây.” Cảnh Hạo xốc chăn lên, xoay cầm y qua “A Trạch, tỉnh lại.”

Thiệu Trạch nhanh chóng tiếp xúc với chất dẫn dụ của Alpha quen thuộc, cơ thể lập tức chột lóe lên một luồng điện vui mừng, y run rẩy chậm rãi mở mắt, sau khi thấy rõ người tới liền đưa tay về phía hắn “... Em khó chịu.”

“Không sao, sẽ thoải mái ngay thôi.” Giọng Cảnh Hạo khàn khàn, hôn lên khóe miệng y trấn an, tiếp đó nhanh chóng cởi đồ ngủ và quần lót của y, hậu huyệt phía sau sớm thấm ra một lượng chất lỏng lớn, thậm chí ngay cả đồ ngủ cũng bị thấm vào.

Thiệu Trạch được hắn đặt nằm thẳng lại, cảm thấy hắn đang chống tay trên giường nhìn mình, y liền bắt lấy cánh tay hắn muốn hắn lại gần hơn “Ôm em đi.”

Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên nặng nề, hắn ừ một tiếng, cúi người dùng sức ôm y vào lòng, bàn tay vuốt ve từng chút một từ thắt lưng của y rồi dần đi xuống. Thiệu Trạch lập tức vui sướng rên rỉ lên tiếng, ngửa đầu liếm bờ môi của hắn, còn chưa xâm nhập liền bị

hắn độc đoán hôn trả lại, hai chiếc lưỡi quấn chặt lấy nhau, mang theo dòng điện khiến người ta càng thêm choáng váng. Cảnh Hạo nhiệt tình hôn y, tay nhanh chóng trượt tới hậu huyệt của y, khẽ động, lập tức đưa một ngón tay vào.

“Ừm!” Thiệu Trạch run mạnh lên, phản ứng còn lớn hơn lần trước, thở hổn hển mấy hơi, vô lực rúc vào lòng hắn.

Cảnh Hạo cảm thấy lưỡi vào nóng ướt siết chặt lấy ngón tay hắn, hô hấp lập tức trở nên nặng nhọc, nhét thêm một ngón nữa, hắn vừa ra vào vừa cúi đầu nhìn y “Thoải mái không?”

Thiệu Trạch gật đầu, đáy mắt có một lớp nước, y chỉ cảm thấy hoàn toàn không đủ, theo bản năng tách hai chân ra muốn được nhiều hơn, tiếp tục rúc vào lòng Cảnh Hạo, sau đó phát hiện hắn vẫn còn mặc đồ ngủ y liền đưa tay kéo ra. Cảnh Hạo thấy y căn bản không có sức lực, vì thế hắn nâng người dậy, nhanh chóng cởi hết quần áo trên người mình ra. Thiệu Trạch mất đi hơi ấm, lập tức khó chịu đưa tay về phía hắn “Đừng đi.”

Đồng tử của Cảnh Hạo tối đi, hắn đã sớm bị chất dẫn dụ này quyến rũ tới có chút chịu không nổi mà vẫn phải cố chịu đựng ý niệm tàn bạo trong cơ thể, ôm y vào lòng, kéo tay y đặt lên dục vọng nóng rực và khổng lồ của mình “Sờ đi, thích không?”

Thiệu Trạch nhất thời khó nhịn được mà thở dốc một tiếng, cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi, dịch lỏng trào ra lượng lớn, vật giữa hai chân thậm chí có chút phần chần lên “Mau lên... em khó chịu quá.”

“Mau lên cái gì?” Cảnh Hạo hôn lên khóe môi y, hơi nóng thở ra đều phủ vào “Muốn anh làm em? Hửm?”

Thiệu Trạch quả thực muốn vỡ tung, hơi nước trong mắt càng đậm, ướt sũng nhìn hấn, vô lực lại mang theo chút khẩn cầu. Hô hấp của Cảnh Hạo nặng nề, hận không thể nuốt người này vào bụng, hấn lại hôn nhẹ lên khóe môi y “Rốt cuộc em có muốn không, hửm?”

Thiệu Trạch run rẩy há miệng đáp lại nụ hôn của hấn, rúc vào lòng hấn nhỏ giọng rên rỉ “... Muốn.”

Đồng tử của Cảnh Hạo lập tức trầm xuống, nhanh chóng nhắc chân y lên, xông vào cơ thể y. Thiệu Trạch không khỏi rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy nóng vô cùng, phối hợp nâng eo lên. Dục vọng của Cảnh Hạo vừa mới tiến vào một chút liền bị quán chặt lấy, hấn thở dốc, thấy Thiệu Trạch không có biểu hiện khó chịu, hấn liền không nhịn được nữa, dùng lực đâm mạnh vào, “pặc” một tiếng.

“A!” Thiệu Trạch lập tức run lên, đầu óc trống rỗng, y vô thức mở miệng “A... a...”

Cảnh Hạo hít sâu một hơi, trong thoáng chốc thiếu chút nữa là tước vũ khí đầu hàng, hấn tạm thời không cử động, tới khi chịu đựng qua cơn kích động này mới bắt đầu ma sát trong phạm vi nhỏ, hôn lên cái trán ướt mồ hôi của y “Thiếu Chu... A Trạch... anh yêu em.”

Thiệu Trạch khẽ rên rỉ, ôm cổ hấn, cọ vào hõm cổ hấn “Người anh... ưm... yêu chính là em.”

Cảnh Hạo hơi khựng lại, giật mình nhớ tới Thiệu Trạch từng nói hấn yêu Lý Thiếu Chu thật ra là yêu một biểu hiện giả dối, hấn nhịn không được nâng cằm người này lên ôm hôn triền miên, rồi tựa lên

trấn y “Ừm, dù em là ai, có phải Omega hay không thì anh cũng yêu em.”

Thiệu Trạch thở dốc một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn nồng đậm, y cử động cơ thể, muốn cả hai gần nhau hơn.

Hơi thở của Cảnh Hạo ồ ồ, chậm rãi rời khỏi “Em thì sao? Có yêu anh không?”

“Đừng rời đi...” Cả người Thiệu Trạch như nhũn ra, hoàn toàn không thể chịu đựng được cảm giác hư không này. Cảnh Hạo đè người y không cho y tới gần, lại hỏi “Có yêu anh không?”

Thiệu Trạch nuốt nước miếng “Có.”

Cảnh Hạo chăm chú nhìn y “Nói cho anh biết, anh là ai?”

Thiệu Trạch mở to đôi mắt ngấn nước đối diện với hắn, nhấn từng chữ “Là Cảnh Hạo.”

Cảnh Hạo thoáng chốc nín thở, chờ đợi và theo đuổi lâu dài rốt cuộc đã có hồi báo, hắn chỉ cảm thấy ***g ngực ủa lên một trận thủy triều to lớn, hạ thân lập tức mạnh mẽ va chạm, cắm vào tận gốc rễ.

“A!”

Cú thúc kia đâm thẳng vào điểm chết người, Thiệu Trạch chớp mắt run lên, trong chốc lát bay lên trời cao, bất ngờ không kịp đề phòng mà tiết ra, co rút một hồi. Cảnh Hạo biết y nhịn đã lâu, hôn y trấn an, nằm xuống rồi ôm y đặt lên trên người mình, ấn y ngồi xuống.

Thiệu Trạch phát hiện vật cực nóng kia đang từng chút một tiến vào cơ thể mình, nhiệt độ vừa giảm bớt lại ùa lên, y không khỏi thở dốc một tiếng thật dài, vô lực nhìn hấn.

Cảnh Hạo biết y không có sức lực, hấn đưa tay về phía y “Lại đây, anh ôm em.”

Thiệu Trạch nghe lời vươn tay về phía hấn, nằm trên người hấn khẽ thở dốc, dáng vẻ quả thực giống như một con mèo nhỏ đáng thương. Cảnh Hạo giật mình nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, lúc ấy người này khóc thút thít đi tới, mềm mại cuộn mình trong lòng hấn, khoe miệng hấn không khỏi gợi lên ý cười, vuốt ve lưng y, nâng cằm y rồi hôn lên đôi môi đó, thất lưng thì cử động, chậm rãi va chạm.

“Ừm... ừ...” Thiệu Trạch dựa vào ***g ngực rộng lớn của hấn, cơ thể hơi run rẩy, cuối cùng y không kiềm chế được, vô thức cắn môi hấn “Mau... mau lên... ừm... a...”

Cảnh Hạo bị nhiệt độ trong cơ thể làm cho đồng dạng hoàn toàn không muốn nhả nài, vội vàng đưa tay ôm lấy y, bắt đầu dùng sức thúc mạnh về phía trước, bên tai có thể nghe rõ tiếng nước kích liệt, nhiệt độ trong phòng ngủ lập tức lên tới điểm cao nhất, hô hấp của Cảnh Hạo thêm nặng nề, siết chặt eo của y, cấp tốc tiến lên, cuối cùng ở một lần xâm nhập mà thoải mái tiết mạnh ra.

“A...” Thiệu Trạch bị hấn kích thích, lại lên đỉnh, cơ thể run rẩy, mềm nhũn ở trong lòng hấn.

Qua thật lâu hô hấp của Cảnh Hạo mới bình ổn lại, phát hiện chất dẫn dụ của Omega dần nhạt đi, hấn không khỏi hôn y “A Trạch?”

Đợi một lúc không thấy y trả lời, hắn cúi đầu nhìn qua, phát hiện Thiệu Trạch đã ngủ, hắn liền xoa đầu y, rút vật kia ra khỏi cơ thể y, bế y vào phòng tắm tắm rửa, sau đó thỏa mãn ôm vào lòng, trầm trầm ngủ say.

Hôm sau hắn dậy rất sớm, người bên cạnh vẫn còn đang ngủ, dựa vào hắn không muốn rời xa, đôi lông mi cong cong xinh đẹp, vô cùng dịu ngoan, hắn chỉ thấy trong lòng mềm mại vô cùng, hôn lên môi Thiệu Trạch, tiếp đó hít mùi thơm ngọt ở cổ y, nhin không được mà xoa nắn y.

“... Ưm?” Thiệu Trạch mơ màng mở mắt, níu lấy người hắn cọ vào.

Cảnh Hạo sâu sắc phát hiện chất dẫn dụ của Omega có xu hướng nồng đậm lên, biết là đợt phát tình thứ hai sắp đến, ánh mắt hắn đảo qua, thấy Kiều Tịch đã sớm dẫn người đưa bữa sáng tới qua cửa sổ đặc thù, hắn liền đi qua uống một ngụm sữa, nâng cằm Thiệu Trạch lên, đút bằng miệng cho y.

Omega trong kỳ phát tình căn bản không muốn ăn uống, nhưng vì mất nước nghiêm trọng, nên cần thiết bổ sung đúng lúc, trong sữa không chỉ có nước mà còn chứa chất dinh dưỡng, là lựa chọn rất tốt.

Thiệu Trạch vừa vắn hơi khát, liền phối hợp há miệng, ngoan ngoãn uống. Cảnh Hạo vừa lòng hôn y, lại đút cho y mấy ngụm nữa, mãi tới khi y nói thôi thì mới dừng lại. Hô hấp của Thiệu Trạch có chút hỗn loạn, chậm rãi đưa tay. Cảnh Hạo lập tức ôm lấy y, phát hiện chất dẫn dụ càng nồng đậm, lại xoa cơ thể y, quả thực muốn chiếm đoạt y từng chút một.

Hắn trở mình đặt y trên giường “Muốn?”

Thiệu Trạch thở dốc gật đầu, đôi mắt ướt sũng, trông thật đáng thương.

Cảnh Hạo lại gần hôn y, chậm rãi vuốt ve y, rồi nhanh chóng tiến vào cơ thể y, tất cả đều là nước chảy thành sông, trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ vỡ vụn. Cả người Thiệu Trạch rơi vào tấm nệm mềm mại, đầu hơi nghiêng, đường cong cổ yếu ớt mà quyến rũ. Cảnh Hạo chăm chú nhìn một hồi, cúi đầu liếm lên, tiếp đó rời dục vọng ra một chút, đổi hướng chậm rãi đi tới, cuối cùng đi tới một chỗ mềm mại.

Dòng điện mãnh liệt thoáng chốc xông thẳng lên đại não, Thiệu Trạch hoảng sợ thở dốc một tiếng, mở mạnh mắt ra, tuy cảm thấy điều này thật xa lạ, nhưng y biết chuyện gì sẽ xảy ra, người này... muốn đánh dấu y.

Trong cơ thể Omega cất giấu một sản đạo vào kỳ phát tình mới có thể mở ra, Alpha chỉ khi đi vào đường này mới xem như chân chính hoàn thành đánh dấu.

“Ngoan, đừng lộn xộn.” Cảnh Hạo khàn khàn nói, hơi dùng sức, rốt cuộc tạo ra một cái khe nhỏ.

“A...” Thiệu Trạch không kiềm chế được mà run rẩy, chống tay lên ngực hắn.

Cảnh Hạo dừng lại, trầm mặc một chút, rũ mắt nhìn y “A Trạch, anh muốn đánh dấu em, anh cho em mười giây, quyền quyết định nằm trong tay em.”

Hơi thở của Thiệu Trạch dồn dập, một lát sau y chậm rãi mở miệng “Con người em... tính cách thì không tốt, có tính sạch sẽ, không dễ dàng thân thiết với người khác, ngoại trừ đám Kiều Tịch thì anh là người duy nhất em muốn tới gần... nhưng anh khác họ, cơ thể của em và anh tiếp xúc nhiều hơn họ, cũng muốn càng... càng thân mật hơn...”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Hạo nghe y nói ra những lời trong lòng, hắn liền hủy bỏ mười giây trôi buộc, chăm chú nhìn y.

“Vốn lần trước uống say ở quán bar, không hiểu sao lại ngủ cùng anh một đêm, em chỉ cảm thấy có chút hiếu kỳ với anh, thế nhưng trải qua thời gian sống chung hai năm trước, em... em chấp nhận anh.” Thiệu Trạch nâng mắt lên đối diện với hắn, đôi con ngươi tuy bị che kín trong *** nhưng vẫn có thể lộ ra chút sắc bén, y nhấn từng từ “Cảnh Hạo, anh nhớ kỹ, nếu tương lai có một ngày anh phản bội em, em nhất định sẽ tự tay giết anh.”

Đồng tử Cảnh Hạo trầm tối, quả thực phát điên rồi, hắn cảm thấy đây là lời tỏ tình hay nhất hắn nghe thấy, hắn rút cuộc nhận không được, bóp chặt eo của Thiệu Trạch, hung bạo đâm vào chỗ sâu nhất.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 57: Không muốn rời xa

Khoảnh khắc đó Thiệu Trạch ngay cả kêu lên cũng không làm được, y cảm thấy quá mạnh mẽ cũng quá rục rĩ, giống như là thông suốt dòng điện, thoáng chốc cơ thể y căng lên, tiếp đó tạm dừng nửa giây lại yếu đuối ngã xuống giường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cảnh Hạo nặng nề hít sâu, bàn tay nắm chặt eo của Thiệu Trạch tăng sức lực trong chớp mắt, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm: Hắn tiến vào rồi, người này lập tức... lập tức là của hắn!

Dục vọng chiếm hữu và đánh dấu của Alpha đối với Omega lập tức điên cuồng truyền khắp cơ thể, hắn thậm chí không kịp suy xét đã di chuyển, bởi vì cửa khẩu chật hẹp, ban đầu phạm vi cũng không lớn, nhưng theo dịch thể tăng nhiều, hắn liền mạnh chóng mở ra cơ thể của Thiệu Trạch, bắt đầu dùng sức va chạm mạnh mẽ.

“A a... ưm a... a...” Thiệu Trạch không khỏi quặp ngón chân lại, hai mắt thất thần, kịch liệt thở hổn hển, kích thích to lớn không ngừng quát lên thần kinh, khiến toàn thân y run rẩy, y lắc đầu lung tung, gần như sắp nhịn không được mà bật khóc.

Khác với tối hôm qua, lúc này y đặc biệt cảm nhận được rõ ràng Cảnh Hạo chân chính tiến vào cơ thể mình, thậm chí ngay cả hơi thở cũng tan ra rồi tiến vào linh hồn y, ***g ngực bỗng nhiên lấp đầy

cảm giác thỏa mãn nồng đậm, mỗi một tế bào trên cơ thể phảng phất như đang sung sướng tiếp nhận hết thảy.

Ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ, y giật mình nhớ tới lúc từ phòng thí nghiệm khu mười một trở lại DR thành công chịu đựng qua huấn luyện tàn khốc, cảm giác ghê tởm tới cực điểm đối với vài Alpha kia, vừa vịn lúc ấy bởi vì có quan hệ với Thiệu Tu Dung, Kiều Tịch muốn bào chế ra thuốc ức chế, vì thế y liền nói tạo ra một loại thuốc lợi hại, tốt nhất đời này sẽ không để lộ ra thân phận Omega nữa.

Ba y đứng bên cạnh cười hỏi “Con như thế sau này không có Alpha nào theo đuổi thì làm sao đây?”

Y lười biếng nhướn mày “Con không cần Alpha.”

Y có tính sạch sẽ, không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, căn bản không thể tưởng tượng bản thân mình cùng một người khác thân mật cả đời, nhưng sau này y bị đám người kia sắp đặt tới khu chín tham gia khảo hạch, tiếp đó tình cờ gặp Cảnh Hạo, lại trải qua thời gian sống chung hai năm trước và hiện tại gặp lại, y mới biết trên đời này thật ra không có nhiều điều tuyệt đối như vậy.

Có lẽ lúc còn trẻ con, sâu trong nội tâm y đã quyến luyến cảm rề với người này rồi.

“Cảnh... Cảnh Hạo... ưm...” Đôi mắt y dần tràn đầy nước, vô lực đưa tay, giọng nói mất trật tự vô cùng “Cảnh Hạo... a ưm...”

Cảnh Hạo thở hổn hển, kéo y vào trong lòng, nâng cằm y lên kịch liệt triển miên và hôn sâu cùng y, tiếp đó rót cuộc nhin không được dâng lên cảm xúc trong lòng, liếm bờ môi của y, thuận theo chiếc cổ

trắng nõn mà bắt đầu tùy ý cắn mút, giống như hận không thể cứ như vậy ăn tươi nuốt sống y.

Cảm thấy đau đớn vừa đến, Thiệu Trạch nức nở một tiếng, hơi ngẩng đầu lên, run rẩy thừa nhận.

Cảnh Hạo hung hăng thúc mấy cái, chỉ cảm thấy nơi đó mềm mại, nóng ướt, siết chặt lấy dục vọng của hắn, khiến hắn hoàn toàn không muốn khống chế, hô hấp của hắn càng thêm nặng nề, dựa vào Thiệu Trạch tận tình hưởng thụ một lát, lúc này mới cảm thấy dục vọng tàn bạo trong cơ thể có chút bình ổn, ôm lấy Thiệu Trạch, để y đối mặt với mình rồi dùng sức đè xuống.

“Ừm!” Thiệu Trạch run lên, nhanh chóng mềm nhũn ở trong lòng hắn, cả người đều ướt đẫm mồ hôi.

Cảnh Hạo tạm thời không cử động, xoa lưng y trấn an, chậm rãi hôn lên giọt lệ nơi khóe mắt y, tiếp đó nhìn qua vai trái của y, khàn giọng hỏi “Đau không?”

Vừa rồi cơ thể Thiệu Trạch phản ứng rất kịch liệt, khiến vết thương kết vảy rách ra một cái khe nhỏ, máu dần rỉa ra, chảy xuống một chút, tôn lên làn da trắng nõn, trông có vẻ có chút yếu khí, y lắc đầu, theo bản năng cử động thắt lưng chậm rãi ma sát, khẽ rên rỉ “Không... ừm... không đau.”

Mắt Cảnh Hạo tối sầm, đưa tay ôm y, từng chút một liếm sạch vết máu, rồi lại gần hôn y, triền miên cùng chiếc lưỡi của y. Mùi máu tươi nhàn nhạt trong lúc gần bó mà nhanh chóng lan ra, khiến người ta càng thêm phấn khích. Thiệu Trạch mơ hồ ừm một tiếng, ôm cổ Cảnh Hạo cử động càng thêm kịch liệt. Cảnh Hạo hưởng thụ một

lát, chỉ cảm thấy hoàn toàn không đủ, liền nâng người lên, sau đó ấn thật mạnh xuống, lần sau lại mạnh hơn lần trước.

“Ừm... ừ...” Thiệu Trạch bị hôn mạnh bạo, vô lực níu lấy người hắn, đứt quãng kêu ra tiếng, rồi nhanh chóng lên tới đỉnh.

Hô hấp của Cảnh Hạo càng nặng nề, không khỏi dùng sức ôm lấy y, di chuyển liên tục hơn mười cái, đột ngột dừng ở chỗ sâu nhất. Trong hỗn loạn Thiệu Trạch phát hiện phần gốc của vật ở trong cơ thể bỗng nhiên bắt đầu trướng lớn, chậm chậm kẹt ở lối vào, nhất thời y hiểu ra sắp phát sinh chuyện gì, y mơ hồ có chút hoảng sợ, không khỏi rụt lui về phía sau.

“Đừng trốn, để anh đánh dấu em...” Cảnh Hạo giữ eo của y, ấn chặt vào lòng, ngay sau đó liền bắt đầu xuất ***.

Chất dẫn dụ mạnh mẽ của Alpha và dịch thể nóng rực vọt vào trong cơ thể, phảng phất như thoáng chớp liền truyền khắp toàn thân. Thiệu Trạch không thể kiềm chế được mà run rẩy, ngay cả đầu ngón tay đều run theo, y hoàn toàn không nói ra tiếng, giờ phút này thậm chí có ảo giác mình sắp chết rồi.

Cảnh Hạo ôm chặt lấy y, mãi tới khi toàn bộ quá trình hoàn toàn chấm dứt mới hơi thả lỏng ra, thỏa mãn hôn lên đỉnh đầu của y, giọng nói vẫn lộ ra chất khàn nồng đậm “Bảo bối, anh yêu em, anh yêu em...”

Người này cuối cùng đã là của hắn, từ nay về sau chỉ thuộc về một mình hắn.

Thiệu Trạch vô lực vùi vào lòng hắn, từ từ nhắm hai mắt, hình như là đã ngất đi. Cảnh Hạo lại hôn y, chờ đợi nút kết của Alpha

chậm rãi biến mất mới rút khỏi cơ thể của y, nằm xuống ôm y để y nằm trên người mình, vỗ nhẹ lên lưng y. Qua thật lâu Thiệu Trạch mới khôi phục ý thức, nhin không được há miệng, cắn một phát vào cổ hấn. Y căn bản không có bao nhiêu sức lực, nên đối với Cảnh Hạo chỉ như gãi ngứa, hấn cười xoa đầu y “Tỉnh rồi?”

Thiệu Trạch ưm một tiếng, cảm thấy vẫn có chút choáng váng, liền rúc vào lòng hấn, nhanh chóng trầm trầm ngủ say.

Ba ngày tiếp theo, cứ sáu tiếng Thiệu Trạch sẽ phát tỉnh một lần, gần như là tỉnh ngủ thì làm, làm xong lại ngủ tiếp, không ngừng lặp lại như thế. Trong quá trình này y hoàn toàn không muốn ăn uống, Cảnh Hạo phải nghĩ cách dỗ y ăn một chút mới hơi yên tâm cùng y vượt qua một lần rồi lại một lần triền miên tuyệt vời.

Ba ngày sau, tần suất phát tỉnh giảm xuống tám tiếng một lần, thời gian Thiệu Trạch tỉnh táo cũng nhiều hơn, chuyện đầu tiên chính là bảo Cảnh Hạo đổi drap giường. Cảnh Hạo biết y có tính sạch sẽ, liền bế y đặt trên sofa, tiếp đó nhìn y yếu ớt vùi vào trong sofa, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, hấn không khỏi nheo mắt lại, cúi người hôn y.

Thiệu Trạch mơ hồ ưm một tiếng, đưa tay đẩy hấn “... Drap giường.”

Cảnh Hạo đè y lại hung bạo hôn, mãi tới khi thỏa mãn mới buông ra, cầm drap giường mới đổi xong liền bế y trở về.

Thiệu Trạch rất hài lòng với điều này, chậm rãi rúc vào lòng hấn, kéo tay hấn đặt ở eo của mình “Xoa.”

Cảnh Hạo cười đáp lại, bắt đầu chậm rãi xoa nắn, Thiệu Trạch lập tức hưởng thụ hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn dần ra, giống như một con mèo biếng nhác. Cảnh Hạo nhìn y vài lần, hôn lên trán y “Có yêu anh không?”

“Có.”

“Bắt đầu từ lúc nào?” Cảnh Hạo đang nói thì nhớ tới cái gì “Lúc trước em nói em uống say ngủ cùng anh một đêm, em biết người đó là anh?”

“Không, là sau này tham gia khảo hạch, trở lại khu chín mới biết.”

“Ở Lý gia?”

“Không phải, trước đó em có thu thập tài liệu, thấy hình của anh.”

Cảnh Hạo đoán y là người dù uống say cũng có thể lưu lại ấn tượng về sự vật và người xung quanh, nhất thời hần nhướn mày, theo bản năng hỏi “Vậy nên lúc khảo hạch em là cố ý tới tìm anh sao?” Tiếp đó hần tạm dừng nửa giây, nheo mắt lại “Không đúng, khi đó em đâu biết có thể gặp anh ở Lý gia, cũng không biết anh thích em lâu như vậy, trước khi anh còn chưa bàn giao dịch với em, em còn muốn trốn thoát khỏi anh, đúng không?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, chậm chạp lùi về sau “Em mệt quá.”

Cảnh Hạo kéo y về, nâng cằm y, cố gắng ôn hòa hỏi “Lúc ấy em muốn tìm Lý Cố?”

“Không phải em đã nói mình muốn trộm đồ sao, em không có lừa anh. Thật đó.”

“Chỉ dựa vào trộm đồ thì không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.” Cảnh Hạo quan sát y “Em là muốn gây chú ý với Lý Cố, sau đó tìm cơ hội lừa tiền của hắn đúng không?”

Thiệu Trạch không đáp, tuy y không muốn lôi kéo quan hệ với nhà họ Lý nhưng điều kiện lúc ấy rất hà khắc, y không thể không tìm tới Lý Cố, nếu không phải trên đường bỗng nhiên biết bí mật của Cảnh Hạo, có lẽ họ đã không đi tới bước này.

Cảnh Hạo thấy y im lặng, lập tức nổi cơn ghen “Thừa nhận? Hắn rốt cuộc có cái gì tốt hả? Nếu không gặp anh, có phải em định chơi trò tình cảm với hắn, thuận tiện nối lại tình xưa, hửm?”

Thiệu Trạch nhất thời lấy lại *** thần, mặt đầy nghiêm túc “Không, em chỉ vào trộm đồ thôi.”

“Đừng gạt anh, em bán không được nhiều tiền như vậy.” Cảnh Hạo nhắc nhở “Với lại dựa vào địa vị của Lý gia ở Nhất Duyên, em vừa bán đi, thì ngay sau đó Lý Cố sẽ có thể tìm tới cửa.”

“Em có thể trốn.” Thiệu Trạch rất kiên trì “Vậy nên em thật sự chỉ vào trộm đồ.”

Hiển nhiên Cảnh Hạo không tin, hắn liền dứt khoát nhảy qua vấn đề khác, nheo mắt nhìn y “Em nói thật cho anh rốt cuộc em suy nghĩ thế nào, em biết rõ anh là người lúc trước ở cạnh em có lẽ là có ý với em, thế nhưng em vẫn quyết định đi tìm hắn? Hửm?”

“Em chỉ muốn lừa tiền thôi, em chưa từng thích anh ta.”

“Em cho anh là đồ ngốc sao? Cả Nhất Duyên này ai mà chẳng biết chút tâm tư này của em dành cho hắn?” Cảnh Hạo kéo y lại gần

hơn “Nói đi, rốt cuộc em nghĩ thế nào, em định tha thứ cho hắn sao?”

Alpha vừa đánh dấu Omega xong nên dục vọng chiếm hữu, ý muốn bảo hộ bạn đời sẽ lên cao tới mức trước nay chưa từng có, Thiệu Trạch biết hồi trước mình diễn quá nên hiện tại ông chủ Cảnh mới ghen ***g lộn lên, chuyện này mà giải thích thì liên quan tới cả một thế hệ, rất phiền toái. Y chớp mắt mấy cái, thuần khiết thò tay “Em không hề nghĩ như thế, thật ra em đã từng do dự có nên tìm anh không, nhưng anh lại đã có vợ chưa cưới, lúc ấy em thấy rất mất mát.” Y dừng một chút, yếu ớt thở dài “Sau đó em nghĩ mình chết năm năm rồi, anh quên em tìm người khác là chuyện rất bình thường, nhưng em vẫn cảm thấy khó chịu, rõ ràng là người đã từng thích em sao có thể nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ được.”

Cảnh Hạo nhin không được giải thích “Anh và cô ấy không có tình cảm.”

“Nhưng em không biết, em chỉ cảm thấy anh thích người khác, còn đính hôn, hạnh phúc biết bao.” Thiệu Trạch tránh hắn ra, chậm chạp cuộn mình ở bên cạnh “Em quả thực rất đau lòng, anh để em yên tĩnh đi, tạm thời đừng nói gì với em hết.”

Cảnh Hạo không hề suy nghĩ liền từ phía sau ôm y vào ngực, tiếp đó phản ứng nửa giây, lại xoay người y qua, nâng cằm y lên “Bảo bối, anh chợt nhớ tới một chuyện.”

Thiệu Trạch đưa tay đánh hắn “... Đau lòng lắm, em không muốn nghe.”

“Em nhất định phải nghe.” Cảnh Hạo dịu dàng nhìn y “Thời gian trước anh hỏi em có phải trúng tiếng sét ái tình của anh không, em

lấy Thiệu Chu ra chèn ép anh hình như cũng là đáng về hiện tại, hửm?”

Thiệu Trạch “...”

“Hơn nữa em không chỉ chèn ép một lần.” Cảnh Hạo chậm rãi vuốt ve bờ môi y “À đúng rồi, vì giấu diếm thân phận, em còn cố ý cướp tờ kết quả của bác sĩ, em định làm gì? Làm giả sao?”

“... Đó đều là chuyện trước kia rồi.” Thiệu Trạch nói “Con người không nên sống trong quá khứ biết không?”

Cảnh Hạo mắt điếc tai ngơ, hạ quyết tâm tính nợ với y, hần dụi dàng nói “Điểm quan trọng nhất, em biết anh thích em như vậy, thế mà hai năm trước em còn rời khỏi anh, với em anh còn không quan trọng bằng mười triệu sao?”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch chuẩn bị chút cảm xúc, chớp đôi mắt ướt sũng tội nghiệp nhìn hần, khẽ nói “Em có nỗi khổ, anh tha thứ cho em được không?”

Ý muốn bảo hộ Omega của Alpha chớp mắt phát huy tác dụng, Cảnh Hạo há miệng muốn nói “được”, nhưng lời vừa tới bên miệng thì hần lập tức nhận ra tên khốn này là cố ý dẫn hần vào tròng, nhất thời hần nở nụ cười “Bảo bối, anh thật sự yêu em muốn chết.”

Trong lòng Thiệu Trạch nhanh chóng chột lóe lên dự cảm không tốt, vội vàng muốn chạy trốn, nhưng y căn bản không có bao nhiêu sức lực, gần như lúc trở mình là liền bị Cảnh Hạo đặt trong lòng, ngay sau đó rơi vào một nụ hôn mãnh liệt.

Trải qua ba ngày triền miên, đối với cơ thể y Cảnh Hạo quả thực rõ như lòng bàn tay, giờ phút này liền xuống tay với những chỗ mẫn cảm, chỉ chốc lát sau liền khiến Thiệu Trạch mềm oặt ở trong lòng mình, hắn quyết định nhanh chóng tách hai chân y ra, dùng sức đâm mạnh vào.

Thiệu Trạch hơi run lên, chỉ cảm thấy trong cơ thể chợt ủa lên một làn sóng nhiệt quen thuộc, trong chốc lát y rên rỉ lên tiếng, lần này trực tiếp kích thích y tiến vào một cơn nóng phát tình nữa.

Cảnh Hạo sâu sắc nhận thấy hơi thở ngọt ngào này, hắn vô cùng hài lòng mà chậm rãi rời khỏi.

“... Đừng đi.” Thiệu Trạch nhin không được bắt lấy hắn “Em khó chịu.”

“Muốn?”

“Ừ.”

Cảnh Hạo nhân từ lại gần hôn lên khóe miệng y “Được thôi, xin anh đi.”

Thiệu Trạch biết kể cả thật sự xin hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho y, liền dứt khoát cam chịu nằm đó “Anh không làm thì thôi, em uống thuốc tiêu trừ chất dẫn dụ của Alpha rồi đi tìm người khác... A!”

Cảnh Hạo không đợi y nói xong liền vọt vào, nâng cầm y lên “Em dám!”

Cú thúc kia quá mạnh, Thiệu Trạch thở dồn dập, theo bản năng ôm lấy hắn cọ cọ. Cảnh Hạo bị y cọ tới bốc cháy trong lòng, lập tức

mạnh mẽ va chạm, làn nước trong mắt Thiệu Trạch nhanh chóng dày lên “Nhẹ chút... ưm...a...”

Cảnh Hạo nhìn y từ trên cao “Em là của anh, đừng để anh lại nghe thấy câu nói đó, cũng đừng có dây dưa với Lý Cố nữa.”

“Ưm... em không ưm... không thích anh ta, đó đều là ưm... giả.” Giọng nói của Thiệu Trạch run rẩy “Lời say hồi trước là em gạt anh... em muốn rời khỏi đó...”

Cảnh Hạo thở hắt hắt, cắn lên môi y “Đừng có gạt anh, em có lý do gì mà làm như vậy?”

“... Có.” Ý thức của Thiệu Trạch dần mơ hồ “Người nhà họ Lý đều muốn giết em, muốn giết em tới mấy lần, em thật sự... chịu đủ rồi...”

Trái tim của Cảnh Hạo siết chặt, bỗng nhiên dừng lại “... Em nói cái gì?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 58: Ngả bài

Cảnh Hạo dừng lại, Thiệu Trạch càng thêm khó chịu, giống như từng tế bào trên người đều đang vô cùng khô khát, làn nước trong mắt y dần dày lên, vội vàng cử động eo, rên rỉ nói hấn đừng có ngừng.

Cảnh Hạo bị kích thích tới hô hấp trở nên dồn dập, càng không thể kiềm chế, hấn liền dùng sức ôm Thiệu Trạch vào lòng, quyết định ghi nợ trước, dứt bà xã ăn no rồi tính tiếp, có điều bởi vì muốn biết rõ những sự việc kia, hấn cũng không có một lần tính toán rõ ràng, bởi vậy làm rất mạnh mẽ, sau khi cắm vào Thiệu Trạch ở trên giường tới bắn ra liền giữ tư thế gắn liền với nhau, ôm y tới sofa, vừa hưng bạo hôn vừa dùng sức cử động thân dưới đâm mạnh vào, khiến cho y phải gọi vài tiếng ông xã, còn nghẹn ngào hứa mấy lần là sẽ không bao giờ bỏ đi nữa hấn mới chịu bỏ qua.

Cơ thể Thiệu Trạch không ngừng run rẩy, giọng nói nhanh chóng hư thoát, cuối cùng ở một lần dục vọng nóng rực của hấn xâm chiếm mà lên tới đỉnh, sau đó mềm oặt ở trong lòng hấn kịch liệt thổ dốc.

Cảnh Hạo gần như đồng thời bắn ra cùng với Thiệu Trạch, hấn dựa vào sofa hưởng thụ dư âm một lúc, thỏa mãn ôm cậu vợ tốt của mình, hôn lên cái trán ướt đẫm mồ hôi của y “Thích không?”

Thiệu Trạch vô lực dựa vào hần, cố gắng ổn định hơi thở “... Ừm.”

Cảnh Hạo càng tỏ ra thỏa mãn, chậm rãi mút vành tai của y, khàn khàn thì thầm “Bảo bối, anh yêu em.”

Thiệu Trạch phát hiện vật to lớn trong cơ thể còn chưa mềm đi đang di chuyển, bắt đầu nhích ra ngoài từng chút một, ma sát mang theo một dòng điện nhỏ khiến y không khỏi khẽ rên rỉ thành tiếng.

Cảnh Hạo hôn y trấn an, ôm y trở lại giường, đút cho mấy ngụm nước, giúp y xoa eo “Rốt cuộc là thế nào? Bọn họ giết em là vì vị trí trong nhà?”

Thiệu Trạch thoải mái rên một tiếng, chịu đựng cảm giác mệt mỏi dâng lên, gật đầu “Tâm tư của ba em rất khó đoán, không ai biết rốt cuộc là ông sẽ truyền vị trí cho ai, nhưng mà lúc ấy đa số mọi người đều đoán là để lại cho em, sau đó ông để cho anh hai em... cũng chính là Lý Cố giúp đỡ em, chỉ có người *** mất mới có thể nhìn ra từ lâu ông đã có ý bồi dưỡng Lý Cố rồi.”

Cảnh Hạo thản nhiên ừ một tiếng, thầm nghĩ ba hần tuy không đáng tin, nhưng chút năng lực phân biệt đó cũng có, ông đã sớm đoán ra vị trí của Lý gia là muốn cho Lý Cố, vậy nên hần mới vội vàng giành vị trí của ba mình, bắt đầu phát triển thế lực rồi trở về theo đuổi vợ.

“Ba em có hai anh em, con chú hai là Omega, con chú ba là Alpha.”

“Chuyện này anh biết.” Cảnh Hạo nghĩ một lát “Omega kia tên là Tiểu Hàm, nghe nói cũng thích Lý Cố... Tên Lý Cố đó rốt cuộc có cái

gì tốt chứ?”

Thiệu Trạch biết hẳn lại nổi cơn ghen, không khỏi cười cười, cạo vào hõm cổ hắn, nói tiếp “Lúc trước chú hai em cố tình bảo Tiểu Hàm tiếp cận Lý Cố, thế nhưng sau này Tiểu Hàm lại yêu anh ta thật, chuyện này chắc chắn là sẽ không có kết quả, tạm thời không nói tới, chỉ nói về chú hai em. Chú ấy cố tình nâng đỡ Lý Cố lên vị trí nắm quyền, sau đó gả Tiểu Hàm qua, khi đó em vừa vặn cũng...” Ý hơi dừng lại, phát hiện lực tay ở eo tăng lớn, vì thế thức thời bỏ qua ba chữ “thích anh ta”, mà cười nói “Vả lại khi đó em khá thân thiết với anh ta, cho nên đương nhiên chú hai sẽ thấy gai mắt với em.”

Cảnh Hạo đơn giản tự hỏi một hồi, đồng tử tối đi “Em là Omega, con của chú ba em lại là Alpha. Nếu em chết, khả năng lớn hẳn sẽ trở thành chủ nhân tiếp theo, tới lúc đó dù có Lý Cố cũng vô dụng. Khi ấy ba em lại bị bệnh nặng, nếu ông ấy cũng qua đời, Lý Cố với thân phận con nuôi sẽ rất khó khăn, tìm đại một lý do liền có thể loại bỏ, vậy nên cả nhà chú ba em cũng muốn giết em.”

“Đúng, chú hai và chú ba, một người muốn bảo vệ Lý Cố, một người muốn diệt trừ kẻ khác tự mình lên nắm quyền. Mục đích của họ khác nhau, nên có thể kiềm chế lẫn nhau.” Thiệu Trạch khẽ thở ra một hơi “Lúc ba em phát hiện ra bệnh Lý Cố vừa tròn mười tám tuổi, còn chưa tiếp xúc với buôn bán nhiều, trong tình huống đó nếu ba em công bố Lý Cố mới là con ruột của ông, chú hai và chú ba nhất định sẽ liên thủ với nhau.”

Cảnh Hạo thoáng chốc kinh ngạc, ôm sát y vào lòng “Lý Cố là con ruột?”

“Ừ, em mới là đứa được nhận nuôi, nhưng những người khác không biết...” Thiệu Trạch nói rất nhẹ, kể sự việc ra, có điều thời

gian đó tình trạng của y có chút tồi tệ, rất ít hồi ức, vậy nên cũng không thể nói chi tiết, với y mà nói, từ giây phút nổ tung trên biển, Lý Thiếu Chu đã thật sự chết rồi.

Cảnh Hạo im lặng nghe, sắc mặt càng lúc càng tối, ở một nơi hắc không nhìn thấy, người khiến hắc hận không thể nâng trong lòng bàn tay yêu thương rốt cuộc... rốt cuộc đã phải trải qua cái gì? Hắc kàn giọng hỏi “Em có từng bị thương không?”

Thiệu Trạch do dự một chút, còn chưa mở miệng Cảnh Hạo đã hiểu ra, hắc dùng sức ôm chặt y “Anh ra ngoài giết chúng.”

“Không cần đâu, họ đã bị trừng phạt từ lâu rồi.” Thiệu Trạch hôn lên khóe miệng hắc “Lúc đó tuy em giả bộ là một bông hoa trắng nhỏ mảnh mai, nhưng cũng ở trong tối trả thù họ mấy lần.”

Cảnh Hạo giữ gáy y hung bạo hôn, một lúc lâu sau mới giảm bớt cảm giác đau đớn trong lòng, vỗ lưng y trấn an từng chút một.

Hô hấp của Thiệu Trạch hơi hỗn loạn, thở chậm chậm lại một lúc mới nói tiếp “Sau đó ba em qua đời, em rất buồn, liền nghĩ ra một kế hoạch rời khỏi đó...”

Y kể lại nội tình chuyện say rượu, lúc Cảnh Hạo nghe thấy “không hiểu sao liền ngủ”, sắc mặt âm trầm của hắc rốt cuộc dịu đi một chút, xoa đầu y “Hồi trước anh từng ôm em ngủ, em không thấy mùi trên người anh quen sao?”

Thiệu Trạch nở nụ cười “Lúc ấy em mới có sáu bảy tuổi, sao có thể nhớ rõ được, ngay cả sợi dây chuyền kia lúc khảo hạch nghe anh nói em mới biết là của anh, sau đó liên hệ với tình huống uống say hồi đó, em liền đoán ra anh vẫn còn thích em.”

“Ừ, tâm trạng lúc ấy thế nào?”

“Rất khó tin.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Không vui mừng sao?”

“Có.” Thiệu Trạch rất thành thật “Vậy nên em mới bỏ kế hoạch ban đầu rồi tới tìm anh.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, không khởi nhớ lại chuyện trước kia, hồi đó hẳn sai người tìm hiểu tin tức của Thiếu Chu, vừa vặn Thiếu Chu và Lý Cố rất thân thiết, vì thế hẳn bị kích động mạnh từ đó lên nắm quyền. Sau này hẳn chuyển tới Nhất Duyên, thật khó khăn mới có cơ hội ở bên Thiếu Chu, nghe nói y muốn buông tay, trong lòng hẳn mừng vô cùng, bắt đầu kế hoạch theo đuổi, ai ngờ không lâu sau đó liền xảy ra chuyện, đành phải để lỡ mất, tiếp theo chính là năm năm sau gặp lại ở nhà họ Lý... May mà, người này cuối cùng vẫn là cậu ấy.

Hắn trân trọng siết chặt cánh tay “Sau này thì sao? Sự cố trên biển là em cố ý?”

“Không, em không chuẩn bị quá nhiều, bị thương rồi bị Huyền Mộc Yến khu tám cứu.”

Đồng tử của Cảnh Hạo nhất thời trầm xuống.

Khu tám là do nhiều nước trên đảo tạo thành, ở giữa hai vùng khu năm, sáu, bảy và khu chín tới khu mười hai, là trung tâm quan trọng trên biển, vô cùng phồn thịnh. Nhà họ Huyền là một gia tộc xã hội đen rất lâu đời ở khu tám, nghe nói mỗi lần họ đều sẽ chọn vài người thừa kế xuất sắc để cạnh tranh tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ để lại một người nắm quyền.

Khu tám nhỏ, thế lực của nhà họ Huyền trong mắt người khác cũng chỉ ở mức bậc trung, nhưng dù là như thế, rất nhiều người vẫn sẵn lòng chọn đi đường vòng chứ không dám tùy ý trêu chọc họ, nguyên nhân là người nhà này hầu như đều rất biến thái.

Huyền Mộc Yến là chủ nhân một thế hệ của Huyền gia, hơn nữa qua nhiều đời của gia tộc, gã là Beta đầu tiên sống sót từ cuộc cạnh tranh, thực lực có thể nghĩ được, ngoài ra gã còn là một thiên tài trong y học, từ khi nắm quyền tới nay, công ty kinh doanh sản xuất thuốc của gia tộc gần như bao phủ nửa vòng trái đất.

Người thường có lẽ cảm thấy gã đang tạo phúc cho nhân loại, nhưng một ít tổ chức lớn trong thế giới ngầm lại đều biết gã thích bắt người làm đủ loại thí nghiệm, từng có người nói nhà họ vô luận là dựa theo thực lực hay dựa theo trình độ biến thái để chọn chủ nhân thì Huyền Mộc Yến đều hoàn toàn xứng đáng.

Mà Thiệu Trạch... lại là bị gã cứu.

Cảnh Hạo từng điều tra tài liệu về phòng thí nghiệm khu mười một, biết Huyền gia cũng liên quan trong đó, cũng nghe Thiệu Trạch từng nói dưới đất chỗ đó là đang tiến hành thí nghiệm cơ thể người, sau này hắn nhìn thấy Trình Tứ liền bắt đầu hoài nghi Thiệu Trạch có phải cũng liên quan tới phòng thí nghiệm không, nhưng cho dù đã chuẩn bị tâm lý, khi chính tai nghe thấy trong chốc lát hắn vẫn chịu không nổi.

“Tên biến thái đó đã làm gì với em?” Hắn khựng lại, nhớ tới lúc Thiệu Trạch mới phát tình đã từng đánh vào một bức tường, hắn lập tức sờ lên tay phải của y, giọng lạnh lẽo vô cùng “Hắn bắt em làm thí nghiệm?”

Thiệu Trạch theo phản xạ cử động cổ tay “Ừ”, cánh tay này lúc bị thương thì bị gãy xương, kết quả được hấn sửa lại, dùng rất tốt, nhưng không biết có tác dụng phụ gì không.”

Ánh mắt Cảnh Hạo phát lạnh, trên người thoáng chốc mang theo chút sát khí, lại ôm chặt y “Còn chỗ nào... mặt của em cũng là?”

“Cái này thì không phải, mặt của em chỉ bị xước mấy vết nhỏ, hấn không cần sửa.” Thiệu Trạch kiên nhẫn giải thích “Sau khi em được hấn cứu liền bị đưa tới khu mười một, rồi gặp Thiệu Tu Dung, Thiệu Tu Dung không thích gương mặt đó của em, nên bắt hấn thay đổi.”

“Thiệu Tu Dung? Ông chủ tập đoàn lớn ở nước A?” Cảnh Hạo tìm tòi tài liệu trong đầu “Hình như ông ta là con cháu của quan lớn.”

“Ừ, ba của Thiệu Tu Dung là thượng tướng Thiệu, hiện giờ đã lên vị trí đứng đầu rồi.” Thiệu Trạch khẽ mở miệng “Thật ra theo lý, em nên gọi thượng tướng Thiệu một tiếng ông ngoại.”

Cảnh Hạo ngăn ra “Mẹ em...”

“Là con nuôi của Thiệu gia.” Thiệu Trạch cắt ngang, bỗng nhiên nở nụ cười “Nghe nói bà được ông ngoại em thương nhiều lắm, vốn không muốn gả bà ra ngoài, tốt nhất là có thể kết hôn với Thiệu Tu Dung. Điều này cũng không khác kỳ vọng của ba em để em và Lý Cố bên nhau mấy, chẳng qua thân phận của em và Lý Cố đổi chỗ cho nhau thôi.”

“Thiệu Tu Dung có thái độ gì với mẹ em? Sao ông ta lại ghét gương mặt của em? Ba em là ai? Có liên quan tới DR không? Sao em lại bị nhà họ Lý nhận nuôi?” Cảnh Hạo nhíu mày nói “Khoan đã,

Lý Cố lớn tuổi hơn em, nếu hẳn thật sự là con ruột của ba nuôi em, vậy ba nuôi em đã kết hợp với người khác từ lâu rồi, trên người ông ấy phải có chất dẫn dụ của người khác chứ, sao lại không có ai hoài nghi thân phận của em?” Hấn dừng một chút, lại nghĩ tới một chuyện khác “Còn có, lúc trước anh từng điều tra, hồi ấy căn phòng thí nghiệm kia nổ tung, thế lực dính dáng tới ngoại trừ DR, người của Lô Huy, Huyền Mộc Yến và Thiệu Tu Dung, còn có Huyết Sát và một tổ chức xã hội đen lớn ở nước A, hai thế lực phía sau có quan hệ gì với phòng thí nghiệm? Có liên quan tới ba mẹ em không?”

Thiệu Trạch lắc đầu “Thiệu Tu Dung là người bỏ vốn cho phòng thí nghiệm, ông ta là ông chủ tập đoàn làm ăn chính nghĩa, ngầm bắt tay với hai ông chủ của Huyết Sát và tổ chức xã hội đen kia, ông ta giấu rất kỹ, gần như không có bao nhiêu người biết chuyện này.”

Trong lòng Cảnh Hạo khẽ động “Lúc trước Tham Lang gây náo loạn ở khu mười một, rất nhiều người đều không biết tại sao hẳn lại ra tay với ba thế lực này.”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo quan sát y “Tham Lang là ai?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, chậm rãi bò xuống người hẳn, im lặng kéo chăn qua, chậm chạp cuộn tròn người lại thành một quả bóng.

Cảnh Hạo “...”

Trán ông chủ Cảnh nảy lên, thầm nghĩ giấu anh nhiều chuyện như vậy, kể cả xong bảy ngày này, em cũng đừng mong được xuống

giường. Hấn kiên nhẫn kéo chần ra, dịu dàng sờ đầu y “Lại đây, anh không giận đâu.”

Thiệu Trạch khẽ cử động, lộ ra hai mắt nhìn hấn “... Thật không?”

“Thật, dù sao em cũng gạt anh rất nhiều chuyện, thêm một hai chuyện cũng thế thôi.” Cảnh Hạo đưa tay về phía y, dẫn dắt từng bước “Lại đây, còn chưa nói xong mà, nói hết mấy chuyện kia đi.”

Thiệu Trạch quan sát một lúc, thấy ông chủ Cảnh tựa hồ không có xu hướng muốn tính nợ, lúc này mới yên tâm, chậm rãi đưa tay về phía hấn, rúc lại vào lòng hấn.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 59: Chuyện cũ

“Đây là chuyện cả một thế hệ...”

Thiệu Trạch lười biếng cuộn mình trên ***g ngực rộng lớn của Cảnh Hạo “Hồi trước sau khi em biết mình không phải con ruột đã muốn thử đi tìm người thân, nhưng ngay từ đầu ba đã không muốn cho em đi, với lại bối cảnh của mẹ em rất lớn, rất dễ điều tra ra, vậy nên lúc em bắt đầu hiểu chuyện, ba đã nói cho em biết tài liệu liên quan tới mẹ là giả, đương nhiên em sẽ không điều tra ra cái gì, sau này ba bị bệnh nặng, sợ em sẽ bị Lý Cố hại, trước khi ông mất liền nói chân tướng cho em, sau sau đó nữa em đoàn tụ với ba mình, lại nghe từ ông thêm một vài chuyện, lúc này mới xâu chuỗi mọi việc lại...”

Khi đó ba và Thiệu Tu Dung là bạn, nghe nói quan hệ rất tốt, vậy nên có rất nhiều cơ hội gặp mặt mẹ, dần dà hai người yêu nhau, mà ba nuôi lại có mối làm ăn ở khu mười một, tình cờ quen biết mẹ rồi cũng động lòng, muốn theo đuổi bà, nhưng mà lúc ấy ba nuôi bận làm ăn, nên tạm gác chuyện tình cảm lại, tới khi ông hết bận, mẹ đã rời khỏi khu mười một tới khu một để đi học từ lâu. Ông ngoại cũng không thích mẹ dây dưa với dân xã hội đen nên không nói cho ba nuôi biết. Ba nuôi rất *** mắt, dĩ nhiên là có thể nhìn ra sự phản cảm của ông ngoại, nhất thời tâm trạng ông không tốt, tới quán bar uống rượu, kết quả lúc rời khỏi thì đột nhiên gặp một Omega nữ đang trong kỳ phát tình, mơ hồ kéo người ta tới khách sạn thuê phòng, tới ngày hôm sau mở mắt ra Omega kia đã đi mất.

“Khoan đã.” Cảnh Hạo cắt ngang “Không phải bà ấy đang phát tình sao?”

“Ừ, ba em nhặt được kim tiêm trên sàn nhà, liền cầm đi tìm người xét nghiệm, kết quả phát hiện ra thuốc ức chế chất dẫn dụ.” Thiệu Trạch phân tích “Em thấy có lẽ Omega kia không thích bị đánh dấu, bởi vậy nghĩ cách tìm thuốc ức chế, nhưng xung quanh bà ấy có Alpha theo dõi, muốn đánh dấu bà, vậy nên bà chỉ có thể chạy trốn trước rồi mới chích cho mình, đáng tiếc bà không may mắn, giữa đường phát tình lại gặp phải ba...” Y hơi dừng lại “Hoặc là không có Alpha, chỉ là bà chưa nghĩ ra rốt cuộc có nên chích thuốc hay không, cuối cùng kéo dài thời gian, cũng có thể là bà ấy quá qua loa, cụ thể thế nào ngay cả ba em cũng không rõ, bởi vì từ đó về sau họ không còn gặp lại nữa.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Bà ta chính là mẹ của Lý Cố?”

Thiệu Trạch gật đầu, lúc trước ba nuôi y từng có ý đi tìm Omega kia, nhưng có lẽ đối phương không phải người khu vực đó, ba nuôi tìm thật lâu cũng không có tin tức, đành phải từ bỏ, về tới khu chín, trên người ông mang theo chất dẫn dụ, vì thế từ đó người nhà họ Lý đều biết ba nuôi có bạn đời, chỉ là không biết chi tiết về đối phương thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mẹ tốt nghiệp đại học liền xác định quan hệ với ba, ông ngoại không thích người thế giới ngầm nên vẫn luôn phản đối, hai bên căng thẳng hơn nửa năm mới hòa dịu, sau đó ba và mẹ cố gắng từ từ cải thiện, khi đó mẹ đã mang thai, mà ba còn chưa kế nghiệp, vậy nên liền chuyên tâm cùng mẹ tới thăm người thân, thuận tiện khuây thả *** thần.

“Ba em còn chưa kể nghiệp.” Cảnh Hạo lặp lại, dịu dàng sờ đầu y “Vậy nên ba em chính là ông chủ DR hiện nay?”

Thiệu Trạch sửng sờ nửa giây, thuần khiết đối diện với hắn, tiếp đó cử động cơ thể, muốn bò xuống người hắn.

Cảnh Hạo nhanh tay lẹ mắt đè y lại, hung bạo xoa, mỉm cười trấn an “Không sao đâu, anh không giận, em nói tiếp đi.”

Thiệu Trạch im lặng nhìn hắn vài lần, chậm rãi kể lại.

Lúc ba làm bạn với mẹ, DR bỗng nhiên truyền tin tới, nói ông nội bị ám sát đang phải cấp cứu, vì thế ba mẹ vội vàng chạy tới đó, kết quả giữa đường bị phục kích, ba để lại tất cả thuộc hạ cho mẹ, một mình dẫn kẻ địch rời đi, bản thân ông bị thương nặng, mà mẹ cũng bị tấn công, cuối cùng mất tích ở trên biển, sau đó ba sai người đi tìm thật lâu cũng không tìm thấy, liền biết lành ít dữ nhiều.

Cảnh Hạo sáng tỏ “Mẹ em được ba nuôi em cứu?”

Thiệu Trạch ừ một tiếng “Ba em vừa vặn đi ngang qua nên cứu mẹ, thế nhưng mẹ bị thương lại bị động thai, dẫn tới khó sinh mà mất, ba không biết cha đẻ của em là ai, với lại ông không có con, mà em lại là do mẹ sinh ra, vậy nên ông không muốn trả em lại cho ba ruột của mình, mà bế em về nhà họ Lý nói với họ em là con của ông.”

Cảnh Hạo đã hiểu “Họ biết ba nuôi em có bạn đời từ lâu, hiện tại bế em về lại thương yêu em vô cùng, vậy nên mới không có bao nhiêu người hoài nghi thân phận của em.”

“Ừ.”

“Vậy Thiệu Tu Dung là sao? Ông ta hận ba em?”

“Không.” Thiệu Trạch khẽ cười “Anh nên đổi góc độ suy nghĩ đi. Đầu tiên ông ta bỏ vốn xây dựng phòng thí nghiệm sau đó mời Huyền Mộc Yến qua.”

“Mời? Không phải liên kết?”

Thiệu Trạch cười lắc đầu.

Cảnh Hạo trầm ngâm, Huyền Mộc Yến chính là một tên biến thái, bình thường chỉ làm chuyện gã thấy hứng thú, hẳn không khỏi hỏi “Thiệu Tu Dung lấy cái gì làm điều kiện trao đổi để mời hẳn? Có liên quan tới phòng thí nghiệm sao?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi, Thiệu Tu Dung là Alpha, chất dẫn dụ trên người rất mạnh, trong mắt Alpha các anh chính là hơi thở giống đực mạnh mẽ, khiến đồng loại bài xích.” Tâm trạng Thiệu Trạch vui vẻ, thậm chí có chút sung sướng khi người gặp họa “Alpha khác căn bản không muốn tới gần ông ta, anh nói xem có phải ông ta thật đáng thương không.”

“Thiệu Tu Dung sao lại để ý chuyện này...” Cảnh Hạo chợt dừng lại, nghĩ tới một khả năng khó tin “Người ông ta thích là Alpha? Là ba em? Mà em lớn lên giống mẹ, vậy nên ông ta mới ghét khuôn mặt đó của em?”

Thiệu Trạch tán thưởng cọ vào hõm cổ hẳn “Bất ngờ không?”

Cảnh Hạo tiêu hóa nửa giây, xoa đầu y “Ông ta tìm Huyền Mộc Yến là muốn làm nhát chất dẫn dụ đi hay là biến thành Omega luôn?”

“Đều không phải, thứ nhất Huyền Mộc Yến không hứng thú với cả hai điều này, thứ hai... Thiệu Tu Dung không muốn làm như vậy, bởi vì ông ta muốn ở bên trên.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Cho nên ông ta muốn lấy cơ thể Alpha tỏa ra mùi giống Omega.”

Cảnh Hạo không thể lý giải “Kể cả như vậy ba em cũng sẽ không ở bên ông ta?”

“Không, ba em biết tâm tư của ông ta, cũng biết ông ta rất mạnh, nên nói với ông ta lúc nào biến thành Omega thì lúc ấy ba em sẽ miễn cưỡng suy nghĩ về khả năng của họ, đương nhiên Thiệu Tu Dung sẽ không thật sự biến thành Omega, nên liền nghĩ tới cách này.”

Thiệu Trạch khẽ thở ra một hơi “Ông ta... khá cố chấp cũng khá biến thái, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, lúc trước Huyền Mộc Yến đưa em tới khu mười một, Thiệu Tu Dung liếc mắt qua là biết em lớn lên giống mẹ, lập tức tìm di vật của mẹ để kiểm tra DNA, sau đó liên lạc với ba em, gợn gàng dứt khoát nói chỉ cần ba em hầu ông ta một đêm, ông ta sẽ trả em lại.”

“...” Cảnh Hạo nói “Ba em phản ứng thế nào?”

“Ba em cũng không phải là đèn cạn dầu.” Thiệu Trạch nở nụ cười “Ngoài mặt ông đồng ý, sau đó tới khu mười một sớm năm ngày, đêm khuya hôm ấy liền vào nhà ông ngoại, vào lúc Thiệu Tu Dung rời giường xuống lầu gặp ông, đám Kiều Tịch đã cho nổ tung phòng thí nghiệm.”

Cảnh Hạo nghĩ một lát “Ngày đó người của Lâu Huy cũng có mặt, họ tới làm gì?”

Thiệu Trạch lắc đầu “Không biết, lúc đó rất hỗn loạn, em không chú ý, khi nào rảnh anh có thể đi hỏi anh ta.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, tiếp tục xoa eo cho y, Thiệu Trạch nhất thời thoải mái nhắm mắt, cọ vào người hắn, ánh mắt Cảnh Hạo dịu đi, thuận tiện vuốt ve lưng y, một lát sau lại cảm thấy hứng thú hỏi “Em nói Thiệu Tu Dung khá cố chấp, vậy lúc ấy sao ba em thoát thân được?”

“... Có ông ngoại em ở đó, Thiệu Tu Dung đâu dám làm bậy.” Thiệu Trạch rúc vào lòng hắn, dần dần có chút buồn ngủ “Từ khi mẹ em gặp chuyện không may, ông ngoại liền rất ghét ba em, muốn đuổi ông đi, ba em vô liêm sỉ nói đã bảo chuyên cơ lái về rồi, định ở lại vài ngày, ông ngoại em đương nhiên không chịu, cho nên đích thân sắp xếp chuyên cơ cho ông, việc này lại đúng ý ba em, nên ông liền đi thẳng... Em nghĩ chắc lúc ấy Thiệu Tu Dung đã giận điên lên.”

Cảnh Hạo sờ y, khen “Em đúng là con ruột của ba mình.”

“...” Thiệu Trạch biết hắn ám chỉ tính cách làm người ta tức chết mà không đền mạng, y lại im lặng rút lui.

Cảnh Hạo thấy ánh mắt y mang theo mệt mỏi, biết y mệt rồi, liền ôm chặt lấy y, chuẩn bị đợi tới cơn nóng phát tình tiếp theo rồi cùng y tính nợ, hắn chậm rãi vỗ lưng y, nằm với y một lát, sau đó hắn bỗng nhiên nghĩ tới một vài chuyện, không khỏi hỏi “Ba em đón em về Dr sao không công bố thân phận của em? Hồi đó em trở lại khu mười một giết Thiệu Tu Dung là vì ông ta sửa mặt của em?” Hắn đợi một lát, buông mắt nhìn thì thấy Thiệu Trạch đã ngủ, liền điều chỉnh tư thế để y nằm thoải mái, nhắm mắt lại, cũng nhanh chóng trầm trầm ngủ say.

Dạo gần đây Kiều Tịch trôi qua không vui vẻ mấy.

Hồi trước gần như cả ngày anh đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm, ném hết việc vặt cho Thiệu Trạch, nhưng hiện tại Thiệu Trạch đang bị thương lại phát tình, Bạch Triệt thì bận làm ăn, cộng thêm thỉnh thoảng sẽ bị Trình Tứ trông giữ, bởi vậy hiện tại tòa nhà này do anh làm chủ, vì thế đủ loại chuyện cũng đến.

Ví dụ Bạch Triệt sẽ gọi điện cho anh, ôn hòa nói “Hắn lại phát bệnh rồi, cái ***g sắt tôi đưa cậu chẳng lẽ dùng để trang trí sao?”

Trình Tứ thì sẽ lắc ***g sắt gào “Một giây, hai giây, ba giây! Tôi tỉnh rồi, thả tôi ra ngoài đi.”

Kiều Tịch “...”

Lại ví dụ như, Trác Tiểu Nam đã trở về, thế nhưng như tên thần kinh quần lầy anh “Cậu Kiều, cậu nói xem cùng vợ làm xong mấy ngày sau có thể biết cậu ấy mang thai không? Thời kỳ đầu có triệu chứng gì? Uống thuốc bổ có tốt không? Cần phải chú ý những gì? Là sinh thường tốt hay là sinh mổ tốt? À đúng rồi, nếu cậu ấy thật sự mang thai, tôi sẽ mua kẹo mừng thuận tiện luộc trứng gà, các cậu có ăn trứng gà không? Ăn không? Ăn không vậy?”

Kiều Tịch nhanh chóng phối một loại thuốc, sau đó cầm một loại thuốc khác từ trong ngăn tủ đưa hết cho gã, lạnh lùng nói “Một loại cho vợ cậu, một loại cho cậu, uống xong cậu sẽ không còn phiền não vì chuyện này nữa.”

Trác Tiểu Nam nhất thời tò mò “Đây là cái gì?”

“Loại thuốc kia là để phá thai, cắt con đường mang thai, còn đây là virus.” Kiều Tịch đẩy mắt kính “Chích vào người sẽ giết *** trùng.”

Trác Tiểu Nam “...”

Trác Tiểu Nam quay đầu liền chạy.

Lại ví như, bởi vì Cảnh Hạo đang ở cùng Thiệu Trạch, một vài người tìm Cảnh Hạo cũng đến đây. Cảnh Tình trừng lớn mắt “Cái gì? Anh hai em đang giúp chị dâu em vượt qua kỳ phát tình? Nhưng không phải chị dâu em là Beta sao? Chúng ta đang nói cùng một người à?”

Sắc mặt Kiều Tịch lãnh đạm “Là một, A Trạch là Omega.”

“Gì cơ?” Cảnh Tình bị kích động “Nhất định là anh gạt người, anh hai em ngủ với chị dâu em lâu như vậy cũng chưa phát hiện anh ấy là Omega, sao bỗng nhiên thế được, anh hai em bộ ngu lắm sao? Tuyệt đối là các anh kiếm một người giả mạo chị dâu em rồi.”

“... Thuốc A Trạch dùng khá lợi hại.”

“Vậy cũng không đúng, sao lúc chị dâu em theo đuổi anh hai em lại không nói ra?” Cảnh Tình hơi ngớ ra “Em biết rồi, anh ấy sợ anh hai em chỉ thích mùi của Lý Thiếu Chu mà không thích anh ấy, nên mới biến thành Beta tiếp cận anh hai, khiến anh hai bởi vì con người của anh ấy mà yêu anh ấy. Hức, chị dâu sống thật không dễ dàng. Em trở về chuẩn bị hôn lễ cho họ đây.” Dứt lời cô bé ngất nhéo cái khăn tay nhỏ, chạy bình bịch mất dáng.

Kiều Tịch “...”

Lại ví như, Thiệu Trạch phát tình ngày thứ ba, một người tìm tới cửa.

Kiều Tịch nhìn hấn, người trước mắt cao to, mặc áo ba lỗ sát người, quần rằn ri và giày quân đội, dũng mãnh không nói nên lời, chính là Lâu Huy khu năm.

“Cảnh Hạo và A Trạch đang ở đây đúng không? Tôi là bạn của họ, có chút việc muốn tìm bọn họ.” Lâu Huy quan sát đôi mắt xinh đẹp của anh, chậm rãi cười “Nghe nói hiện tại hai người họ đang bận, tôi muốn ở lại vài ngày để chờ. Nếu cậu không tin tôi có thể gọi cho họ hỏi thử xem.”

Kiều Tịch nhìn hấn một cái, biết hấn nói như vậy khẳng định là nắm chắc, liền hơi nghiêng người cho hấn vào cửa. Lâu Huy cười nói cảm ơn, cùng anh đi vào, tiếp đó rảo bước tới phòng thí nghiệm, Kiều Tịch quay đầu “Làm gì vậy?”

“Tôi còn chưa tự giới thiệu.”

“Không cần, tôi biết anh là ai.”

“Hả?” Lâu Huy nhìn anh “Vậy cậu tên là gì?”

“Kiều Tịch.”

Lâu Huy khen “Tên rất hay, cậu đang làm thí nghiệm? Tôi nghe nói trong DR các cậu có một người thích y học, người đó là cậu nhỉ?”

Kiều Tịch sâu sắc nhận thấy hấn dựa vào có chút gần, khiến anh không khỏi bước qua bên cạnh nửa bước, sắc mặt lạnh nhạt “Tôi bảo người dẫn anh tới phòng cho khách. Nếu anh không còn việc gì thì ra ngoài đi, tôi rất bận.”

“Có, còn một chuyện rất quan trọng.”

Kiều Tịch gật đầu “Chuyện gì?”

“Chúng ta quen nhau thử đi.”

Kiều Tịch “...”

Kiều Tịch lạnh lùng đi lướt qua “Không có hứng thú.”

“Thật vô tình.” Lâu Huy tiến lên hai bước, tiếp đó thấy anh muốn phát tác, hắn không khỏi cười nhẹ nói “Lần này là chính sự, Huyền Mộc Yến vừa rời khỏi khu mười một, có lẽ hắn đi tìm Thiệu Tu Dung, cậu đoán... trạm dừng kế tiếp của hắn sẽ là chỗ nào?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 60: Đông tổ (1)

Mây đen dày đặc, từng tầng từng tầng càng lúc càng dày, không khí dần dần trở nên ẩm ướt, gió khẽ thổi qua, biển hoa liền vang lên âm thanh thưa thớt, truyền tới mùi hương mang theo hơi nước nhàn nhạt.

“Sắp mưa rồi.” Lưu Chí nhìn người trước mặt, khẽ nói.

Lý Cố lạnh nhạt ừ một tiếng, cúi người cắt xuống một đóa hoa, sau đó nhìn xung quanh, nhấc chân bước tới nơi khác. Sau khi biết chuyện Thiếu Chu bị bệnh, cứ cách hai ngày hắn sẽ tự mình cắt một bó hoa đưa qua, đáng tiếc vẫn không được gặp Thiếu Chu, cũng không biết hiện giờ cậu như thế nào.

Lưu Chí đứng bên cạnh nhìn, lần đầu tiên biết một ông chủ luôn lạnh lùng khi đối đãi với người mình thích lại có thể kiên nhẫn đến trình độ này, khiến anh không khỏi thở dài ở trong lòng.

Lý Cố sống với Lý Thiếu Chu từ nhỏ, quan hệ luôn rất tốt, dù không có tình yêu thì nhiều năm qua như vậy vẫn phải có tình nghĩa anh em. Tuy thời gian đó người ngoài nói Lý Cố có thể có địa vị ngày nay là nhờ phước của Lý Thiếu Chu, dẫn tới trong lòng Lý Cố không quá thoải mái, nhưng hắn vẫn rất thương Lý Thiếu Chu như trước đây, cơ bản dù cho Lý Thiếu Chu muốn làm gì, Lý Cố đều chiều theo cậu, chỉ là vào một ngày sau này không biết tại sao hắn bỗng nhiên bắt đầu bất hòa với Lý Thiếu Chu, thậm chí có ý ăn chơi

đàng *** kích thích cậu, thế nên dù trong lòng bị tổn thương xuyên thấu tâm can, tình nguyện giả chết cũng không chịu trở về, cuối cùng gây ra tình cảnh ngày hôm nay.

Thật ra nếu Lý Cố có thể sớm nhận rõ tâm tư của mình, nói không chừng con của hai người giờ đã có thể chạy nhảy khắp nơi. Lưu Chí tiếc nuối nghĩ, hỏi “Cậu ta vẫn không chịu gặp cậu?”

Lý Cố hơi khựng lại, cảm xúc trong mắt gia tăng “Ừ, lúc em ấy bị bệnh luôn yếu đuối hơn bình thường, cũng không thích gặp người khác.”

Có điều có một chuyện hần chưa nói, người Thiếu Chu không gặp là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, còn một vài người quan trọng cậu vẫn sẵn lòng gặp. Hần nhớ hồi trước Thiếu Chu bị bệnh cũng chỉ thích hần và ba tới, mà không thích những người khác trong nhà họ Lý tới gần, nay lại ngay cả hần cũng không chịu gặp, hần thật sự rất hối hận, tại sao lúc trước không bảo vệ tốt cho Thiếu Chu.

Lưu Chí nhìn biểu tình của hần, trầm mặc một chút, không có hỏi lại.

Lý Cố nhanh chóng cắt xong một bó, đang muốn rời đi thì nghe điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, hần bắt máy, đồng tử lập tức tối đi “Cậu bảo Thịnh Tước đang ở khu mười? Vậy Cảnh Hạo đâu?” Hần nghe vài câu, đồng tử càng lúc càng tối, cúp máy xoay người liền đi.

Lưu Chí hoảng sợ, chỉ cảm thấy hơi thở trên người hần rõ ràng còn rất ôn hòa, ai ngờ bỗng nhiên lại có xu hướng nổi giận, anh nhanh chóng đi theo “Có tin về Thịnh Tước? Xảy ra chuyện gì sao?”

Đồng tử của Lý Cố lạnh tanh, thậm chí mang theo sát khí, tay hắn siết chặt thành quyền, bó hoa vừa cắt xong liền bị phá hỏng “Thịnh Tước đang ở khu mười, bên cạnh có thuộc hạ của Cảnh Hạo đi theo, nhưng Cảnh Hạo không có ở đó.”

Lưu Chí chớp mắt ngăn ra.

Bởi vì không biết rõ Lý Thiếu Chu bị bệnh gì, Lý Cố sợ có chuyện không may nên vẫn phái người theo dõi tòa nhà của DR, trong đó Kiều Tịch, hai vị trợ lý của Lý Thiếu Chu và Cảnh Hạo đều là đối tượng quan sát trọng tâm, dựa vào tài liệu họ nắm giữ, mấy ngày trước, đêm khuya Cảnh Hạo liền mang thuộc hạ rời khu chín lên chuyên cơ bay đi, sáng sớm hôm sau họ phát hiện Thịnh Tước đột nhiên biến mất, Lý Cố cảm thấy có chút kỳ lạ, liền vội vàng phái người điều tra, hiện nay rốt cuộc đã có tin tức.

Lưu Chí có chút kinh ngạc “Sao Thịnh Tước đột nhiên lại tới khu mười?”

Sắc mặt Lý Cố cực kỳ khó coi “Bởi vì dáng người của hắn không khác Cảnh Hạo mấy.”

“Vậy thì sao...” Lưu Chí đang nói thì dừng ngay lại, thân hình Thịnh Tước và Cảnh Hạo tương tự, hiện nay Thịnh Tước đang ở cùng thuộc hạ của Cảnh Hạo tại một nơi khác, vậy Cảnh Hạo có lẽ còn ở trong tòa nhà, hơn nữa ba bốn ngày cũng chưa xuất hiện... Trong lòng anh nhất thời nháy dưng, một loại dự cảm không tốt bỗng nhiên xông ra, anh nuốt nước miếng “Thiếu Chu sẽ không... sẽ không...”

“Em ấy tiến vào kỳ phát tình.” Lý Cố nhấn từng chữ, hơi thở trên người càng lạnh lẽo, âm trầm, khiến người ta hoàn toàn không

muốn tới gần.

Da đầu Lưu Chí run lên, rốt cuộc hiểu ra nguyên nhân khiến hắn tức giận, Omega mình yêu thương bị một Alpha khác đánh dấu, đổi thành Alpha nào cũng đều chịu không nổi, anh nhanh chóng đi theo hắn “Họ làm như vậy là không muốn chúng ta biết? Là chủ ý của ai?”

Lý Cố bước ra biển hoa, kéo cửa xe, ngồi lên “Nhất định là Thiếu Chu.”

Từ khi Cảnh Hạo chuyển đến Nhất Duyên chưa bao giờ kiên kị hắn, không thể nào sợ hắn tìm tới cửa được, lý do duy nhất giải thích được là Thiếu Chu không muốn bị quấy rầy, cho nên Thiếu Chu đã nghĩ ra đối sách từ lâu... Lý Cố không khỏi nhắm chặt mắt “Đi, bảo người nghĩ cách lấy thuốc tiêu trừ chất dẫn dụ Alpha về đây.”

Lưu Chí đáp, ngồi bên cạnh quan sát hắn, cuối cùng cũng không lên tiếng nữa.

Lúc này Kiều Tịch vừa ăn cơm xong, nghe bảo vệ cổng nói Lý Cố đến, anh liền dặn là cho vào, còn mình lạnh lùng ngồi ở phòng khách chờ.

Hôm nay tâm trạng của anh vô cùng tồi tệ, bởi vì tối qua người nào đó chui vào phòng anh lấy lý do “Có lẽ tôi sẽ ở thêm vài ngày, chúng ta nên tạo mối quan hệ tốt đẹp, tôi là khách, cậu không thể thờ ơ với tôi được.” vân vân... rồi thân thiết kéo anh ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm, hơn nữa ngồi tới khuya cũng không có dấu hiệu muốn rời đi.

Cuối cùng anh thật sự không kiên nhẫn nổi, nói tôi mệt, muốn đi ngủ. Lâu Huy gật đầu nói được, sau đó leo lên giường anh, ngoắc anh ý bảo anh qua cùng nhau ngủ. Kiều Tịch trầm mặc nửa giây, dây thần kinh mang tên lý trí trong đầu liền đứt đoạn, lập tức tiến lên chuẩn bị đá hấn ra khỏi phòng. Lâu Huy thân là đội trưởng lính đánh thuê, đương nhiên cũng không phải là cái danh hão.

Vì thế hai người bắt đầu đánh nhau, Lâu Huy chọn đúng thời cơ hạ gục anh, dùng sức bắt lấy hai tay anh, giam chặt vào trong lòng. Kiều Tịch giãy dụa thật lâu cũng không tránh được, lặng im một hồi, dứt khoát thả lỏng cơ thể, cam chịu nhắm mắt ngủ. Lâu Huy rất hài lòng với điều này, ôm anh vào lòng xoa nắn, đang chuẩn bị ăn chút đậu hủ, lại đột nhiên phát hiện cánh tay truyền tới cảm giác đau đớn, ngay sau đó một chất lỏng lạnh lẽo được tiêm vào trong cơ thể, hấn lập tức lóe lên dự cảm không lành, còn chưa mở miệng đã nặng nề ngủ say.

Kiều Tịch xốc chần lên, rút kim tiêm nhỏ bằng móng tay ra, đứng ở bên giường nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hấn... Nếu không phải Bạch Triệt nghe thấy tiếng đánh nhau mà bước vào ngó nghiêng, vả lại ngăn cản anh thì tối qua anh tuyệt đối sẽ lột sạch Lâu Huy treo trên cây ở ngoài khu dân cư.

Hiện tại người nào đó còn đang vui vẻ ở trên giường khò khò ngủ say, còn anh thì đầu óc choáng váng, não căng ra để xử lý các việc vặt vãnh, tâm trạng của anh thế nào có thể nghĩ là biết. Kiều Tịch đợi một lát, thấy Lý Cố bước vào cửa, anh liền lãnh đạm mở miệng “A Trạch còn chưa khỏe, hoa để đó đi.”

Lý Cố làm như mắt diếc tai ngơ, cũng không ngồi xuống, đi thẳng tới trước mặt anh đứng, trầm giọng nói “Tôi muốn gặp Thiếu Chu.”

“Chỗ này không có Lý Thiếu Chu, mà chỉ có A Trạch thôi.” Kiều Tịch liếc nhìn hắn “Cậu ấy bị bệnh, cần được nghỉ ngơi.”

Lý Cố quay đầu liền muốn đi lên lầu, Kiều Tịch khẽ nhú mào, sai người ngăn hắn lại, lạnh lùng quan sát hắn một hồi, chỉ cảm thấy hơi thở trên người hắn càng lạnh lẽo, mang theo xu hướng mưa gió sắp ghé tới, anh lập tức liền hiểu ra hắn đã đoán được, vì thế móc điện thoại di động mở bản ghi âm ra, đặt ở trên bàn “Đây là đồ A Trạch đưa cho anh.”

Lý Cố dừng một chút, xoay người nhìn qua.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 61: Đông tổ (2)

“Anh hai, về đi.” Giọng nói của Thiệu Trạch vẫn ôn hòa trước sau như một, nhưng có thể nghe ra có chút suy yếu, hiển nhiên cơ thể của y không khỏe. Đồng tử của Lý Cố tối đi, cơ thể đứng thẳng tắp mà cứng đờ, không hề nhúc nhích chút nào.

“Mấy năm cuối ở Lý gia em sống rất tệ, nếu có thể đời này em đều không muốn nhìn lại họ nữa. Em biết anh muốn em trở về, thế nhưng đó không phải là nhà của em. Chẳng qua nói thật ra, tình cảm nhiều năm như vậy, nay anh vẫn còn nhận người em trai này, em đương nhiên sẽ không xem anh là người xa lạ, nhưng mà anh hai à, trước đây anh đã khiến em sống rất không thoải mái, bây giờ anh vẫn muốn tiếp tục vậy sao? Anh muốn thế nào? Kéo em về rồi nhốt lại?” Thiệu Trạch khẽ cười “Anh biết tính em không tốt, anh thấy chúng ta như vậy còn có thể trở về quá khứ ư?”

“Em biết hiện tại tâm trạng của anh không tốt, anh không cam lòng cứ để em rời khỏi anh như vậy, nhưng Lý Thiếu Chu mà anh thích chỉ là một biểu hiện giả dối, đó không phải là em, em cũng không thể nào trở lại dáng vẻ đó.”

Thiệu Trạch dừng một chút, tựa hồ có chút mệt mỏi, y thở dài “Về đi anh hai, anh biết nếu thật sự xông lên sẽ có hậu quả gì mà, anh nhất định phải khiến chúng ta đi tới nước anh sống tội chết sao?”

Sắc mặt Lý Cố khế biến, siết chặt nắm tay, nhưng vẫn không nhúc nhích. Bản ghi âm tới đó liền kết thúc, phòng khách chìm trong tĩnh lặng, Kiều Tịch lấy lại điện thoại, vào phòng thí nghiệm, hiển nhiên muốn đi hay ở là tùy hấn. Lý Cố đứng một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, cuối cùng bắt bản thân mình xoay người, bước từng bước đi ra ngoài.

Trời càng lúc càng âm u, Lưu Chí đi cùng hấn, cảm thấy thật sự có chút khó chịu, nhìn hấn vài lần, thử hỏi “Lời cậu ấy nói là có ý gì?”

Lý Cố không nói một lời, bước nhanh ra ngoài, ngay cả xe cũng không ngồi lên. Lưu Chí biết hấn cần bình tĩnh, liền thức thời không nói tiếp, ngoắc tay với tài xế, dặn tài xế đi theo sau. Xung quanh nhất thời có chút tĩnh lặng, có lẽ qua năm sáu phút thì nghe Lý Cố khế nói “Thiếu Chu không phải con ruột của ba, cũng không... từng thích tôi, tất cả đều là em ấy giả bộ.”

Trong thoáng chốc Lưu Chí cho rằng tai mình có vấn đề “... Gì cơ?”

Lý Cố tựa hồ muốn nói hết, liền chậm rãi kể lại câu chuyện năm xưa. Lưu Chí há miệng, khiếp sợ tới một chữ cũng không nói ra, qua thật lâu anh mới tìm được giọng nói của chính mình “Thật khó tin.”

Lý Cố gật đầu “Nếu có thể tôi tình nguyện mình là con nuôi, như thế Thiếu Chu sẽ không bỏ Lý gia lại.”

Lưu Chí trầm mặc một chút, nhin không được hỏi “Cậu ta nói rất đúng, đó đều là cậu ta giả bộ, hiện tại cậu ta thay đổi lớn như vậy, cậu có chắc là còn thích cậu ta không?”

Đồng tử của Lý Cố tối đi, im lặng thật lâu, lâu tới mức Lưu Chí cho rằng hẳn sẽ không trả lời thì lại nghe hắn thấp giọng nói “Vớ tôi mà nói, người thân của tôi cũng chỉ còn lại em ấy, tôi không thể chịu nổi... chuyện em ấy rồi khỏi mình.”

Trời lại càng thêm âm u, hơi ẩm trong không khí tăng lên, mưa rớt cuộc lách tách rơi xuống, càng lúc càng lớn.

Bên ngoài chẳng biết nổi sấm sét lên từ khi nào, âm thanh rền vang từng đợt, Thiệu Trạch bị đánh thức, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể không ngừng xông lên, y thở hổn hển, ôm Cảnh Hạo cọ vào.

Khi ngửi được mùi chất dẫn dụ thoải mái này, Cảnh Hạo gần như tỉnh lại trong chớp mắt, đặt y ở dưới thân, điều chỉnh cơ thể y rồi đặt xuống một nệm hôn triền miên, nồng nhiệt, sau đó chuẩn bị tính nợ.

Đôi mắt Thiệu Trạch nhanh chóng tràn đầy làn nước, môi run rẩy, ý bảo hắn nhanh lên.

Cảnh Hạo mút vành tai của y “Nếu không phải lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em định khi nào mới nói cho anh biết? Hửm?”

“Chờ em giết Thiệu Tu Dung, em sẽ... sẽ nói cho anh.” Thiệu Trạch ôm hắn “Em có nổi khổ...”

Cảnh Hạo nhe răng “Là cái gì?”

Thiệu Trạch thở dốc một tiếng “Trước đó ông ta đã thử rất nhiều chất dẫn dụ của Omega nhưng đều không dùng được, em... ưm... em không biết có phải do gen của mình tốt hay không, mà chất dẫn dụ của em có thể dung hợp với ông ta, rồi sinh ra một chất dẫn dụ mới, khiến ông ta đạt được hiệu quả mong muốn.”

Cảnh Hạo ngăn ra “Cho nên?”

“Đây là chuyện sau khi ông ta thả em về mới biết được, thế nên ông ta vẫn muốn bắt em lại.” Giọng Thiệu Trạch run run nói “Ông ta không quan tâm em rốt cuộc có phải là con trai của ba không, ông ta muốn móc ra cả tuyến tiết chất dẫn dụ trên người em...”

Đồng tử Cảnh Hạo thoáng chốc co lại.

“Ban đầu ông ta vốn cho là em đã chết, thế nhưng sau này có thể ông ta không tin lời ba em nói, lại vẫn cảm thấy em còn sống, chỉ là không biết rõ hiện tại em là ai, nên em... em không thể để lộ ra.” Thiệu Trạch vô lực đưa tay về phía hắn “... Vì bắt em nghe theo, ông ta sẽ giết toàn bộ người ngoài DR và những người liên quan tới em. Nếu ép ông ta nổi điên lên, thì ngay cả người DR ông ta cũng sẽ giết, ông ta chính là một kẻ biến thái như vậy, em... em sợ...”

Trong lòng Cảnh Hạo đau nhói, dùng sức ôm y vào lòng, hôn lên cái trán ướt mồ hôi của y “Không sao, anh sẽ không cho ông ta đụng vào em.”

Thiệu Trạch cọ vào hõm cổ hắn, ừ một tiếng.

Nhiệt độ phát tình còn chưa qua, hai người nhanh chóng triền miên với nhau, ý thức của Thiệu Trạch hỗn loạn, qua hồi lâu mới khôi phục một chút tỉnh táo, y cảm nhận được cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái, nhớ tới động tác dục dằng vừa rồi của ông chủ Cảnh, trong lòng liền vô cùng thỏa mãn.

Trước tiên thành thật nói rõ mọi việc, khiến Cảnh Hạo hiểu rõ hiện tại mình rất phối hợp, biết nghe lời, sau đó vào thời gian hắn tính sổ thì ném một quả bom nặng cân, giả bộ đáng thương, xem ra

vẫn rất có hiệu quả... Khóe miệng y cong lên một nụ cười nhàn nhạt, rúc vào lòng Cảnh Hạo, trầm trầm ngủ say.

Cảnh Hạo ôm chặt lấy y, xoa đầu y, sau một lúc lâu hẳn nhận ra một vấn đề: Tên khốn này sẽ không cố ý chọn thời điểm này để nói thẳng ra chứ? Không, lúc Omega phát tình căn bản không thể tập trung *** thần tính kẻ người khác... nhưng có thể nào là đã nghĩ ra đối sách từ trước không? Cảnh Hạo nhìn chăm chăm người trong lòng, thấy y ngoan ngoãn dựa vào người mình, bộ dáng ỷ lại, trong lòng không khỏi mềm nhũn, tiếp tục xoa lên cơ thể y.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng cách phát tình của Thiệu Trạch lại kéo dài thêm một chút, lúc tỉnh liền nói chuyện với Cảnh Hạo, mệt mỏi liền ngủ, cứ như thế qua vài ngày, kỳ phát tình rất cuộc sắp kết thúc.

Từ lần đó Lý Cổ không còn đến nữa, cuộc sống trong tòa nhà này miễn cưỡng được xem như là yên bình.

Màn đêm dần buông xuống, toàn bộ đèn đường sáng lên, hòa dịu vô cùng. Bạch Triệt ngồi trên xe lăn, chậm rãi thưởng thức một lọ thuốc thử trong suốt “Sáng mai A Trạch có thể ra ngoài rồi?”

Trợ lý đứng ở phía sau đáp. Trình Tứ kiên trì ngồi bên cạnh, vì chứng minh thuốc của Kiều Tịch có tác dụng, nên tình trạng bệnh tật của hắn có giảm bớt một chút, có thể cho phép một trợ lý tới gần Bạch Triệt, nhưng mà không được ở lại quá lâu. Hắn nhìn Bạch Triệt, âm thầm quan sát cái lọ thuốc kia.

“Muốn biết cái này để làm gì không?” Bạch Triệt nhận thấy tầm mắt của hắn, lắc lọ thuốc, ôn hòa nói “Cái này có thể kéo dài thời kỳ

phát tình của Omega, từ bảy ngày vốn có tăng thêm ba đến năm ngày nữa.”

Trình Tứ “...”

Trợ lý hoàn toàn không bất ngờ, sau khi Bạch Triệt bỏ kế hoạch con gián liền chuẩn bị thứ này, hiển nhiên là muốn dùng nó trên cơ thể cậu Trạch, cũng không biết khi nào y mới ra tay.

Bạch Triệt lại thường thức một lát, cười hỏi “Đề xuất ý kiến cho Kiều Tịch ném Trình Tứ cho tôi, đề xuất cho Trình Tứ giả ngu, bảo Thịnh Tước giả làm Cảnh Hạo rời khỏi khu chín, trước tiên ghi âm giải quyết tên Lý Cổ phiền toái và nghĩ ra đối sách dễ dàng ứng phó với Cảnh Hạo, các cậu nói xem... Omega sắp tiến vào kỳ phát tình rõ ràng không có tâm tư nghĩ tới chuyện khác, sao nó có thể nghĩ ra nhiều chuyện như vậy? Hửm?”

“...” Mặt Trình Tứ đầy ngây ngốc, bộ dáng tôi không có giả ngu.

Trợ lý nghĩ một lát “Bởi vì cậu ấy là cậu Trạch...” Trợ lý hơi khựng lại, cảm thấy thủ trưởng nhà mình rất có khả năng muốn cậu Trạch nằm trên giường thêm vài ngày, không khỏi hỏi “Bỏ thuốc ạ?”

“Nó vốn vì cứu tôi mà bị thương, cơ thể đang suy yếu, tôi muốn bỏ qua cho nó, nhưng ngay sau đó nó liền trêu chọc tôi hai lần.”

Trợ lý trầm mặc một chút “Thật sự là cậu ấy đưa ý kiến cho cậu Kiều? Không phải cậu Kiều tự nghĩ ra ư?”

“Ừ, tôi có thể khẳng định.” Bạch Triệt nhìn lọ thuốc, cuối cùng vẫn là buông xuống “Hiện tại không yên ổn, lần sau nó phát tình nhớ nhắc tôi đấy.”

“Vâng.”

“Tôi quả nhiên vẫn là người rất mềm lòng.” Bạch Triệt nhìn Trình Tứ một lúc “Đúng không?”

Trình Tứ nhìn y, ánh mắt đại đi, mồ hôi lạnh ứa ra.

Bạch Triệt rất kiên nhẫn, giọng điệu dịu dàng “Đúng không?”

Trình Tứ im lặng gật đầu, thầm nghĩ nam thần nhà mình nói gì cũng đúng hết.

Bạch Triệt rất hài lòng, ngồi một lát, rồi lên giường ngủ.

Ngày hôm sau Thiệu Trạch rốt cuộc hoàn toàn thoát khỏi kỳ phát tình, nhưng y vẫn đang ngủ, Cảnh Hạo bế y tới phòng cho khách trước đây mình từng ở, sau đó dặn dò người giúp việc quét dọn phòng ngủ chính một lần, rồi bế y trở về, kiên nhẫn ở cùng y.

Kiều Tịch nhìn một lúc, treo một chai dinh dưỡng lên, rồi nhanh chóng rời đi. Lâu Huy cũng tới nhìn một vòng, dựa vào cửa phòng cười “Cuối cùng đã đánh dấu? Xin chúc mừng.”

Cảnh Hạo hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của hắn, không khỏi nhìn qua, tiếp đó ngăn ra “Mặt anh bị làm sao vậy?”

Lâu Huy sờ vết bầm ở khóe miệng, không quan trọng mà nhún vai “Tôi nói với Kiều Tịch là muốn ngủ chung chăn với cậu ấy, kết quả cậu ấy cho tôi một nắm đấm. Mỹ nhân này thật khó trị.”

Cảnh Hạo “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 62: Gửi lời mời

Thiệu Trạch ngủ tới chiều mới tỉnh lại, y chỉ cảm thấy đầu mình rối cuộc thoát khỏi trạng thái mê man từ sau khi bị thương mà hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cảnh Hạo sai thuộc hạ đến công ty mang tài liệu gần nhất tới đây, ngồi ở trên giường vừa đọc vừa trông vợ, tuy nói đã đánh dấu xong, hiện tại người khác căn bản không nghĩ thấy mùi chất dẫn dụ trên người Thiệu Trạch, nhưng dự cảm chiếm hữu của hắn dành cho y vẫn không hề suy giảm, thậm chí còn nghiêm trọng hơn trước kia, ngay cả một bước cũng không muốn rời xa, giờ phút này thấy thế hắn liền vội vàng tới gần, cúi đầu hôn lên môi y “Thấy thế nào?”

Thiệu Trạch cử động cơ thể, cảm thấy vẫn không có sức lực, y rúc vào trong chăn “Tạm tạm.”

Cảnh Hạo buông tài liệu, nằm xuống ôm y vào lòng “Kiều Tịch vừa mới truyền chất dinh dưỡng cho em, nói em nghỉ thêm một ngày là có thể khôi phục, em đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Thiệu Trạch lắc đầu, nhích lại gần một chút.

Cảnh Hạo đoán chắc y ngủ quá lâu nên không muốn ăn, vì vậy hắn liền chuyên tâm ở cùng y, thuận tiện giúp y xoa eo. Thiệu Trạch híp mắt lại hưởng thụ, ngoan ngoãn nằm một lát, cuối cùng cũng

cảm thấy đói bụng. Cảnh Hạo hôn y một cái, hỏi y muốn ăn cái gì, tiếp đó hắt đi tới phòng bếp.

Kiều Tịch thấy thế liền biết Thiệu Trạch đã tỉnh, anh đi lên nói sơ lược những chuyện gần đây.

Thiệu Trạch nhất thời nhướn mày “Anh nói chuyện Huyền Mộc Yến rời khỏi khu mười một là Lâu Huy tới nói cho anh?”

“Ừ, sao?”

“Ngày các anh làm nổ phòng thí nghiệm cứu em, Lâu Huy cũng có mặt. Nghe Cảnh Hạo nói từ lâu Lâu Huy đã để ý anh rồi.” Thiệu Trạch mỉm cười nhìn anh “Hắn biết anh đang ở khu chín nhưng vẫn không tới, mãi tới khi Huyền Mộc Yến có hành động mới tới, anh nói xem có phải rất trùng hợp không?”

Kiều Tịch không biết còn có việc này, cố gắng nhớ lại cảnh tượng ngày đó, cảm thấy đội lính đánh thuê kia đứng cùng chiến tuyến với nhóm mình, anh không khỏi hỏi “Hắn biết Huyền Mộc Yến? Từng va chạm với tên kia?”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Em cũng muốn biết.” Y cười vô cùng đẹp, còn lộ ra chút ý sâu xa, rõ ràng là đang nói nếu Lâu Huy thích anh thì chuyện này đương nhiên giao cho anh điều tra rồi, tới nói vài lời khách sáo đi.

Kiều Tịch “...”

Kiều Tịch xách hòm thuốc đặt trên thảm lên, chuẩn bị đổi thuốc bên vai trái cho y, thuận tiện chọt chọt vào miệng vết thương vài cái.

Cảnh Hạo vào cửa liền nhìn nửa người trên của vợ mình trần trụi tựa vào đầu giường, hấn lập tức khó chịu, vội vàng đi qua kéo chăn lên, chỉ để lộ một vai, nhìn chằm chằm Kiều Tịch, ý bảo anh đừng có nhìn nhiều, mau mau đổi thuốc đi.

Kiều Tịch lạnh lùng liếc hấn, theo bản năng muốn sai thuốc hạ khiêng hấn ném ra, nhưng ngẫm lại hai người họ đều đã lẫn lộn trên giường, làm tiếp thì không có ý nghĩa, nên anh liền đổi thuốc xong, đẩy mắt kính “Một câu thường nói khác của Làm chết Alpha cũng rất có đạo lý.”

Làm chết Alpha có hai câu cửa miệng, một là Alpha là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, hai là các Alpha chính là một đám ngốc. Trán Cảnh Hạo nẩy lên, thầm nghĩ nếu sau này hấn biết Làm chết Alpha là ai, hấn tuyệt đối sẽ sai người bắt tên đó nhét vào bao tải, đánh cho một trận.

Thiệu Trạch quan sát biểu tình của ông chủ Cảnh một lát, rồi yên lặng lui vào trong chăn.

Vì thế Kiều Tịch hài lòng nhắc hòm thuốc xuống lầu.

Từ ngày Lý Cố nhìn thấu chiêu trò của Thiệu Trạch, đám người Thịnh Tước liền được gọi về, lúc này nhìn thấy Kiều Tịch, Thịnh Tước liền tới đón, trong tay cầm một cái laptop “Vừa có người ném cái này cho bảo vệ cổng rồi đi ngay, nói là đưa cho cậu, đã kiểm tra qua, xác nhận không có nguy hiểm.”

Bước chân của Kiều Tịch hơi khựng lại, gật đầu, nhận lấy đem tới phòng thí nghiệm, sau đó mở lên, thấy trên đó có một tài khoản, hơn nữa chỉ có một người bạn, anh liền gửi tin nhắn qua “Có chuyện gì?”

Bên kia nhanh chóng đáp lại, mời nói chuyện qua video. Kiều Tịch trầm mặc nửa giây, không tình nguyện nhấn vào nút đồng ý, đợi một lát quả nhiên thấy trên màn hình xuất hiện một người anh không muốn thấy. Ngoại hình người này rất thanh tú, đường nét lưu loát, tuyệt đẹp, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ, bộ dáng tao nhã quân tử, chính là Huyền Mộc Yến khu tám.

Huyền Mộc Yến ngồi trên chiếc ghế dựa đẹp đẽ quý giá, ôn hòa nói “Đàn em, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Kiều Tịch lãnh đạm “Có chuyện gì thì nói thẳng đi, tôi không muốn thấy anh.”

“Em vẫn trực tiếp như thế, tính cách như vậy sao không biết sửa đổi?” Giọng của Huyền Mộc Yến vẫn ôn hòa, không mang theo chút tức giận nào, gã cười hỏi “Anh nghe Tu Dung nói bảo bối kia còn sống. Quả nhiên, lúc trước anh đã đoán cậu ta không thể nào chết dễ dàng như thế được mà. Thằng bé đó đâu? Nghe nói tới kỳ phát tình rồi? Làm sao mà chịu đựng qua được?”

“Không thể trả lời.” Kiều Tịch lạnh như băng nói, ánh mắt đảo qua, thấy Lâu Huy vào, anh không khỏi nhìn hẩn, ý bảo hẩn rút đi.

Lâu Huy đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, hẩn mỉm cười tiến tới, nhanh chóng thấy người trên màn hình, ánh mắt không khỏi khựng lại, sau đó tìm xung quanh, phát hiện cây bút lông, vì thế lấy lại đây, ngâm nga một bài hát, vẽ một cái đầu heo ở trên màn hình, bao lấy cả khuôn mặt của Huyền Mộc Yến.

“...” Khóe miệng của Kiều Tịch giật lên một cái.

Huyền Mộc Yến hoàn toàn không biết tình huống bên kia, chỉ biết có một người tới, gã không khỏi cười mở miệng “Đàn em?”

Kiều Tịch lấy lại *** thần, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, nhìn màn hình “Hai người anh muốn tôi chắc chắn sẽ không cho anh, ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì khác không?”

“Em đừng nói chuyện cứng nhắc như thế, ra ngoài gặp nhau thế nào?”

“Không hứng.”

Huyền Mộc Yến nở nụ cười “Vây thế này đi, em gọi bảo bối kia cho tụi anh gặp mặt nhau, sau đó em trả thành phẩm lại cho anh làm điều kiện trao đổi. Anh nói cho em biết lúc trước ngoại trừ một cánh tay, anh còn làm mấy thứ trên cơ thể bảo bối kia đó. Sao nào?”

Đồng tử của Kiều Tịch nhất thời trầm xuống.

“Em có thể suy nghĩ một đêm, mai chúng ta lại nói chuyện.”
Huyền Mộc Yến cười với anh, tắt đường gọi.

Phòng thí nghiệm nhất thời rơi tĩnh lặng, Lâu Huy nhìn Kiều Tịch “Hắn nói là thật hay giả vậy?”

“Không biết.” Sắc mặt Kiều rất lạnh, tuy anh đã kiểm tra qua cơ thể A Trạch, cũng xác định không có vấn đề, nhưng Huyền Mộc Yến luôn được thầy anh rất xem trọng, gã đã học hết tất cả mớ tri thức lộn xộn kia, ai biết tên biến thái đó rốt cuộc có thể làm ra cái gì khiến người ta không kiểm tra được mà bỏ vào trong cơ thể của A Trạch không.

Anh lấy lại bình tĩnh, khép máy tính lại nhìn Lâu Huy một lúc “Tôi nghe nói trước kia anh cũng từng tới phòng thí nghiệm khu mười một?”

Lâu Huy cười gật đầu.

“Anh có thù với Huyền Mộc Yến?”

“Không tính là có được.” Lâu Huy phối hợp “Ngghiêm túc mà nói tôi có thù với thầy của cậu, nhưng ông ta chết lâu rồi, món nợ này liền cho qua.”

“Vậy anh tới phòng thí nghiệm làm gì?”

Lâu Huy quan sát ánh mắt anh, chậm rãi mỉm cười “Đương nhiên tôi có lý do của mình, nếu cậu muốn biết thì hôn tôi một cái đi.”

Kiều Tịch lạnh lùng không thềm nhìn, lướt qua hắn rồi đi “Không phải anh có việc muốn tìm Cảnh Hạo và Thiệu Trạch sao? Đi thôi, nói xong thì mau mau rút đi cho tôi.”

Lâu Huy nhìn bóng dáng anh, khoa trương cảm khái “Thật là vô tình.”

Kiều Tịch đương nhiên không để ý tới hắn, anh nhanh chóng ra khỏi phòng thí nghiệm, tiếp đó tìm Thịnh Tước hỏi vài chuyện, biết Thiệu Trạch đang ăn cơm, anh do dự một lát, cuối cùng không có đi lên.

Bạch Triệt đang ngồi trong phòng khách, nhìn anh một cái, ôn hòa mở miệng “Sao thế?”

Kiều Tịch bảo tôi rồi nói, liền dặn dò phòng bếp dọn cơm lên. Bạch Triệt nhìn anh, cũng không hỏi tiếp.

Màn đêm dần dần ghé xuống, Thiệu Trạch vẫn lười biếng nằm trên giường, nhưng cũng khôi phục được chút sức lực. Cảnh Hạo đã xử lý xong đồng tài liệu, tiếp tục chuyên tâm ở cùng y, vỗ nhẹ lên lưng y “Ba em biết Thiệu Tu Dung muốn làm vậy với em, nên mới không công bố thân phận của em? Nếu ông ấy nói với Thiệu Tu Dung không cần tiếp tục trở thành Omega nữa chẳng phải sẽ giải quyết được vấn đề sao?”

“Nói cũng không có tác dụng đâu, Thiệu Tu Dung sớm muộn gì cũng phải giải quyết chất dẫn dụ mang tới phiền toái đó, ông ta sẽ không buông tha đâu.” Thiệu Trạch khẽ cười “Tuyến Omega và tuyến mô hôi giống nhau, nhiều tới cả hơn mười mấy ngàn, thế thì ông ta chẳng khác gì cắt cả cơ thể em ra, có điều dù sao em cũng là con của ba, ông ta sẽ không để em chết, nhưng thế thì sao chứ, dựa vào cái gì em lại phải để cho ông ta tra tấn?”

Cảnh Hạo tán đồng hôn y, vẫn có chút không thể lý giải “Ông ta tổn thương em như vậy, chẳng lẽ không sợ càng không theo đuổi được ba em sao?”

Thiệu Trạch lắc đầu “Ông ta thích ba em tới mức biến thái luôn. Nếu có thể ông ta rất muốn nhốt ba em lại, hoặc là ông ta có thể giết sạch từng người trong tầng trung tâm của DR để ép ba em xuất hiện. Có điều tạm thời ông ta còn băn khoăn tới cảm nhận của ba em, nên không muốn làm tuyệt tình như vậy.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Vậy thái độ của ba em thế nào? Ông ta đối xử với em như vậy, ba em lại mặc kệ sao?”

“Mẹ em đã nhìn ra tâm tư của Thiệu Tu Dung từ lâu, dù sao bà cũng được nhà họ Thiệu nuôi lớn, vậy nên bà từng nói với ba em nếu sau này Thiệu Tu Dung có làm gì sai thì hãy bỏ qua cho ông ta, anh nói ba em có thể làm thế nào đây?” Thiệu Trạch nheo mắt lại “Nhưng đây là ước hẹn của ba mẹ em, không liên quan tới em, ba em cũng đồng ý, nên hồi trước em quay lại khu mười một giết Thiệu Tu Dung, ông ấy không có phản đối.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng “Vậy tại sao Thiệu Tu Dung nghĩ là em đã chết?”

“Mặt của em đã sửa xong, thế nhưng khi đó còn chưa cắt băng, ông ta không biết mặt em trông thế nào, mà Kiều Tịch lại không biết Huyền Mộc Yến đã làm gì với em, vậy nên anh ấy cầm vài tài liệu từ phòng thí nghiệm ra, trở về phân tích mới biết chất dẫn dụ của em và Thiệu Tu Dung tương đồng nhau. Em thật sự rất buồn, bảo ba em nói em bị thương khi bom nổ, không chữa trị nổi mà qua đời, sau đó em bắt đầu tham gia huấn luyện, huấn luyện xong thì chích thuốc ức chế...” Thiệu Trạch hơi dừng lại “Nhưng em không thể vì trốn Thiệu Tu Dung mà giả bộ cả đời được, với lại Thiệu Tu Dung rất đa nghi, tin hay không còn rất khó nói, nên em trở về khu mười một, kết quả không giết chết được ông ta, em liền chạy trốn tới nơi khác chơi, cuối cùng về công ty làm một huấn luyện viên.”

Cảnh Hạo nghe nói tới huấn luyện, hắn không khỏi dùng sức ôm chặt y, thầm nghĩ nếu lúc trước có thể phát hiện đúng lúc tình trạng của y, đúng lúc cứu y ra khỏi nhà họ Lý, sau đó vừa chăm sóc y vừa cùng y tìm kiếm người thân, có lẽ y sẽ không phải chịu nỗi khổ kia.

Hắn hôn Thiệu Trạch “Thân thủ của em và không sợ uy hiếp từ Alpha đều là luyện tập từ khi đó? Có mệt không?”

“Không phải toàn bộ, lúc trước em bị ám sát quá nhiều, ba tìm vệ sĩ cho em tiến hành huấn luyện đặc biệt, thân thủ này là từ đó mà có, nhưng chuyện này không ai biết hết.” Thiệu Trạch ngoan ngoãn đáp “Không bị uy hiếp là sau này mới rèn luyện ra.”

Cảnh Hạo gật đầu, hàn huyền cùng y vài chuyện khác, tiếp đó hắn nhớ tới một sự việc “Lâu Huy nói lúc trước nhìn thấy em, nếu em còn quần băng, sao anh ta có thể xác định đó chính là em?”

Thiệu Trạch hơi giật mình, nghĩ một lát “À, lúc em với Kiều Tịch chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, băng đã được mở ra một nửa, chắc lúc đó anh ta nhìn thấy.”

Cảnh Hạo sáng tỏ, tiếp tục nói chuyện phiếm với y, mà lúc này cửa phòng không hẹn bị gõ hai tiếng, hắn dừng một chút, khó chịu mặc quần áo, ra mở cửa, thấy là Kiều Tịch, không khỏi hỏi “Sao vậy?”

Kiều Tịch bước vào, nhìn hai người trước mắt “Chúng ta nói chuyện đi.”

Thiệu Trạch cười nhướn mày “Huyền Mộc Yến liên lạc với anh? Hắn nói gì?”

Kiều Tịch giật mình “Em biết?”

“Thịnh Tước nói hôm nay có người gửi đồ cho anh, em đoán là thế.”

Kiều Tịch ừ một tiếng, cũng không giấu diếm, gọn gàng dứt khoát kể lại sự việc, trong lòng Cảnh Hạo căng thẳng, lập tức nhìn Thiệu Trạch, Kiều Tịch cũng nhìn qua “Ý của em?”

“Chỗ khác là chỉ khuôn mặt của em nhỉ?” Thiệu Trạch nở nụ cười, việc làm không có giới hạn của Huyền Mộc Yến nhiều lắm, ai mà biết được tính chân thật của câu nói đó được bao nhiêu phần trăm, có điều nói thật, lúc đó y bị vây trong kỳ phát tình, khá hỗn loạn, quả thật không biết rõ Huyền Mộc Yến có làm gì khác hay không.

Kiều Tịch không đáp, đẩy mắt kính “Anh đã bàn bạc với Bạch Triệt, để đảm bảo, em vẫn nên để anh kiểm tra lại đi.”

Thiệu Trạch đương nhiên không có ý kiến, mặc đồ ngủ vào để Cảnh Hạo bế xuống.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có Kiều Tịch và Thiệu Trạch, im lặng tới mức chỉ nghe thấy âm thanh của máy móc, Kiều Tịch nhìn y “Em thật sự cảm thấy hấn đang lừa chúng ta sao?”

“Có lẽ, mục đích là kêu em và anh Trình ra ngoài.” Thiệu Trạch trầm ngâm một chút “Có điều hấn sẽ không làm chuyện không nắm chắc, nếu thật sự là gạt người thì có lẽ còn có chuẩn bị ở phía sau... Hấn có nói gặp mặt ở đâu không?”

“Không có.”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Liên lạc với ba em, bảo ông ấy phái người lúc trước đã chuẩn bị cho em lại đây.”

Kiều Tịch hơi khựng lại “Em định đi tìm Huyền Mộc Yến?”

“Ừ, hấn vừa rời khỏi khu mười một, nhất định có chạm mặt với Thiệu Tu Dung. Thiệu Tu Dung muốn tuyển Omega của em, kể cả không ở cùng Huyền Mộc Yến thì cũng không ở quá xa đâu.” Thiệu Trạch nheo mắt lại “Đây là một cơ hội tốt, em phải... giết ông ta.”

Thấy y kiên trì như vậy, Kiều Tịch không có mở miệng, chuyên tâm kiểm tra. Cảnh Hạo đứng ở bên ngoài, thấy xong rồi liền bế vợ về phòng ngủ chính, tiếp theo xuống lầu tìm Kiều Tịch, đợi kết quả kiểm tra, sau đó bàn bạc một lát rồi mới trở về.

Thiệu Trạch đang ngoan ngoãn cuộn mình trên giường ôm máy tính lên mạng, Cảnh Hạo lại gần từ phía sau ôm lấy y, hôn lên đỉnh đầu y. Thiệu Trạch nở nụ cười “Sao rồi?”

“Không có việc gì.” Cảnh Hạo lại hôn y.

“Thế thì đừng lo lắng nữa.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, trong lòng vẫn có chút bất an, nhìn máy tính, tìm đề tài “Em đang làm gì đó...” Đang nói thì nhấn nhìn thấy ID trên màn hình, đột nhiên dừng lại, lập tức lật người nào đó qua, đặt ở trên giường “Em chính là Lâm chết Alpha?”

Thiệu Trạch lộ ra biểu tình vô tội, nhận thấy tay hắn đang thăm dò đi xuống, y liền thò tay ra “Anh yêu, eo em đau.”

“... Đau chết em!”

Thiệu Trạch đáng thương nhìn hắn, kéo tay hắn đặt ở eo mình “Đau lắm, xoa đi mà.”

Cảnh Hạo biết y mệt, hắn nghiêm mặt một lát, cuối cùng nhẫn nhịn, chậm rãi xoa eo cho y. Thiệu Trạch tắt máy tính, hài lòng rúc vào lòng hắn, nhắm mắt hưởng thụ. Cảnh Hạo nhìn y, thế nào cũng cảm thấy tên khốn này biết là hiện tại mình đang lo lắng cho y, không có khả năng tính sổ nên mới cố ý để lộ ra.

Hắn không khỏi véo mặt y một cái, thầm nghĩ Thiếu Chu trước đây rõ ràng vừa mềm vừa ngoan, sao lại trở nên vô liêm sỉ thế này cơ chứ?

Thiệu Trạch ưm một tiếng, vô tội nhìn hắn, vừa thuần khiết vừa vô hại.

Cảnh Hạo trầm mặc một chút, cảm thấy lúc người này nghe lời quả thật rất ngoan, hắn liền sờ đầu y “Ngủ đi.”

Thiệu Trạch liền chui lại vào lòng hắn, mỉm cười, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 63: Đến nơi hẹn

Thiệu Trạch ngọt ngào nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau cuối cùng khôi phục lại được sức lực, từ ngày bị thương y vẫn phải nằm ở trên giường, nên lúc này không muốn nằm tiếp nữa, ăn điểm tâm xong liền kéo Cảnh Hạo đi tản bộ.

Trong tòa nhà thỉnh thoảng sẽ có vài vệ sĩ Alpha đi ngang qua, nhìn thấy hai người liền gật đầu, khách khí lên tiếng chào hỏi, sau đó lướt qua, hoàn toàn không nhìn nhiều hơn một cái. Điều này khiến Cảnh Hạo vô cùng hài lòng, lúc trước khi chất dẫn dụ của Thiệu Trạch bị lộ ra, những người này tuy không làm ra chuyện mất khống chế, nhưng ánh mắt họ lại luôn luôn chăm chú nhìn vào Thiệu Trạch, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới.

Mà hiện tại thì khác, hắn đã đánh dấu thành công, ngoại trừ hắn thì không ai có thể ngửi được mùi vị quyến rũ, ngọt ngào kia trên người Thiệu Trạch, hắn có thể một mình hưởng thụ người này.

Tâm trạng của Cảnh Hạo vui vẻ, kéo vợ vào lòng, hít ngửi tại hõm cổ của y, sau đó hôn y một cái. Thiệu Trạch ngẩng đầu, mặt hướng về ánh mặt trời, đôi mắt mang theo ý cười, nhìn càng thêm anh tuấn so với dĩ vãng, y không khỏi dựa sát vào một chút, có lẽ do bị đánh dấu nên y càng thích thân thiết với người này hơn. Cảnh Hạo cứ như vậy ôm sát y, đang định nói điều gì, ánh mắt hắn đảo qua thì thấy một người chạy tới cửa khiến hắn nhất thời trầm mặc.

Thiệu Trạch nhìn qua, lập tức cười cười.

Từ khi Cảnh Tình biết Thiệu Trạch là Omega liền hỏi han thời gian chấm dứt kỳ phát tình, sau đó cô tính toán đơn giản, đoán là hôm nay chị dâu có thể ra ngoài nên liền vội vàng về nhà.

“Chị dâu.” Cô bé chạy bình bịch tới gần, nhận ra chất dẫn dụ trên người hai người đều thay đổi, thoáng chốc liền lệ nóng quanh tròng “Tốt quá, anh hai của em rốt cuộc cũng mạnh mẽ lên một lần rồi.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Tình không nhìn anh hai nhà mình mà xoay quanh Thiệu Trạch “Chị dâu, anh thật sự là Omega sao?”

Thiệu Trạch cười gật đầu “Em bất ngờ à?”

“Dạ, nhưng không quan trọng, dù anh có phải là Omega hay không, anh cũng là chị dâu của em.” Cảnh Tình ngắt nhéo cái khăn tay nhỏ, nhìn y “Vớ lại em biết anh có nỗi khổ, anh sợ anh hai em chọn lựa chất dẫn dụ, cũng sợ anh ấy là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới giống như thần tượng của em nói, nên anh mới dùng cách này tiếp cận anh ấy. Em biết hết mà.”

Mặt Thiệu Trạch đầy vui mừng “Em có thể hiểu cho anh, anh thật sự rất vui.”

Cảnh Hạo “...”

“Hức, chị dâu, anh sống thật không dễ dàng.” Cảnh Tình càng nghĩ càng cảm động “Anh phải mất bao công sức mới đi tới một bước ngày hôm nay.”

“Đúng vậy.” Thiệu Trạch hiểu ý của cô, y cười títt mắt nói “Anh hai em vẫn nhớ mãi cái người tên là Lý Thiếu Chu kia, để anh ấy chấp nhận anh thật sự rất khó, may mà nỗ lực nhiều năm qua của anh cuối cùng cũng được đền đáp.”

“Anh đừng nói nữa.” Cảnh Tình lau nước mắt “Sau này anh ấy mà đối xử không tốt với anh, em sẽ là người đầu tiên tới tính sổ với anh ấy. Sau đó em sẽ kéo cả ba mẹ tới nữa.”

Thiệu Trạch lại càng vui mừng “Ngoan.”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh bóp chặt mặt của người nào đó, nghiền ngẫm quan sát y “Eo của em lại không đau nữa hả?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, lên án “Em nói sai cái gì sao? Hỏi trước anh rõ ràng chẳng thèm ngó ngang tới em.”

Cảnh Hạo kéo y vào lòng, thuận tiện bóp lên thắt lưng y, kiên nhẫn trấn an “Được, lát nữa anh sẽ nói cho em biết anh yêu em biết bao nhiêu.”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Tình ngượng ngùng che mặt, đôi mắt long lanh chớp chớp nhìn hai người “Hai anh có kết hôn không? Có kết hôn không vậy? Kết hôn đi.”

“Có.” Cảnh Hạo lập tức nói “Em bảo quản gia chuẩn bị trước đi, thời gian cụ thể thì tính sau.”

Cảnh Tình lập tức vui mừng “Dạ, thật ra kể cả anh không đồng ý, em với quần gia cũng đang chuẩn bị rồi.”

Lần đầu tiên Cảnh Hạo cảm thấy em gái mình có khuôn phép như thế, hấn xoa đầu cô bé “Ngoan, anh cho phép em ở nhà thêm vài ngày nữa đây.”

“Dạ.”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Tình trò chuyện với họ một hồi, sau đó nhanh chóng hưng phấn rời đi. Cảnh Hạo liền nhìn về phía Thiệu Trạch, sắc mặt chuyên chú “Mình kết hôn nhé bảo bối?”

Đáy lòng Thiệu Trạch khẽ chấn động, trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhẹ giọng nói “Chờ em giết Thiệu Tu Dung đã.”

Cảnh Hạo dừng một chút, cúi người hôn y “Anh sẽ làm cùng với em.”

Thiệu Trạch ừm một tiếng, rúc vào lòng hấn, hai người triền miên một lát, đi vòng quanh tòa nhà rồi tay nắm tay vào trong nhà.

Kiều Tịch ăn sáng xong liền vào phòng thí nghiệm nghiên cứu kết quả kiểm tra tối qua, nhưng anh vẫn không phát hiện ra bất thường, nên liền dứt khoát ngồi ở sofa chờ bọn họ. Lúc này thấy Thiệu Trạch trở về, liền nói muốn cẩn thận kiểm tra thêm một lần nữa. Thiệu Trạch cười cười, không phản đối, ngoan ngoãn đi cùng anh. Cảnh Hạo vốn định tới công ty xem thử, thấy thế hấn liền lưu lại một lúc, lẳng lặng chờ ở phòng khách.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Kiều Tịch và Thiệu Trạch rốt cuộc đi ra, hần lập tức nhìn qua, ánh mắt mang theo ý dò hỏi, Thiệu Trạch cười lắc đầu, ý bảo hần không sao, đừng lo lắng.

Cảnh Hạo đè nén bất an trong lòng, hỏi “Bên Huyền Mộc Yến em tính đối phó thế nào?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Xem hần hẹn ở đâu đã.”

Cảnh Hạo hiểu Thiệu Trạch nói như vậy là có suy nghĩ muốn đi gặp mặt, hần ừ một tiếng, không có phản đối. Tối qua hần đã nói chuyện này với Kiều Tịch và Bạch Triệt, thế nên mới biết hóa ra Kiều Tịch là đàn em của Huyền Mộc Yến, nhưng cho dù từng sinh hoạt chung với Huyền Mộc Yến một thời gian dài Kiều Tịch vẫn không biết rõ lời đối phương nói rốt cuộc là thật hay giả, vậy nên họ thương lượng một lát, cảm thấy thà rằng tin là có còn hơn là không, nếu có thể thì tốt nhất vẫn là tới một chuyến.

Hần biết hôm nay Huyền Mộc Yến sẽ liên lạc lại với họ, nên hần liền nói với Thiệu Trạch có chuyện gì thì phải gọi ngay cho hần, sau đó hần nắm chặt thời gian tới công ty mở hội nghị cấp cao, phân công công việc cho cấp dưới, sau đó liền ngồi ở văn phòng vừa xử lý tài liệu vừa im lặng chờ tin tức.

Cái laptop tới qua Huyền Mộc Yến đưa tới được Kiều Tịch cầm điện, mở 24/24, chỉ cần tiếng video vừa vang lên, họ liền nhấn nút đồng ý.

Thiệu Trạch nói chuyện này với Trình Tứ, Trình Tứ cảm thấy không có gì quan trọng, đi hay không đều được, dù sao chuyện của hần và Huyền Mộc Yến trước sau gì cũng phải giải quyết. Thiệu Trạch thấy thế cũng có chút yên tâm, cuộn mình trên sofa chờ, mãi

tới gần trưa mới thấy màn hình máy vi tính trên bàn uống nước xuất hiện một cửa sổ, vì thế y nhấn vào con chuột, cười tí mắt nhìn bên kia.

Huyền Mộc Yến vẫn là bộ dáng trong trí nhớ đó, gã ôn hòa hỏi “Cậu là?”

Thiệu Trạch mỉm cười nhướn mày “Ông đoán xem?”

Huyền Mộc Yến quan sát vài lần, nụ cười gia tăng “Không tệ, hiệu quả của khuôn mặt này tốt hơn tôi dự đoán, đẹp hơn trước kia đấy.”

“Ừ, nói cho cùng vẫn là công lao của ông và Thiệu Tu Dung.”
Thiệu Trạch sâu xa nói “Ngoại trừ cánh tay, chỗ ông đụng chạm vào chắc là khuôn mặt này nhỉ?”

Huyền Mộc Yến cười lắc đầu “Còn một chỗ.”

Thiệu Trạch đối diện với gã một hồi, mơ hồ cảm thấy lời người này nói là sự thật, y hơi nheo mắt, không hỏi lại, đơn giản trò chuyện với gã, hỏi gã muốn gặp ở đâu. Huyền Mộc Yến cười càng ôn hòa, nói ở khu mười.

Khu mười cách khu mười một không gần mà cũng không xa...
Thiệu Trạch trầm ngâm một chút, cuối cùng đồng ý, thỏa thuận thời gian địa điểm xong liền ngắt kết nối.

Buổi trưa Cảnh Hạo theo thường lệ trở về ăn cơm, tiếp theo nghe nói ba nhân vật ở tầng trung tâm của DR đều đang ở trong phòng họp, hắn liền đoán chắc là đang bàn bạc chuyện của Huyền Mộc Yến, vì thế hắn nhanh chóng đi qua, kéo vợ mình vào lòng xoa nắn “Ở khu mười? Hôm nay xuất phát sao?”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, im lặng nhìn hấn.

Cảnh Hạo hôn y một cái “Anh đi cùng em.”

Thiệu Trạch gật đầu, cộ vào hõm cổ hấn.

Thân là người trao đổi, Trình Tứ cũng ngồi ở đây, hấn nhìn lướt qua “Trình diễn ân ái coi chừng bị sét đánh đó.”

Thiệu Trạch nhất thời nở nụ cười, ngoan ngoãn rúc vào lòng Cảnh Hạo thảo luận công việc với bọn họ, sau đó tan họp tiến hành chuẩn bị.

Dạo gần đây Trình Tứ đều giả ngốc, vẫn không ra khỏi tòa nhà, Huyền Mộc Yên cũng không biết hấn đã tỉnh táo lại, bởi vậy vì để có thể hành động khi người ta không đề phòng, Trình Tứ phải tiếp tục giả bộ, hấn ngồi trong ***g sắt, nín lấy song sắt cứng ngắc nhìn ra ngoài, chờ bị chở đi. Thiệu Trạch nhìn theo ánh mắt hấn, trầm mặc nửa giây, sau đó đẩy Bạch Triệt đến trước ***g sắt. Trình Tứ lập tức cảm kích, ý bảo y mau rời đi, Thiệu Trạch biết hấn có chuyện muốn nói, cũng không nổi giận mà nhanh chóng rời khỏi.

Bạch Triệt bị “tàn tật”, sức chiến đấu nằm ở con số âm nên lần này không đi theo, Trình Tứ im lặng nhìn y “Nếu tôi có thể bình an trở về, cậu cho tôi sống với cậu nhé?”

Bạch Triệt khoanh tay, ôn hòa nhìn thẳng vào hấn “Cho tôi một lý do đồng ý đi.”

“Tôi thích cậu.”

“Người khu một thích tôi nhiều lắm.”

Trình Tứ nghĩ lúc quay về hẳn sẽ xé xác những người đó, hẳn nói tiếp “Tôi rất giỏi, có thể bảo vệ cậu.”

“Tôi có trợ lý và vệ sĩ, vậy là đủ rồi.”

“Tôi biết nấu cơm.”

“Tôi không thiếu đầu bếp.”

Trình Tứ quả thực có chút tuyệt vọng, trầm mặc thật lâu, vội vàng nghiêm túc nói “Khắp cơ thể cậu tôi đều đã nhìn thấy, tôi muốn chịu trách nhiệm với cậu.”

Bạch Triệt “...”

Trình Tứ mất mát cúi đầu “Hay là cậu không muốn tôi trở về...”

Bạch Triệt quan sát hẳn, biết hẳn đang giả bộ, nhưng nghĩ một lát, y vẫn nói tôi sẽ suy nghĩ. Tâm trạng Trình Tứ lập tức tốt lên, trò chuyện với y một lát liền vẫy tay tạm biệt, rồi bị nâng lên xe.

Lâu Huy không tham gia vào bàn bạc, bởi vì vô luận Bạch Triệt hay là Kiều Tịch đều không biết về hẳn, càng không biết mục đích lúc trước hẳn tới phòng thí nghiệm, vậy nên họ đều nhất trí cho rằng hẳn là một nhân tố không nắm chắc được. Lâu Huy cũng không bắt ngờ với chuyện này, cũng không để ý chuyện bị họ nghi ngờ, hẳn cứ tiếp tục thanh thoi ở đó. Lúc này thấy họ thu dọn đồ đạc muốn đi, hẳn liền cười cười, đi theo cùng.

Rất nhiều lính đánh thuê trong tay hẳn đều ở khu mười, hiện tại hẳn muốn trở về xem thử, đám Kiều Tịch căn bản không có quyền can thiệp, hơn nữa không thể không thừa nhận thực lực của hẳn rất

mạnh, quan hệ với Cảnh Hạo cũng tốt, nói không chừng thật sự có thể giúp đỡ một tay.

Mấy người tới khu mười là vào buổi tối, đơn giản nghỉ ngơi một đêm, trưa hôm sau mới đi tìm Huyền Mộc Yến.

Tuy Huyền Mộc Yến có nhúng tay vào thế giới ngầm, nhưng trong giới y học gã rất nổi tiếng, bởi vậy dạo gần đây gã có nhận lời mời của một bệnh viện, tới đó dừng chân vài ngày. Cảnh Hạo nhìn bệnh viện lớn nhất ở thành phố này, kinh ngạc nhướn mày “Hắn còn có lúc tốt bụng như vậy? Sẽ không bắt người làm thí nghiệm trong qua trình phẫu thuật đấy chứ?”

“Không đâu.” Kiều Tịch lạnh nhạt nói “Hắn tới đây chỉ vì tìm tài liệu thôi. Nếu thấy tốt liền sai người theo dõi, mấy tháng hoặc là một năm sau mới bắt đi, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ hắn.”

Cảnh Hạo trầm nghĩ, quả nhiên là biến thái, tay hắn thì kéo vợ mình đi vào thang máy.

Lúc này Huyền Mộc Yến vừa được rảnh rang một chút, đang ngồi trong phòng làm việc, trợ lý của gã canh một bên, nghe tiếng gõ cửa liền đi qua xem thử. Tên trợ lý hơi ngần ra rồi nhanh chóng báo cáo cho ông chủ. Huyền Mộc Yến nở nụ cười, ý bảo họ mở cửa, tiếp đó thấy đám người Thiệu Trạch tiến vào, gã không khỏi ôn hòa hỏi “Không phải quyết định là ngày mai sao?”

“Do nhớ ông quá.” Thiệu Trạch cười tit mắt, nói từng chữ “Vậy nên... tôi tới thăm ông trước.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 64: Biến thái

Phòng làm việc rộng rãi sáng sủa, lấy màu sáng làm tông màu chính, sắc đỏ làm phụ, giữa giản đơn lộ ra vẻ xa hoa, có vẻ rất khác biệt mà lại thanh lịch. Thiệu Trạch nhìn chung quanh một vòng, y đoán căn phòng này là thiết kế riêng cho Huyền Mộc Yến, bởi vì dù là đồ trang trí hay cách bày bố đều phù hợp với thẩm mỹ của tên biến thái này.

Trong phòng đặt một bộ sofa quý giá, Huyền Mộc Yến vừa ngồi ở đó vừa đọc thư. Gã mặc chiếc áo blouse trắng, trước mặt đặt một tách trà nóng, càng tôn lên khí chất tao nhã. Toàn bộ hình ảnh đều khá có tính thưởng thức.

Thiệu Trạch thông thả bước tới ngồi đối diện với gã, mỉm cười nhìn gã.

“Cậu bị đánh dấu rồi?” Huyền Mộc Yến nhanh chóng nhận thấy chất dẫn dụ trên người y đã thay đổi, gã ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, ôn hòa nói “Tôi thật không biết đến cùng là ai có thể khiến cậu cam tâm tình nguyện như vậy đấy.”

“Ông sẽ biết ngay thôi.” Thiệu Trạch nói xong, thấy Cảnh Hạo đang ngồi xuống bên cạnh mình, y liền cười tít mắt dựa vào hắn, Cảnh Hạo tự nhiên ôm y, nhìn Huyền Mộc Yến “Hân hạnh.”

Huyền Mộc Yến nhìn hắn, hai giây sau, gã lịch sự cười “Hóa ra là anh Cảnhh.”

Cảnh Hạo gật đầu, im lặng quan sát gã, chỉ cảm thấy ánh mắt gã tuy ôn hòa nhưng trong mắt lại hoàn toàn không có nhiệt độ, trông không giống như đang nhìn một con người mà là đang nhìn một vật phẩm.

Thật khiến người ta khó chịu.

Huyền Mộc Yến không để ý tới vẻ thăm dò của hắn, nhìn qua Kiều Tịch đi theo vào, cười cười, chào đàn em của mình. Kiều Tịch hờ hững ừ một tiếng, không nói nửa câu, hiển nhiên không muốn trò chuyện với gã. Huyền Mộc Yến đã quen với tính của anh từ lâu rồi, nên hoàn toàn không để ý chuyện bị làm lơ. Gã chuyển mắt, bắt đầu quan sát Lâu Huy và vài trợ lý tới cùng họ, tựa hồ muốn nhìn thử xem có vật liệu nào thích hợp không.

Đám Thịnh Tước bị gã nhìn chằm chằm tới mức có chút không được tự nhiên, họ chịu đựng cảm giác tức giận, im lặng đứng đó. Lâu Huy đứng đặc ngồi xuống sofa, lười biếng mặc cho gã nhìn.

Tầm mắt của Huyền Mộc Yến tạm dừng trên người Lâu Huy một chút, sau đó nhanh chóng thu hồi, quay lại nhìn Thiệu Trạch, vui vẻ hỏi “Thành phẩm của tôi đâu?”

“Còn đang bị nhốt trong ***g sắt, không có cách nào khiêng tới.” Thiệu Trạch cười nói “Có điều ông yên tâm đi, ông sẽ được thấy anh ấy.”

Huyền Mộc Yến gật đầu, đổi qua đề tài trước “Hiện tại đột nhiên cậu bị đánh dấu, chất dẫn dụ trên người bị che hết rồi, chắc là cậu biết tôi và Tu Dung muốn lấy tuyến Omega nguyên chất nhỉ.”

Thiệu Trạch nhướn mày “Vậy thì sao?”

“Không được tốt lắm, chỉ là nghe nói quá trình dùng thuốc tiêu trừ chất dẫn dụ Alpha không mấy dễ chịu, tôi khá đau lòng cho cậu đấy.” Sắc mặt Huyền Mộc Yên ôn hòa “Vớ lại, nếu Tu Dung biết có một người không phải người của DR có thể kiềm chế cậu, chắc ông ta sẽ vui lắm.”

Cảnh Hạo hiểu những lời này ý là Thiệu Tu Dung có thể sẽ lấy mạng của hắn uy hiếp Thiệu Trạch, hắn hơi nheo mắt, không cảm thấy khó chịu, mà ngược lại, hiện tại hắn ước gì Thiệu Tu Dung có thể tìm tới cửa, bởi vì chỉ cần giết chết người này, hắn liền có thể kéo vợ về nhà tổ chức hôn lễ, tuyên bố với cả thế giới Thiệu Trạch là của hắn.

Thiệu Trạch quyết định tới khu mười là vì muốn giải quyết Thiệu Tu Dung, giờ phút này y hoàn toàn không sợ hãi, mà cười tít mắt “Nếu ông ta chịu tới tìm tôi, tôi cũng sẽ rất vui.”

“Tôi biết cậu sẽ nói như vậy mà.” Huyền Mộc Yên nở nụ cười, bảo trợ lý pha trà, sau đó cầm lấy phong thư trước mặt, định bỏ lá thư vào.

Thiệu Trạch quét mắt nhìn, giấy viết thư tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, ngồi ở đây cũng có thể ngửi thấy. Y nhìn nét chữ thanh tú và *** xảo trên phong bì “To: Bác sĩ Huyền”, nhất thời đùa cợt hỏi “Thời đại này đâu còn ai viết thư nữa, đây là gì vậy?”

“Thư tình hôm nay được gửi tới.” Khóe miệng Huyền Mộc Yên khẽ cong lên “Là một cô bé thẹn thùng viết, nói do dự lâu lắm rồi mới lấy can đảm viết lá thư này. À, nhìn thấy cũng rất dễ tâm và khản trương, còn viết sai chính tả mấy chỗ nữa, thật đáng yêu.”

Cảnh Hạo có chút ghê tởm, không khỏi nhích về phía sau, thầm nghĩ, cái người thích gã đúng là bị mù rồi. Thiệu Trạch và Huyền Mộc Yến ở chung một thời gian, y biết người này tuy rất biến thái, nhưng ngoại hình và khí chất đều khiến người khác rất thích, thường xuyên thu hút một đám người không biết rõ về gã mà đòi sống đòi chết vì gã, bởi vậy y cũng không bất ngờ, mà tốt bụng đề xuất “Nếu thấy được thì gả mình cho đi.”

“Tôi sẽ xem xét.” Huyền Mộc Yến tùy tay đưa thư cho trợ lý, nhìn Thiệu Trạch “Lời đề nghị trước kia của tôi cậu nghĩ thế nào rồi?”

Mặt Thiệu Trạch đầy thành khẩn “Tôi cũng sẽ xem xét.”

Huyền Mộc Yến ừ một tiếng, đang muốn hỏi họ mục đích tới đây thì lại nghe cửa phòng bị gõ vài cái, tiếp theo là tiếng mở cửa, một giọng nữ dịu dàng vang lên “Bác sĩ Huyền, anh có ở đây không?”

Vì thế Huyền Mộc Yến đứng dậy đi qua, dịu dàng nhìn cô y tá bên ngoài. Hai má cô y tá nhỏ đỏ ửng, đưa cho gã một cái cà mèn “Cơm cho anh đây, nhân lúc còn nóng anh ăn đi nhé.”

“À, cảm ơn.”

“Nên... nên mà.”

Thiệu Trạch thấy thú vị, liền quét mắt nhìn trợ lý của Huyền Mộc Yến, nhỏ giọng hỏi “Là cái cô viết thư đó hả?”

Tuy đôi khuôn mặt khác, nhưng ấn tượng trong đầu trợ lý về Thiệu Trạch vẫn khắc sâu vô cùng, bởi vì lúc trước chính người này đã chuốc thuốc cho ông chủ của bọn họ, với lại còn cười tí tít, chống cằm ngồi trên ghế, nhìn ông chủ quần quai trên mặt đất nửa

tiếng, đây cũng là lần đầu tiên từ khi họ theo Huyền Mộc Yến mà thấy gã chịu thiệt.

“... Không phải.” Trọ lý nói “Là người khác.”

Thiệu Trạch hiếu kỳ “So với người viết thư, ai xinh hơn?”

“Không khác mấy, gen cô này tốt hơn một chút, thế nhưng vẫn quá yếu, khiến tôi không có hứng thú làm thí nghiệm.” Huyền Mộc Yến không đợi trọ lý mở miệng liền cười đi trở về, đặt cà mèn lên bàn uống nước “Muốn ăn thử không? Là cô ấy tự làm đấy. Tuy cô nàng bảo mua cơm ở căn tin nhưng không lừa được tôi đâu.”

Thiệu Trạch ngửi thử, cảm thấy có lẽ không tệ, liền nhận đôi đũa ăn một miếng.

Huyền Mộc Yến vốn hoài nghi đám người này có thể sẽ cẩn thận tìm một Omega, sau đó đánh dấu, khiến gã không thể phát hiện ra chất dẫn dụ của Thiệu Trạch, dẫn tới không phân rõ thật giả, mãi cho tới lúc này gã mới yên tâm, bởi vì dù sao tiếng tăm của gã cũng bày ở đó, nếu là giả thì sẽ không dám tùy tiện ăn thử gã đưa cho đâu, ngoại trừ Thiệu Trạch biết rõ về gã thôi. Huyền Mộc Yến ôn hòa hỏi “Thế nào?”

“Mùi vị rất ngon.” Thiệu Trạch không keo kiệt khen ngợi, lại ăn một miếng nữa rồi lau miệng “Có thể sánh bằng đồ tôi nấu.”

“...” Cảnh Hạo trầm mặc nhìn y, thầm nghĩ, em thật không biết xấu hổ.

Thiệu Trạch hoàn toàn không biết ông chủ Cảnh đang oán thầm, tâm tình vui vẻ nói tiếp “Người này cũng có thể giả, cả cô viết thư tình cũng được, ba người các người có thể bên nhau, dù sao ông

cũng là Beta, có thể sinh con, cứ ngoan ngoãn nằm đó, sinh vài đứa cho các cô ấy chơi đùa, lỡ gen xuất sắc, ông liền có người kế nghiệp.”

Mọi người “...”

Huyền Mộc Yến nghĩ một lát “Gen của mấy cô nàng đó không tốt bằng cậu đâu, hay là chúng ta sinh một đứa đi?”

Trần Cảnh Hạo nãy lên, mặt lập tức đen đi, Thiệu Trạch vỗ hấn trấn an, cười lắc đầu “Gen của Thiệu Tu Dung mạnh hơn tôi, hay là ông đi tìm ông ta đi.”

“Cũng có thể.” Huyền Mộc Yến nói một câu qua loa sau đó đổi đề tài “Khi nào cậu cho tôi xỏ mấy nhát lấy tuyến Omega xuống? Tôi còn chưa thử qua cách thay đổi chất dẫn dụ của một người đâu. Cậu yên tâm, tôi thương cậu như vậy, nhất định sẽ không khiến cậu khó chịu.”

Thiệu Trạch lắc ngón tay “Không bàn nữa.”

“Tôi thấy cậu nên học theo các Omega khác, phải ngoan ngoãn một chút.”

“Tôi cũng thấy ông nên học theo các Beta khác, bình thường một chút không tốt sao?”

Hai người tùy ý trò chuyện, tuy nói vài chuyện nghe có vẻ nguy hiểm, nhưng không khí lại không khiến người ta khấn trương.

Cảnh Hạo kinh ngạc trong đáy lòng, cảm thấy quan hệ của Thiệu Trạch và Huyền Mộc Yến còn phức tạp hơn tưởng tượng của hắn. Huyền Mộc Yến với ánh mắt không bao giờ có độ ấm lại đang nhìn

Thiệu Trạch với một tia nóng cháy, mà Thiệu Trạch luôn thông minh cẩn thận, nhưng lại vừa ăn mấy miếng đồ ăn mà không có chút chán chừ nào, hiển nhiên y biết Huyền Mộc Yến sẽ không hại mình.

Hắn hơi nheo mắt, nhớ tới Huyền Mộc Yến từng nói “đề nghị trước kia”, như vậy có khi nào liên quan tới nguyên nhân tạo thành tình huống này không?

Kiều Tịch cũng thấy bất ngờ, ngồi bên cạnh nhìn, đẩy mắt kính, rơi vào trầm tư.

Thời gian Thiệu Trạch trò chuyện với Huyền Mộc Yến không dài, bởi vì cửa phòng lại bị gõ vang, vẫn là một người theo đuổi Huyền Mộc Yến, nhưng có điểm khác là người này mạnh bạo hơn người kia, hắn túm lấy cổ tay của Huyền Mộc Yến, nhất định đòi gã ăn cơm với mình “Anh đã thoái thác hai ngày rồi, đừng có trốn tránh nữa.”

“Tôi có khách.” Huyền Mộc Yến ôn hòa giải thích “Với lại tôi không có trốn, là có việc thật sự, anh có thể buông tay không?”

“Không, tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Tôi không rảnh.” Huyền Mộc Yến nói xong liền phát hiện lực trên tay mình gia tăng, khiến gã không khỏi ôn hòa khuyên bảo “Anh bình tĩnh một chút, xin đừng như vậy, anh khiến tôi thấy khó xử quá...”

Biểu tình của đám người Cảnh Hạo, Thịnh Tước và Lâu Huy thoáng chốc cứng đờ. Thiệu Trạch cười, hứng thú nhìn. Kiều Tịch chợt nhớ tới thời gian ở khu tám, anh thấy ghê tởm vô cùng, đây cũng trong đầu liền đứt đoạn, bỗng nhiên đứng dậy bước nhanh tới,

nâng tay dùng sức tới gần sau gáy Huyền Mộc Yến, chuẩn bị đánh ngất tên biến thái này rồi cho người khiêng đi.

Huyền Mộc Yến giống như có mắt phía sau, gã lập tức nghiêng đầu né tránh. Một cú tấn công này của Kiều Tịch không thành công, anh liền đổi tư thế tiếp tục tiến đánh. Tốc độ của Huyền Mộc Yến rất nhanh, trong lúc đánh nhau liền thoát ra khỏi kìm hãm, lùi về sau nửa bước sau đó đột nhiên nhấc đầu gối, nhanh chóng đạp qua.

Kiều Tịch vội vàng tránh ra, phía sau anh chính là anh chàng theo đuổi Huyền Mộc Yến, Huyền Mộc Yến không thu đòn tấn công lại được, thoáng chốc đạp bay người ta, khiến anh chàng kia đột ngột đập vào bức tường ngoài hành lang, rầm một tiếng.

Giọng điệu của Huyền Mộc Yến lại không mấy may thay đổi “Tôi không cố ý, anh không sao chứ?”

Sắc mặt người theo đuổi trắng bệch, gắng gượng chống đỡ chút sức lực “... Không... sao...”

“Vậy là thì tốt rồi, không thì tôi áy náy lắm. Hôm nay tôi thật sự có việc, hôm khác chúng ta nói chuyện có được không?”

“... Đ... được...”

Vì thế Huyền Mộc Yến hài lòng đóng cửa lại, nhẹ giọng nói “Đôi khi thật muốn mở đầu loại người này ra, xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì nữa.”

Trợ lý của gã đã quen từ lâu, liền cung kính hỏi “Ông chủ cần chặt không? Đêm nay chúng tôi bắt tới cho ông nhé?”

“Không cần.” Huyền Mộc Yến dặn dò “Tìm hai người đánh hẳn một trận, sau đó đánh gãy cái tay vừa dùng để túm tay tôi là được.”

“Vâng.”

Huyền Mộc Yến cười nhìn về phía Kiều Tịch “Em vẫn như cũ, tính tình vẫn nóng nảy như vậy, sao có thể làm bác sĩ được chứ?”

Kiều Tịch quả thực không muốn nán lại với hắn ngay cả một giây, anh trở lại sofa rồi ném hết kết quả lên bàn uống nước. Huyền Mộc Yến xem một chút “Đây là?”

Thiệu Trạch vốn định dựa vào lỗ hổng lúc nói chuyện để dời sức chú ý của Huyền Mộc Yến lên người Thiệu Tu Dung, lúc này thấy thế y liền bất đắc dĩ cười cười, lười biếng dựa vào lòng Cảnh Hạo “Đây là kết quả kiểm tra của tôi, chẳng có vấn đề gì hết. Ông nói có động tay động chân trên người tôi, dĩ nhiên nghe chẳng có chút thuyết phục nào.”

Huyền Mộc Yến đi qua ngồi xuống “Hả?”

“Chỉ vào kỳ phát tình ý thức của tôi mới khá mơ hồ thôi.” Thiệu Trạch quan sát gã “Nếu ông có làm thủ thuật gì thì trên người tôi lẽ ra nên có miệng vết thương hoặc sẹo do dao chứ, nhưng khi đó tôi lại không có, đương nhiên ông cũng có thể tiêm thuốc vào, thế nhưng Kiều Tịch xét nghiệm máu cũng không thấy có vấn đề, vậy tới cùng ông đã làm cái gì? Ông muốn thành phẩm thì chí ít cũng đưa ra điều kiện để chúng tôi có thể trao đổi chứ.”

Huyền Mộc Yến im lặng nghe, sau đó ôn hòa nói “Tôi nhắc cho cậu một điều. Cậu có nhớ trước khi cậu phát tình tôi ở bên cạnh cậu mở một đoạn nhạc không?”

Hai mắt của Kiều Tịch tối đi, hơi thở trên người lập tức xuống tới điểm đóng băng.

Thiệu Trạch nhìn chăm chăm người trước mặt, khóe miệng vẫn cong lên nụ cười nhẹ, ánh mắt lại có chút lạnh lẽo “Ông... thôi miên tôi?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 65: Quyết định

Thiệu Trạch từng tiếp xúc qua kiến thức liên quan tới thôi miên. Khi đó y đang ngằm đầu đá trong phòng thí nghiệm khu mười một, y không thể xác định trong thời gian đó tên biến thái kia có đột nhiên lên cơn động kinh lấy y ra làm thí nghiệm không, vậy nên để có thể kịp thời biết rõ trên người mình xảy ra chuyện gì y bắt đầu ép bản thân đọc sách y của Huyền Mộc Yến, mà trong đó gồm có thôi miên.

Y biết ý thức của người lúc bị thôi miên sẽ đi vào một trạng thái khá yếu đuối, sau đó tiềm thức bắt đầu sục sôi, bởi vậy các hoạt động tâm lý như nhận biết, tình cảm, tư duy, ý chí và hành vi có thể liên quan chặt chẽ với lời nói và hành động của chuyên gia thôi miên, giống như bọt biển dốc sức rút theo lệnh, quá trình này bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, hơn nữa có thể thông qua các loại thuốc, âm nhạc và dòng điện kích thích để đạt được kết quả mong muốn.

Khi đó y đang trong kỳ phát tình, ý thức rất mơ hồ, cộng thêm Thiệu Tu Dung nhốt y trong ***g sắt để lại cho y ấn tượng tồi tệ, bởi vậy sau này rất ít khi y nhớ lại những ngày đó, cũng không chú ý tới chi tiết nhỏ, giờ ngẫm lại Huyền Mộc Yến quả thật có mở nhạc, dựa theo trạng thái khi đó của y nếu Huyền Mộc Yến thật sự thôi miên y thì y căn bản không đề phòng được.

“Có lẽ hẳn có cho em dùng cả thuốc, thuốc này chỉ tác dụng một thời gian, sau đó nhanh chóng bị bài trừ ra bên ngoài cơ thể, vậy

nên tụi anh kiểm tra mấy lần cũng không phát hiện ra vấn đề gì.”
Kiều Tịch nghiêng người dựa vào tường, chậm rãi phân tích.

Thiệu Trạch thuận miệng ừm một tiếng đáp lại, không có nói nhiều.

Sau khi biết rõ chuyện này, họ nhanh chóng rời bệnh viện, trở lại khu biệt thự xa hoa trong thành phố này. Nơi đây không phải địa bàn của Cảnh Hạo nhưng hẳn quen thế lực ngầm của địa phương này, vậy nên liền có một căn nhà an ninh và hoàn cảnh không tệ để ở tạm.

Cảnh Hạo nhíu mày, nhìn Kiều Tịch “Có cách nào giải trừ không?”

Kiều Tịch lắc đầu “Tôi không am hiểu về cái này, với lại tôi không biết Huyền Mộc Yến thôi miên phương diện nào.” Anh dừng một chút, biểu tình trở nên lạnh lẽo “Thôi miên là điểm mạnh của thầy tôi. Thầy ấy vẫn luôn rất yêu quý Huyền Mộc Yến, nói không chừng tất cả tri thức đều dạy cho hắn, vậy nên Huyền Mộc Yến nói trên đời này chỉ có mình hắn có thể giải trừ thì khả năng cao là đúng như vậy.”

Đồng tử của Cảnh Hạo tối đi, lo lắng nhìn vợ mình.

Lúc này Thiệu Trạch đang im lặng ngồi trước cái ***g sắt.

Bởi vì không biết rõ người của Huyền Mộc Yến có thể điều tra ra nơi đây không, nên vì phòng ngừa bị vạch trần, Trình Tứ vẫn phải ở trong đó, hơn nữa còn phải giả ngốc. Thiệu Trạch nhìn vào hai mắt của hắn, lấy một trái táo từ trên bàn, cười títt mắt đưa hắn qua ***g sắt.

Cảnh Hạo “...”

Mặt Trình Tứ tối sầm, nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi “Cậu cắt qua một bên cho tôi, chỉ có vợ tôi mới được làm như vậy.”

“Triệt Triệt nhã nhận như thế, không thể nào làm ra loại chuyện này đâu.”

“Nói vậy, hồi trước có một lần cậu ấy dắt chó đi ngang qua liên lấy xương đùa tôi.” Trình Tứ chợt dừng lại, hai mắt sáng lên, chờ mong hỏi “Thế có phải là chứng minh anh rất đặc biệt với cậu ấy không?”

“Anh, anh hết thuốc chữa rồi.” Thiệu Trạch giải thích thắc mắc của hắn “Triệt Triệt làm như vậy là vì anh giả ngốc giam anh ấy ở trong phòng, anh ấy đang trả thù anh mà thôi.”

Trình Tứ “...”

Vì thế Thiệu Trạch dùng dao cắt trái táo ra, đưa từng miếng tới bày tỏ an ủi. Trình Tứ nhận lấy ăn, sau đó chuyển qua việc chính “Người tên khốn kia muốn là anh, em cứ giao anh cho hắn, hắn sẽ giải trừ thôi miên cho em.”

“Sau đó anh sẽ tìm cơ hội giết hắn?” Thiệu Trạch cười nhướn mày “Anh đừng quên hắn là ai, với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ xác nhận anh không giả ngốc nữa mới thả anh ra, lỡ tới lúc đó hắn nhìn ra sơ hở thì anh thảm rồi.”

Trình Tứ đương nhiên hiểu đạo lý này, hắn không khỏi hỏi “Vậy em định làm sao? Hay là tiêm cho anh một liều thuốc trấn tĩnh, anh giả vờ ngủ?”

“Không cần vội, trước khi rời khỏi em nói với hấn cần suy nghĩ nửa tháng, chờ thêm một thời gian nữa rồi hẵng tính.” Thiệu Trạch cười tươi “Dù sao chỉ cần em không làm gì quá đáng, có lẽ hấn sẽ không làm gì em.”

Trình Tứ gật đầu “Thế cũng được. Mà lúc trước người trong phòng thí nghiệm nhiều như vậy, hấn lại chỉ lựa chọn mình em.”

Cảnh Hạo nghe thấy rất rõ, không khỏi tiến lên xoa đầu vợ mình “Lúc đó hấn hỏi em suy nghĩ đề nghị kia thế nào rồi là chỉ chuyện gì?”

“Em từng đọc sách y của hấn, năng lực tiếp thu kiến thức rất tốt, nên hấn muốn em cùng hấn về khu tám.”

Cảnh Hạo nhướn mày “Hấn muốn làm gì? Nhận học trò hay là muốn em làm thuộc hạ của hấn?”

Thiệu Trạch nhún vai ý bảo y cũng không biết, sau đó y trò chuyện với họ một lúc, thấy hơi mệt liền thông thả đứng dậy, lên lầu nghỉ ngơi. Cảnh Hạo và Kiều Tịch vẫn đứng đó, cẩn thận hỏi Trình Tứ một chút về tình huống trong phòng thí nghiệm, kết quả phát hiện không có manh mối gì, lúc này mới rời khỏi căn phòng.

Cảnh Hạo nhìn Kiều Tịch “Hồi trước A Trạch đã từng trải qua kỳ phát tình?”

“Cậu ấy chưa nói?”

Cảnh Hạo gật đầu, Thiệu Trạch chỉ kể chuyện nhà họ Lý và bối cảnh thân thế của mình, sau đó nói chuyện gặp Thiệu Tu Dung, tiếp đó nói về ân oán khúc mắc của Thiệu Tu Dung và ông chủ DR, những chuyện khác thì không nhắc tới. Nếu không phải Huyền Mộc

Yến đề cập đến, xem nữa hấn đã quên năm Thiệu Trạch gặp chuyện không may vừa vặn là lúc y mười tám tuổi.

Kiều Tịch đoán là do Thiệu Trạch không thích thời gian đó nên không muốn nhắc tới, vì thế anh đơn giản kể lại một chút “Cụ thể thì tôi không rõ lắm, tôi chỉ biết cậu ấy gắng gượng chịu đựng qua bảy ngày.”

Cảnh Hạo nghe được vợ mình bị Thiệu Tu Dung ném vào trong ***g sắt, quả thực hận không thể lột da Thiệu Tu Dung, đồng tử của hấn tối đen, nhàn nhạt ừ một tiếng, chậm rãi lên lầu.

Trong khu biệt thự trồng rất nhiều cây ăn quả, mùa này là lúc hoa nở rộ, đưa mắt nhìn xa xa khiến người ta cảm thấy thật vui vẻ.

Thiệu Trạch kéo chiếc ghế xếp nằm ra ban công, vừa uống trà vừa ngắm cảnh, thoải mái vô cùng. Ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu rất ấm áp, không có cảm giác nóng bức, nhẹ nhàng hất lên người y khiến cho mỗi một tế bào trên cơ thể y đều vô cùng khoan khoái. Lúc Cảnh Hạo đi lên liền thấy y lười biếng rúc trong chiếc ghế xếp nằm, hình như đang ngủ. Hấn chăm chú nhìn một hồi rồi cúi người hôn lên khóe miệng y. Thiệu Trạch mở mắt nhìn hấn, nở nụ cười rồi nhích qua bên cạnh.

Cảnh Hạo ngồi xuống, ôm y vào lòng, thấy trong mắt y không có chút buồn ngủ nào liền biết y đang suy nghĩ, vì thế hấn không khỏi xoa đầu y, hỏi “Đang nghĩ cái gì thế?”

“Không có gì.”

Cảnh Hạo làm như không nghe thấy, ôm chặt lấy y “Là chuyện thôi miên?”

“... Xem như thế đi.”

Cảnh Hạo trầm mặc một hồi “Em cảm thấy bản thân mình không chân thực?”

“Cũng không có.” Thiệu Trạch khẽ nói “Em chỉ đang nghĩ hắn có thể làm thôi miên gì. Huyền Mộc Yến luôn không xem vật thí nghiệm là người. Khi em ở trong thời kỳ phát tình còn chưa xem sách y của hắn, thái độ hắn đối với em cũng như những vật thí nghiệm khác, vậy nên hắn không có hứng thú thay đổi tính cách hay ký ức của vật thí nghiệm. Chuyện này đối với hắn mà nói chẳng có nghĩa lý gì, đương nhiên, trừ phi là có người yêu cầu hắn làm như vậy.”

Cảnh Hạo lập tức nhíu mày “Ý của em là vấn đề nằm ở Thiệu Tu Dung?”

“Có thể. Khi đó Thiệu Tu Dung đã biết em là con của ba, ai biết ông ta có động tay động chân gì trên người em không?” Thiệu Trạch hơi nheo mắt “Mà nếu thật sự là ý của ông ta... thì ông ta có thể thôi miên cái gì? Giúp ông ta theo đuổi ba em hay là ngoan ngoãn nghe lời ông ta? Nhưng mà hai chuyện này em đều không muốn làm, hiển nhiên là không phải.”

Cảnh Hạo trầm ngâm một lát, cũng không có bất cứ đầu mối nào.

Thiệu Trạch lười nghĩ tiếp, rúc vào lòng hắn phờn nắn một lúc, sau đó trở mình cựa vào hõm cổ hắn. Cảnh Hạo hôn y một cái “Mệt à?”

“Ừm.”

Cảnh Hạo liền cười bế vợ vào trong phòng, lên giường ngủ cùng y, hắn nâng cằm y lên lại hôn thêm một cái. Thiệu Trạch mơ hồ ưm

một tiếng, ngửa đầu đáp lại. Cảnh Hạo chuyên tâm cùng y triển miên, rất nhanh sau đó liền cảm thấy cơ thể hơi nóng lên. Hắn dứt khoát cởi hết quần áo của cả hai, bắt đầu chậm rãi vuốt ve cơ thể y.

Hô hấp của Thiệu Trạch dần hỗn loạn, nhận ra phân thân thô to, nóng rực của Cảnh Hạo đang tiến vào từng chút một, y không khỏi thở dốc một tiếng, ôm lấy cổ hắn.

Cảnh Hạo rời khỏi một chút, hung bạo đâm vào chỗ sâu nhất, bên tai nghe tiếng thở hỗn hển không thể kiềm chế của y, hắn liền hôn y trấn an rồi bắt đầu va chạm.

“A a... ưm...” Thiệu Trạch thoáng chốc cong ngón chân của mình lại, ý thức nhanh chóng mơ hồ, hoàn toàn giao bản thân mình ra ngoài, tiếp đó trải qua một hồi hưởng thụ cực lạc, rồi sa vào mộng đẹp ngọt ngào.

Hai người ngủ đến chiều tối mới tỉnh, cảm giác da thịt ấm áp, nhẵn nhụi kề cận khiến người ta vô cùng say mê. Thiệu Trạch rúc vào lòng hắn “Giúp em liên lạc với vài chuyên gia thôi miên giỏi đi.”

Cảnh Hạo ôm lấy y, trầm mặc nửa giây “Nếu Huyền Mộc Yển đồng ý cho em nửa tháng thì nhất định hắn không lo sợ gì hết.”

“Em biết chắc chắn chỉ có mình hắn mới có thể giải trừ.” Thiệu Trạch nở nụ cười “Nhưng điều đó không quan trọng, anh cứ tìm đi.”

Cảnh Hạo hơi giật mình, néo mặt y “Có phải em có tính toán gì khác không?”

“Ừ.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Anh sẽ nhanh biết thôi.”

Cảnh Hạo nhìn y vài lần, lựa chọn tin tưởng y mà không hỏi tiếp nữa.

Hai ngày sau, họ mời mấy chuyên gia thôi miên nổi tiếng tới, đáng tiếc kết quả đều như nhau, không ai có thể tìm ra vấn đề, có điều họ cũng chưa hết hi vọng, tiếp tục tìm kiếm bác sĩ nổi tiếng, mà trong đêm đó, DR phải tới một người.

Thiệu Trạch căn dặn họ nói với bên ngoài đây là chuyên gia thôi miên, sau đó đi quanh người này một vòng, hài lòng gật đầu. Cảnh Hạo âm thầm quan sát, chỉ cảm thấy ngoại hình người này tuy bình thường, nhưng giờ tay nhắc chân lại mang theo sự ưu nhã, cao quý không thể xem nhẹ, khiến người ta có cảm giác rất giống Thiệu Trạch.

Trong lòng hấn khẽ động, lại cẩn thận quan sát một hồi, phát hiện kiểu tóc, vóc dáng người này, thậm chí một vài động tác nhỏ cũng không khác gì Thiệu Trạch, nhất thời hấn nheo mắt, nhìn qua vợ mình “Em tìm người thay thế?”

Thiệu Trạch vui vẻ ừ một tiếng, bảo Kiều Tịch đeo mặt nạ bằng silicone cho người này, sau đó đứng chung với người đó, cười tươi hỏi “Thế nào?”

“Rất giống.” Cảnh Hạo sờ đầu y “Em muốn làm gì?”

“Chắc anh đã đoán được.” Thiệu Trạch cười cười “Chỉ cần em còn ở đây thì trong thời gian ngắn Huyền Mộc Yến và Thiệu Tu Dung vẫn sẽ chú ý nơi này.”

“Thế nên em tìm một người thay thế giúp em thu hút sức chú ý của chúng, sau đó chuyển tới nơi khác?”

“Ừ, còn vụ thôi miên... từ lúc em gặp Huyền Mộc Yến đến giờ đã qua nhiều năm như vậy, mọi thứ đều rất bình thường, cho nên vấn đề này không lớn, không ảnh hưởng tới hành động của em.” Thiệu Trạch nói “Dù sao cách thời gian giao hẹn còn hơn mười ngày, em có thể trở về tiếp tục chậm rãi “chào hỏi” Huyền Mộc Yến, nhưng có một chuyện em nhất định phải làm, bởi vì lần này có một cơ hội tốt.” Ánh mắt y mang theo chút sắc bén, y nhìn Cảnh Hạo “Em muốn tới khu mười một giết Thiệu Tu Dung.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 66: Chuẩn bị

Cảnh Hạo biết rõ Thiệu Trạch đã quyết định xong thì không thể khuyên được, gần như chưa suy nghĩ gì hắn liền nói muốn đi cùng.

Dù sao Thiệu Tu Dung cũng không phải thương nhân đơn thuần, ông ta không chỉ là con của quan lớn mà còn là ông chủ của bang phái lớn nhất nước A và Huyết Sát, thế lực ở khu mười một rất lớn, tuy Thiệu Trạch có thể đánh bất ngờ nhưng vẫn rất nguy hiểm.

Thiệu Trạch đã sớm đoán được Cảnh Hạo sẽ nói như vậy, càng biết là không thể ngăn cản, y liền không từ chối, có điều hiện tại hai tên biến thái kia đều giám sát chặt chẽ nơi này, nếu Cảnh Hạo bỗng nhiên vô cớ rời đi, sẽ rất dễ khiến đối phương chú ý, bởi vậy để có thể trông tự nhiên một chút, họ không lập tức xuất phát.

Vì thế Cảnh Hạo liên lạc với Đường Nhất Ninh, bảo gã phái một cái trực thăng tới đón mình. Đường Nhất Ninh quả thực lệ nóng quanh tròn, hiện tại chuyện làm ăn ở khu mười một đều do gã xử lý, cả ngày bận đến sứt đầu mẻ trán. Ban đầu Cảnh Hạo nói cần đi một chuyến, nhưng còn chưa xuất phát thì biết tin Bạch Triệt bị bắt đi, sau đó Thiệu Trạch bị thương tiến vào kỳ phát tình, nên chuyện này liền bị trì hoãn, nay Cảnh Hạo rốt cuộc có thời gian rảnh, gã đương nhiên rất vui mừng.

Giọng nói kia thậm chí có chút ghen ngào “Chủ tịch đã nhớ tới tôi rồi, xem như cậu còn chút lương tâm, biết đường lại đây giúp tôi,

tôi còn tưởng cậu giống ba mình chỉ hận không thể dán bên vợ 24/24 chứ. Được rồi, không nói nữa, tôi lập tức sai người qua đón cậu đây.”

Cảnh Hạo lẳng lặng nghe, trầm mặc một chút “Tôi chỉ là làm bộ thể thôi, dừng ở chỗ cậu một lát sau đó tới khu mười một tìm A Trạch.”

“...” Đường Nhất Ninh nhin không được hỏi “Cậu có thể di truyền chút gen tốt không?”

Cảnh Hạo nhướn mày “Cậu có ý gì?”

“... Không có.”

“Ừ, vậy liền thể đi.”

Đường Nhất Ninh rơi lệ đầy mặt cúp máy, dặn dò thuộc hạ sắp xếp một cái trực thăng, sau đó suy nghĩ một hồi, rồi vội vàng lấy hết tài liệu quan trọng ra. Nếu Cảnh Hạo phải dừng ở đây thì gã sẽ bắt hấn tăng ca.

Cảnh Hạo mới thành lập công ty chi nhánh trong một quốc gia ở khu mười, cách nơi này không xa lắm. Sáng sớm Đường Nhất Ninh phái trực thăng thì đến trưa liền tới. Thiệu Trạch ngoan ngoãn tiễn Cảnh Hạo ra cửa, im lặng kéo tay áo hắn, lưu luyến không rời “Trên đường cẩn thận, tới nơi nhớ gọi cho em đấy.”

Họ sẽ gặp lại ngay, vậy nên Thiệu Trạch hoàn toàn là giả bộ, tuy Cảnh Hạo biết rõ nhưng vẫn bị bộ dạng này của y làm cho trong lòng ngứa ngáy khó chịu, kéo y vào lòng xoa mạnh, sau đó nhàn nhạt ừ một tiếng.

Thiệu Trạch đáng thương nhìn hấn “Đừng làm việc bạt mạng quá, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt. Em yêu anh như vậy, nếu anh đổ bệnh, em sẽ đau lòng lắm đấy.”

“...” Cảnh Hạo nói “Ừ.”

Thiệu Trạch sửa sang lại bộ đồ vest cho hấn “Anh yêu...”

Cảnh Hạo nghiêng người hôn lên khóe miệng y, nhỏ giọng cảnh cáo “Còn giả bộ nữa anh sẽ cùng em ngủ trưa nay. Anh cam đoan em sẽ không còn sức lực để thương cảm nữa.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, buông hấn ra lui về phía sau, tiếc nuối thở dài “Em vốn còn rất nhiều lời muốn nói với anh. Nếu anh không nhẫn nại được thì thôi. Em mới biết hóa ra Alpha các anh đánh dấu Omega xong liền không để ý tới người ta nữa. Ài, anh đi đi.”

Trán Cảnh Hạo nảy lên, mỉm cười sờ đầu y “Được rồi, nói đi, nói tới chiều anh cũng nghe.”

Thiệu Trạch thấy ông chủ Cảnh tới gần, tựa hồ có ý khiêng y lên giường chậm rãi trao đổi, rốt cuộc y không nói đùa nữa, đưa tay ôm hấn một cái rồi tiến hấn lên trực thăng.

Sau khi Cảnh Hạo đi, sinh hoạt của họ không khác gì mấy hôm trước, tiếp tục tìm kiếm cách giải thôi miên, “chuyên gia thôi miên” được tổng bộ của DR phái tới hao tổn sức lực hai ngày vẫn không có cách nào phá bỏ, chỉ đành thất vọng ra về. Thịnh Tước tiến người đó ra cửa, buông mắt nhìn y “Mọi thứ phải cẩn thận.”

Thiệu Trạch đeo mặt nạ của chuyên gia thôi miên, khẽ gật đầu “Tôi biết rồi.”

Thịnh Tước không trò chuyện nhiều với y, thấy y ngồi lên xe, liền xoay người vào phòng tìm tới người thay thế, làm hết phận sự của một trợ lý.

Kiều Tịch nhìn chiếc xe đi xa qua cửa sổ, cầm điện thoại di động liên lạc với tổng bộ.

Người nghe máy là một Alpha trong tầng trung tâm, hẩn trầm giọng hỏi “A Trạch đi rồi?”

“Vừa xuất phát.”

“Ừ, tôi đi nói cho ông chủ.”

Kiều Tịch trầm mặc mấy giây “Ông chủ quyết định đi sao?”

“Tính ông chủ đâu phải cậu không biết, tuy ông ấy đã đồng ý với mẹ A Trạch không đụng vào Thiệu Tu Dung, nhưng chúng ta đều biết rõ, nhiều năm như vậy thật ra ông ấy vẫn muốn giải quyết việc này.” Alpha kia nói “Huống chi lần này A Trạch còn cố chấp hơn lần trước, quyết tâm muốn giết ông ta. Ông chủ sợ cậu ấy bị thương nên nhất định phải tới xem.”

Kiều Tịch đương nhiên hiểu chuyện này, có điều đã có vết xe đổ, lần này nếu ông chủ lại tới nước A, dựa theo tính cách của Thiệu Tu Dung tuyệt đối sẽ có cách ngăn thương tướng Thiệu đuổi người, sau đó tìm cơ hội nhốt ông chủ lại, không cho bất luận kẻ nào có thể cứu ra, anh không khỏi hỏi “Ông chủ muốn đối phó với Thiệu Tu Dung như thế nào? Khi nào thì đi?”

“Chưa nói, nhưng chắc mấy ngày tới liền muốn đến khu mười một.” Alpha kia dừng một chút, bổ sung “Tôi cảm thấy ông chủ thông

minh như vậy nhất định sẽ không để mình rơi vào tình cảnh khó khăn đâu, có lẽ ông ấy đã nghĩ ra cách hay rồi.”

Kiều Tịch ừ một tiếng, trò chuyện với hắn vài câu, sau đó nhanh chóng cúp máy, mở cửa đi vào phòng làm việc.

Lâu Huy vừa vặn lên lầu, thấy thế liền nhanh chóng đi qua dùng sức chặn cửa lại, để tránh bị nhốt ở bên ngoài. Kiều Tịch liếc hắn một cái “Cảnh Hạo và A Trạch đều đi rồi, sao anh còn chưa cút đi?”

Lâu Huy chen vào phòng, cười ghé vào tai anh hà hơi “Ở lại với cậu không tốt sao?”

Kiều Tịch lùi về sau nửa bước, đôi mắt phát lạnh “Tôi không cần.”

Lâu Huy quan sát anh, chỉ cảm thấy người này ngay cả tức giận cũng đẹp như vậy, hắn không khỏi cúi đầu cười cười “Được rồi, tôi nói thật, tôi ở đây đối phó với Huyền Mộc Yến là do có mục đích khác.”

Kiều Tịch thoáng chốc nheo mắt “Là gì?”

“Đương nhiên là...” Lâu Huy đang nói thì bước mạnh tới, nhanh chóng nâng cằm anh lên hôn một cái, đưa cột kéo dài giọng “Vì theo đuổi cậu.”

Nhiệt độ trong đáy mắt Kiều Tịch thoáng chốc xuống tới điểm thấp nhất, giờ nắm đấm lên đánh qua. Lâu Huy thoải mái bắt lấy cổ tay của anh, thấy anh muốn tiếp tục tấn công, liền vươn cánh tay ra ngăn lại, tiếp đó dùng sức đặt anh ở trên tường.

“Đừng bạo lực như vậy chứ.” Lâu Huy khẽ cười “Tôi nhớ hồi ở khu tám cậu dịu dàng hơn mà.”

Kiều Tịch nhất thời ngần ra “Anh có ý gì?”

“Ý ở trên mặt chữ.” Lâu Huy nhìn đôi mắt xinh đẹp của anh “Không phải cậu từng hỏi tại sao lúc trước tôi tới phòng thí nghiệm sao, giờ tôi nói cho cậu biết, bởi vì khi đó tôi nghe tin Huyền Mộc Yến mang theo một Omega mỹ vị tới khu mười một. Tôi cho rằng đó là cậu, sợ cậu bị tên đàn anh vô nhân tính kia biến thành tài liệu làm thí nghiệm cho nên mới vội vã dẫn người qua.”

Kiều Tịch nhú mày quan sát hắn “Trước kia chúng ta đã gặp nhau?”

“Tất nhiên, nhưng e rằng cậu đã không nhớ tôi từ lâu. À, cái này không sao.” Đáy mắt Lâu Huy mang theo chút nguy hiểm, ghé sát vào anh “Cậu có thể thông thả tìm hiểu tôi, nhưng đầu tiên... là ở trên giường.”

Kiều Tịch nhin không được phát ra một tiếng ưm rất nhẹ, ở trong miệng một vật độc tài, mạnh mẽ, kịch liệt càn quét xung quanh, khiến người ta thậm chí không có chỗ trống để hít thở. Anh đành phải từ bỏ giấy dựa, sau đó phát hiện sức lực của hắn có giảm chậm lại, anh lập tức nâng gối tách hai bên ra, đập một phát qua. Kiều Tịch biết thân thủ của tên này rất lợi hại nên liền dựa vào lỗ hổng lúc đánh nhau mà gọi trợ lý tới, lạnh lùng bảo họ đuổi người đi.

Các thuộc hạ đương nhiên không dám trái lệnh, im lặng vác Lâu Huy phát ra hơi lạnh, run cầm cập khiêng hắn ra ngoài, ném rầm một tiếng.

Cảnh Hạo vừa xuống trực thăng liền bị Đường Nhất Ninh kéo đi họp, ngay sau đó bị bắt tăng ca, xử lý một đồng tài liệu lớn, tới tối hôm sau mới có thể dứt ra. Ở khu mười hắn rất có thể lực, trước khi

rời đi có chọn lựa một nhóm nhân tài, âm thầm lén vào khu mười một, chuẩn bị tiếp ứng cho họ vào lúc xảy ra sự cố.

Hắn và Thiệu Trạch gặp mặt ở một thắng cảnh du lịch của nước A, nơi này rất gần thành phố Thiệu Tu Dung ở, hai người đeo mặt nạ bằng silicone, tay nắm tay tản bộ ngắm cảnh giống y như các du khách bình thường. Cảnh Hạo thấy Thiệu Trạch rất quen thuộc đối với chung quanh, hắn không khỏi hỏi “Từng đến rồi?”

“Không, nhưng em có tìm ở trên mạng rất nhiều lần.” Thiệu Trạch cười nói “Em nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra bản đồ vài thành phố gần đây.”

Cảnh Hạo hạ mắt nhìn y, đột nhiên hỏi “Lúc trước em chịu về khu chín có phải từ đầu đã lên kế hoạch giết Thiệu Tu Dung rồi không?”

Thiệu Trạch nhướn mày “Anh muốn nghe lời nói thật?”

Cảnh Hạo kéo y vào lòng “Em nói như vậy thì nhất định là đúng rồi.”

Thiệu Trạch không khỏi nở nụ cười “Đúng, Bạch Triệt muốn khai thác thị trường ở khu mười, em vốn muốn chờ anh ấy cùng anh qua khu mười liền đi cùng, rồi tìm người thay vào, sau đó lén lút tới nước A giết Thiệu Tu Dung, nhưng hiện tại bởi vì chuyện ngoài ý muốn, thân phận của em bị bại lộ, nếu em thật sự không hành động, Thiệu Tu Dung sẽ ra tay trước.”

“Vậy còn anh thì sao?” Cảnh Hạo nhìn y “Lúc em quyết định trở về không nghĩ tới anh sao?”

“Có, nhưng em không biết có phải anh muốn bắt em là để trả thù không. Nếu phải, em sẽ cố gắng đối phó với anh, chờ giết Thiệu Tu

Dung xong rồi lại chuẩn đi. Nếu không phải em liên nhân cơ hội này để biết rõ tình cảm đối với anh rốt cuộc là thế nào.” Thiệu Trạch đối diện với hắn “Sau đó quyết định là ở lại hay rời đi.”

Cảnh Hạo hôn lên khóe môi y “Giờ quyết định được chưa?”

Thiệu Trạch cười đáp lại hắn “... Biết rồi mà còn hỏi.”

Bàn tay của Cảnh Hạo đặt ở trên thắt lưng y lập tức siết chặt, nụ hôn càng sâu hơn.

Hai người dừng lại đây hai đêm, trong thời gian đó người của Cảnh Hạo đang âm thầm thu thập tin tức của Thiệu Tu Dung, thăm dò nơi Thiệu Tu Dung ở, cũng đúng lúc gửi tin qua đây. Thiệu Trạch nghiên cứu một hồi, sáng sớm hôm sau lên xe, lái vào thành phố kia.

Khu mười gần đây xem như yên tĩnh, Huyền Mộc Yến cần phải trực ở bệnh viện, bình thường bề bộn nhiều việc, mãi tới hôm nay mới có chút thời gian đi tìm Thiệu Trạch uống trà. Thế nhưng chất dẫn dụ của người thay thế không giống với Thiệu Trạch, đương nhiên không thể tiếp xúc gần với Huyền Mộc Yến, nên người đó liền lười biếng dựa vào ban công nhìn xuống dưới “Ông chịu giải trừ thôi miên cho tôi?”

Huyền Mộc Yến hơi ngẩng đầu, giọng nói ôn hòa “Cậu đưa thành phẩm cho tôi, tôi lập tức giải cho cậu.”

“Vậy thì chờ tôi suy nghĩ lại đã.” Người thay thế hà hơi, vẫy tay vào phòng “Tạm biệt. Buổi trưa tốt lành.”

Huyền Mộc Yến bắt đầu nhìn về phía cửa lớn, biết cậu đàn em lạnh lùng nhà mình nhất định sẽ không tình nguyện gặp gã, nên gã

đành rời đi, sau đó thấy phong cảnh không tẻ liền dứt khoát chậm chậm tản bộ theo con đường khu dân cư.

Trợ lý dặn tài xế lái xe ra ngoài chờ, làm hết phận sự đi cùng ông chủ.

Huyền Mộc Yến cười hỏi “Cảnh Hạo rời đi, bảo bối kia lại ru rú ở trong nhà, cho nên Tu Dung gọi điện tới bảo tôi đến xem người ở đây là thật hay giả, cậu nói thử xem?”

Trợ lý ngần ra, nghĩ một lát “Chắc là... thật ạ?”

“Vậy cậu ta sẽ đồng ý uống trà với tôi, sau đó nhân cơ hội nói lời khách sáo.”

Trợ lý âm thầm kinh ngạc “Vậy là giả?”

“Chưa chắc, tính cách cậu ta khó dò, có lẽ là cố ý lừa tôi, ai nói rõ được chứ.”

Trợ lý hỏi “Vậy làm sao trả lời? Hay là nói qua vài ngày nữa lại đi xem thử?”

“Cứ nói là không biết. Nếu là giả, trong thời gian gần nhất phỏng chừng Tu Dung sẽ thật sự tìm tới cửa, đi xem thử lại sẽ trễ mất, có điều thật giả không quan trọng.” Huyền Mộc Yến khẽ cười “Tu Dung đâu phải là người đơn giản. Cậu biết chuyện của Tham Lang không?”

“Dạ có.”

“Cậu nói xem một kẻ có thể giết ông chủ của Huyết Sát mà sao một thương nhân lại không giết được?”

“Nghe nói là bắn trật.” Trợ lý đang nói thì thấy ý cười ông chủ nhà mình gia tăng, khiến cậu ta không khỏi hỏi “Sao ạ?”

“Không có gì.” Huyền Mộc Yến ôn hòa nói “Chỉ là bắn trật mà thôi.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 67: Âm sát

Tập đoàn của Thiệu Tu Dung ở nước A rất nổi tiếng ở khu mười một, không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà còn liên quan tới nhiều lĩnh vực, hiện tại chiến tranh phạm vi lớn ở khu mười một đã chấm dứt, các ngành nghề đều đang khẩn cấp khôi phục. Lúc này Thiệu Tu Dung bận tới tới mày tới măt, liên tiếp tham gia mấy buổi thảo luận, tiếp theo còn có buổi tiệc rượu thương nghiệp.

Lần này bên tổ chức cũng là người tập đoàn lớn của địa phương như Thiệu Tu Dung, quan hệ với Thiệu Tu Dung vẫn rất tốt, nếu không có điều gì bất trắc, khả năng cao Thiệu Tu Dung sẽ có mặt. Thiệu Trạch biết được chuyện này trong tin tức gửi tới, y liền không nói hai lời mà vội vàng đến đây. Lúc y cùng Cảnh Hạo tới thành phố này là cách buổi tiệc rượu còn có ba ngày.

Thuộc hạ của Cảnh Hạo đã chuẩn bị hết bản đồ chi tiết của địa điểm đó và xung quanh. Thiệu Trạch xem kỹ, sau đó đội mũ lưỡi trai, định làm bộ như người qua đường đi khảo sát thực tế, Cảnh Hạo kiên nhẫn đi cùng y, thấp giọng hỏi “Lần trước em giết ông ta thế nào?”

“Bắn lén, nhưng lần này có lẽ không thể thực hiện được.” Thiệu Trạch ngẩng đầu nhìn xung quanh tòa cao ốc, hơi nheo mắt “Theo tin tức mấy năm nay em thu được, sau chuyện lần đó vệ sĩ của Thiệu Tu Dung liên can thận hơn, tới lúc đó e rằng đều sẽ kiểm tra công trình phụ cận một lượt, kể cả em gắng gượng tìm được vị trí

bắn cũng sẽ rất khó chạy đi.” Y dừng một chút, khẽ nói “Còn có, Thiệu Tu Dung rất thông minh, có lẽ ông ta nghi ngờ người trước đó chính là em, bởi vậy sẽ không cho em cơ hội bắn lên lần hai đâu, ông ta muốn em tới gần tấn công sau đó sẽ tìm cơ hội bắt em lại.”

Cảnh Hạo im lặng nghe, sờ đầu y “Em muốn làm sao?”

“Đó là buổi tiệc rượu lớn, nhất định sẽ có rất nhiều người, nếu hỗn loạn lên thì sẽ dễ dàng trốn chạy.” Thiệu Trạch cười tít mắt “Vậy nên trước tiên chúng ta trà trộn vào, xem thử xem có cơ hội nào ra tay không.”

Cảnh Hạo đương nhiên không có ý kiến, cùng y đi dạo một vòng rồi nhanh chóng trở về.

Buổi tiệc được tổ chức ở một khách sạn nổi tiếng của địa phương, Cảnh Hạo cho thuộc hạ một ngày đi thăm dò xem người nào hoặc tổ chức nào được mời, tối đó liền có được tư liệu, hắn tựa vào đầu giường ôm Thiệu Trạch vào lòng, nghiêng đầu hôn y một cái “Đây là danh sách sơ lược.”

Thiệu Trạch đang lật xem bày bố của khách sạn, nghe vậy y nhìn qua, nhưn mày “Dàn nhạc?”

“Ừ, có hai nhóm, nghe nói còn có một nghệ sĩ dương cầm rất tài hoa.” Cảnh Hạo thuận miệng giải thích, hắn nói “Hiện tại có mấy cách, thứ nhất, anh có người quen trong đó, có thể liên hệ với họ, xem thử xem họ có thể hỗ trợ chúng ta hai lá thư mời không. Thứ hai, ra tay với dàn nhạc, để họ mang thêm hai người nữa đi vào. Thứ ba, tìm hai người bình thường chặn đường, đánh bất tỉnh rồi trói lại, sau đó lấy thư mời giả mạo họ. Thứ tư, giả làm nhân viên khách sạn, em chọn đi, hay là em có cách khác?”

Thiệu Trạch tìm đến vị trí thoải mái, lười biếng dựa vào hần, tiếp tục lật bản đồ xem, im lặng nghe xong, cười nói “Bạn của anh thì thôi, ai biết họ có quen Thiệu Tu Dung không, lỡ quen lại không cẩn thận để lộ tin tức ra, tới lúc đó người xui xẻo chính là chúng ta. Chọn dàn nhạc đi, tính nguy hiểm thấp, không dễ làm người ta chú ý cũng không dễ khiến người ta hoài nghi, kiểu tiệc rượu này nhất định sẽ có người dẫn theo bạn, cho dàn nhạc chút tiền, nói là nghe đồn có người mang bạn là ngôi sao nào đó vào, chúng ta là fan hâm mộ của người đấy, muốn vào xem, cam đoan là sẽ không gây phiền toái.”

Cảnh Hạo nghĩ một lát, cảm thấy tính khả thi rất cao, liền thần nhiên ừ một tiếng.

Hai nhóm trưởng đó đồng ý hay không không quan trọng, trong dàn nhạc thể nào chẳng có một hai người yêu tiền, họ chỉ cần cho đối phương đủ tiền liền có thể có được hai tấm thẻ nhân viên giả, sau đó bảo người đó tìm cơ hội nói với bảo vệ một tiếng còn có hai người ở phía sau, như vậy họ liền có thể thành công tiến vào khách sạn, tới lúc trở ra ném tấm thẻ đi, từ nay về sau liền không có liên can gì với dàn nhạc, chuyện này có thể kiếm tiền lại không bị liên lụy đương nhiên sẽ có người đồng ý làm.

“Hôm đó mang quần áo theo.” Thiệu Trạch nói “Hoạt động của nhân viên bị giới hạn, tiếp cận Thiệu Tu Dung có chút khó khăn, trước tiên chúng ta giả làm người hâm mộ trà trộn vào, sau đó đổi trang phục.”

Cảnh Hạo chợt nhớ tới cảnh gặp nhau hai năm trước, khoe miệng hần không thể không thoáng co rút lại “Lần này em lại muốn mặc cái gì?”

Thiệu Trạch sâu sắc hiểu được ý tứ từ trong giọng điệu của hắn, y lập tức vui vẻ quay đầu quăng cho hắn một ánh mắt quyến rũ “Em mặc đồ nữ bộ không đẹp sao?”

Y vừa tắm xong, mặt nạ đã sớm tháo ra, Cảnh Hạo nhìn y, nâng cằm y lên “Nếu dùng khuôn mặt này anh còn miễn cưỡng chấp nhận, nếu dùng khuôn mặt lần trước... em vẫn nên tỉnh lại đi.”

“Nói cả buổi hóa ra anh chỉ thích mặt của em thôi, à, còn thêm chất dẫn dụ nữa.” Thiệu Trạch lại gần hôn hắn, khẽ cười, trong lúc thân thiết y nhẹ giọng mở miệng “Alpha các anh thật khiến người ta thất vọng, em cảm thấy có lẽ mình nên suy nghĩ lại xem sau khi kết thúc việc này có nên ở lại cùng anh không nữa.”

Cảnh Hạo bị y trêu chọc tới ngứa ngáy khó chịu, thậm chí nói một tiếng “yêu nghiệt”, rồi dùng sức giữ gáy y bắt đầu nụ hôn sâu, sau đó kéo đồ ngủ ra, trở mình đặt y dưới thân, cắn bờ môi y “Đừng có nằm mơ, đời này anh sẽ không thả em đi đâu.”

Thiệu Trạch ôm cổ hắn đáp lại một hồi, thở dốc tựa vào trán hắn, trầm mặc một lúc “Thật ra anh có thể ở bên ngoài tiếp ứng cho em, không cần phải cùng em đi vào đâu...”

“Im miệng.” Cảnh Hạo nhanh chóng cắt ngang, ôm chặt y vào lòng “Chuyện này không thương lượng.”

Thiệu Trạch đối diện với hắn, biết khuyên bảo cũng vô dụng, y liền không nhiều lời, sau đó nhận thấy hai chân mình bị tách ra, phía sau có một ngón tay thò vào, y không khỏi rên rỉ một tiếng, cọ vào hõm cổ hắn, mặc cho bản thân trầm luân.

Thời gian thoáng cái đã qua, rất nhanh đến ngày tổ chức tiệc rượu, hai người đeo thẻ nhân viên, mang theo túi lớn thuận lợi trà trộn vào. Do là nhân viên công tác nên tới rất sớm, lúc này trong đại sảnh cũng không có nhiều khách, hai người vừa vặn có thẻ nhân cơ hội này vào WC đổi trang phục.

Hai người mang mặt nạ Kiều Tịch đặc biệt chế tạo, chất liệu không chỉ rất mỏng mà còn dùng rất tốt, tựa như đổi thành một người khác, mặt nạ lấy hình tượng phổ thông, ném vào trong đám đông thì trông hoàn toàn bình thường, hiệu quả khá tốt. Cảnh Hạo nhanh chóng thay xong bộ đồ vest, đứng ở bên ngoài chờ vợ mình.

Động tác của Thiệu Trạch rất chậm, nửa tiếng sau mới đi ra. Y tháo mặt nạ ra, trang điểm lên, mặc bộ đầm màu sáng, trông xinh đẹp vô cùng, y bước lên mấy bước, thân thiết kéo cánh tay Cảnh Hạo “Anh yêu, chúng ta đi thôi.”

Cảnh Hạo “...”

“... Đừng nhìn em như vậy.” Thiệu Trạch ngượng ngùng cúi đầu “Đó là mặt nạ của nam, nếu em đeo nó mà mặc đầm... Anh có thể tưởng tượng một chút về hình ảnh đó.”

Cảnh Hạo cũng có suy xét dưới loại tình huống này Thiệu Trạch sẽ không mặc đồ nữ, nên hắn không để ý quần áo y mang theo, ai ngờ tên khốn này lại quăng mặt nạ đi. Hắn trầm mặc hai giây, nâng cằm Thiệu Trạch lên “Em muốn làm cái gì?”

Thiệu Trạch cầm tay hắn, tội nghiệp nói “Như vậy quá khó coi, em sợ anh ghét em.”

“... Cũng không ai ép em mặc đầm cả!” Cảnh Hạo quan sát y “Nói thật cho anh biết đi, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Thiệu Trạch thở dài “Vệ sĩ của Thiệu Tu Dung đều biết em là Omega, cho nên Omega nam nhất định sẽ là mục tiêu bị giám sát, em cũng là thân bất do kỷ.”

Cảnh Hạo lại trầm mặc hai giây, thầm nghĩ dù sao mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng có mình đi cùng, thôi theo em ấy đi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khách mời dần dần tăng nhiều, hai người tìm tới một góc không gây chú ý, vừa ăn vừa đứng nói chuyện phiếm, kiên nhẫn chờ Thiệu Tu Dung đến. Hai người đều từng thấy cảnh tượng lớn, cũng từng giết người lại hạ quyết tâm mạnh mẽ, bởi vậy cũng không khản trương, trái lại trông còn khá nhàn nhã tự tại.

Người đi qua không thể kiểm chế được mà đặt tầm mắt lên người Thiệu Trạch, tiếp đó nhìn qua Cảnh Hạo với gương mặt tê liệt bên cạnh, hình như không phải nhân vật lớn ở khu mười một, trong lòng không khỏi thở dài, thầm nghĩ, một mỹ nhân đẹp thế sao lại chọn một Alpha có ngoại hình xấu như vậy chứ. Thật đáng tiếc, Alpha này nhất định là thừa dịp người ta tiến vào thời kỳ phát tình mà chiếm tiện nghi rồi, cho nên mới có được người ta.

Cảnh Hạo sâu sắc nhận thấy ánh mắt của mọi người, nhất thời hần trăm mặc.

“Anh yêu.” Thiệu Trạch thuần khiết, vô tội đưa tay níu người hần, đáng thương nhỏ giọng nói “Sao họ cứ nhìn chúng ta thế? Người ta hơi sợ đó...”

Trần Cảnh Hạo nẩy lên, nghĩ rằng trở về tiếp tục tính sổ, sau đó hắn liền ôm vai tên khốn này, vỗ lên trấn an, hơn nữa cái sau lại vỗ mạnh hơn cái trước.

Thiệu Trạch ngoan ngoãn dựa vào hắn, im lặng quan sát xung quanh, rồi nhanh chóng phát hiện rất nhiều người đều nhìn qua cửa, vì thế y cũng nhìn qua, tiếp đó y lập tức nắm chặt ly rượu trong tay “... Thiệu Tu Dung.”

Cảnh Hạo ngẩng đầu, bên kia có rất nhiều người, nhưng có một người vô cùng dễ khiến người khác chú ý, ngũ quan người này khắc sâu, ngoại hình anh tuấn, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, trong ánh mắt lộ ra lạnh lùng và ngạo mạn, trông khí thế rất thịnh, ông ta đứng ở đó, đám đông dường như theo bản năng lùi xuống một chút, trở nên quy củ, không ai dám tùy ý lơ đãng.

Người này là Thiệu Tu Dung.

Cảnh Hạo nhỏ giọng hỏi “Định ra tay lúc nào?”

Thiệu Trạch biết Thiệu Tu Dung vừa đến nhất định sẽ phải bận rộn xã giao, y liền gọi lên một nụ cười xinh đẹp “Không cần vội, cứ đợi đã.”

Cảnh Hạo đương nhiên không có ý kiến, chuyên tâm đứng cùng y.

Giờ phút này khoảng cách tới lúc bắt đầu còn một thời gian ngắn, Thiệu Trạch lẳng lặng nhìn qua bên kia, thấy khách mời bắt chuyện với Thiệu Tu Dung dần dần giảm bớt, y trầm ngâm một lúc, nhìn Cảnh Hạo “Bom cay và đạn khói có mang theo đúng không?”

Cảnh Hạo hơi giật mình “Ừ, giờ em muốn hành động?”

“Ừ.”

“Giữa con mắt của bao người giết ông ta?”

Vẻ sắc bén trong đáy mắt Thiệu Trạch gia tăng, y cười tươi gật đầu “Trong thời điểm náo nhiệt như vậy mà có tử vong bị thảm thì tốt biết bao nhiêu.”

Cảnh Hạo nhìn y một cái “Đi thôi, anh đi cùng em.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, kéo cánh tay chậm rãi đi qua.

Tốc độ của hai người không nhanh, cũng không đi thẳng qua, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ dừng lại ăn một chút đồ, nhìn không khác gì khách mời phổ thông, căn bản sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Thiệu Trạch lấy lưỡi dao trong cổ tay áo ra, kẹp ở giữa ngón tay, vừa nói chuyện với Cảnh Hạo vừa thong thả tiến tới. Theo khoảng cách tới gần, cơ bắp tay phải y không chỉ căng chặt lên, mà còn nhanh chóng điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, chỉ bằng cánh tay với sức lực khủng bố này, trong thoáng chốc lướt qua Thiệu Tu Dung là y có thể cắt đứt khí quản của ông ta, sau đó ném đạn khói, dễ dàng trốn thoát khỏi một mảnh hỗn loạn.

Lúc này Thiệu Tu Dung vừa cầm ly rượu ứng phó xong với đám người bên cạnh, ánh mắt đảo qua, thấy bên cạnh có hai người đi tới, người nữ nghiêng đầu thân mật trò chuyện với người nam bên cạnh, mái tóc xoắn mềm mại buông xuống che khuất non nửa khuôn mặt, từ nơi này nhìn qua chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp và hàng lông mi. Thiệu Tu Dung đơn giản nhìn qua, đoán có lẽ không phải tới tìm mình, liền nhanh chóng quay tầm mắt lại.

Thiệu Trạch đi tới gần, thấy thế không khỏi nheo mắt lại, đột nhiên đưa tay lên, thoáng chốc đặt đến trên cổ Thiệu Tu Dung, nhưng mà đúng lúc này cơ thể y lại cứng đờ, không chịu nổi mà thu lưỡi dao về, xung lực rất lớn không thể triệt tiêu, y bị lực mô men quán tính tác động, cơ thể lập tức nghiêng về phía trước.

Đầu tiên Thiệu Tu Dung kinh ngạc, tiếp đó nhanh chóng lấy lại *** thần, túm lấy cổ tay y, dùng sức kéo qua bên này, nghiêng người nhìn mặt y mấy giây, sau đó khẽ cười một tiếng “Bảo bối, cháu luôn gây bất ngờ cho mọi người đấy.”

Thiệu Trạch lập tức tránh Thiệu Tu Dung ra, lúc di chuyển thì đụng tới một cánh tay còn lại của ông ta, thoáng chốc gạt hết ly rượu xuống đất, xoảng một tiếng giòn tan.

Người chung quanh ngẩn ra, vội vàng nhìn qua, không gian trở nên tĩnh lặng.

Thiệu Trạch chịu đựng cảm xúc cuộn cuộn dâng lên trong lòng, ôm ngực lùi về sau, sắc mặt mang theo chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là kinh hoàng, y ghen ngào nói “Ông... ông muốn làm gì? Tôi có bạn đời rồi, xin... xin ông tự trọng.”

Cảnh Hạo không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện này không gây trở ngại cho việc hắn và Thiệu Trạch diễn trò, hắn liền ôm vợ vào lòng, cố tình làm bùng nổ không khí đang bị đè nén, hắn lạnh lùng nhìn qua “Vô liêm sỉ.”

Thiệu Tu Dung “...”

Ý cười và vẻ nguy hiểm trong đáy mắt Thiệu Tu Dung đồng thời gia tăng “Tôi và cậu ấy có chút hiểu lầm. Hay là như vậy, tôi mời các

cậu ăn cơm, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.”

“Không cần.” Cảnh Hạo liếc nhìn Thiệu Tu Dung, kéo Thiệu Trạch nhanh chóng bước vào trong đám đông, hạ giọng “Là sao thế?”

Bởi vì lúc thu tay lại dùng sức quá lớn, tay Thiệu Trạch bị dao cứa vào một cái, máu tươi từ bàn tay chạm rã chảy xuống, y nhìn nhìn, ánh mắt không khỏi trở nên sắc bén, chữ thoát ra từ kẽ răng “Đi mau, rời khỏi nơi này.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 68: Thôi miên

Thiệu Tu Dung là một thương nhân nổi tiếng, vì giữ gìn hình tượng của bản thân và tập đoàn, dù suy nghĩ trong đầu ông ta mãnh liệt hơn nữa cũng không thể cứ như vậy mà giống trống khua chiêng trối Thiệu Trạch lại được, cho nên chỉ đành trơ mắt nhìn y chui vào trong đám đông.

Thiệu Tu Dung thu hồi tầm mắt, biểu tình không thay đổi, vẫn giữ phong độ tốt đáp lại một câu thất lễ với những người vây quanh đây chuẩn bị hỏi han mình, tiếp đó vừa gọi điện cho trợ lý vừa thông thả bước ra cửa lớn dưới ánh mắt dõi theo của bao người.

Trợ lý nhìn thấy Thiệu Tu Dung liền lập tức tiến tới “Ông chủ.”

Thiệu Tu Dung hỏi “Bọn họ đâu?”

“Vừa xuống lầu không lâu, người của chúng ta đã đuổi theo rồi.”
Trợ lý dừng một chút, khó hiểu hỏi “Hai người đó là?”

Khóe miệng Thiệu Tu Dung hiện lên ý cười lạnh lẽo mà nguy hiểm “Một trong hai người là cậu cháu ngoại đặc biệt có năng lực giày vò của tôi.”

Trợ lý kinh ngạc, thoáng chốc liền hiểu ra trọng lượng của người này trong lòng ông chủ, nhưng cậu ta vẫn thấy khó hiểu “Không phải cậu ấy đang ở khu mười sao?”

“Điều này chứng minh bên kia là giả, tôi dám cam đoan người hiện tại tuyệt đối là thật.” Thiệu Tu Dung thông thả nhìn cậu trợ lý một cái “Hiện đang ở trên địa bàn của chúng ta, nếu còn để người chạy trốn như đợt Tham Lang thì...”

Trợ lý rung mình trong lòng, nghiêm nghị nói “Ông chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được cậu ta.”

Thiệu Tu Dung gật đầu, tiếp đó bỗng nhiên phát hiện đại sảnh phía sau vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt, ông ta liền hiểu là buổi tiệc bắt đầu, vì thế dặn dò trợ lý tiếp tục tìm người, còn mình trở về im lặng lắng nghe người tổ chức đọc diễn văn, rồi cùng người ta khách sáo nói đôi ba câu chuyện phiếm, sau đó liền không muốn ở lại nữa, nhanh chóng xin phép ra về.

Lúc đó vừa mới tới tối, đường phố đông nghẹt, vô cùng náo nhiệt, Thiệu Tu Dung cúi người lên xe “Thế nào rồi?”

“Vẫn đang tìm ạ.” Trợ lý vừa nói vừa mở cái bọc nilon trên tay, lấy chiếc đầm dài, Tây trang và mặt nạ ra “Hiện tại chỉ tìm được ba vật này.”

Thiệu Tu Dung đơn giản nhìn qua “Cô gái kia là Tiểu Thiệu giả trang, cậu đã thấy tấm hình nó không hóa trang, dựa theo đó mà tìm, còn người mang mặt nạ... đó là Cảnh Hạo.”

Trợ lý kinh ngạc “Chính là chủ nhân nhà họ Cảnh ở khu chín?”

Thiệu Tu Dung ừ một tiếng, ông ta đã biết được chuyện Thiệu Trạch bị đánh dấu từ chỗ Huyền Mộc Yên từ lâu, va chạm gần gũi lúc này cũng chứng minh điều này, vậy nên người bên cạnh Thiệu Trạch nhất định là Cảnh Hạo.

Thiệu Tu Dung nhớ người kia trong chớp mắt tỏa ra khí thế, ông ta cười cợt, thầm nghĩ mắt nhìn của cháu ngoại mình cũng không tệ, có điều... quả thật là phiền toái, Thiệu Tu Dung hơi nheo mắt, thông thả lên tiếng “Tôi nghe nói Cảnh Hạo còn có một cô em gái. Đi, liên lạc với người khu chín, bảo họ mời người tới ở mấy ngày, kể cả Tiểu Thiệu có chạy xa đi nữa... nó cũng phải trở về thôi.”

“Dạ.”

Lúc này Thiệu Trạch đã ngồi trên xe.

Y đi giày đế bằng, đầm dài rủ xuống đất, chạy trốn không quá tiện, cộng thêm y không rõ Thiệu Tu Dung có gọi cho thuộc hạ bên ngoài bảo họ chặn lại không, bởi vậy còn chưa ra khỏi khách sạn y liền tìm tới một chỗ không người xé chiếc đầm đi.

Cảnh Hạo nhất thời bị bộ dáng hào sảng này của y làm cho chấn động, ngay sau đó hắn mới phát hiện tên khốn này có mặc chiếc quần chấm mắt cá chân ở trong, hơn nữa còn quần chặt chiếc áo sơ mi ở trên eo để lúc nào cũng có thể đổi trang phục. Hắn nhanh chóng hiểu ra ý của Thiệu Trạch, liền tháo mặt nạ, cởi chiếc áo vest ra, thành công biến thành một người khác, tiếp đó sắc mặt tự nhiên cùng Thiệu Trạch bước ra khách sạn, mở cửa lên xe, nhanh chóng rời đi.

Hắn nhìn qua Thiệu Trạch, đang định hỏi mấy câu thì ánh mắt bỗng nhiên khựng lại, vừa rồi vội vàng rút lui nên hắn không có quan sát cẩn thận, lúc này mới thấy rõ được bộ dáng của Thiệu Trạch. Y đi giày nữ, quần chấm mắt cá chân và áo sơ mi của nam, trên đầu lại là mái tóc xoắn cộng thêm khuôn mặt trát đầy phấn son.

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh cảm thấy bản thân mình hoàn toàn không chịu nổi cảnh tượng đập vào mắt này “Bảo bối, không làm mình trở thành người bình thường được sao?”

Thiệu Trạch vẫn đang nghĩ tới chuyện của Thiệu Tu Dung, y không yên lòng ừ một tiếng, đưa tay kéo mái tóc giả xuống.

Phía trước là đèn đỏ, chiếc xe hơi chậm rãi dừng lại, ráng chiều ảm áp nhất thời trút xuống rơi vào tạo nên một sắc cam. Cảnh Hạo vẫn nhìn Thiệu Trạch, tiếp đó hần sâu sắc phát hiện ra cái gì, lập tức cầm tay y mở ra, nhíu mày “Bị dao cứa vào?”

“Ừ, em không sao, cũng sắp ngừng chảy máu rồi.”

Cảnh Hạo làm như mất điếc tai ngơ, lục hòm thuốc ở trong xe bôi thuốc cho y, sau đó hạ mắt nhìn y, chuyển tới đề tài chính “Rốt cuộc là sao thế?”

Đồng tử của Thiệu Trạch hơi tối đi “Nếu em đoán không sai chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Huyền Mộc Yển.”

Cảnh Hạo là người rất thông minh, gần như lập tức suy nghĩ cẩn thận tới nguyên nhân, đồng tử của hắn co lại, hơi thở trên người thoáng chốc trở nên lạnh lẽo “Tác dụng thôi miên là không thể giết Thiệu Tu Dung?”

“Có lẽ, kế hoạch trước của em chu toàn như thế cũng không thể giết ông ta được, em vốn tưởng là ông ta may mắn trốn thoát phát súng đó, giờ ngẫm lại vấn đề căn bản là nằm trên người em.” Sắc mặt Thiệu Trạch không tốt lắm, y thấp giọng nói “Em không hề phát hiện thoáng chốc trong tiềm thức mình lại giữ cò súng lại... nên liền bắn trật.”

Cảnh Hạo quán băng xong, ôm y vào lòng, vỗ lưng y trấn an
“Vừa nãy em có cảm giác gì? Có ý thức không?”

Thiệu Trạch nghĩ một lát “Em không rõ lắm, lúc đấy đầu em trống rỗng, cơ thể như không chịu khống chế vậy, tới lúc em lấy lại *** thần dao đã bị thu lại.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, rơi vào trầm tư, tiếp đó hắn phát hiện vợ mình hơi im lặng, hắn liền ôm chặt lấy y, hôn lên trán y “Không sao, anh liên lạc với thuộc hạ, chúng ta tới biệt thự của ông ta, anh sẽ giúp em giết ông ta.”

Trong chốc lát Thiệu Trạch ngẩn ra “Ý anh là...”

Cảnh Hạo sờ mặt y, hơi thở trên người bởi vì chuyện kể tiếp sẽ gặp phải mà không tránh khỏi mang theo chút nguy hiểm “Ừ, hiện tại liền đi.”

Thiệu Trạch lập tức hiểu ra ý tứ của người này, y vừa ám sát Thiệu Tu Dung thất bại, cũng bất ngờ biết được tác dụng của thôi miên, dưới tình huống này y không thể đi giết ông ta lần nữa mà là nên nghĩ làm sao ẩn thân trong thành phố này thậm chí rời khỏi, sau đó tìm cơ hội khác rồi lại hành động.

Thiệu Tu Dung luôn hiểu rõ về y, tuyệt đối cũng cho rằng như thế, cho nên phần lớn lực chú ý sẽ dồn vào việc tìm người, sức chú ý đối với mặt khác trái lại sẽ buông lỏng, nhất là trong đêm nay, Thiệu Tu Dung sẽ không ngờ rằng sau khi y thất bại chẳng những không bỏ chạy mà còn dám trực tiếp tới biệt thự chờ ông ta.

Cảnh Hạo thấy vợ mình nhìn mình, hắn liền hôn lên khóe môi y
“Sao?”

Thiệu Trạch chân chừ "... Anh không sợ gặp nguy hiểm à?"

Lúc trước Cảnh Hạo ở khu mười đối mặt với cạnh tranh còn tàn khốc kịch liệt hơn chuyện này nhiều, hắn đã trải qua ranh giới sống chết từ lâu, giờ phút này không hề có chút áp lực nào, hắn cười "Sợ cái gì chứ? Chúng ta âm thầm đi vào mai phục, vào lúc ông ta trở tay không kịp thì giết ông ta, nếu không thành công thì có thể trói ông ta lại, tới lúc đó cũng có thể thành công thoát thân, hửm?"

Hắn dựa sát vào một chút, chậm rãi vuốt ve môi của Thiệu Trạch "Chờ anh giết ông ta xong, thôi miên của em có cũng được không có cũng chẳng sao. Nếu em muốn trả thù Huyền Mộc Yến anh sẽ làm cùng em, nếu không muốn chúng ta liền đuổi gã đi, sau đó về nhà, anh tới DR cầu hôn, em gả cho anh, anh sẽ chăm sóc em cả đời."

Thiệu Trạch nhìn bóng dáng mơ hồ trước mắt, người này vừa mạnh mẽ, độc đoán lại vừa dịu dàng, từ lâu trước kia đã khiến y không hiểu sao lại cảm thấy an tâm, y nhìn hắn thật lâu, khẽ nói "Được."

Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên căng thẳng, dùng sức ôm y vào lòng.

Thiệu Tu Dung là ông chủ của hai tổ chức, bình thường không thiếu công vụ để xử lý, bởi vậy rất ít khi về nhà cũ mà là mua một căn biệt thự ở xa nhà cũ sống một mình, nơi đó tuy không phải khu nổi danh dành cho người giàu nhưng quang cảnh lại rất đẹp, cũng rất yên tĩnh.

Cảnh Hạo liên lạc với thuộc hạ, bảo bọn họ từng nhóm tiến vào khu biệt thự, tiếp theo hắn chuẩn bị bắt chước cách làm của Thiệu

Trạch lúc trước chuồn vào trong tòa nhà của Cảnh gia mà cùng y mang theo vài người lần lượt tiến vào căn biệt thự này, sau đó giải quyết từng vệ sĩ bên trong một, cuối cùng tìm nơi ẩn náu, im lặng chờ con mồi mắc câu.

Ý tưởng của họ rất hay nhưng ai ngờ Thiệu Tu Dung lại trở về trước, Cảnh Hạo ngồi trong chiếc xe đỗ cách đó không xa nhìn qua, thấy bên người Thiệu Tu Dung mang theo hai trợ lý và bốn vệ sĩ, hắn không khỏi nhìn Thiệu Trạch “Bảo bối, nghe theo lời em.”

Thiệu Trạch hơi nheo mắt “Tiến vào giết!”

Cảnh Hạo đương nhiên không có ý kiến, nói vài câu với thuộc hạ, chân đạp chân ga, lao thẳng vào biệt thự.

Thiệu Tu Dung vừa vào phòng không lâu liền nghe thấy bên ngoài vang lên một trận rối loạn, ông ta liền quay đầu, ngay sau đó được gặp lại cậu cháu ngoại không dừng lại của mình. Tốc độ của Thiệu Trạch rất nhanh, lúc phá cửa y đồng thời đạp bay một tên trợ lý, sau đó tiến lên mấy bước, duỗi cánh tay ra, hống súng chớp mắt nhắm ngay vào Thiệu Tu Dung.

Một giây đó tất cả mọi người đều vây lại đây, tình cảnh hết sức căng thẳng, sự ngạo mạn trong đáy mắt Thiệu Tu Dung lại may mắn không giảm, khóe miệng cong lên “Cháu thật sự có thể giết cậu?”

Ánh mắt của Thiệu Trạch sắc bén, thử lại, y cố gắng muốn bóp cò nhưng lại phát hiện ý thức mơ hồ không chịu sự khống chế, mỗi lần lấy lại *** thần, hống súng đều chệch đi một chút, cuối cùng y thả lỏng cơ thể căng chặt, khẽ thở ra một hơi “Sau chuyện lần trước... ông liền biết tôi không chết?”

“Chỉ nghi ngờ thôi, nhưng không có chứng cứ, bởi vì nói không chừng Tham Lang đúng là bắt trộm chứ không phải liên quan tới cháu.” Thiệu Tu Dung cười khế “Có điều từ ngày cháu bị thương ở khu mười lộ ra chất dẫn dụ, cậu có thể xác định cháu chính là Tham Lang.”

Thiệu Trạch không hề rối rắm vấn đề này, y gật đầu “Bảo người của ông bỏ súng xuống.”

“Không được bỏ.”

Thiệu Trạch cười tít mắt nhắc nhở “Cậu yêu dấu, tốt nhất cậu nên phối hợp, nhiều khẩu súng chĩa vào cậu thế, cháu không giết được cậu thì người khác vẫn có thể giết đấy.”

Thiệu Tu Dung tán đồng ừ một tiếng “Đúng thế, nhưng có một tin không tốt báo cho cháu, cậu đã thông báo với thuộc hạ lại đây họp, có lẽ họ sẽ tới ngay, hiện tại cháu giết cậu thì đừng nghĩ tới việc còn sống mà rời đi...” Thiệu Tu Dung hơi dừng lại, cười cợt “Bảo bối, như thế này đi, dù sao cháu cũng xem như là người thân của cậu. Nếu cháu muốn cậu chết như vậy thì chi bằng cậu tự sát cho cháu xem.”

Cảnh Hạo nghe rất rõ ràng, đột nhiên cảm nhận được cái gì, đồng tử của hắn đột nhiên co lại.

Thiệu Trạch cũng nguy hiểm nheo mắt lại, nhưng mà còn chưa chờ y mở miệng, Thiệu Tu Dung liền lấy ra một chuỗi chìa khóa trong túi quần, mở con dao bướm ra, không nói hai lời đâm vào ngực.

“A Trạch!”

Đầu của Thiệu Trạch thoáng chốc trống rỗng, trong lúc giật mình tựa hồ nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của Cảnh Hạo, y chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình đau đớn, tới khi lấy lại *** thần đã thấy chính mình đang nắm con dao kia đúng lúc cản động tác của Thiệu Tu Dung lại, đồng tử y phát lạnh, trước khi bị Thiệu Tu Dung bắt lấy, y nhanh chóng lui về sau, chăm chú nhìn ông ta.

Thiệu Tu Dung thông thả lau vết máu dính trên con dao “Bảo bối, Huyền Mộc Yên thôi miên cháu không phải là cháu không thể giết cậu mà là cháu không thể để cậu chết trước mặt cháu. Nếu cậu thật sự bị giết, cháu đoán xem mình sẽ ra sao hả?”

Đáy mắt Thiệu Trạch không có một độ ấm nào, y chậm rãi mỉm cười “Tôi đoán... mình sẽ giết sát thủ. Ông yêu cha tôi tới điên rồi, lúc trước làm thôi miên này là vì sợ có một ngày ba tôi giết ông mà ông lại không thể ở bên ông ấy nên mới mượn tay tôi đưa ông ấy xuống cùng ông, đúng không?”

“Thông minh.” Thiệu Tu Dung vừa dứt lời thì nghe bên ngoài vang lên tiếng ga, tiếp theo là tiếng thắng xe và mở mạnh cửa ra, Thiệu Tu Dung nhìn họ, nụ cười càng gia tăng “Thật tiếc, xem ra người của cậu tới rồi.”

“Ồ...” Người bên ngoài kéo dài giọng “Tôi lại không biết mình là người của cậu đấy.”

Đáy lòng Thiệu Tu Dung chấn động, thoáng chốc liền biến sắc.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 69: Khúc chiết

Tuy thời gian Thiệu Trạch ở chung với Thiệu Tu Dung không lâu lắm nhưng y vẫn rất hiểu ông ta. Người này thông minh, quả quyết, mạnh mẽ, nguy hiểm, có tính tự chủ rất cao, cho dù lúc trước bị một đám Alpha đánh mất lý trí đè xuống đánh toi bời làm cho mắt xanh tím, chặt vật tới không chịu nổi thì khí thế đó cũng không mấy may hao tổn.

Quen biết đến nay, Thiệu Trạch chưa từng thấy Thiệu Tu Dung có cảm xúc dao động rõ rệt, thế nhưng giờ phút này trên mặt ông ta lại đầy khiếp sợ, hiển nhiên không thể kiềm chế. Y nhận ra người vừa lên tiếng là ông già của mình, thấy một câu của ba đã có thể làm cho Thiệu Tu Dung mất khống chế, trong lòng y thoáng chốc có chút sung sướng khi người gặp họa, ngay cả cảm giác khó chịu khi bị thôi miên cũng dần bình phục lại, có điều ngay sau đó y lại có chút lo lắng, Thiệu Tu Dung cố chấp với ba quá sâu, hiện tại ba lại chủ động tới nước A tất nhiên ông ta sẽ buông tha cho họ.

Đương nhiên, nếu ba y có thể không màng tới lời hứa hẹn với mẹ y, khí phách giải quyết tên biến thái này sau đó trước khi người của đối phương đuổi tới mà nhanh chóng rời khỏi khu mười một thì rất hoàn mỹ.

Thần kinh của y vẫn căng chặt bởi vì sự xuất hiện của ba có chút chậm chạp, nhưng y không quay đầu lại mà vẫn nhìn Thiệu Tu Dung. Người kia kinh ngạc trong thoáng chốc liền nhanh chóng lấy

lại *** thần, nhìn không chớp mắt về phía cửa chính, ánh mắt cực kỳ nguy hiểm và khiếp người, ý tứ đoạt lấy và chiếm hữu không cần nói cũng biết. Y hơi nheo mắt vừa âm thầm đề phòng vừa chờ ba mình.

Cảnh Hạo không biết là ai đến, nghe vậy liền nhìn ra sau, tiếp theo hần nhanh chóng thấy một người mang theo vài thuộc hạ thông thả rảo bước vào trong tòa nhà. Người này có diện mạo anh tuấn, khóe miệng mang theo ý cười, khí thế trên người rất mạnh, nhìn bề ngoài thì vẻ ngoài phóng khoáng vô cùng.

Hần lập tức ngăn ra, lúc trước vì tìm Thiệu Trạch, hắn từng phái người điều tra DR, cũng từng thấy hình chụp của ông chủ Cổ Tiêu, bởi vậy nhìn thoáng qua liền nhận ra đây là ba vợ tương lai của mình, hắn không khỏi bắt đầu tự hỏi người này đột nhiên xuất hiện rốt cuộc là có mục đích gì.

Thiệu Trạch cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, thấy ba tới bên cạnh y liền hỏi “Ba đến từ lúc nào, định làm gì?”

“Ba đến từ sớm rồi, vốn định cùng cậu của con tâm sự trên đường về nhà, kết quả bị con làm xáo trộn, cậu của con về sớm nên ba liền tới đây.” Cổ Tiêu thuận miệng đáp, xoa đầu con trai, nhìn Thiệu Tu Dung, ngữ khí bình tĩnh “Đã lâu không gặp, thời gian qua sống có tốt không?”

Ánh mắt của Thiệu Tu Dung thâm thúy, nhìn theo người kia từng bước đi tới, ông chỉ cảm thấy ***g ngực phảng phất như bị một bàn tay lớn bóp chặt khiến ông thậm chí có chút không thể hít thở.

Thiệu Tu Dung nhớ người này tới điên rồi, từ ngày bày tỏ bị từ chối, sau vài lần ép buộc đều không thành công, quan hệ của hai người liền trở nên căng thẳng, mấy năm nay dù ông ta dùng vô số

biện pháp cũng chưa thể khiến Cố Tiêu cam tâm tình nguyện tìm đến mình, mà nay người này rốt cuộc lại đứng ở trước mắt ông, trong phút chốc, Thiệu Tu Dung quả thực muốn tiến lên nhai nát người này rồi nuốt vào bụng.

“... Bảy năm, từ lần tôi lấy Tiểu Thiệu ra uy hiếp cậu tới bây giờ đã là bảy năm rồi, đây là đầu tiên cậu chủ động tới tìm tôi.” Thiệu Tu Dung vẫn mang theo nụ cười nhẹ, hơi thở trên người càng lúc càng mạnh, chậm rãi hỏi “Cậu nói xem tôi sống có tốt không?”

“Tôi thấy rất tốt, không thiếu tay thiếu chân, hình như còn hơi mập lên đấy.” Cố Tiêu đơn giản quan sát sau đó chuyển tới đề tài chính “Tôi không muốn trốn tránh nữa, cậu theo tôi về khu một nhé?”

Thiệu Tu Dung chịu đựng xúc động muốn đẩy ngã Cố Tiêu, cười gật đầu “Được, nhưng trước đó tôi phải bàn giao công việc trong công ty cho xong đã, cậu ở lại chờ tôi, chúng ta cùng nhau đi.”

“Không được, bên kia tôi có việc gấp.” Cố Tiêu nhìn Thiệu Tu Dung “Nếu cậu không vội thì về cùng tôi đã, chuyện còn lại có thể nói qua điện thoại, thế nào?”

Biểu tình của Thiệu Tu Dung không hề có sơ hở “Để tôi suy nghĩ đã.”

“Bao lâu?”

“Một lát.”

“Tôi hiểu rồi, cậu đang muốn chờ người của mình tới sau đó trối tôi lại.” Cố Tiêu khẽ thở dài “Tôi thật vất vả để nhận ra vậy mà cậu lại không chịu phối hợp một chút nào.”

“Không phải không phối hợp, chỉ là hạnh phúc tới quá đột ngột, dù gì cậu cũng phải cho tôi thư thả chút. Uống nước không? Tôi rót nước cho cậu.” Thiệu Tu Dung nói xong liền muốn đi vào phòng bếp, kết quả còn chưa xoay người liền nghe người kia kéo dài giọng “Đứng lại.”

Thiệu Tu Dung hơi khựng lại, ôn hòa hỏi “Sao?”

Cố Tiêu thấy ông ta hoàn toàn không mắc câu, bộ dáng dầy dụa với mình, rốt cuộc ông không lãng phí thời gian nữa mà phát tay với người ở sau. Người phía sau nhận được lệnh liền nhanh chóng gia nhập đội ngũ *** nhuệ của Cảnh gia, cầm súng vây quanh vài vệ sĩ của Thiệu Tu Dung. Cố Tiêu quét mắt nhìn, nâng cằm “Muốn sống thì ném hết súng xuống cho tôi.”

Vài vị vệ sĩ do dự mấy giây, không hện mà cùng nhìn về phía ông chủ nhà mình.

Nguy hiểm trong đáy mắt Thiệu Tu Dung càng đậm, bẻ ngón tay, mỉm cười ra lệnh “Hướng nòng súng vào tôi, nếu cậu ta dám ra tay, các cậu cho một phát tiễn tôi xuống trước, sau đó hãy đầu hàng.”

Vài vị vệ sĩ lập tức kinh sợ, quả thực cảm thấy Thiệu Tu Dung điên rồi, nhưng mệnh lệnh của ông chủ không thể cãi, bọn họ cử động, nghe lời mà đồng loạt chuyển súng hướng về phía ông ta.

Thiệu Tu Dung vừa lòng nhìn người trước mắt “Thế nào, cậu yêu tôi như vậy, cam lòng để tôi chết sao?”

Cố Tiêu nheo mắt nhìn Thiệu Tu Dung, trầm mặc không nói.

Cảnh Hạo kiềm chế xúc động muốn đánh bất tỉnh vợ mình, sau đó phân phó thuộc hạ bắn tên biến thái kia thành cái sàng, hấn im

lặng nhìn Cố Tiêu, Thiệu Trạch cũng nhìn ba mình, nhú mày “Ba không giết thì con sẽ tự nghĩ cách giết.”

“...A Trạch, con không hiểu đâu.” Biểu tình của Cố Tiêu có chút sâu xa, chậm rãi nói “Mẹ con đi rồi, ông ngoại con cũng chỉ còn lại mình cậu ta. Ba đã khiến ông ngoại con mất đi một cô con gái, không thể để ông ấy ngay cả cậu con trai này cũng không còn. Cậu của con có thể chết nhưng không thể chết trước mặt ba, con có hiểu không?” Ông lại xoa đầu con trai, nhìn Thiệu Tu Dung “Tu Dung, đừng cố chấp như vậy, cậu buông tay đều tốt cho mọi người.”

“Không thể nào.” Thiệu Tu Dung đối diện với Cố Tiêu, cười hỏi “Nói xem, đưa tôi tới khu một là muốn làm gì?”

Sắc mặt Cố Tiêu không đổi “Cùng cậu bồi dưỡng tình cảm.”

“Lại gạt tôi, mấy năm nay cậu mời chào không ít thiên tài y học, phần lớn đều là chuyên gia về điều chế thuốc, tâm lý và não khoa, cậu cho rằng tôi không biết sao? Cậu đưa tôi về là muốn thử thay đổi ký ức của tôi, để tôi quên cậu có đúng không?” Thiệu Tu Dung chậm rãi thu ý cười “Tiêu, cậu thật tàn nhẫn.”

“Tôi chỉ không muốn chúng ta đi tới tình cảnh không thể vấn hồi thôi. Cậu có nhớ chúng ta từng là bạn bè tốt, anh em tốt không có gì giấu nhau không? Thời điểm đó tình cảm tôi đối với cậu thật sự...” Cố Tiêu đang nói thì bước mạnh tới, nắm chặt tay hung bạo đánh vào bụng Thiệu Tu Dung.

Thiệu Tu Dung đang lắng nghe, nét mặt vừa hơi buông lỏng, thấy thế ông ta có chút kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau nhưng tốc độ của Cố Tiêu quá nhanh, Thiệu Tu Dung vẫn không thể né được hoàn toàn, lập tức kêu rên lên một tiếng.

Cố Tiêu rất hài lòng “Được rồi, tiết mục nói chuyện vui về dừng ở đây thôi.”

“... Cậu vẫn vô liêm sỉ như vậy, thiếu fk.” Thiệu Tu Dung dựa vào lỗ hổng lúc mở miệng nhanh chóng lùi về sau, đồng thời chống chọi cú tấn công tiếp theo của Cố Tiêu, trong phút chốc hai người liền đánh nhau.

Một màn này rất đột ngột, Thiệu Tu Dung chớp mắt liền dời khỏi tầm ngắm của đông đảo hòng súng, vệ sĩ của ông ta căn bản không kịp phản ứng, chỉ đành sững sờ nhìn hai người, hoàn toàn không dám nổ súng.

Cảnh Hạo quyết định rất nhanh, lập tức sai thuộc hạ chế trụ bọn họ, cảm thấy đại cục đã định, hắn liền hơi nghiêng đầu “A Trạch, lại đây.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, nhào vào lòng hắn, cọt cọt lên hõm cổ hắn, không đi quan sát chiến cuộc, miễn cho lát nữa Thiệu Tu Dung bất ngờ chết, y cũng xui xẻo theo.

Cảnh Hạo ôm y trong lòng xoa nắn, ý tứ sâu xa “Gen di truyền của em không tệ đâu.”

Thiệu Trạch biết hắn nói tới trình độ vô sỉ, y khẽ cười, an tâm dựa vào hắn không nói nhiều lời. Cảnh Hạo ôm chặt lấy y, chăm chú nhìn hai người kia.

Thân thủ của Cố Tiêu và Thiệu Tu Dung đều vô cùng tốt, tốc độ cũng rất nhanh, tuy nói phía trước Thiệu Tu Dung chịu thiệt thòi, nhưng tạm thời vẫn chưa rơi xuống thế hạ phong. Trong lúc đánh

nhau Cổ Tiêu bắt lấy cánh tay của Thiệu Tu Dung “Cậu đoán xem mấy tên thuộc hạ kia của cậu còn đến được không?”

Thiệu Tu Dung làm như mất diếu tai ngơ, nhanh chóng lật cổ tay bắt lấy Cổ Tiêu, dùng sức tiếp cận thắt lưng người kia, đồng thời nâng gối, hung bạo húc qua. Cổ Tiêu để ngang khuỷu tay chống đỡ, thấy Thiệu Tu Dung hoàn toàn không thất thần, ánh mắt ông liền đảo qua, bỗng nhiên nghiêng cả người về phía trước, trực tiếp va chạm vào người ông ta. Thiệu Tu Dung không kịp đề phòng, lùi về phía sau nửa bước, căng chân đứng tới sofa, nhất thời té ngã.

Cổ Tiêu thuận thế đặt Thiệu Tu Dung dưới thân, bắt lấy tay của ông ta vặn ra sau lưng, ánh mắt ông bởi vì giao chiến ngắn ngủi vừa qua mà mang theo chút nguy hiểm, dán vào tai Thiệu Tu Dung thông thả nói “Đã nhiều năm như vậy cũng nên kết thúc thôi, theo tôi trở về, lúc nào cậu quên tôi đi hoàn toàn lúc đấy tôi sẽ đưa cậu trở lại.”

Đồng tử của Thiệu Tu Dung hơi co lại, hơi thở trên người âm trầm mà nguy hiểm, ông ta vừa muốn mở miệng thì lại phát hiện một ánh sáng mạnh bỗng nhiên rơi qua, nhất thời Thiệu Tu Dung nhắm chặt mắt lại. Cổ Tiêu nghe thấy rõ tiếng xe, trên tay tăng thêm chút sức lực, vẫn đè Thiệu Tu Dung, nheo mắt lại, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất mà nhìn chiếc xe bên ngoài.

Cảnh Hạo cùng Thiệu Trạch cũng nhìn qua, ngay sau đó chỉ thấy một cánh cửa phòng bị mở ra, vài thuộc hạ Cổ Tiêu để lại ở bên ngoài từng chút một rút lui vào trong, sắc mặt của mọi người đều ngưng trọng.

Cổ Tiêu bình tĩnh hỏi “Sao thế?”

Ông vừa dứt lời thì truyền tới một tiếng rầm, cánh cửa còn lại bị đá văng, đập vào trên tường không rùng lung lay.

Mọi người đồng loạt chăm chú nhìn qua bên kia, chỉ thấy trong tầm mắt bỗng nhiên thêm một chiếc giày quân sự, sau đó là chiếc còn lại, tiếp theo cả người đều xuất hiện ở trước mắt, người này mặc một bộ quân trang, trên vai đeo quân hàm cao cấp dưới ngọn đèn chiếu xuống tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, người kia nhìn chung quanh một vòng, trầm giọng hỏi “Muộn như vậy không ngủ mà âm ỉ cái gì?”

Cố Tiêu cùng Thiệu Tu Dung gần như đồng thời biến sắc, nhanh chóng tách ra, Cố Tiêu hít vào một hơi “Ba.”

Thượng tướng Thiệu không đáp, chậm rãi tiến lên, trên người ông cụ mang theo sát khí lưu lại ở chiến trường, toát ra sự độc đoán mạnh mẽ, người hai bên bất giác tránh ra tạo thành một con đường, có chút kiêng kỵ nhìn ông.

Thiệu Tu Dung sửa sang lại quần áo, sắc mặt bình tĩnh “Ba, sao ba lại tới đây?”

Thượng tướng Thiệu vẫn không đáp, đi đến trước mặt, không nói hai lời trực tiếp cho Thiệu Tu Dung một cước, thoáng chốc đập Thiệu Tu Dung ngã trên mặt đất, tiếp theo đụng vào sofa, vang rầm lên một tiếng. Thượng tướng Thiệu cũng không thèm nhìn tới Thiệu Tu Dung, ngay sau đó lại cho Cố Tiêu một cước, đồng dạng đập bay người kia, lạnh giọng hỏi “Đừng tưởng rằng chuyện bê tha này của các anh tôi không biết, muốn âm ỉ tới khi nào? Không thấy xấu hổ sao? Còn dám mang theo súng, các anh muốn làm gì?” Ông cụ nói xong thì quay đầu, nhìn về phía Thiệu Trạch và Cảnh Hạo.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, sững sờ nửa giây, vội vàng níu người Cảnh Hạo lui về phía sau, lộ ra ánh mắt khô cằn nhìn thượng tướng Thiệu, Cảnh Hạo đứng yên, tự nhiên che trước mặt y.

Thượng tướng Thiệu đi được nửa bước, đôi mắt thoáng chốc có chút phức tạp, vẫy tay với Thiệu Trạch “Con chính là con của Tiểu Nhu? Lại đây, để ông ngoại nhìn xem.”

Thiệu Trạch nhất thời giật mình, y luôn biết nắm lấy cơ hội, liền chậm chạp đi qua, rụt rè mở miệng “... Ông ngoại.”

Thượng tướng Thiệu quan sát y, chậm rãi sờ đầu y “Mắt của con rất giống mẹ con.”

“Dạ, ba con cũng nói như vậy ạ.” Thiệu Trạch nói rất nhỏ “Vốn bề ngoài của con rất giống mẹ...”

Tay của thượng tướng Thiệu khựng lại “Vốn? Con đã sửa mặt?”

“... Điều là chuyện quá khứ rồi, không thể trách cậu hết được, là tại con giống mẹ quá, cậu không thích cũng có cái lý trong đó.”

Thượng tướng Thiệu lập tức đoán ra đại khái tình huống, con người trầm xuống, bỗng nhiên xoay người lại đập cho Thiệu Tu Dung một phát. Thiệu Tu Dung vừa đứng lên liền bị trúng thêm một cú, ông cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào cháu ngoại mình.

Thiệu Trạch hoàn toàn không để ý tới ông ta, vội vàng kéo thượng tướng Thiệu, nghẹn ngào khuyên “Ông ngoại, đừng đánh cậu, tại cậu thích ba con quá nên mới làm vậy. Thật ra cậu chỉ sửa mặt con lại chứ không làm gì quá đáng với con hết. Kể cả lúc trước con tới thời kỳ phát tình cậu ném con cho bảy tám Alpha, thế nhưng

chỉ để họ ở ngoài ***g sắt, họ không có vào trong được, cậu chỉ đùa con thôi, thật đó.”

Cảnh Hạo “...”

Thượng tướng Thiệu nghe xong lại càng nổi giận, tiếp tục đá cho Thiệu Tu Dung mấy cái “Chuyện này là khi nào?” Ông cụ nói xong còn chưa hết giận, xoay người lại đá cho Cố Tiêu một phát “Con trai mình mà không bảo vệ được, anh làm được cái gì hả?”

Thiệu Trạch yên lặng nhìn người cha đáng thương của mình, chớp mắt mấy cái, tạm thời im miệng.

Cố Tiêu khẽ thở dài, trầm mặc không nói.

Thượng tướng Thiệu không nhiều lời nữa, phát tay với cảnh vệ, chỉ vào bọn họ “Trói hết lại cho tôi!”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 70: Ông ngoại

Thượng tướng Thiệu mang theo cũng không nhiều người, nhưng khí thế của ông quá mạnh, đặc biệt là dưới ánh mắt của đám đông mà khí phách đánh hai ông chủ, bởi vậy các thuộc hạ đều sững sờ đứng đó, hoàn toàn không dám tiến lên ngăn cản. Thiệu Tu Dung và Cố Tiêu cũng không có ý phản kháng, ý bảo cảnh vệ tự mình sẽ đi, tiếp đó dặn dò thuộc hạ vài câu để họ giải quyết hậu quả, liền phối hợp đi ra ngoài.

Thiệu Trạch đương nhiên không nằm trong phạm vi bị trói, y yên lặng kéo Cảnh Hạo đi theo thượng tướng Thiệu, toàn bộ quá trình ngoan ngoãn mà im lặng, đặc biệt khiến người ta yêu thích. Cảnh Hạo đã biết y có vẻ ngoài lừa tình từ lâu nhưng mà không ngờ lại có thể dùng vào trường hợp này, đáy mắt hắc không khỏi mang theo chút ý cười, xoa đầu y.

Lần này thượng tướng Thiệu lái tới ba chiếc xe việt dã, ông cụ bước ra biệt thự, bảo cảnh vệ tách hai người kia ra, miễn cho ở trên cùng một chiếc xe lại làm ra chuyện gì phiền lòng, tiếp theo nhìn về phía cháu ngoại của mình “Con đi cùng một chiếc với ông.” Ông dừng lại, nhìn qua Cảnh Hạo, lạnh lùng nói “Cậu ngồi chung xe với Cố Tiêu đi, tôi muốn nói chuyện riêng với cháu mình.”

Cảnh Hạo ở vị trí nắm quyền đã lâu, cũng trải qua mấy lần khảo nghiệm sinh tử, bởi vậy hắn khá nhạy bén với kích thích của bên ngoài, tuy Alpha mạnh mẽ trước mắt này che giấu rất tốt nhưng hắn

vẫn có thể nhận ra người này mang chút địch ý với mình. Cảnh Hạo thoáng trầm ngâm một chút, nhớ tới Thiệu Trạch từng nói ông ngoại y không thích xã hội đen, nhất thời sáng tỏ, hần thản nhiên vang một tiếng “Chờ vài phút đã.”

Hắn bảo thuộc hạ đi vào trong xe lấy hòm thuốc ra đây, ý bảo Thiệu Trạch đưa tay ra, tay phải của y vốn bị dao cứa vào, lúc tiến lên ngăn cản Thiệu Tu Dung cũng dùng bàn tay này nên vết thương càng thêm nặng, máu nhiễm đỏ cả băng vải.

Thượng tướng Thiệu nhìn một chút, có chút đau lòng “Đây là lúc ngăn cản Tu Dung mà bị thương?”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Dạ?”

“Ông vẫn phái người theo dõi, ông cũng đến đây từ sớm rồi, ban đầu nhìn qua ống nhòm nên đều nhìn thấy hết tình hình bên trong.”

Thiệu Trạch phản ứng vài giây, nghiêm túc nói “Con không sao đâu ông ngoại, bị thương cũng không nặng lắm.”

“Đừng nhúc nhích.” Cảnh Hạo không để ý tới cuộc đối thoại của hai người, thấy y lắc lắc tay muốn chứng minh hắn liền đề y lại, tháo băng cũ đi rồi băng bó lại, cuối cùng hôn lên khóe môi y “Tạm thời vậy đi, lát nữa lại tính.”

Thiệu Trạch mỉm cười gật đầu.

Thượng tướng Thiệu ở bên cạnh nhìn, cảm thấy trình độ ngọt ngào không khác gì Tiểu Nhu và Cố Tiêu, nhất thời ông cụ thấy không thoải mái. Lúc trước DR phát sinh tranh đấu nội bộ, phái không ít người ám sát Cố Tiêu, cuối cùng dẫn đến ông mất đi cô con gái yêu quý của mình, vậy nên đời này ông ghét nhất là bọn xã hội

đen, thế nhưng đứa cháu bảo bối của ông lại tìm một ông trùm thế giới ngầm, ông đương nhiên là không vui “Đó là bạn đời của con?”

“Dạ, anh ấy tên là Cảnh Hạo, anh ấy đối xử với con tốt lắm.”

“Ông từng nghe nói về cậu ta, có biết cậu ta là ai.” Giọng điệu của thượng tướng Thiệu rất lãnh đạm, không chế được cảm xúc của bản thân “Còn chưa kết hôn?”

“Sắp rồi ạ.” Cảnh Hạo chen vào, thầm nghĩ cháu ngoại của ông cũng là xã hội đen mà, cái này không phải là môn đăng hộ đối sao? Hắn vui vẻ bổ sung “Tới lúc đó ông ngoại đừng quên tới uống chén rượu mừng nhé.”

Lông mày thượng tướng Thiệu nháy dựng lên, hơi thở có chút lạnh lẽo, đảo mắt qua thấy đứa cháu ngoan ngoãn đang chờ mong nhìn mình, ông liền chịu đựng cảm xúc bốc lên trong lòng, ừm một tiếng đáp ứng.

Vì thế Cảnh Hạo hài lòng, lại hôn vợ một cái, đi tìm ba vợ tương lai của mình.

Đoàn xe chậm rãi xuất phát, Thiệu Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần, sùng bái, ỷ lại nhìn qua người bên cạnh, vẻ mặt đơn thuần, vô hại hỏi “Ông ngoại, chúng ta đi đâu thế?”

Thượng tướng Thiệu chỉ cảm thấy bộ dáng này rất giống đứa con gái hiền lành của ông, sắc mặt vẫn luôn lạnh lùng của ông cụ không khỏi thả lỏng ra “Chúng ta về nhà.”

Thiệu Trạch a một tiếng “Con có thể tới xem phòng của mẹ không?”

“... Có thể.” Ánh mắt thượng tướng Thiệu sâu thêm “Căn phòng đó ông vẫn không xê dịch gì, nếu con muốn đêm nay ngủ ở đó cũng được. Bên trong đều là đồ của mẹ con, thích thì cứ cầm lấy. Mấy năm nay con phải sống ở bên ngoài, thiệt thòi cho con rồi.”

“Không đâu ạ, có thể trở về gặp người thân con đã thấy đủ rồi. Thật đó ông.” Thiệu Trạch thấy tranh thủ đồng tình thành công, liền thử đưa tay đặt lên cánh tay ông ngoại “Trước kia ba con không biết con còn sống, ông ngoại cũng đừng trách ba con.”

Thượng tướng Thiệu hừ một tiếng, không cho ý kiến, ông hỏi “Nó tìm được con từ lúc nào? Vừa nãy con nói Tu Dung ném con vào ***g sắt lại là sao?”

“Thật ra cậu chỉ muốn giáo huấn con một chút, đùa con một chút mà thôi. Kể cả sau này muốn lấy con ra làm thí nghiệm cũng là vì cậu quá yêu ba con, con có thể hiểu mà...” Thiệu Trạch ra vẻ tốt bụng khuyên, thêm mắm thêm muối kể lại chuyện ngày đó y gặp phải, đương nhiên thực tế thì y vừa mới “anh dũng” ngăn cản Thiệu Tu Dung tự hại mình nên y liền lược bớt chuyện bị thôi miên.

Thượng tướng Thiệu im lặng nghe, sắc mặt càng lúc càng trầm. Trước kia ông đã nhìn ra con trai mình có tình cảm với Cố Tiêu, chỉ có điều khi đó Tiểu Nhu và Cố Tiêu đã bên nhau, ông quan sát hồi lâu, thấy Tu Dung không có tính toán phá đám, cảm thấy con trai mình sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông suốt, nên liền không đi tìm Tu Dung nói chuyện.

Sau này Tiểu Nhu gặp chuyện không may, ông đau lòng không thôi, vì phòng ngừa con trai mình rơi vào kết cục tương tự, ông liền bảo Cố Tiêu không có việc gì thì đừng đến khu mười một gặp Thiệu Tu Dung, miễn cho lại dụ dỗ con trai của mình, có điều dù sao ông

cũng hiểu tính cách của Tu Dung, biết tỷ lệ buông tay không quá lớn, vì thế ông chỉ có thể tận lực tránh cho hai người gặp mặt.

Cố Tiêu ngược lại nghe lời không chủ động trêu chọc Tu Dung, nhưng Tu Dung lại không chịu buông tay. Mấy năm nay hai người lục đục với nhau gây ra không ít chuyện, dù gì ông cũng biết chút ít. Ông cũng biết có lẽ Tu Dung muốn cải tạo cơ thể, nhất thời chỉ cảm thấy phiền lòng vô cùng, hận không thể kéo con mình đến đánh cho một trận, có điều khi đó thể cục đại lục bắt đầu căng thẳng, ông không có thời gian can thiệp vào chuyện của hai người, thậm chí chỉ cần đừng gây chuyện quá mức giới hạn là được, sau đó toàn bộ khu mười một rơi vào chiến loạn, ông lại càng không có tâm tình chú ý tới họ.

Nay chiến tranh rốt cuộc bình ổn, ngẫu nhiên ông biết được Cố Tiêu lại chủ động đến nước A, liền đoán khả năng lớn là người này tìm tới Tu Dung. Cả hai người đều rất mạnh, trực diện với nhau không chừng sẽ thật sự gây ra chuyện không tốt, ông cảm thấy mình nên xử lý một chút, vì thế cho người điều tra nguyên nhân Cố Tiêu tới nơi cùng với hành động gần đây của hai người, thế mới biết cháu ngoại của ông rất có khả năng còn sống.

Giờ phút này nghe Thiệu Trạch kể lại, ông quả thực kinh sợ, lúc trước ông biết phòng thí nghiệm của Tu Dung bị nổ bom, vốn tưởng rằng là Tu Dung ra tay với người của DR chọc Cố Tiêu tự mình tới cứu, nên ông liền không nghĩ tới hướng khác, ai ngờ người được cứu lại là cháu của mình, càng không ngờ rằng Tu Dung đã thích Cố Tiêu tới gần như điên cuồng rồi, ngay cả con của Tiểu Nhu cũng dám hại.

Thiệu Trạch sâu sắc nhận thấy khí thế trên người ông càng tăng lên so với lúc trước, trong lòng vô cùng hài lòng, suy nghĩ một chút,

y chậm chạp lùi vào một góc, sụt sịt mũi rụt rè nhìn ông "... Ông ngoại?"

Thượng tướng Thiệu lấy lại *** thần, nhớ tới cháu ngoại mình là một Omega yếu đuối, có lẽ mình đã dọa thằng bé, ông liền cố gắng ôn hòa hỏi "Mấy năm nay ba con vẫn gạt ông chuyện con còn sống là sợ Tu Dung gây bất lợi cho con à?"

Thật ra là con đề nghị giả chết đó... Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, không hề băn khoăn bán đứng Thiệu Tu Dung, yếu ớt gạt đầu.

Thượng tướng Thiệu càng thêm tức giận, chờ chiếc xe việt dã tiến vào tòa nhà họ Thiệu, ông cụ liền vội vàng xuống xe, tiến lên không nói hai lời liền đạp cho Thiệu Tu Dung một phát, tiếp theo bảo cảnh vệ áp tải con mình vào trong nhà, sau đó đi lấy roi.

Cảnh Hạo cùng Cố Tiêu chỉ cảm thấy người này hình như trong chớp mắt liền tiến vào trạng thái cuồng bạo, trầm mặc một chút, đồng loạt nhìn về phía Thiệu Trạch, ở trong lòng giờ ngón cái lên – Làm tốt lắm!

Thiệu Trạch chuyên tâm ở bên thượng tướng Thiệu, giọng nói nghẹn ngào "Ông ngoại, ông bớt giận đi, đừng đánh cậu ạ!"

Thượng tướng Thiệu mắt điếc tai ngơ, bước nhanh vào trong nhà. Thiệu Trạch sụt sịt mũi, lau nước mắt, vội vàng tiến đến ngăn cản. Cố Tiêu và Cảnh Hạo im lặng nhìn bóng dáng của y, chậm rãi đi theo.

Thiệu Tu Dung vừa vào nhà liền bị đánh thêm một trận, biết nhất định là do Thiệu Trạch đã nói gì đó, sắc mặt không khỏi có chút âm

trầm “Ba đừng cho rằng cháu của mình là thứ gì tốt đẹp, nó tới nước A là muốn giết con đó.”

“Thúi lắm!” Thượng tướng Thiệu lạnh giọng nói “Tao đứng ở xa nhìn rất rõ, nó dùng súng chĩa vào mày cả buổi cũng không xuống tay được, sau đó có vẻ nó muốn đem mày đi, mày lại tự sát uy hiếp nó, nó còn không màng nguy hiểm tới cứu mày. Một đứa nhỏ như thế tốt biết bao nhiêu.”

Thiệu Tu Dung “...”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo “...”

Cổ Tiêu sớm nghe nói con mình bị thôi miên, giờ phút này rất nhanh liền hiểu ra tiền căn hậu quả nên cũng trầm mặc.

Giọng nói của thượng tướng Thiệu càng lạnh hơn “Sau đó hai người đánh nhau, nó còn phải nhào vào một bên không nhần tâm nhìn, mày nói xem mày đã làm nó bị thương tới nông nổi nào rồi? Có thấy xấu hổ không?”

Thiệu Tu Dung “...”

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo “...”

Cổ Tiêu “...”

Thiệu Trạch khóc thút thít “Ông ngoại, đừng nói nữa... Đều là người một nhà, chỉ cần mọi người sống tốt, con sao cũng không quan trọng...”

Thượng tướng Thiệu càng nghĩ càng giận, nhân tiện cũng đánh luôn cả Cố Tiêu, rồi sai cảnh vệ nhốt Thiệu Tu Dung lại, sau đó gọi người giúp việc tới, bảo họ dẫn Thiệu Trạch vào phòng của Tiểu Nhu, tiếp theo liên lạc với bác sĩ tới khám xem vết thương trên tay y.

Ánh mắt Thiệu Trạch chuyển giữa ông ngoại và ba, ngoan ngoãn dạ một tiếng, kéo Cảnh Hạo lên lầu. Cảnh Hạo nhìn vợ mình một chút, nhỏ giọng “Rốt cuộc em đã nói cái gì, ông ấy không biết em là Tham Lang à?”

“Có lẽ, nhưng mà biết cũng không sao, viên đạn bắn rất lệch, chỉ tạo thành vết thương nhẹ.” Mặt Thiệu Trạch đầy thuần khiết “Em mảnh mai như vậy sao có thể giết người được chứ.”

Cảnh Hạo nhắc nhở “Lúc trước Tham Lang đã giết chết hai đại ca đấy.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Anh yêu, đó là may mắn thôi.”

Cảnh Hạo “...”

Thượng tướng Thiệu đứng ở dưới lầu nhìn bóng dáng họ biến mất ở góc cầu thang, ông cụ quét mắt nhìn Cố Tiêu “Anh cứ vậy nhìn con trai mình gả cho ông trùm xã hội đen à?”

“Nó thích người ta mà.” Cố Tiêu cười cười “Vả lại với trình độ soi mói của cháu ba, đời này nó sẽ không tìm được người thứ hai như vậy đâu, không gả thì có thể làm sao ạ.”

Thượng tướng Thiệu trầm mặc một hồi, thầm nghĩ: Mà thôi, ngay cả con trai mình tham gia vào thế giới ngầm còn không quản nổi thì có tư cách gì quản cháu ngoại chứ. Ông vẫn luôn không thích Cố

Tiêu, qua loa nói với Cổ Tiêu vài câu liền để Cổ Tiêu đi, chuẩn bị đi nói chuyện với Thiệu Tu Dung.

Cổ Tiêu nhàn rồi liền đi tìm con trai mình. Thiệu Trạch đang tham quan phòng của mẹ, thấy ông liền cười chào hỏi. Lúc trước Cổ Tiêu bận ứng phó với Thiệu Tu Dung nên vẫn chưa nói chuyện được với con trai, lúc này nhận thấy chất dẫn dụ trên người y thay đổi, ông cảm thấy có chút khó tiếp nhận, nhìn không được xoa đầu y, cảm khái “Cậu con trai như hoa như ngọc của tôi còn chưa nuôi được mấy năm, nhanh như vậy đã bị thằng nhóc xấu xa nhà người ta cướp đi rồi.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch cười tí mắt nhắc nhở “Nếu con nhớ không lầm, căn nhà kia là ba cố ý mua cho con chính là muốn tặng con cho người ta.”

Cảnh Hạo “...”

“Ai nói, ba thương con như vậy mà.” Cổ Tiêu lại xoa đầu y, tiếp theo nhìn căn phòng này, ánh mắt có chút thâm sâu.

Thiệu Trạch biết ông đang tưởng niệm mẹ, không muốn ông thương tâm và tự trách quá mức, y liền hỏi “Ông ngoại muốn làm gì?”

Cổ Tiêu lấy lại *** thần “Ông ấy muốn giải quyết chuyện này, ba cảm thấy nếu không áp dụng biện pháp đặc biệt, hiệu quả sẽ không lớn.”

Thiệu Trạch ừm một tiếng, trầm mặc một lát, bỗng nhiên có chút nhiều chuyện “Nói thật đi, ba có cảm giác với người đó không?”

Cố Tiêu bắt đắc dĩ nở nụ cười “Ba mà có cảm giác thì còn cần phải dây dưa với cậu ta nhiều năm như vậy sao?”

“... Cũng đúng.”

Cố Tiêu sờ mặt y “Được rồi, đi ngủ sớm đi, có chuyện gì mai lại nói, nếu được ba đưa hai đứa về trước, chuyện còn lại để ba giải quyết.”

“Không.” Thiệu Trạch nheo mắt “Con muốn chuyện này kết thúc rồi mới đi.”

Cố Tiêu nhìn y vài lần, cuối cùng gật đầu, không nói thêm câu nào.

Một đêm không có chuyện gì. Ngày hôm sau mọi người đều dậy sớm, Thiệu Tu Dung vẫn bị nhốt, không khí trên bàn ăn coi như hòa hợp, Thiệu Trạch tao nhã lau miệng, quét mắt nhìn lên lầu, vô cùng muốn tìm người bằm Thiệu Tu Dung ra, y tỉnh bơ quay tầm mắt lại, ngoan ngoãn trò chuyện mấy câu với ông ngoại, sau đó ra ngoài vườn tản bộ.

Cảnh Hạo cùng y đi hai vòng, đang muốn về phòng thì điện thoại di động lại bỗng nhiên vang lên, hắn quét mắt nhìn màn hình, phát hiện là em gái mình, liền ấn xuống nút nghe máy, sau đó liền nghe thấy con bé khóc, nhất thời nhíu mày lại “Em sao vậy?”

“Anh hai...” Cảnh Tình thút tha thút thít “Em bị người ta bắt, huhu.”

Trong lòng Cảnh Hạo chớp mắt chìm xuống.

“Nhưng, sau đó...” Cảnh Tình nghẹn ngào một chút “Lại... Lại bị người ta bắt, huhu.”

“Lại là có ý gì?”

“Chính là trên đường đổi sang một nhóm người khác cướp em đi...”

“Là cứu.” Đầu bên kia bỗng nhiên vang lên giọng nói quen thuộc của Lý Cố, lạnh lẽo cắt ngang lời cô, đoạt lấy điện thoại “Alo, là tôi, A Trạch đâu?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 71: Kỳ hạn

Từ lúc nghe Thiệu Tu Dung sai đi bắt Cảnh Tình xong trợ lý liền nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới, nhưng ngay sau đó Thiệu Trạch, Cố Tiêu, thượng tướng Thiệu lần lượt xuất hiện, quả thực khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Nay Thiệu Tu Dung bị nhốt, đồng thời bị tịch thu điện thoại di động, trợ lý không liên lạc được với ông ta, căn bản không biết ông chủ nhà mình rốt cuộc có ý gì cũng không biết đến tột cùng có cần phải tiếp tục bắt Cảnh Tình không, họ chần chừ cả buổi quyết định tạm thời không truyền tin lại.

Người ở khu chín hoàn toàn không biết tình huống bên này, sau khi nhận được cuộc gọi liền bắt đầu tìm hiểu tin tức về Cảnh Tình, tiếp theo phát hiện cô vừa vắng ở Cảnh gia, vì thế liền ở đó trông chừng, hơn nữa còn coi giữ cả đêm. Bảo vệ của Cảnh gia rất nghiêm, nửa đêm chuồn vào bắt người là không thực tế, chỉ đành chờ Cảnh Tình chủ động đi ra ngoài, có điều bên cạnh cô luôn là những vệ sĩ *** nhuệ do chính Cảnh Hạo đặc biệt chọn lựa, cộng thêm nơi này là địa bàn của nhà họ Cảnh, bắt đi quả thật khá là khó khăn.

Vì thế bọn họ im lặng ở trong xe nghiên cứu phương án khả thi, kết quả giương mắt đảo qua thì thấy mục tiêu hiện thân một mình, vả lại còn vui vẻ chạy vội qua tòa nhà bên cạnh, thoáng chốc bọn họ kích động, không nói hai lời liền bắt người lại.

Lý Cổ tới nơi này thuần túy là vì Lý Thiếu Chu.

Từ kế hoạch xông vào lần trước và sau khi nghe xong đoạn ghi âm kia hắn đã suy nghĩ thật lâu, hắn biết Thiếu Chu đã bị đánh dấu, nhưng vẫn không chịu nổi việc cậu rời khỏi mình, bởi vậy liền muốn trông thấy Thiếu Chu, có điều thuộc hạ báo tin nói là Thiếu Chu đã rời khỏi Nhất Duyên, hắn sợ cậu lại mang một thân thương tích ở nơi mình không biết trở về, nên muốn tìm Bạch Triệt hỏi han xem tung tích của Lý Thiếu Chu, ai ngờ lại thấy Cảnh Tình bị bắt.

Hắn hơi sửng sốt, sau đó lập tức lấy lại *** thần, thầm nghĩ nếu Thiếu Chu biết hắn vừa vờ xuất hiện lại không cứu người nói không chừng cậu ấy sẽ oán mình, nên hắn liền quyết đoán bảo tài xế theo sau, đồng thời gọi cho thuộc hạ chặn lại, lúc này mới cứu được người.

Cảnh Tình bị hoảng sợ, hốc mắt đỏ lên, khóc thút thít “Tôi muốn về nhà... Tôi muốn tìm ba mẹ tôi, tìm anh hai tôi, tìm chị dâu tôi...”

“Câm miệng.” Lý Cố cắt ngang “Còn chưa biết rõ lai lịch của đối phương, cô ngoan ngoãn ngồi đó cho tôi.”

“Vệ sĩ của tôi có thể bảo vệ tốt cho tôi...”

Lý Cố làm như mất điếc tai ngơ, bảo tài xế lái về Lý gia, thật ra hắn có chút tâm tư, nếu Cảnh Hạo biết được Cảnh Tình gặp chuyện không may, khả năng cao sẽ trở về lập tức, nói không chừng Thiếu Chu cũng muốn đi cùng, đến lúc đó hắn có thể được gặp mặt Thiếu Chu.

Cảnh Tình thấy hắn không để ý tới liền lau nước mắt “Thả tôi về hu hu...”

“Câm miệng.”

Cảnh Tình biết anh hai mình bất hòa với hấn, thấy thái độ người này, sâu trong lòng cô cảm thấy mình lại bị bắt, nước nỡ tiếp tục khóc. Lý Cố bị tiếng khóc của cô làm cho bực bội, hai bên thái dương thoáng co rút, sắc mặt trở nên lạnh lùng, khí thế trên người tăng thêm. Cảnh Tình là Omega yếu đuối, hơn nữa không thuộc về số người đặc thù, giờ phút này bị chất dẫn dụ của Alpha mạnh mẽ kích thích khiến cô bé khóc càng ghê gớm hơn “Tôi sẽ méc với anh hai là anh làm tôi sợ, bảo anh ấy đánh cho anh một trận.”

Lý Cố lạnh lùng nói “Hấn không làm gì được tôi đâu.”

“Vậy thì anh hai tôi vẫn sẽ đánh anh, anh ấy từng nói sẽ bảo vệ tôi, anh ấy vẫn luôn rất thương tôi, hu hu...”

Lý Cố hơi giật mình, hấn chợt nhớ tới thật lâu trước kia trong khoảng thời gian không mấy đẹp đẽ kia, Thiếu Chu từng yếu ớt nằm trên chiếc ghế dựa nhìn hấn, cười hỏi “Anh hai, nếu mai sau chỉ còn hai chúng ta sống nương tựa vào nhau, anh sẽ bảo vệ em chứ?”

Khi đó Lý Thiếu vừa qua khỏi cơn bạo bệnh, phải nằm nghỉ ngơi thật lâu mới khỏi hấn, cậu thường ngồi trên chiếc ghế dựa ra ngoài hít thở không khí. Cây ngô đồng cao lớn trồng trong sân khi gió khẽ thổi qua sẽ phát ra tiếng xào xạc, hấn đứng dưới bóng cây nhìn cậu, bước lên vài bước đắp chặn cho cậu “Có chứ.”

Thiếu Chu nở nụ cười, hai mắt cong lên rất đẹp “Vâng.”

Nhưng sau này... hấn chẳng những không có thực hiện lời hứa đó mà còn làm cho Thiếu Chu phải một mực bỏ trốn. Lý Cố không khỏi nhắm chặt mắt, sau khi mở mắt ra phát hiện Cảnh Tình vẫn đang khóc, hấn liền nhìn cô, thấy bả vai cô run rẩy, tội nghiệp rúc ở trong góc, trầm mặc một chút, hấn lấy khăn tay ra đưa qua “Lau đi.”

Cảnh Tình yếu ớt đưa tay nhận lấy, nhớ tới lời chị dâu nói Omega cần được chiều chuộng, lúc nào cũng phải đối tốt với bản thân mình, thế là cô liền khóc thút thít hỏi “Khăn này của anh dùng để làm gì? Có sạch không đấy?”

Lý Cố “...”

Con người của Lý Cố hơi tối đi “Không dùng thì thôi.”

“Hức...” Cảnh Tình im lặng rúc vào bên trong, quan sát mấy lần, cảm thấy coi như sạch sẽ liền miễn cưỡng lau mặt, “Tuy anh đã cứu tôi nhưng tôi vẫn không thích anh lắm đâu. Giờ tôi đã an toàn rồi, thế nào anh mới bằng lòng thả tôi đi? Nhà họ Lý với nhà họ Cảnh đánh nhau đối với mọi người đều... đều không tốt, híc...”

Lý Cố nhắc nhở “Cô có thời gian lãng phí nước miếng với tôi thì không bằng gọi điện cho anh hai cô đi.”

Cảnh Tình ngẩn ra, sâu trong lòng cảm thấy có đạo lý, vì thế liền gọi cho anh hai mình. Cảnh Hạo biết được cô em gái như hoa của nhà mình đã được cứu, nhất thời thả lỏng, hỏi quá trình cụ thể xong không khỏi mở miệng “Con bé biết chúng tôi ra ngoài còn chạy qua nhà bên cạnh làm gì?”

Lý Cố cũng không biết, liền ném điện thoại cho Cảnh Tình. Cảnh Tình sứt sứt mũi “Em... em đi hỏi hôm đám cưới cần mời ai, để viết thiệp mời.”

Cảnh Hạo trầm mặc thật lâu “Ngoan.”

“Dạ!”

Lý Cố ở bên cạnh nghe thấy chữ đám cưới rất rõ, trong lòng nhất thời không thoải mái, một lần nữa lấy điện thoại lại “A Trạch đâu?”

Cảnh Hạo tuy khó chịu, nhưng xét ở việc Lý Cố đã cứu Tiểu Tình nên liền đưa điện thoại cho Thiệu Trạch. Thiệu Trạch nhếch mày nhận lấy, vừa nghe liền phát hiện là Lý Cố, lại nghe hắn đơn giản thuật lại sự việc một lần, y thở ra một hơi “Cảm ơn anh.”

Lý Cố nhíu mày “Giữa em và anh không cần nói hai chữ này.”

Thiệu Trạch khẽ cười, không có phản bác.

“Em đang ở đâu?”

“Khu mười một, em có chút chuyện cần giải quyết.” Thiệu Trạch nói “Có lẽ em đoán được là ai làm, sẽ mau chóng khiến chúng thu tay lại thôi.”

Lý Cố không khỏi nói “Cụ thể là ở đâu, anh tới tìm em.”

“Không cần đâu, em sắp về rồi, có đôi khi Tiểu Tình hơi thái quá, em sợ vệ sĩ không giữ được con bé, tạm thời anh trông nó hộ em đi.”

Lý Cố đạm mạc ừm một tiếng, trầm mặc một lúc lâu “Em với hắn ta sắp kết hôn?”

Thiệu Trạch im lặng “Ừm, đây là lựa chọn của em.”

Lý Cố lại trầm mặc một lát, cuối cùng không nói gì nữa, nhanh chóng cúp máy.

Cảnh Tình nghi ngờ nhìn hắn “Anh với chị dâu tôi có quan hệ gì? Sao tôi cảm thấy anh muốn quyến rũ anh ấy hả? Đừng có mà nằm

mơ, anh ấy là của anh hai tôi, với lại không phải anh thích Lý Thiếu Chu sao?”

Lý Cố liếc mắt nhìn qua “Cậu ấy chính là Thiếu Chu.”

Cảnh Tình nhất thời giật mình “Đầu anh bị con lừa nó đá à?”

Lý Cố “...”

Vì thế Lý Cố kiên nhẫn kể lại sự việc, trong lúc đó còn có câu nói của người nào đó xen lẫn vào “Cái gì? Chị dâu tôi là Lý Thiếu Chu? Cái người nhìn vừa ngốc vừa khờ kia sao?”, “Hức, tôi nhận sự kích thích lớn quá.”, “Anh không đùa đấy chứ, anh hai tôi quen anh ấy còn sớm hơn anh nữa.”, “Hóa ra chị dâu tôi thật sự thích anh hai tôi rất nhiều năm chỉ là bị anh chen chân vào, anh chính là kẻ thứ ba anh có biết không?”, “Anh hai tôi cho chị dâu tôi một viên ngọc, đó là vật gia truyền của nhà tôi, không phải ông Lý đã đưa rồi sao?”, “Khoan đã, dừng xe. Sữa chỗ kia bán ngon lắm, tôi muốn uống sữa nóng.”, “Tôi còn chưa ăn sáng đâu, tôi muốn ăn bánh bao, ở ngoài làm không ngon, có thể bảo đầu bếp nhà tôi làm không...” Đến cuối cùng Lý Cố không thể nhịn được nữa “Đủ rồi, ngậm miệng lại!”

Cảnh Tình nức nở, im lặng ngồi đó, một lát sau cô lại đột nhiên hỏi “Anh đưa tôi đi có phải muốn uy hiếp anh hai tôi, bắt anh ấy nhường chị dâu tôi cho anh đúng không? Anh thật đê tiện hu hu...”

Lý Cố nhàn nhạt nói “Như vậy Thiếu Chu sẽ càng hận tôi, tôi sẽ không làm chuyện không có phẩm chất như vậy đâu.”

Cảnh Tình có chút bất ngờ, sững sờ nhìn hẩn, Lý Cố vốn tưởng rằng thái độ của cô nhóc này có thể dụ đi một chút ai ngờ đợi một lát lại thấy cô sục sục mũi “Xem... xem như anh thức thời.”

Lý Cố “...”

Bên này Thiệu Trạch cúp máy, cùng Cảnh Hạo nhìn nhau, trong lòng đều sáng tỏ: Việc này tám phần là do Thiệu Tu Dung làm ra. Y nghĩ một lát, cảm thấy rất dễ giải quyết, liền lên lầu tìm Thiệu Tu Dung, cách cửa phòng cười tươi mở miệng “Cậu yêu ơi!”

Giọng nói của Thiệu Tu Dung mang theo chút nghiền ngẫm, nghe không ra nửa phần suy yếu “Sao, lại nghĩ ra cách mới giày vò tôi à?”

“Đâu có.” Thiệu Trạch kể lại sự việc xong liền mỉm cười nói “Cậu chẳng qua là muốn ép cháu trở về, hiện tại cháu đã ở ngay dưới mi mắt của cậu rồi, cậu bảo người của mình thu tay lại đi.”

Thiệu Tu Dung không suy nghĩ lâu lắm, hai thế lực lớn ở thành phố Nhất Duyên hợp lực bảo hộ Cảnh Tình, muốn cướp người qua là rất khó khăn, Thiệu Tu Dung đương nhiên không thể để hao tổn thuộc hạ, ông liền viết một tờ giấy đẩy ra qua khe cửa. Thiệu Trạch nhặt lên, cầm đi liên lạc với trợ lý của Thiệu Tu Dung, thành công giải quyết vấn đề.

Từ đó họ liền yên tâm thoải mái ở lại Thiệu gia. Thoáng cái đã ba ngày sau. Thời gian này phần lớn thượng tướng Thiệu đều tiêu tốn trên người Thiệu Tu Dung, từng khuyên, từng đánh, ngay cả roi cũng dùng tới, thế nhưng Thiệu Tu Dung lại vẫn không chịu nhượng bộ chút nào, thượng tướng Thiệu tức đến mức lại đập ông ta một phát “Hỏi lại một lần, có thu tay lại không?”

Thiệu Tu Dung ngã xuống đất, ho khan vài tiếng, khí thế trên người không giảm nửa điểm “Không.”

“Mày nhất định phải làm tức chết tao mới cam tâm à?”

“... Ba, con không phải Tiểu Nhu, con có năng lực bảo vệ chính mình.” Thiệu Tu Dung chậm rãi nói “Hồi trước nếu ba có thể khoan dung cho việc nó và Cố Tiêu bên nhau thì bây giờ sao lại không thể khoan dung cho con?”

“Nếu mày chỉ theo đuổi nó, tao cũng sẽ không nói gì.” Thượng tướng Thiệu quan sát Thiệu Tu Dung “Thế nhưng mày đã làm cái gì? Nói thế nào đi nữa A Trạch cũng là con của Tiểu Nhu, vậy mà mày cũng dám ra tay với thằng bé?”

Thiệu Tu Dung trầm mặc một chút “Trước đây con đã giữ chặt dẫn dụ của nó lại, hiện đang tiến hành tổng hợp nhân tạo.”

“Nếu thất bại thì sao? Mày vẫn sẽ ra tay với nó?”

“Nếu chặt dẫn dụ vẫn là trở ngại lớn.” Thiệu Tu Dung ngẩng đầu nhìn ông cụ, trong mắt tràn đầy nguy hiểm “Đúng, con vẫn sẽ ra tay.”

Thượng tướng Thiệu tức tới mặt xanh đen đi, lại đánh cho Thiệu Tu Dung một trận, đóng sầm cửa rời đi, tiếp đó gọi Cố Tiêu vào phòng làm việc.

Tòa nhà này đã có vài niên đại, phòng làm việc vẫn bày biện những vật dụng gia đình trước kia. Lúc này hoàng hôn ghé tới, ánh chiều tà chiếu vào khiến căn phòng nhất thời chìm đắm trong thời gian cũ kỹ, thêm cảm giác khác lạ.

Cố Tiêu đi tới trước bàn rồi đứng đó, im lặng chờ nghe dặn dò.

Thượng tướng Thiệu nhìn ông, ánh mắt nhất thời có chút phức tạp. Trên đời này người ông cụ không thích nhất chính là Cố Tiêu. Cô con gái bé bỏng của ông bị người này hấp dẫn, mặc kệ ngăn trở mà kết hôn với đối phương, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, đưa

con trai còn sót lại cũng yêu người này, gần như rơi vào tình cảnh điên cuồng, vậy nên nếu có khả năng thượng tướng Thiệu rất muốn cho nổ tung Cổ Tiêu đi thật xa.

Có điều tuy nghĩ như vậy, nhưng ông lại biết bản tính của Cổ Tiêu không xấu, chuyện của Tiểu Nhu thật ra chẳng thể trách người này, chung quy lúc trước nếu không phải Cổ Tiêu liều chết dẫn những người đó rời đi, thì tính mạng của Tiểu Nhu và cả đứa con trong bụng cũng sẽ rơi vào thảm trạng như vậy, sau đó Cổ Tiêu bị thương rất nặng, khi khỏi hẳn đã sử dụng thủ đoạn tàn khốc nhất để trả thù bọn người kia, cũng coi như đã thay ông trút cơn giận.

Nay chuyện của Tu Dung cũng như vậy, mấy ngày nay thượng tướng Thiệu có xem qua tư liệu, ông biết nếu không phải nghĩ tới mình, Cổ Tiêu đã xé xác Tu Dung từ lâu rồi, chứ không phải khoan dung đến tận bây giờ.

“Anh đối với Tu Dung...”

Cổ Tiêu cười cười “Không có cảm giác.”

Thượng tướng Thiệu gật đầu, nhìn Cổ Tiêu, người này dù sao cũng là chúa tể một phương, những chuyện độc ác đã làm rất nhiều, tuyệt đối sẽ không bao giờ thoái nhượng, ông không khỏi hỏi “Nếu nó vẫn cứ như vậy, liệu có một ngày anh sẽ giết nó không?”

Cổ Tiêu im lặng.

Thượng tướng Thiệu nhất thời hiểu ra đáp án, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu đổi lại là ông, ông cũng sẽ làm như vậy, ông nhàn nhạt hỏi “Lúc anh cưới Tiểu Nhu đã đứng trước mặt tôi nói cái gì, anh còn nhớ không?”

Đồng tử của Cố Tiêu thoáng chốc tối đi, chậm rãi nói “Con yêu cô ấy, con sẽ dùng sự cố gắng lớn nhất để yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, chăm sóc cô ấy. Con sẽ dẫn cô ấy đi bất cứ nơi nào cô ấy muốn đi, cho cô ấy bất cứ thứ gì cô ấy muốn, cùng cô ấy ngắm nhìn đứa con của chúng con dần dần lớn lên.” Cố Tiêu chỉ cảm thấy trong lòng đau thắt lại “Đầu bạc răng long, cuộc đời này... không hối hận.”

Thượng tướng Thiệu ừm một tiếng, không có bao nhiêu lời.

Cố Tiêu hiểu ý của thượng tướng Thiệu, trước đây Cố Tiêu đã khiến ông cụ giao đứa con gái cho mình, kết quả không thực hiện được lời hứa, nay thượng tướng Thiệu chỉ còn lại một thằng con trai, ông không thể khiến ông cụ ngay cả đứa con này cũng không còn nữa. Đây cũng là nguyên nhân Cố Tiêu không đụng tới Thiệu Tu Dung, nói cho cùng là ông thiếu nợ nhà họ Thiệu.

Thượng tướng Thiệu biết như vậy có chút hèn hạ, nhưng ông không thể chịu thêm nỗi đau của người đầu bạc tiễn người đầu xanh một lần nữa. Ông cụ im lặng một hồi, phá lệ thở dài, trông như già thêm vài tuổi “Ra ngoài đi, tôi sẽ cố gắng nghĩ ra cách vẹn toàn đôi bên, miễn cho rơi vào tình trạng xấu nhất.”

Cố Tiêu do dự vài giây “Con có một cách có lẽ có thể thử xem...”

Thượng tướng Thiệu lẳng lặng nghe xong thì hỏi “Anh nắm chắc được bao nhiêu phần?”

Cố Tiêu lắc đầu “Không nhiều, trước mắt còn chưa nghiên cứu được chính xác tính khả thi của kế hoạch, nhưng con không thể mặc kệ cậu ấy cứ như vậy được. Con nghĩ trước tiên đem cậu ấy tới khu một, còn lại thì từ từ rồi tính.”

Thượng tướng Thiệu lặng im một lát, mu bàn tay giờ lên vấy ra ngoài “Để tôi suy nghĩ đã.”

Ông suy nghĩ một đêm, hôm sau gọi Thiệu Tu Dung và Cố Tiêu vào phòng làm việc, nhìn bọn họ “Các anh trước đây đều quá ngang ngạnh, tôi cho các anh nửa tháng, thu tính tình của mình lại một chút, hòa bình sống chung thử xem.” Ông cụ dừng một chút, nhìn về phía Thiệu Tu Dung “Nếu còn không được, mày liền hết hi vọng cho tao, nếu không tao không ngại nhốt mày cả đời đâu.”

Thiệu Tu Dung nhìn Cố Tiêu, gật đầu đồng ý.

Tướng Thiệu Thượng liền bảo Thiệu Tu Dung ra ngoài bồi thuốc rồi nhìn Cố Tiêu nói “Nếu anh không thích nó, nửa tháng này liền nghĩ cách khiến nó buông tay đi.”

“Nếu cậu ta không muốn buông tay thì sao ạ?”

“Thế cũng không sao.” Thượng tướng Thiệu chậm rãi mở miệng “Tôi sẽ giải quyết triệt để chuyện này.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 72: Hải đảo

Thiệu Tu Dung bị nhốt vài ngày, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, vì thế thượng tướng Thiệu cho ông ta hai ngày để xử lý công việc tồn đọng ở trong công ty. Trợ lý nhận được điện thoại của ông chủ liền vội vàng chạy tới, đưa tài liệu gần đây cho ông ta, cung kính đứng ở một bên ghi lại sắp xếp sau này, tiếp theo nghe Thiệu Tu Dung nói muốn thử sống chung với Cố Tiêu nửa tháng thì trợ lý không khỏi ngẩn ra.

Người trợ lý này đã ở cùng Thiệu Tu Dung thời gian rất dài, khá hiểu về sự tình của hai người họ, sâu trong lòng cảm thấy chuyện này thật sự quá hiếm thấy, tuyệt đối là một đột phá to lớn, có điều tuy là thế, trợ lý cũng không ôm hi vọng, bởi vì hai người này dây dưa nhiều năm như vậy căn bản không phải chuyện một sớm một chiều có thể giải quyết, huống chi Cố Tiêu cũng là người vô cùng cố chấp, chuyện đã hạ quyết tâm sao có thể dễ dàng thay đổi?

“Ông chủ cảm thấy khả thi sao?”

“Có lẽ.” Thiệu Tu Dung vẽ lên nụ cười nhẹ thường ngày, nghiêm túc lật tài liệu xem, cũng không ngẩng đầu lên mà nói “Hòa bình ngồi xuống nói chuyện cũng không tệ, thật ra... quan hệ của tôi và cậu ta trước đây không có xấu như vậy.”

Trợ lý nhin không được hỏi “Vậy nếu không được thì sao ạ?”

Tay Thiệu Tu Dung hơi khựng lại, nghiền ngẫm rồi cười cười, cũng không trả lời, trợ lý nhìn lại vào mắt ông ta, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, lập tức không dám hỏi lại.

Thiệu Trạch vẫn rất quan tâm chuyện của Thiệu Tu Dung, bởi vậy y rất nhanh biết được tin tức thời hạn nửa tháng, y nhếch mày, rúc vào lòng Cảnh Hạo cười tít mắt nhìn ba mình, ý tứ rất sâu xa.

Cố Tiêu xoa đầu y “Có gì thì cứ nói thẳng đi.”

Vì thế Thiệu Trạch sâu kín thở dài “Người cha như hoa như ngọc của con còn chưa nuôi con được mấy năm đã phải gả cho người khác rồi.”

Cảnh Hạo “...”

“Yên tâm đi, trái tim của ba đều dành cho con và mẹ con, gả không được đâu.” Cố Tiêu dịu dàng an ủi y “Vì bù lại quá khứ tiếc nuối, ba quyết định sau khi kết thúc chuyện này liền mang con về DR, nuôi con thêm hai mươi năm nữa rồi mới thả con đi.”

“...” Cảnh Hạo ôm vợ, im lặng siết chặt cánh tay, đối với hai cha con nhà này hẳn quả thật không có lời để nói, thậm chí nếu thật sự như vậy hẳn sẽ hủy DR đi.

Thiệu Trạch tìm một vị trí thoải mái nằm “Không bàn nữa, đừng nuôi kẻ thù cho con, trừ phi ba tìm người giết Thiệu Tu Dung, nếu không ông ta nhất định sẽ xé xác con ra.” Y dừng một chút, mỉm cười hỏi “Trước đây ông ta bắt con sửa mặt là vì con trông giống mẹ, nhưng ba đoán được thật ra ông ta là vì cái gì không?”

Trong lòng Cố Tiêu vừa động, nhất thời nheo mắt lại.

“Con lưu lạc bên ngoài lâu như vậy bỗng nhiên về nhà, tất nhiên ba sẽ rất thương con.” Thiệu Trạch cũng không chờ Cố Tiêu trả lời, tâm tình sung sướng cảm khái “Nhưng con là Omega, không chỉ có chất dẫn dụ ngọt ngào mà còn có bộ dạng giống mẹ con, nói không chừng...”

Nói không chừng lâu ngày nảy sinh tình cảm liền phát triển theo phương hướng tình yêu giữa cha con... Cố Tiêu cùng Cảnh Hạo không hẹn mà nghĩ ở trong lòng, bị phỏng đoán hủy hoại tam quan lại trái lễ tiết của Thiệu Tu Dung khiến cho đồng loạt trầm mặc.

“Ba xem, bất cứ nguy hiểm tiềm ẩn gì ông ta cũng sẽ không bỏ qua.” Thiệu Trạch nhìn ba mình, chuyển tới đề tài chính “Cho nên ba thật sự cho rằng nửa tháng sau ông ta sẽ ngoan ngoãn thu tay lại sao?”

“Không sao, ông ngoại con sẽ giải quyết.” Cố Tiêu nói xong không khỏi trầm ngâm, Tu Dung thật sự quá thông minh, chưa chắc cậu ta đoán không ra thượng tướng Thiệu sẽ có cách thức phía sau, có lẽ cậu ta đã âm thầm chuẩn bị xong cách ứng phó rồi, nửa tháng sau rốt cuộc sẽ ra sao còn rất khó nói, Cố Tiêu tự hỏi một lát, lại xoa đầu con trai “Giao cho ba đi, thời gian này con nên ở cùng ông ngoại nhiều một chút.”

Thiệu Trạch ngoan ngoãn đáp lại, không có phản đối.

“Còn vấn đề thôi miên của con, ba đã liên lạc với Kiều Tịch, cũng hỏi mấy thiên tài y học trong nhà, họ nói thôi miên sẽ không lợi hại tới trình độ đó đâu.”

Thiệu Trạch nhắc nhở “Nhưng mà môn phái của Huyền Mộc Yến và Kiều Tịch khá thần bí cổ xưa, hơn nữa thầy của họ rất nghịch

thiên, theo Kiều Tịch nói bản lĩnh của ông ta đều dạy hết cho Huyền Mộc Yến, ai biết có bí thuật gì không.” Y dứt lời thì lắc lắc cái tay bị thương “Ba xem, con đã tự mình nghiệm chứng đó.”

Cổ Tiêu không cử động “Kể cả thật sự có thể đạt tới trình độ này thì cũng tuyệt đối không phải là hoàn mỹ, nếu không Huyền Mộc Yến muốn làm gì mà chẳng được, vậy nên khẳng định có hạn chế hoặc kể hờ.”

Cảnh Hạo nheo mắt “Có lẽ là hạn chế số lần?”

Thiệu Trạch cũng từng suy nghĩ tới loại tình huống này, chỉ là vẫn không có chứng cứ, với lại hiện tại ở trong nhà họ Thiệu có dưới ánh mắt của ông ngoại, y không thể tìm người thử giết Thiệu Tu Dung lần nữa, chỉ đành tạm thời buông tha.

Có điều thời gian y giao hẹn với Huyền Mộc Yến sắp đến, với sự thông minh của tên biến thái đó nói không chừng đã đoán ra người ở lại khu mười là giả từ lâu rồi, hơn nữa Thiệu Tu Dung đã lấy lại tự do, rất có khả năng sẽ liên lạc với Huyền Mộc Yến... Y chậm rãi mở miệng “Chuyện này qua vài ngày lại nói, có lẽ sắp tới Huyền Mộc Yến sẽ đến nước A, tới lúc đó con tìm thằng tên đó nói chuyện... Khoan đã.” Y nhìn ba mình “Ba nói xem có khi nào Thiệu Tu Dung bắt ba lại, sau đó bảo Huyền Mộc Yến thôi miên ba khiến ba yêu ông ta không?”

“Không thể nào.”

Thiệu Trạch nhếch mày.

“Thứ nhất, ba của con không có yếu đuối như thế, nào dễ dàng như vậy để cậu ta bắt?” Cổ Tiêu cười nói “Thứ hai... cậu ta rất kiêu

ngạo, tình nguyện dùng sức mạnh cũng sẽ không dùng thôi miên thay đổi suy nghĩ của ba, bởi vì cậu ta cảm thấy như thế sẽ không phải là ba nữa.”

Thiệu Trạch không khỏi thở dài “Bị một người như vậy thích, ba à, con chỉ có thể chúc ba may mắn thôi. Nếu không chống chọi nổi mà thật sự phải gả cho, con sẽ bỏ nhà trốn đi lưu lạc, ba không cần phải lo lắng cho con, một mình con sẽ sống thật tốt.”

“...” Cảnh Hạo bóp chặt mặt y “Một mình?”

Thiệu Trạch đưa tay đập rớt tay hấn xuống, rúc vào lòng hấn, nhìn ba mình. Cố Tiêu bật cười “Không thể nào gả được, chỉ có nửa tháng thì làm được cái gì chứ?”

“Có đấy.” Mặt Thiệu Trạch đầy nghiêm túc “Trước đây con chính là dùng thời gian ngắn như vậy để có được Cảnh Hạo đấy.”

Cảnh Hạo “...”

Cố Tiêu “...”

Thiệu Trạch nghĩ một lát, bổ sung “Nhưng chuyện của con không giống của ba.”

“Đúng vậy.” Cố Tiêu lấy lại *** thần, ánh mắt chuyển giữa hai người sau đó nhanh chóng rời đi.

“Không giống chỗ nào?” Cảnh Hạo không khỏi cúi đầu nâng cằm vợ mình lên, vươn ngón cái ra vuốt ve bờ môi y mấy cái “Là nói chúng ta có duyên sao?”

“Không phải.” Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Là theo đuổi anh khá dễ.”

“...” Cảnh Hạo bình tĩnh nhìn y, chậm rãi mỉm cười, Thiệu Trạch sững sờ nửa giây, xoay người liền chạy, kết quả bị Cảnh Hạo nhanh tay lẹ mắt tóm lại, khiêng lên lầu.

Thành phố này giống Nhất Duyên, đều ở khu vực duyên hải, hơn nữa có rất nhiều đảo nhỏ, phong cảnh rất đẹp. Gần đây Thiệu Tu Dung vừa vận phát triển du lịch tại đây, nơi này là một trong những sản nghiệp của ông ra. Thượng tướng Thiệu sau khi biết được không nói hai lời liền quyết định địa điểm ở cạnh biển, bởi vì ông thật sự không muốn hai người đó phá hủy tòa nhà lâu đời của Thiệu gia.

Thiệu Tu Dung cùng Cố Tiêu không có dị nghị gì về vấn đề này, đơn giản thu dọn đồ đạc xong liền chuẩn bị xuất phát, thượng tướng Thiệu thân là người khởi xướng đương nhiên cũng phải đi cùng, mà Thiệu Trạch sợ Thiệu Tu Dung tới đó giờ trò gì vì thế y làm nũng với ông ngoại một hồi thuận lợi kéo Cảnh Hạo gia nhập đội ngũ.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát, rất nhanh tới nơi, bọn họ chọn một đảo nhỏ trong đó, đây là hòn đảo Thiệu Tu Dung cố ý giữ lại cho mình, trên đảo xây một căn biệt thự *** xảo để sau này đến giải sầu, ai ngờ lại có thể dùng dưới tình huống như vậy.

Thiệu Trạch nhìn chung quanh rồi chọn một căn phòng cho khách thoải mái, đang định kéo Cảnh Hạo tới bờ biển tản bộ thì chạm mặt Thiệu Tu Dung ở cầu thang, y trầm mặc nửa giây, ngoan ngoãn chào “Cậu.”

Thiệu Tu Dung cười nhạt nhìn y một cái, ừ một tiếng, định đi tìm Cố Tiêu.

Thiệu Trạch nhìn bóng dáng của Thiệu Tu Dung, đồng tử y xoay chuyển sau đó nhanh chóng đuổi theo “Cậu ơi, cháu nghiêm túc suy nghĩ một thời gian cảm thấy nếu cậu theo đuổi được ba cháu, nói không chừng chuyện chất dẫn dụ liền không thành vấn đề, vậy chút ân oán của cậu cháu ta cũng có thể xóa bỏ. Hiện tại có nửa tháng cũng đủ dùng, trước đây cháu chính là nghe lời chỉ bảo của người ta mà thành công theo đuổi được Cảnh Hạo đấy.”

Ánh mắt Thiệu Tu Dung nghiền ngẫm “Hửm?”

“Thật đó.” Mặt Thiệu Trạch đầy thành khẩn “Cậu phải từ từ, nước ấm nấu ếch sẽ có hiệu quả.”

“Ví dụ?”

Thiệu Trạch tự hỏi một chút “... Cháu cũng quên mất rồi, cậu đợi đã.” Y dứt lời liền nhấn tới số điện thoại của Cảnh Tình, nhấn xuống nút mở loa ngoài, nói bạn của anh muốn theo đuổi một Alpha, nên theo đuổi thế nào? Tinh thần của Cảnh Tình lập tức tỉnh táo, nói muốn bắt được trái tim của Alpha thì phải bắt lấy bao tử của người đó, thỉnh thoảng làm nũng, giả bộ yếu đuối, thần tượng của em nói Alpha đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Thiệu Tu Dung cắt ngang “Tôi cũng là Alpha.”

Cảnh Tình thoáng chốc trầm mặc “Dù sao cũng là theo đuổi Alpha, có... có lẽ không khác lắm... nhỉ?”

Thiệu Tu Dung như có chút đăm chiêu, cười ừ một tiếng, xoay người rời đi.

Cảnh Hạo vẫn ở bên cạnh nhìn, thấy ông ta đi xa, không khỏi hỏi “Em muốn làm gì?”

“Em không giết được ông ta thì không thể chinh ông ta sao?”
Thiệu Trạch cười tí mắt “Anh tưởng tượng thử xem hình ảnh ông ta vì ba em mà nấu cơm, ngốc nghếch tặng ba em hoa hồng, thậm chí giả bộ đáng thương, làm nũng.”

Cảnh Hạo nghĩ như thế nào cũng thấy ớn lạnh “Ông ta sẽ không làm như vậy đâu.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, hồn nhiên nói “Ai biết, lỡ ông ta bị tình yêu làm cho mờ mịt, chỉ số thông minh báo hỏng thì sao?”

Cảnh Hạo càng cảm thấy không có khả năng, không nói nhiều nữa mà kéo y đi tản bộ. Lúc này đã là chiều tối, ngày mai mới là ngày đầu tiên của kỳ hạn, hai người thưởng thức xong ánh hoàng hôn lộng lẫy liền tay trong tay vào nhà ăn cơm.

Lúc này Thiệu Tu Dung vừa vặn từ phòng bếp đi ra, bưng một đĩa đồ ăn đặt ở trên bàn, bịch một tiếng vang nhỏ.

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo nhìn món ăn rồi nhìn vợ mình “Kiên cường hơn em đấy, cái này vừa nhìn đã biết là tự tay nấu rồi.”

“...” Thiệu Trạch khẳng định “Trong đó nhất định có trá, ông ta không thể nào nghe lời như vậy được.”

Cảnh Hạo sờ đầu y, kéo y tới bàn ăn ngồi xuống, những người khác đều đã đông đủ. Thiệu Tu Dung đẩy món ăn đó tới trước mặt Cố Tiêu, cười nói “Tổn mất hai tiếng chỉ làm ra được một món này, cậu ném thử đi.”

Mọi người đồng loạt nhìn qua, Thiệu Trạch thầm nghĩ mặc kệ có trá hay không, có thể nhìn thấy Thiệu Tu Dung làm loại chuyện ngu xuẩn này thật sự khiến y rất thích, Cảnh Hạo thì giữ im lặng, mặt thượng tướng Thiệu co rút lại, rồi rầm thật lâu cuối cùng không nói thêm gì.

Biểu tình của Cố Tiêu không thay đổi, nhìn thứ trên đĩa miễn được gọi là đồ ăn này “Cái này có thể ăn sao?”

“Ném thử chẳng phải sẽ biết ư.”

“À, để người khác ăn thử một chút trước được không?”

Thiệu Tu Dung nở nụ cười “Tùy cậu.”

Cố Tiêu nhìn Thiệu Tu Dung vài lần, chẳng biết xấu hổ đưa ra cho trợ lý ở phía sau, còn vì cậu ta mà bỏ thêm một chút, ý bảo cậu ta ném thử mùi vị, trợ lý đương nhiên không dám từ chối, run rẩy ăn một miếng, nói tạm được. Vì thế Cố Tiêu vừa lòng, tự múc cho mình một chén canh, thông thả húp.

Thiệu Tu Dung nhếch mày “Vẫn không ăn?”

“Ăn chứ, tôi có thói quen trước khi ăn cơm phải uống một chén canh đã.” Cố Tiêu dứt lời liền tiếp tục ăn canh, ăn khoảng nửa tiếng vẫn chưa ăn xong, mà đúng lúc này trợ lý phía sau bỗng dưng thấy hai chân mềm nhũn, ngã rầm xuống đất, mặt đỏ ửng, thở dốc không ngừng.

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch “...”

Thượng tướng Thiệu “...”

Cảnh Hạo cảm thấy nếu không phải lập trường không giống, hẳn thật muốn khen ngợi Thiệu Tu Dung, nếu đã là tự tay làm thì bất luận có ngon hay không, dù là ai đi nữa cũng sẽ ăn một miếng tượng trưng, hơn nữa không ai sẽ nghĩ còn chưa bắt đầu kỳ hạn lại dưới con mắt của bao người mà ông ta dám chuốc thuốc.

Nếu đổi thành một người khác phỏng chừng đã trúng kế từ lâu rồi, đáng tiếc Cố Tiêu lại rất gian trá... Cảnh Hạo nhìn hai người kia lại nhìn Thiệu Trạch, nhất thời vừa lòng, thầm nghĩ vẫn là vợ mình khiến người ta bớt lo.

Cố Tiêu không bất ngờ mấy, ưu nhã lau miệng, bảo người đưa trợ lý tới bệnh viện.

Thiệu Tu Dung cười, thở dài “Tiếc thật đấy.”

Thượng tướng Thiệu tức giận đến mặt đen đi “Vô liêm sỉ, mày làm cái gì vậy?”

“Không phải còn chưa bắt đầu sao?”

Thượng tướng Thiệu càng tức giận, ăn xong liền gọi Thiệu Tu Dung tới phòng làm việc đánh cho một trận, tiếp đó tịch thu hết đồng thuốc kia.

Trợ lý của Thiệu Tu Dung bóp thuốc mỡ ra bôi cho ông ta, nhỏ giọng hỏi “Có cần lấy lại một chút để sau này dùng không ạ?”

“Không cần, lần này tôi đã bị lộ, với tính cách của cậu ta nhất định sẽ không có khả năng để tôi đạt được đâu, hướng chi mai mới là ngày đầu tiên của nửa tháng.” Khóe miệng Thiệu Tu Dung cong lên, ánh mắt nguy hiểm mà nghiền ngẫm “Nếu tôi thắng, sau này không cần dùng chỗ thuốc đó nữa, nếu thua, tôi càng... không cần đến.”

Trợ lý bị hơi thở của Thiệu Tu Dung làm cho trong lòng phát lạnh, gật gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 73: Quyết định

Thiệu Tu Dung sống chung với Cố Tiêu cũng không thuận lợi, hai người quen ở trên cao, ai cũng không chịu phần thiệt về mình, vậy nên lúc Thiệu Tu Dung muốn nắm tay Cố Tiêu đương nhiên liền bị tránh đi, ông ta không khỏi nhíu mày, tiến lên hai bước tiếp tục nắm.

Cố Tiêu lườm biếng liếc nhìn Thiệu Tu Dung, hai tay nhét vào túi quần, dứt khoát tạo khoảng cách với Thiệu Tu Dung. Thiệu Tu Dung bắt mắt nheo mắt, tiến lại gần. Cố Tiêu sâu sắc nhận thấy sự nguy hiểm trên người Thiệu Tu Dung tăng lên, ông nghiêng đầu quan sát một lúc, quyết định nhanh chóng đập cho Thiệu Tu Dung một phát. Thiệu Tu Dung thoải mái tránh đi, bắt lấy cánh tay của Cố Tiêu. Hai người đã trải qua nhiều lần giao chiến nên không hề trì hoãn mà bắt đầu đánh nhau.

Thượng tướng Thiệu vốn đang uống trà với cháu ngoại thấy thế thì khế giật mình, vội vàng tách hai người ra, hỏi nguyên nhân sau đó trừng Thiệu Tu Dung “Mày không thể kiềm chế một chút à?”

Thiệu Tu Dung vươn ngón cái ra sờ khóe miệng bị đánh “Con quả thật là hòa bình nắm tay cậu ấy mà.”

Thượng tướng Thiệu nổi giận, nói đây là cái kiểu lý do gì vậy, nếu mày vui vẻ có phải còn muốn cùng cậu ta hòa bình trên giường không? Thiệu Tu Dung nhất thời nghiền ngẫm rồi nở nụ cười, nói:

Như vậy cũng được? Thượng tướng Thiệu trầm mặc nửa giây, lập tức đánh Thiệu Tu Dung một trận.

Thiệu Tu Dung đã sớm hình thành thói quen rồi, ông ta im lặng chịu đựng, đợi ba mình đánh xong lại đi tìm Cố Tiêu, tiếp đó lại nảy sinh thêm mấy khúc chiết nữa, cuối cùng mới xem như yên tĩnh một chút.

Khi ấy đã là ba ngày trôi qua, thượng tướng Thiệu thấy sự việc miễn cưỡng đi vào quỹ đạo thì liền cầm cần câu tìm cháu ngoại đi câu cá.

Đời này ông đã trải qua quá nhiều sóng gió, tuy quyền cao chức trọng, nhưng điều ông mong muốn nhất chẳng qua là lúc già có thể cùng con cháu nhàn nhã sống qua ngày, đáng tiếc một đôi trai gái của ông, đưa thì gặp chuyện không may, khiến ông cho rằng ngay đưa nhỏ trong bụng con gái mình cũng không giữ nổi mà đau lòng không thôi, đưa còn lại thì tới bây giờ vẫn còn độc thân, hơn nữa còn chui vào ngõ cụt, bộ dạng giống như mãi mãi sẽ không có đời sau, làm ông rất đau đầu, bởi vậy mấy năm nay thượng tướng Thiệu chưa từng nghĩ sẽ có ngày này. Nay cháu ngoại của ông còn sống, ông vui mừng thế nào có thể nghĩ là biết.

Thiệu Trạch đương nhiên sẽ không khước từ yêu cầu của chỗ dựa vững chắc, y liền ném cần câu và cái ghế nhỏ cho Cảnh Hạo, khước miệng cong lên một nụ cười thoải mái, ngoan ngoãn đi cùng ông ngoại.

Đã là chiều tối, ánh sáng phía chân trời nguy nga vô cùng, đôi mắt nhìn về nơi xa, ranh giới giữa bầu trời và nước biển tạo thành một màu đỏ vàng chói mắt, sóng gợn lăn tăn, trông rất hùng vĩ. Mấy người Thiệu Trạch nhanh chóng tìm được một tảng đá ngầm lớn,

móc mối vào, im lặng chờ cá cắn câu. Tuy Cảnh Hạo không hứng thú mấy với loại chuyện này nhưng hắn không muốn tách khỏi vợ nên liền ngồi xuống bên cạnh y, kiên nhẫn cùng y câu cá.

Thiệu Trạch cọ cọ vào người hắn, vừa nhỏ giọng trả lời ông ngoại vừa hưởng thụ thời gian thoải mái khó có được này, tiếp theo y đảo mắt qua, thấy ba mình và Thiệu Tu Dung chậm rãi đi tới, sau đó lướt qua bọn họ đi tới tảng đá lớn phía trước đứng nói chuyện phiếm. Cảm thấy có gì đó không được tự nhiên, y không khỏi chớp mắt mấy cái, nhìn về phía ông ngoại.

Tầm mắt của thượng tướng Thiệu tạm dừng vài giây ở đó, bình tĩnh dời lực chú ý về, trên mặt nhìn không ra một chút vui mừng hay tức giận.

Thiệu Trạch quan sát một lát, nhin không được hỏi “Ông ngoại, ông hi vọng ba con với cậu bên nhau sao?”

“Trên thế gian này có ba mẹ nào mà không mong con mình được vui vẻ chứ.” Thượng tướng Thiệu chậm rãi mở miệng “Ông ngoại cũng chỉ còn một đứa con trai, nên nếu Cố Tiêu thích cậu con, ông sẽ không phản đối chuyện hai đứa bên nhau. Nếu không thích, ông hi vọng Tu Dung tốt nhất có thể nhận ra mà buông tay.”

“Vậy nếu cậu không muốn buông thì sao ạ?”

“Nghĩ cách khiến nó phải nghe lời.” Thượng tướng Thiệu nhìn y, cam đoan nói “Yên tâm đi, có ông ngoại ở đây, tuyệt đối sẽ không để cậu của con hại con nữa đâu.”

Mặt Thiệu Trạch đầy ỷ lại “Dạ!”

Sắc mặt thượng tướng Thiệu dụ đi, sờ đầu cháu ngoại “Còn con? Có hi vọng hai người họ bên nhau không?”

Thiệu Trạch trầm mặc, thật ra y không phản đối chuyện ba mình tìm mẹ kế, nhưng nếu đối tượng là Thiệu Tu Dung thì vẫn nên quên đi, bởi vì y cảm thấy mình cùng Thiệu Tu Dung căn bản không thể cùng tồn tại, hơn nữa Thiệu Tu Dung và ba y đều quá mạnh, trừ phi có một người nhượng bộ người kia, chứ nếu không một khi thành đôi rồi, sau này chắc chắn sẽ gà bay chó sủa, kết quả không phải ba y chinh chết Thiệu Tu Dung thì chính là Thiệu Tu Dung trói ba lại làm như vậy rồi như vậy như vậy, thật sự là rất phiền lòng.

Y yên lặng oán thăm, bề ngoài lại ngoan ngoãn mà thuần khiết đáp “Con sao cũng được, chỉ cần ba với cậu cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Nếu Tu Dung không thể khiến ba con đổi chủ ý, vậy cả hai đều không có cách này để đôi bên cùng hài lòng, bởi vì ba con không thích nó.”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Chuyện này nói lên hai vấn đề, thứ nhất là sức quyến rũ của mẹ con rất cao, thứ hai là ba con rất chung tình. Ông ngoại, ông không chọn sai con rể đâu.”

Thượng tướng Thiệu hơi giật mình, đáy mắt không khỏi mang theo chút ý cười, lại sờ đầu y, tiếp tục câu cá.

Thiệu Trạch sâu trong lòng cảm thấy không khí không tệ, do dự một chút, y thử hỏi “Ông định khuyên cậu của con buông tay thế nào ạ?”

“Không khuyên, ông sẽ khiến cậu con quên ba con đi. Tâm tư của cậu con từ nhỏ đã giấu rất kỹ, rất ít khi dành nhiều tình cảm cho ai hoặc việc gì đó. Ba con là người đầu tiên khiến cậu con trở thành người như vậy, nếu không để cậu con quên thì có lẽ cậu con sẽ mãi mãi không buông tay...” Thượng tướng Thiệu đang nói thì nhìn qua con trai mình, ông không khỏi khựng lại.

Thiệu Trạch nhìn theo ánh mắt của ông, thấy hai người kia đứng hơi gần nhau, sau đó ba y lùi về sau nửa bước, một phát đạp bay người nào đó xuống biển, bùm một tiếng lớn, bọt nước bắn tung tóe lên, cao tới cả nửa mét.

Thượng tướng Thiệu “...”

Cố Tiêu ung dung phúi quần áo, nhìn Thiệu Tu Dung từ trên cao xuống, người kia nhanh chóng chui ra khỏi mặt nước, từ từ trèo lên tảng đá lớn, dứt khoát ngồi xuống, tiếp tục cùng Cố Tiêu nói chuyện phiếm, sau đó không biết nói cái gì mà dẫn tới lúc Cố Tiêu tiến lên nửa bước để nghe thì lền đúng thời cơ nắm chặt tay Cố Tiêu dùng sức kéo xuống biển, bản thân Thiệu Tu Dung cũng nhảy xuống.

Thượng tướng Thiệu “...”

Sắc mặt thượng tướng Thiệu đen đi, để cháu ngoại lại đó nhanh chóng đi qua, đồng thời gọi vài cảnh vệ tới, sai họ bắt hai người kia lên, tiếp đó ông đứng ở trên tảng đá lớn, lạnh giọng nói “Nằm ở dưới luôn cho tao đi, suốt ngày không yên ổn, tốt nhất đừng có mà trồi lên.”

Thiệu Trạch “...”

Thiệu Trạch nhích gần vào lòng Cảnh Hạo, khẽ hỏi “Anh nói xem ông ngoại em muốn tẩy não Thiệu Tu Dung hay là làm thôi miên?”

“Anh nghe nói tẩy não rất nguy hiểm, có lẽ là chọn cách thứ hai.”

“Nhưng nếu thôi miên thì ý thức của Thiệu Tu Dung phải rất yếu, nếu không sẽ khó thành công lắm.” Thiệu Trạch nheo mắt “Lỡ không cẩn thận ông ta lại nhớ lại thì sẽ rất phiền toái.”

Cảnh Hạo nhìn y, đột nhiên hỏi “Nếu thôi miên không được, em còn muốn giết ông ta không?”

Thiệu Trạch giật mình, nhìn bóng dáng cao ngất mang theo vẻ già nua kia, y im lặng không nói. Cảnh Hạo xoa đầu y, không hỏi nhiều, dù sao tới lúc đó vợ hắn lựa chọn thế nào hắn cũng đều ủng hộ. Thiệu Trạch lại rúc vào lòng hắn, đổi đề tài “Bảo người của chúng ta chú ý động tĩnh xung quanh dạo gần đây nhiều một chút.”

Đám thuộc hạ hiện tại đang ở cùng với những người *** nhuộm ba y đem tới, hơn nữa còn đang ở một khách sạn nghỉ dưỡng gần đây. Nếu qua nửa tháng Thiệu Tu Dung không tuân thủ lời hứa mà giở trò thì những người này sẽ là viện binh.

Cảnh Hạo ừ một tiếng, ôm chặt lấy Thiệu Trạch vừa thưởng thức cảnh mặt trời lặn vừa cùng y nói chuyện, sau đó liền nghe điện thoại di động vang lên một tiếng, hắn liền lấy ra xem “Huyền Mộc Yến rời khu mười rồi.”

Tên biến thái kia luôn rất thông minh, Thiệu Trạch cũng không bất ngờ với chuyện này, y cười nói “Vậy thì Kiều Tịch không cần ở lại đó nữa, chắc mấy ngày nữa anh ấy sẽ tới khu mười một thôi, có lẽ anh Trình cũng sẽ đi cùng.”

“Không cần qua vài ngày đâu, giờ họ đã chuẩn bị rồi.” Cảnh Hạo đưa điện thoại di động cho y “Bên kia báo sẽ bay vào tối nay, trước khi xuất phát chắc họ sẽ gọi điện cho em.”

Thiệu Trạch gật đầu, đơn giản quét mắt đọc tin nhắn, thấy đồng hành không chỉ có Trình Tứ, mà còn có vài chuyên gia thôi miên nổi tiếng, y liền biết ba và Kiều Tịch đã liên lạc với nhau, mấy người này có lẽ là tới nghiên cứu thôi miên của y, cũng để nghĩ ra cách nhanh chóng giải trừ.

Gió dần dần lớn lên, tầng tầng sóng biển xô vào đá ngầm, phát ra tiếng rền vang, hai người trò chuyện một lát, thấy cần câu cả buổi cũng không có động tĩnh gì lại thấy thượng tướng Thiệu vẫn đang bận ứng phó với hai người kia, khả năng không có tâm tình câu cá, liền đứng ở xa chào ông cụ, thu dọn đồ đạc trở về biệt thự.

Thượng tướng Thiệu nhìn thời gian, không để ý tới hai người khiến ông phiền lòng nữa, dặn bọn họ trở về thay quần áo, tiếp đó chuẩn bị ăn cơm tối. Một cảnh vệ của ông đang chờ ở trên bờ, thấy ông bước tới liền tiến lên mấy bước, nhỏ giọng “Huyền Mộc Yên tới nước A rồi, vừa xuống máy bay.”

Bước chân của thượng tướng Thiệu dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng dáng con trai mình, cảm xúc trong mắt trở nên sâu thẳm “Mau liên lạc với hắn, nói tôi muốn tìm hắn nói chuyện.”

Cảnh vệ khẽ vâng một tiếng, do dự một lát, nhin không được hỏi “Ngài thật sự muốn làm như vậy?”

Cảnh vệ này là tâm phúc của thượng tướng Thiệu, có thể nói ông là người nhìn hai đứa nhỏ của nhà họ Thiệu lớn lên, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy Thiệu Tu Dung cố chấp với một người như vậy,

mặc dù lý trí nói rằng thôi miên Thiệu Tu Dung để Thiệu Tu Dung quên Cố Tiêu đi là một lựa chọn chính xác, nhưng xét về mặt tình cảm ông lại cảm thấy với tính cách của Tu Dung thì thà rằng tự sát chứ cũng không muốn quên đi người mình yêu sâu đậm.

“Ừ, tôi hiểu rõ tính nó hơn bất cứ ai, nhưng như vậy đối với mọi người đều tốt.” Thượng tướng Thiệu chậm rãi đi về phía biệt thự, giọng nói trầm thấp quả quyết nhanh chóng tan vào gió biển “Tôi muốn một đứa con trai bình thường chứ không phải là một kẻ điên.”

Cảnh vệ hơi khựng lại, nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng kiên định của ông cụ thì không nói gì nữa.

Cuộc sống vẫn như thường, hai ngày sau Kiều Tịch rốt cuộc đã chọn được chỗ ở, là một khách sạn nhỏ ở phụ cận. Thiệu Trạch cùng Cảnh Hạo nhận được tin liền báo với Cố Tiêu một tiếng rồi ngồi ca nô đi qua tìm Kiều Tịch.

Lúc họ tới Kiều Tịch đang đứng ở cửa, lạnh như băng nhìn chằm chằm Lâu Huy trước mặt, nhấn từng từ “Nơi này tôi đã bao, anh rút đi nơi khác đi.”

Lâu Huy vẫn mặc bộ quần áo thường ngày kia, bên hông còn đeo một khẩu súng lục hỏa lực lớn, trông đặc biệt vô lại “Hả? Lời này lẽ ra cậu nên bảo ông chủ đích thân ra mặt nói cho tôi biết chứ.”

“Anh chờ đó đi.” Kiều Tịch nói xong liền đón đám Thiệu Trạch tới đại sảnh ngồi, sau đó xoay người tới trước quầy tiếp tân, định bảo ông chủ đuổi tên khốn kia ra ngoài, nhưng anh đi một vòng vẫn không thấy ai, thậm chí ngay cả nhân viên phục vụ cũng không có.

Lâu Huy lười biếng dựa vào cửa phòng, cười hỏi “Bảo bối tìm được chưa? Có cần tôi nhắc nhở cậu một câu không?”

Kiều Tịch trầm mặc nửa giây, quay đầu nhìn hắn “Nói đi.”

Vì thế Lâu Huy búng tay với trợ lý, trợ lý lập tức lấy ra một tập tài liệu, cung kính đưa qua. Lâu Huy nhắc lên lắc lắc, tâm tình vui vẻ “Nơi này vừa mới được tôi mua xong.”

Kiều Tịch “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 74: Phát hiện

Bởi vì muốn thử giải trừ thôi miên, Thiệu Trạch và Cảnh Hạo liền ở lại khách sạn nhỏ mới thuộc về Lâu thị hai ngày.

Mới đầu Kiều Tịch định đổi khách sạn khác nhưng lại bị Thiệu Trạch ngăn cản, lý do là anh đổi xong thì Lâu Huy vẫn có thể đi theo, công ty lính đánh thuê ở khu này dựa vào chiến tranh kiếm được không ít tiền, mua mấy cái khách sạn đối với Lâu Huy mà nói quả thực không hề có áp lực, còn anh lại uống phí công sức, vẫn nên đừng có giằng co thì hơn.

Cảnh Hạo ngồi ở bên cạnh nghe, nghe vậy thì nghĩ một lát, bổ sung nói nơi này là thắng địa du lịch, khách sạn bình thường đều rất dễ kiếm tiền, kể cả Lâu Huy ra giá cao cũng không thể nào nhanh chóng thuyết phục người ta đồng ý nhanh như vậy được, vậy nên nhất định là dùng biện pháp nham hiểm nào đó, dưới tình huống này anh chạy tới chỗ nào cũng vô dụng, không bằng thành thật ở đây, dù sao cũng có vệ sĩ và Trình Tứ, Lâu Huy không thể làm gì anh được, chẳng lẽ anh còn sợ hấn không thành công sao?

Thiệu Trạch ngoan ngoãn dựa vào Cảnh Hạo, cười tít mắt phụ họa.

Kiều Tịch tuy biết hai người này nói nghe có vẻ có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy mục đích căn bản của bọn họ là muốn xem kịch vui, anh liền lạnh như băng nhìn về đôi vợ chồng ra vẻ đạo mạo kia, đẩy

mắt kính “Nếu tôi cũng dùng chút thủ đoạn mua một khách sạn thì sao? Hắn còn có thể làm gì được?”

Thiệu Trạch không khỏi nhìn qua Cảnh Hạo, ánh mắt mang theo dò hỏi, hắn quen biết Lâu Huy có lẽ sẽ đoán được suy nghĩ của Lâu Huy. Cảnh Hạo xoa đầu vợ, suy nghĩ qua loa một lúc, bình tĩnh đáp “Cái này thì dễ, một là anh ta bắt ông chủ khách sạn để anh tìm không thấy người, hai là anh ta cầm một ngọn đuốc đốt sạch khách sạn sau đó bồi thường là xong.”

Kiều Tịch “...”

Kiều Tịch trầm mặc vài giây, nghĩ rằng dù sao cũng ở không lâu, liền quyết định mặc kệ Lâu Huy.

Lúc trước ông chủ bảo anh tới khu chín là sợ Thiệu Trạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn dẫn đến chất dẫn dụ bị bại lộ, bởi vì mất máu quá nhiều cộng thêm kỳ phát tình sẽ khiến Thiệu Trạch lúc nào cũng có khả năng mất mạng, có điều nguy cơ lớn nhất vừa vượt qua thì ngay sau đó lại biết chuyện thôi miên, vậy nên anh mới tiếp tục ở lại.

Hiện tại ông chủ và Huyền Mộc Yến đều đang ở khu mười một, Thiệu Tu Dung và vấn đề thôi miên có thể cùng xử lý, đợi giải quyết xong chuyện này anh sẽ về tổng bộ của DR, từ nay về sau rời xa cái tên gây rối đó.

Kiều Tịch qua loa suy nghĩ xong, mặt không chút thay đổi đứng dậy, đi gọi mấy vị chuyên gia thôi miên kia.

Huyền Mộc Yến thôi miên Thiệu Trạch thật sự rất trái với bình thường, các chuyên gia đều nhất trí cho rằng bình thường tuyệt đối không đạt được trình độ này, ngoại trừ dùng loại thuốc nào hoặc bí

thuật mà không ai biết, vì thế họ đồng loạt nhìn Thiệu Trạch, trong lòng hi vọng y có thể nhớ ra chút gì. Thiệu Trạch nhún vai, nói lúc đó y đang trong kỳ phát tình, chỉ nhớ là có nghe thấy tiếng nhạc, còn mặt khác thì y không biết.

Các chuyên gia bắt đầu dĩ, thương lượng một lát liền quyết định trước tiên thử xem, kết quả hai ngày qua đi lại không có một chút tiến triển nào khiến họ hô to thần kỳ, vô cùng muốn gặp mặt Huyền Mộc Yến, có điều bọn họ đều biết thận phận đám người Thiệu Trạch, cũng biết những người này có thù hận với Huyền Mộc Yến, nguyện vọng này của họ e rằng không thể thực hiện, cho nên chỉ cần có thời gian họ liền vây quanh bên Thiệu Trạch.

Có người đề nghị không bằng lại thôi miên Thiệu Trạch để y quên đi một nội dung, nhưng lời vừa ra lập tức bị phản bác, nói đùa, ông có thể làm tới trình độ như Huyền Mộc Yến sao? Trước đây Thiệu Trạch không thể động đây có lẽ Huyền Mộc Yến đã dùng bí thuật gì còn lưu lại trong cơ thể cậu ấy, có thể thôi miên đồng dạng của chúng ta có tác dụng, cho nên tất yếu phải thử một lần, nói không chừng có thể tìm được cửa đột phá. Những người khác nói suy nghĩ của ông có chút kỳ lạ đó, với lại Huyền Mộc Yến đâu phải kẻ ngốc, sao có thể để người khác lợi dụng kẻ hở.

Các chuyên gia nhanh chóng bắt đầu tranh luận, phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đạt chung một nhận thức.

Cảnh Hạo im lặng lắng nghe một lát, đầu bị làm cho đau lên, dứt khoát đóng cửa lại cho họ, tới phòng bên cạnh tìm vợ mình.

Lúc này Thiệu Trạch đang đứng ở ban công nói chuyện với Trình Tứ. Nay y đã biết nội dung thôi miên, chỉ cần không chạm đến điểm

máu chốt, y hoàn toàn có thể sinh hoạt bình thường, cho nên lợi thế của Huyền Mộc Yến đã bị giảm đi nhiều, mà Trình Tứ dùng để làm điều kiện trao đổi không cần phải chịu thiệt thòi mình ở trong ***g nữa, mà có thể đình đạc đi ra ngoài.

Lúc này nghe thấy tiếng mở cửa, hai người không khỏi quay đầu nhìn xem, Thiệu Trạch cười tít mắt nhướng mày “Thế nào, có kết quả không?”

Cảnh Hạo từ phía sau ôm y vào lòng, thân mật xoa đầu vợ mình “Không có, họ còn đang thương lượng.”

Thiệu Trạch cũng không bất ngờ, y khẽ cười “Huyền Mộc Yến từng nói trên đời này chỉ có mình gã mới có thể giải.”

“Để họ thử xem, có khi có tác dụng. Nếu không được cũng không sao, nếu em vẫn muốn giết Thiệu Tu Dung, anh sẽ nghĩ cách giúp em giết ông ta.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, ngoan ngoãn dựa vào hắn, Cảnh Hạo đặt cằm lên vai y, theo thói quen hít ngửi mùi ở hõm cổ y rồi hôn y một cái.

Trình Tứ ở bên cạnh nhìn, sâu trong lòng cảm thấy mình là người dư thừa, hắn đang định rời xa đôi vợ chồng kích thích người khác này thì ánh mắt đảo qua chiếc xe dừng ở dưới lầu, tiếp đó cửa xe mở ra, một chiếc xe lăn được đặt xuống đất. Tim của hắn chấn động mạnh một cái, hai mắt tỏa sáng, trực tiếp nhảy thẳng từ tầng ba xuống.

Phịch một tiếng.

“...” Thiệu Trạch cùng Cảnh Hạo sững sờ nửa giây, đồng loạt nhìn xuống dưới, chỉ thấy Trình Tứ nhanh chóng đứng dậy, chẳng có chút tổn thương nào, hiển nhiên loại chuyện này đối với hắn mà nói chỉ như ăn một bữa sáng.

Trình Tứ hoàn toàn không để ý tới phản ứng của hai người kia, nhanh chóng chạy tới. Vệ sĩ từ trong xe bước xuống cũng bị hành động từ trên trời rơi xuống của hắn làm cho chấn động, lúc này thấy hắn xông lên phía trước, liền lập tức giữ súng bên hông, cảnh giác nhìn hắn. Trình Tứ rất nhanh nhận ra người này không phải trợ lý của Bạch Triệt, nhất thời hắn dừng lại.

“Sao thế?” Trong xe vang lên một giọng nói ôn hòa, tiếp đó một bàn tay vươn ra, chậm rãi vịn vào xe lăn ngồi xuống, người này mang theo nụ cười nhẹ, tao nhã, thế nhưng lại là Huyền Mộc Yến, gã mỉm cười nhìn Trình Tứ “Đã lâu không gặp, thấy cậu sinh long hoạt hổ như thế tôi rất vui, là ra đón tôi à?”

Biểu tình của Trình Tứ cứng đờ, đè nén kích động muốn tiến lên xé xác gã, hắn cười lạnh một tiếng, quay đầu đi trở về “Nằm mơ đi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Huyền Mộc Yến khoanh tay, thoáng tự hỏi một chút, rất nhanh liền hiểu ra người này hiểu lầm mình là Bạch Triệt, gã không khỏi có chút bất ngờ “Cậu đang yêu?”

Trình Tứ không muốn để ý tới gã, căn bản không cùng gã nói lời thừa mà đi thẳng vào trong.

Huyền Mộc Yến cũng không để ý chuyện bị làm lơ, gã nhanh chóng phát hiện vài ánh mắt, không khỏi ngẩng đầu, tiếp đó chạm vào mắt Thiệu Trạch, gã ôn hòa cười “Dạo này khỏe không?”

“Rất khỏe.” Thiệu Trạch thấy cổ chân phải của gã quán băng, y cười títt mắt hỏi “Ông bị sao thế?”

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn ấy mà.” Huyền Mộc Yến đơn giản đáp, ôn hòa nói “Cùng uống một tách trà chứ?”

Thiệu Trạch đương nhiên sẽ không khước từ, bảo gã tới đại sảnh ngồi đi, sau đó y ra khỏi phòng, vui vẻ nói với Cảnh Hạo “Em đoán không chừng gã đã chọc vào một người muốn sống muốn chết với gã, nhưng lần này khá điên cuồng, anh tin không?”

Đáy mắt Cảnh Hạo mang theo chút ý cười “Bảo bối, em thật thông minh.”

Bước chân của Thiệu Trạch khựng lại, nếu dựa theo lẽ thường hẳn sẽ phải trả lời là “tin” hoặc “có lẽ” chứ không phải là câu trả lời này. Y chăm chú nhìn Cảnh Hạo một hồi “Có phải anh biết cái gì không?”

“Anh biết một ngày trước khi rời khu mười hắc gặp tai nạn giao thông.” Cảnh Hạo ôm eo vợ, cùng y xuống lầu “Đáng tiếc chỉ làm gãy một chân của hắn.”

Thiệu Trạch quan sát Cảnh Hạo, càng cảm thấy sự việc không đơn giản, có điều hiện tại y cần ứng phó Huyền Mộc Yến, nên tạm thời kiềm nén lòng hiếu kỳ, để sau này hỏi lại. Hai người nhanh chóng đi đến đại sảnh, Huyền Mộc Yến đã dời lên ngồi trên sofa, nhìn thấy bọn họ gã bèn cười. Thiệu Trạch đi qua ngồi xuống, thông thả pha trà “Tôi biết nội dung thôi miên rồi.”

Huyền Mộc Yến gật đầu “Tâm tư của Tu Dung quá sâu.”

Khi đó Thiệu Tu Dung còn không biết chất dẫn dụ của Thiệu Trạch có thể dung hợp với mình, phỏng chừng cũng không nghĩ tới điểm này, thôi miên y chẳng qua là để dự phòng cho chuyện có thể phát sinh trong tương lai thôi, không ngờ lại có thể dùng tới trong trường hợp này.

Thiệu Trạch miễn bình luận chuyện này, y rút trà vào mấy cái tách “Tạm thời đừng nhắc tới ông ta, nói chuyện thôi miên đi. Tôi tìm người, họ nói hiệu quả không thể nào mạnh như thế, vậy nên có hạn chế đúng không?”

“Hừm?”

“Là số lần, khoảng cách hay mật hạn chế khác?” Thiệu Trạch cười tí mắt quan sát gã “Thật ra ông không nói cũng không sao, cùng lắm thì lần sau giết Thiệu Tu Dung tôi sẽ không tự mình ra tay nữa.”

“Quả thật là có hạn chế, nhưng nó là bí mật, nếu cậu muốn học chi bằng bái tôi làm thầy đi.”

Thiệu Trạch biết người này vẫn muốn y tới khu tám cùng gã, nhưng không rõ gã rốt cuộc muốn làm gì, nghe vậy y cười “Hiếm khi có thể lọt vào mắt của ông.”

“Như thế nào?”

Thiệu Trạch tuyệt đối sẽ không gọi tên biến thái này là thầy, y lắc lắc ngón tay “Tạm thời không có hứng thú.”

“Ừ, tôi không miễn cưỡng, về phần thôi miên...” Giọng điệu của Huyền Mộc Yển ôn hòa “Như vậy đi, tôi giải trừ cho cậu, hơn nữa không cần thành phẩm, nhưng phải có điều kiện trao đổi, cậu ngoan

ngoãn cho tôi cắt vài tuyến Omega thế nào? Yên tâm đi, không chết được đâu.”

Thiệu Trạch nhướng mày “Đây là mục đích ông tới đây?”

“Xem như vậy đi.”

Thiệu Trạch không khỏi kinh ngạc, y biết Huyền Mộc Yến đồng ý giúp Thiệu Tu Dung là do có hứng thú với đề án “Thay đổi chất dẫn dụ với điều kiện tiên quyết là không thay đổi giới tính”, nhưng nhiều năm như vậy qua đi, với tính cách của người này, nếu thật sự muốn thử thật ra hoàn toàn có thể lấy người khác ra làm thí nghiệm, chứ không phải vẫn chờ tuyến Omega của y, kể cả muốn tìm được chất dẫn dụ có thể dung hợp không phải chuyện đơn giản, nhưng mà tuyệt đối sẽ không đến mức vì nó mà buông tha thành phẩm.

Trừ phi... người này có mục đích khác.

Thiệu Trạch nheo mắt lại, bỗng nhiên có một suy đoán lớn mật, Huyền Mộc Yến luôn luôn thích tìm người có gen xuất sắc làm nguyên liệu, Thiệu Tu Dung – một Alpha mạnh mẽ đặt ở trước mặt như vậy, sao tên biến thái này có thể không động tâm? Nhưng Thiệu Tu Dung vừa thông minh lại vừa có thực lực, không dễ chọc vào, bởi vậy Huyền Mộc Yến chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm cơ hội.

Người này vẫn luôn rất kiên nhẫn với nguyên liệu mình coi trọng, bình thường đều có thể ngồi canh tới nửa năm hay một năm, vậy nên hao phí nhiều năm như vậy với Thiệu Tu Dung không phải không có khả năng, đặc biệt hiện tại ông ngoại y tham gia vào chuyện này, nói không chừng Thiệu Tu Dung sẽ bắt tay làm hòa với bọn y, bởi vậy Huyền Mộc Yến mới muốn lấy được tuyến Omega

trước khi mọi chuyện kết thúc... Tên biến thái này sẽ thuận theo tự nhiên đem Thiệu Tu Dung đặt lên bàn thí nghiệm.

Thiệu Trạch sâu trong lòng cảm thấy gã đúng là một nhân tài, y bình tĩnh nhìn gã, thử hỏi “Ông thật sự không muốn thành phẩm?”

“Nếu cậu ta không bị đàn em tôi chữa khỏi thì tôi muốn, nhưng hiện tại đã tỉnh táo rồi thì bỏ đi.” Huyền Mộc Yến mỉm cười “Dù sao cũng là vật thí nghiệm, chi bằng tôi tìm người tốt hơn.”

“À, hóa ra là như vậy.”

“Đề nghị của tôi thế nào, tôi giải thôi miên cho cậu, cậu ngoan ngoãn cho tôi cắt mấy nhát, hửm?”

Thiệu Trạch cười cười “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Huyền Mộc Yến cũng không ép y, gã gật đầu, nói chuyện với y một lát rồi nhanh chóng xin phép ra về.

Mấy vị chuyên gia thôi miên nghe tin Huyền Mộc Yến đến liền vội vàng chạy xuống lầu, quả thực muốn giậm chân bình bịch “Sao lại để hắn đi?”

Thiệu Trạch nhướng mày “Không thì sao?”

Các chuyên gia tựa hồ có vẻ can hệ với phần tử xã hội đen lâu rồi, họ liền thốt lên “Trời hấn lại, bắt hấn nói ra thôi miên thế nào, rốt cuộc động tay động chân vào cái gì.” Họ dừng một chút, cảm thấy không thể chỉ thỏa mãn mỗi sự tò mò của mình được, nên liền bổ sung “Sau đó khiến bảo hấn giải trừ cho cậu, nếu không thì không thả người!”

Cảnh Hạo liếc nhìn bọn họ một cái “Nếu ngoài miệng ông ta bảo cần dùng thuốc, thật ra là muốn âm thầm động tay động chân, các ông có phân biệt được thật giả không?”

Các chuyên gia không khỏi nghẹn lời, bọn họ không nghiên cứu về dược liệu mấy, huống chi Huyền Mộc Yến rất có tiếng trong y học, ai biết gã sẽ dùng thuốc gì chứ.

“Loại chuyện này ngay cả Kiều Tịch còn không nắm chắc, Huyền Mộc Yến kia... nếu không phải tự nguyện, ép thế nào cũng vô dụng, bằng không người xui xẻo ngược lại lại chính là mình.” Thiệu Trạch cười đứng dậy “Cho nên không bằng thả hắn đi.”

Cảnh Hạo cùng rời đi, buông mắt nhìn y, thấp giọng hỏi “Ngay cả thành phẩm đều có thể buông tay, em có thấy Huyền Mộc Yến rất cố chấp với thí nghiệm này không?”

“Ừ, nhưng nếu là có mưu đồ khác thì sao?” Thiệu Trạch nhướng mày, nói ra suy đoán của mình.

Cảnh Hạo nhất thời trầm mặc, Huyền Mộc Yến luôn không có giới hạn gì, ngoài miệng đáp ứng hỗ trợ Thiệu Tu Dung nhưng thật ra là muốn bắt người ta làm thí nghiệm, quả thật là chuyện gã có thể làm ra.

Hắn nghĩ một lát “Thiệu Tu Dung thông minh như vậy, ông ta không nhận ra sao?”

Thiệu Trạch cười, thở ra một hơi “Biết đâu ông ta đã sớm có đối sách, ai biết được chứ.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, không nghĩ tới hai tên biến thái đó nữa.

Lúc này Huyền Mộc Yến đã ngồi trên xe, trợ lý của gã ngồi bên cạnh, trầm mặc một lát, nhìn không được hỏi “Ông chủ thật sự quyết định bỏ qua Trình Tứ?”

“Ừ, cậu ta đang yêu.”

Trợ lý “...”

Cái này có liên quan gì sao?

Huyền Mộc Yến nhìn trợ lý một cái, ôn hòa nói “Tình yêu là một thứ rất kỳ lạ. Người như Tu Dung rõ ràng có thể sống tốt hơn bất kỳ ai, kết quả lại bởi vì Cố Tiêu mà làm mình rơi vào tình cảnh gần như điên cuồng, còn có Lâu Huy, hồi ở khu tám Kiều Tịch chỉ đút cho hắn một miếng cơm vậy mà hắn có thể nhớ tới tận bây giờ... Cho nên tôi vẫn nói mình muốn mở đầu những người như thế ra xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.”

Gã dừng một chút, chuyển tới đề tài chính “Nay Trình Tứ đã tỉnh táo cũng có người cậu ta yêu, vì Bạch Triệt có lẽ cậu ta có thể kích phát tiềm lực vô hạn, tôi có dùng thuốc nhiều hơn nữa, nói không chừng cậu ta cũng sẽ khôi phục thần trí, giữ một người như vậy ở lại bên người cũng chẳng có tác dụng gì. Dù sao cậu ta cũng chỉ là vật thí nghiệm, tôi muốn có một người khác, các cậu thấy Tu Dung thế nào?”

Gã tổng cộng coi trọng hai người, một là Thiệu Trạch, người còn lại chính là Thiệu Tu Dung, có điều Alpha thì trội hơn Omega, cho nên hiện tại Thiệu Tu Dung chính là người lý tưởng nhất gã muốn chọn.

Trợ lý nhắc nhở “Ông chủ, ông ta cũng có người mình yêu.”

“Cái này không giống nhau, tính cách Trình Tứ và Thiệu Tu Dung khác nhau, thủ đoạn khác nhau, người họ yêu cũng khác nhau. Tu Dung không có một chút cơ hội nào, theo đuổi nhiều năm như vậy nhất định sẽ có lúc nản lòng, tôi chỉ cần phóng đại cảm xúc đó lên mấy lần, Tu Dung đương nhiên sẽ không đấu lại.” Huyền Mộc Yến khẽ cười “Theo đuổi một người không thích mình có gì thú vị chứ, các cậu nói xem?”

Làm vật thí nghiệm cho ông chủ chẳng lẽ thú vị sao? Trợ lý oán thầm ở trong lòng, thấy đã đến khách sạn liền mở cửa xe cho gã, mặt đầy cung kính “Dạ.”

Một trợ lý khác đang ở đại sảnh chờ bọn họ, thấy thế liền bước nhanh đến “Ông chủ, người của thượng tướng Thiệu vừa nãy mới đến, nói muốn gặp ông chủ.”

“Hửm?” Huyền Mộc Yến trầm ngâm một lúc, ý cười ở khóe miệng nhất thời gia tăng, giọng nói cực kỳ ôn hòa “Đi đáp lại, nói tôi đồng ý gặp mặt... càng sớm càng tốt.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 75: Phong ba

Thiệu Trạch không quên hỏi chuyện của Huyền Mộc Yến, y tò mò nhìn Cảnh Hạo, muốn biết hắn có động tay động chân vào không, tiếp theo nghĩ tới tính cách của Huyền Mộc Yến, nếu thật sự là Cảnh Hạo ra tay, kể cả gã không phát tác tại chỗ thì ít nhất cũng sẽ dòi chút chú ý lên người Cảnh Hạo, ôn hòa nói vài câu, thế nhưng hôm nay biểu hiện của gã rất bình thường, điều này nói rõ chuyện đó không liên quan tới Cảnh Hạo.

“Rốt cuộc là sao thế?”

Cảnh Hạo kéo y ngồi xuống sofa, đơn giản giải thích một lần, nói ở đó có một đám côn đồ khét tiếng, con của lão là một Alpha, cũng nổi danh như lão, ỷ vào trong nhà có tiền có thế suốt ngày ăn chơi đàng *** làm xằng làm bậy.

Thiệu Trạch không khỏi chen vào “Vậy nên anh thả tròn khiến tên đó quen Huyền Mộc Yến?”

Cảnh Hạo hôn lên môi y một cái “Xem như vậy đi. Anh tìm người uống rượu chơi thuốc với tên Alpha đó, chơi tới một nhồi thì kéo tới bệnh viện của Huyền Mộc Yến, ném cho gã khám bệnh.”

Thiệu Trạch sáng tỏ, Alpha kia là con nhà giàu ở địa phương, bệnh viện không dám chậm trễ, hắn là sẽ mời Huyền Mộc Yến đi ra, kể cả không mời thì có lẽ Cảnh Hạo cũng sẽ động tay động chân khiến Huyền Mộc Yến và Alpha kia gặp mặt, mà Huyền Mộc Yến tuy

biến thái, nhưng không thể phủ nhận bề ngoài và khí chất đều vô cùng thu hút người khác, khả năng rất cao Alpha kia sẽ thích gã.

“Hai người đó nhanh chóng quen nhau, mọi thứ đều rất thuận lợi.” Cảnh Hạo ôm eo y kéo vào lòng, tiếp tục kể.

Alpha kia quen thói kiêu ngạo, người mình thích đương nhiên muốn dùng hết tâm tư thu vào tay, vậy nên không qua bao lâu liền bắt đầu dùng tới sức mạnh. Huyền Mộc Yến mặt ngoài tuy nhìn ôn hòa thể nhưng là người bụng dạ nham hiểm, gã nhanh chóng mất kiên nhẫn, tàn bạo dạy cho tên Alpha kia một bài học, tên kia lập tức nổi giận, muốn dùng thế lực trong nhà đi bắt người, nhưng thuộc hạ của Huyền Mộc Yến đâu phải vật trang trí, vì thế hai bên không hề bắt ngờ mà bắt đầu đánh nhau.

Alpha kia thế mới biết Huyền Mộc Yến không phải bác sĩ bình thường, liền cho người điều tra bối cảnh của gã, tiếp theo hỏi cha mình. Người cha sau khi biết được đối phương tên là Huyền Mộc Yến thì thoáng chốc đổ mồ hôi lạnh, sâu trong lòng cảm thấy mạng sống cả nhà mình đều bị đe dọa, liền vội vàng mang theo con trai tới cửa nhận lỗi.

Huyền Mộc Yến khá rộng lượng, mỉm cười ngồi trên chiếc ghế xa hoa, bảo thuộc hạ trói Alpha kia lại hung bạo đánh cho một trận, cũng kiên nhẫn quan sát toàn bộ quá trình. Alpha kia chưa từng chịu nhục nhã như thế, âm thầm cắn răng, trở về mua chuộc một gã tài xế lái xe vận tải nghèo túng, bảo tên tài xế đó đung chết Huyền Mộc Yến vào lúc gã tan tầm, từ đó mà tạo thành cục diện hiện nay.

Cảnh Hạo sờ đầu y “Anh biết Huyền Mộc Yến không dễ chết như vậy, chỉ là không ngờ hẳn chỉ bị thương có một chân. Thật đáng tiếc.”

Thiệu Trạch nhìn hấn một hồi “Huyền Mộc Yến thông minh như vậy, hấn không điều tra xem thử chuyện này có ai xúi giục không à?”

“Hấn không điều tra ra cái gì hết.” Cảnh Hạo lại hôn y “Mấy người chơi cùng tên Alpha đó và giật dây gã mua chuộc kẻ giết người đều không phải thuộc hạ của anh, mà là do ông chủ của một công ty địa phương âm thầm tìm tới, cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi có nửa điểm quan hệ với anh, nên Huyền Mộc Yến không phát hiện ra vấn đề gì.”

Thiệu Trạch nhất thời nhướng mày, ý bảo hấn nói tiếp.

Cảnh Hạo giải thích “Bọn xã gọi đến đó cướp không ít hạng mục, nay con lão đắc tội với Huyền Mộc Yến, có lẽ lão sẽ xong đời, lão xong đời thì mấy hạng mục đó có thể rơi vào tay người khác.”

Thiệu Trạch đã hiểu “Vậy nên anh tìm tới ông chủ của công ty kia nhờ ông ta giúp đỡ?”

“Ừ, thuận tiện bàn chút chuyện hợp tác, chuyện giúp một lời hai như vậy ông chủ kia đương nhiên sẽ không khước từ.”

Thiệu Trạch bình tĩnh nhìn hấn, y biết hấn đang trút giận vì mình, y cảm thấy nếu không phải bọn họ cần Huyền Mộc Yến giải thôi miên thì có lẽ Cảnh Hạo đã sớm tự mình ra tay rồi.

Cảnh Hạo ôm vợ vào lòng, sờ cánh tay y “Anh không thích hấn bắt em làm thí nghiệm.”

Thiệu Trạch ừm một tiếng.

Huyền Mộc Yến cứu y lại xem y như nguyên liệu, nếu không phải sau này gặp Thiệu Tu Dung ở khu mười một, bị Thiệu Tu Dung nhìn

thấu thân phận mà ngăn cản, nói không chừng Huyền Mộc Yến sẽ thay đổi cơ thể y nhiều hơn, thậm chí khiến y trở thành thành phẩm đầu tiên, có điều tuy Thiệu Tu Dung cũng cứu y, lại đồng dạng mang tới thương tổn cho y. Hai tên đó y đều rất ghét, may mà trong thời gian đó y cũng ra sức trả thù bọn họ, trong lòng thoải mái đi không ít, không ngờ nay Cảnh Hạo lại thay y dạy dỗ Huyền Mộc Yến một trận, y nhìn Cảnh Hạo, đối với chuyện này vô cùng vừa lòng.

Cảnh Hạo thấy y nhìn qua, hấn hơi nheo mắt, ngoắc ngón tay.

Thiệu Trạch nhất thời nở nụ cười, lại gần hôn lên môi hắn. Cảnh Hạo cùng y triền miên một lát, tiếp đó nhin không được đề y xuống sofa, bắt đầu hôn sâu. Trong không khí chất dẫn dụ dần dần nồng đậm, quần áo của hai người nhanh chóng được cởi sạch, Thiệu Trạch thở dốc ngẩng đầu lên, phát hiện thân thể nóng rực của hắn đang dần dần tiến vào cơ thể y khiến y không khỏi rên rỉ thành tiếng, vô lực ôm lấy hắn.

Cảnh Hạo nhìn đôi mắt chứa nước của y, nắm chặt lấy cằm y trao một nụ hôn nóng cháy, ướt át, tựa trán mình vào trán y, thầm nghĩ, chờ chuyện này kết thúc chúng ta trở về nhà, anh sẽ không bao giờ để người khác có cơ hội làm tổn thương em nữa.

“Thiếu Chu, A Trạch...” Cảnh Hạo thở hổn hển, nâng người lên rồi mạnh mẽ nhấn xuống.

Thiệu Trạch lập tức không kiềm chế được mà kêu ra tiếng, y hưởng thụ sự âu yếm của người này, nhắm mắt lại mặc cho bản thân trầm luân.

Vài chuyên gia thôi miên thấy Huyền Mộc Yến đã đưa đến cửa rồi lại bay mất đành phải tiếp tục thảo luận. Thiệu Trạch quan sát

một hồi cũng không ôm hi vọng quá lớn với họ, cộng thêm y có chút không yên lòng về cha mình, nên liền quyết định về hòn đảo nhỏ kia trước.

Thịnh Tước và Trác Tiểu Nam bị thủ trưởng nhà mình vứt bỏ rồi cuộc không cần cùng người thay thế diễn kịch nữa, vì thế họ hỏi có cần họ đi cùng không. Thiệu Trạch suy nghĩ một lát, thầm nghĩ mình đang duy trì hình tượng cậu bé ngoan ngoãn trước mặt ông ngoại, nhất định không thể đem thuộc hạ theo được, nên liền nói tạm thời không cần, hai người kia đương nhiên nghe theo y, bảo y mọi thứ đều phải cẩn thận.

Thiệu Trạch gật đầu, nhanh chóng cùng Cảnh Hạo trở về.

Tình huống trên đảo không khác gì lúc rời đi. Lúc này Cố Tiêu đang ngồi trên sofa phòng khách đọc sách, nhìn thấy hai người liền vẫy tay, hỏi thế nào rồi. Thiệu Trạch nhún vai, tỏ vẻ không có tiến triển gì. Cố Tiêu cũng không cảm thấy bất ngờ hoặc thất vọng, ông xoa đầu con trai mình trấn an.

Thiệu Trạch không thấy Thiệu Tu Dung, liền nhìn xung quanh, tiếp đó thấy bóng dáng ông ta trong phòng bếp, y không khỏi nhíu mày lại.

Thiệu Tu Dung vừa vặn đi ra, trong tay bưng một đĩa trái cây, khẽ đặt lên bàn. Cố Tiêu quét mắt nhìn, tùy tay cầm một miếng dưa hấu nhỏ lên ăn. Thiệu Tu Dung nhìn Cố Tiêu, nở nụ cười “Thoải mái như thế? Không sợ tôi bỏ thuốc à?”

“Lần trước cậu bỏ không thành công, nhất định cho rằng tôi sẽ không tùy tiện ăn cái gì cậu đưa nữa, vậy nên sẽ không làm lại

chuyện tương tự.” Cố Tiêu tạm dừng một chút, cũng không ngẩng đầu lên mà nói “Nhưng trải qua lần này, lần tới thế nào còn khó nói.”

Thiệu Tu Dung lại quan sát Cố Tiêu một hồi, miễn bình luận. Ông ta ngồi xuống bên cạnh Cố Tiêu, nắm tay Cố Tiêu, hơi nghiêng đầu thuận thế cắn lên miếng dưa hấu kia một cái, vui vẻ khen “Không tệ.”

Cố Tiêu nhìn nhìn, cổ tay vừa động, trực tiếp ném phần còn lại vào thùng rác, bịch một tiếng nhỏ. Thiệu Tu Dung giống như đã đoán được kết quả này từ sớm, ông ta liền cầm một miếng khác cho Cố Tiêu, sau đó quét mắt về phía Thiệu Trạch và Cảnh Hạo “Còn chuyện gì sao?”

Thiệu Trạch vừa vặn không muốn ở gần Thiệu Tu Dung như vậy, y im lặng nhìn qua ba mình, sau đó kéo Cảnh Hạo đi tìm ông ngoại nói chuyện phiếm.

Cuộc sống vẫn như thường, tuy thỉnh thoảng có chút khúc chiết, nhưng nói chung có thể coi như yên bình.

Nơi này ở ven biển, Thiệu Tu Dung và Cố Tiêu muốn thử sống chung, cho nên trừ tản bộ, nói chuyện phiếm thì giải trí trên biển là hoạt động Thiệu Tu Dung hứng thú nhất, vừa tới biệt thự không lâu ông ta liền đề nghị đi lướt sóng. Cố Tiêu từng đồng ý với thượng tướng Thiệu là sẽ phối hợp, đương nhiên không có ý kiến, thay quần áo xong liền đi cùng, nhưng ngay sau đó ông liền phát hiện Thiệu Tu Dung đang “thị gian” mình, trầm mặc vài giây, ông quay đầu về phòng.

Thiệu Tu Dung không có buông tay như vậy, cách một ngày lại bảo muốn đi tiếp. Cố Tiêu nói được, sau đó đem theo cái ghế dựa

đặt xuống bờ cát để ngồi, nói cậu đi đi, tôi xem. Thiệu Tu Dung sững sờ một lát, nói tôi muốn lướt sóng với ca nô, cậu ở trong này làm sao mà thấy? Cố Tiêu nói không sao, liền lên ca nô tìm chỗ ngồi, sau đó nói có thể xuất phát rồi. Thiệu Tu Dung nhìn Cố Tiêu một hồi, gật đầu bảo thuộc hạ lái ca nô, tiếp đó ông ta bày ra rất nhiều tư thế đẹp, cố gắng phát ra sức hấp dẫn của mình.

Cố Tiêu có chút hào hứng xem, không hề nhúc nhích, nhưng rất nhanh sau đó ông thấy người kia cởi áo ra, hơn nữa còn kéo quần đi biển trần xuống, hiển nhiên muốn làm ô nhiễm tầm mắt của mình. Cố Tiêu thoáng nhíu mày, trước khi người kia làm ra hành động tiếp theo ông liền gọn lẹ chặt đứt dây thừng. Vì thế Thiệu Tu Dung duy trì tư thế kia nhanh chóng chìm vào trong biển lớn.

Thuộc hạ chớp mắt hoảng hốt, vội vàng đổi hướng quay trở lại vớt ông chủ lên ca nô. Thiệu Tu Dung nguy hiểm nhìn chằm chằm Cố Tiêu vài lần, không có phát tác mà vẫn nhẫn nhịn đến tối, sau đó mò vào phòng Cố Tiêu muốn cưỡng hiếp Cố Tiêu. Cố Tiêu đương nhiên sẽ không cho ông ta được như ý, hai người lập tức đánh nhau, cuối cùng kinh động tới thượng tướng Thiệu, lúc này mới an phận.

Trải qua trận ầm ĩ này, Thiệu Tu Dung liền bỏ đi ý niệm lướt sóng, chẳng qua thỉnh thoảng ông ta sẽ đề nghị ngồi ca nô đi dạo một vòng, ngồi câu cá hoặc ở trên đó hóng gió thưởng thức bữa trưa. Cố Tiêu không có ý kiến, phối hợp đi cùng, vài lần tiếp theo, ngược lại lại bình an vô sự.

Hôm nay Thiệu Tu Dung bảo người giúp việc gọt ít trái cây, mang theo lên ca nô, lại đi vòng vòng. Thiệu Trạch đang cùng Cảnh Hạo ngủ trưa, tới lúc thức dậy thì ba y và Thiệu Tu Dung đã sớm xuất phát. Y hỏi người giúp việc vài câu, biết họ đang đi chơi liền gật đầu

không hỏi nhiều nữa, tiếp theo pha một ấm trà, hưởng thụ thời gian nhàn nhã.

Thời gian từng chút một trôi qua, một tiếng sau Thiệu Trạch không khỏi ngẩng đầu, bảo vệ sĩ ra ngoài xem thử hai người kia đã trở về chưa, tới khi nhận được đáp án “chưa”, y không khỏi nhíu mày “Gọi điện cho họ, nói sắp tới giờ ăn cơm rồi.”

Vệ sĩ nói vâng, sau đó một lúc lâu sau mới quay lại nói không gọi được.

Thiệu Trạch nhất thời nheo mắt “Đều thử hết rồi? Người lái ca nô thì sao?”

“Cậu chủ với cậu Cố đều biết lái ca nô, gần đây đều không cần người lái, toàn là do chính hai cậu ấy điều khiển.”

Trong lòng Thiệu Trạch khẩn trương, vội vàng đứng dậy, bảo người chuẩn bị ca nô. Cảnh Hạo bước nhanh đi cùng y, thấp giọng hỏi “Em nghi ngờ Thiệu Tu Dung ra tay?”

“... Em cũng không biết.”

Thuộc hạ của họ đều ở phụ cận quan sát tình hình, người của Thiệu Tu Dung có bất cứ thay đổi nhỏ nào đều trốn không khỏi tầm mắt của họ, hướng chỉ ba y rất mạnh, cùng Thiệu Tu Dung một mình đi ra ngoài như vậy theo lý thuyết có lẽ sẽ không làm gì được.

Nhưng hôm nay ông ngoại vừa vặn đi họp, không ở trên đảo, Thiệu Tu Dung không có nhiều cố kỵ, hơn nữa người này đầu tiên thì đề nghị ra biển, tiếp đó gây ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ mục đích thật sự không phải muốn cùng ba y nuôi dưỡng tình cảm mà là muốn làm tê dại thần kinh của bọn họ, khiến họ buông lơ cảnh giác,

cách thức giống như hồi ở khu chín vào hai năm trước y luôn đi mua thức ăn vậy, đặc biệt hiện tại điện thoại hai người đều không gọi được, ai cũng không dám cam đoan rốt cuộc có xảy ra sự cố gì hay không.

“Cách thời hạn nửa tháng còn bao nhiêu ngày?”

“Ba ngày.”

Thiệu Trạch lại nheo mắt, thời hạn này rất dễ làm người ta sai lầm, khiến họ theo bản năng cảm thấy Thiệu Tu Dung sẽ đợi tới lúc kết thúc mới hành động.

“Thật ra hiện tại nghĩ lại ông ta không cần phải thành thật đợi nửa tháng trôi qua.” Thiệu Trạch chậm rãi mở miệng, y nhấn từng từ “Ông ta có thể ra tay vào bất cứ lúc nào... mình muốn.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 76: Đoạn tuyệt

Ở lại biệt thự phần lớn là cảnh vệ của thượng tướng Thiệu, tuy ngoài mặt họ ở vị trí trung lập, thế nhưng Thiệu Trạch biết quan hệ của những người này với Thiệu Tu Dung gần gũi hơn bọn họ nhiều. Nếu thật sự đánh nhau, số người này nói không chừng sẽ đứng về phía Thiệu Tu Dung, đến lúc đó sẽ vô cùng bất lợi đối với bọn y, vì thế y nhìn lướt qua, nói chỉ là ra phía trước xem thử, không cần người đi cùng.

Cảnh vệ có chút không yên lòng, nhưng thấy Thiệu Trạch kiên trì như vậy liền đành phải từ bỏ, nói có chuyện gì thì báo cho họ.

Thiệu Trạch gật đầu đáp ứng, cùng Cảnh Hạo lên ca nô, chờ sau khi chạy được một khoảng mới lấy điện thoại ra gọi cho Kiều Tịch, bảo anh gọi hết người mang theo ra để phòng ngừa ngộ nổ.

Lúc này sắp tới hoàng hôn, phía chân trời nhuộm một màu đỏ nhạt, gió biển lướt nhẹ qua hai má, mang theo mùi ẩm ướt và mặn mặn. Hai người lái ca nô hết tốc độ chạy về phía trước, vốn tưởng rằng phải phí sức lực một hồi mới tìm được, ai ngờ lại nhanh chóng phát hiện ra ca nô của Thiệu Tu Dung. Chiếc ca nô ấy đang yên lặng dừng lại, trông có vẻ không hề có sức sống.

Thiệu Trạch nhìn qua bên đó không chớp mắt, theo khoảng cách dần ngắn lại, y có thể nhìn thấy Thiệu Tu Dung và ba mình đang

ngồi đối diện nói chuyện, y không khỏi nheo mắt lại, chậm rãi tới gần.

Ca nô của Thiệu Tu Dung có hai tầng, hai người ở tầng trên cùng đặt một cái bàn, trên bàn bày thức ăn, trông khá nhàn nhã, lúc này nhìn thấy họ liền đồng loạt quay đầu.

“Cậu xem, tôi nói sớm muộn gì cũng sẽ có người tìm đến mà.” Thiệu Tu Dung tùy tay đặt lên lan can, trong giọng nói lộ ra ý cười, vẫn cười cợt như xưa “Đáng tiếc tôi vừa mới có ý tưởng nếu cứ dừng ở đây thì thật tốt, kết quả lại bị phá hỏng.”

“Thế thì thật tiếc.” Cố Tiêu tùy ý ứng phó một câu, thấy con trai mình lại đây, ông liền thông thả đứng dậy, vẫy tay với hai người.

Thiệu Trạch cười tí mắt nhìn bọn họ “Sắp tới giờ ăn cơm rồi, sao không quay về?”

Thiệu Tu Dung cũng đứng dậy, trên khóe miệng vẫn là nụ cười nhẹ “Bởi vì ca nô bị hư.”

Cố Tiêu đứng lúc bỗng sung “Bị cậu của con làm hư.”

Thiệu Trạch nhướng mày “Điện thoại đâu?”

Cố Tiêu có chút bất đắc dĩ “Nhất thời vô ý bị cậu ta cướp mất rồi ném xuống biển rồi.”

Vì thế Thiệu Trạch nhìn về phía Thiệu Tu Dung. Nếu bình thường, lúc này người đuổi tới nhất định sẽ có ông ngoại y, nhưng ông ngoại đã đi họp nên chỉ còn y với Cảnh Hạo có thể tới, Thiệu Tu Dung là nhất thời nổi hứng hay là... thấy đúng thời cơ mới hành động?

Thiệu Tu Dung không để ý tới vẻ thăm dò của y, ông ta quét mắt nhìn Cố Tiêu “Đừng bắt măn như vậy, để cậu thấy thoải mái trong lòng không phải tôi đã ném cả điện thoại của mình sao?” Ông ta dừng một chút, có chút tiếc nuối “Tôi chẳng qua muốn đợi cùng cậu thêm một lát, ai ngờ nhanh thế đã bị con trai cậu quấy rầy, tôi thật sự không thích nó lắm đâu.”

Cố Tiêu từ chối cho ý kiến “Có về không?”

“Về thôi.” Thiệu Tu Dung không có ý kiến, ánh mắt đảo qua, thấy Thiệu Trạch vẫn nhìn mình, ông ta không khỏi nở nụ cười, từ trên cao nhìn xuống hỏi “Sao, cho rằng tôi sẽ bắt Tiêu đi hả?”

Thiệu Trạch mỉm cười phản bác “Ba tôi cũng đâu phải ngồi không.”

“Cũng đúng.” Thiệu Tu Dung tán đồng gật đầu, ngữ khí ôn hòa “Hơn nữa tôi cũng sẽ không ra tay vào lúc không khí tốt đẹp như vậy, có điều... tôi sẽ ra tay vào lúc bị quấy rầy đó.” Ông ta vừa dứt lời thì lập tức lấy một khẩu súng lục cỡ bàn tay từ trong túi quần ra, giơ lên nhắm vào Thiệu Trạch, loại súng này tầm bắn ngắn, uy lực nhỏ, nhưng với cự ly trước mắt thì tuyệt đối đủ dùng.

Từ lúc Thiệu Tu Dung làm hồng ca nô và điện thoại di động, Cố Tiêu đã âm thầm cảnh giác, lúc này nhìn thấy rõ đồng tử của ông lập tức tối đi, gần như không suy nghĩ gì liền cầm lấy con dao ăn trên bàn.

Ông quen Thiệu Tu Dung lâu rồi, biết tâm tư ông ta rất thâm sâu, ngay cả ông cũng không thể đoán được hết rốt cuộc ông ta suy nghĩ cái gì, có điều người này luôn ra tay rất tàn nhẫn, giết người trong lúc cười nói quả thực chính là giải quyết một bữa ăn sáng, xem bộ

dạng này hiển nhiên là muốn thật sự nổ súng, tuyệt đối không phải là nói cho có.

Sát khí trên người Cố Tiêu thoáng chốc tăng vọt, nhanh chóng xông lên trước vừa kiềm chế cái tay cầm súng của Thiệu Tu Dung vừa dùng sức đâm dao tới. Thân thủ của Thiệu Tu Dung rất lợi hại, nếu không thể làm ông ta bị thương tới một mức độ nhất định thì người này tuyệt đối có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Thiệu Tu Dung cũng không thêm nhìn qua Cố Tiêu, trực tiếp bóp cò.

“Đừng!”

Đồng tử của Cố Tiêu đột nhiên co lại, bỗng nhiên quay đầu.

Cảnh Hạo vẫn đứng bên cạnh Thiệu Trạch, hắn đã trải qua nhiều lần bị ám sát, thời khắc bả vai của Thiệu Tu Dung khẽ cử động hắn liền biết không ổn rồi, hắn vội vàng ôm Thiệu Trạch vào lòng, ngay sau đó cơ thể không kiềm chế được mà rung lên.

Mọi thứ diễn ra quá bất ngờ khiến không ai kịp phòng bị, Thiệu Trạch hoàn toàn không ngờ vào thời điểm này, ngay trước mắt ba mình, Thiệu Tu Dung lại đột nhiên không hề báo trước mà ra tay với y, mà chờ tới lúc đầu y hiểu rõ thì Cảnh Hạo đã nhào tới, thoáng chốc mặt y biến sắc, chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt lấy, gần như vỡ vụn ra “Cảnh Hạo!”

Cảnh Hạo ghì chặt lấy y, sững sờ một lát sau đó kinh ngạc xoay người nhìn, nhất thời hắn giật mình “... Đạn giấy?”

Thiệu Trạch cũng ngẩn ra, vội vàng ngẩng đầu, hoàn toàn không hiểu Thiệu Tu Dung rốt cuộc muốn làm gì, y không khỏi nheo mắt,

chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên ùa lên một dự cảm chẳng lành.

Khẩu súng của Thiệu Tu Dung đã rơi trên boong tàu, ông ta mím cười dựa vào lan can, bụng bị cắm một con dao, máu chảy róc rách xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ một mảng lớn.

Khí thế của Cố Tiêu còn chưa hoàn toàn thu hồi, một lần nữa nhìn về phía Thiệu Tu Dung “Cậu...”

“Tôi chạm tới điểm yếu của cậu rồi đúng không? Ra tay thật tàn nhẫn, tôi chỉ là... chỉ là đùa một chút mà thôi.” Thiệu Tu Dung buông mắt đối diện với Cố Tiêu “Cậu rất bất ngờ?”

Cố Tiêu xanh cả mặt, tìm kiếm từ ngữ thật lâu, cuối cùng lạnh lùng nói “Cậu điên rồi!”

“Cậu mới biết sao? Từ ngày tôi yêu cậu tôi đã không còn bình thường rồi.” Máu trên mặt Thiệu Tu Dung nhanh chóng rút sạch, thế nhưng ánh mắt lại rất bình tĩnh “Tôi thật sự không thích nó, chỉ cần vừa nghĩ đến trong cơ thể nó đang chảy dòng máu của cậu và người khác tôi liền không chịu đựng được. Nói thật cho cậu biết, nếu nó không phải con của Tiểu Nhu tôi đã giết nó từ lâu rồi, a... không đúng, tôi căn bản sẽ không cho người khác có cơ hội kết hôn cùng cậu, nhưng đó lại là Tiểu Nhu, tôi chỉ có thể nhẫn nhịn. Đôi khi tôi sẽ nghĩ, nếu em ấy không chết, biết đâu tôi sẽ cùng cậu làm bạn cả đời, nhưng em ấy chết rồi, tại sao cậu... tại sao cậu không thể là của tôi?”

Cố Tiêu hoàn toàn không để ý tới Thiệu Tu Dung, vội vàng xoay người tìm khăn bịt miệng vết thương lại cho ông ta, đỡ ông ta xuống cầu thang, bảo con trai tới gần một chút, chuẩn bị bước qua ca nô của con mình.

“... Cậu xem, cũng chỉ vào lúc này cậu mới bằng lòng thân thiết với tôi.” Thiệu Tu Dung dựa vào Cổ Tiêu, vẫn nở nụ cười, khẽ nói “Tôi vốn định bắt cậu lại, dù cậu không thích tôi cũng không sao, tôi có đủ kiên nhẫn dây dưa với cậu, nhưng nay ba tôi bỗng nhiên tham gia vào. Với thực lực của ông ấy, kể cả tôi có tài giỏi hơn nữa, giấu cậu thật kỹ cũng không trốn khỏi sự truy tìm của ông ấy. Ông ấy muốn nửa tháng sau tôi phải buông tay thì chắc chắn sẽ có cách khiến tôi không thể ra tay với cậu, sau đó tôi nghĩ, chỉ sợ đời này tôi đều không chiếm được cậu.”

“Ngậm miệng lại.” Cổ Tiêu thấp giọng nói, bước xuống bậc thang cuối cùng.

“Chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi? Trước khi cậu và Tiểu Nhu gặp nhau, trước khi thằng bé kia được sinh ra chúng ta đã biết nhau, một nhát dao này của cậu thật không có nửa điểm chần chừ, cậu... nhìn tính thì có vẻ tốt, nhưng đối với người khác lại rất tàn nhẫn, thời gian ở chung gần đây tôi càng hiểu ra điểm này.” Thiệu Tu Dung cười, thở dốc một hơi, giọng nói lại nhẹ đi một chút “Vậy nên dù cho qua mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm nữa, tới khi tôi già đi, trong lòng cậu tôi vẫn không thể bằng bọn họ được.” Thiệu Tu Dung hơi dừng lại, cười cợt “Các người đều cho rằng tôi sẽ làm gì đúng không? Ba cũng nghĩ như vậy, tôi biết trong thời gian này các người đều chú ý tới thể lực của tôi, các người nghĩ đúng rồi, tôi quả thật... không cam lòng.”

Trong lòng Thiệu Trạch căng thẳng, nhin không được tiến lên mấy bước.

Cổ Tiêu dừng lại, nhìn qua Thiệu Tu Dung.

“Tôi nghĩ, dù có thế nào cũng không có được, chỉ bằng... chỉ bằng tôi hủy cậu.” Thiệu Tu Dung chậm rãi đứng thẳng dậy, tuy ngay cả môi ông ta cũng không còn một chút máu, song nguy hiểm ở đáy mắt lại không mấy may thuyền giảm, thậm chí mang theo chút điên cuồng “Tôi không có cách nào trơ mắt nhìn cậu rời khỏi tôi, ở nơi tôi không nhìn thấy trải qua nốt quãng đời còn lại, vậy nên hoặc là tôi chết, hoặc là cậu chết, hoặc là chúng ta cùng nhau...” Thiệu Tu Dung sờ con dao ở bụng, cúi đầu cười “Nếu tôi chết, cậu nhất định sẽ nhớ tôi một đời. Nếu cậu chết, tôi sẽ mang theo vết dao cậu cho mà sống tiếp, sau đó đốt thi thể cậu thành tro, khiến cậu vĩnh viễn ở cùng tôi.” Nói xong, ông ta ngửa người ngã xuống, rơi vào trong biển, âm một tiếng thật lớn.

Thiệu Trạch nhìn chăm chăm vào Thiệu Tu Dung, thấy lúc rơi xuống biển hình như ông ta sờ vào trong túi, thoáng chốc nhận ra được cái gì, y nhanh chóng chạy về phía trước “Ba mau nhảy lên ca nô. Ông ta nhấn bom hẹn giờ.”

Vừa dứt lời, tiếng nổ rung trời vang lên, Cảnh Hạo vội vàng tiến lên đề y lại, dùng sức ôm y nhảy xuống biển. Ca nô của họ dừng quá gần, cũng không thể may mắn thoát khỏi, nhanh chóng mà nổ theo, xung lực thật lớn thoáng chốc liền đưa họ cuốn vào biển sâu.

Thiệu Trạch bị tiếng ồn ào đánh thức, y hơi mở mắt, cảm thấy bầu trời không ngừng chuyển động, sững sờ một hồi, lúc này y mới phát hiện thứ chuyển động là chính mình, đầu óc y trống rỗng, tiếp theo chậm rãi nhớ tới sự việc trước đó, y vội vàng nhìn chung quanh.

Thịnh Tước đang đi theo băng ca về phía xe cứu thương, thấy y giấy dựa muốn đứng dậy, hần liền vội vàng giữ y lại.

Thiệu Trạch chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, huyết thái dương đau đớn, y thấp giọng hỏi "... Ba tôi và Cảnh Hạo đâu?"

Thịnh Tước trầm mặc nửa giây "Bom nổ tạo thành vòng xoáy, chúng tôi vẫn đang tìm người."

Thiệu Trạch hít sâu, đáy mắt mang theo sát ý "Thiệu Tu Dung đâu?"

"Cũng còn đang tìm kiếm." Thịnh Tước đề y lại cho y nằm xuống "Cậu nghỉ ngơi trước đi, còn lại để chúng tôi xử lý."

Thiệu Trạch vốn định đứng lên, nhưng cơ thể y thật sự rất mệt mỏi, nhanh chóng không chống đỡ nổi rồi lại chìm vào hôn mê.

Cảnh vệ từ lúc không gọi được cho Thiệu Tu Dung và Cố Tiêu liền báo cho thượng tướng Thiệu. Thượng tướng Thiệu vừa vận kết thúc cuộc họp, ông cụ vội vàng trở về, tới khi ông tới hòn đảo nhỏ này chuyện bom nổ đã xảy ra, thuận tiện tụ họp cấp dưới, nhanh chóng gia nhập đội ngũ tìm kiếm của Kiều Tịch.

Gió biển dần lớn lên, lúc ánh chiều tà sắp tan hết, họ rút cuộc mò được người lên, may mắn là đều còn thở. Thượng tướng Thiệu nhìn cả người con trai mình toàn là máu, đi theo băng ca vài bước, ông cụ chậm rãi dừng lại, quay đầu nhìn cảnh vệ, nói "Đi gọi Huyền Mộc Yến."

Khí thế của ông rất mạnh, khuôn mặt nghiêng lạnh lùng, sắc bén khiến người người gần như không dám tới gần, cảnh vệ phát lạnh trong lòng, nói vâng liền xoay người rời đi.

Lúc Thiệu Trạch mở mắt lại thì y đã ở trong bệnh viện, y cử động cơ thể, lập tức nhận thấy cái gì, vội vàng quay đầu, bên cạnh là một

người có diện mạo anh tuấn, sắc mặt hơi trắng, còn đang ngủ say, đó chính là Cảnh Hạo.

Kiều Tịch vẫn ở bên cạnh trông chừng, thấy thế anh liền chậm rãi mở miệng “Cậu ta bị mấy mảnh nhỏ của bom làm bị thương, nhưng mà không nặng, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe lên, em sao rồi, cảm thấy thế nào?”

Thiệu Trạch cảm nhận một chút, biết mình không có vấn đề gì, liền đoán là do được Cảnh Hạo ôm chặt lấy che chở, y khẽ nói “Tạm ổn. Ba em đâu?”

“Ở phòng bên cạnh. Ông ấy bị thương nặng hơn Cảnh Hạo, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng.”

Thiệu Trạch gật đầu, thầm nghĩ thực lực ba mình mạnh như vậy có lẽ vào thời khắc mấu chốt đã nhảy ra, y lại hỏi “Thiệu Tu Dung đâu?”

“Còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm.” Kiều Tịch dừng một chút, quét mắt nhìn về mặt của y “Người của ông ngoại em đang trông ông ta, muốn giết ông ta thì khá khó khăn.”

Thiệu Trạch ừ một tiếng, tiếp theo giật mình nhớ tới cảnh tượng lúc ấy, y có chút kinh ngạc “Lúc Thiệu Tu Dung bị đâm em không có cảm giác gì, lúc ông ta nhảy xuống biển em cũng không nhảy theo, thôi miên hình như không còn tác dụng nữa.”

Kiều Tịch hơi giật mình, anh đẩy mắt kính “Em bị ảnh hưởng mấy lần rồi?”

Thiệu Trạch suy nghĩ một lát “Hồi trước bắn ông ta một lần, lúc ở buổi tiệc ám sát một lần, ở biệt thự ngăn ông ta sự sát một lần, tổng

cộng là ba lần.”

Kiều Tích im lặng một lát “Nếu thật sự là hạn chế số lần, nói không chừng đã thật sự kết thúc rồi.”

Thiệu Trạch nheo mắt “Như vậy là tốt nhất.”

Kiều Tích gật đầu, đơn giản trò chuyện với y một hồi, sau đó nhìn thời gian, đắp chăn cho y rồi bảo y nghỉ ngơi. Thiệu Trạch ngoan ngoãn vâng một tiếng, trở mình chăm chú nhìn Cảnh Hạo một hồi, chậm rãi rúc vào người hắn. Cái ôm này vẫn dày rộng, ấm áp trước sau như một, khiến người ta vô cùng an tâm, y nhanh chóng nhắm mắt lại.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 77: Tạm biệt

Thời gian dưỡng thương trôi qua rất nhanh, Thiệu Trạch nằm không tới hai ngày liền xuống giường, Cố Tiêu cùng Cảnh Hạo tuy bị thương nhưng *** thần đều không tệ, chỉ cần tiếp tục tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn.

Cố Tiêu đơn giản hỏi qua tình huống của Thiệu Tu Dung, biết được ông ta đã thuận lợi vượt qua bốn mươi tám giờ, đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa ông liền gật đầu, tiếp tục dưỡng thương. Thiệu Trạch từng hỏi suy nghĩ của ông, Cố Tiêu chỉ thản nhiên đáp một câu “không bất ngờ”, hiển nhiên không muốn nói nhiều. Thiệu Trạch thử đứng ở góc độ của ông nghĩ một lát, đoán là ba mình có phần không biết làm sao với Thiệu Tu Dung, vì thế y không truy hỏi nữa, đắp chăn lại cho ông, xoay người đi ra ngoài.

Họ ở phòng VIP, tổng cộng hai phòng, bên cạnh là phòng của y và Cảnh Hạo, y đẩy cửa vào phòng thì thấy Cảnh Hạo đã tỉnh, y liền cười với hắn, ngồi ở bên giường nghiêm túc bắt đầu gọt táo.

Y hơi cúi đầu, lông mi cong lên một độ cong đẹp đẽ, trông có vẻ vô cùng ngoan ngoãn, Cảnh Hạo dựa vào đầu giường lẳng lặng nhìn y một hồi, nhin không được vỗ vào chỗ bên cạnh, Thiệu Trạch đặt táo đã gọt xong vào đĩa trái cây, phối hợp ngồi qua. Đồng tử của Cảnh Hạo mở ra ánh sáng dịu dàng, kéo y ôm vào lòng.

Từ sau khi tỉnh lại hần liền phát hiện Thiệu Trạch trở nên rất nghe lời, vả lại càng tình nguyện thân thiết với hần hơn trước kia, khiến hần thiếu chút nữa cho rằng chất dẫn dụ của y vì mấy năm trước bị đè nén triệt để nên lại sắp tiến vào kỳ phát tình tiếp theo, vì thế hần còn cố ý hít ngửi ở hõm cổ y, thế nhưng lại phát hiện chất dẫn dụ không có biến hóa, liền đoán được có thể là do lúc hần đỡ đạn đã dọa tới y, trong lòng hần nhất thời mềm nhũn, vậy nên hần thường xuyên ôm y như vậy.

Thiệu Trạch sợ đụng vào miệng vết thương của hần, liền nhẹ nhàng dựa vào hần, không dám dùng sức ôm lại.

Cảnh Hạo xoa đầu y, nâng cằm y lên dịu dàng mà triền miên hôn y, mãi tới khi cơ thể hơi nóng lên hần mới lưu luyến buông ra, tiếp tục ôm y, vừa cùng y trò chuyện vừa trải qua một ngày yên ả.

Thượng tướng Thiệu từng tới vài lần, bề ngoài tuy vẫn là bộ dáng thường ngày kia, nhưng trong lòng ông cụ thật ra lại nhẹ nhõm thở ra một hơi, mặc kệ thế nào, dưới tình huống đó mà không ai chết, không tạo thành cục diện không thể văn hồi thì đã là may mắn trong bất hạnh rồi, tiếp theo chỉ cần khiến con trai ông buông tay, ông liền có thể đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

Bệnh viện này rất có tiếng ở địa phương, điều kiện tốt, so với nửa tháng trước, mấy ngày nay lại nhàn rồi hiếm thấy.

Huyền Mộc Yến được gọi tới, dạo gần đây thường xuyên ra vào nơi này. Thiệu Trạch có gặp mấy lần, y liền nhân cơ hội nói chuyện với gã, muốn biết thôi miên có phải đã thật sự kết thúc rồi không. Huyền Mộc Yến hiểu tính y, nghĩ rằng nếu không nói thật, nói không chừng người này sẽ đích thân đi thử nghiệm xem, lỡ tạo thành chuyện phiền toái mới thì không ổn, hơn nữa đây cũng không phải

chuyện gì quan trọng, vì thế gã gật đầu, ôn hòa nói chỉ có ba lần. Lúc này Thiệu Trạch mới vừa lòng để gã đi.

Cứ như thế yên bình qua một thời gian, miệng vết thương trên người Cố Tiêu và Cảnh Hạo đều sắp khép lại. Cố Tiêu liền đề nghị chuyển viện rời khỏi khu mười một, ông nhìn Thiệu Trạch, xoa đầu y “Giày vò lâu như vậy ba cũng mệt rồi, về nhà thôi con trai.”

Thiệu Trạch không khỏi hỏi “Vậy Thiệu Tu Dung thì sao?”

“Cậu ta sốt cao liên tục, có lúc ý thức mơ hồ, ông ngoại con nhân cơ hội này bảo Huyền Mộc Yến thôi miên cậu ta, vậy nên hiện tại cậu ta chỉ biết mình có một cậu em rể và một đứa cháu ngoại, những chuyện lộn xộn đều không còn nhớ rõ.” Cố Tiêu dừng một chút, khẽ nói “Thương thế của cậu ta đã đỡ hơn một nửa, con có thể đi thăm cậu ta.”

Thiệu Trạch trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng dạ một tiếng, mở cửa rời đi.

Phòng bệnh của Thiệu Tu Dung ở đầu còn lại của hành lang, cũng là phòng giường đôi, lúc đó ánh sáng mặt trời vừa vắn, tấm rèm tuyết trắng bị gió nhẹ thổi qua mà khẽ đong đưa, không gian chìm trong tĩnh lặng. Trơ lý làm đúng trách nhiệm trông bên cạnh, thấy Thiệu Trạch tiến vào, chớp mắt rung mình, gọi một tiếng cậu Trạch. Thiệu Tu Dung đang tựa đầu vào giường xem tài liệu, nghe vậy liền nhìn y một cái, suy nghĩ một lát rồi cười “Cháu chính là con của Tiểu Nhu? Lại đây.”

Ánh mắt của ông ta vẫn lộ ra vẻ lạnh lùng, ngạo mạn và cuồng vọng như hồi nào, khí thế rất mạnh, xem ra tính cách không thay

đổi. Thiệu Trạch âm thầm suy nghĩ, chậm rãi tiến lên, do dự một chút “Cậu khỏe lên chưa?”

“Khỏe rồi, chỉ là bị thương ở đầu, có chuyện không còn nhớ rõ nữa.” Thiệu Tu Dung chần chừ một chút, bổ sung “Nhưng mà không sao, đều là chuyện không quan trọng.”

Thiệu Trạch không biết đây có phải là hiệu quả của thời miên không, y khẽ vâng một tiếng.

Thiệu Tu Dung trò chuyện với y vài câu, thuận miệng hỏi “Cậu nghe nói ba cháu cũng bị thương, ông ấy thế nào rồi?”

Thiệu Trạch dừng một chút, nhìn Thiệu Tu Dung không chớp mắt “Không sao, đã khỏe hẳn rồi, hai cha con cháu sắp rời khỏi đây.”

Thiệu Tu Dung gật đầu, không hỏi nhiều, bắt đầu nói qua chuyện khác, Thiệu Trạch kiên nhẫn ngồi một lát, thật sự không biết nên nói cái gì, y liền đứng dậy xin phép ra về, Thiệu Tu Dung bình tĩnh nhìn bóng dáng y, chờ trợ lý tiến y trở về, ông ta hỏi “Có phải tôi từng có gì đụng chạm với thằng bé đó không?”

Trợ lý nhất thời hoảng hốt, cố gắng bình tĩnh “Không có, sao ạ?”

“Tùy tiện hỏi thôi.” Thiệu Tu Dung khẽ cười “Tôi cảm thấy mình không thích nó lắm, không liên quan tới tính cách hay ngoại hình, chỉ là sự tồn tại của nó khiến tôi có chút phản cảm, nhưng mà không tới nỗi ghét. Nó là con của Tiểu Nhu, theo lý thuyết tôi sẽ không xuất hiện loại cảm xúc này, như vậy người tôi ghét thật ra là ba nó?”

Trợ lý im lặng, yêu nhiều năm như vậy mà không có được, cuối cùng dẫn tới tình cảnh cùng nhau tìm tới cái chết, trong lòng người này liệu có từng oán hận không?

Trợ lý mở miệng "... Vâng."

Thiệu Tu Dung ừm một tiếng, tiếp tục lật xem tài liệu.

Vì đề phòng ngựa ngỗ nhỡ, sau khi rời đi Thiệu Trạch lại lặng lẽ trở lại, y dựa vào tường phòng bệnh bên cạnh, im lặng lắng nghe bên trong nói chuyện, rốt cuộc xác định Thiệu Tu Dung thật sự bị thôi miên, nếu không với tính cách cực đoan của người này, khi biết họ muốn đi tuyệt đối sẽ có hành động chứ không phải bình tĩnh như vậy.

Y hơi buông mắt xuống, không có tình cảm phức tạp, về sau Thiệu Tu Dung sẽ là ông chủ thế giới ngằm ở trên cao kiêm ông chủ tập đoàn, nhận sự ngưỡng mộ và khâm phục của vô số người, nhưng người này có lẽ sẽ vĩnh viễn không biết mình đã từng dùng hết sức, điên cuồng, bất chấp hậu quả mà yêu một người.

Nếu Thiệu Tu Dung trước kia còn sống, hiện tại ông ta sẽ có cảm giác gì?

Thiệu Trạch chỉ cảm thấy cơn giận dữ khi ba mình và Cảnh Hạo bị thương rốt cuộc bình phục, y than nhẹ một tiếng trong lòng, từng bước rời khỏi phòng bệnh.

Tạm biệt, Thiệu Tu Dung.

Cố Tiêu vốn định cùng con trai mình tách ra, trực tiếp về DR, nhưng nghe nói con trai mình khả năng lớn là sắp kết hôn, ông trầm mặc một giây, quyết định kéo con mình cùng về DR, ông xoa đầu con trai "Ba còn chưa nuôi con được mấy năm đâu, không thể chạy theo người khác nhanh như vậy được."

Thiệu Trạch đưa tay đẩy tay ông ra “Đó đều là công lao của ba, là của ba đấy.”

Cố Tiêu cường điệu “Ba chỉ muốn cho con tìm bạn, chứ chưa nói cho con gả cho người ta sớm như vậy. Ba thật vất vả mới tìm được con về, con đi rồi chỉ còn lại một mình ba, con thật bất hiếu.”

“Con cho phép ba kiểm mẹ kế cho con.”

Cố Tiêu lập tức nhéo mặt con trai.

Thiệu Trạch quan sát ông một hồi, nhướn mày hỏi “Nói thật đi, hôm qua ông ngoại con nói chuyện với ba lâu như vậy là nói cái gì thế?”

“Bảo ba chăm sóc con cho tốt, đừng gả con đi sớm như vậy, nhất là đừng gả cho ông chủ xã hội đen.” Cố Tiêu nghiêm túc nói “Thế nên theo ba về nhà đi.”

Thiệu Trạch không đáp, tiếp tục nhìn ông.

Cố Tiêu có chút bất đắc dĩ “Con trai, thỉnh thoảng con có thể giả ngốc mà.”

“Con biết nhất định là chuyện của Thiệu Tu Dung, ông ngoại đã nói gì vậy?”

“Ông ấy vẫn giữ quan điểm đó, dựa vào ý nguyện của ba. Tuy ông ấy thôi miên Tu Dung nhưng không có nghĩa là ông ấy không đồng ý chuyện ba với cậu ta bên nhau. Nếu có một ngày ba nghĩ thông suốt, ông ấy sẽ không phản đối, dù sao mấy năm nay Tu Dung vẫn quấn lấy ba, có lẽ...”

“Có lẽ tới lúc ông ta lạnh nhạt với ba, ba sẽ không thích ứng được.” Thiệu Trạch nói tiếp “Nhưng ông ta quên ba rồi, đã không còn yêu ba nữa. Ba mà nghĩ thông suốt, nói không chừng là ba theo đuổi ông ta đó, sau đó lập trường của hai người liền đổi chỗ cho nhau...” Y dừng một chút, tưởng tượng cảnh ba mình kiên quyết đem theo bao thuốc nổ cùng Thiệu Tu Dung tìm đến cái chết, mặt y đầy nghiêm túc nói “Con vẫn nên lấy chồng sớm, mất công phiền lòng.”

“Bậy bạ, làm gì có chuyện đó.” Cố Tiêu phì cười nói, nhìn đứa con trai như hoa như ngọc của mình, đột nhiên hỏi “Con thật sự quyết định rồi?”

Thiệu Trạch biết ông ám chỉ chuyện kết hôn, y chớp mắt mấy cái, nghiêm túc đối diện với ông “Dạ, con thích anh ấy.”

Cố Tiêu trầm mặc một hồi, cuối cùng không nói gì thêm, kéo y vào lòng ôm lấy.

Hiệu suất làm việc của DR rất cao, nhanh chóng thu dọn thỏa đáng để chuẩn bị xuất phát, thượng tướng Thiệu nhìn bọn họ đi xa, rồi quay về phòng bệnh thăm Thiệu Tu Dung.

Thiệu Tu Dung đang được một cô y tá thay băng, chất dẫn dụ Alpha của ông ta rất mạnh, cô y tá kia vừa vặn là Omega, không kiềm chế được mà bị ông ta hấp dẫn, cho nên quá trình thay băng khá chậm, thỉnh thoảng lại nhìn lên Thiệu Tu Dung, nhưng thấy mặt Thiệu Tu Dung không thay đổi gì, cuối cùng cô đành lưu luyến rời đi.

Thượng tướng Thiệu vẫn đứng ở bên cạnh, không khỏi mở miệng “Hình như cô gái đó rất thích con.”

“Con nhìn ra mà.” Khóe miệng Thiệu Tu Dung cong lên “Nhưng con không thích Omega.”

Thân là Alpha thế nhưng lại không thích Omega, vậy con thích cái gì? Alpha ư? Thượng tướng Thiệu lặng im một lát, đang suy nghĩ đời này rốt cuộc ông có thể có một cháu trai hoặc cháu gái không thì liền nghe Thiệu Tu Dung bổ sung “Con thấy Beta rất tốt.”

Thượng tướng Thiệu hơi giật mình, nói con thích là được, không có nghĩ sâu xa, nhưng mấy ngày sau ông biết con trai mình thích Beta là vì Huyền Mộc Yển vụng trộm bỏ thêm một thôi miên, chuyển dời phần tình cảm sâu đậm kia lên trên người Beta xinh đẹp thông minh, mà Huyền Mộc Yển là Beta đầu tiên Thiệu Tu Dung nhìn thấy sau khi mở mắt, lại vừa vặn phù hợp với mấy điều kiện kia, vì thế thoáng chốc liền sinh ra hảo cảm.

Huyền Mộc Yển canh nguồn nguyên liệu này nhiều năm như vậy rốt cuộc đã tới tay, gã liền ôn hòa mời Thiệu Tu Dung tới khu tám làm khách. Thiệu Tu Dung khá có cảm giác với gã, gần như không nghĩ ngợi liền lập tức đồng ý. Trợ lý phát hiện ông chủ có hứng thú với người ta, trước mắt bỗng tối đen, thầm nghĩ thật vất vả thoát ra từ cái hố của Cố Tiêu, ngay sau đó ông chủ lại nhảy vào một cái hố sâu hơn. Ông chủ muốn làm gì? Cùng Huyền Mộc Yển hủy diệt sao?

Sâu trong lòng trợ lý cảm thấy rất nguy hiểm, liền vội vàng đi báo cho thượng tướng Thiệu.

Lúc đó hai người đã rời đi, vốn rất thuận lợi, thế nhưng nửa đường Thiệu Tu Dung bỗng nhiên muốn phát sinh quan hệ trên xe, đương nhiên Huyền Mộc Yển không đồng ý, vì thế hai người liền xảy ra va chạm, đánh nhau trong xe khiến chiếc xe mất kiểm soát

đâm rầm vào cây. Thượng tướng Thiệu vừa vặn đuổi tới, nhìn hai người không có giới hạn này, huyết áp ông cụ tăng cao, thiếu chút nữa giận tới bất tỉnh, ông nhanh chóng xách người về, bắt Huyền Mộc Yến giải thôi miên, cũng mời bốn chuyên gia y học trông chừng giùm, bảo đảm gã sẽ không tiếp tục gian lận.

Huyền Mộc Yến nhìn quần áo bị xé rách của mình, hồi tưởng lại cảnh tượng hỗn loạn lúc ấy, gã cũng hiểu cách này không quá hay, hưởng chi thôi miên này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, với tính cách của thượng tướng Thiệu nói không chừng sẽ trực tiếp làm thịt gã, suy nghĩ một lát, gã phối hợp giải trừ, chuẩn bị nghĩ cách khác để lấy được nguồn nguyên liệu này.

Thượng tướng Thiệu thấy sự việc đã xong, không nói hai lời liền đem con trai về nhà, cũng dặn dò cảnh vệ sau này đừng cho Huyền Mộc Yến tiến vào, sau đó mới về phòng ngủ. Thiệu Tu Dung đã tỉnh, đang dựa đầu vào giường xuất thần, từ khi thôi miên ông ta vẫn thường xuyên như vậy. Bước chân của thượng tướng Thiệu dừng lại, cố gắng làm dịu giọng mình “Nghĩ cái gì thế?”

“... Không có gì.” Thiệu Tu Dung khẽ nói “Chỉ là có rất nhiều chuyện con nhớ không rõ lắm.”

“Nhớ không rõ thì đừng nhớ nữa.”

Thiệu Tu Dung không có ý kiến, xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn ra cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài, ông ta bỗng nhiên nói “Ba.”

“Hửm?”

“Con cảm thấy một bộ phận trên cơ thể mình giống như đã chết đi, mãi mãi cũng không sống lại được.”

Thượng tướng Thiệu dừng một chút “Con bị bệnh, chờ thêm một thời gian nữa sẽ khỏe lại thôi.”

“... Không, đó là một cảm giác rất kỳ lạ.” Thiệu Tu Dung trầm mặc một lúc lâu, sau đó chậm rãi mở miệng, hơi thở trên người kỳ lạ lại bình thản, mà ông ta rất ít khi có thời gian bình thản như vậy.

“Giống như... con đang trôi dạt trên biển khơi, có một cơn gió vẫn luôn đẩy con đi... phía trước có lẽ có một bến cảng, có lẽ là vực sâu thăm thẳm, con không quan tâm cuối cùng là cái gì, chỉ muốn đi tới.” Thiệu Tu Dung hơi dừng lại, khẽ nói “Nhưng con không biết mình đã làm cái gì rồi, cơn gió đó giờ không còn nữa, điều này khiến con cảm thấy... dường như mình đã chết đi.”

Đáy lòng thượng tướng Thiệu chấn động, lặng im một lát, ông vỗ vai Thiệu Tu Dung “Vậy con hãy kiếm một cơn gió khác tốt hơn đi.”

Đời người dài như vậy cuối cùng cũng sẽ có nhiều việc không được như ý muốn, bước qua quá nhiều bấp bênh, có lẽ hiện tại bạn cảm thấy sắp không chịu đựng nổi, nhưng chỉ cần kiên trì, chờ lúc bạn quay đầu lại, bạn sẽ phát hiện những đau khổ mình nhận thật ra cũng không là gì, ý nghĩa cuộc sống ở ngay đây một lần rồi lại một lần sẽ kiên cường nở rộ, chỉ cần còn sống thì sẽ còn hi vọng.

Thiệu Tu Dung nhắm mắt lại “... Dạ.”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 78: Kết thúc

Tuy ngoài miệng Cố Tiêu nói muốn kéo con trai về DR, nhưng thực tế ông lại nhận mệnh cùng con trai tới khu chín. Miệng vết thương trên người ông và Cảnh Hạo đã sắp khép lại, cộng thêm có Kiều Tịch bên cạnh chăm sóc, căn bản không cần nằm viện tiếp nữa, nên liền về thẳng nhà.

Từ ngày thu xếp xong chuyện đó, Cảnh Tình liền được Lý Cố thả ra, cô bé vội vã chạy về nhà, uống mấy ly sữa nóng cho đỡ sợ, sau đó tiếp tục chuẩn bị hôn lễ. Chuyện này khiến cô biết được một bí mật kinh thiên động địa, vì thế cô phần khởi gọi điện báo cho ba mẹ, ngay cả giọng nói cũng run run “Ba mẹ, chị dâu con thật ra chính là Lý Thiếu Chu... Anh hai đã đánh dấu thành công rồi, thật sự là quá tốt, híc.”

Ba mẹ Cảnh biết dạo gần đây cô đang bận cái gì, nhưng mà con gái nhà họ luôn không quá đáng tin, bởi vậy họ đều giữ thái độ chờ xem sao, lúc này nghe vậy thì đồng loạt kinh ngạc, dứt khoát dặn dò “Ngoan, đi rửa mặt, rồi đi một vòng trong vườn hít thở không khí trong lành, sau đó gọi lại cho ba mẹ.”

Cảnh Tình nghe lời dạ một tiếng, theo phản xạ đứng dậy bước ra mấy bước, ngay sau đó cô bé liền khóc “Con không phải mới tỉnh ngủ, cũng không có nằm mơ.”

Ba mẹ Cảnh vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, nói con vẫn nên ra ngoài đi vài vòng đi, trước kia con mơ thấy anh hai mình mặc quần lót nhảy xuống biển tự tử vì tình, kết quả hôm sau không phân rõ thật giả liền chạy tới phòng anh hai con ôm gối của anh hai con khóc tới thiếu chút nữa ngất đi, anh hai con đi tản bộ về suýt nữa bị hù chết.

Cảnh Tình tiếp tục khóc, nói con thật sự không gạt ba mẹ mà. Nếu ba mẹ không tin thì con bảo ông quản gia ra nói với ba mẹ.

Cô đưa điện thoại di động cho quản gia, tuy quản gia không biết rõ chuyện của Lý Thiếu Chu, nhưng ông biết cậu chủ nhà mình đã đánh dấu người ta, ông liền chân thực báo cáo.

Tinh thần ba mẹ Cảnh bị chấn động mạnh, hỏi chuyện quan trọng thế này sao không nói sớm. Quản gia đáp cậu chủ nói muốn tự mình báo với ông bà, ai ngờ cậu ấy đột ngột có việc, kết quả kéo dài tới hiện tại. Vì thế ba mẹ Cảnh cúp máy vội vàng đuổi tới, vui mừng gia nhập vào đội ngũ của Cảnh Tình, nói đây là phòng tân hôn, đồ đạc phải đổi hết, trang trí cho ấm áp chút, bày thêm nhiều chậu hoa, hoa hồng đỏ là tốt nhất.

Lúc ông chủ Cảnh trở về đứng ở cửa trâm mặc khoảng vài giây cũng chưa động đậy.

Hắn lùi về phía sau hai bước, nhìn tòa nhà quen thuộc, xác định đúng là nhà của mình mới tiếp tục bước vào trong phòng khách, ngay sau đó hắn lại trâm mặc, thoáng chốc có ảo giác mình xuyên không rồi.

Mấy người nhà họ Cảnh vội vàng vây quanh, tiếp đó thoáng nhìn thấy băng vải trên người hắn, nhất thời hoảng hốt “Đây là chuyện

gì? Xảy ra chuyện gì? Thiếu Chu đâu? Thiếu Chu đâu rồi? Đã phát triển tới bước này, hai đứa không nên tách ra nữa chứ.”

Cảnh Hạo thoáng nhướn mày, nhìn qua em gái mình, phỏng chừng là Lý Cố nói ra thân phận Thiệu Trạch cho con bé, vì thế hắn trả lời vợ mình ở nhà bên cạnh, ba cậu ấy cũng bị thương, cậu ấy phải chăm sóc cho ba mình.

Ba mẹ Cảnh lập tức đề nghị đi qua thăm, bởi vì sau này chính là người một nhà. Cảnh Hạo vừa vặn không muốn đối mặt với tòa nhà có phong cách độc đáo này, hắn liền gật đầu đồng ý.

Lúc này Thiệu Trạch đang trò chuyện cùng đám Bạch Triệt, thấy thế y hơi ngần ra, mỉm cười tiến lên. Cảnh Hạo thân mật xoa đầu y, thấy Cố Tiêu cũng có mặt, hắn liền giới thiệu hai bên với nhau, không khí vô cùng hòa hợp.

Bạch Triệt đoán tiếp theo là bàn chuyện trong nhà, vì thế y ôn hòa trò chuyện với họ vài câu, sau đó nhanh chóng lấy cớ rời đi. Từ lúc bước vào cửa Trình Tứ vẫn đứng bên cạnh y trông coi, lúc này liền đẩy hai trợ lý của y qua một bên, vui vẻ phấn chấn đẩy xe lăn cho Bạch Triệt. Hai trợ lý nhìn bóng dáng của hắn, sâu trong lòng cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, liền vội vàng đi theo, nhất thời phòng khách chỉ còn lại đám người Cảnh Hạo.

Ba mẹ Cảnh cảm nhận được chất dẫn dụ trên người con trai mình và Thiệu Trạch, hai người đồng loạt cảm khái, nghĩ rằng con trai mình có được ngày hôm nay thật không dễ dàng. Mẹ Cảnh thở dài “Con tôi từ nhỏ đã thích Thiếu Chu, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng thay đổi. Giờ hai đứa cuối cùng đã được ở bên nhau, thật là khó có được.”

“Thật khéo, con tôi cũng thích cậu ta từ hồi còn nhỏ.” Cố Tiêu thông thả nói “Đáng tiếc lúc đó A Trạch có nỗi khổ, không thể bày tỏ tấm lòng, đúng không con trai?”

Thiệu Trạch sửng sờ hai giây, cúi đầu dạ một tiếng, nói là khi đó tình thế bất buộc, y không có cách nào đành phải đóng kịch, nhưng y từng vô số lần cầm viên ngọc nhìn lên bầu trời, hi vọng Alpha kia có thể tới đón y đi.

Cảnh Hạo “...”

Mấy người nhà họ Cảnh sửng sờ nghe, họ vốn tưởng rằng Cảnh Hạo rất si tình, lúc này không khỏi yên lặng nhìn hắn, nghĩ rằng con thật vô dụng, rõ ràng chuyện vô cùng đơn giản lại kéo thành một vòng tròn lớn như vậy.

Cảnh Hạo “...”

Cố Tiêu có chút khó chịu đối với người có thể dễ dàng cướp đi đứa con trai như hoa như ngọc của ông, lúc này mới hơi hài lòng, sờ đầu con trai tán thưởng.

Cảnh Hạo cũng nhìn người nào đó, biểu tình vô cùng nghiền ngẫm. Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, vô tội đối diện với hắn, âm thầm đưa tay về phía hắn. Cảnh Hạo cầm lấy tay y, đưa vào trong lòng, nghĩ rằng đêm nay anh sẽ tính sổ với em.

Mấy người hòa hợp trò chuyện, nhanh chóng chuyển tới đề tài hôn lễ, bàn bạc một lát, đầu tiên là quyết định ngày cưới, tiếp đó là phân ai người đẩy đi chuẩn bị. Cảnh Hạo hỏi em gái tiến độ, Cảnh Tình kiêu ngạo ngẩng cao đầu “Đều đã chuẩn bị rất tốt, bước tiếp theo chỉ cần viết thiệp mời nữa thôi.”

Cảnh Hạo xoa đầu cô “Giỏi lắm.”

“Dạ.”

Cảnh Hạo biết tổng bộ nhất định đã tích lũy một đồng lớn công việc, vì thế nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau thức dậy, hắn quyết định ăn cơm cùng Thiệu Trạch xong liền tới công ty. Thiệu Trạch liếc nhìn hắn, thấy vết thương trên người hắn còn chưa lành, hắn liền muốn hắn nghỉ ngơi thêm vài ngày. Cảnh Hạo lại gần hôn y “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.”

Thiệu Trạch quan sát một lát, gạt đầu, không có kháng kháng theo ý mình, bắt đầu chuyên tâm ăn cơm, tiếp đó ánh mắt y đảo qua, thấy Thịnh Tước từ ngoài vào, y không khỏi dừng lại. Thịnh Tước cầm tấm thiệp trong tay đưa cho y “Người nhà họ Lý vừa đưa tới, ông chủ nhà họ muốn mời cậu tới uống trà.”

Cảnh Hạo nghe thấy rất rõ, nhất thời trán hắn nảy lên “Không cho đi!”

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn ừ một tiếng, chờ ăn cơm xong liền tiễn hắn ra cửa, còn giúp hắn sửa lại Tây trang, vô cùng hiền lương thực đức. Cảnh Hạo cảm thấy hình ảnh này hình như quen quen, hắn buông mắt nhìn y, bóp chặt mặt y, cảnh cáo: Em là người sắp kết hôn rồi đấy, đừng có chạy lung tung, đặc biệt không được tới cái nhà họ Lý kia biết chưa. Thiệu Trạch nghe lời vâng một tiếng, nhìn hắn lên xe, tiếp đó y lẳng lặng ngồi một lát rồi bảo Thịnh Tước đi chuẩn bị xe.

Trải qua khoảng thời gian quan sát này Thịnh Tước đã nhìn ra giữa y và Lý Cố, Cảnh Hạo có chút khúc mắc, đương nhiên hắn biết

Thiệu Trạch muốn tới nhà họ Lý, hắn không khỏi hỏi “Cậu không sợ anh ta không cho cậu trở về sao?”

Thiệu Trạch cười tí mắt “Sẽ không đâu.”

Sự việc đã ngã ngũ, vốn không thể vấn hồi, Lý Cố không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ, cho nên người này nói mời qua uống trà chỉ là muốn cùng y tán gẫu thôi. Tuy thời gian đó hai người trôi qua thật tẻ nhạt, Lý Cố cũng từng oán hận y, nhưng không có thật sự muốn giết y, vả lại dù sao đi nữa họ cũng có tình anh em nhiều năm như vậy, không thể nào biến thành người xa lạ được.

Thịnh Tước nghe vậy liền không hỏi nhiều nữa, xoay người đi lái xe.

Lý gia vẫn giữ bộ dáng như nhiều năm trước, biển hoa dưới làn gió nhẹ tạo nên một tầng sóng, trông rất đẹp. Lý Cố đã sớm nhận được tin, hắn đang đứng trong sân chờ Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch mang theo nụ cười nhẹ thoải mái, thong thả bước xuống xe “Anh hai.”

Lý Cố gạt đầu, cùng y sóng vai đi về phía nhà sau, cuối cùng dừng ở trước cái hồ sen. Suốt đường đi Lý Cố vẫn không mở miệng, từ sau khi nhận thấy chất dẫn dụ của Thiệu Trạch thay đổi, hơi thở trên người hắn liền hơi lạnh đi.

Thiệu Trạch nhìn hắn một cái, mỉm cười nhướng mày “Không phải muốn uống trà sao?”

Lý Cố ừ một tiếng, dẫn y đi tới đình nghỉ mát ngồi xuống. Thiệu Trạch thấy nơi này đã được dọn sẵn bộ trà cụ, y khẽ cười, bắt đầu pha trà. Lý Cố im lặng nhìn, chợt có ảo giác như trở về quá khứ,

cảm xúc trong mắt hấn tối đi, theo bản năng muốn nói em về đi, chúng ta làm lại từ đầu, nhưng lời tới bên miệng liền dừng lại. Đạo gần đây hấn suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu ra đã muộn màng rồi, chỉ đành hỏi “Em thật sự quyết định ở bên hấn ta?”

“Ừ, em thích ở bên anh ấy.”

Đồng tử của Lý Cố càng tối đi, họ sống chung mười năm, hấn rất hiểu con người y. Thiếu Chu là được nuông chiều mà lớn lên, mỗi lần nói ra từ “thích” liền chứng minh không có gì là không thể, hấn không khỏi nhắm chặt mắt “Anh không chịu nổi nếu em rời khỏi anh.”

“Anh sẽ không mất đi em, anh vẫn là anh hai của em, lúc nào em cũng có thể trở về thăm anh.” Thiệu Trạch khẽ nói “Anh hai, quên hết quá khứ đi. Khi đó ba bị bệnh nặng, mỗi ngày lại đều tới thăm em vài lần, còn phái rất nhiều vệ sĩ, anh oán hận ba bất công, vậy nên không thường tới thăm ông ấy. Sau này ba qua đời, tang lễ xong xuôi, anh nhốt mình trong phòng cả một ngày, em biết anh đau lòng, bởi vì dù sao đi nữa ông ấy cũng là người sinh ra anh...” Y dừng một chút “Sau đó nữa, anh hận em cướp đi tình cha vốn dĩ thuộc về anh, dần dần bất hòa với em, thậm chí muốn tra tấn em trên phương diện tình cảm. Rồi em gặp chuyện không may, anh bị bệnh nặng một thời gian, bắt đầu hận những người nhà họ Lý, tiếp đó ôm nỗi đau này mà sống đến tận bây giờ...”

Thiệu Trạch im lặng nhìn hấn “Nhưng đó đều đã là quá khứ rồi, hãy để mình vui lên, đừng ôm quá khứ đau đớn mà sống tiếp, nếu không anh sẽ mãi mãi hối hận, mãi mãi bỏ lỡ.”

Lý Cố hơi chấn động.

Thiệu Trạch đẩy một tách trà qua “Bất cứ lúc nào, anh cũng là anh hai em.”

Lý Cố trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng không muốn dẫn tới tình cảnh anh sống em chết, hắn bưng tách trà lên uống một ngụm, đậm mạch nói “Nếu tương lai hắn bắt nạt em, em hãy trở về tìm anh, anh sẽ chăm sóc em một đời.”

Thiệu Trạch cười cười, từ chối cho ý kiến.

Hai người nhanh chóng đổi đề tài, bắt đầu nói qua chuyện khác, gió mát thổi vào chiếc đình nhỏ, ôn hòa khiến cơ thể cảm thấy thoải mái. Thiệu Trạch lại rót đầy trà cho cả hai, nhìn hồ sen trước mắt, y chợt nhớ thật lâu trước kia mình từng ngồi ở đây, ngày qua ngày tự hỏi làm sao để trốn thoát. Thời gian ấy y từng ảo tưởng sẽ có một người có thể phá bỏ tầng tầng trở ngại, dưới ánh mắt của bao người đến trước mặt y, mang y đi cao bay xa chạy.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Thiệu Trạch lấy lại *** thần, đang muốn mở miệng thì thấy Lưu Chí bỗng nhiên chạy vào đình nói Cảnh Hạo tới. Đồng tử của Lý Cố phát lạnh, trầm mặc vài giây, cuối cùng bảo cho người vào. Thiệu Trạch đợi một lát, nhanh chóng thấy bóng dáng của người nào đó, nhìn theo hắn đang đi tới gần, y cười hỏi “Sao anh lại đến đây?”

Cảnh Hạo nhìn y “Tới đón em về nhà.”

Đáy lòng Thiệu Trạch khẽ chấn động, y cười ừ một tiếng. Y biết hai người này không có cách nào cùng tồn tại, nên cũng không trò chuyện bao lâu, rất nhanh xin phép ra về. Lý Cố trầm mặc đứng ở trong đình, không có ngăn cản cũng không tiễn y. Thiệu Trạch biết

hắn vẫn còn chút khó chịu, cũng biết loại chuyện này phải dựa vào thời gian để giải quyết, y liền không nói gì thêm, ngoan ngoãn đi cùng Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo chỉ cần nghĩ đến nơi đây có hồi ức gần mười năm của Thiệu Trạch và Lý Cố là hắn lại vô cùng khó chịu, hắn nhanh chóng nhét vợ mình vào xe, mang y rời đi, lại nhìn không được giáo dục “Về sau em bớt đến đó đi.”

Thiệu Trạch lập tức nghe lời gật đầu.

Cảnh Hạo bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hắn bóp chặt mặt y “Đồ ăn của em đâu?”

Hôm nay hắn đang ở công ty xem tài liệu, nhưng trong lòng lại vẫn cảm thấy không yên tâm, hắn liền gọi cho thuộc hạ bảo họ trông chừng Thiệu Trạch, thuộc hạ nói vâng, vài phút sau gọi lại, nói họ qua nhà bên cạnh thì cậu Trạch đã đi ra ngoài. Cảnh Hạo lập tức nheo mắt “Đi đâu?”

Thuộc hạ cung kính nói “Theo Trác Tiểu Nam nói cậu Trạch muốn đi mua đồ ăn để nấu canh cho ông chủ.”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh thoáng chốc nhớ tới cảnh tượng hai năm trước, hắn lập tức cúp máy, lái xe tới nhà họ Lý.

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái “Em còn chưa kịp mua thì đã bị lạc đường. Thật đó.”

Lực tay của Cảnh Hạo tăng lên.

Thiệu Trạch cứu mặt mình “Anh yêu, đau.”

Cảnh Hạo trầm mặc một chút, không bóp mặt y nữa. Nhưng đêm hôm đó hẳn liền làm y tới không ngừng rên rỉ, mãi tới khi y cầu xin tha thứ mới dừng lại.

Vài ngày sau, Lý Cố rút cuộc công bố kết quả kiểm tra DNA và video ông Lý để lại, nhất thời cả Nhất Duyên nổi lên sóng to gió lớn. Thiệu Trạch biết hẳn làm vậy là muốn tạm biệt quá khứ, đường đường chính chính lên làm chủ nhân nhà họ Lý, y bèn cười, không nói gì thêm. Cảnh Hạo đương nhiên lại càng không để ý tới chuyện này, lãnh đạm coi thường mọi suy đoán vô căn cứ ở bên ngoài, tiếp tục trải qua cuộc sống của bản thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cách ngày tổ chức hôn lễ càng lúc càng gần. Người tầng trung tâm của DR lần lượt tới, nhanh chóng vây quanh Thiệu Trạch. Đây chính là cậu chủ bình thường như hoa của họ, không ngờ nhanh như vậy đã gả cho người ta. Mọi người âm thầm cảm khái một phen, bắt đầu đánh giá Cảnh Hạo, nói sau này cậu dám đối xử không tốt với A Trạch, chúng tôi sẽ giết cậu. Ông chủ Cảnh khí phách nhìn bọn họ, đang định lên tiếng thì nghe rầm một tiếng, liền vội vàng nhìn qua.

Kiều Tịch bước nhanh ra khỏi phòng thí nghiệm, chiếc cổ trắng nõn rõ ràng có một dấu hôn, trên đó thậm chí còn dấu vết nước miếng chưa khô, anh lạnh lùng nhìn Lâu Huy bị mình đập bay ra ngoài, nhấn từng từ “Nói xong thì rút đi cho tôi.”

Lâu Huy làm như mất diếc tai ngơ, liếm liếm khóe miệng, nheo mắt nhìn anh “Bảo bối, mùi vị không tệ đâu.”

Kiều Tịch “...”

Lâu Huy như không cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của anh, hấn tiến lên mấy bước ghé vào tai anh phả hơi “Tôi nói xong rồi, nhưng muốn mời cậu đi ăn cơm, đi không?”

Kiều Tịch nhìn hấn không chớp mắt, im lặng khoảng nửa phút, anh lạnh lùng cười rộ lên “Đi.”

Lâu Huy nhướng mày, nhất thời hài lòng, dưới ánh mắt trừng lớn của mọi người mà theo Kiều Tịch rời khỏi. Phòng khách nhất thời rơi vào tĩnh lặng, người ở tầng trung tâm của DR đều nhìn ra cửa lớn, thật lâu không lấy lại *** thần, ngay cả Thiệu Trạch và Bạch Triệt cũng thế.

Cảnh Hạo kinh ngạc “Sao thế, có vấn đề gì à?”

Người ở tầng trung tâm đồng loạt mở miệng “Kiều Tịch cười rồi.”

“...” Cảnh Hạo nói “Thế thì sao?”

Thiệu Trạch nhìn hấn “Anh biết mà, Kiều Tịch có một lý tưởng vĩ đại và cao thượng.”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch cảm khái “Mấy năm nay anh ấy vẫn chưa tìm được mục tiêu, hiện tại rốt cuộc đã hạ quyết tâm rồi.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Hạo cảm thấy nhóm người này rất kỳ lạ, hấn sờ đầu Thiệu Trạch, thầm nghĩ sau này phải trông kỹ vợ mình, đừng để y học xấu.

Thiệu Trạch cảm thấy hứng thú hỏi “Anh nói xem kết quả sẽ thế nào?”

“Không biết.” Cảnh Hạo dừng một chút, bổ sung “Dù sao nên ở bên nhau thì cuối cùng cũng sẽ ở bên nhau thôi.”

Thiệu Trạch hơi giật mình, cười ừm một tiếng, lại gần nhào vào lòng hắn. Trong mắt Cảnh Hạo mang theo chút ý cười, hôn lên đỉnh đầu y.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, rốt cuộc đã đến ngày tổ chức hôn lễ.

Thượng tướng Thiệu tuy bề bộn nhiều việc nhưng vẫn đến đây, có điều Thiệu Tu Dung và Huyền Mộc Yến đánh nhau một trận, dẫn đến miệng vết thương vỡ ra nên không tới cùng. Thiệu Trạch và Cố Tiêu đều khá chú ý tới tin tức về Thiệu Tu Dung, chỉ gật đầu, không có hỏi nhiều. Thượng tướng Thiệu nhìn họ, trong lòng hiểu rõ hai người họ nghĩ gì.

Chuyện này lúc nói chuyện với Cố Tiêu, ông đã từng nhắc tới. Thôi miên không giống tẩy não, sẽ không đạt được trình độ quá cao, vậy nên không ai dám cam đoan Tu Dung có thể giữ được bao lâu, cũng không biết có hạn chế gì không. Mà hạn chế này lúc nào cũng có thể bị phá vỡ mà không hề báo trước, hơn nữa Tu Dung quá thông minh, kể cả thôi miên không được giải, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, đứa con trai này của ông cũng có thể phát hiện ra chân tướng.

Nhưng Tu Dung dù sao cũng đã từng chết một lần, lại yên bình sống qua một thời gian, dù thế nào cũng sẽ có thay đổi, ông hi vọng con trai mình tốt nhất có thể phát hiện ra chuyện đáng làm hơn, thậm chí có mục tiêu tốt hơn, bởi vì ông vẫn muốn có một người con trai bình thường.

Trong tòa nhà, tiếng nhạc dần thay đổi, mọi người không khỏi tụ lại hai bên thảm đỏ, mỉm cười nhìn cô dâu chú rể.

Cảnh Hạo đứng một bên ở trên cùng, nhìn bên kia không chớp mắt, nhanh chóng thấy Thiệu Trạch chậm rãi đi tới bên hắn.

Một năm ấy, A Trạch bảy tuổi, hắn mười ba tuổi, lần đầu tiên họ gặp nhau ở nhà họ Lý. A Trạch nằm trong lòng hắn ngủ, hắn đeo sợi dây chuyền có viên ngọc gia truyền vào cổ người này.

Một năm ấy, A Trạch mười ba tuổi, hắn mười chín tuổi, hắn phát hiện sự tồn tại của Lý Cố, vì thế vội vàng lên nắm quyền. Suốt năm năm, hắn không biết A Trạch ở trong tòa nhà kia đang phải trải qua cuộc sống tối tăm. A Trạch cũng không biết hắn đang ở trong một thành phố khác bắt đầu dốc sức với khởi đầu gian nan.

Một năm ấy, A Trạch mười tám tuổi, hắn hai mươi bốn tuổi, hắn toại nguyện chuyển tới thành phố Nhất Duyên, nhưng không ai ngờ đột ngột lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn phá vỡ toàn bộ kế hoạch. A Trạch bắt đầu cùng hai tên biến thái đấu trí so tài, cuối cùng đoàn tụ với người thân. Hắn đau lòng vì tình yêu, cuộc sống nhất thời rơi vào buồn tẻ vô tận.

Một năm ấy, A Trạch hai mươi ba tuổi, hắn hai mươi chín tuổi, người này đứng trước mặt hắn nghiêm túc thổ lộ với hắn, dù cho kỳ lạ và buồn cười, nhưng người hắn yêu... cuối cùng đã quay trở lại.

Cảnh Hạo bỗng nhiên cảm thấy vành mắt có chút nóng lên, thấy Thiệu Trạch càng lúc càng tới gần, hắn không kiềm nén được mà tiến lên hai bước, chậm rãi mở hai tay ra.

Thời gian thoáng chốc đảo ngược, trở về buổi trưa ngọt ngào ấy. Cậu bé Alpha nhìn vào mắt cậu bé Omega trước mắt, vươn tay về phía đứa bé, lẳng lặng chờ. Bả vai nhỏ của Omega khẽ co lại, hai mắt đắm lệ nhìn Alpha kia, sục sục mũi, chậm rãi đưa tay bắt lấy tay Alpha, mềm mại đi tới.

Từ đó ràng buộc nhau cả đời.

Thiệu Trạch nhất thời nở nụ cười, cầm tay hắn, thuận thế nhào vào lòng hắn, Cảnh Hạo ôm chặt lấy y, cúi xuống trao cho y một nụ hôn sâu sắc, giọng nói thậm chí có chút nghẹn ngào “Anh yêu em.”

Thiệu Trạch nhắm mắt lại “Em cũng yêu anh.”

Ánh mặt trời rọi xuống, sự ấm áp bao trùm khắp nơi. Mùa hè của Nhất Duyên cuối cùng cũng đã đến rồi

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 79: Phiên ngoại 1: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

Dạo gần đây ông chủ Cảnh sống không được thoải mái cho lắm. Chiến tranh từ khu mười tới khu mười hai đã chấm dứt hoàn toàn vào vài năm trước, ngoại trừ mấy chỗ lẻ tẻ đôi khi có xung đột thì những khu khác đều đang khẩn trương tiến hành xây dựng sau chiến tranh. Thị trường phim ảnh tỏ rõ có nhiều cơ hội, Cảnh Hạo có vốn liếng ở khu mười, Bạch Triệt thì không chỉ có IQ cao mà còn rất có thiên phú trong phương diện kinh doanh, vì thế hai người nhanh chóng đạt thành hợp tác, cùng nhau làm mưa làm gió.

Trải qua vài năm phát triển, việc làm ăn của Cảnh Hạo cũng được mở rộng mấy lần, đang trong thời kỳ bận rộn đồng thời bắt đầu không ngừng tìm kiếm nhân tài, dày công bồi dưỡng được một tập thể tài giỏi xuất sắc. Từ lúc việc kinh doanh dần đi vào quỹ đạo, thời gian tự do của hắn cũng chậm rãi gia tăng, có thể ở bên vợ mình nhiều hơn, có điều gần đây tập đoàn phải làm một hạng mục lớn, không thể nào qua loa nên hắn đành phải chuyên tâm làm việc.

Hiện tại việc làm ăn của Cảnh Hạo phần lớn đều ở khu mười, vốn định chuyển tới nơi này ở nhưng lúc trước DR xây dựng chi nhánh ở khu chín, Thiệu Trạch nói muốn quản lý chi nhánh đó, sống chết không chịu chuyển nhà.

Cảnh Hạo im lặng nhìn y.

Lúc chi nhánh của DR vừa xây xong Thiệu Trạch quả thật bề bộn nhiều việc, nhưng hiện tại chiến tranh chấm dứt, đơn đặt hàng vũ khí đạn dược cũng giảm bớt, cộng thêm công ty vận hành đã ổn định, bên cạnh đó còn có hai trợ lý có năng lực, Thiệu Trạch rõ ràng bắt đầu làm một ông chủ khoan tay đứng nhìn, sống thoải mái hơn bất kỳ ai.

Hắn biết Thiệu Trạch không muốn chuyển nhà là vì Bạch Triệt ở khu mười, tên khốn này sợ bị bắt đi làm cu li, vậy nên mới muốn ở lại khu chín, có điều hắn cảm thấy vấn đề này thật dễ giải quyết, Thiệu Trạch là vợ của hắn, công ty của hắn đương nhiên cũng là của Thiệu Trạch, hắn chỉ cần mang vợ theo bên người, sắp xếp vài việc đơn giản cho vợ mình giả bộ làm, chờ Bạch Triệt tìm tới cửa liền có thể làm lấy lệ cho qua.

Ý tưởng của ông chủ Cảnh rất tốt, đáng tiếc tính toán sai lầm trình độ mảnh mai của vợ mình. Ngay cả công việc đơn giản, Thiệu Trạch cũng không muốn làm. Người nào đó rất kiên trì, nói muốn quản lý chi nhánh, không rảnh bận tâm việc khác. Trán ông chủ Cảnh nảy lên, nói không phải em đã ném việc buôn bán vũ khí cho Thịnh Tước rồi sao?

Thiệu Trạch chớp mắt mấy cái, nói công ty còn liên quan tới các ngành sản xuất khác. Ông chủ Cảnh phản bác nói có Trác Tiểu Nam và quản lý em tìm kiếm được ở đây, mấy ngành sản xuất kia căn bản không cần em hao tâm tổn sức. Thiệu Trạch mặt không đổi sắc nói sắp tới muốn thành lập một hãng phim đầu tư vào điện ảnh nên không đi được.

Loại việc này chỉ cần đầu tư tiền vốn vào đúng chỗ, tìm một tập thể tốt cơ bản liền không có vấn đề gì, nói trắng ra là Thiệu Trạch vẫn đang làm ông chủ chỉ tay năm ngón. Ông chủ Cảnh trầm mặc

nhìn y, bắt đầu tự hỏi có cần trực tiếp tới người đem đi không? Thiệu Trạch mơ hồ đoán ra ý tưởng của hắn, y liền bổ sung mình rất quan tâm tới phim ảnh, toàn bộ quá trình phải theo sát.

Cảnh Hạo hoài nghi quan sát y, hỏi phim gì. Thiệu Trạch cười tít mắt, nói con trai gần đây thấy phim hoạt hình dở quá, vậy nên y muốn đầu tư quay một bộ.

Lại đem con ra làm bia đỡ đạn, ông chủ Cảnh nhìn vợ mình, nghĩ rằng người này vẫn vô liêm sỉ như vậy. Thiệu Trạch tựa hồ cảm thấy lý do không đủ, nghĩ một lát liền nghiêm túc nói với Cảnh Hạo, sinh con rất vất vả, cơ thể y chưa khôi phục hoàn toàn, cần tĩnh dưỡng, không thích hợp bốn ba.

Trán ông chủ Cảnh lại nảy lên, hiện tại y học phát triển đầy đủ, Thiệu Trạch mang thai không lâu thai nhi liền được chuyển qua nuôi dưỡng nhân tạo trong dung dịch, vốn không phải chịu tội như thế, dù cho trên bụng y có vết mổ nhưng cũng đã qua nhiều năm, cơ thể y đã được dưỡng khỏe lại từ lâu rồi.

Nhưng mà người ta đã cam tâm tình nguyện vì bạn mà mang thai nuôi con, tuy mang thai là do máy móc giúp, nuôi con thơ là do bảo mẫu hỗ trợ, nhưng bạn có thể nói với người đó chữ “không” sao? Tất nhiên là không thể, vì thế ông chủ Cảnh chỉ đành phải thỏa hiệp mà cam chịu số phận bất hạnh.

Thiệu Trạch đối với việc này thật vừa lòng, yên tâm thoải mái ở lại Nhất Duyên thanh thoi trải qua cuộc sống của mình, lười biếng nằm trong nhà trồng nấm.

Ông chủ Cảnh dạo gần đây phải giám sát chặt hạng mục trong tay, đành phải rời vợ đi công tác. Ban ngày làm việc, ban đêm trở về

tòa nhà ở khu mười, một mình lẻ bóng ôm chăn ngủ. Cho tới bây giờ đã hơn một tháng hấn không được gặp vợ con rồi, bởi vậy tâm trạng của hấn ra sao có thể nghĩ được.

Toàn bộ nhân viên công ty đều biết dạo gần đây ông chủ sống không được thoải mái, mỗi ngày trôi qua đều nơm nớp lo sợ, nhao nhao nhiều chuyện nói ông chủ cãi nhau với vợ hoặc là con trai ông chủ lại làm sai chuyện gì chọc giận ông chủ rồi. Bọn họ thảo luận cả buổi, cảm thấy không thể là khả năng trước được. Mọi người đều biết ông chủ là một người đàn ông tốt rất thương vợ, vậy chính là khả năng còn lại, dù sao con trai cả của nhà ông chủ Cảnh khá là khiến người ta lo lắng.

Cảnh Hạo đương nhiên không biết việc này, hấn chuyên tâm xử lý công việc, buổi tối ứng phó với các bữa tiệc rồi ngồi xe về nhà. Hấn vốn tưởng rằng lại phải một mình vượt qua đêm dài đằng đẳng thì khi hấn bước lên bậc thang lại mơ hồ nghe thấy trong phòng khách truyền đến một chút âm thanh, bước chân khựng lại, hấn lập tức đẩy cửa ra.

Thiệu Trạch ngồi trên sofa, đang uống trà, khóe miệng vẽ lên một nụ cười thoải mái, dưới ánh sáng ấm áp có vẻ tĩnh lặng mà quyến rũ. Hô hấp của Cảnh Hạo trở nên khấn trương, bước nhanh tới, nhìn y không chớp mắt. Thiệu Trạch cười nhìn về phía hấn “Về rồi à.”

Cảnh Hạo gật đầu, ngồi xuống sofa, đưa tay ôm vợ vào lòng xoa nắn, đang muốn mở miệng thì bên cạnh bỗng nhiên lại có thêm một bóng người, hấn nhìn thoáng qua, phát hiện là thằng con cả nhà mình.

Hiện nay hấn cùng Thiệu Trạch có hai đứa con, con trai cả tên là Cảnh Minh Tuấn, năm nay sáu tuổi, là Alpha, con út tên là Cảnh

Minh Tuyên, năm nay ba tuổi, là Omega nam hiếm thấy, ngoại hình bé bỏng xinh đẹp, vô cùng ngoan. Cảnh Hạo xem thằng bé còn quan trọng hơn cả đôi mắt của mình.

Mà thằng con cả của hắn lại rất khiến người ta phiền lòng.

Cảnh Minh Tuấn ôm một hộp khăn giấy, im lặng nhìn ba mình, sâu trong lòng nó cảm thấy hành động tới thăm người thân của cha con nó nói không chừng sẽ làm ba nó cảm động tới bật khóc, nên nó liền rút một tờ khăn giấy đưa qua, sẵn sóc hỏi “Ba cần không?”

Ông chủ Cảnh đen mặt “Con cút lên lầu ngủ cho ba.”

Cảnh Minh Tuấn đứng tại chỗ nghiêm túc tự hỏi là sao một lát, lại nhìn biểu tình của ba mình, tựa hồ hiểu ra cái gì, nó nói với hai người chúc ngủ ngon liền đặt hộp khăn giấy ở trước mặt ba, xoay người ôm lấy em trai còn đang chơi ghép hình, chuẩn bị đi đánh một giấc.

Cảnh Minh Tuyên theo bản năng bắt lấy quần áo của anh hai, ngẩng đầu nhìn nó, giọng nói mềm mại “... Anh hai?”

“Ng ngoan, chúng ta đi ngủ, chúng ta ở đây ba sẽ mắc cỡ đó.”

Cảnh Minh Tuyên nhìn nó lại có chút mờ mịt nhìn Cảnh Hạo. Cảnh Minh Tuấn hạ giọng “Ba cảm động muốn khóc nhưng mà người lớn đều rất sĩ diện, anh em mình mà ở đây thì ba không thể khóc, nên sẽ rất khó chịu đúng không?”

“Dạ đúng.”

Cảnh Hạo “...”

Lúc thằng con nhỏ nhìn về phía mình, ông chủ Cảnh liền nhin không được mà đi tới, vừa vắn nghe không sót một chữ nào của thằng con lớn, sắc mặt của hắn lại đen đi. Người nào đó không biết nguy hiểm tiến đến, tiếp tục bế em trai lên lầu. Cảnh Minh Tuyên ngoan ngoãn nằm trên người nó, thấy Cảnh Hạo ở phía sau, không khỏi mềm mại mở miệng “Ba, cha, ngủ ngon ạ.”

Thiệu Trạch cười tit mắt đáp lại chúc các con ngủ ngon, trong lòng Cảnh Hạo liền mềm nhũn đi, tiến lên sờ đầu đứa con nhỏ, cúi người hôn bé một cái, tiếp đó nhìn thằng con lớn phiền lòng kia, chung quy cũng không mắng nó, sờ đầu nó, dịu giọng nói “Đi ngủ đi.”

Cảnh Minh Tuấn dạ một tiếng, đi được hai bước lại nhin không được nhìn hắn một cái “Ba à, thật ra lần này cha tới đây là có việc phải làm.” Ngụ ý không phải đặc biệt tới thăm ba đâu, ba thật sự không cần phải cảm động.

Cảnh Hạo nghiêng rằng “... Đi ngủ!”

Vì thế Cảnh Minh Tuấn nhanh chóng lên lầu, phòng khách liền chỉ còn lại hai vợ chồng. Cảnh Hạo một lần nữa ngồi xuống sofa, ôm vợ vào lòng, hưởng thụ mà hít ngửi ở hõm cổ y, khẽ hôn một cái “Tới làm việc?”

“Ừ, A Triệt gặp chút phiền toái, muốn em tới giúp một tay.” Thiệu Trạch sâu sắc nhận thấy có một bàn tay thò vào trong áo mình, y dứt khoát buông tách trà, lười biếng vùi vào lòng hắn “Em phải ở lại khu mười một thời gian, nên mới đem tụi nhỏ theo luôn.”

Cảnh Hạo biết Thiệu Trạch luôn rất lười, hiện tại nếu chịu đến liền nói rõ chuyện của Bạch Triệt không hề đơn giản, mà chuyện

đem con trai theo còn là vì để tụi nó ở lại khu chín thì không yên tâm. Ba mẹ Cảnh nay đều đang ở thành phố Z, Cảnh Tình ngược lại là ở Nhất Duyên, có điều ông chủ Cảnh cảm thấy nếu không có hấn hoặc vợ mình giám sát, chỉ để một mình Cảnh Tình chăm sóc cho tụi nhỏ thì dần dà về sau hấn cũng đừng mong có ngày lành để trải qua.

Trước đó đã có một ví dụ điển hình rồi.

Khi đó Cảnh Minh Tuấn vừa tròn bốn tuổi, Cảnh Hạo đang dốc sức làm ăn ở khu mười, Thiệu Trạch nhìn thì nhàn nhã nhưng thật ra thỉnh thoảng y cũng có việc làm ăn cần bàn bạc, cộng thêm còn có thêm thằng út, căn bản không có bao nhiêu thời gian. Tuy đã mời bảo mẫu, nhưng dù sao cũng là người ngoài, bên cạnh vẫn luôn muốn có người trong nhà giám sát, vì thế gánh nặng chăm sóc tụi nhỏ liền rơi xuống đầu mẹ Cảnh và Cảnh Tình. Mẹ Cảnh chăm sóc đứa bé, Cảnh Tình chăm sóc đứa lớn.

Ông chủ Cảnh biết em gái mình tuy ngọc, nhưng thật ra rất đáng tin, nên hấn liền yên tâm làm việc, mãi tới một ngày hấn bận rộn xong trở về thấy nảy sinh một sự kiện hấn mới cảm thấy để Cảnh Tình trông con hộ tựa hồ có chút thiếu suy xét.

Hấn còn nhớ rất rõ, lúc ấy cả nhà đang ăn cơm, Cảnh Minh Tuấn bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi ba và cha làm sao mà quen nhau. Vì thế Cảnh Tình kể không ngừng cho thằng bé nghe, vừa sến súa lại vừa cảm động, còn lấy khăn tay ra lau nước mắt vốn dĩ không tồn tại. Cảnh Minh Tuấn nghe thấy cái hiểu cái không, nghĩ một lát liền bập bẹ hỏi “Vậy ba có từng nấu cơm cho cha ăn không?”

“Không có.” Cảnh Tình vừa nói vừa nhìn anh hai mình, suy nghĩ một lát rồi nhìn qua cháu “Ba cháu tốt nhất là vẫn đừng nên làm.”

“Tại sao ạ?”

Cảnh Tình lo lắng “Bởi vì nếu ba cháu nấu không ngon, cha cháu sẽ ghét ba cháu, mang các cháu cao bay xa chạy lại không cần ba cháu nữa, chỉ còn một mình ba cháu thì phải làm sao bây giờ.”

Cảnh Minh Tuấn cảm thấy có đạo lý, cũng bắt đầu có chút lo lắng, dẫn đến ban đêm nằm mơ thấy ác mộng, sáng sớm hôm sau nó liền chạy vào phòng ngủ chính, trèo lên chiếc giường lớn không có một bóng người, khóc đến mức không kịp thở.

Cảnh Hạo và Thiệu Trạch vừa vận tản bộ xong trở về, thấy thế thì hoảng hốt, nhanh chóng chạy tới.

Hai mắt Cảnh Minh Tuấn ướt đẫm nước mắt nước nở nhìn hai người, nấc lên, khóc thút tha thút thít “Ba ơi... ba ơi...”

Cảnh Hạo cảm thấy hình ảnh này hình như quen quen, hấn đề nén cảm giác quen thuộc quái dị này lại, ôm con trai vào lòng “Con sao thế?”

“Ba đừng có vào phòng bếp, hu hu.” Cảnh Minh Tuấn ôm hấn, bả vai nhỏ của nó run rẩy “Con nằm mơ thấy ba nấu cơm không ngon, cha không cần ba nữa, sau đó ba ăn luôn cái đĩa, rồi một mình đốt nhà, lửa rất lớn, rất đáng sợ hu hu...”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh nhìn cậu con trai đáng thương, sâu trong lòng cảm thấy để Cảnh Tình sống chung với con trai mình không phải là một ý kiến hay, có điều lúc nhận ra thì đã trễ rồi. Tuy khi đó Thiệu Trạch không còn bận nữa, bắt đầu tự chăm sóc hai đứa nhỏ, thế

nhưng trải qua quan sát, ông chủ Cảnh phát hiện con trai lớn của mình vẫn đang trên đường ngốc đi mà không thể trở lại.

Cảnh Hạo hơi lấy lại *** thần, không nghĩ tới đứa con đáng lo lắng kia nữa, hắn định hỏi chuyện của Bạch Triệt, nhưng nhìn vợ mình trong lòng thì hắn lập tức ném mọi câu hỏi ra sau đầu, xoay ngang người Thiệu Trạch nhanh chóng bế y lên lầu.

Ông chủ Cảnh rốt cuộc có được một giấc ngủ ngon, sáng hôm sau thức dậy sớm, làn da kề nhau khiến người ta cảm thấy thoải mái vô cùng, hắn cứ muốn như vậy ngủ tiếp. Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Cảnh Hạo siết chặt cánh tay định ăn tiếp một bữa ăn ngon lành thì đúng lúc này cửa phòng lại mở rầm ra, Cảnh Minh Tuấn nhanh chóng chạy vào, chậm rì trèo lên giường, mở to đôi mắt đỏ ửng lên nhìn hắn.

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Minh Tuấn “...”

Hai cha con đối diện một lúc lâu, sau đó Cảnh Minh Tuấn vươn ngón tay nhỏ của nó ra chậm rãi sờ mặt ba mình. Khóe mắt ông chủ Cảnh thoáng co rút lại, bình tĩnh hỏi “Con lại làm sao thế?”

Cảnh Minh Tuấn sụt sịt mũi “Con mơ thấy ba khóc suốt, hai mắt sưng to thành cái bóng đèn ấy, nhìn không rõ đường rồi lăn từ trên cầu thang xuống, sau đó lăn mãi, cuối cùng té xuống đất bung phong ấn ra, quái thú lao tới ăn thịt ba...”

“...” Cảnh Hạo nói “Ba không sao, con có thể ra ngoài được rồi đó.”

Cảnh Minh Tuấn mặc kệ, muốn ở lại nhìn hấn lâu thêm một chút. Cảnh Hạo còn muốn ăn bà xã, đương nhiên không đồng ý. Hai người tranh chấp cả buổi, ông chủ Cảnh dùng hết kiên nhẫn, hấn nhìn thẳng bé “Cảnh Minh Tuấn, con còn tiếp tục ầm ĩ nữa thì cần thận sớm muộn gì cũng có ngày ba giết con.”

“Tại sao ạ?” Cảnh Minh Tuấn thương tâm “Hở dử không ăn thịt con, sao ba có thể đối xử với con như vậy chứ?”

Cả người Cảnh Hạo toát ra khí đen, trầm mặc nhìn nó. Cảnh Minh Tuấn chớp mắt mấy cái, cọt lên người Thiệu Trạch, tìm kiếm chỗ dựa “Cha, đi ăn cơm không ạ?”

Từ lúc mới bắt đầu Thiệu Trạch vẫn cười tí mắt xem, nghe vậy y ừ một tiếng “Con ra ngoài trước đi để cha mặc quần áo đã.”

Lần này Cảnh Minh Tuấn rất nghe lời, nhanh chóng chạy đi. Thiệu Trạch vì thực hiện lời hứa, liền rời giường.

Ông chủ Cảnh trở mắt nhìn mỹ thực bị hấn mất, nhất thời khó chịu, mặt đen thui lùi đi xuống lầu, mãi tới khi cậu con út ngoan ngoãn tới chào hấn, hấn mới hơi dịu đi. Đạo gần đây hấn vẫn đang đẩy nhanh tốc độ, chính vì để có thể về nhà sớm một chút, nhưng nếu hiện tại Thiệu Trạch ở lại đây thì hấn không cần sốt ruột nữa, vả lại hấn còn ăn chưa no nên liền muốn cho mình thêm vài giờ nghỉ phép, ăn vợ no nê rồi mới tới công ty.

Hấn nhìn đứa con ngốc thêm phiên kia của mình, đầy đạo mạo dạy bảo “Ăn cơm xong liền vào học, thầy tới chưa?”

Về vấn đề học hành của con nhỏ, cả nhà từng ngồi lại với nhau nghiêm túc bàn bạc, họ đều cảm thấy bằng cấp không có tác dụng

gì với con mình, không chỉ lãng phí thời gian mà đồng kiến thức đó phần lớn đều không dùng tới, không bằng mời gia sư tới dạy một mình cho con mình. Nếu tụi nhỏ thấy hứng thú với cái gì thì học cái đó, thành tích tốt xấu không quan trọng, tương lai con hấn có thể để mấy người học giỏi làm công cho mình.

Có điều nếu con trai muốn học lên đại học thì Cảnh Hạo và Thiệu Trạch đều ủng hộ bởi vì hai người đều không có học hết đại học. Cảnh Hạo là lúc học đại học thì phát hiện ra sự tồn tại của Lý Cố nên hấn liền vội vàng bỏ học tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Thiệu Trạch thì hoàn toàn không có học qua trường lớp, toàn mời gia sư dạy cả.

Bởi vậy nếu con trai hai người muốn đi làm chuyện hai người không làm được thì hai người đương nhiên sẽ không phản đối.

Mọi người thảo luận thật lâu, cảm thấy nếu quyết định như vậy thì quá qua loa, cuối cùng dứt khoát tìm tới chuyên gia uy tín hỗ trợ phân tích, cuối cùng cho ra kết luận là chỉ số thông minh của Cảnh Minh Tuấn rất cao, không thích hợp tới trường, dù có thể liên tục nhảy lớp nhưng tới lúc chênh lệch nhiều với bạn bè trong lớp thì cũng sẽ dễ bị cô lập, ảnh hưởng tới tính cách, chi bằng đưa nó vào tổ chức hoặc cơ cấu đặc biệt nhằm vào một kiểu người, tương lai trực tiếp học lên đại học.

Lời này vừa ra, cậu bạn nhỏ Cảnh Minh Tuấn từ đó liền phải ru rú ở trong nhà, Cảnh Hạo mời vài giáo viên cho nó, định cho nó học kiến thức căn bản trước, sau đó tổng tới tổ chức liên quan. Vậy nên cho tới bây giờ cậu bạn nhỏ Cảnh Minh Tuấn vẫn chưa từng tới trường học, vì thế nó khá là tò mò về nơi đó.

“Thầy không có tới.” Cảnh Minh Tuấn nhìn ba mình, nghĩ một lát, nó thuần khiết đề nghị “Hay là cho con tới trường đi?”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 80: Phiên ngoại 2: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

“Thầy không có tới.” Cảnh Minh Tuấn nhìn ba mình, nghĩ một lát, nó thuần khiết đề nghị “Hay là cho con tới trường đi?”

Cảnh Hạo hơi khựng lại, Thiệu Trạch nói muốn ở lại đây một thời gian, theo lý thuyết giáo viên phải đi cùng chứ, sao lại không tới?

“Thầy giáo nói thầy trong người không khỏe lắm nên xin nghỉ vài ngày, tối nay sẽ tới.” Thiệu Trạch không đợi hắn hỏi liền mở miệng trước, thông thả rót cho mình một tách trà, cười tí mắt bổ sung “Em thấy nên tăng thêm chút tiền lương đi.”

Cảnh Hạo vừa nghe liền biết phỏng chừng là bị con trai mình chinh tới mắc bệnh tim luôn, hắn quét mắt nhìn thẳng con đáng lo nhà mình, lại nhớ tới còn phải ăn bà xã, thế là hắn liền đồng ý “Được rồi, lát nữa ba sẽ liên lạc với nhà trường.”

Cảnh Minh Tuấn vui mừng, chạy tới bên cạnh Thiệu Trạch “Cha ơi, đưa con đi học đi.”

Trán Cảnh Hạo nẩy lên, ôm chầm lấy vợ “Lớn rồi phải tự mình đi. Ba sẽ gọi điện ngay, giờ con qua luôn đi, cũng sắp tới giờ vào lớp rồi.”

Tâm trạng của Cảnh Minh Tuấn rất tốt, không rối rắm việc có người đưa đi học không nữa, nó gạt đầu liền lên lầu thu dọn đồ đạc.

Thiệu Trạch nhìn thoáng qua, cười hỏi “Thật sự để mình con nó đi?”

“Có người đi cùng, không xảy ra chuyện gì đâu.” Cảnh Hạo hôn vợ một cái, nhin không được nhắc bỗng y lên, bế về phòng đặt ở trên giường, sau đó đi gọi điện, chờ hấn nói xong với bên nhà trường, Cảnh Minh Tuấn vừa vắn từ phòng ngủ đi ra, trong tay còn kéo theo một cái vali.

“Con chuyển nhà à?”

“Không, đây đều là thứ con muốn dùng, như quần áo nè, thức ăn nè, laptop nè...” Cảnh Minh Tuấn giải thích “Ví dụ lỡ quần áo của con bị dơ không có đồ để thay thì làm sao? Lỡ thức ăn ở trường không ngon thì con phải làm sao? Lỡ chán quá thì con biết làm sao? Lỡ...”

“Được rồi, tùy con đó.” Ông chủ Cảnh cũng lười dây dưa với nó, dặn dò “Ở trường thì phải biết chú ý một chút, phải nghe lời thầy cô, đừng có gây phiền phức cho ba, biết chưa?”

“Con biết rồi.”

“...” Ông chủ Cảnh có chút bất đắc dĩ, gọi vệ sĩ tới xách vali, ý bảo thằng con mình mau lăn đi đi.

Cảnh Minh Tuấn đi theo vệ sĩ, còn dặn dò bên trong vali có điểm tâm để vỡ không thể để xóc, phải ôm cho kỹ, sau đó nó nhìn ba mình “Con đi đây.”

Ông chủ Cảnh thản nhiên ừ một tiếng, tiễn thằng bé ra cửa, nhìn nó ngồi lên xe, xe chạy ra khỏi tòa nhà mới thu hồi tầm mắt. Hấn xoay người vào phòng, đang muốn đi tìm vợ thì nghe thấy bảo mẫu

chăm sóc con mình hoảng hốt chạy xuống lầu, sắc mặt trắng bệch, giọng nói run rẩy “Ông... ông chủ, không xong rồi, cậu út không... không... không thấy...”

Đồng tử của Cảnh Hạo lập tức tối đi “Sao lại thế?”

Bảo mẫu quả thực bị hù chết, run cầm cập kể lại sự việc, nói lúc ấy cậu út đang ở trong phòng ngủ nhìn cậu cả thu dọn đồ đạc, cậu chủ nhỏ bảo cô qua phòng trò chơi bên cạnh tìm một món đồ chơi, nhưng cô tìm cả buổi cũng không tìm ra, đợi cô nản lòng trở về báo lại thì trong phòng ngủ đã không còn một ai hết.

Cảnh Hạo thoáng chốc nhớ tới cái vali thẳng con cả mình kéo theo, dây thần kinh mang tên lý trí liền đứt đoạn, hắn lập tức lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ, nhấn từng từ “Có phải Tiểu Tuyên bị thẳng ngốc kia bắt đi không?”

Con út nhà mình vừa yên tĩnh vừa nghe lời, đầu sỏ của chuyện này nhất định là thẳng ngốc kia.

Thuộc hạ khóc không ra nước mắt “Ông chủ sáng suốt, cậu cả nói sợ em trai ở nhà chán nên mang theo tới trường.”

Trời mới biết lúc Cảnh Minh Tuấn làm ảo thuật xách cậu út ra khỏi vali, bọn họ xem nữa đều bị dọa tới mức bệnh tâm thần luôn, chỉ bảo vệ Cảnh Minh Tuấn thôi cũng đã đủ làm cho bọn họ khần trương rồi, hiện tại lại thêm một cậu út vô cùng quý giá, lỡ xảy ra sai lầm gì, họ có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Cảnh Hạo siết điện thoại di động, trán nẩy mạnh lên, đang định bảo thuộc hạ đem con út mình về thì thấy Thiệu Trạch xuống lầu,

hắn không khỏi khựng lại. Thiệu Trạch nhìn hắn một cái, hỏi làm sao vậy. Cảnh Hạo bất đắc dĩ nói lại sự việc.

Thiệu Trạch thấy không sao cả “Xem như là mang Tiểu Tuyên đi chơi một vòng thôi, tùy nó đi.” Y thấy Cảnh Hạo nhíu mày liền cười tit mắt đưa ra kết luận “Anh yên tâm đi, nó nhất định sẽ không ở lại trường lâu đâu, có khi lát nữa là về liền đấy. Dù sao cũng có người đi cùng, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cảnh Hạo trầm mặc một hồi, cuối cùng từ bỏ, dặn dò thuộc hạ phải trông tui nhỏ cho kỹ vào.

Thuộc hạ run cầm cập cúp máy, hoảng sợ nhìn cậu út ngồi trong lòng Cảnh Minh Tuấn, chỉ thấy trên đầu cậu bé đội tóc giả trông rất thật, mặc đầm công chúa, làm tôn lên khuôn mặt kia, quả thực xinh y như búp bê, một cậu em trai xinh xắn liền bị Cảnh Minh Tuấn biến thành một cô em gái. Mọi người do dự thật lâu, cuối cùng không dám gửi hình chụp cho ông chủ, cam chịu số phận đưa hai đứa nhỏ tới trường.

Ngôi trường này là một trường học quý tộc danh tiếng ở khu mười, bất luận là giáo viên hay trang thiết bị đều thuộc hạng nhất, Cảnh Hạo là một trong số cổ đông, hắn đột ngột muốn cho con trai tới học mấy tiết dĩ nhiên hiệu trưởng không dám từ chối.

Điều kiện tốt lại có nhiều cơ hội khiến rất nhiều phụ huynh đổ xô vào. Họ đều đến từ những gia đình phổ thông, tuy trường học gắn mác quý tộc nhưng cũng không từ chối nhân tài, bởi vậy hàng năm đều sẽ dựa vào thành tích tuyển chọn một số học sinh, còn xây dựng nhiều chương trình học bổng.

Lớp học là sắp xếp ngẫu nhiên, không chia lớp giỏi lớp kém. Lúc Cảnh Minh Tuấn tới đã có người chờ ở đó, thấy nó xuống xe, liền dẫn nó đi chọn lớp.

Lần này Cảnh Minh Tuấn đến trường liền nhét em trai vào trong vali, còn lại không lấy thêm thứ gì hết. Hiện tại nếu đã ôm em trai ra thì cái vali đó cũng liền ném ở trên xe. Nó ôm Cảnh Minh Tuyên đi lòng vòng, cuối cùng chọn đại một lớp đi vào.

Lúc này còn chưa vào lớp, mọi người thấy một đứa bé xinh trai ôm một bé gái đáng yêu đi vào thì đều hiếu kỳ nhìn theo. Chủ nhiệm lớp là một Beta nữ, cô cũng có chút kinh ngạc, đang muốn mở miệng lại phát hiện trợ lý của hiệu trưởng đang đứng ở cửa ngoắc cô, thế là cô liền vội vàng đi ra.

Lần đầu tiên Cảnh Minh Tuấn bị nhiều bạn cùng lứa vây xem như vậy, nó chớp mắt mấy cái, lộ ra nụ cười dễ nhìn “Chào các cậu, tớ mới tới, mong các cậu giúp đỡ nhiều.”

Trong lớp lập tức bùng nổ, tiếp tục nhìn nó, ngoại hình của Cảnh Minh Tuấn và em trai đều rất bắt mắt, hai đứa đứng chung trông rất đẹp đôi, các học sinh khác liền nhanh chóng vây quanh, bắt đầu nhiều chuyện hỏi han.

“Cậu tên là gì? Gần đây cũng đâu có tổ chức thi cử gì đâu, cậu vào bằng cách nào vậy?”

“Sao chỉ thấy hai người các cậu, ba mẹ cậu đâu?”

“Đứa bé trong lòng cậu là em gái cậu à? Nó tên gì thế? Chỗ tớ có đồ ăn nè, cho em ấy ăn đi.”

“Bé ấy trông ngoan quá nha, lại xinh nữa, tớ có thể ôm một cái không?”

Cảnh Minh Tuấn lui về phía sau nửa bước bảo vệ em trai mình, kiêu ngạo nói đây là em gái ruột của nó, tuy ba mẹ không tới nhưng mà không sao, em gái sẽ cùng nó lên lớp. Các học sinh đồng loạt kinh ngạc, nói sao cậu có thể ôm em gái lên lớp được, ba mẹ cậu không quản các cậu sao? Cảnh Minh Tuấn im lặng nghe một hồi, đoán là hình như không được cho phép, nó suy nghĩ một lát liền khẽ nói “Ba mẹ tớ đều làm công bên ngoài, trong nhà chỉ có tớ với em gái tớ thôi.”

Các học sinh lại kinh ngạc “Thế các cậu làm sao mà sinh hoạt? Ai nấu cơm cho ăn?”

“Tớ tự làm.” Giọng của Cảnh Minh Tuấn càng nhẹ, êm tai nói tới, nói là điều kiện trong nhà không tốt, việc nhà đều là do nó làm, tuy nó muốn đến trường nhưng nhà không có tiền, cũng không yên tâm em gái nên vẫn không có tới trường học, chỉ có thể vào buổi tối nhìn lên bầu trời, một mình thầm lặng cầu nguyện. Có lẽ nguyện vọng của nó được ông trời nghe thấy, nên có một ít người hảo tâm tới nhà, không chỉ mua quần áo mới cho hai anh em nó mà còn cho nó tới trường. Có điều nó vẫn không yên lòng với em gái, vả lại nghe nói trường học cung cấp bữa cơm trưa miễn phí nên nó mới ôm em gái theo tới đây.

Cảnh Minh Tuyên ngoan ngoãn cuộn mình trong lòng anh hai, phát hiện giọng của anh hai mình tựa hồ nghe có chút đáng thương, bé liền ôm cổ nó cọ cọ, mềm mại lên tiếng “Anh hai.”

Cảnh Minh Tuấn đối với chuyện này quả thực không thể vừa lòng hơn, nó thầm khen bé, ôm bé vỗ nhẹ “Ng ngoan, anh hai nhất định sẽ

không rời xa em đâu.”

“Dạ.”

Cảnh Minh Tuấn biểu diễn một phen anh em tình thâm, tiếp đó nhìn về phía mọi người, thuận miệng thêm thắt vào cuộc sống hàng ngày, muốn bao nhiêu khổ cực là có bấy nhiêu khổ cực. Toàn bộ quá trình nó đều chưa nói mong mọi người giúp đỡ, nhưng lúc cô giáo trở lại lớp thì các học sinh đều vây tới hô to.

“Cô ơi, đừng đuổi anh em cậu ấy đi có được không?”

“Đúng đó cô, cho em gái cậu ấy ở lại luôn đi, tụi con sẽ giúp cậu ấy chăm sóc em gái.”

“Dạ, tụi con sẽ phụ trách chăm sóc, không khiến cô thêm phiền đâu. Híc, anh em cậu ấy thật tội nghiệp.”

“Phải đó, trong nhà chỉ có hai anh em cậu ấy, thật đáng thương, hu hu.”

Cô giáo vừa từ miệng trợ lý của hiệu trưởng biết được cậu chủ nhỏ này vô cùng quý giá, liền tiến vào sắp xếp chỗ ngồi cho nó, ai ngờ lại gặp tình huống này, cô làm cho tụi nhỏ bình tĩnh lại một chút rồi hỏi nguyên nhân, tiếp đó liền nghe chúng đua nhau nói, hơn nữa giọng nói còn mang theo ghen ngào mà kể lại. Nếu trở thành tin tức xã hội thì đại khái chính là “Cậu bé nghèo khó gian khổ mong được tới trường”, “Mang theo em gái tới trường học, cậu bé sáu tuổi một mình gánh vác gia đình”, “Để thế giới thêm ấm áp, mong hãy quan tâm tới con trẻ”,...

Cô giáo nghe xong thì sửng sốt, cô sửng sờ khoảng vài giây thì vội vàng kinh sợ nhìn Cảnh Minh Tuấn, thấy mặt nó đầy vô tội, nhất

thời cô nuốt xuống một búng máu, trong lớp bỗng nhiên có một tiểu tổ tông đến đây, sau này cô còn có ngày lành mà qua sao?

Cảnh Minh Tuấn không biết suy nghĩ của cô giáo, nó nhìn cô hỏi “Em con có thể ở lại không cô?”

Đối với chuyện này, vệ sĩ theo tới của Cảnh gia đã nói qua, cô giáo cũng có chút khó xử, nói sợ ảnh hưởng tới học sinh khác lên lớp, nhưng hiện tại tất cả các em đều hỗ trợ xin cho, cộng thêm thân phận của Cảnh Minh Tuấn không phải bình thường, cô đương nhiên không thể phản đối, run rẩy đưa ngón tay chỉ vào chỗ trống “Có thể, con... con cứ ngồi ở đó đi.”

Cảnh Minh Tuấn thật hài lòng, trong tiếng hoan hô của đám học sinh, nó ôm em trai qua.

Các học sinh theo sát phía sau nó, còn mang rất nhiều đồ ăn vặt tới, nói còn chưa biết tên của nó. Cảnh Minh Tuấn nghĩ một lát, cảm thấy nếu nói gia đình khó khăn thì tốt nhất đừng dùng tên thật, nó liền đáp “Tớ tên là Tiểu Ca, các cậu gọi tớ là Tiểu Ca là được rồi, em gái tớ tên là Tiểu Tuyên.”

Các học sinh sôi nổi gật đầu, tiếp tục nói chuyện với nó, càng lúc càng thấy hai anh em nó đáng thương, muốn giúp đỡ một chút. Lớp trưởng cũng có mặt ở đây, nói hay là quyên tiền đi. Các học sinh lập tức hô được, bắt đầu góp tiền, tiếp đó còn chạy tới trước mặt cô giáo ngửa đầu hỏi “Cô ơi, cô không quyên chút nào sao?”

Cô giáo nhìn một đám thiên sứ nhỏ thiện lương bị gạt, cả trái tim cô đều rỉ máu, cô hít sâu vài cái, cảm thấy không thể xóa bỏ tính tích cực làm việc tốt của tụi nhỏ được, cũng không đành lòng khiến tụi nó còn nhỏ tuổi như vậy đã bắt đầu nghi ngờ cuộc sống, vậy nên cô

không nói sự thật ra, hướng chi cô căn bản không thể trêu vào vị cậu chủ đó được, thế là liền bỏ tiền túi ra “Cô yên chứ...”

Trong lớp không hề thiếu con nhà giàu, ra tay khá rộng rãi. Cảnh Minh Tuấn không biết còn có thể có thu hoạch như vậy, nhìn tiền trước mắt, nó lập tức thấy rất vui.

Mấy vệ sĩ bị gắn mác “nhân viên làm việc công ích” đứng ở cửa trơ mắt nhìn cậu chủ nhà mình thu tiền, tiếp đó còn đứng dậy đi lên bục giảng nghiêm túc phát biểu cảm nghĩ, vẻ mặt vô cùng thâm trầm mà quay đầu lại.

Chuyên gia nói rất đúng, chỉ số thông minh của cậu chủ quá cao, quả thật không thích hợp đến trường. Nếu không, không phải nó đầu độc mầm non mà chính là có một ngày lời nói dối bị vạch trần sẽ bị bạn học vun dao phay lên chém. Còn có, cậu chủ đích thực là chân truyền của cậu Trạch. Năm đó nghe nói lúc cậu Trạch kiếm tiền trong tay tốt xấu gì cũng có một ngàn tiền vốn, cậu chủ hiện tại thuần túy là tay không trông sói trắng mà.

Con hơn cha là nhà có phúc, chỉ cần đừng quá tàn nhẫn là được.

Bọn họ yên lặng xem xong, rời khỏi cửa, tìm chỗ thích hợp trông giữ cậu chủ nhà mình, tranh thủ bảo toàn trách nhiệm bảo vệ.

Chuông vào lớp không hện mà vang lên, Cảnh Minh Tuấn trở lại chỗ ngồi, theo bản năng nhìn qua người bạn ngồi cùng bàn. Đó là một Omega nữ, từ đầu vẫn luôn ngồi im nhìn mọi người, nửa câu cũng chưa nói, cũng không góp tiền, có vẻ không hòa đồng với các bạn chút nào, nhưng hiện tại cô bé đó lại mỉm cười nhìn Cảnh Minh Tuấn, không biết là có ý gì.

Cảnh Minh Tuấn ôm em trai, quan sát bé gái kia một lúc, thấy đầm của con bé đó thể nhưng lại đẹp hơn của em trai mình, nó bấu môi, quay đầu không thèm để ý tới cô nhóc nữa.

“Tôi tên là Huyền Cẩn.” Cô bạn bên cạnh cười mở miệng, nhỏ giọng “Cậu diễn tốt lắm.”

Cảnh Minh Tuấn có chút kinh ngạc, lại nhìn qua, nghĩ xem mình để lộ sơ hở gì, nó hỏi “Cậu thấy tụi này ăn mặc quá đẹp sao? Cậu không biết đâu, đây thật ra đều là mấy người hảo tâm cho đấy.”

Hiện tại tuổi còn nhỏ sẽ không để ý thể nào là hàng hiệu, học sinh trong lớp bao gồm cả Cảnh Minh Tuấn đều không biết quần áo trên người mình có giá ra sao, nó chỉ biết có lẽ không rẻ, nhưng chẳng lẽ Huyền Cẩn có thể nhận ra?

“Không liên quan tới quần áo, chuyện này nhìn là biết.” Huyền Cẩn cười nói “Cậu trông chẳng giống người phải trải qua cuộc sống khổ cực chút nào.”

Cảnh Minh Tuấn thuận miệng à một tiếng, cũng không để ở trong lòng.

Huyền Cẩn nhìn vào mắt Cảnh Minh Tuấn “Không sợ tôi nói ra ngoài sao?”

“Không quan trọng.” Cảnh Minh Tuấn vẫy tay “Cậu không có chứng cứ, tôi có thể nói cậu ghen tị tôi được một số tiền lớn, với lại vừa nãy cậu cũng không quên tiền, hình như còn không được các bạn thích, vậy nên nói không chừng tụi nó còn hợp lại đánh cậu một trận đó, sau đó cào mặt cậu, tôi cần gì phải sợ chứ.”

Huyền Cẩn lại nhìn vào mắt Cảnh Minh Tuấn “Cậu rất thông minh.”

“Đúng đó.” Cảnh Minh Tuấn ngẩng đầu lên, nghiêng mắt nhìn cô bé “Tôi vẫn luôn rất thông minh, IQ cao tới mức mà bạn bè như cậu không biết là trình độ gì đâu. Đó chính là bản chất của tôi đấy.”

Huyền Cẩn “...”

Cảnh Minh Tuấn dừng một chút, bổ sung “Đương nhiên, trừ em gái tôi ra.”

Nói xong nó đặt em trai lên đùi, điều chỉnh tư thế ôm lấy bé, còn thuận tiện xoa đầu bé. Huyền Cẩn cũng nhìn qua Cảnh Minh Tuấn, quan sát vài lần, cảm thấy rất xinh, nó không khỏi nhéo mặt bé một cái, nhưng rất nhanh liền bị Cảnh Minh Tuấn đẩy ra.

“Đừng có tùy tiện chạm vào, chạm hư là ba tôi có thể xé xác cậu đó.” Cảnh Minh Tuấn sờ mặt em trai, thay bé chỉnh lại đầm, tiếp đó nhớ tới cái gì, nó quay đầu qua nhìn cô bạn cùng bàn.

“Gì vậy?”

Cảnh Minh Tuấn nhẩn nhẩn, lại nhẩn nhẩn, cuối cùng nhẩn không được “Đầm cậu mua ở đâu vậy? Tôi muốn mua một bộ cho em gái mình.”

Nó với cô út của nó đều có chung một suy nghĩ đó chính là Cảnh Minh Tuấn vừa ngoan vừa xinh như vậy, mặc đầm vào nhất định trông rất đáng yêu, vậy nên thỉnh thoảng sẽ mua mấy cái đầm trông đẹp về nhà. Chuyện này ông chủ Cảnh ngăn cản thế nào cũng không được, có điều cô cháu hai người có thể được như ý muốn thì

phải với tiền đề là không có ông chủ Cảnh bên cạnh. Nếu có, đừng ai nghĩ tới chuyện ép buộc Cảnh Minh Tuyên.

Huyền Cẩn nghe nó nhắc tới đằm, mặt liền đen đi, tựa hồ bị người ta chọc tới điểm yếu hại, thoáng chốc Cảnh Minh Tuấn thậm chí nhận ra một tia mùi vị của đồng loại, nó vội vàng nhìn chăm chăm cô bé, còn ghé sát vào ngửi thử, phát hiện đúng là Omega, nhất thời nó liền nhú mào.

Chắc là ảo giác, nó nghĩ vậy.

Huyền Cẩn né qua bên kia, mau chóng khôi phục, nó cười cười, chữ thoát ra từ kẽ răng “Không biết, ông chú thân ái làm thế nào cũng không chết được của tôi mua cho tôi đó, cậu đi hỏi ông ta đi.”

“Thế thì phiền lắm.” Cảnh Minh Tuấn cười vô cùng đẹp, chân thành nhìn cô bé “Xét ở mặt chúng ta là bạn cùng lớp, cậu mang một bộ đến cho tôi đi.” Nó hơi dừng lại, nắm tay em trai vầy vầy với cô bé, còn ngượng ngùng ẹo eo một chút “Được không?”

Huyền Cẩn “...”

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 81: Phiên ngoại 3: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

Chuyện chiếc đầm cuối cùng không được giải quyết.

Huyền Cẩn là vì không thích đề tài này, nên không làm sao trả lời được. Cảnh Minh Tuấn là vì phát hiện thầy giáo vào tới, lại nhìn lướt qua bộ dáng những học sinh khác, nó liền thông thả ngồi thẳng lên, ngoan ngoãn nghe giảng bài.

Cảnh Minh Tuyên bị nó ôm, đầu tiên là nhìn chung quanh, tiếp đó là mờ mịt nhìn thầy giáo đang đứng trên bục giảng nói tới nước miếng tung bay. Hình như bé không hiểu rõ tình huống lắm, chậm chạp xoay người, mềm nhũn nhào vào lòng Cảnh Minh Tuấn cọ cọ “Anh hai?”

Cảnh Minh Tuấn vỗ nhẹ lên lưng bé, cúi đầu nhìn bé “Anh hai đang trong giờ học, không được làm ồn, phải ngoan một chút nha.”

Cảnh Minh Tuyên nghe hiểu, dạ một tiếng liền im lặng ngồi, vô cùng ngoan.

Cảnh Minh Tuấn rất hài lòng, hôn chụt một cái lên mặt bé, bàn tay còn rảnh lật đồ bạn học đưa cho, lấy rau câu, kẹo ngọt và bánh snack ném qua một bên, chỉ để lại thứ có thể ăn. Trong quá trình này nó phát hiện vài món đồ chơi, trong đó vừa vặn có một khối rubik nhỏ, nó liền đưa cho em trai, tiếp đó lại đưa thêm một viên kẹo sữa.

Vì thế Cảnh Minh Tuyên ngậm kẹo sữa bắt đầu xoay rubik. Huyền Cần quét mắt nhìn, thấy bé hơi cúi đầu, má phồng lên một khối nhỏ, thỉnh thoảng cử động một chút, trông đáng yêu tới không nói nên lời. Huyền Cần liền theo phản xạ xoa nắn.

Cảnh Minh Tuấn thuận tay đẩy cô bé ra, mắt vẫn nhìn lên bảng đen, một lát sau đột nhiên nó hỏi “Đang là tiết gì vậy? Giảng cái gì thế?”

Huyền Cần đẩy sách qua, chỉ lên trên đó. Cảnh Minh Tuấn liếc qua vài lần, phát hiện mấy chữ này nó đều biết, liền nhanh chóng xem hết, nó có chút kinh ngạc hỏi “Đây không phải là một câu chuyện nhàm chán sao? Học cái này làm gì?”

“Ai biết.”

Cảnh Minh Tuấn đoán suy nghĩ của con bé đó và mình giống nhau, nó nhún vai, không hỏi nhiều nữa.

Thầy giáo đang diễn cảm lưu loát giảng bài, nhưng theo thời gian trôi đi, khóe miệng thầy dần hơi cứng lại, sắp không duy trì nổi nụ cười trên môi.

Học sinh trong lớp đều mặc đồng phục, chỉ có hai trò là ngoại lệ. Hai trò đó, một là mấy hôm trước đến, một là hôm nay vừa mới tới, hơn nữa đều có ngoại hình rất đẹp, cộng thêm còn có một bé gái xinh như búp bê, bởi vậy khá thu hút ánh mắt của người khác, khiến người ta không thể tránh được mà ngó nhìn nhiều lần.

Vì thế trong quá trình giảng bài thầy giáo liền nhìn thấy hai trò đó im lặng nhìn mình, bộ dạng như “Thầy thật là ngốc, ngây thơ quá

đi”, khuôn mặt không có hứng thú đó có cần rõ rệt như thế không, khiến thầy giáo muốn làm lơ cũng không được.

Tay thầy giáo run run buông sách xuống, nghĩ rằng, tôi đây không có ngây thơ đâu, trong sách giáo khoa viết chính là như vậy, tôi còn có cách nào khác? Với lại trẻ con tuổi này không phải đều thích nghe kể chuyện sao? Hai đứa nó là sao thế?

Không thể nhẫn nhịn được, thân là giáo viên nên khiến học sinh biết được sự tồn tại của giáo viên là vô cùng hữu dụng. Thầy giáo vội ho một tiếng, xét thấy mấy ngày hôm trước bị Huyền Cẩm mang theo nụ cười mà chẹn họng mình, thầy giáo liền chỉ vào Cảnh Minh Tuấn “Học sinh mới tới, con đứng lên trả lời cho thầy mấy câu hỏi đi. Khoan đã, buông em gái con xuống, thầy nghe cô chủ nhiệm lớp con nói con muốn giữ em lại trong lớp, nhưng con không thể để ảnh hưởng tới lớp được. Đúng rồi, bỏ xuống, con tên là gì?”

Cảnh Minh Tuấn lễ phép nói “Con tên là Thiệu Tiểu Ca, thầy gọi con là Tiểu Ca là được rồi.”

“Chữ Ca trong bồ câu?” (bồ câu: /gēzi/)

“Không, Ca trong đại ca ạ.” (đại ca: /dàgē/)

“...” Thầy giáo nghĩ bụng thầy mới không gọi em là “anh” đâu. Khụ một tiếng, thầy giáo ôn hòa hỏi “Con có biết ý nghĩa câu chuyện chúng ta đang học không?”

Cảnh Minh Tuấn đơn giản suy nghĩ một lát “Là muốn chúng ta giống như nhân vật chính bên trong, lúc người khác khó khăn thì phải giúp đỡ họ.”

Thầy giáo rất hài lòng “Đúng rồi, nếu con đối tốt với người khác thì họ cũng sẽ đối tốt lại với con.”

“Chưa chắc.” Cảnh Minh Tuấn phản bác “Nếu thầy mà đối tốt với tên trộm thì thầy xui rồi, bởi vì tên trộm đó sẽ có cảm giác thầy không bắt hấn, vậy nên hôm nay hấn trộm của nhà thầy, ngày mai lại trộm nhà thầy, ngày mốt cũng đi trộm nhà thầy, cứ thế trộm mãi.”

“...” Thầy giáo nói “Người như vậy pháp luật sẽ trừng trị, thầy đang nói tới những người tuân thủ pháp luật.”

“Không, cha con nói trên đời này loại người nào cũng có. Vậy nên thầy ơi, thầy đối tốt với người khác, người khác chưa chắc đã đối tốt lại với thầy. Vả lại con thấy nếu một người làm việc tốt mà muốn được báo đáp thì người đó không phải đang làm việc tốt, mà là vì để đạt được một mục đích nào đó.” Cảnh Minh Tuấn nhìn xa xăm “Nhưng con người đôi khi cũng sẽ không so đo chuyện báo đáp mà làm việc tốt, thầy có biết là tại sao không?”

Thầy giáo có chút kinh ngạc nhìn cậu bé, vui mừng nói “Bởi vì trong mỗi con người luôn tồn tại một mặt thiện lương.”

“Sai rồi.” Cảnh Minh Tuấn lắc lắc ngón tay, nghiêm túc nói “Là vì sẽ khiến người đó có cảm giác hôm nay mình bị sao sao ấy.”

Thầy giáo “...”

Huyền Cẩn nghe vài câu liền không chú ý tới hai thầy trò đó nữa, nó quay đầu nhìn về em gái của người nào đó. Cô bé này đang nghiêng người ngồi trên ghế, mặt quay về phía nó, vẫn đang tập trung chơi rubik, đôi lông mi kia cong lên một độ đẹp mắt, trông thật xinh xắn.

Không khóc cũng không ầm ĩ, thật sự rất ngoan, rất đáng yêu. Huyền Cẩn chăm chú nhìn một lát, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt, nó nhìn không được đưa tay qua ôm lấy, đặt ở trong lòng xoa nắn. Cảnh Minh Tuyên hơi ngạc nhiên, rốt cuộc đời lực chú ý, ngẩng đầu nhìn chị học sinh kia, đôi mắt bé đen như mực trong veo, sáng sủa, giống như có thể phản chiếu ra hình ảnh của Huyền Cẩn vậy.

Huyền Cẩn cười làm động tác “suyt”, sờ tóc bé. Cảnh Minh Tuyên nhớ anh hai từng nói không được làm ồn, dừng một chút, bé tiếp tục chơi rubik. Huyền Cẩn thấy bé đã chơi được một phần ba, biết IQ của bé cũng rất cao, nhất thời lại càng thêm thuận mắt, nó kéo bé vào trong lòng, ôm chặt lấy, tiếp đó nó bỗng nhiên khựng lại.

Đứa bé còn quá nhỏ, chất dẫn dụ trên người cũng không rõ rệt, chỉ có dựa sát vào mới ngửi được. Huyền Cẩn mơ hồ ngửi thấy một mùi rất nhạt, nó không khỏi cúi đầu cẩn thận hít ngửi sau gáy bé, phát hiện mình ngửi không sai, đứa bé này quả nhiên là Omega.

Tuy hiện giờ mùi còn rất nhạt nhưng đúng là có tồn tại, hơn nữa còn vô cùng thơm, cũng đặc biệt... thu hút người khác.

Huyền Cẩn theo bản năng muốn siết chặt cánh tay lại, nhưng lúc này trong lòng bỗng trống rỗng, tới khi nó nhìn qua, Cảnh Minh Tuyên đã sớm bị người khác nhanh chóng ôm đi.

Cảnh Minh Tuấn nghiêm túc cùng thầy giáo thảo luận đề tài, tay theo thói quen sờ em trai ở phía sau, kết quả lần một không sờ thấy, lần hai không thấy, lần ba... vẫn không thấy. Em trai đâu rồi?

Nó nhất thời kinh hãi, vội vàng quay đầu, thấy em trai mình đang bị cái đứa cùng bàn ôm, nó liền không nói hai lời ôm trở về, đặt lên

bàn quan sát từ đầu đến chân, tiếp đó chỉnh lại mái tóc và bộ đầm của bé, cuối cùng sờ bàn tay nho nhỏ của em trai, rồi cuộc hài lòng, lúc này mới nhìn qua thầy giáo “Thầy còn gì muốn hỏi không?”

Vừa rồi thầy giáo bị nó làm cho cứng họng mấy lần, sâu trong lòng cảm thấy thằng nhóc này thật khó dạy. Lúc này thấy thế thầy giáo liền hít sâu một cái, quyết định không lãng phí thời gian trên người nó nữa “Không có, con... con ngồi xuống đi.”

Vì thế Cảnh Minh Tuấn ôm em trai ngoan ngoãn ngồi xuống.

Huyền Cẩn khẽ cười, hơi nheo mắt nhìn chằm chằm Cảnh Minh Tuyên vài giây, rồi ung dung dời tầm mắt lại.

Tiết học trôi qua rất nhanh, sau khi tiếng chuông vang lên Cảnh Minh Tuấn lại bị đám bạn nhiệt tình vây quanh. Nó liền bảo vệ em trai, cười ứng phó với tụi bạn.

Chuyện của nó nghe rất cảm động, trong thời gian ngắn liền truyền khắp khu học, học sinh lớp khác nghe xong thì kinh sợ, bày tỏ chưa bao giờ gặp qua ai thảm như thế, liền dưới sự thúc giục của lòng hiếu kỳ mà chạy rần rần tới xem. Có điều như lời Thiệu Trạch nói, trên đời này loại người nào cũng có, bởi trong đám đông có đứa đồng cảm với hai anh em, có đứa thuần túy mang theo cảm giác hơn người mà tới.

Cảnh Minh Tuấn vừa ứng phó với đám học sinh đủ kiểu này vừa nhàm chán lên lớp, sau khi nó kiên nhẫn học hết hai tiết thì nó bắt đầu cảm thấy trường học chẳng có gì thú vị cả.

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi chậm rãi kết thúc, trong lớp nhanh chóng có thêm một đám quần chúng mới tới vây xem.

Thật ra nếu là học sinh mới bình thường, các học sinh khác sẽ không quá chú ý, nhưng thứ nhất là tình cảnh của anh em Cảnh Minh Tuấn rất thảm, thứ hai là ngoại hình đều rất đẹp, đặc biệt là Cảnh Minh Tuyên ăn mặc y như người trong tranh, khiến người người vừa nhìn liền muốn xoa nắn, ôm vào trong lòng. Có điều do người nào đó bảo hộ quá kỹ nên tụi nó vẫn chưa đạt được mong muốn.

Cảnh Minh Tuấn nhìn đám học sinh, tuy sự kiên nhẫn của nó sắp hết rồi nhưng nó vẫn duy trì tốt phong độ và sự lịch sự, mà khi cái đám con gái nhà giàu ném một xấp tiền lên bàn nó, vênh váo bảo nó cho mượn em trai chơi một lát thì sắc mặt nó liền sa sầm xuống.

Ở tuổi này đã có thể cảm nhận được sự khác biệt của chất dẫn dụ, cho dù chất dẫn dụ Alpha trên người Cảnh Minh Tuấn còn không quá rõ rệt, nhưng đối với bạn cùng lứa mà nói vẫn có sức uy hiếp vô cùng.

Mấy nhỏ nhà giàu đều là Omega, nhất thời có chút sợ hãi, phát run lùi về phía sau, hai thằng nhóc con nhà giàu là Alpha sâu sắc nhận thấy một sự uy hiếp của đồng loại, tụi nó cũng không chịu nổi mà lùi về sau một bước.

Huyền Cẩn nheo mắt nhìn, biết người nào đó muốn phát tác, nó liền mỉm cười đề nghị “Để tôi ôm em ấy giùm cho.”

Diện tích phòng học quá nhỏ, Cảnh Minh Tuấn sợ làm ngộ thương người khác, nó không muốn gây chuyện trong này. Nhìn về phía Huyền Cẩn, trải qua quan sát nó biết chỉ số thông minh của con nhỏ này hình như nằm chung mặt bằng với mình, vậy nên chắc có thể bảo vệ tốt cho em trai nó trong thời gian nó rời khỏi đây.

Nó nhìn em trai ngoan ngoãn trong lòng, lại nhìn Huyền Cẩn, do dự vài giây, quyết định tốc chiến tốc thắng, đứng dậy ôm em trai đưa qua, bỗng nhiên nó dừng lại, nhanh chóng ôm về “Đằm...”

Nếu đặt vào tình huống vừa nãy, sắc mặt của Huyền Cẩn thế nào cũng tối sầm đi, có điều hiện tại nó cũng nhận ra Cảnh Minh Tuyên mặc bộ đằm này vào có lẽ trông rất đẹp, vì thế nó liền mỉm cười “Tôi đem cho cậu.”

Cảnh Minh Tuấn rất vừa lòng, lại nhìn em trai, trầm mặc hai giây, cố nén đau lòng giao em trai cho Huyền Cẩn, sau đó trơ mắt nhìn Huyền Cẩn ôm em trai mình vào lòng, đột nhiên nó có cảm giác tan nát cõi lòng, vội vàng sờ đầu em trai, lo lắng nói “Ng oan, anh hai đi một lát rồi về.”

Cảnh Minh Tuyên ngửa đầu nhìn nó, giọng nói mềm mại “Dạ.”

Cảnh Minh Tuấn lại không yên lòng sờ thêm mấy cái mới xoay người cầm tiền trên bàn nhét kỹ vào túi áo, cười vô cùng ôn hòa với đám nhóc kia “Có em gái tôi ở bên cạnh nói không tiện, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Hơi thở nguy hiểm trên người Cảnh Minh Tuấn chỉ vồn vện kéo dài vài giây rồi nhanh chóng biến mất, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác, mấy con nhóc nhà giàu lấy lại *** thấy, hiện tại thấy nó như vậy, biết khả năng cao là sẽ đồng ý liền khôi phục lại bộ dáng ngạo mạn. Hai cậu ấm kia cũng đã tìm về vị trí cao quý, sâu trong lòng cảm thấy vừa nãy rất dọa người, tụi nó nghĩ rằng mặc kệ ra ngoài Cảnh Minh Tuấn có giở trò gì hay không thì tụi nó đều phải đánh thẳng nhóc không vừa mắt này một trận.

Mấy đứa nhanh chóng có chung suy nghĩ, lập tức dẫn đầu đi ra ngoài.

Cảnh Minh Tuấn nhìn bóng dáng tụi nó, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, tiếp đó nó thu hồi tầm mắt nhìn em trai mình, không nói gì nữa, lưu luyến không rời, đi được ba bước thì quay đầu lại nhìn rồi mới đi tiếp.

Phòng học khôi phục lại vẻ im lặng, có mấy nam sinh đi theo xem náo nhiệt, còn lại thì đều nhìn về phía Cảnh Minh Tuyên, cảm thấy cơ hội tới liền muốn tiến lên ôm một cái, nhưng tụi nhỏ còn chưa đi được hai bước liền phát hiện Huyền Cẩn khẽ cười nhìn qua đây, nhất thời tụi nó cứng đờ. Trải qua đợt giáo huấn mấy ngày hôm trước, tụi nó đều biết con bé đó không dễ chọc vào, do dự vài giây, cuối cùng không cam lòng mà tản ra.

Huyền Cẩn không để ý tới tụi nó, nhìn Cảnh Minh Tuyên ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình, mềm mại như cái bánh bao nhỏ, nó hài lòng xoa hấn, sau đó hít ngửi ở hõm cổ bé.

Ừm, thơm quá đi.

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên ngoại 4: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

Cảnh Minh Tuyên hít không khí mang theo mùi chất dẫn dụ Omega của đồng loại, điều này khiến bé cảm thấy thoải mái và an tâm, vì thế vẫn không có phản cảm với việc cô nhóc kia tới gần, nhưng hiện tại hai đứa dựa quá sát vào nhau, bé mơ hồ cảm thấy một tia nguy hiểm, không khỏi ngơ ngậy.

Huyền Cẩn thấy thế thì dừng lại, hơi nới lỏng lực tay ra.

Gen càng tốt thì khả năng bắt giữ chất dẫn dụ lại càng mạnh. Huyền Cẩn biết tuy bề ngoài nó giống Omega nữ, nhưng thật ra nó là Alpha nam không hơn không kém. Hiện tại nó rơi vào tình cảnh này hoàn toàn là do bị ông chú của nó chích thuốc ngụy trang chất dẫn dụ.

Hiện tại trên thị trường chỉ bán thuốc ngụy trang Beta, đây là từ thuốc ức chế Omega dẫn tới, trải qua quá trình cải tiến không chỉ Omega có thể sử dụng, mà ngay cả Alpha cũng có thể sử dụng, về phần thuốc ngụy trang Omega hay Alpha thì vì còn quá nhiều khó khăn nên vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu.

Thuốc ngụy trang Omega nó đang dùng là do chú út của nó phát minh, vừa bào chế thành công không lâu, được tính chỉ có thể kéo dài mười ngày. Trước đó nó cược thua chú mình nên bị chích thứ thuốc này, đội tóc giả, mặc đầm đáng yêu rồi bị ném vào trường học

cùng một đám ngu ngốc lên lớp cho tới khi thuốc hết tác dụng mới thôi.

Nhờ vào cách ăn mặc và chất dẫn dụ Omega ngọt ngào này mà ngày nó vừa tới đã được ban tặng phiên toái không ngừng. Nó biết chú út cố ý chinh nó, thế nhưng nó không còn cách nào, chỉ đành nhẫn nhịn, ai bảo nó thua cơ chứ.

Có điều thuốc ngủ trang của nó không ổn định, cộng thêm gen của Cảnh Minh Tuyên tựa hồ rất tốt, nó cũng không dám cam đoan có phải bị đứa bé này nhận ra không. Nó thấy Cảnh Minh Tuyên hoang mang nhìn mình, liền cười cười, ôn hòa hỏi “Sao thế?”

Cảnh Minh Tuyên nhìn nó một hồi, không phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ, đang muốn lắc đầu thì bỗng nhiên thấy bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, bé lập tức nhìn qua “Anh hai?”

“Anh hai em lát nữa sẽ về.” Huyền Cẩn trấn an bé, thấy trên bàn đặt một hộp kẹo sữa nó liền mở ra lấy một viên đưa cho bé. Cảnh Minh Tuyên mở miệng ngậm lấy, má lại phồng ra một khối nhỏ.

Thật dễ nuôi... Huyền Cẩn xoa bé, bỗng nhiên nó cảm thấy thua ván này cũng rất tốt, chí ít có thể cho nó gặp một đứa bé hiếm thấy như vậy. Nó thậm chí có một suy nghĩ, đó là ôm Cảnh Minh Tuyên về nuôi. Bé muốn cái gì nó liền cho bé cái đó.

Thật ra trong gia tộc của nó cũng có em bé cỡ tuổi Cảnh Minh Tuyên, cũng có đứa tầm tuổi nó, nhưng mấy đứa đó suốt ngày la hét ầm ĩ. Ba đứa bằng tuổi nó thì một đứa rất thích những thứ lòe loẹt, mặc quần áo không phải màu hồng thì cũng phải là màu sáng, phòng ngủ đều được trang trí bằng những màu sắc sáng loáng, quả thật có thể sáng chói tới mù mắt luôn. Một đứa khác thì dạo gần đây

mê cây anh túc điên cuồng, mọi loại giống đều thích, trồng đầy một vườn, khiến mọi người đều cho rằng đứa bé này còn nhỏ như vậy đã muốn đi buôn lậu thuốc phiện rồi. Đứa còn lại thì luôn tự tìm đến cái chết theo đủ kiểu, lần trước còn làm một con diều lớn, muốn trói nó vào đó rồi thả lên, bị nó cười đánh cho một trận, rồi ấn đầu thẳng nhóc đó vào hồ nước, nằm ba ngày trên giường mới yên tĩnh được chút.

Tục ngữ nói con người đều dựa vào so sánh đối lập mà ra. Trước kia nó không có cảm giác gì với mấy đứa nhỏ kia, nhưng hiện tại gặp được Cảnh Minh Tuyên khiến nó thấy yêu thích, nó liền cảm thấy đám nhóc kia quả thực đứa này so với đứa kia càng không khiến người ta thích chút nào. Ngậm kẹo sữa này, xoay rubik này, thật là đáng yêu biết bao.

Huyền Cẩn càng cảm thấy ôm Cảnh Minh Tuyên về nhà là ý tưởng rất hay, nó cười híp mắt lại.

Cảnh Minh Tuyên đương nhiên không biết nó đang nghĩ cái gì, bé nghe thấy bên ngoài càng lúc càng ồn ào, liền tiếp tục nhìn ra cửa, sau đó bé thấy trong lớp có mấy học sinh chạy ra ngoài, bé liền chậm rì rì ngó ngàng muốn xuống.

Huyền Cẩn đứng lúc buộc chặt cánh tay, nhìn vào mắt bé “Muốn đi tìm anh hai em?”

“Dạ.”

Huyền Cẩn nhìn thoáng ra bên ngoài, cũng muốn biết Cảnh Minh Tuấn rốt cuộc xử lý tụi kia thế nào, nó liền ôm bé đứng dậy, mỉm cười đi ra ngoài.

Lớp học này nằm ở ngoài cùng bên phải hành lang, mấy cậu ầm cô chiều sau khi rời khỏi đây liền đi thẳng tới góc bên phải, đối với chuyện này Cảnh Minh Tuấn rất hài lòng, nó cười títt mắt đi theo.

Nó không làm gì quá đáng, chỉ đánh hai đứa Alpha nam một trận, tiếp đó quăng tụi nó đi, mặt đầy ôn hòa nhìn đám Omega nữ còn lại.

Mấy nhỏ kia ở nhà được chiều từ bé, nào thấy qua cục diện này, quả thực bị hù chết, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng ánh mắt của nó lại khiến mấy con bé đó không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể càng không ngừng lùi về phía sau, cuối cùng lùi tới trong góc.

Vì thế Cảnh Minh Tuấn lấy ra xấp tiền kia ném vào mặt tụi nó, nhìn tụi nó từ trên cao, không có ra tay, cứ như vậy đứng đó không nói một lời.

Trong không khí tỏa ra mùi nguy hiểm không thể xem nhẹ, mấy con bé đó không chịu đựng được nữa liền òa lên khóc, sắc mặt tái nhợt, ngồi xồm trong góc run rẩy.

Xung quanh dần hỗn loạn, các vệ sĩ rút cuộc đứng ngồi không yên.

Bất luận là Cảnh Hạo hay Thiệu Trạch đều không muốn quá nuông chiều con cái, trước đó họ đã dặn vệ sĩ nếu thấy phiền toái nhỏ thì không cần can thiệp, bởi vậy mấy vệ sĩ vẫn âm thầm đứng nhìn. Nhưng lúc này thấy người vây xem ngày càng nhiều, họ sợ xảy ra sự cố liền vội vàng đi qua.

Cảnh Minh Tuấn liếc nhìn họ, bỗng nhiên cảm động mở miệng “Mấy chú tốt bụng còn chưa đi à? Là sợ con ở trường không thích

ứng được sao? Các chú thật tốt, con cảm ơn ạ.”

Tới lúc này mà cậu cả vẫn còn không quên diễn trò che lấp, biểu tình của các vệ sĩ liền có chút vặn vẹo “Đừng... đừng khách khí, nên mà.”

Chuyện hỗn loạn này nhanh chóng kinh động tới giáo viên. Lúc Huyền Cẩn đi ra, giáo viên đang tìm hiểu tình huống, cũng bảo các em học sinh đang vây xem tản ra. Vì thế Cảnh Minh Tuyên vừa vặn thấy được anh hai mình đứng ở trung tâm, bé lập tức gọi nó.

Cảnh Minh Tuấn vội vàng quay đầu, bước nhanh đến muốn ôm em trai lại. Huyền Cẩn còn chưa ôm đủ, theo phản xạ tăng lực tay. Cảnh Minh Tuấn sững sờ nửa giây rồi nổi giận, bắt Huyền Cẩn buông tay ra. Huyền Cẩn mỉm cười nói chuyện còn chưa giải quyết xong, sợ làm bé ngộ thương, vẫn nên để nó ôm bé đi. Cảnh Minh Tuấn đương nhiên không chịu, tiếp tục đòi em trai.

Cảnh Minh Tuyên cũng muốn trở về bên anh hai, nhưng Huyền Cẩn cứ kéo bé không cho bé đi, bé nhớ lại lời anh hai từng nói, quay đầu cắn Huyền Cẩn “phập” một cái, vừa vặn cắn vào cổ tay của Huyền Cẩn. Trong thoáng chốc Huyền Cẩn buông tay ra, Cảnh Minh Tuấn liền cướp em trai lại, ôm chặt lấy, hai mắt nhất thời sáng lên.

Từ lâu trước kia Cảnh Minh Tuấn liền có một câu vô cùng xuất sắc muốn nói ra, cầu nguyện dưới ánh trăng ánh sao em trai nhà mình có thể làm ra chuyện khác người một chút, nhưng em trai nó rất ngoan, nên nó không có cơ hội nào nói ra hết.

Hôm nay ở trường học bị vây xem mấy lần khiến nó thấy được một chút hi vọng, liền nói với em trai nếu có người dám tranh bé với

nó thì bé phải không khách khí mà cắn đũa kia một phát. Nó vốn không ôm hi vọng, ai ngờ em trai nó lại cắn thật chứ.

Cảnh Minh Tuấn rất vui, lập tức hất cằm lên “Nhìn cái gì? Bất mãn hả? Tôi dạy đó, sao?”

Nói xong nó tự nhận là rất tàn khốc, chợt có cảm giác cuộc đời thật viên mãn, liền nhìn qua vệ sĩ, nói trong người không khỏe, hôm nay tới đây thôi.

Vệ sĩ biết cậu chủ là muốn về nhà, nhất thời lệ nóng quanh tròng, một người đi tìm cô giáo xin phép, một người đi lái xe tới, những người còn lại ngăn cản các học sinh muốn tiễn hai anh em nó, để cho cậu chủ đi được thuận lợi một chút.

Huyền Cẩn biết chú út có phái người âm thầm bảo vệ nó, nhưng có lệnh là trừ phi nó gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng, nếu không, không cho ra mặt hỗ trợ. Vậy nên nó biết lúc này không thể dùng tới họ, liền đứng yên tại chỗ mỉm cười nhìn vệ sĩ của người nào đó.

Về mặt của nó trong suốt quá trình từ lúc bị cắn tới lúc bị cướp mất người đều không thay đổi, nên vệ sĩ có ấn tượng rất sâu về nó. Lúc này thấy nó nhìn mình cười, họ không khỏi nhớ tới tư liệu vừa điều tra được. Dù cho biết rõ đứa bé này mới chỉ có bảy tuổi, họ vẫn không kiềm nén được mà có chút sợ hãi, nhìn nó vài lần rồi nhanh chóng rời khỏi.

Huyền Cẩn kiên nhẫn học hết tiết thứ tư, giữa trưa về nhà ăn cơm. Lúc ngồi trong xe nó cười với vệ sĩ cuối cùng đã chịu lộ mặt, cười tới khi toàn thân họ thấy không được tự nhiên nó mới dời tầm mắt đi.

Hai vị vệ sĩ kia không dám thở mạnh, tuy cậu chủ giờ còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là họ Huyền, người trong gia tộc này không một ai dễ chọc vào, đặc biệt cậu chủ còn có khả năng rất lớn trở thành chủ nhân kế tiếp, nên họ không thể không khấn trượng.

Huyền Cẩn chậm rãi sờ dấu răng dần mờ đi trên cổ tay mình, ôn hòa hỏi “Biết bộ đàm trên người tôi mua ở đâu không?”

“Biết ạ.”

“Ừ, đi mua một bộ số nhỏ hơn, hiểu ý của tôi chứ?”

Vệ sĩ biết nó là muốn đưa cho bé gái hôm nay, lập tức đáp lại.

Sau khi về tới nhà chuyện đầu tiên Huyền Cẩn làm là đi tìm chú út của mình, nó giơ tay ra “Có thuốc nào giữ lại cái này mãi mãi không?”

Huyền Mộc Yến – chủ nhân hiện tại của nhà họ Huyền nhìn dấu vết trên cổ tay nó, nhếch mày, không hỏi gì mà mỉm cười lấy thuốc nước bôi lên cho nó, sau đó quần băng vải lại, nhìn nó rời đi, tiếp theo gã nhìn vệ sĩ đi theo.

Vì thế vệ sĩ nhanh chóng kể lại mọi chuyện, cuối cùng nói “Cậu chủ hình như chưa từng thích một ai như vậy.”

Nếu nhớ không lầm, hiện tại cậu chủ nhà hán ngoại trừ cảm thấy hứng thú với việc làm sao đá đít được chú út của mình từ vị trí chủ một nhà xuống dưới thì thật đúng là không quá quan tâm tới những người hay việc khác.

Huyền Mộc Yến biết ý của vệ sĩ là muốn giúp Huyền Cẩn điều tra thân phận bé gái kia, nhưng gã lại cười lắc đầu “Mặc nó đi. Nếu nó

thật sự thích, kể cả giờ không có cách nào có được thì tương lai cũng sẽ nghĩ cách có được thôi. Nếu mai sau còn không lấy được thì đó chính là vấn đề năng lực của nó, các cậu không ai được nhúng tay vào.” Gã hơi dừng lại, ôn hòa nói “Huống chi đây đều là chuyện tương lai, còn chưa biết sẽ thế nào đâu.”

Vệ sĩ nghĩ rằng cũng đúng, lúc này cậu chủ còn chưa hiểu tình yêu là gì, có lẽ chỉ thấy thuận mắt mà muốn tới gần một chút thôi. Dù sao cậu chủ cũng còn nhỏ, tâm tính chưa ổn định, nói không chừng sẽ quên mau thôi.

Suy nghĩ của vệ sĩ rất đúng, đáng tiếc Huyền Cẩn quá thông minh, chuyện này vẫn nhớ kỹ như in, thế nên sau này lên nắm quyền nó với Cảnh Minh Tuấn không được hợp nhau cho lắm.

Cảnh Minh Tuấn ghét Huyền Cẩn là vì thằng nhóc biến thái này luôn muốn khai bao em trai nó, nó chỉ cần tưởng tượng tới cảnh em trai bảo bối của mình bị tên biến thái này đánh dấu liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Huyền Cẩn nhìn Cảnh Minh Tuấn không vừa mắt là vì vấn đề giới tính. Lúc ấy nó thua cuộc, không có cách nào mới phải giả nữ, mà Cảnh Minh Tuấn thì cứ một tiếng em gái hai tiếng em gái, còn cho Cảnh Minh Tuyên mặc đầm, cho nên nó hoàn toàn không ngờ từ nhỏ Cảnh Minh Tuấn đã bắt đầu bị ngốc rồi, cũng càng không ngờ đứa bé nó thích lại là bé trai.

Thằng nhóc ngu ngốc đó hại nó tìm một lượt bé gái Omega từ khu chín tới khu mười hai, không công nhiều lần như vậy, hiện tại lại muốn cản trở nó theo đuổi vợ, quả thực là thù mới hận cũ gộp vào tính chung.

Cho nên hai người vẫn không hợp, mỗi lần hai người gặp mặt nhau, thuộc hạ hai bên đều nơm nớp lo sợ, sợ bọn họ vác bom cùng nhau tìm tới cái chết.

Giờ phút này Cảnh Minh Tuấn hoàn toàn không biết cậu em trai bảo bối của mình đã bị ngấm trúng, nó tự nhận mình đã hoàn thành một việc lớn, ngân nga một bài hát, vui vẻ về nhà.

Cảnh Hạo ăn vợ tới thỏa thích, nhưng vẫn luyến tiếc phải rời đi. Hắn quyết định chiều mới tới công ty, lúc này liền ở trong phòng làm việc xem tài liệu. Vệ sĩ sớm biết được chuyện này qua điện thoại, vào cửa liền đi thẳng lên lầu, cẩn thận báo cáo lại hành trình cho hắn.

Bọn họ phân công rất rõ ràng ở trường học, mấy người phụ trách trông coi, còn lại đi tra tìm tư liệu, điều tra hết những người tiếp xúc với cậu chủ để phòng ngừa ngộ nổ. Mà bởi vì ông chủ là cổ đông của trường, nên họ điều tra rất dễ. Gần như không tốn sức lực liền có được tin tức của những học sinh đó.

Cảnh Hạo bình tĩnh nghe chuyện đứa con trai ngốc của mình làm “việc tốt”, mày cũng không nhăn chút nào, mà khi nghe họ nhắc tới Huyền Cẩn, hắn lập tức ngồi thẳng dậy “Cậu nói ai?”

Vệ sĩ nuốt nước miếng “Cháu của Huyền Mộc Yên, nghe nói được Huyền Mộc Yên nhìn trúng, có ý định bồi dưỡng thành người cầm quyền kế tiếp.”

Mặt Cảnh Hạo nhất thời đen đi, nhà họ Huyền có danh là gia tộc biến thái. Kể cả Huyền Cẩn còn nhỏ tuổi, ngoại hình dễ nhìn, ngoan ngoãn đối với mọi người thì cũng là biến thái.

Hắn biết gen con trai út mình tốt, tương lai nhất định sẽ hấp dẫn vô số Alpha, cho nên hắn vẫn muốn bảo bọc tốt cho con út, nhưng ai ngờ bị thằng con cả ngốc nghếch kia mang ra ngoài một ngày liền bị tên biến thái khó chơi ngấm trúng, còn tại lúc con út hắn còn nhỏ như vậy, quả thực là tai bay vạ gió.

“Thằng ngốc kia đâu?”

“Ờ... Ở dưới lầu...”

Ông chủ Cảnh ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, đứng ở đầu cầu thang nhìn thằng con ngốc của mình, mặt hắn đen thui, bước từng bước một xuống lầu.

Cảnh Minh Tuấn còn không biết tai họa sắp ghé tới, thấy em trai hơi mệt nó liền muốn ôm về phòng ngủ, ai ngờ vừa ngẩng đầu lên liền thấy ba mình, sửng sờ nửa giây, nó lập tức kêu lên “Sao... sao ba còn ở nhà?”

Cảnh Hạo cười lạnh một tiếng “Thấy ba thì mất hứng à?”

Cảnh Minh Tuấn chậm chạp di chuyển ở dưới, ý đồ muốn ngăn tầm mắt của ba mình “Không, con chỉ nghĩ nếu ba không tới công ty thì làm sao mà kiếm được tiền, làm thế nào mà nuôi nhà mình được.”

“Chuyện đó không cần con bận tâm...” Cảnh Hạo nói được một nửa thì bỗng nhiên nhìn thấy bộ dáng con út nhà mình, nhất thời hắn dừng lại. Tóc giả, đầm công chúa, thậm chí còn có... Ông chủ Cảnh chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm vào đứa bé nào đó.

Thằng nhóc ngốc nghếch kia, con muốn chết hả?

Cảnh Minh Tuấn nhìn thấy ánh mắt của hắn, lập tức xoay người chạy như điên “Cha ơ!... cứu connn!

BẤT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên ngoại 5: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

Thiệu Trạch vừa mới tắm rửa xong, nghe thấy tiếng động dưới lầu liền mặc đồ ngủ đi ra. Đầu tiên y nghe vệ sĩ kể tóm tắt lại sự việc, sau đó mới lười biếng xuống lầu.

Cảnh Minh Tuấn mở to mắt nhìn ba mình ném tóc giả, đầm của em trai, quả thực vô cùng đau đớn, có điều nó giận mà không dám nói, chỉ có thể ôm hộp khăn giấy im lặng rúc vào trong sofa mà nhìn, thỉnh thoảng còn rút một tờ khăn giấy ra lau nước mắt vốn dĩ không tồn tại, giả bộ đáng thương, ý đồ khơi dậy tình cha của ba nó, mắt công lát nữa lại bị chà – đạp.

Lúc này thấy Thiệu Trạch xuống lầu, nó lập tức như gặp được cứu ****, vội vàng chạy tới, túm ống quần y, rúc vào phía sau, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ cười cười lấy lòng “Cha ời, con yêu cha.”

Thiệu Trạch cười tít mắt liếc nó một cái rồi nhìn Cảnh Hạo “Sao thế?”

Cảnh Hạo không đáp, đích thân đổi quần áo cho con út, sau đó đứng dậy ngoắc tay với Cảnh Minh Tuấn. Cảnh Minh Tuấn lần thứ hai lùi về phía sau, vẻ mặt thuần khiết “Sao hả ba?”

“Chúng ta nói chuyện đi.” Ông chủ Cảnh bẻ ngón tay, chuẩn bị tính sổ với nó, có điều hần biết mỗi lần nhắc tới chuyện đầm, thằng nhóc ngốc kia đều sẽ kéo cô út ra, nên hần liền bỏ qua, nhàn nhạt hỏi “Nghe nói ở trường con gặt tiền của bạn?”

“Không có, là tụi nó tự nguyện cho.” Cảnh Minh Tuấn nghiêm túc nói “Con cũng là nghĩ cho tụi nó, bởi vì nếu con không lấy, tụi nó sẽ khóc. Con phải xây dựng mối quan hệ tốt với bạn bè đúng không ạ?”

Sắc mặt Cảnh Hạo không thay đổi “Vậy sao con lại đánh bạn? Ba nghe nói con đánh tụi nó rất nghiêm trọng nữa.”

“Ba, ba nói cái gì thế, con chỉ tùy tiện đánh tụi nó vài cái, nhất định là tự tụi nó lăn trên đất mấy vòng rồi không biết đứng phải chỗ nào mới làm cho vết thương nghiêm trọng thôi. Chuyện đó không liên quan tới con.” Cảnh Minh Tuấn rất vô tội nói “Huống chi con mảnh mai như vậy sao có thể ra tay tàn nhẫn thế chứ.”

Trán Cảnh Hạo nảy lên “Ba đã nói bao nhiêu lần rồi...”

“Không không, con không mảnh mai, con là Alpha!” Cảnh Minh Tuấn không đợi hắn nói xong liền vội sửa lời, chỉnh lại cho đúng “Là mạnh mẽ! Ý con là con mạnh mẽ như thế sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng. Thật đó.”

“Nói trắng ra là con vẫn đánh bạn trong lớp.”

“Đó không phải là bạn trong lớp con, là học sinh lớp khác. Tụi nó muốn lấy em trai ra làm đồ chơi, con đương nhiên phải đánh tụi nó. Không phải ba vẫn thường dạy con phải bảo vệ tốt cho em trai sao?” Cảnh Minh Tuấn ưỡn cái ngực bé của nó lên, bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng.

Cảnh Hạo muốn nói “đáng đánh”, nhưng ngay sau đó liền nhớ lại chuyện khiến hắn nổi giận, hắn nheo mắt lại “Nếu con không ôm em trai ra ngoài thì sẽ xảy ra nhiều việc như vậy sao?”

Nếu không phải tại thằng nhãi mày, Tiểu Tuyên cũng không bị thằng nhóc biến thái kia thích. Cái thằng ngốc này, mày đã chôn sống em trai mày rồi có biết không? Ông chủ Cảnh nhăn nhin, cuối cùng nuốt những lời này trở vào.

Cảnh Minh Tuấn đương nhiên không biết người bạn cùng bàn mình không đơn giản, nghe vậy nó đau lòng mở miệng “Con cũng là vì nghĩ cho em trai mà. Ba ở cùng cha, còn lại một mình em trai cô đơn ngồi trong phòng, đáng thương, sợ hãi biết bao nhiêu. Lỡ mắc chứng tự kỷ hoặc để lại nỗi ám ảnh thì làm sao? Hả? Làm sao hả ba?”

Cảnh Hạo “...”

Ông chủ Cảnh hít sâu một cái, mặt không đổi sắc nhìn đứa con ngốc của mình, thấy nó lại rúc phía sau Thiệu Trạch, hấn liền dứt khoát bỏ qua đề tài này “Được, vậy con dọa bạn khóc thì là cái gì?”

Cảnh Minh Tuấn chớp mắt mấy cái, ra vẻ bất đắc dĩ mà thở dài “Gen tốt quá, không ngăn khí phách được, đâu còn cách nào nữa, con cũng rất buồn đó.”

Cảnh Hạo “...”

Cảnh Minh Tuấn không phải là kẻ ngốc, nó biết việc mình làm có lẽ sẽ bị ba dạy dỗ một trận, nhưng nó không ngờ sẽ nghiêm trọng tới mức này. Ba nó vừa xuống lầu là nó đã biết ba nó hơi nổi giận rồi, vậy nên có lẽ còn chuyện gì khác mà nó không biết.

Nó di chuyển đồng tử, quan sát sắc mặt ba một lát, cẩn thận hỏi “Ba còn chuyện gì muốn hỏi không? Có phải con đã làm sai chuyện gì không ạ?”

Ông chủ Cảnh hừ lạnh “Chuyện con làm sai còn chưa đủ sao?”

“Con đang nói tới đại sự.” Cảnh Minh Tuấn ngượng ngùng vặn vẹo một chút “Ba hiểu ý con mà.”

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm vào thằng nhóc ngốc nghếch này, trầm mặc không nói.

Từ chỗ vệ sĩ Cảnh Hạo biết được chỉ có hiệu trưởng và trợ lý của ông ấy là biết rõ thân phận con trai mình, với sức ảnh hưởng của hắn khiến hai người kia giữ bí mật là chuyện thật dễ dàng, chuyện còn lại chính là bảo vệ Tiểu Tuyên cho tốt, như vậy Huyền Cẩn sẽ không điều tra ra thân phận của con trai út.

Mà chuyện của Huyền Cẩn không thể nói cho thằng ngốc kia được, biết đâu vì lòng hiếu kỳ nhất thời, thằng con ngốc đó sẽ chủ động đi tìm thằng bé kia nghiên cứu xem người ta rốt cuộc biến thái tới trình độ nào. Nói là đối phương muốn bắt Tiểu Tuyên đi cũng không được, bởi thằng con ngốc của hắn có lẽ sẽ xông tới cửa nhà người ta, kết quả vẫn là để lộ ra thân phận của Tiểu Tuyên, bởi vậy chỉ có thể gạt nó thôi.

Ông chủ Cảnh nhìn đứa con cả vài lần, xoay người dặn bảo mẫu “Cô đi làm cho nó một ly nước cà rốt đi, tiện thể nói với nhà bếp, bữa trưa và tối đều xào cho nó một đĩa cà rốt.”

Mặt Cảnh Minh Tuấn lập tức tái đi “Tại... tại sao ạ? Sao tự dưng lại chuyển đề tài sang hướng này?”

Ông chủ Cảnh tỏ ra thật hiền lành “Bởi vì ba thương con, muốn bồi bổ thêm chút dinh dưỡng cho con.”

Cảnh Minh Tuấn biết hẳn không có nói giỡn, càng biết cha sẽ không quan tâm chút trừng phạt nho nhỏ này, thoáng chốc nó thấy toàn thân không khỏe, im lặng ôm hộp khăn giấy chạy ù vào phòng bếp, định cố gắng gọi lên chút thương cảm của bác đầu bếp.

Cảnh Hạo liếc nhìn bóng lưng của nó, chợt nhớ tới chuyện bàn bạc của hẳn và ba vợ. Theo ý của họ, hẳn và Thiệu Trạch tốt nhất nên tiếp tục sinh thêm một Alpha, sau đó đưa một đứa tới DR bồi dưỡng, để tương lai tiếp quản DR, đứa còn lại thì tiếp quản Cảnh gia.

Về phần Tiểu Tuyên, tất cả đều không nở để bảo bối quá mệt nhọc, thế nên chi bằng cứ để bé sống thoải mái như Thiệu Trạch. Đương nhiên nếu sau này Tiểu Tuyên cảm thấy hứng thú với việc quản lý công ty thì vô luận là muốn tự gây dựng sự nghiệp hay là tiếp nhận công ty của dòng họ thì họ đều ủng hộ.

Mà vấn đề phân công hai đứa Alpha kia, ý của ba vợ Cố Tiêu là muốn con cả của hẳn qua, hơn nữa quyết định chờ thằng bé lên mười tuổi liền đón đi. Có điều lúc này Cảnh Hạo nhìn con trai mình lại rơi vào trầm mặc. Hiện giờ thằng con ngốc này đã có thể hành hạ người khác như vậy rồi, nếu tiếp tục trải qua sự bồi dưỡng của Cố Tiêu và đám tầng trung tâm quái lạ của DR thì tương lai con hẳn sẽ thành cái giống gì?

Vừa nãy Thiệu Trạch vẫn đứng bên cạnh xem, lúc này thấy Cảnh Hạo cứ nhìn chằm chằm Cảnh Minh Tuấn, y không khởi cười tí mắt hỏi “Anh sợ phạt chưa đủ à?”

“... Không có.” Cảnh Hạo lấy lại *** thần nhìn vợ mình, nhớ tới chuyện quan trọng, hẳn nói “Chuyện cháu trai của Huyền Mộc Yên em biết chưa?”

Thiệu Trạch thấy không quan trọng mà ừ một tiếng, đi đến sofa ngồi xuống “Có quan hệ gì sao. Con trai em sao có thể sợ biến thái chứ. Thằng bé đó tương lai nếu dám tìm tới cửa thì còn chưa biết ai sẽ làm khổ ai đâu.” Y nói xong thì nhìn qua bên cạnh, cười tít mắt ngoắc ngón tay “Tiểu Tuyên, lại đây.”

Cảnh Minh Tuyên được ba thay cho một bộ đồ ngủ mềm mại, bé đang cuộn tròn người trên sofa, mơ màng muốn ngủ, nghe thấy giọng nói của cha, bé còn buồn ngủ mà ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thiệu Trạch, sau đó chậm rãi bò qua, mềm nhũn nhào vào lòng y, ôm y cọ cọ, ngáp một cái rồi lăn ra ngủ.

Thiệu Trạch nhẹ nhàng xoa cho bé, bộ dáng hoàn toàn không có lo lắng.

Cảnh Hạo bất đắc dĩ, cúi người hôn lên trán vợ, sau đó đi gọi điện, muốn mọi nơi đều phải bảo vệ tốt cho con trai út của mình.

Thiệu Trạch bị Cảnh Hạo làm cho hơi mệt, liền bế con trai lên lầu ngủ một lát, sau đó xuống ăn cơm, đơn giản thu dọn rồi đi tìm Bạch Triệt.

Bạch Triệt đang cố gắng phát triển tập đoàn kinh tế của mình ở khu mười, có Cảnh Hạo trợ giúp, mới đầu y khởi động khá thuận lợi, theo sự phát triển đi lên từng chút một, y không thể né được việc gặp phải trở ngại. Có điều y luôn rất thông minh, mỗi lần đều có thể thoải mái san bằng. Nhưng thời gian gần đây gặp phải một chuyện có chút khó giải quyết, y lại không tiện ra mặt vì thế mới đào Thiệu Trạch qua đây.

Thiệu Trạch thoải mái dựa vào sofa, ném tư liệu qua một bên, cười nhướng mày “Chính là những người này?”

Bạch Triệt gật đầu, tuy quốc gia này đang tiến hành gầy dựng lại sau chiến tranh, nhưng vốn tồn tại một vài dòng họ sẽ không vì vậy mà thay đổi. Mà DR thuộc thế lực ngoại lai, lại phát triển nhanh chóng như vậy đương nhiên sẽ phải chịu sự bài trừ nhất định.

Mấy dòng họ này kéo dài gần trăm năm ở khu mười, hơn nữa có quan hệ thông gia với nhau. Mạng lưới quan hệ lợi ích vô cùng phức tạp, có thể nói một người vinh cả nhà cùng vinh, một người bị tổn tại cả nhà đều bị tổn hại, hơn nữa mấy dòng họ đó nắm khá rõ tình hình bên trong. Trong hệ thống chính trị đều có người, thế lực khắp nơi liên quan tới nhau, cho dù có Cảnh Hạo ở đây cũng không tạo nên tác dụng quá lớn.

Bạch Triệt đã từng nghĩ tới việc hợp tác với một hai dòng họ trong đó, đáng tiếc phát hiện bọn họ có chút bài trừ người ngoài, rõ ràng không muốn cho y mở rộng, phỏng chừng dù có đồng ý cũng là muốn gài bẫy y, cuối cùng y đành phải buông tha cho suy nghĩ này.

Nhưng Bạch Triệt vẫn luôn là người không chịu thua kẻ khác, vốn kế hoạch ban đầu là nước ấm nấu ếch, từ từ dây dưa với họ, phá vỡ mối quan hệ thiết lập của họ từng chút một, nhưng gần đây y bị cướp một hạng mục không tồi, cuối cùng y không muốn nhẫn nhịn nữa.

Nếu họ không cho y sống thoải mái thì tất nhiên y cũng không thể cho họ sống quá dễ chịu được. Lúc ấy thoáng chốc y nghĩ đến Thiệu Trạch.

Giọng nói của Bạch Triệt ôn hòa “Anh mặc kệ em dùng cách gì, trong thời gian ngắn nhất phải làm cho bọn họ rối tung lên cho anh.”

Hiện tại mục tiêu của y quá lớn, có vô số ánh mắt coi chừng, rất nhiều chuyện không thể quang minh chính đại mà làm được. Hơn nữa vì phòng ngừa sau đó đối phương càng thêm đoàn kết, đồng lòng quay lại phản công y, y phải làm cho mình thật sạch sẽ. Vậy nên người y dùng nhất định không được khai ra y, nói cách khác phải là người một nhà, mà người này còn có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Những dòng họ đó đã điều tra tư liệu về y từ lâu rồi, những người bên cạnh y và cả người tầng trung tâm DR đều bị điều tra rõ, nhưng ở đây lại có một điều bất ngờ, đó chính là Thiệu Trạch.

Thiệu Trạch rất lười, cho dù những người đó biết rõ y là cậu chủ của DR, thậm chí có thể từ trong miệng mấy doanh nghiệp buôn bán vũ khí biết được Thiệu Trạch đã từng làm ở tầng trung tâm DR cũng không sao cả. Bởi vì Thiệu Trạch chẳng có chút đóng góp nào, làm ở tầng trung tâm một thời gian rất ngắn liền oanh liệt lập gia đình, sau đó thoải mái sống qua ngày, hoàn toàn là một cậu ấm được chiều chuộng, hơn nữa bình thường y khiêm tốn vô cùng. Sáu năm nay đã sớm không còn bao nhiêu người chú ý tới y nữa, cũng càng sẽ không khiến đám người kia để ở trong lòng.

Cho nên họ sẽ không ngờ cậu chủ DR này không chỉ thông minh mà còn có năng lực, có bản lĩnh, đủ để đơn phương độc mã chinh chiến bọn họ, quả thực là người thích hợp nhất để nhận nhiệm vụ này.

“Hồ sơ của em anh đã chuẩn bị xong rồi, cũng đã liên lạc với Kiều Tịch, cậu ta sẽ hỗ trợ em, thuận tiện gọi cả người thay thế hỏi trước em tỉ mỉ chuẩn bị tới, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ thân phận của em.” Bạch Triệt tạm dừng một chút, mỉm cười hỏi “Em còn cần cái gì nữa không?”

“Có.” Thiệu Trạch cười tít mắt, lấy mấy trang giấy trong đồng tư liệu kia “Điều tra chi tiết chủ nhân ba dòng họ này, cả vợ và mấy đứa con của họ cho em, tiện thể cẩn thận điều tra xem bình thường họ hay gặp ai, có trò giải trí gì không, những việc đại loại như thế.”

Bạch Triệt thoáng nhìn qua, thấy trong đó là ba dòng họ có trọng lượng nhất, y biết suy nghĩ của Thiệu Trạch cùng y không khác biệt lắm. Bên trong những dòng họ phức tạp này nhất định sẽ có mâu thuẫn và phe cánh bất đồng, chỉ cần các phe cánh chủ lực đánh nhau, thì mấy dòng họ cỏn con leo lên cũng chẳng có gì đáng lo.

Khóe miệng của Bạch Triệt cong lên, đối với Thiệu Trạch quả thực không thể hài lòng hơn, y ôn hòa nói “Đã đi điều tra cho em rồi, trễ nhất là sáng mai sẽ có tin. Kiều Tịch cũng đã đến rồi đấy, em có thể đi tìm cậu ta trước.”

Thiệu Trạch không có ý kiến, đứng dậy rời khỏi.

Chỗ Kiều Tịch ở là nhà của Lâu Huy tại khu mười. Tuy rằng trước kia quá trình theo đuổi của Lâu Huy có phần thảm thiết, nhưng cuối cùng cũng có được Kiều Tịch. Vì thế để chào đón bà xã yêu quý, hắn cố ý xây một phòng thí nghiệm trong biệt thự, có điều từ ngày chiến tranh kết thúc, hắn nhanh chóng rời khỏi khu mười, mà Kiều Tịch dù sao cũng là người tầng trung tâm của DR, phải về làm việc, nên nơi này liền không dùng tới.

Hiện tại Bạch Triệt đang muốn chinh phục người kia mà không thể để lộ ra dấu vết nên Kiều Tịch liền trở về đây.

Thiệu Trạch lái xe qua, nhanh chóng bị Kiều Tịch đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, dùng silicone sửa lại một chút khuôn mặt của y, sau đó lại dán lên cổ y một lớp, hoàn mỹ che trái cổ lại, sau đó là đội

một mái tóc dài lên, chích thuốc ngực trang chất dẫn dụ Beta... Chờ làm xong mọi thứ, tài liệu Thiệu Trạch cần vừa vận đưa đến.

Lúc này đã gần tối, Cảnh Hạo gọi điện hỏi y có về nhà ăn cơm không. Thiệu Trạch cầm một xấp tài liệu, nhìn bộ dáng của mình qua gương, cười nói mình khá bận, hôm nay không về được. Cảnh Hạo không hỏi nhiều, ừ một tiếng, bảo y nghỉ ngơi sớm một chút, tiếp đó cùng hai đứa con trai ăn cơm. Sáng sớm hôm sau thức dậy, hấn dặn Cảnh Minh Tuấn ở nhà trông em, thế nào cũng không cho đi ra ngoài nữa.

Cảnh Minh Tuấn đã không còn hứng thú với trường học, vả lại hôm qua xem nữa bị cà rốt chĩnh chết, đương nhiên là ngoan ngoãn nghe lời, liền chuyên tâm ở nhà với em trai. Nhưng hai anh em nó không tới trường, bạn học lại vô cùng lo lắng, sôi nổi tìm cô giáo hỏi nguyên nhân, có đứa còn hỏi thẳng có phải vì Tiểu Ca còn thiếu tiền không. Nếu là vậy tại nó có thể phát động nhiều người quyên tiền hơn nữa.

Tâm trạng cô giáo vô cùng phức tạp, cố gắng ôn tồn bảo chúng là ba mẹ hai anh em bạn ấy kiếm được tiền rồi, muốn chuyển hai anh em bạn ấy tới chỗ khác. Ba mẹ trò ấy biết các con giúp đỡ trò ấy, vậy nên đã mua rất nhiều quà cho các con.

Nói xong cô mở cửa, ý bảo người ở ngoài chuyển cái thùng vào, mở ra bắt đầu phát quà cho các học sinh.

Đây là kết quả Cảnh Hạo và hiệu trưởng cùng đạt được qua thỏa thuận, vì muốn tụi nhỏ hiểu rằng làm việc tốt là điều tích cực, đúng đắn, cần tiếp tục phát huy... còn về sự thật... nó quá tàn khốc, không đề cập tới thì hơn.

Do tính toán của Cảnh Hạo, lúc Huyền Cẩn nhận được bộ đầm xinh xắn và đôi giày búp bê mà các bé gái đều thích, nó trầm mặc nửa giây, thu ý cười lại, đoán là hai đứa bé kia có lẽ sẽ không tới trường học nữa. Vì thế suốt buổi sáng nó đều cười rất ôn hòa, khiến bạn bè xung quanh càng thêm tránh xa.

Huyền Cẩn kiên nhẫn học hết các tiết, buổi trưa trở về sai vệ sĩ điều tra bối cảnh và chỗ ở của hai đứa bé kia, kết quả đáp lại là không điều tra ra. Nó dừng một chút, nhìn qua Huyền Mộc yển. Huyền Mộc Yển mỉm cười, nói chờ cháu đủ mạnh có lẽ sẽ tìm được đấy.

Huyền Cẩn biết gã nói vậy là không muốn nhúng tay vào, mặc cho nó tự làm lấy. Nó liền trầm mặc một lát, một lần nữa quyết tâm đá đít ông chú này xuống khỏi vị trí nắm quyền. Nó còn âm thầm thề, chờ tới khi nó gặp lại đứa bé kia, nó tuyệt đối sẽ không để đối phương thoát khỏi tay mình nữa.

Lúc này Cảnh Minh Tuyên còn không biết tương lai mình sẽ gặp phải cái gì, bé ngoan ngoãn ở nhà chơi ghép hình, đói bụng liền ăn, một liên rúc vào lòng Cảnh Minh Tuấn ngủ. Một ngày thoáng chốc qua đi, tối thấy ba về, bé không khỏi nhìn ra sau ba mình, mềm mại hỏi “Cha đâu ạ?”

“Cha con đang làm việc, hôm nay không có về.” Ông chủ Cảnh hôn lên mặt bé, bế bé đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, cùng các con ăn cơm.

Thật ra hẳn có chút tò mò rốt cuộc Thiệu Trạch đang làm cái gì, sao bận tới thời gian về nhà cũng không có, nhưng lúc hẳn hỏi thì Thiệu Trạch không trả lời, hẳn đoán chắc là có liên quan tới điều cơ mật của DR nên liền không hỏi nhiều nữa, tùy theo ý của y.

BẮT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 84: Phiên ngoại 6: CUỘC SỐNG BI ĐÁT CỦA ÔNG CHỦ CẢNH

Cảnh Hạo biết Thiệu Trạch rất lười, nghĩ thầm y nhất định sẽ về sớm thôi, nhưng ba ngày liên tiếp hắn vẫn chưa thấy mặt đối phương, gọi điện nói muốn cùng y ăn cơm cũng bị chối từ, khiến hắn bắt đầu cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, ngay cả Cảnh Minh Tuấn cũng lo lắng hỏi có phải cha không cần ba nữa không, kết quả bị ánh mắt của hắn làm cho nó ngậm miệng lại, hậm hực bỏ đi.

Cảnh Hạo nhìn chiếc giường lớn, đè nén cảm giác nóng nảy “rõ ràng vợ mình ở ngay thành phố này thế nhưng lại không chạm tới được” mà cam chịu số phận đi ngủ.

Ngày hôm sau hắn bị tiếng gõ cửa làm cho bừng tỉnh, mở mắt liền thấy Cảnh Minh Tuấn chạy vào, chậm rãi trèo lên chiếc giường lớn, im lặng nhìn hắn. Hai cha con đối diện một lúc lâu, sau đó Cảnh Hạo bắt lấy bàn tay nho nhỏ của nó trước khi nó đưa lên sờ má mình “Nói đi, con lại làm sao?”

Cảnh Minh Tuấn sứt sứt mũi “Con mơ thấy cha không cần ba nữa.”

Cảnh Hạo rất bình tĩnh “Cho nên ba nhảy lầu?”

“Không.”

“Vậy là nhảy xuống biển, hay là đào lỗ chôn mình xuống?”

“Đều không phải. Chính là cha không cần ba nữa, ba rất đáng thương.” Cảnh Minh Tuấn bi thương nhìn hấn “Vậy nên con rất đồng cảm với ba, ba nói xem chuyện này không phải là sự thật chứ?”

Cảnh Hạo “...”

Mặt ông chủ Cảnh tối sầm “Ba thấy sáng ra có lẽ con nên uống một ly nước cà rốt đi.”

Cảnh Minh Tuấn nhất thời run lên “Không, cái này là nằm mơ. Ba đẹp trai, siêu phàm thế, lại còn oai hùng, đầy khí phách. Nhất định sẽ không có chuyện cha không cần ba đâu. Thật đó.” Nó nói xong liền lăn xuống giường, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Cảnh Hạo xoa trán, sắc mặt không thay đổi rời giường mặc quần áo, ăn qua loa bữa sáng liền tới công ty, bận suốt tới mười hai giờ. Nhìn đồng hồ, hấn gọi điện cho vợ, kết quả vẫn là quá bận, không về nhà được. Hấn nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đã bị ngắt kết nối, trầm mặc hai giây liền đứng dậy bước đi.

Địa vị càng cao thì càng dễ bị người ta đổ kỵ, hấn lo vợ con mình xảy ra chuyện nên liền gắn thiết bị định vị mini trong đồ vợ con hấn thường mang bên mình. Của Thiệu Trạch chính là điện thoại di động và đồng hồ, nếu Thiệu Trạch có nghe điện thoại nghĩa là có đem theo bên người, thông qua thiết bị định vị hấn nhất định có thể tìm được y.

Vì thế ông chủ Cảnh mang theo tài xế ngồi trên xe nửa tiếng, cuối cùng dừng ở đường dành riêng cho người đi bộ trong khu thương mại sầm uất. Hấn vốn tưởng Thiệu Trạch đang ở chỗ Bạch Triệt, lúc này không khỏi kinh ngạc, nhẩn nại bước vào trong đám đông, sau đó tiến vào một tòa cao ốc.

Đi trong đó mấy vòng, hắn nhìn thấy phía trước có hai cô gái mua đồ trang điểm, mà dáng người một trong hai cô lại trông khá quen, điều này làm cho đầu óc của hắn thoáng chốc trống rỗng, cảm thấy mình xuất hiện ảo giác rồi.

Hắn không phải là kẻ ngốc, đương nhiên biết Thiệu Trạch làm như vậy là có nguyên nhân, im lặng đứng đó hai giây, hắn tiến lên lướt qua bọn họ đi tới quầy chuyên bán hàng hóa cho nam giới mua vài món đồ, lúc xoay người rời đi hắn cố ý đi chậm lại, tùy ý nhìn lướt qua khuôn mặt xa lạ kia, trán nảy mạnh lên.

Thiệu Trạch “...”

Cảnh Hạo “...”

Thiệu Trạch biết Cảnh Hạo gần thiết bị định vị, hơn nữa hắn còn rất bận, vậy nên tuyệt đối không phải là trùng hợp, mà là thuận túy đến tìm mình. Tầm mắt hai người chạm vào nhau khoảng nửa giây, Cảnh Hạo nghiêng răng, bình tĩnh rời đi, sau đó đờ đờ sát khí tới tìm Bạch Triệt, nói thẳng vào vấn đề “Hôm nay tôi thấy A Trạch, anh tốt nhất cho tôi một lời giải thích hợp lý đi.”

Bạch Triệt biết sẽ có một ngày như thế mà, y cũng không giấu diếm, kể hết nguyên nhân của sự việc ra.

Cảnh Hạo hỏi “Vậy cậu ấy muốn làm thế nào?”

“Cụ thể thì nó chưa nói, cần hoàn thành tư liệu đã.” Bạch Triệt hơi khựng lại “Đừng lo lắng, A Trạch không sao đâu, nó ứng phó được mà.”

Cảnh Hạo đương nhiên biết điểm này, cũng biết vợ mình luôn làm việc khác người, hắn liền gật đầu, đứng dậy rời đi. Có điều dù

sao đối thủ cũng là mấy dòng họ lớn, vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, hắn liền bảo thuộc hạ phải theo dõi sát hướng đi của Thiệu Trạch và đám người kia, đúng lúc báo tin lại cho hắn. Lúc này hắn mới tiếp tục làm việc, sau đó về nhà với hai con, cuối cùng một mình cô đơn đi ngủ.

Trời yên biển lặng mà trôi qua ba ngày, thuộc hạ gọi điện tới “Ông chủ, xảy ra chuyện rồi.”

Cảnh Hạo buông tài liệu xuống nghe máy.

Thuộc hạ nói “Cậu ba nhà họ Trịnh và cô hai nhà họ Hàn vốn đã đính hôn, thế nhưng bên ngoài cậu ba kia lại có một cô bồ nhí, còn bị phóng viên chụp được đăng lên báo. Cô hai nhà họ Hàn vừa mới biết chuyện này, đang làm ầm lên.”

Cảnh Hạo thản nhiên ừ một tiếng, Trịnh, Hàn, Chu là ba dòng họ có thực lực khá hùng hậu, mục đích của Thiệu Trạch chính là muốn làm tình cảnh của họ rối loạn, hắn không khỏi hỏi “Điều tra được người đàn bà ngày đó đi cùng A Trạch là ai chưa?”

“Dạ, chính là cô bồ nhí của cậu ba nhà họ Trịnh.”

Cảnh Hạo đánh giá chuyện lần này có thể là do cô gái kia cố ý để bị chụp, mà người đề xuất cho cô ta chính là Thiệu Trạch.

“Tiếp tục theo dõi.”

“Vâng.”

Scandal bị truyền đi rất ầm ĩ, tất cả mọi người đều đang đoán: Cô gái này là người thứ ba chen chân vào hay là đã quen cậu ba nhà họ Trịnh từ lâu rồi. Hôn ước của cậu ba nhà họ Trịnh và cô hai nhà

họ Hàn có thể đổ vỡ không, vân vân... Mà hai nhà Trịnh Hàn cũng nhanh chóng xử lý chuyện này. Trịnh gia bắt cậu ba đích thân tới Hàn gia xin lỗi, còn phải hứa sau này không qua lại với cô gái kia nữa. Hàn gia thì đang khuyên nhủ cô hai đừng hành động theo cảm tính, chỉ cần cậu ba nhà bên kia biết sai mà thay đổi là được rồi.

Vụ việc này dần lắng xuống thì cậu ba nhà họ Trịnh lại đi gặp cô gái kia, thông qua hình ảnh video phóng viên quay được có thể thấy cô gái kia nhiều lần khóc lóc, nói muốn bỏ đi, nhưng đều bị cậu ba ngăn cản, cuối cùng cậu ba dứt khoát ôm cô ta vào lòng.

Ngày hôm sau tin tức đó liền truyền khắp cả thành phố, hai nhà Trịnh Hàn bị chọc tức tới thiếu chút nữa mũi cũng lệch đi, vừa ổn định cô hai nhà họ Hàn vừa đi tìm cậu ba nhà họ Trịnh cả đêm vẫn chưa về. Nhưng mà tìm thật lâu, vô luận là giới truyền thông hay người của hai nhà đều không nhìn thấy bóng dáng của cậu ba, thế là chuyện bỏ trốn bắt đầu truyền ra và càng lúc càng lên cao trào.

Người hai nhà càng giận, lại tìm thêm cả buổi, cuối cùng họ tìm được một sự thật khiến người ta khiếp sợ. Người đàn bà kia thế mà đến kỳ phát tình, họ dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể đoán được hiện tại cậu ba nhà họ Trịnh đang làm cái gì.

Lúc Cảnh Hạo nghe tới chuyện này thì hấn vừa mới kết thúc một cuộc họp. Hấn ngồi ở trong công ty, chậm rãi híp mắt lại.

Hấn có thể tưởng tượng được lời người đàn bà kia nói, đơn giản là bọn họ là người ở hai thế giới khác nhau, đã được định trước là không thể hạnh phúc bên nhau, tiếp đó khéo léo biểu đạt là cậu ba nhà họ Trịnh sẽ đâu không lại hai dòng tộc đâu, vẫn là nên cam chịu đi. Từ nay về sau ai đi đường người nấy, một người cưới cô hai nhà

họ Hàn, một người đi tìm người yêu mình, bình thản mà trải qua cuộc đời này.

Cậu ba nhà họ Trịnh nhất thời bị kích thích, đương nhiên sẽ không khuất phục, quan trọng nhất là cô nàng sắp tới kỳ phát tình, mùi vị ấy rất mê người. Thời điểm này mà nghe cô ta nói muốn đi tìm người khác thì chẳng khác gì mở to mắt nhìn món ăn ngon đến miệng rồi lại bay đi mất, là một Alpha thì sẽ không có cách nào tha thứ được.

Còn về phần tới kỳ phát tình, làm gì có chuyện trùng hợp như thế, muốn tới là sẽ tới được ư, nhất định là do Thiệu Trạch lấy thuốc từ chỗ Kiều Tịch. Mà cô gái kia có thể gặp lại cậu ba nhà họ Trịnh, sau lưng có lẽ đều có bóng dáng của Thiệu Trạch.

Thuộc hạ thấy hắn im lặng, không rõ suy nghĩ của hắn, do dự mở miệng “Ông chủ?”

Cảnh Hạo lấy lại *** thần, hỏi “Cậu ấy thì sao?”

Kỳ phát tình kéo dài bảy ngày, thuộc hạ biết ý ông chủ là hỏi trong khoảng thời gian này Thiệu Trạch muốn làm cái gì, nên liền đáp “Cậu Trạch đang ngồi uống trà đọc sách, tạm thời chưa đoán ra bước tiếp theo trong kế hoạch.”

Cảnh Hạo ừ một tiếng, dặn dò mấy câu liền cúp điện thoại.

Sự việc này đang được hăng say thảo luận trong hai ngày thì bỗng nhiên lại truyền ra một tin khác bất ngờ hơn – Cậu út nhà họ Chu hút thuốc phiện bị bắt.

Tuy rằng sau khi tỉnh táo lại cậu út nói mình bị oan, gã cũng không biết tại sao mình có thuốc phiện, nhưng gã là một kẻ luôn làm

xằng làm bậy, coi trời bằng vung, không ai dám khẳng định lời gã nói
rốt cuộc có đúng hay không.

Cậu cả nhà họ Chu vừa mới cùng người ta tranh đấu gay gắt trên
mặt trận chính trị xong, lúc này lập tức dùng thuyết âm mưu, bảo
người nắm quyền trong dòng họ vừa cố gắng đè nén tin tức này
xuống, vừa phái người đi điều tra xem ai là người ra tay, cũng dặn
người trong nhà đạo này phải giữ mình mà làm việc.

Trải qua nỗ lực bằng nhiều cách, tin tức nhanh chóng lắng xuống,
có điều giới truyền thông không hề thất vọng, bởi vì có một sự kiện
khác thu hút sự chú ý của họ hơn. Nghe nói thời gian qua cậu ba
nhà họ Trịnh cùng bạn gái vượt qua thời kỳ phát tình, nhưng chưa
đợi hai nhà Trịnh Hàn tìm đến tính sổ thì cậu ba đã nổi điên lên rồi,
nguyên nhân là do cô bạn gái của cậu ta đột nhiên mất tích.

Trong khoảng thời gian Alpha vừa mới đánh dấu Omega xong,
họ xem Omega đó còn quan trọng hơn đôi mắt của mình, cậu ba
nhà họ Trịnh đương nhiên cũng không ngoại lệ, bắt đầu nổi điên đi
tìm người, hẳn thấy có giới truyền thông chú ý, cũng bất chấp mặt
mũi, vội vàng nhờ họ giúp đỡ, phát động nhiều người đồng thời tìm
hơn.

Lúc ấy giới truyền thông mới biết cô bạn gái kia để thư lại rồi bỏ
đi, nói là vốn phải rời khỏi, kết quả lại tiến vào kỳ phát tình bất ngờ
như vậy, cô không muốn chích thuốc tiêu trừ để người khác chạm
vào mình, cũng không muốn gây phiền toái cho cậu ba, nên chỉ
đành biến mất một mình.

Mọi người nhay bén nhận thấy điềm xấu là cô gái đó sẽ tự sát,
thoáng chốc liền xôn xao lên, cảm thấy chuyện này quả thật không
thể cầu huyết hơn được nữa, có điều dù sao cũng là một mạng

người, mọi người lập tức hỗ trợ, nhưng hai ngày qua đi một chút tin tức cũng không có. Cậu ba nhà họ Trịnh gấp đến độ suýt nữa đập đầu vào tường, cuối cùng vẫn là từ sự vô ý trong lời nói của “cô bạn tốt” của người yêu mình mà đoán ra địa điểm có thể là nơi hai người gặp nhau lần đầu, nên liền nhanh chóng chạy qua.

Đó là một bãi biển rộng, lúc họ tới thì cô bạn gái của cậu ba đang ngồi trên một tảng đá lớn nhìn biển, thấy họ liền hoảng sợ, lập tức muốn nhảy xuống biển, cũng may cậu ba nhà họ Trịnh lao tới nhanh, kéo người lại, ôm chặt vào lòng.

Cô hai nhà họ Hàn không biết theo tới từ lúc nào, thấy thế liền xông lên trước, dưới con mắt bao người dùng sức tát cô gái kia hai bạt tai, nói “Mày không chỉ là người thứ ba chen chân vào, còn vô liêm sỉ mà diễn kịch như vậy. Đúng là cái đồ không biết xấu hổ.”

Cậu ba thấy Omega của mình bị đánh, theo phản năng liền muốn tát lại, kết quả bị người nhà họ Trịnh nhanh tay lẹ mắt ngăn cản.

Cô hai nhà họ Hàn còn sợ chưa đủ, mặt lạnh đi tiếp tục mắng chửi, muốn bao nhiêu khó nghe là có bấy nhiêu, khiến cho Omega kia lại muốn tự sát.

Cậu ba nhà họ Trịnh nổi giận, mắng “Mẹ kiếp, cô câm miệng lại cho tôi. Hủy hôn ỉ. Đời này tôi sẽ không bao giờ lấy cô. Còn có, cô đừng tưởng nhà họ Hàn các người có cái gì tốt, chú út cô ở ngoài nuôi một Beta, đã hơn một năm rồi anh họ cô cũng đã đính hôn không phải vẫn ăn chơi đàng *** sao còn chị họ cô, nhìn rất hiền lành, nhưng có lẽ cô không biết chị ta đã làm ra chuyện hèn hạ gì đâu...”

Cậu ba còn chưa nói xong đã bị người nhà họ Trịnh kịp phản ứng mà tát cho một phát, tuy nhiên vẫn đã muộn mất, ở đây không chỉ có người nhà họ Hàn mà còn có mấy phóng viên. Lời thẳng nhóc hồ đồ này nói ra đều bị nghe thấy, lỡ không xử lý tốt quan hệ hai nhà Trịnh Hàn sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Buổi chiều tin liền được truyền ra, thuộc hạ của Cảnh Hạo xem xong toàn bộ, cảm thấy diễn rất hay vì thế đổi ca với đồng sự, đích thân đi báo cáo với ông chủ.

Ông chủ Cảnh nghe xong, thuận miệng nói “Trong tài liệu nói không chỉ cậu ba nhà họ Trịnh có tình nhân bên ngoài, nhất định còn có nhà khác, hiện tại cuối cùng tôi đã hiểu vì sao A Trạch chọn hấn ta.”

Thuộc hạ ngần ra “Tại sao ạ?”

“Ngu ngốc.”

Thuộc hạ vâng một tiếng, tiếp theo cảm thấy có gì đó không đúng “Cái người bao Beta hơn một năm kia nhất định giấu diếm rất tốt, còn cô cả nhà họ Hàn, bên ngoài đánh giá cô ta rất cao, điều này làm sao cậu ba nhà họ Trịnh biết được?”

“Bởi vì cục tình báo của DR điều tra, sau đó Thiệu Trạch nói cho cô gái kia, cô gái kia nói lại cho tên Trịnh Tiểu Tam đó.” Cảnh Hạo chậm rãi phỏng đoán “Nếu Trịnh Tiểu Tam đó hỏi, cô ta nhất định sẽ nói vô tình nhìn thấy.” Hấn hơi dừng lại, thầm nghĩ nếu không phải cô hai nhà họ Hàn chửi khó nghe như vậy, tên Trịnh Tiểu Tam cũng sẽ không tức tới mức vạch trần hết ra, nghĩ một lát hấn hỏi “Hai năm trước có phải ba mẹ cô Hàn đó bị tai nạn giao thông rồi qua đời không? Tôi nhớ lúc ấy gây náo động rất lớn.”

“Dạ đúng ạ.”

Cảnh Hạo lại hỏi “Tên Trịnh Tiểu Tam đó gây âm ỉ tới tình trạng này, nhà họ Hàn có hủy hôn ước không?”

“Tạm thời không có, nhưng mà sẽ mau thôi. Tôi cảm thấy cuộc hôn nhân này sẽ không thành.”

Cảnh Hạo liếc thuộc hạ một cái “Biết tại sao họ muốn kết thông gia không?”

Người thuộc hạ này là thân tín của hắn, trước giờ vẫn đi theo hắn tới các nơi, bởi vậy rất hiểu biết về tình hình thực tế ở khu mười
“Trong các dòng họ đó, nhà họ Chu là mạnh nhất, họ làm thế là muốn kiềm chế Chu gia.”

Cảnh Hạo nói “Đây chỉ một nguyên nhân trong số đó, còn có một nguyên nhân khác. Hàn gia nhìn thì đứng hàng thứ ba, nhưng thật ra mấy năm nay đã bắt đầu xuống dốc rồi, ngoài kẻ nắm quyền thì năng lực của đám con cháu đều không có gì đặc biệt. Họ không bám víu vào được Chu gia liền chuyển qua Trịnh gia, đó cũng là nguyên nhân tới giờ họ chưa hủy hôn ước.”

Thuộc hạ kinh ngạc “Như thế mà cũng có thể nhẫn nhịn ư? À đúng rồi, ba mẹ cô Hàn đều đã mất, hiện tại dựa vào Hàn gia mà sống. Những người nhà họ Hàn vì lợi ích có lẽ sẽ nuốt cơn tức này xuống, chỉ cần Trịnh gia có thể xử phạt cậu ba, đưa ra lời giải thích dễ nghe một chút, để Hàn gia lấy lại chút sĩ diện thì cuộc hôn nhân này tám phần vẫn có thể thực hiện được.” Thuộc hạ dừng một chút “Cô Hàn đó cũng đáng thương, rõ là bị họ đẩy vào chỗ chết rồi.”

Cảnh Hạo lắc đầu “Có cậu ấy ở đấy, không kết hôn nổi đâu.”

Hắn nghiền ngẫm mà nheo mắt lại, cô Hàn này cũng có chút thú vị, nói không chừng là cố ý chọc giận tên Trịnh Tiểu Tam để hắn ta nói ra lời hủy hôn ước... Vậy chuyện này là do khả năng nhận biết người quá chuẩn, hay là cậu ấy có liên hệ với cô Hàn kia?

Tóm lại quan hệ hai nhà nhất định phải rạn vỡ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tập đoàn máy, vậy nên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc được. Thiệu Trạch tuyệt đối có chuẩn bị ở sau, tên khốn kia luôn luôn thích chơi vòng này cài lên vòng kia.

Cảnh Hạo đoán không sai, không quá hai ngày, chuyện Beta được bao kia liền nóng sốt lên, vợ của tên chú út đó lập tức nổi giận, dòng họ nhà bà ta tuy không cao quý như nhà họ Hàn, nhưng cũng có chút vị thế, nhất thời ầm ĩ hết cả lên, quan hệ hai nhà Trịnh Hàn cũng bị liên quan mà hạ xuống nhiệt độ đóng băng.

Còn chưa đợi sự việc lắng xuống, cô hai nhà họ Hàn lại đăng bài trên Internet, nói ba mẹ cô đều đã qua đời, những người thân nhất đều xem cô như công cụ, bắt cô phải lấy cái gã đàn ông nuôi bò nhí kia. Cô đã nhiều lần quỳ xuống xin họ lại đều bị họ bỏ mặc, thậm chí đã ầm ĩ tới mức độ này họ vẫn muốn gả cô qua đó, cô không còn luyến tiếc gì cuộc sống này nữa, quyết định sẽ đi tìm ba mẹ của mình.

Bài viết vừa được đăng lên, cô hai nhà họ Hàn liền mất tích, nửa bóng dáng cũng không thấy đâu. Chuyện này không chỉ rộ lên ở khu mười, mà toàn bộ mạng lưới Internet đều bùng nổ. Mọi người vừa chửi nhà họ Hàn là đồ cặn bã vừa tìm người, nhưng vài ngày qua đi vẫn không có chút tin tức nào, phỏng chừng lạnh ít dữ nhiều đây.

Nhà họ Hàn ép chết một cô gái mồ côi, hình ảnh lập tức xuống dốc không phanh, cổ phiếu nhanh chóng rớt giá, một vài công ty có

ý định hợp tác với họ bắt đầu do dự, sôi nổi trông chờ xem thế nào, mà lúc này trên mạng lại truyền đi một video kích tình của cô cả nhà họ Hàn, quả thực thêm dầu vào lửa.

Cảnh Hạo nghe xong nhướn mày, rốt cuộc xác định Thiệu Trạch có liên quan tới cô hai nhà họ Hàn. Thiệu Trạch đối xử với Omega dù sao cũng sẽ khoan dung một chút, không tàn nhẫn như vậy, cho nên video đó chỉ e là cô hai nhà họ Hàn yêu cầu, xem ra cô nàng hận đám người nhà họ Hàn kia tới thấu xương, còn nơi cô ta đi... nhất định là do Thiệu Trạch sắp xếp, để cô bắt đầu cuộc sống mới.

Hắn bảo thuộc hạ tiếp tục theo dõi, còn mình thì tiếp tục làm việc.

BẮT BẢO

Nhất Thế Hoa Thường
dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên ngoại 7: cuộc sống bi đát của ông chủ cảnh

Vài ngày sau thuộc hạ mang đến một tin tức, người nhà họ Hàn trong lúc vô tình phát hiện trong phòng ngủ của chủ nhân dòng họ có một lọ thuốc trị bệnh nan y, trong sọt rác bên cạnh còn có tờ kết quả chẩn đoán bệnh bị đốt gần hết, hiện tại nhà họ Hàn đang loạn hết lên, nhưng chủ nhân nhà họ Hàn nói mình không bị bệnh, cũng không biết là thật hay giả nữa.

Khóe miệng Cảnh Hạo mang theo ý cười không rõ, thật giả không quan trọng, chỉ cần có thể khiến mấy đứa con cháu vô dụng của Hàn gia và cổ đông của tập đoàn nghi ngờ là đủ rồi. Hiện tại nhà họ Hàn dựa hết vào người nắm quyền mới có thể chống đỡ mà không sụp đổ, kể cả ông ta có nói mình không bị bệnh thì một số người cũng sẽ cho rằng ông ta đang gắng gượng chống đỡ.

Trong dòng tộc lớn nhiều người thì lắm mồm, chuyện này rất nhanh bị bên ngoài biết, những chiến sĩ trên mạng sôi nổi đăng bài thảo luận, trong đó có một ID rất quen, cũng gây chú ý nhiều nhất, không phải ai khác mà chính là “Làm chết Alpha” tiếng tăm lừng lẫy.

Làm chết Alpha nói hấn cũng đang quan tâm tới nhà họ Hàn, hiện tại tin tức này có hai khả năng, một là sự thật, hai là bị hãm hại.

Nếu nói từ về sau cho tới trước, hiện nay người có khả năng hãm hại họ nhất có hai trường hợp, một là kẻ thù, hai là vì chuyện cô hai mà bất bình. Trên dưới nhà họ Hàn đều là những kẻ “thượng hạ”,

thế nên dù là trường hợp nào tôi cũng chỉ muốn nói hai chữ: Xứng đáng.

Lại nói tới trường hợp thứ hai, chuyện này cũng rất có thể, nếu Hàn gia không một mực đòi dựa hơi vào Trịnh gia, lại càng không gây ra một mạng người, tổ tiên của Hàn gia đều là người quang minh lỗi lạc thì ai biết chứ...

Phía sau còn rất dài, trật tự rõ ràng, biến đổi phương thức để nói lên chủ nhân nhà họ Hàn khom lưng uốn gối, dựa vào việc bán cháu gái mà sống, thật sự làm cho liệt tổ liệt tông nhà họ Hàn mất hết mặt mũi.

Đây là lần đầu tiên “Làm chết Alpha” đăng bài khiến tất cả Alpha, Beta, Omega đều cảm thấy hả lòng hả dạ, số lượng bình luận liên không ngừng tăng cao.

Chủ nhân nhà họ Hàn thường ngày cũng sẽ lên mạng xem tin tức, lúc này đương nhiên thấy được bài viết, ông ta tức giận tới mức đập bể máy tính ngay lập tức.

Làm chết Alpha đắc tội nhiều người như vậy, sao vẫn còn tồn tại?

Sao hắn còn chưa chết đi?

Dạo gần đây nhà họ Hàn xảy ra rất nhiều việc, khiến cho ông ta quá mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp ngủ không ngon giấc, vả lại chuyện ép chết cháu gái ruột khiến ông ta càng nghĩ càng khó chấp nhất, hiện tại nhìn thấy bài viết này, ông ta nổi giận tới máu dồn lên, thiếu chút nữa là ngất đi.

Ông ta nhìn đám con cháu nghe thấy tiếng động mà chạy vọt vào, thấy họ đều lo lắng nhìn mình, bộ dáng phải chăm sóc cho

người thân trước lúc lâm chung, còn hỏi ông có muốn tới bệnh viện không, nhất thời nổi giận quá độ, lần này rốt cuộc không chịu được nữa, hai mắt ông vừa đảo liền ngất đi.

Giới truyền thông cấm cộc bên ngoài nhà họ Hàn mỗi ngày, lúc này phát hiện chủ nhân nhà họ được đưa vào bệnh viện, lập tức bắt đầu phỏng đoán nói không chừng chủ nhân nhà họ đúng là bị bệnh nan y.

Vì thế cổ phiếu của Hàn gia lần thứ hai rớt giá, tuy con cháu nhà họ Hàn từ miệng bác sĩ biết được ông chủ không có bệnh, nhưng trải qua chuyện này, bọn họ và một vài cổ đông đều nghĩ tới chuyện tương lai. Nội bộ công ty nhanh chóng chia rẽ, bắt đầu tranh đấu gay gắt, ông cả và ông ba nhà họ Hàn bởi vì tranh nhau chức chủ tịch mà còn không tiếc vùng tay đánh nhau, dẫn tới cả hai đều bị thương.

Chủ nhân nhà họ Hàn mới tỉnh lại thì nghe tới tin tức này, giận tới mức lần thứ hai mắt trợn trắng lên, lại chìm vào trong hôn mê.

Thuộc hạ báo báo từ đầu chí cuối tình huống gần đây cho Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo đang đầy hứng thú đọc bài viết vợ mình đăng, thâm nghĩ may mà ý chí của chủ nhân nhà họ Hàn khá bền vững, da mặt cũng khá dày, nếu không đúng là có thể bị làm cho nhảy lầu tự vẫn rồi.

Thiệu Trạch muốn làm cho cục diện hỗn loạn trong thời gian ngắn đương nhiên phải ra tay với dòng họ yếu nhất, cũng trách sao Hàn gia xui xẻo rơi vào trong tay y. Có điều hiện nay Hàn gia không có

người thừa kế, cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì cũng đi tới bước này, Thiệu Trạch chẳng qua khiến nó đi tới sớm hơn thôi.

“Nội bộ công ty đã rối loạn, lần này nhà họ Hàn chỉ e khó mà vực dậy được.” Cảnh Hạo thông thả nói “Kể cả có thể thì cũng bị tổn thất nặng nề.”

Thuộc hạ âm thầm lau mồ hôi lạnh. Mấy năm nay cậu Trạch vẫn luôn sống an nhàn sung sướng, được nuông chiều như một đóa hoa khiến họ thiếu chút nữa quên mất người này trước đây đã dùng gần nửa tháng bức điên ông chủ mình. Quả nhiên cậu Trạch dù qua bao lâu vẫn đầy khí phách và oai hùng như vậy.

Thuộc hạ nuốt nước miếng “Có lẽ cậu Trạch sắp trở về rồi?”

“Còn phải chờ thêm một thời gian nữa.” Đôi đồng tử của Cảnh Hạo mang theo chút ý cười “Tài liệu Bạch Triệt đưa không chỉ có ba dòng họ này, chờ tung những thứ đó ra, làm cho các dòng họ khác hỗn loạn một chút, cậu ấy mới có thể thu tay lại.”

Thuộc hạ lần thứ hai lau mồ hôi, tiếp tục xem trò vui.

Chuyện bao Beta cũng không hoàn toàn chấm dứt, Thiệu Trạch lại xào nấu một phen, dòng họ này dắt theo dòng họ kia, kéo ra không ít chuyện. Tin tức được tung lên một phần là từ tư liệu do Bạch Triệt tìm kiếm, một phần là do bọn họ tự tố cáo nhau, tất cả đều là tin tức tiêu cực, hình tượng không ngừng rớt xuống, trong đó bao gồm cả cậu cả nhà họ Chu.

Chu gia tới giờ vẫn chưa điều tra ra kẻ điều khiển phía sau, chỉ cảm thấy đối phương thuộc loại rất chuyên nghiệp, một chút manh

mới cũng không để lại, nên họ càng thực hiện thuyết âm mưu, càng giữ mình hơn.

Dạo gần đây Bạch Triệt càng ngày càng sảng khoái, sâu trong lòng cảm thấy Thiệu Trạch chính là vũ khí sát thương bí mật của DR, khiến y mỗi ngày thức dậy, sau khi rửa mặt đánh răng xong chuyện đầu tiên làm là chuyển từ đất chó đi dạo đổi thành xem tin tức.

Cứ thế vài ngày trôi qua, vô luận là Bạch Triệt hay Cảnh Hạo đều cảm thấy Thiệu Trạch nên trở về, nhưng lúc này lại bỗng nhiên xảy ra một sự kiện.

Hóa ra trong thời gian này Thiệu Trạch không ngừng chỉnh các dòng họ khác, còn đề xuất không ít ý kiến cho “cô bạn tốt” của y đến đòi công bằng ở nhà họ Trịnh, dẫn tới Trịnh gia dạo gần đây cũng gà bay chó sủa. Cậu cả nhà họ Trịnh sau quá trình quan sát phát hiện cô nàng kia là loại người nảo ngẩn, nên liền tìm hiểu ngọn nguồn, cuối cùng tìm ra Thiệu Trạch, buồn phiền tìm tới tận cửa.

Sau khi nghe xong Cảnh Hạo nhướn mày “Sau đó thì sao?”

“Hai người tới quán cà phê.” Lúc ấy thuộc hạ của Cảnh Hạo ngồi bàn bên cạnh, liền làm hết phận sự mà báo cáo “Đại khái là nói về vấn đề chọn lựa giữa tình yêu đích thực và tiền tài, cậu Trịnh bị cậu Trạch làm cứng họng mấy lần, cuối cùng tức giận bỏ đi.”

Nếu không có gì bất ngờ, trong thời gian sắp tới cậu cả nhà họ Trịnh sẽ theo dõi Thiệu Trạch siết sao, muốn thoát thân cũng có chút khó khăn, Cảnh Hạo hơi híp mắt, bảo thuộc hạ kịp thời báo tin lại cho hắn.

Thuộc hạ cúp máy, giữ vững *** thần chuẩn bị bảo vệ bà chủ nhà mình mọi nơi mọi lúc. Hai ngày sau họ lại gọi điện cho ông chủ “Cậu Trịnh lại tìm tới cậu Trạch, lần này cũng bị làm cho cứng họng, lại bỏ đi rồi.”

“Ừ.”

Hai ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh cùng cậu Trạch đi ăn cơm, có lẽ đã rút ra bài học nên không nhắc tới đề tài kia nữa.”

“Ừ.”

Một ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh muốn mời cậu Trạch đến công ty của họ, cậu Trạch từ chối.”

“Ừ.”

Ba ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh mời cậu Trạch ăn tối, hai người tùy ý trò chuyện với nhau.”

“Ừ.”

Một ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh mời cậu Trạch ăn tối, cũng chỉ tùy ý trò chuyện.”

Tay Cảnh Hạo hơi khựng lại, ừ một tiếng.

Lại một ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh mời cậu Trạch ăn tối, còn ra ngoài đi dạo một lát.”

“... Ừ.”

Lại một ngày sau, thuộc hạ nói “Cậu Trịnh mời cậu Trạch ăn trưa và ăn tối, thuận tiện đi tản bộ.”

“...”

“Ông chủ?”

“Ừ.”

Hai ngày sau, thuộc hạ gọi điện thoại tới, ấp a ấp úng “Ông chủ, đọc tin tức...”

Cảnh Hạo híp mắt “Sao?”

“Cậu cả nhà họ Trịnh... công bố một sự kiện, hủy hôn ước trước đó... Hiện đang mời cậu Trạch ăn... ăn cơm...”

Cảnh Hạo “...”

Lý trí của ông chủ Cảnh thoáng chốc đứt đoạn. Lúc này hắn thà để Thiệu Trạch tiếp tục ở khu chín trồng nấm còn hơn.

Hắn cúp điện thoại, đứng dậy bước đi, ai biết vừa mới ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Bạch Triệt đến, hắn không khỏi dừng lại, nhướn mày “Anh cho rằng tôi sẽ bắt cậu ấy về?”

Bạch Triệt tươi cười ôn hòa “Anh sẽ không để Thiệu Trạch bị lộ đầu, chắc là muốn nghĩ cách cho nó thoát thân.”

“Cho nên?”

“A Trạch vừa mới liên lạc với tôi, tôi cũng có ý này.”

Cảnh Hạo gật đầu, thương lượng cùng y một chút, chuẩn bị đưa vợ về nhà, còn về phần “bạn gái tốt” của vợ hắn không có cao nhân chỉ điểm có thể bị cậu cả nhà họ Trịnh bóp chết hay không, thì nó không nằm trong phạm vi suy xét của họ.

Họ mất hai ngày để thành công giúp Thiệu Trạch thoát thân. Cậu cả lạnh lùng của nhà họ Trịnh thoáng chốc bị kích động, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm một Beta nữ ở khu mười. Ông chủ Cảnh mặc kệ chuyện mưa gió bên ngoài, về nhà sớm, muốn dạy dỗ vợ một trận, kết quả lại phát hiện y không có ở nhà, trán hấn lập tức nảy lên “A Trạch đâu?”

Cảnh Minh Tuấn đang nắm tay em trai, nghe vậy nó ngẩng đầu “Cha đi mua đồ ăn rồi.”

Hồi ức không tốt đẹp hiện lên trong đầu, phản ứng đầu tiên của ông chủ Cảnh chính là vợ mình bỏ trốn, mặt hấn tối sầm, xoay người bước đi.

Cảnh Minh Tuyên nhìn theo “Ba ới?”

“Ba đi tìm cha rồi.” Cảnh Minh Tuấn thở dài “Chắc là cha không cần ba nữa.”

“Dạ?”

“Nếu cha thật sự không cần ba nữa, ba và cha sẽ ly hôn đấy, em biết không?” Cảnh Minh Tuấn xoa đầu em trai, giọng điệu phiền muộn “Ài, đứa nhỏ đáng thương, bé thế đã phải đối mặt với chuyện này rồi.”

Khóe miệng bảo mẫu run rẩy, nghĩ thầm chuyện này mà để ông chủ nghe thấy, cậu lại muốn uống tiếp nước cà rốt sao?

Cảnh Minh Tuyên hơi mệt, cũng không biết có nghe thấy không, bé ngáp một cái, rúc vào lòng anh hai.

Cảnh Minh Tuấn xoa lưng bé, đưa ra lời thề son sắt “Em yên tâm đi, dù xảy ra chuyện gì anh hai cũng sẽ yêu thương em.”

Cảnh Minh Tuyên dạ một tiếng, chậm rãi cuộn mình lại, nhắm mắt ngủ. Cảnh Minh Tuấn nhìn bé một hồi, lại xoa lưng bé, lão đảo bế em trai lên lầu.

Cảnh Hạo cũng không tìm mất bao lâu, thực tế lúc hấn đi ra ngoài chuẩn bị gọi cho thân tín thì người đó đã chờ hấn từ lâu, nói cậu Trạch dặn phải dẫn hấn tới một nơi. Cảnh Hạo hỏi địa chỉ xong, hấn hơi nhú mày, bước lên xe.

Hấn đã từng lên kế hoạch chuyển qua khu mười ở, bởi vậy có ưng ý một chỗ có vị trí rất đẹp, nhưng đối phương bán sống bán chết không chịu bán, bảo bên hấn gặp đích thân ông chủ của họ mà bàn bạc, thế nhưng ông chủ đó nếu không xuất ngoại thì là không rảnh, bảo thuộc hạ điều tra chi tiết về ông chủ đó thì kết quả là không điều tra ra, nên hấn đành phải từ bỏ.

Hiện tại nơi hấn muốn đi tới chính là chỗ đó.

Cảnh Hạo chậm rãi bước vào cửa, Thiệu Trạch đang pha trà, ngón tay được tách trà tôn lên trông đẹp vô cùng. Cảnh Hạo nhìn chằm chằm một lát, đi tới bên cạnh y ngồi xuống “Không giải thích sao?”

“Em biết anh muốn tới khu mười ở, từ lâu đã ưng ý với mảnh đất này, thời gian trước vừa mới xây xong, đồ của em và hai con đều đã dọn tới đây rồi, chỉ còn của mình anh nữa thôi.” Thiệu Trạch cười tít mắt nhìn hấn “Với lại mai là sinh nhật của anh, rạng sáng ngày mai chúc mừng sinh nhật ở đây luôn đi.”

Cảnh Hạo không nói hai lời, bế y lên lầu, hung bạo ăn vợ một bữa, mãi tới khi trời tối mới hơi tận hứng.

Thiệu Trạch được hấn bế đi tắm rửa sạch sẽ, lười biếng rúc vào lòng hấn, chuẩn bị đi ngủ.

Cảnh Hạo liếc y một cái, sờ mặt y “Dựa theo kế hoạch của em, có lẽ mai mới nói cho anh biết, nhưng dạo này đã xảy ra một việc khiến anh ghen, nên em mới cho anh sự ngạc nhiên trước một ngày, để anh không tìm em tính sổ nữa đúng không?”

Thiệu Trạch sửng sờ nửa giây, đứng dậy muốn bỏ chạy.

Cảnh Hạo nhanh tay lẹ mắt đè y lại, dùng sức ôm y vào lòng, không những lần thứ hai khai tiệc, mà còn dùng tất cả mọi cách không ngừng trêu đùa y, cuối cùng rạng sáng hôm sau thành công đưa y vào kỳ phát tình, hấn vô cùng hài lòng nói “Đây mới là quà sinh nhật của anh.”

Hô hấp của Thiệu Trạch dồn dập, phát hiện nơi bí ẩn trong cơ thể mình một lần nữa bị từ từ mở ra, y không khỏi rên rỉ một tiếng, ôm chặt lấy Cảnh Hạo.

Cơn nóng đầu tiên của kỳ phát tình dần trôi qua, Cảnh Hạo thỏa mãn ôm y, sau đó chợt nhớ tới cậu cả nhà họ Trịnh không đơn giản kia, lại nghĩ tới chuyện từ nay về sau Thiệu Trạch sẽ ở tại khu mười, nói không chừng hai người sẽ gặp lại nhau, có điều hấn lại nghĩ, trong thời gian vừa qua người thay thế của Thiệu Trạch ở khu chín có lộ mặt vài lần, kể cả cậu cả nhà họ Trịnh nghi ngờ thân phận của Thiệu Trạch cũng không có chứng cứ, nếu dám dùng sức mạnh, hấn sẽ giết chết tên đó.

Hắn nhìn Thiệu Trạch, có chút bất đắc dĩ, khí chất của Thiệu Trạch rất thu hút người khác, lại thông minh như vậy, dù cho đổi thành một gương mặt khác cũng vẫn rất hút người, khó trách tên Trịnh kia lại rơi vào lưới tình.

Hắn xoa lưng Thiệu Trạch “Bên ngoài rất lộn xộn, sau này em phải thành thật một chút, ngoan ngoãn ở nhà đợi, không có việc gì thì đi trồng nấm, không được chạy lung tung khắp nơi, biết chưa?”

Ý thức của Thiệu Trạch mơ hồ, y mơ màng ừ một tiếng, cọ vào hõm cổ hắn, nhanh chóng ngủ say.

Động tác đó hoàn toàn là ỷ lại, Cảnh Hạo chăm chú nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, ánh mắt dịu đi, siết chặt cánh tay.

Người này là của hắn, đời này cũng chỉ thuộc về một mình hắn. Hắn lại gần hôn lên trán Thiệu Trạch, sau đó hôn sâu lên môi y, nhắm mắt lại, cùng y chìm vào mộng đẹp.

Toàn văn hoàn.